DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Le Man

CİLT 28

LA LA LAA!

LA HELE BAGA BAH HELE SEN!

ALOO!

ÇIAKÇIAK

SAYI: 543-555

Kitap Arsivi - https://rantey.org

SAYI:543-555

LEMAN

SAYI: 543-555

CİLT 28

LEMAN

İlk özel sayımız, kuşe kağıda, pırıl pırıl

6 Nisan 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/13 - 600.000

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

543

AAA AHMET YILMAZ DA GELMİŞ!

TİM ŞAH GERİ ÖNDÜ!

LeMan

KR

lema

CHARLIE HEBDO

LeMan

FAŞİST ŞARON, Filistin halkının üzerinden kanlı pençelerini çek

İsrail Filistin topraklarını bir kez daha işgal etti. Arafat'ın karargahı abluka altında... Şaron 21. yüzyılın en büyük soykırımını bütün dünyanın gözü önünde göstere göstere gerçekleştiriyor. ABD çılgın küresel politikaları ve emelleri için deli, faşist, kan manyağı diktatörler, politikacılar bulmakta güçlük çekmiyor. Bugün de Ortadoğu'yu yangın yerine çevirecek ilk kanlı adımın ateşi denyo kovboy Bush'un da açık desteğiyle psikopatça pervasız Şaron eliyle yakılıyor. Dünya bu katliama dur diyecek ya da bu ateş hiç sönmeyecek...

GAZ

SAYIN ŞARON, ÇIRILÇIPLAK SOYDUK, DAMGALADIK.. KAFALARINA DA KURŞUN SIKTIK.. GAZ ODASINA DA SOKTUK !...

OF

TAMAM.. ŞİMDİ ŞABUNA GÖTÜRÜN!

ÇAĞLAR

Akşamsefası

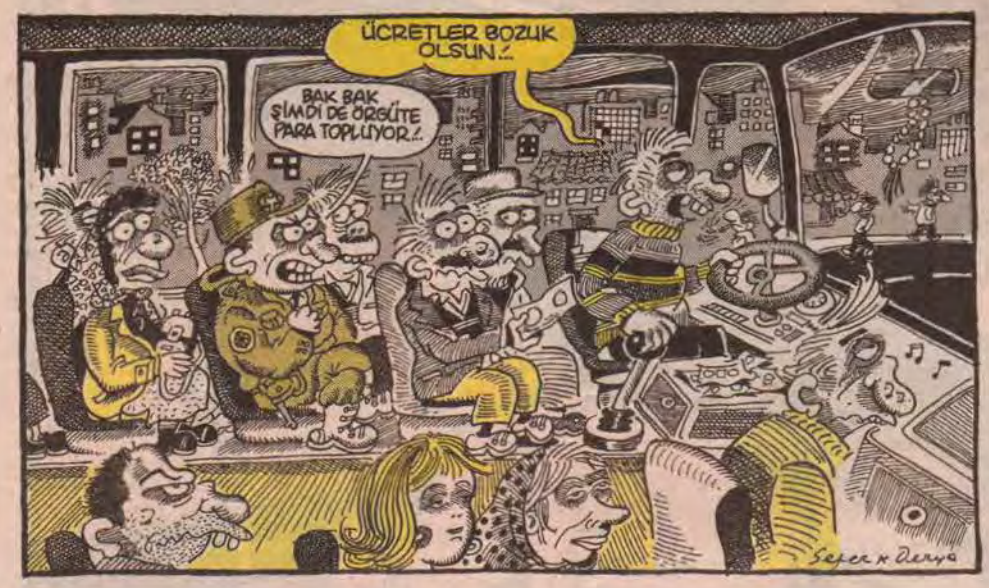
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

K.K.T.C-750.000 TL.

ABD'de açılan "Evren Kürsüsü" için başbakanlık 500 bin dolarlık destek çıktı. Kültür Bakanı İstemihan Talay, kürsüye Evren adının verilmesini Amerika'nın istediğini söyledi.

Diyarbakırlı minibüs şoförü Sulhattin Önen, serbestçe satılan Kürtçe kaseti çaldığı için yolcular arasında bulunan bir çavuşun şikayeti üzerine gözaltına alındı. Önen'e örgüte yardım ve yataklıktan dava açıldı.

Adalet bakanlığının insan hayatı üzerine kurduğu F tipi ine dı sürüyor. Ölüm orucunda bir kişi daha yaşamını yitirdi.

CHARLIE HEBDO
LeMan ÖZEL

NOTLARI

Şu anda bayilerde bulunan ilk özel sayımızla birlikte pek çok başka ilke de kalkıştık.. Bu özel sayıda;

Dışardan gelen konuklarımızla birlikte biz de kendimize ilk kez biraz dışardan baktık... Bunu yazdık-çizdik. Yazdılar-çizdiler..

Bizim gibi olan, bizim gibi muhalif, okurlarıyla bütünleşmiş reklamsız, bize en çok benzeyen bir dergiye, yazar-çizerlerine, ustaya ilk kez bu kadar yakından baktık... Çizdik, yazdık...

Son 10 yılda hepimiz bütün Lemancılar birarada ilk kez eğlendik... Yazdık-çizdik, yazdılar-çizdiler.

İlk kez bir dergimizi kuşe kağıda bastık.. Çizdiklerimizi yazdıklarımızı bu kağıdın üzerinde gördük.. Güzel oluyomuş valla...

Fransa'da bizi tanıtan, bahseden Charlie Hebdo'yu okuyup, bir hafta içinde Leman'da soluğu alan onlann okuru ilk misafirimizi ağırladık. Yazdık, yazdırdık...

İlk kez daha önce yaptıklarımıza bu kadar uzak bir tasarımla dergiyi hazırladık... Yorucu ama keyifliydi..

İlk kez yazıp çizerken kendimizi bu kadar şımarttık.. Bu kadar kendimizden bahsettik... İşin felsefesine girmeye çalıştık.. Bayaa utandık, sıkıldık..

Başka ilkler de var ama sürpriz olsun.

Tuncay Akgün

İMF'nin direktifleri doğrultusunda küçülme çalışmalarına h veren hükümet, 51 kamu kurumuna bağlı 568 birimi kapat yor. Köy Hizmetleri ve Devlet Su İşleri İMF kararlarına dir nen kurumlar arasında başı çekiyor.

AB'ye uyum çerçevesinde ikincisi kabul edilen yasal düzenleme göre, AİHM'in verdiği tazminat cezasını işkenceyi yapan ödeyecek.

YAŞAR OKUYAN
işsizlik sigortası şovmeni

İMF
kemik kıran...
ciğer söken

EUROGOLD
Bergama köylülerinden sonra hukuk tokadı

EVREN KÜRSÜSÜ
o şimdi kürsülü diktatör

BM
tuzu kurular

ÖZELLEŞTİRİLEN ÖSS
sınav sorularını da satın, öğrencileri de özelleştirin

ÜLKÜCÜ TERÖRÜ
(İzmir Cumhuriyet Lisesi)
liselere de kan sıçrattılar
eskisi gibi.. Bıçak, silah, satır, demir çubuklar, baskı, zulüm...

KUBİLAY UYGUN
sıfatsız

ARIEL ŞARON
hitler reenkarnasyonu...

BUSH
puhst

ARAP ÜLKELERİ
bize

dokunmayan yılan bin yaşasınlar!

ABD MEDYASI
kanlı kalemşörler

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaron'un Filistin'de 21. yüzyılın ilk ve en büyük katliamına hazırlandığını 2 hafta önce farkettik. Hem 15 gün önceki sayımızın kapağı, hem de Charlie Hebdo Leman Özel Sayısı'ndaki yazarımız Nihat Genç'in yazısı sürmekte olanın yanında yaklaşan büyük katliama da dikkat çekmek ister gibiydi... Bazılarınca o zaman fazla sert bulunan bu kapak ve N.Genç yazısı ne yazık ki bizi bir kez daha haklı çıkardı... Bugün seyirci olan dünya barışı savunmak zorunda... En çok da Filistin ve İsrail halkları...

FİLİSTİN LeMan ÖZEL SAYI

İSRAİL'İN FİLİSTİN İŞGALİ BÜTÜN BOYUTLARIYLA

Türkiye, Avrupa ve Ortadoğu'da Leman'a özel mülakatlar, yazı-çizgi, karikatür, fotoğraflar, karşı görüşler, analizlerle bizim harmanımız 21. yüzyılın en büyük katliamını belgelemek farz oldu..

ÖZEL SAYI SALI

İşgalci İsrail ordusu Filistin halkına acımasızca ve zulmün en iğrencini uyguluyor. Tüm gençlere potansiyel su lu muamelesi yapan ve yerlerde sürükleyerek toplama kamplarına nakletmekte olan İşgalci askerler, Arafat'ın karargahının duvarına işlerini yaparken fotoğraf çektirdiler.

İsrail Filistin halkını aşağılamak için her yola başvuruyor...Filistin tv'sini ele geçiren İsrail askerleri porno yayına başladı.

CRISTIAN AMANPOUR savaş muhbiri

TANK İHALESİ!! israil, filistini kan gölüne çevirirken imza acelesi niye?

ECEVİT Tank ihalesini aslanlar gibi savundu

OSMAN DURMUŞ kendini başkanı olduğu vakfa adadı yine bir arpalık tarlası

TANK YENİLEME İHALESİ! (Başbakanın ağzından gerekçeli karar)

* Son NATO tatbikatında, müttefik ve dost ülkelerin tanklarımızla ince ince alay etmeleri, "Piüüüü, Normandiya dünyası!" diye birbirlerini dürterek bizim tankları göstermeleri sonucunda M-60 tanklarının modernizasyonu gündeme gelmiştir... Ayrıca Yunanistan, modern tank konusunda önümüze geçmiştir, buna tahammül edemeyiz... Türk askeri, Yunan askerinin gerisinde kalamaz... Gerçi Türk sivili, milli gelir açısından Yunan sivilinin çok çok gerisinde ama o mukadderat!.. Düşünün ki, o tank bozuldu... Yaptıracaksınız... Düşünün ki, oğlunuz "Tank, tüfek istemiyorum baba, bana Pinokyo'nun, Şrek'in CD'sini al" dedi... Silahsız oğlan olmaz!..

* Peki bu modernizasyonu İsrail'e yaptırmak şart mıydı?.. Filistin yapmak istedi de engel mi olduk?... Filistin'le de askeri işbirliğimiz devam ediyor... 52 adet Kırıkkale piyade tüfeğini bozuk diye yolladık Arafat'a, elleriyle uğraşıp 8 tanesini onarmış, geri gönderdi geçen yıl bu zamanlar... Ferdi Tayfur'un şarkısı var "Geçen yıl bu zamanlar" diye... Hangi yıl hangi zaman sayın Tayfur?.. Son kasetinin adı da "İncedeni.." Hay Allah, hiç yapmadığım şey, konu dağıldı, gitti... Zaten geçen sabah da Devlet Bahçeli'ye 'derin devlet'ten çağırışımla "Sayın Derin Mermerci" demişim... Gözleri buğulandı, yine de mermercilik, mozaikçilikten evladır onun ortamında!.. İsrail diyodum, İsrail bizim için fena alışkanlıklan olan bir dost gibi... Problemli diye dışlamak yanlış.. Henüz genç bi devlet hatalan oluyo... Olgunlaşacaktır... ayrıca, Amerika'daki Yahudi Lobisi bize hep yardımcı oldu... Son seyahatimizde Washington'da heyet olarak yolu kaybettik, gözlüklü bir haham ayini mayini kesip bize yol gösterdi... Dikkat ettim, Musevi dostlarımız "ha-ham" diye gülüyorlar... Arafat da dostumuz, ayn... Ama diyelim ki "Apo" yakalanacak, bize nasıl yardım etsin?.. Kendisi saklanan bi kişi zaten... Zengin olaydı keşke!..

* Şaron'a kırgınım, iki açıdan... Filistin Devleti'ni tanıdığımızı duyunca, "Tanıyolarsa tanısınlar, tanımakla n'olur?.. İşgale karşı tavır olursa babamı tanımam" demiş... Bazen hakkaten gıcık oluyorum... Biz ABD'ye karşı efendilikten yiriyoruz, İsrail'e bak, zengin babanın şımarık, hiperaktif oğlu!.. Filistin, IMF'de etkili olsaydı başka olurdu, umudu kesmemek lazım, İngiltere'de bir hâlâ iki aşamalı operasyonla dayı yapılmış, genetik ilerliyor, siyaset neden ilerlemesin?.. Şaron'la ilgili ikinci konu, "Modernizasyonun gerektiği gibi yapılacağı konusunda garanti var mı?" diye sorduk, "açın televizyonu, gücümüzü görün kardeşim!" diye cevap vermiş.. Şairden başbakan oluyo da, kasaptan niye olmasın?.. Şaron denince insanın aklına bi an "Sharon Stone"da geliyo ama hemen de gidiyo...

* Tatlıses'i, Selda'yı falan pek sever İsrail halkı... Zaten son saldırıda "Saldırın, saldırın durmadan / Amerika arkamızda her zaman / Şaron'a rahat yok / Arafat'ı Ramallah'dan kovmadan" tezahüratı eşliğinde yapıyorlarmış... Konu futbola geldi madem, Revivo'nun golüne cevap Mısırlı Ahmet Hassan'dan geldi son anda, bu bir işaret midir?. Mısırlı Çoraplan'na hiç girmiyorum!.. Filistin kanallarından porno gösterme leri çok çirkin, Kofi Annan'ı RTÜK'le acil görüşmeye çağırıyorum...

* Tabi kişisel olarak durum dokanıyor bana... Dedem derdi, "Kertenkele sıktı bacını, benden mi alıyon acını?!" Yiyosa git, Almanlar'ın soyunu kır... Ama, devlet olunca iş değişir... Fakirliğin gözü kör olsun!... Paper Moon Tarikatı ise ayrı bir olay!...

Vedat Özdemiroğlu

Ortadoğu'nun kan gölüne döndüğü saatlerde Türkiye ile İsrail 1 katrilyonluk tank modernizasyonu ihalesini imzaladı.

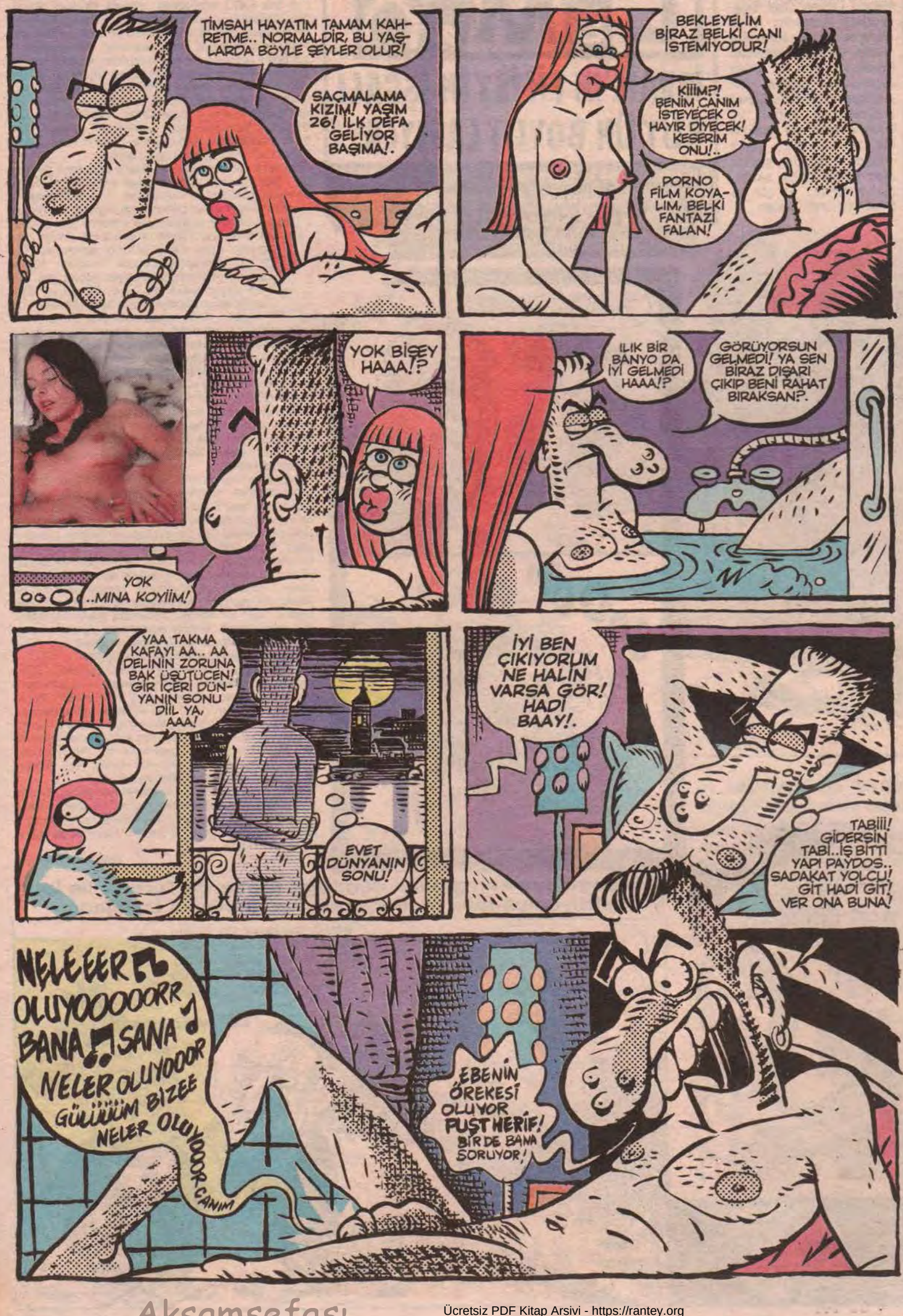
Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞCAN

daral@leman.com.tr

Açık Büfe

met üst

insanlık borsası'nda son durum:
filistin halkı: ⇧
israil askerleri: ⇩
uygar dünya: ⇩

internet'te her şey **platonik**

eniştemgiller **muassır medeniyetler seviyesi**'ne taşındı

nüfusumuz genç politikacılarımız yaşlı **üç yaşlı bir genci götürüyor**

söz uçar yazı penguen

kendi **dilinde aşık olmana kimse yasak koyamaz**

düşünüyorum öyleyse **War**'ım

bilgisayar ne bildiğini bilmez

seyirci olmak için **yeşilçam'**dan kaçan kızlar var mıdır

başarı gayrettepe'**de oturuyor**

kendi beyniyle düşünen kendi kalbiyle seven insan çok az dünyada

birileriyle **hemfikir hemzaman hemduygu** olmayı **hemşehri**'liğe yeğlerim

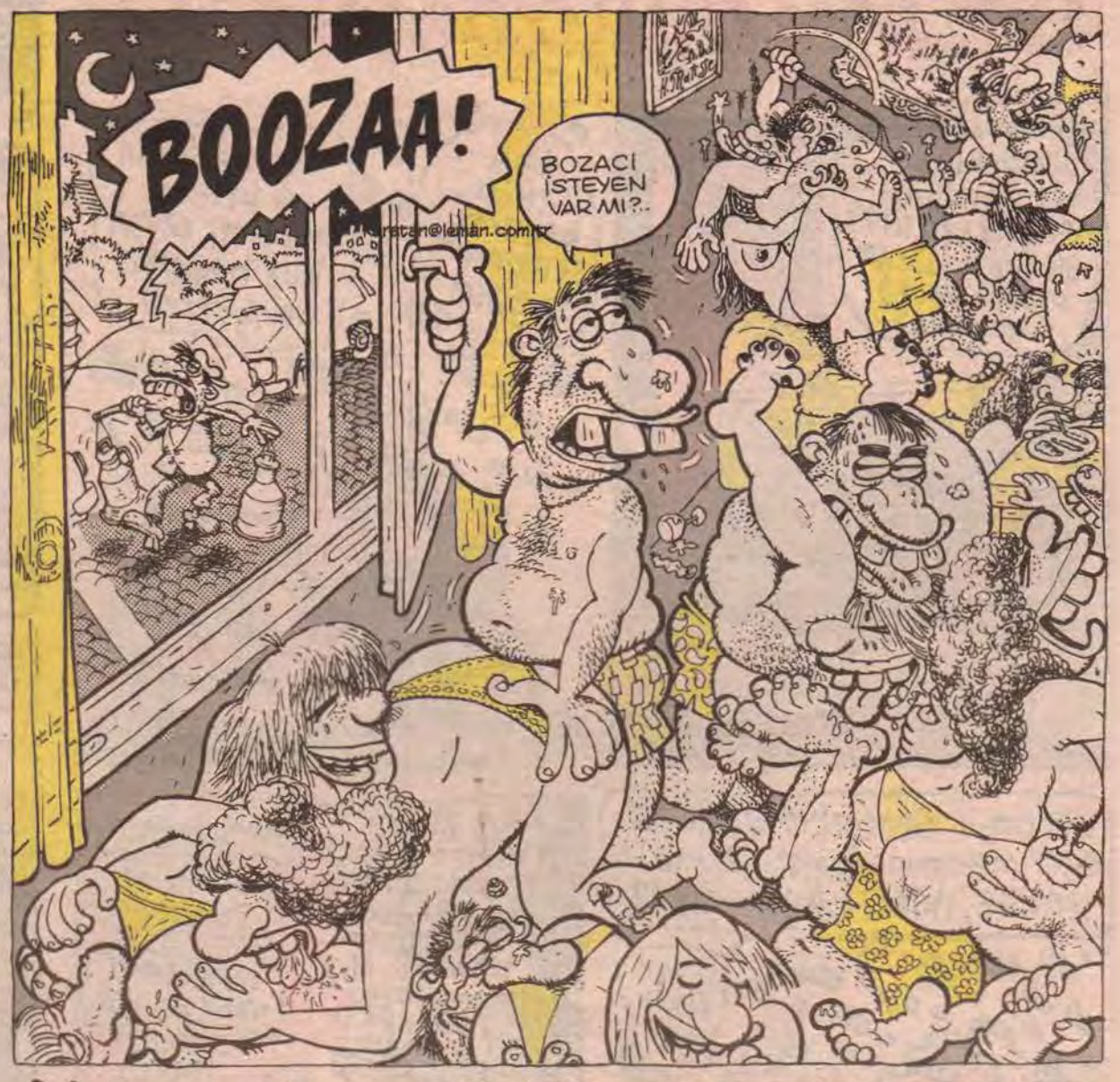

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GATANA

« CARL SANDBURG (1878-1967)

DUMAN

Bir sandalyeye oturmuş gazeteleri okuyorum.

Milyonlarca insan savaşa gidiyor; tarlalar ateş içinde, toplar ve gemiler parçalanmış, şehirler ateşe verilmiş ve sığırlarını güden çocuklar öldürülmüş, kuzey halka halka savurduğu dumanlar ortasında...

Ben bir sandalyeye oturmuş gazeteleri okuyorum.

(Çev: ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU)

-Amerikan şiiri- BAŞLANGIÇ-DAN BUGÜNE DÜNYA ŞİİRİ, Haz: İlhan BERK, 1969 Varlık Yayınları »

İKİ KULUNÇLU

"PARİS MİSAFİR"
YAZAN - ÇİZ:
KEMAL ARATAN

CHARLİE HEBDO ÖZEL SAYISI ÇIKTI!

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

pazar sevişgenleri

met üst

PANTOLON

METİN FİDAN

Aksamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bahadirboysal@yahoo.com

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

ŞİMDİ HAYATIM, BUGÜN TEK İZİNLİ GÜNÜM... ÇAY BAHÇESİNDE OTURURUZ BİRAZ... SONRA BİZİM ELEMANLARLA BULUŞUCAM... ÖZEL Bİ VAZİYETLER VARMİŞ... E SEN DE TAKILIRSIN ARTIK KAFANA GÖRE ..

OHOO... SEN GEMİLERİ YAKMIŞSIN İNCEDEN... BEN İLGİ, ŞEFKAT BEKLERKEN... SEVİLAY DA ÖNÜNE GELEN İLK KAPLANA YAZILSIN .. ADINI GÖKLERE ALTIN HARFLERLE YAZDIRSIN .. SEN DE ÖYLE DEVAM ET... HEEYT KOÇUM BEE !!

HİÇ BİŞEYİM YOKSA. KUKU BENDE. DÖT BENDE. AŞK BENDE ..

B.B & ATEŞ BASTI TÜRBESİ...

AH.? BAHADIR... NOLDU BİRDEN, İYİ GİDİYODUN ?

NOLUCAK BE .. ERKEN BOŞALDIM .. BİR TÜRLÜ DİKKATİMİ TOPLAYAMADIMKİ .. ALL ŞİMDİLİK BUNLA İDARE ET, LAN ZATEN SIKILMIŞIM, FELSEFEDEN TAKVİM YAPRAĞINDAN BAŞKA BİRŞEY OKUMAZ OLMUŞUM BEN .. AMA SENİN SU HALİNE BAK .. Alttan üstten ne yardımız, ne emdiniz memleketi bre ..

BORED GENERATION

R.I.P

KISTCH

LOVE HATE

BLOCK

BELOVED

RESPECT

WAX

ENTITY INSIDE

RAW JUSTICE

SMOOTH CRIMINAL

LACK !!

BAHADIR, RUH KANSERİ KAHVALTISINDA... (2)

PEKİ YA KÜRESEL ISINMA... FLYAİNFEKTUS... LAR NOLUCAK ? YANİ KELEBEKLER... ONLARIN DA YAŞAMLARI KISALACAK MI ?. KELEBEKLER .. ?

ŞİMDİ SANA TOKATA ÇIKICAM, O VAKİT GÖRECEKSİN KELEBEKLERİ .. KIZIM, ÜLKE ARJANTİN'E DÖNMÜŞ, HERKES BİRBİRİNİ YİYOR DIŞARDA, SEN NEYİN DERDİNDESİN .. HAYYRET BİŞEY YAA ..

TAMAM KIZMA... SEN YENİ SAÇ MODELİMİ BEĞENMEDİN !?

OFF MAGE OFF... NEYLEYİM Kİ AŞK SEBEPSİZ SEVMEKMİŞ .. NE DİYİM ?!

B.BOYSAL'IN HALAOĞLU AZİZCAN & DİSKO GİRDAP'I ..

DİKKAT ETTİM SABAHTAN BERİ BARIN KÖŞESİNDEN KESİYOSUN... NEDİR YANİ ARKADAŞIM, VARSA Bİ DURUM ÇIKALIM DIŞARI ASLANLAR GİBİ KAPIŞALIM !!

AAA ! ÖKÜZ ÖKKKÜÜÜZ .. MEĞER BU HALAOĞLU DENEN ŞEY YENİ DAĞDAN İNMİŞ .. ! KİM VERDİ ULAN BUNA EXTACY OMUZUMU ÇÖKERTTİN BIRAK YAA .. MUNA KODUMUN BEBESİ ..

BİZİM ÇOCUKLARIMIZ ONLAR, EVLATLARIMIZ. HAHAH ..

HADİ BAHADIR .. GEL DE TEYZELERE PİPİNİ GÖSTER OĞULCUM ..

BEN PİPİYİ GÖSTERCEEEME GÖSTERMİŞİM... ARTIK RAHAT BIRAKIN BENİ... DUYGU'YLA ARKA ODADA KAYNAŞIN DEMEDİNİZ Mİ ?.. ARTIK DUYGU ANLATIR PİPİNİN DETAYLARINI SİZE... İŞ BENDEN ÇIKMIŞ DURUMDA ..

Esp: Vacíp Örger.

TARIM BAKANLIĞI RED BUL'U YASAKLADI AMA ATOM TAMGAZ DEVAM!...

TIKLIM TIKIŞ PARTİDE DJ KABİNİNE ULAŞMAK İÇİN KALABALIĞI YARANA, MEMLEKET YOLUNDAKİ SAĞLI SOLLU PAPATYA TARLALARINI HATIRLATIRIZ !..

NİSAN SAYISI ÇIKTI!

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

Fred Çakmaktaş
Barny Moloztaş

1 Fred Çakı denyoluk Vilma'ya Barny M ılırmlı tav tevekkü karısı Be

2 Fred Ça aslında Barny Mo görünür zekidirl

3 Fred Çak beraber belaya s dengesiz Barny Mo zaran sa bir denge

4 Fred Ça kazanın, günümü tarih önc bowlingd

Penceresiz Bir Odada Yaser Arafat...

Coşkulu, cesur ve bilgeydik... Vatansızdık, ama bizim adalarımız vardı... Mülkiyet duygularımızı, kıskançlıklarımızı, sahip olma hırslarımızı, egolarımızı, korkularımızı, saplantılarımızı geldiğimiz yerlerde bırakmıştık...

Ama bu hiç kolay olmamıştı... Yıllar sürmüştü kendimizi yıkmamız... Çünkü asıl savaşı kendimizle yapmıştık... İçimizden günlerce hayatın zehri akmıştı... Sisteme karşı çıkmak yetmiyordu çünkü... Sisteme karşı çıkarken anlamıştık en çok, neyi yıkmak istersek isteyelim, aslında sistem bizdik; sistem içimize, en gizli hücrelerimize dek girmişti... Biz kendimizi ne kadar coşkulu sayarsak sayalım, içimizde hep yılgın bir ses vardı... Biz kendimizi ne denli cesur sayarsak sayalım, içimizde işbilikçi, her an teslime hazır bir yan vardı; biz kendimizi ne kadar bilge sayarsak sayalım, içimizde ehlileşmiş, hiç beklenmedik bir anda ruhumuzu kaplayan inatçı ve derin bir yüzeysellik vardı... Kolay, hiç kolay olmamıştı, beynimizin kıvrımlarına sımsıkı sarılmış kölelikten kurtulmamız... Bu köle ruhlarla yaşadıklarımızı özgürlük sanıyorduk...

Hayır, geldiğimiz yerde yaşamıyorduk... Sadece takvimlere bakıp gün sayıyorduk... Ayak bastığımız her yerde kronometreler çalışıyordu... Aldığımız her nefes suçlu ve kirli anlaşmalara hizmet ediyordu... Güçlüler güçsüzler: eziyordu, bir şey yapamıyor, sadece seyirci oluyor, karşı çıkamadığımız zaman, ki çoğunlukla böyle oluyordu, görmezden geliyorduk... Görmezden gelince yaşanan bu zulmün en büyük ve en sefil ortağı oluyorduk... Sonra o ezilen güçsüzler kendilerinden daha güçsüz birileri bildiği zaman tıpkı onları ezenler gibi hareket ediyor, kendilerinden güçsüzleri aynı onların yaptığı gibi ezmeye başlıyor, biz buna da seyirci kalıyorduk... Karşı çıkmadığımız ve bu zincirleme bir şekilde çoğalan her zulmün o sefil ortağı olmayı sürdürüyorduk... Bu sefil ortaklığı, bu seyirci olma durumunu elimizdeki imkanları yitirmeyelim, bugün olduğumuzdan daha kötü durumda olmayalım diye sürdürüyorduk, ama ne tuhaftır ki her geçen gün kendimiz için daha az şey ister hale gelmiştik...

Öylesine sanılmıştık ki sahibi olduğumuz, ama her geçen gün biraz daha azalan imkanlarımıza, ne denli zavallı ve çaresiz olduğumuzu bile görme şansımız çoktan yitirmiştik... Kendimiz sandığımız şeyin daha uzağında kalıyorduk giderek...

Birilerinin bize bu halimizi göstermesi gerekiyordu... Ama öyle birileri yoktu ve belki de hiç olmayacaktı... Hem olsa bile ne olacaktı ki, onların bizlere tuttuğu aynada kendimizi görme yeteneğimiz ne kadar kalmıştı ki...

İşte böylesi bir anda karar verip yıktık içimizdeki putları... En dibe düştüğümüz anda... Hayatlarımızın elle tutulur bir yeri kalmadığı bir sırada...

En kötünün içinden çıkarmıştık içimizdeki en iyiyi...

Sefilliğimizin içinde çırpınan özlemlerimiz ayağa kalkmıştı ansızın... Yalıcı bir hasretti bu... İyi ve olağanüstü şeylere duyduğumuz bu hasret açmıştı yıllardır görmeyen gözlerimizi...

Çünkü yaşadığımız bu hayat bizim değildi... Bizim değildi bu gördüğümüz sanan gözlerimiz... Sevdiğini ve inandığını söyleyen bu yürekler çoktandır temiz bir soluğa muhtaçtı... Ne yapıyorsak alışkanlıklardandı... Korkulardan ve kaçışlardan mil çekilmişti gözlerimize... Zaman kazanmaya çalışıyorduk durmadan, ama kazanacağımız zamanın bizi nereye götüreceğini bile bilmiyorduk... Kendimizden tiksiniyorduk, ama ilerde bir yer vardı, oraya gidersek, orada biraz olsun soluklanacak ve orada bu tiksinti duygusundan kurtulacağımızı umut ediyorduk... Ama o ilerisi neresiydi, oranın ilerisi olduğunu kim söylemişti bize ve kimindi o umduğumuz umut, onu da bilmiyorduk...

İnsanın en büyük savaşıydı, çünkü kendine karşı verdiği savaştı bu... Özgürlüğünü yok eden ailesine, alışkanlıklarına, korkularına, o aptal beklentilerine, o görmeyen gözlerine, sefilliğinin içinde çırpınan ikiyüzlü umutlarına, sahip olduğunu sandığı halde aslında hiçbir zaman onun olmayan şeylerin güdümünde yaşadığı köleliğe, kazandığını sandıkça hep kaybedişine verdiği savaştı...

Ve bu sa
larımız bizir
Dağlardaki
çığlıklarımız
koruduğu çı
Her birim
ve getirmişt
lere, gizli ko
kumsallara
Burada
likler yokt
nim çocuğ
ram, benin
Aynı ye
sevgililer, or
ni arkadaşlar,
misafirleri, ye
dığımız dostl
daydık...
Bizimle gel
cuklanıydı... B
lar tümünün
kiyet hakkı yo
de mülkiyet hal
Ve geldiğim
olan her şey y
her şey herkes
şeye hepimiz s
lar, köpekler, k
orada bulunan
Ülkelerinde
lardan ve bas
lan yüzünden
giymek istem
ker kaçakları,
ri, geldikleri ye
savaşçıları ve
mız sonuna de
Kapımızı ça
gulannı kapıma
tıklan yerde e
Çünkü o egob
lülükler gizliyd
min ta kendis
onun içinde gi
du... Dünyanın
zatlanıyordu...
Kapımızı ça
Sonra bütün z
diye zorla day
sinin okumas
tapların öğretil
Bu çıplaklık
Bizim için k
milli marşlar d
özgürlüklerimiz
coşkularımız,
Bizim belir
tiydik... Şarkıla
setiğimiz her
milliyetler değ
sıydı bizim içi
gerekli olan ye
yorsak orasıyd
Zorunlu ça
ruhlarımızı kü
nu doğadan s
luyorduk... Ara
ğerleri onları ç
şekilde bölüşe
alıyorduk... Ka
harcanıyordu.
yoktu... Kimse
karşıydık çünk
mek demekti...
lamı yoktu...
haline çevirene
metti durmada
paradan başk
Sadece biri

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

• İsrail'in Filistin halkına uyguladığı insanlık suçlarına dur demeliyiz. • F Tipi Cezaevleri'ne karşı o
ve yazarlara sonuna kadar destek olalım. • İstanbul: 5 Nisan cuma günü saat 16:00-18:00 arası Kadıl
Dayı Kültür Merkezi'nin kapılarıyla) • İzmir: 11 Nisan perşembe günü saat 14:00-20:00 arası İzmir

taş, her an yeni bir
abilir haliyle kansı
ursuzluk verir...
taş, uyumlu ve
ıyla, kendini
ıkmış nötr haliyle
e huzur verir...

taş, aktif takılır ama
ğı daha ağır basar...
taş, vasat ve saf
aslında daha

taş, kendisiyle
asinin de başını
ütesi yOlsek,
hiperaktiftir...
taş, olası minimal
e kendisine
niskin adamdır..

taş, içindeki
ı ve fani ihtiraslan ile
selen değerlerinin
ansımasıdır ki, buna
nırsı da dahildir...

Barny Moloztaş ise sürekli mütebessim portresiyle içinde yaşama sevincini her dem daim tutan kanaatkâr bir ortadirektir!.

5 Fred Çakmaktaş, çizgican da olsa 'star' fenomeninin tüm kaprislerini taşır, saçmasapan problemlerin altından hep o çıkar. **Barny Moloztaş, stan star yapan kanka-asisttir, Fred yüzünden bulaştığı dürrük durumlardan kurtulmaları için gayretkeş tıvtım sergiler!..**

6 Fred Çakmaktaş, evinde Dino isimli dinozoru besleyerek, Çakıl'a vereceği ilgiyi ve zamanı azaltır.. **Oysa Barny Moloztaş, tüm dikkatini aşırı enerjik oğlu Bam-Bam'a yoğunlaştırmıştır!..**

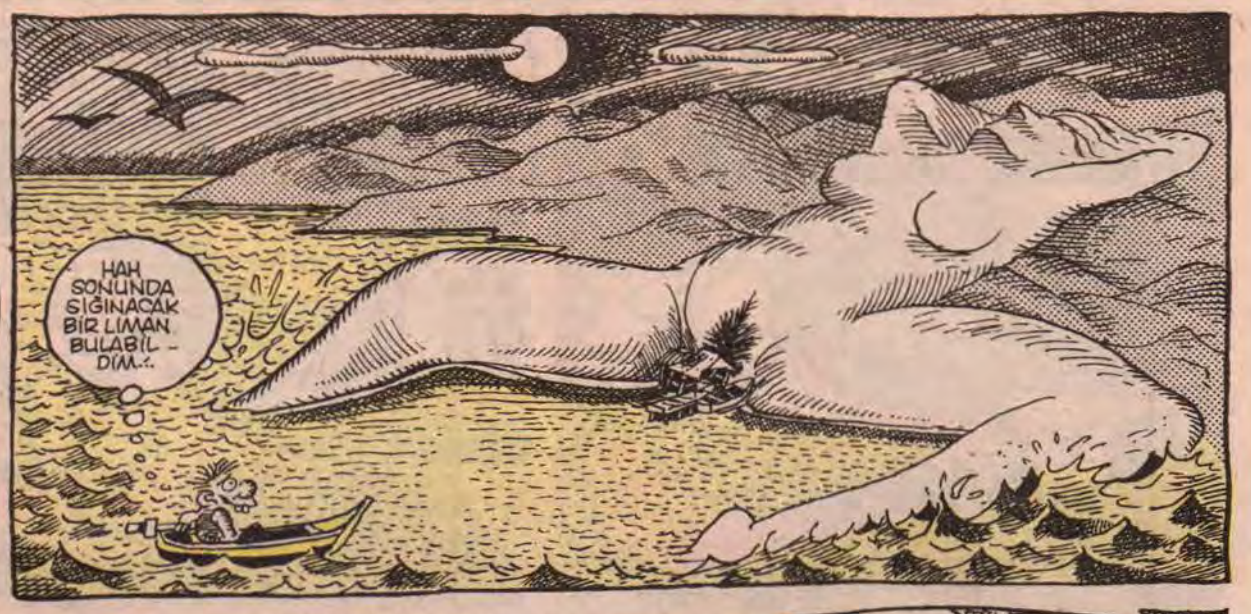
7 Fred Çakmaktaş, özünde sevecen, hassas, kılıbık bir altın kalplidir ama özgüvensizliği yüzünden sert, otoriter ve duygusuz tavırlar içine girer...

Barny Moloztaş, dürüst olduğu için bütün özelliklerini olduğu gibi yansıtan, özgüveni sağlam, su gibi berrak, pırıl mı pırıl bir kişidir!..

(Fikir ve katkılar için Deniz Dere'ye teşekkür, sevgiler)

(**Haftaya:** Hadi sürpriz olsun bu da!)

Deniz Seyfi

...hezanıp gelmiştik işte... Kurtardığımız ada-...rak... Terkedilmiş evlerdeki coşkularımız... ...erimiz, ıssız vadilerde yankılanan sevinç ...ece ağaçların, papatyaların, yağmurların ...anımız bizimdi...

...sinden kendi gibileri ikna etmeyi başarmış ...urtarılmış bölgelere... Adalara, ıssız vadi-...ra, mağaralara, terkedilmiş evlere, güneşli

...yoktu... Aşk adı verilen o iki kişilik bencil-...diyetler... Kıskançlıklar... Rekabetler... Be-...enim arabam, benim kazağım, benim pa-...tlarım, benim başarılarım yoktu...

...p birlikte yaşıyorduk... Yeni sevgililer, eski ...yeni sevgilileri, onların eski sevgilileri, ye-...larının eski arkadaşları, onların eski ve yeni ...e eski tanrı misafirleri, onlarsız yaşayamaya-...z, onların kadim dostları hepimiz bir ara-

...çocuklarımız artık buradaki herkesin ço-...n kadınlar onların anneleriydi, bütün baba-...asıydı... Kimsenin çocuklar üzerinde mül-...kimsenin dostluklar ve sevgililer üzerin-...yoktu... Benim sözcüğü yasaklı aramızda. ...toplumda bize yasak edilen ve edilecek ...aklı... Buralara gelirken birlikte getirdiğimiz ...di... Doğaya ve doğanın parçası olan her ...giyle tapıyorduk... Birlikte getirdiğimiz kuş-...iler, balıklar, tavşanlar önce doğanın sonra ...rkesindi...

...kovulmuş sığınmacılar, vatansızlar, yasak-...rdan kaçan bütün firariler, göçebeler, aşk-...le çekenler, hiçbir ülkenin üniformasını ...nler, isyankârlar, şizofrenler, mülteciler, as-...hemler, aristokrat serseriler, hiçliğin fatihle-...e değerleri anlaşılmamış olanlar, özgürlük ...zgün sanatçılara yüreklerimiz ve kapıları-...açıktı...

...lardan sadece egolarını, sahiplenme duy-...ışında bırakmalarını, mümkünse yola çık-...çoktan yok etmiş olmalarını istiyorduk... ...sahiplenme duygularının içinde bütün kö-... Çünkü ego, o kör benlik denen şey faşiz-...i... Bütün kötülükler, savaşlar, zorbalıklar ...rdü... Para ve mal tutkusu ondan yayılıyor-...aşına gelen bütün felaketler önce orada ha-...tün bu haksız zenginlikler...

...çak olan önce benciliklerin soyunmalıydı... ...arından, devletinin ona gönüllü köle olsun ...ğı alışkanlıklar ve zorba bilgilerden... Ülke-...in baskıyla dayattığı ve içi çöplükle dolu ki-...nden soyunmalıydı...

...bizim için en kutsal olan...

...sal olan bayraklar, milliyetler, dinler, sınırlar, ...ildi... Bizim için kutsal olan sevgilerimizdi; ...rkadaşlarımız, şölenlerimiz, baş dönmelerimiz, ...ğayla bütünleşen bedenlerimizdi...

...ir vatanımız yoktu... Biz sevgi cumhuriyeti-...miz sınır tanımazdı... Kendimizi özgür his-...r bizim vatanımızdı... Bayraklar, marşlar, ...sevişirken haz aldığımız her toprak parça-...utsal olan... Şölenlerimizi yapabilmek için ...eklerimizi ve içkilerimizi nereden edinebili-...rizim için asıl vatan...

...maya karşıydık..Çünkü zorunlu çalışmak ...stirip soluduruyordu... İhtiyaçlarımız çoğu-...yorduk... Ekip, biçiyor ve hep birlikte top-...zda yetenekli olanlar bir şeyler üretiyor, di-...ürüp satıyordu... Kazanılan paralar eşit bir ...yor ve onlarla ihtiyaçlarımız neyse onları ...an para asla biriktirilmiyor, hemen o gün ...ürmemin kendisine ait bir parası ve mülkü ...a tapusu ve cüzdanı yoktu... Biriktirmeye ... Çünkü biriktirmek demek, laneti biriktir-...irken paranın bizim için boktan başka an-...lamı para bokla eşitti... Dünyayı bugünkü ...u cinneti, bu dinmeyen savaşları, bu kıya-...çoğaltan, bu kalplerde ve ceplerde biriken ...ir şey değildi...

...ilen para değildi dünyadaki laneti çoğaltan, bugüne dek gittiğimiz her yere yanımızda götürdüğümüz ülkelerinizin bize verdiği kimliklerimizdi... Biz bütün tanımlamaların, bütün kontrollerin dışında kalmalıydık... Bu yüzden kimliklerimizi buraya geldiğimiz ilk gü bir ateş yakıp toptuca yakmıştık.

Zorunlu çalışmaya karşı olduğumuz için bizim için her gün tatil, her gün şölen, her gün dans ve sevinçti... Öyleyse takvimlere ne gerek vardı... Çünkü ne zaman çalışıp, ne zaman eğleneceğimize bizim değil, bize egemen olanların karar verdiğini gösteren takvimler de içimizdeki laneti durmadan biriktiriyordu.

Bu laneti içimizde düzenli bir şekilde biriktirmesini sağlayan ülkelerinizin takvimlerini de ateşin içine atıp sevinç çığlıkları atarak seyretmiştik yanışlarını...

Tek bir dinimiz vardı, o da sevgiydi... Tek bir öğretimiz vardı, o da yaşamaktan alabildiğine haz almaktı ... Tek bir ahlâkımız vardı, o da kendiniz için istediğimizi başkaları için de isteyebilmekti... Tek bir gerçeğimiz vardı, o da alabildiğine özgür olmaktı... Tek bir çalışkanlığımız vardı, o da sonuna kadar dayanışma içinde olmamızdı...

Çocuklarımızı, sistemin gönüllü köleleri olsunlar diye ruhlarını ve isyan duygularını körelten varolan okullara göndermiyor; sevgiyi, yaşamaktan haz almayı, hayatın anlamını, dayanışmayı, kim olduklarını ve neden yaşadıklarını bilmeyi öğretiyor ve asıl önemlisi doğanın parçası olduklan için onunla barışık yaşamaları gerektiğini anlatıyorduk...

Çünkü doğa bir bütündü hepimiz için... Çimenlerin üzerindeki kırağıydı doğa bizim için; bizi her sabah mucizeleriyle karşılayan çiçekler ve ağaçlardı... Susuzluğumuzu gideren dağlardan akan sulardı... Bizden dostluklarını esirgemeyen hayvanlardı... Doğa sevişmelerimizdeki hazzı bize sanki sonsuzmuş gibi yaşatan titreyişler mizde saklıydı...

Bilirdik ve öyle yaşardık... Hayatımızı güzelleştiren, işlerimizi kolaylaştıran, bize zevk veren her şey bizden önce doğanındı... Aramızda çınlçıplak ve neşeli çığlıklar atarak koşuşturan çocuklarımız da bizim değil, aslında doğanındı... Biz ondan zorla hiçbir şey alamazdık... O isterse bize verirdi vereceğini... Onu anlamaya çalıştıkça varolan korkularımız biraz daha azalırdı... Onu anladıkça onun biraz daha parçası oluyorduk çünkü... Kendimize duyduğumuz saygıyı hep ondan bilirdik..

Bir tek bilgeliğimiz vardı, o da doğaya saygı duymamızdı.

Bu saygının varlığı içimizde olmadık anlarda çoğalan o doğal neşeydi... Bir sebebi yoktu bu neşenin..Varolduğumuz, yaşadığımız için ortaya çıkıyordu o...

Çünkü burada geldiğimiz hayatların aksine hiçbir şeyin bir karşılığı yoktu... Kendimizi sevmemiz, kendimize saygı duymamız için başkalarının onayını kazanmak, birbirinden daha büyük unvanlar elde etmek, itibar görmek, daha çok paraya sahip olmak gerekmiyordu...

Bazen bizleri yaşadığımız yerleri göm meye gelir, yaptıklarımızı, şölenlerimizi, böyle yaşamaktan dolayı aldığımız hazzı görür, bizden kendilerini aramıza almamızı isterlerdi... Ama bunu isterken ne o sahte kimliklerini, üniformalarını, korkularını, mülkiyetlerini, para hırslarını,ne de köleleşmiş ruhlarını geldikleri yerde bırakmaya cesaret edebilirlerdi...

Doğalan çoktan bozulmuştu, ama içlerinde gizli bir yer bizim gibi yaşamaları gerektiğini söylüyordu onlara..Ama ne yazık ki buna hiç hazır değildiler.. Geldikleri gibi dönerlerdi korkularına, bayraklarına, sahiplenme duygularına, kıskançlıklarına, duygularını körelten okullarına, işyerlerine, kışlalarına, yani o yıllardır basbırmak zorunda kaldıkları arzularının cehennemlerine dönerlerdi...

Ve döner dönmez de gizliden gizliye isteyip de yaşayamadıkları her şey için bize büyük bir öfke duyar, ahlâksızlıkla suçlar, sonra da bizleri, boyun eğdiği devletinin polis gücüne ihbar ederlerdi...

Öylesine bozuktuştu ki doğaları mutlu olmak için ya düşmanlarını kötü durumda görmeleri , ya da başkalarının onayını almaları gerekiyordu... Öylesine bozulmuştu ki kişilikleri kendilerini ezip köleleştirenlere benzemişlerdi... Bir çoğu onca ezildükleri ve aşağılandıkları halde bil benzeyişlen rahatsız olmaz, hatta kefası kopartılana, sıra kendisine gelene kadar bu bütünleşmeden hastalıklı bir gurur duyardı... Ve en acımasız zalimler bunların arasından çıkardı...

Doğasının bozulduğunu, sahip olduğunu sandığı şeylerin aslında çok sahte olduğunu, her geçen gün ruhlarının biraz daha köleleştiği anlarından hâlâ bundan kurtulmak için kendi içinde bir savaş başlatamayanlar ise giderek içine kapanır, daha da edilgenleşir, güvensizlik ve çaresizlik duygu-

lan içinde yaşamayı sürdürür; onları isyana, başkaldırıya değil. aksine kaçışa sürükleyen alkole, uyuşturuculara sığınırlardı... Kendilerinden hoşnut olduklarını hissetmek için içerler, ama içtikçe aslında kendilerinden ne denli tiksindiklerini ve nefret ettiklerini anlarlardı...

İnsanın kendisinden hoşnut olması için önce nefret ettiği kendisini yıkması gerekiyordu... .

Oysa bizim burada kendimizden hoşnut olmamız için başkalarının onayını almamız, dışardan bize tağmen saptanmış beklenti ve ölçülere uyuyor olmamız gerekmiyordu, o kendimize duyduğumuz sevgi, o hoşnutluk duygusu burada sadece ve sadece içimizden doğru yükseliyor, bizi kollarına alıyor, sonra sarıp sarmalıyordu... Bu duyguyu hiçbir içki, hiçbir uyuştur cu veremezdi insana...

Sistemin ve devletinin kendisine yüklediği yüklerden ve bütün bu yabancılaşmalardan kurtulmuş bir insanın aldığı her nefes zaten yeterince baş döndürücü ve doyumsuz keyiflerle doluydu..

Ama isteyen burada aldığı hazları, yaşadığı coşkuları biraz daha çoğaltmak için dilediğini dilediği kadar içebilirdi...

Sevgi, doğaya saygı, coşku dolu bilgelik.. Bütün bu duygular durmadan yaşama hazzımızı çoğaltırdı burada...

Aşklar başka aşklar, sevişmek başka sevişmeler, dokunuşlar başka dokunuşlan çoğaltırdı burada...

Aramızda birisi sevdiği bir insanı öpmeye başladığında orada bulunan herkesi öpmüş gibi olurdu... Aramızda birisi sevdiğiyle sevişmeye başladığında orada bulanan herkesle sevişmeye başlamış gibi olurdu...

Sevişmek bir iklim gibi herkesi bir anda içine alır ve içine aldığı her insanla daha bir çoğalır ve toplu bir ayine dönüşürdü... Bu ayinde aramızdaki son sınırlar erir, hepimiz aynı bedende buluşur ve orada paylaşmanın doruğuna varırdık.

Evet, bütün bunlar bir düş, ama biliyorum ki bu anlattığım rüyamın en büyük düşü... Ve inanıyorumki eğer bu düşüm gerçek olsaydı, bugün ne bu zorbalıklar olur, ne bu savaşlar yaşanır, ne de insanlar birbirlerine karşı bu denli acımasız olurlardı...

Bu düşüm gerçek olsaydı dünün mazlumu bugünün zalimi olmazdı...

Bu düşüm gerçek olsaydı karargahı İsrail tarafından çevrilmiş olan Yaser Arafat penceresiz bir odada, aç ve susuz ölmeyi beklemezdi...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

...ları ve bu konuda aydın sorumluluğunun bir gereği olarak basın toplantısı yapan ve düşüncelerini belirten **Şükrü Erbaş, Ahmet Telli, Aydın Çubukçu, Ali Balkız, Zeynip Tanrıyar, Mehmet Özer** gibi Ankaralı bir çok şair ve yazar 8 Nisan pazartesi günü saat 9:00'da **Ankara 2 Nolu DGM**'de terör örgütüne yardım ve yataklık yapmak suçundan yargılanacaklar. Bu şair ...akfi'ndayım. İstiklal Cad. Ayhan Işık Sk. Üçevler Apt. No:34/Kat:2 Tel: 0212 - 245 80 32 * **Samsun**, 6 Nisan cumartesi günü saat 14:00'de Samsun 19 Mayıs Üniversitesi ...ndeyim... * **İzmir**, 10 Nisan çarşamba günü saat 14:00'de **Ege Üniversitesi Muhittin Erel Anfisi**'ndeyim. (Sağlık Emekçileri Sendikası'nın ve ...ap Kitap Fuarı'nda **Gendaş Yayınları** standındayım. * **Denizli**, 12 Nisan cuma günü saat 14:00-19:00 arası **Atlantis Kitapiği**'ndayım. Aynı akşam 20:00'den itibaren **Denizli Edebiyat Dostları**'nın etkinliğindeyim. * **Kütahya**, 13 Nisan cumartesi günü saat 15:00'de **Kütahya Secret Garden Cafe**'deyim. Ziraat Bankası karşısı Hilal İş Hanı Kat:5 Tel: 0274 - 216 99 74

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

CHARLIE HEBDO LeMan ÖZEL

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

ŞARBON mikrobu!

Şu sırada kudurma anında ilk ısırılacakların listesini yapmaktayım!

Çünkü bir sokak köpeği tarafından ısırıldım.

Her şey çok ani gelişti.

Evime yaklaştığım sırada birden beliren bir köpek "atıl kurt" komutunu duymuşcasına dişlerini koluma geçirdi.

Rivayet o ki beni ısıran derin devletçilerce özel olarak kudurtulmuş bir köpekti!

Bu köpeğe benim fotoğrafımı gösterip dövüyorlarmış!

Böylelikle köpeği fotoğraftaki kişiye, yani bana karşı kinlendiriyorlarmış!

Sonunda köpek öyle bir hale gelmiş ki beni gördüğü anda saldıracak.

Yediği dayakların intikamını benden alacak.

İşte o hale getirdikleri köpeği getirip evimin önüne bırakmışlar.

Ben evime yaklaştığım sırada da "atıl kurt" komutuyla üzerime saldırtmışlar.

Köpeğin dişlerinden kurtulur kurtulmaz SSK Hastanesi'ne gittim ve orada öğrendim bir kuduz aşısının 46 milyon 905 bin lira olduğunu.

Benim için gereken beş kuduz aşısının 250 milyon liraya yakın tuttuğunu.

Ki bazı durumlarda vurulması gereken kuduz aşısı sayısı daha da fazlalaşıyordu.

Bu da maddi olarak daha büyük yekün tutuyordu.

Peki benim gibi sigortalı olmayan ya da parası olmayan ne yapacaktı?

Bu soruya oradaki görevlilerden aldığım yanıttan anladım ki parası olmayan kuduracaktı.

Kuduz köpekten önce bu yanıt kudurttu beni.

İşte kudurma anında ilk ısırılacakların listesini yapıyorum şimdi!

Bilsinler ki bu ülkeyi "paran yoksa öl" durumuna düşürenler de listemde...

ABD eski başkanı Clinton'ın danışmanı Dick Morris'i "IMF parasını verip Türkiye'yi satın aldı; Türkiye ABD'nin malı" diye konuşturanlar da listemde...

Şarbon mikrobu kadar tehlikeli Şaron mikrobu da listemde!

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

CHARLIE HEBDO LeMan ÖZEL

Akşamsefası

bezginbekir@leman.com.tr
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır gülü

Feyhan Güver

İLİŞKİ

NİHAT GENÇ

ATV'de Metin Akpınar, ünlü sanatçıları ekrana çıkartıp, çok güç durumdaki yoksul ve hastalara yardım toplayan bir proğram yapıyor! Tam anlamıyla: Gözboyamal Gözboyamacılığa neden müsaade ediyoruz, bunun kanunu, müeyyidesi yok mu? Metin Akpınar'ın şahsi serveti ekranda acındırarak gösterdiği hastalara yardım edecek güçte! Şu, otuz yılın sanatçısı Metin Akpınar'ın haline bakın, her yerinden riyakarlık akıyor, deli kız .ötün görünüyor demişler, ben ondan çoktan geçtim demiş. Ekranlarda utanmadan delik davul gibi konuşmazlar mı... Adamın fermanı kurumamış, yine ekranlarda. Vicdan mı temizliyor, Rezilliklerini mi unutturmak istiyor. Ekrandan toplanan paraların, ne kadar hastaya gittiği, ne kadarına ne olduğunu, nasıl bilebiliriz. Bu hesapları kontrol eden yok mu? Yardım edeceklerse kendileri etsin. Hayatın hiç bir döneminde gazetenin, ekranın göstermediği, felçli, kalp hastası, sefil insanları ekrana çıkartıyor. Kriz'den bir hafta önce Sabah Gazetesi'nin manşeti: Pupa Yeltken Gidiyoruz, idi. Kriz biter gibi oldu, cami yapılmadan yine dilenciler kapıya doldu. Yardım topladığı bu zavallı insanlar, nerden bitti, nerde oldu, nerde büyüdü? Gazetesi, ünlü yazarları, televizyonu, tartışma programları, bir kez olsun bu hastaları topluma göstermedi! Şimdi ne değişti! Halkımız öğrensin, bok yiyenin bolu yenmez. Şimdi niye merhamet dilenüyorlar. Bu işin içinde pusttük var! Bugün, okuyucunun, izleyicinin elinin altında üç milyona yakın bilgisayar var, neden protesto etmezler! Yine halkın yüzüne gülüp, sırtına binmeye çalışıyorlar! Emeyi bilgisayar hastaları, bir e-mail nedir, onu bile göndermeye emiyorlar! Bilgisayarınız başka ne işe yarar! Bilgisayarmış, ekin eşeği yük getirir, bizimki kuyruğuyla bok getirir!

Halktan para toplayıp merhamet, şefkat kahramanı olmak ülkemizde burjuva hastalığı! Bakın Tema, bakın Türk Eğitim Gönüllüleri Vakfı, ikisinin de yönetimleri sanayici, işadamlarıyla dolu, ikisi de sırtını büyük holdinglere dayamış. Yardım edeceksiniz edin, hayır işleyeceksen işle, yok, bu şöhretli vakıfların ilk işi, halktan para toplamak! Sahipsiz koyuna kurt bekçilik yapıyor, onu da parasız yapmam diyor! Bakın tarihin en büyük ekonomik krizinden çıkmaya çalışan Türkiye'de holding bilançoları açıklanmaya başladı. Sabancı, Koç, Oyak, geçtiğimiz yıllara büyük fark atarak, büyüyerek çıktılar! Kriz kimeymiş gördük! Buna rağmen, halktan dileniyorlar. Bunun için ekranları kullanıyorlar. Gözboyamanın daniskası, aldatmacanın, hilenin, tezgahın binbir türlüsü. Tezgahın başına efendi görünümlü adamlar koyuyorlar, adları da sivil toplum oluyor. İçlerinde tek sivil yok, hepsi TÜSİADCI. Hepsi köşklere, yalılara yan gelmiş adamlar, bir de halktan para toplarlar! Bunlar işadamı değil, sinek... Sinekler pekmezciyi iyi tanır! Yemiş bitirmişler, şimdi de halkın elinden bir milyon nedir, ona sulanıyorlar! Ne demiş eskiler, devenin başını yemediği ot ağırır, o ot için, ekranlardan yardım topluyorlar!

Nedir bu vakıflar kardeşim, bu TV'lerdeki yardım toplamalar, nedir? Bu kendinmacalar nedir? Evinde üç milyona yakın bilgisayarı olan bu halkın sesi neden çıkmaz! Halktan para toplayıp, dilenmenin marifeti nedir, sonra büyük vakıflar kurduk, büyük merhamet, büyük şefkat ödülleri alıp kahraman olmanın alemi var mı? Bu ünvanlarla toplum önderi, sosyal kahraman oluyorlar, yılsonu gelmeden her bir vakıfa sırayla büyük insan ödülleri dağıtıyorlar, kime, halktan ekunlarda para dilenen bu büyük işadamlarına! Neymiş, sivilmiş kurumları!

Toplumda değerlerin ağzına sıçanların, yine arsızca toplumun baş meleği olma arzuları bize çok şey anlatır. Gelişmiş bir toplumda bunu başaramazlar. Sevgi kavramı çürümüş, bilgisayar başında eğlenen geri zekalı milyonlar olan basit formlu bizim gibi ülkelerde baş melek olurlar! Daha üç-dört yıl öncesi, şeytanların kurduğu imparatorluğun dolarlı, TV'li imkanlarını hepimiz gördük, değişen birşey yok. Tabiat boşluktan hoşlanmaz. Dünyadaki iyilikleri yönetme görevini, yine birileri üstlenip, pempe kanallarıyla toplum önüne fırlıyor. Çingen eşeği önden gider, halk hala bu eşeğin peşinde!

Basit formlu toplum. Sinemacısı, sanatçısı, aile bireylerinin sevgisini anlatıyor. TV dizileri, filmler anne-baba çocukların bir birlerine sevgi temalarını işleyip, sevgiden sözediyor. Hayvanat bahçesinde de maymunların ailesine düşkünlüğünü görürsünüz, ya da bir belgesel daha çok şey anlatır. Toplumsal sevgiden, "insanlık" sevgisinden sözedebilmeniz için, başkasına, dışardakine olan sevgiyi tanımalıyız. Aile sevgisi, lizikl bir refleks! Sevgi denilince aklımıza anne-baba-çocuk geliyor. Baştaki siyasi partiler, holdingler de toplumsallaşacağına gittikçe alileleşip, aile partilerıyle götürüyor!

Bu karşılaşmaları pek sevmiyoruz ama, toplumsal sevgi ancak, öğrenci-öğretmen, hasta-hemşire, dağ başındaki şoför ile trafik polisi vb. arasında kurulur. Türkiye kazalarda birinci. Her türlü sının aşan bu deliilik bize çok şey öğretiyor. insanlar karayolunda arabalarıyla başbaşa kaldıkları o yalnız anda, kimsenin görmediği o dar alanda, kendilerine ve topluma hiçbir saygı tanımıyor, başkalarına karşı azralı gibi davranıyor. Kendi canı dışında hiçbir kutsal değer tanımayan bu eşkiyaları yakın mercek altına alalım. Hepsi çocuğunu seviyor köpekler gibi, üç üç böcekleri gibi sanlıyor onlara, ama toplumsal alana, kurallara geldiğinde toplumdan öç alır gibi, herkesin tabutuna çivi çakar gibi, hayatı cehennem ediyor.

Ailesinden uzakta yatılı okuyan çocuklar toplumu daha hızla öğrenip, coşkuyla kaynaşır! Yalnızlık, ruha dayanak, destek arar. Bu zayıf insan ezilmemek için, aile dışında dostlar bulur! Tanımadığı anneler, tanımadığı kardeşlerle dünya kurar! Tek kişilik eğitim, bir öğrencinin evrensel acıdan kaldırabilmesi için modern toplumun okmazsa olmaz koşuludur!

Bizler de ruhumuzu tek kişilik eğitimden geçiririz. Mezar başında sessizliğimiz. Tek başımıza bir çiçeğin yaprıklarına dakikalarca büyülü takılışımız. Tek başına uzun uzun bir kitap okuyup, tüm evrende hesaplaşmaya girişmiz. Aile dışında bambaşka maden parçaları, başka sevgi biçimleri buldukça, tek kişilik ruhumuz güçlenir. Birgün annemiz öldüğünde, başka anneler olduğunu bilirız. Arkadaşlarımız öldüğünde, dünyada başka arkadaşlar olduğunu düşünürüz. Tanıdık, tanımadık herkese karşı kardeş gibi incelikli, sorumlu davranmaya çalışırız. "Kibarlık"tır bunun adı... insanlık aşko, kutsal bir hastalıktır. Tanımadığımız insanlar için çırpındıkça, ruhumuz eşsiz bir zafer kazanır! Bu zalim ve lanetli dünyayla boy ölçüşebilecek sağlam, cesur ruhumuz, çelik gibi kuvvetiyle bu kaderi değiştirmek, dünyayı değiştirmek için yola koyulur. Başka insanlara, başka kardeşlere doğru!

Ahlak denilen şey, öğrenciyle-öğretmen, hastayla-hemşire, polisle-şoför arasındaki, bu dar, kapalı özel alandan çıkar. Aile bireyleri tabii ki birbirini koruyup kollayacak. Aile kumpastır. Tezgahtır. Birbirine kan bağı olan insanlar hilesini, yalanını saklar, savunur. İçeri başka, dışarı başka konuşur! Uzun bir kitabın sessizliğinde kaybolan insanlar, mezar başında sessizliğe dalan insanlar, artık, içeri dışarı, herkese, aynı sonsuz coşkuyla konuşur. Erdem denilen toplumsal iyilik, başkalarıyla karşılaştığımız kapalı ilişkilerde cereyan eder.

Batı. Don Juan'ı çok sever. O bir çapkın kahraman değil, daha ötesi. Bir aşk kahramanı daha ötesi. Bir ayartma, baştan çıkartma tanrısı. Don Juan batının çözümleyemediği roman ötesi bir kahraman, yüzlerce kadını baştan çıkardı. Büyük marifetı bu değil. Birkaç gün beraber olduğu kadınlar, ömürboyu Don Juan'a bağlı kaldı, sır burda.

Don Juan'la birgün birlikte olan kadınları, nasıl oldu da ömür boyu ona tapınmaya devam etti.

Don Juan'ın ayartıcı karizmatik gücünün neler olduğunu birazcık anlayabiliriz. Mesela, siyasi bir lideıin elini sıkmakla, ona ömür boyu bağlı kalanlar var. Müdürüyle başbaşa sadece birkaç dakika geçiren şeyhin özel gücü nerden kaynaklanır? O küçücük arada, bir bakış, bir kesişme, bir kaç saniyelik kısa elektriklenme. Tanrıya dokunmuş gibi, zaman-mekan ötesi bir ışınlanma, çok gizli ve çok özel bir bağlılığa sebep olur!

Don Juan kadınlara neler söyledi, onlarla neler yaşadı, hangi mürek, jestlerde bulundu? O gizli an. Başbaşa kaldıkları o özel ilişki. Anlamak çok zor. Ancak, başbaşa olmanın, yalnız kalmanın, iki kişi arasında cereyan eden çarpışmanın, sarhoş olmanın, kendinden geçmenin, transa girmenin inanılmaz büyüsünün, o kapalı, o başbaşa kalınan an'a ait olduğunu biliyoruz.

İki kişinin kalpleriyle konuşması, inanılmaz bir insanlık zaferidir bu!

Batı edebiyatı, değişmez edilmesi, teşhir edilmesi, açıklanması, gözlemlenmesi, denetlenmesi mümkün olmayan bu anların kahramanı Don Juan'a hayran! Don Juan, saraylardan, şatolardan, bakalordan bugün uzak durmadı. Batılı, Don Juan'ın bu özel sırrını, özel hayatının, bu büyülü sırrının peşinde.

Batı hukuku pozitif, kesin, toplum üstünü ve görünür. Tüm alanları, istediği, başarılarını çıkarımları, görünen üzerinden. Rakamları sever. Formları sever. Kameraları sever. Aleniyeti, açıkdığı severi Oysa, Don Juan'ın kartizması, gizli, tespit edilemeyen, özel anlarda gizli!

İki kişiye ait bu özel anlarda, insan kişiliği ve ruhu, tüm incelik ve ayrıntılarıyla öne fırlar. Modern toplumun arzuladığı yer de burası, bu özel alanların ancak aşkla düzenlenebileceğine inancı.

Mesela öğretmen, sınıfın kapısını kapatır, öğrencileriyle başbaşa kalır. Orda neler olup bittiğini bilemeyiz. Öğrenciler, öğretmenin insafına kalmıştır. Bir hemşire. Yoğun bakım odasına yalnız girer. O kısacık anda, hastayla arasında neler yaşandığı bilinmez. Ya da, müdürüyle memuru, yalnız odasında.

Aşırı derecede duyarlı batı hukuku, insan davranışları ve gündemini istila eder! Ayrıntılarıyla, saniyesiyle bir hemşirenin yoğun bakım odasında görevlerini tane tane cetvellere çıkartır. Yönetmeliklerr, tüzükler, milyon sayfa. Bunun adına: Görev, deniz. Hukuk, hemşireyi madde madde yazılı bu görevden sorumlu tutar. Peki, hemşirenin gülen yüzü. Batı hukuku, bu özel gülücüğü nasıl inşa edecek. Ayrıntılı talimatlarla belirlenen görevin çok üstünde bir çaba bu. Talimatında bir madde daha açar: "Hastaya iyilikle bakacak...". iyilik istendiği için, yüzüne ısmarlama bir gülücük, sahte bir tebessüm koymak zorunda. Görevi bu. Sevgi, zorlanıp, gösterilebilen bir hukuk maddesi halinde kullanılır.

Batı hukukunun çatladığı, felakatı burası. Burdan öte talimat, yönetmelik, hukuk yetmiyor. Meslek aşkı, insanlık aşkı, hayat sevgisi...Bu da hemşirenin keyfine kalmış. Eğitim, büyük bir kumarı.. Milyonlarca hastayı, en zor, en zavallı anında bu hemşireye teslim edeceksin!

Toplumsal alan, birebir ve başbaşa, bu dar, özel alanlardan kurulur. Dağ başında karşılaşmış şoförle-trafik polisi arasındaki ilişkiler, sinirleri kamçılayıp, gerginleştirip, hayatı zindan edebilir. Feci sonuçlara uzanır!

Hukukun giremediği bu karanlık alanda, parayan, iktidar kuran, tersleyen, keyif süren ruhlar, acıklı kişilikler oluşturur. Oysa, hemşireye, öğretmene, polise, "görevini yaptın mı?" dediğimizde, talimatlarda belirtilen maddi uygulamaları sırasıyla yerine getirdiğini soyler. Hukukl olarak suç oluşturmaz!

Her insanı, görünmeyen, denetlenmeyen karanlık alanlarda insan yapacak, bir iç yasa, ruh ve şahsiyet anayasası kurmak, hukukun gücüyle olamaz.

Hukukun giremediği bu karanlık alanlarda, amirlerin, yöneticilerin, surtanmızın tam ortasında ayaklarını yıkadıklarını görürüz. Vahşi, parçalayan, ilkel bir hayvan! Karanlığa sığınan ve sadece karanlıkta ortaya çıkan bu ilkellere, taptaze çiçek çocukları, yaprak yaprak gençleri, en muhteç hastaları, masum yolcuları, kurban gibi teslim ederiz!

Gelişmemiş bu insanlar, suçluluk duymazlar. Ruhsal çöküntü ve kaprislerini oracıkta kusarlar. Bu kapalı mikro kamusal alan: Kanser. Kanserli alan, bir cehennem, bir sinir savaşı şeklinde gelişir. Bebek kadar öğrencileri, felçli, serumlu hastaları, karşıdan gelen sürücüleri, öldürmekten zevk alan basit formlu, ilkeller. Bütün insani kuvvetlerini kastla, zorla, üste çıkmayla bu alanda kullanırlar. Hukukun girmediği bu kanserli alanda, saldırgan duyguların ortaya çıktığı, korkunç suratlı psikopatların cirit attığı bir savaşla başbaşa kalırız.

Psikopatlar, eğitilmiş katiller gibi hakimiyet kurduklan bu mikro alanları cehenneme çevirirler. Çılgın, çok zararlı insanlar. Bir yığın işe yaramaz, bizi ilgilendirmeyen kişisel melodram üretirler. Mahkemeler, kavgalar yıllarca sürer: ".. o bana dedi ki, ben ona ne yaptım ki...". Yüzbinlerin saçsaça kavgası. Toplumun her dairesi, her odasında gizlenmiş bin yıldır süren gelin-kayınana cinneti. Dedikodu ve didişmeden kişisel zevk duyan milyonlar!

Bu yüzyüze alan, herkesin herkese suç işlediği, herkesin ruhunu cumcadığı, binlerce cezanın, yüzbinlerce kifayetsizin cirit attığı bir iç savaş alanı! Hayatı buradan döndürmeye boşuna uğraşmız.

İyilikler, birebir, yüzyüze görüşmelerden doğar. Bu küçük temaslar, her insanın ruh güzelliklerini çelenk çelenk dağıtması için o kişiye toplumun bağışladığı sonsuz fırsattır. insanın en ayartıcı, en çekici büyülü anı, kişiliğinin ballanıp, karakterinin kristalize olduğu bu özel ilişkiler, ruhumuz için ölçüt. Tam tersi oluyor. Dışarıya karşı zoraki bir sevimlilik, içeriye karşı gaddar yüzbinlerce gardiyan.

Umutsuz, kızgın, incinmiş, neye uğradığını şaşırmış milyonlarca genç, maruz kaldıkları bu acı öfkeyi içlerine gömüp, stres, gerginlik ve ruhları kırdırayarak azap içinde nefretle yetişir. İlkokul-

Devamı 13. Sayfada

Aksam Eteasi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

DELİ CEVAT

Gökhan Dabak

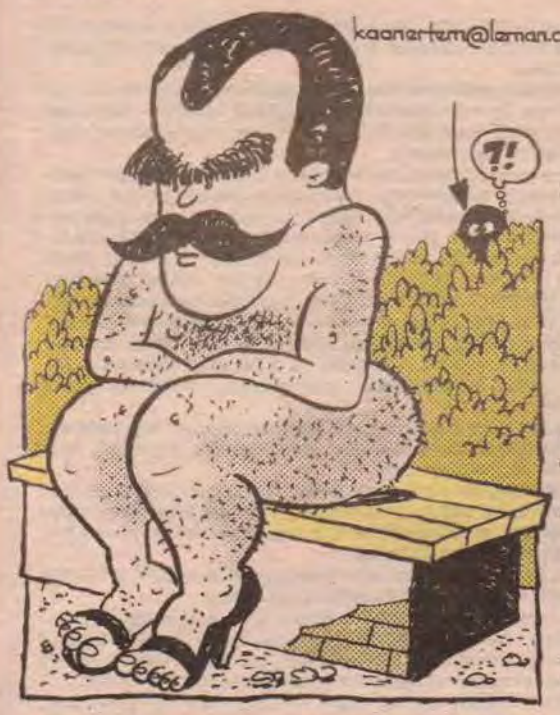

CHARLIE HEBDO LeMan ÖZEL

AYAZDA BEKLETİLMİŞ BALERİN BİBLOSU ÜŞÜMEZ, ÇÜNKÜ KALIN PALTOSU VAR, AMA OLSUN BEN GENE DE ÇEKİÇLE KIRDIM ONU BÖYLECE DELİRME OLASILIĞI KALMADI ARTIK AMA GENE DE NE OLUR NE OLMAZ DİYE KIRIK PARÇALARI GÖTÜRÜP BAKIRKÖY AKIL HASTANESİ YETKİLİLERİNE TESLİM ETTİM. EVE DÖNÜP TERBİYELİ KÖFTE YAPTIM VE KÜFÜR ÖĞRETTİM GICIKLIK OLSUN DİYE AKABİNDE KÖFTELERİ HAVANDA EZİP PABUCUMA DOLDURDUM. YUMUŞAK YUMUŞAK YÜRÜRÜM ARTIK YOLLARDA. ŞİMDİ BURNUMA FASÜLYE SOKTUM SONRA ÇIKARTIRIM NASOLSA. MAYMUN PELERİNİ, MAYMUN PERİSKOP'U, MAYMUN DAVULU, MAYMUN GÖZLÜĞÜ, MAYMUN PARAŞÜTÜ, MAYNUMCULUK VE MAYMUNCULUĞUN BİLİNMEYEN YÖNLERİ FAKAT BİR DE BİLİNEN YÖNLERİ VAR. OLSUN BU BİRŞEYİ DEĞİŞTİRMEZ. KANGURULAR DA ZIPLAYARAK DOLAŞIR Dİİ Mİ CEVAT AABİ. (EVET!)

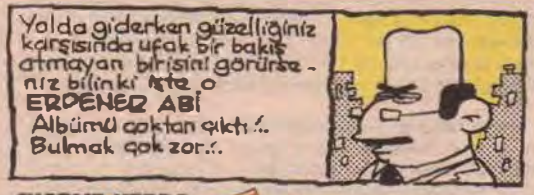
kaanertem@leman.com.tr.

CHARLIE HEBDO LeMan ÖZEL

*ANADOLU'NUN TÜRKÜSÜNDEN ARABESKİN II. DÖNEMİNE...

Yazan: Akın Ok (Donkişot Yayınevi'nden çıktı!)

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baştarafı 11. Sayfada

dan üniversiteye zırva dinler. Bol paçalı pantolon, deriye demir kancalar takarak, bir parça bu tımarhanenin dışında durmanın masum bir yolunu arar. Dışarıya karşı nazik, yumuşak, içeriye karşı seri katil soğukluğunda bu yüzbinlerin hasta ruhlarını çok erken yaşta taner ve korkar!

Müthiş bir ruhi gerginlikle, milyonlarca odada, dairede, mahallede yürür kurulur. Ev ev, sokak sokak, dersane dersane, hasta odasından koridorlarına bitmeyen bir zuzum imparatorluğu insan ruhunu paramparça eder. Sağ diktatörlük, ordu-işadamı-sağcı partiler üçgeninde başı çeker, milyonlarca ahtapot kolu bütün evlere, dairelere, tüm sosyal ilişkilere uzanır.

İstisnasız herkes, işini ve işyerini değiştirmek ister!

Bu sosyal dar alanda, iletişim bitti. Birebir konuşma, görüşmenin sonuna gelindi. Tam bir toplumsal çöküntü. Başbaşa kaldığında keşifleri tırlayan, birbirini yiyitarak yoketmeye çalışan bu sidik yarışından bir sosyal hayat kurulmaz. Büyük siyasal iktidardan, ordularından daha teşkilatlı, imha edici. Tank, top, yasa geremez, birebir boğazlanma!

Bozuk cümleler, ifadelendirilmeyen ruh durumları, tanımlanamayan duygular, hiçbir şekilde anlaşamayanlar, dilin ve sözün imkanlarının bittiği, anlamlı konuşmanın sonu! Tiksinti ve ürpertü, uygarlık cinneti!

Kişiler arasında bir takım gürültüler çıkar! Konuşma, görüşme değil. Sosyalleşme değil, hırlaşma, TV'deki Türk dizilerinde olduğu gibi, pata küte gürültü, herkes bağırıyor! Neden bağırıyor?

Zayıf, güçsüz ve masum olan herkesin ezildiği bir yer! Toplumumuzu tanıyalım, mizah eserleri dışında, edebiyatta, sinemada, TV dizilerinde henüz "diyalog" kurulamamıştır. Basit bir diyaloğu, o ünlü romancılarımız henüz becerebilmiş değil.

Kişilerarası dil, diyalog inşa edemeyen en küçük hücreleri yıkılmış toplumlarda genel-geçer hem emmeye, hem gömmeye gelen, liberalizm, milliyetçilik gibi kollektif fikirler dışında kişisel kanaatlar oluşamaz. Kendine ait düşünce tarzı olan bir yazar tanımakta çok zorlanırsınız!

Ünlü tiyatro filozofu Brecht, ekmek olmadan ahlak olmaz, der. Ahlak olmadan, insan ilişkisi olmaz. Bir toplum, asla! Sadece ordular başarır. Prusya ordusu. Askerlerin eğitiminde harfi harfine, cetvele uygun, her santiyesi planlanmış emir, görevler çok işe yarar. Yapılacak olan, makine düzeneklerı gibi insanı şartlandırmak. Görev, talimat, tüzük, yönetmelik her boş alanı kuşatır. İnsana dair boş alan yok! Askerlikte her yer emir-komuta, diyalog yok! Çünkü askerlik "sosyal" bir kurum değildir! En başarılı, güvenli, kurum olarak en tepeye yükselir. Oysa, insanlarla hergün yüzleşen kurumlar, polis, hemşire, öğretmenlik, hızla çürür.

Modern toplum sorunlarını rakamlarla ilan eder. Bilançolara bakıp ekonomiyi birinci sıraya, otuzbin ölüye bakıp, Kürt sorununu ikinci sıraya yerleştirir. Toplumun birbirine nereden tutunduğunu bilmezler! Ülkemizin en büyük sorunu, hemşire bakımı, ikincisi, öğretmenlik, üçüncüsü devlet dairelerinin çözülmesi, dördüncüsü, polis ve trafik. Şehrin tüm işlek caddeleri tıkanmış!

Bu toplumun üyeleri, hiç kimsenin görmediği, hiçbir hukukun denetleme imkanı olmadığı, özel, gizli, karanlık alanlarda durmaksızın insanları iğfal ediyor. Kendilerini dünyaya ve ülkeye dair asla sorumlu hissetmiyor. Allahsız ve korkusuz bu insanların korkunç sıkıntısı, yasaları, evleri, sokakları, işkenceye çevirmiştir!

Elli yıllık sağ siyasi partilerine, basını işgal eden medya patronlarına soralım: Nasıl bir eser ortaya koyduruz? Siyasi hareketleri, sivil muhalefeti bastırayım derken, bir toplumun genleriyle oynadınız. Buyrun: Ne hakimleriniz suçlunun dilinden anlıyor, ne psikiyatristleriniz, ne romancılarınız, ne yazarlarınız!

Bir büyük deprem yaşadık. Medyamız tek bir hemşireyi manşetine taşımadı. Manşete, sanatçılar, holding patronları yardımsever, şefkat, merhamet timsali olarak fırlattı.

Hergün hastane koridorlarında yüzbinlerce hasta yakasına bu sanatçılar mıdır? Hergün yüzbinlerce yoksul öğrenciyle yüzleşen bu işadamları mıdır?

Erdem, toplumun ortak malıdır, bu erdemin sanatçıları, öğretmenler, hemşirelerdir! Hemşireler, öğretmenler, polisler, dinsiz, ırksız, yurtsuzdur. Onların dini, ırkı, yurdu: "İnsanlık"tır.

Bu insanlara hergün göstermek zorunda olduğumuz saygıyı, bol kepçe holding patronlarına, bol kepçe orospu sanatçılara, bol kepçe, ekrandan para dilenenlere gösteriyoruz!

Ne öğretmenler, ne hemşireler, hiçbirini tanımıyorum. Kimdir bunlar, nerden geldiler. Hızla kaçıyoruz bu cinnet tablosundan. Hiç işimiz düşmesin, hiç yolumuz geçmesin diye yalvanıyoruz. Tanıyamıyoruz onları. Oysa, birçoğu arkadaşım.

Küçükken saklambaç oynardık, akşamları. Elektrik direği ebeleme yeri. Direği sallayınca lamba sönüyor. Arkadaşlarım önce direği sallayıp lambayı söndürür, sonra saklanırlar. Yüze kadar sayıp aramaya başlarım zifiri karanlıkta. Ay ışığı vurur yüzlerine. İncir ağacının içinde tanırdım onları. Surların kapkara oyuklarına saklanırlar, ay ışığı vurunca yüzlerine, tanırdım onları. Yıllar sonra uğruyorum dairelerine, şef, müdür olmuşlar, bembeyaz duvar gibi yüzleri. Hepsi birbirine benziyor, tanıyamıyorum. Saklambaçta en son ebe olana, bir oyun oynarlardı. Hadi yüze kadar say denir. Gizlice herkes eve kaçardı, son oyun, böyle biter, seni kandırıp yalnız bırakırlar sokakta. Ben, yüze kadar sayıp, boşuna incir ağacında, surların karalığı içinde yüzlerini ararım. Bir kuşu, bir hışırtı ararım. Ahmet çık gördüm seni derdim karanlık boşluğa... Ahmet yoktur. Ali çık, gördüm seni, incirin üstündesin, gördüm seni... Ali yoktur. Aldatıldığını anlayıp eve dönersin. Korkarak, ürpererek dönersin. Sonsokdam yalnız, sonsokdam karanlık, tek başına!..

Bazen gidiyorum yanlarına. Odaları gestapo hücreleri. Burada öğretim verilmez. Burada hasta tedavi edilmez. Burada herkes sorguya çekiliyor. Hergün düzenli işkence. Ruhlar lime lime. Bütün dairelere, evlere dağıtılmış kötülük! Devletten destek gören işkence okulları! Etler ve kemikler tasnif edilerek evrak dolaplarına istif edilmiş! Ölmüş kabul ediyorum, onları, ölmüş. Sesler yok. Kimlikleri silinmiş. Toplama kampları gibi tıkıştırılmış!

Küçükken, kahramanlık filmlerine giderdik. Cesur Yürek'i izleyince, bu film ben çocukken oynayacaktı, arkadaşlarımla, gidecektik, dedim. Bulvarda Bab Sinemasının tek başıma Cesur Yürek afişi önünde bekliyorum. Teşrifatçı çocuk sırtıma dokunup: "Ağbi bu film on yıl oynasın, her gün sinema dolar" dedi. Bir arkadaşım rakem verdi, sadece bu şehirde bu filmi birbuçuk milyon kişi izledi.

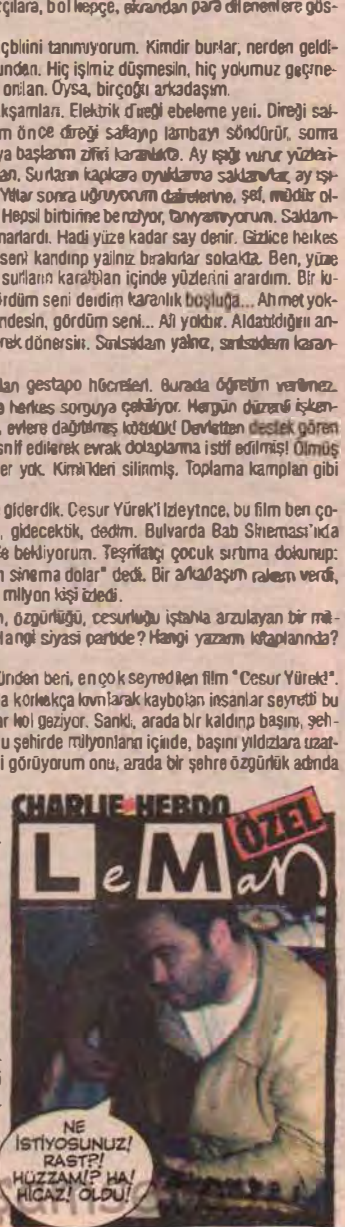
Demek ki, bu şehirde başkaldırıyı, özgürlüğü, cesurluğu içtenlik arzulayan bir milyon insan var. Nerde bu insanlar? Hangi siyasi partide? Hangi yazarın kitaplarında? Hangi dergilerde!

Bu şehirde sinema icad olduğu günden beri, en çok seyredilen film "Cesur Yürek!". Bu karatlar, bu gölgeler, bu sağa sola korkakça kıvrılarak kaybolan insanlar seyretti bu filmi. Burada sanki, sessiz bir canavar koi geziyor. Sanki, arada bir kalkıp başını, şehre gelen bağımsızlık filmine gidiyor. Bu şehirde milyonların içinde, başını yıldızlara uzatmış delili, canavar bir çocuk var, sanki görüyorum onu, arada bir şehre özgürlük adında film geliyor, seyretmeye gidiyor. Denizlerin diplerinde uyuyan gemiler gibi çocuklar. Tanıyorum onları. Neyi varsa kaybetmiş çocuklar. Kitleler içine saklanmış kitleler var, görüyorum onları. Bazen, karkıdda bir şehre bir bağımsızlık filmi geliyor, seyretmeye gidiyorlar. Tanıyorum onları, ama nerdeler. Yüze kadar sayıyorum. Bine kadar sayıyorum.. Ahmet, sensin giden gördüm, çık..

Ali, çık, gördüm seni.., çık..

Tanıyorum seni. Heryer kapkaranlık olsa da, ay ışığı vurmuş o çocuk yüzünü hatırlıyorum. Adım gibi eminim, bu filmi gizlice gidip izledin. Saklanma, hadi çık..

nihatg@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

● ÇILGIN AŞIK TİMUÇİN ve ÇELİŞKİ YUMAKLARI...

AİRPORT'un ÇOCUĞU OSMAN ve TİLSİMLİ DÜNYASI...

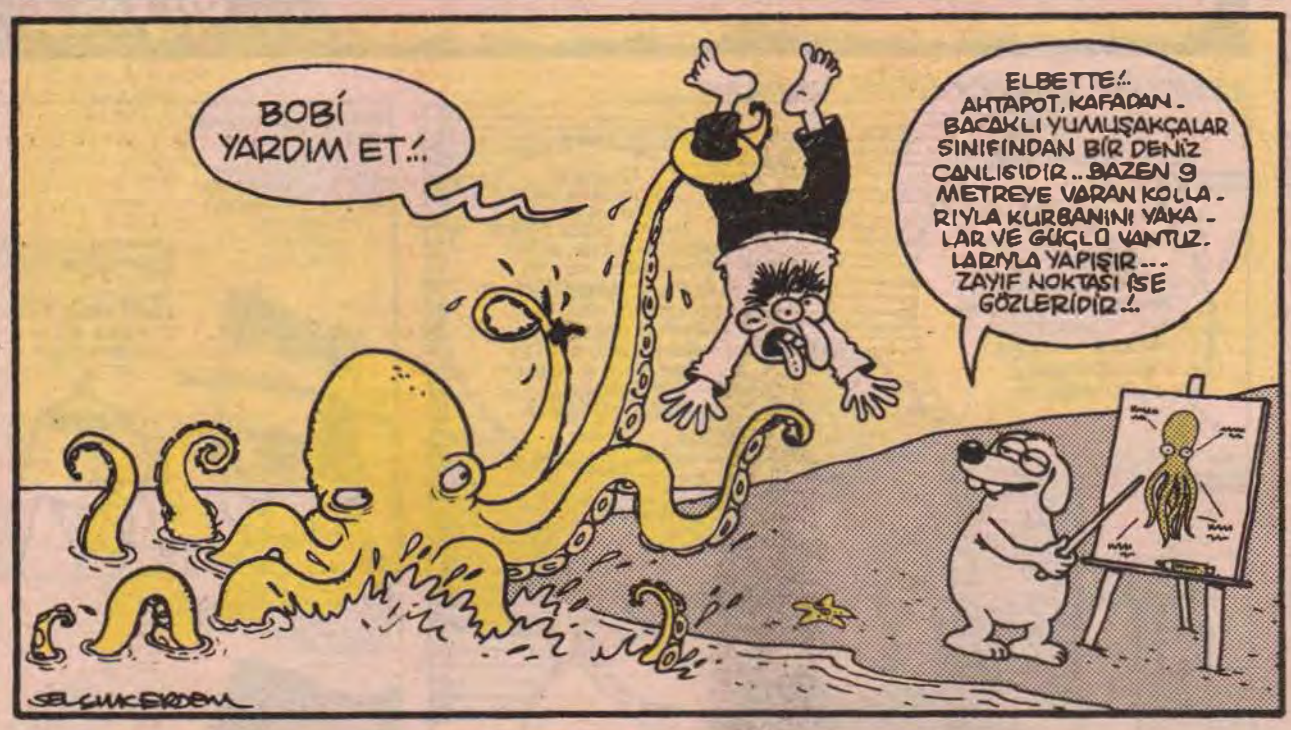

AHMET YILMAZ 2002

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Selam... Değişiklik olsun diye yoldan saptım, aşağıya, sahil tarafına girdim. Ergenlik döneminde, bisiklette gezerdik buralarda. Volkmenim vardı kafaamda.. Bi arabanın altına girmiştim. Araba hareket halinde değildi, süründüm çıktım geri.. O muhitin zengin kızları otururdu etrafta. Onların süslü bisikletlerine yaklaşıp, zincir şakırdatarak hızla yanlarından geçerdik! Pek bi işe yaramazdı bu, farkındaydım. Hemen geçmemek, yavaşlayıp konuşmak gerekirdi belki. Biz hızla geçerdik işte! Farklı dünyaları birleştiren mükemmel düşler, en fazla iki saniye süren o yarıyarıklıkla ateşlenirdi.. Bazı arkadaşlar fazlasını da yapar, laf atardı. 'Yavrum!', 'ne güzelsin', 'çok tatlısın' gibi şeyler! Hepsi salakça gelirdi. Tek bi laf atamadım. "Sizi bi yerden hatırlıyo muyum?, "Ne güzel bi gün, değil mi? falan demek de saçmaydı. En mantıklı şeyi, çok gerekli olağanüstü bi lafı söylemeyi düşünürdüm hep! Kur yapmak iğrençti, alçaltıcıydı sanki. Yıllar sonra, otuzbir çekmek sıkıcı geldiğinde, karşı çıkılamaz bir doğa yasası olduğunu anca kavrayacaktım.

"ÖZEL Bİ GÜVENLİK TEKNOLOJİSİYLE KORUNMAKTADIR BURASIL." Evet; "Dikkat köpek var"dan daha etkili bi tabela! Bi yat limanını çevreleyen tel örgülerin üzerine asılı. Deri kaplı mobilyaları, uzun direkleri, kenarlarında parlak metalden tutunma demirleri olan büyük teknelerle dolu içerisi. Elektrik mi yüklü şu teller acaba? Elimi bi deydireyim dedim, vazgeçtim. Zenginlere pek güvenmem, adamı çarpar, bi de üste para alır lavuklar. Rahatına düşkün, konfor manyağı çoğu. Bi numune hastanesinde oraya buraya koşuşturarak röntgen çektirmeye çalışırken sen; başı bile ağrısa alman hospitil'daki lüks odalarına zıbanrlar hemen. Dünyanın her yerinde böyledir eminim; ne yapabilirim ki, bana nel iyi ki bu işlere pek bulaşamadılar. Bütün trilyonerler, hattâ milyarderler, resimden ve edebiyattan, çizgiromandan filan pek anlamazlar! Kolayca üç kutu yağlıboya alıp bi tuali renklendirirler; banka galerileri ortayaşlı zengin kadınların abuk sabuk resimleriyle doludur! Veya bi roman denemesi yaparlar hiç çekinmeden. Ama ruh yoktur. O ruh denen şeyi yok eden de, interneyşınıl hospitildaki kıçı rahat tutan yataklar, kadife perdeli lüks kamaralar felandır. İnsan mutlaka biraz acı ve yokluk çekmeli. Tek başına yokluk da bi siğe yaramaz tabii! Bi denge kurulmalı elden geldiğince. Fakat işte o konfor hastalığı, binbir türlü zevke kolay ulaşma şansı, 'gel lan buraya!' der insana, çeker götürür seni, bi anda yavşaklaşır, farkında bile olmazsın!

Özel güvenlik kısmını geçip, ara sokaklara girdim. Bi manava gözüm çarptı. Domates, 'iki milyon' liraymış. Pazarda 'binikiyüzelli'. Eh; üç kuruşun hesabını yapacak tipler oturmuyor etrafta zaten. Burdaki esnaf iyi yere dükkân açmış!. Ulan ben de kaptırdım gidiyorum; zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış! Öyledir de elbet, beni pek yormaz ama, sikilmam hemen! Üstelik, ekonomik, politik kısımlarını filan sigtiredip, sadece estetik açıdan bakıyorum meseleye! Şunu görünce başka ne diyebilirim ki? Adam, komple ahşapla çevirmiş lüks binasını. Beceriememiş, at boku gibi duruyor! Ulan, hadi adamın imkânı yok, gecekonduda, kötü görünümlü bi barakada filan yaşıyo; E senin paran var, niye böyle sıçıp batırdın ki?. Tarihin hangi döneminde, ne zaman ortaya çıktı şu gösteriş merakı acaba!. Herkesin, bi mağarası vardı diyelim. Sonra bi lavuk, mağarasını daa konforlu ve geniş yapma sevdasına kapıldı an'iden! Öbürleri buna acayip imrendi, eşşek miyim ulan ben de yapanım dedi ve haydaa, işi gücü bırakıp bunla uğraştılar! Ve o günden sonra, kolay, rahat bi yaşam, ulaşılması gereken en önemli hedef haline geldi! O ilk dönem lavuğunu görsem, şunu soranım: "Ulan oturuyodun işte orda ne güzel, sana yetiyodu; niye artistik yapbn, ne oldu, niye hırslandın? Bak, senin yüzünden ortalık toz duman oldu! Millet, rengini beğenmeyip habire mutfağının fayanslarını filan değiştiriyo, yeni üçlü koltuk, yeni avize falan alıyo! İyi mi yani bu sence?" ÇOTARAAANK! diye bi koyar kafama elindeki ağaçla; hiç dönemez vallahi. Kaybetmiş artık kendini..

Kaybetmemek, kopmamak; önemli bi hadise! Sıçarken, anıden yanda kesmeyi bi düşünün. Kasamazsınız o bölgeyi; çıkış emri verilmiştir bi kez ve bok düşer aşağıya! Tam boşalırken duramaz, veya bi lokmayı ağzınızdan geri çıkaramazsınız. Kırılma, kopma, sarkma, bükülme filan.. en acayip noktadır orası hep! Ruhunu satmak gibi bir durumla karşılaşılırken, bi pazarlığa da şahit olamaz kimse! Bi arkadaşım, 'oğlum sıkıldım ben, yavşak olucam artık," demişti, "yavşaklar kral gibi yaşıyo!" Ben de: "İyi ama, yavşak olmak da özel bi beceri gerektiriyor; bi anda olamazsın," demiştim. Israr edip, "öyleyse, kötü biri oluruml" diye önerdi. "Kötülük," dedim, "sadece, hert nü keyfe kolayca ulaşmayı, hiç bişeyi veya kimseyi sigine takmamayı içermez ki lan! Çok daha önemli bi anlamı var: İyisi yapılamayan, halledilemeyen, yarım ve eksik bırakılan demektir ayrıca." Örneğin, şu her tarafı siyah camla kaplı iğrenç bina gibi. Herif kesin, gösteriş yapmayı, etrafa caka satmayı filan düşünmüş! Yani, bi nevi kötü davranış gibi. Halbu ki daha çok, beceriksiz! Mimarden, tasarımdan filan biraz anlasa böyle bişey yapamazdı... Yoldan, otomobiller geçiyordu. Su sıçramasın diye, en kenardan yürüdüm. Bi ara, hiçbişey yokken ceylan gibi sektiğimi hatırlıyorum. Pantolonu yeni giymiştim, bi hafta daha temiz kalmalıydı! Öteki kuru ve geniş kaldırıma geçtim. Dev reklâm panolarında, bı herif sırıtıyordu! İleride yaşlı bi ağaç vardı; hangi tarafından geçmek istediğimi düşündüm, yönümü ayarladım.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

LeMan okur mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

MİZAH DERGİNİZ

Türkiye'nin Trafi

Memleketime gidiyordum iki gün önce. Sınavları bitirmiştiğin verdiği heyecanla özlemlerime kavuşabilmek için yoldaydım. Doğu Ekspresi'nin bir kompartımanına oturdum, yolculuk doğuya. İçerde benden önce oturmuş bir grup vardı. Başka üniversiteden başka şehire yolculuk yapan bir öğrenci grubu. Tanışıp konuşmaya başladık. Kendimizden, okuldan, derslerden, yönetimden, vardan, YÖK'ten hatta Türkiye'nin ekonomisinden. Yanlışları söyledik ülkedeki. Bunların ancak aydın insanlarla ve bilinçli bir toplumla aşılabileceğini söylüyorduk. Onlara yaşıtlarımdan ve üniversitelilerden çok umutlu olduğumu söyledim. Birgün herşey çok güzel olacaktı.

Konuşurken bir ara boynumdaki iki uçlu (Che ve Zülfikar) kolyeye takıldı birinin gözü. Bunlar benim yetiştiğim kültürü ve hayat görüşümü anlattığı için çıkarmamıştım boynumdan, iki yıldır. Kolyeyi farkeden göz diğer kulakları uyardı sessizce bana belli etmediğini sanarak. Bir süre sessizliğin ardından kendi aralarında konuşmaya başladılar. Sanki ben odadan çıkmışım ya da hiç gelmemişim gibi. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Koridora çıkıp soğuğa dayanabildiğim kadar bekleyip geri dönmek zorunda kalıyordum içeriye. İçerdeki ortamın rahatsız ediciliği üzerine açıklama yapmak zorunda hissettim kendimi, ama niye ve ne hakkında konuşmam gerektiğini bilmiyordum, sustum. Kitap okudum yolculuğun dışlanmış süresi boyunca. Bir ara koridora tekrar çıktım; içeri girdiğimde, okuduğum kitapları karıştırırken buldum en meraklıların. Sustum, görmedim.

Yolun bitmesine iki saat kalmıştı. Konuşmuyorduk. İki saat sonra indim trenden. İçimde birşeyler kırılmıştı. Güvenlerimi vagonda unutup ayrılırken trenden, yüreğimin ezikliğini nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Eve gelince ilk işim kolyeyi çıkarmak oldu. Bu kadar güvendiğim insanların bu şekilde düşünceleri olduğunu görmek ve onlar tarafından dışlanmak zor gelmişti bana. Ama yine de çıkardığım kolyenin nerde olduğunu biliyorum. Ve belki yıllar sonra tekrar bulabilirsem trende unuttuğum güvenimi; başka yerde, başka insanlarda ve başka bir zamanda takabilme umuduyla saklıyorum...

aliekber-s@yahoo.com

İçindeki "ben"i hep erteleyen Erkan'a;

23 Mart 2002' de Leman'a yazdığın (Hande ve Canan'a) mektubun birçok satırında kendimi gördüm. Hayatının şimdiye kadar ki bölümüne, geçilmesi gereken köprüler olarak bakan, içindeki "ben"i hep erteleyen ve şimdi de kendince, yaşamındaki son iki köprüyü geçebilmek için öğretmenlik atamalarını bekleyen, Les'e hazırlanan bir dostun olmasını istersen bana yaz lütfen. Leman dostlarına sevgiler.

sultan_doğan@hotmail.com

Ümidini Kaybetmek

Saat 21:10 civarı bir yandan radyo dinlerken bir yandan da Leman'ı okuyordum. Aslında ben okur mektuplarını fazla okumam sadece göz gezdirip geçerdim. Zamanla okumaya başladım, ilgimi çekti. Elimden geldiğince herkese mektup yazmaya başladım. Özellikle de kader mahkumlarına. Onların bu mektuplara ihtiyacı var diye düşündüm. Sizlerin de benim gibi düşündüğünüze inanıyorum. Bu arada Ankara'dan Seda Nil isimli arkadaşımızın yazısından anladığım kadarıyla.. Seda hayata bakış açını değiştirmen gerekiyor; karamsar düşünmekle kendini çıkmaza sokuyorsun. Birgün arkana bakıpta keşke ama keşke bunu yapsaydım demek istemiyorsan acısıyla tatlısıyla hayatın tüm güzelliklerini kabullenmen gerekli. Şu an senin yerinde olmayı o kadar çok isterdim ki.. 18 yaşıma dönebilmek ve o sınava, o hayata dönebilmek için inan ki herşeyimi verirdim.. Neden mi? İnsanın en verimli çağındasın. Bu yaşta yaptığın bütün olumlu yada olumsuz işler ilerde yani hayata tam olarak atıldığın zaman da sana yarar yada zarar verece . Sana tek bir söz diyeceğim.. Bu günlerdeki o sıfırdılı yaşamın ilerde meyvesini verecek bana inan. Unutma ki her insan bir ümitle yaşar. Ümidimizi kaybetmeyelim tüm Leman okurları. ümidimizi kaybedersek herşeyimizi kaybederiz.. sevgiyle kalın.

volkan@paradox.gen.tr

Sevgili LeMan Ailesi;

Selam. Ben Dumlupınar Üniversitesi Bilgisayar ve Enformasyon sistemlerinde öğrenciyim. Mektup yollayan arkadaşların yazdıklarını okuyorum ve beni acayip gaza getiriyor. Herbirinin söylediklerine sonuna kadar katılıyorum. Anlıyorum ki -Leman- benim can ciğer dostum olmuş. Okumadığım zaman beynim sulanıyor. (HARBİDEN)

Bazen düşünüyorum da renkli yünden bir çuvalın içinde yaşıyoruz. Seksen derece suyun içine atılmışız, renkleri her geçen gün bize bulaşıyor ve gittikçe çekiyor (Alanımız daralıyor). Şundan söylüyorum çünkü okuduğum yeri bir görseniz, felaket. Burada biraz eğlenebilmek için bir yerleri geziyorum ama nafile. Sizler de olmasanız ya delirirdim ya da Cevat abiye dönerdim.. Her neyse fazla kasmayım. (Üniversite adayları! Seçtiğiniz yere dikkat edin, yoksa benim durumuma düşersiniz.) Kütahya'dan sevgiler...

Bayram Özden "Lemanist"

Nazım'la Tanıştırdığımız O Gün

Belki herşeyin farkında olmadığımız, iyiyi doğruyu ayıramadığımız, şairi ve yazarı milli eğitimin bize önerdiği kitaplarla sınırlı tanıdığımız yıllardı. 1996'ydı... Biraz fazla konuşmak cezayı gerektirdiği için ülkemizde, biz iki arkadaş da biraz fazla konuştuk galiba. SUSTURULDUK... CEZALANDIRILDIK... Cezamız nöbetimizin düşmesinin dışında, okul kütüphanesine kitap götürmekti. Birimiz Tevfik Fikret'in hayatını anlatan bir kitap götürürken, diğerimiz (o zaman daha kim olduğunu bilmediğimiz) Nazım Hikmet'in şiirlerinden oluşan bir kitabı götürmüştü. (İyi ki götürmüşüz.) Öğretmenimize kitabı verince cezamızın sona ereceğini düşünürken (hocanın gözünde), asıl cezamızın kitapları verince başlayacağını tahmin etmemiştik. Bir ders boyunca kitabı getirenimiz ayakta kitap kitabı nerden bulduğumuzu sordu. Hedef ne olduğunu söyleyince, kimin verdiği gibi gereksiz sorularla devam etti. Kendi kafasındaki Nazım Hikmet hakkındaki düşünceleriyle bize onu tanıtıp yada böyle yaptığını zannederek kafamızı karıştırdı. Çünkü anlattıkları kendi fikirleriydi. Biz bunların kendi fikirleri olduğunu, ailelerimize öğretmenimizin bize öğrettiklerini anlatıp yanlış olduğunu öğrendiğimizde anladık. Evet ailelerimiz de Nazım'ı tanıtmadı ama en azından ne yapmaya çalıştığını, kim olduğunu, neden ülkede tutuklandığını, neden bugün Anadolu'da bir çınarın altında yatamadığını anlatmaya çalıştılar. Öğretmenimiz bize böyle kitapları okumamamız gerektiğini söyleyerken, ailelerimiz bu konuda hiçbir baskı uygulamadı. İşte biz onunla böyle tanıştık. Sonrasında anlatılanlarla yetinmedik, merak ettik, araştırdık, okuduk... Belki onu hala yeterince tanımıyoruz ama en azından kendi doğrularımızla öğrenmeye çalışıyoruz ve hala onu okuyoruz. Onu tanırken kendi kendimizin ve başkalarının doğrularını değil, Nazım'ın (kendi) gerçeklerinden yararlanıyoruz...

1996'da iki arkadaştık, Leman okumaya başladığımızda. Ve yıl 2002; çok sıkı dostuz, hala Leman ve Nazım Hikmet okuyoruz. Sevgiyle ..

Sin-Ay

Merhaba Leman (Mizah Derginiz)

Ben bir Leman manyağıyım. Leman'la tanışalı biraz oldu. O zamanlar ben küçüktüm. Abimgil Leman manyaklarıydı. Ben de onların odalarına gizlice girer, gizli gizli okurdum sizi. Ama şimdi hiç pişman değilim. Şimdi de okuyorum. Hem de büyük bir iştahla. Ama aradaki tek fark alenen okuyor olmam, kimseden izin almadan kendi isteğimle. (Hani gendim okuyom, başkalarını da teşvik ediyom. Bu sizin aileye yazdığım ilk mektup. Onun için ne yazacağımı pek bilemiyorum. Politikadan pek anlamam, yani bu konuda da pek bir şey yazamıyacağım. Hani sizin okur mektupları bölümünde eleştiri, görüş mektupları var ya, belki mektubum onlardan değil, ama yine de belki onbinlerce mektup arasında okunur umuduyla yazıyorum bu mektubu. Ve bu mektubu Sivas'ın köyünden gönderiyorum. Buradaki ortamı, yani köy ortamını tahmin edersiniz. Gündüzleri (şimdi değil ama yazın) bağ, bahçe ve tarlayla uğraşıyoruz. Şimdi ise evde oturuyoruz. Ya da ev işleri yapıyoruz. Akşamları ise şehirdeki gibi parka, kafeye gidemiyoruz ama oturup 3-5 arkadaşla türkü çığırmadan da geri kalmıyoruz. Son olmayan bu ilk mektubuma sevgili Ender Özkahraman, Lütfü Oflaz, Tuncay Akgün, Suat Özkan, Erdil Yaşaroğlu, Met-Ust, ve Mahmut Tibet'e ve daha ismini sayamadığım bütün kahraman Lemancılar'a bütün kalbimle sevgilerimi sunuyor ve bütün Leman emekçilerinin ellerinden öpüyorum.

Gülçin

Selam;

Ben Ankara'da okuyan bir lise öğrencisiyim. İnsanların bilbirini düşünmediği bu şehirde yaşıyorum. Hayatın öğrençliğinden her dakika ağlamak istiyorum. Bir şekilde güçlü kalmam gerekiyor ama bunu bir türlü beceremiyorum. Aşkı düşünsem bile bu bana fazla geliyor. Sevdiğim ya da sevmediğim birisini, birşeyi dile getiremiyorum. Keşke getirebilseydim. Normali lise öğrencileri ya da başka insanlar gülüp eğlenebiliyor. Ama bu boktan dünyada ben bunu beceremiyorum. Güçlü kalmayı beceren birisiz varsa bunu nasıl başardığını bana anlatsın. Ya da herkes benim gibi umutsuz, aşksız ve sessiz mi yaşıyor? Cevap hiç gelmedi! Düşlerde yaşıyorum, bu tekteselim! Umarım benimle ayrı hisleri paylaşan birileri vardır. Bu dünyada yalnız olmak zaten çok zor. Bir umut, bir ışık... Kalbim hep sizinle iyi insanlar.

Onur - OKUZBEY@yahoo.com

Merhaba Leman;

Kalbin kadar temiz bu sayfayı bana ayırdığın için teşekkür ederim. Mektubuma burada son verirken okurların gözlerinden... ne diyorum ben ya?.. Off be, zçtk batırdık mektubu da sayfayı da. Oysa şurda ben de dostlukları, arkadaşlıktan ve pis düzenden bahsedip, biraz da bunalıp sonra da bana mektup yazın diyecektim. Sonra da arkadaşlara gösterecektim Leman'daki yazımı. Bakın bunu ben yazdım. Çok beğendiler beni, yazarlığa davet ettiler diyecektim. Acaba herşey bitti mi. Dur bir daha deneyim. Ben pes ettim, şimdi kendimi falezlerden atacam, hayat çok kötüleşti. Burda benim kadar temiz insanlara yer yok; yok ya olmadı, kimse aramaz o zaman. Merhaba Leman dostları, bugün uçurumun kenarında ölüme gıcıklığına hayata gülümsedim. (Burda Cezmi Ersöz gibi yapayım) Bir yabancı gibi gülümsedim sevgili, tanıyordum bu hayatı, niye gülümsedim sevgili. Kendimden kaçışımın bir sonu varmıydı, yoksa uçurumun dibinde kendim mi vardı. Hayat neden ihanet etti sevgili. Yoksa ihanet eden benmiydim. (Şimdi de Nihat Genç gibi okursam tamamdır). Kim gaza getirdi bizi, yoksa şu rezilliği boyu geçen medya mı. Kılavuzu karga olanın burnu boktan çıkmazmış. İşte sonunda böyle uçurum kenarlarına, köprü üstlerine, gökdelen tepelerine çıkarır insanı... Bir insan evladı bu kadar basitleşip, bu kadar onursuzlaşamaz, hepinize hodri meydan ulan! Hala onurlu insanlar var bu ülkede. Ve birgün kuyruğunu kıstırarak kaçacak delik arayacaksınız.

Evet çok güzel oldu. Ben şimdi gidiyorum, doktorum çağırıyor. Bana yazın. Adresim çok kolay. Bakırköy hastanesi (akıl fikir). Bir daha ki sefer size Artoz, partüs ve vardamoz'u anlatıcam. Bye!

H.V.K.'dan

Sevgili Leman

Düzenli bir Leman okuyucusu olarak, derginizi büyük bir zevkle okurdum. Ancak 23.03. 2002 tarihli Leman'ı elime aldığımda çok şaşırmış bulunuyorum. Politik yorumun ve eleştirinin ötesinde, tamamen antisemitik mantalitaye hizmet eden, ırkçı, ayrımcı ve ayrıca doğru olmayan, yalan temelle üzerine oturtulmuş kapak yazınızı kınıyorum.

Bir daha Leman Yayınları'na ait hiçbir yayım almayacağımı ve geniş çevreme bu konuda uyarıda bulunacağımı belirtmek isterim.

Öneim, bir yayımcılık kazası olmadığı açıkça görülen bu haber ve hemen altındaki karikatür için Leman'ın özür dilemesi ve bu yanlış tutumunu bırakmasıdır.

Terör masum insanları hedef alan bir insanlık suçudur ve hiçbir neden bunu haklı çıkaramaz. Lütfen bundan sonra önce düşünerek yazın.

İpar Acıman

Sayın Yazı İşleri Müdürü

Ben yaklaşık 4 senedir Leman okuyucusuyum; benim ve aynı zamanda çevremin çok beğenerek okuduğu dergilerden biridir. Son birkaç sayısını yoğunluğum yüzünden takip edememiştim ta ki bugün bana forwardlanan bir maili alıp şok olana kadar. "İsrail Filistin'de kan kusuyor herkes susuyor" başlıklı yazınız beni hem çok şaşırttı hem de üzdü. Şaşırttı çünkü Leman'ı tek taraflı, gerçeklerli alaycı yönüyle insanlara aktardığını düşünürdüm.

Üzdü, çünkü orda yaşayan ve her altıdan günü otobüse taksiye tedirgin binen, bir cafede restoranda her an terörle ölmen akrabalarının aklıma geldi. Ve bir gerçek daha, İsrail, Filistin hükümetine terör olaylarının durdurulması için uğraşıyor, halka kan kusturmak için değil, Filistin hükümetinin barış istediğini kabul edilebilir olmasıyla beraber bu terör olaylarını durduramadığı da bir gerçektir. Tıpkı bizim doğudaki PKK olayları gibi.

Bunlar doğru bilgiler ve emin olabilirsiniz ki kaynaklarım sizinkilerden daha güvenilir olduğu kesin.

Üzülerek söylemeliyim ki bu yazınızla büyük bir okuyucu kitlesi kaybetmek üzeresiniz. hatta belki kaybettiniz bile. Saygılarımla...

Sevim Zakuto

LeMan Sayı: 543 — 6 Nisan 2002 Cumartesi — Haftada bir yayımlanır

Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. — İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ — Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BÖYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Kutlu ESENDEMİR ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ **Tel:** 292 95 65 14 Hatl ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** Ilıcak - 0.212.880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0.212.622 22 22 **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gönül Adamı

Güneri İçoğlu

• Charlie Hebdo özel sayısında Gönül Adamımızın büyükçe bir özel hikayesi de var.

CHARLIE HEBDO ÖZEL

LeMan

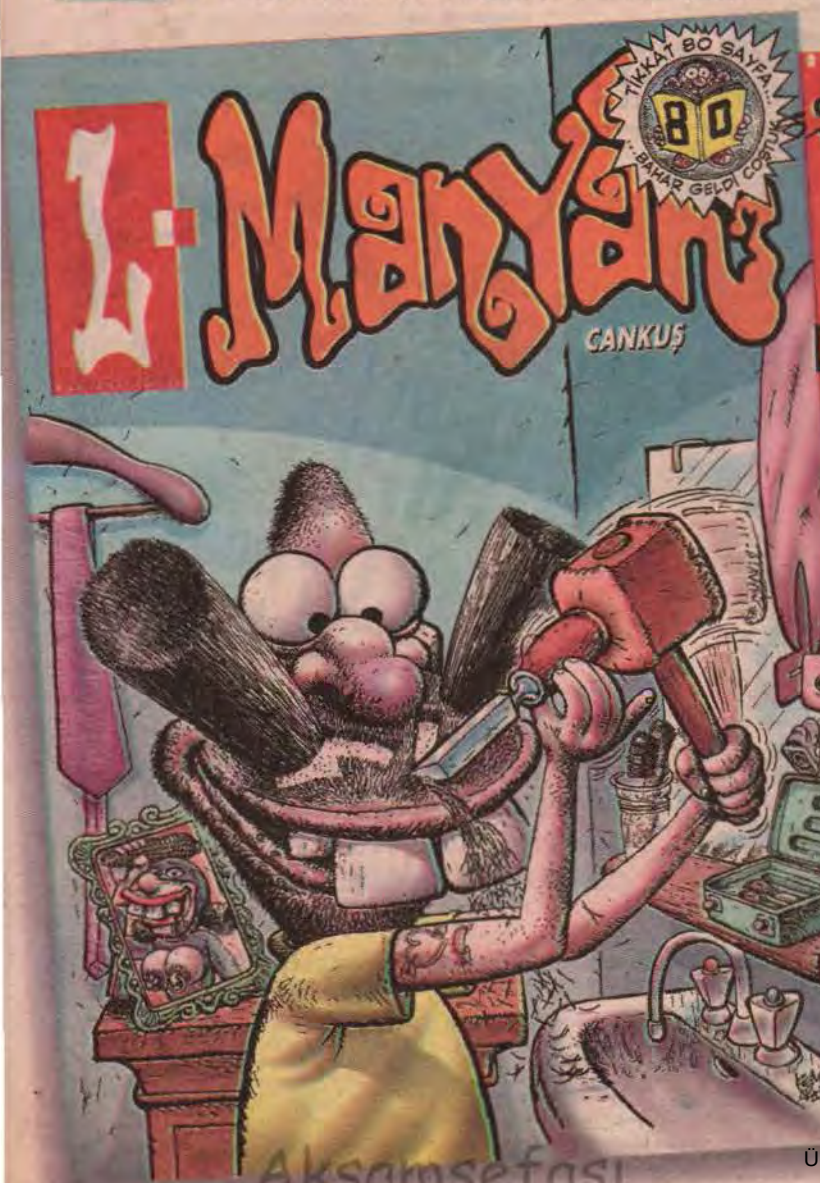

DUMUR DETAYI

Güneri İçoğlu

Hani bazı işyerlerinde,müesselerde, lokantalarda falan en görünür baş köşede aile büyüğünün, şirket kurucusunun ya da işyeri sahibinin babasının resmi olur ya... Geçenlerde yeni açılmış özgün Karadeniz yemekleri yapan restoranına gittim. Duvarda böylesi bir resim uzaktan dikkatimi çekti.. **"Uyy uy uuy o da ne?.."** "Bu ne bir aile büyüğünün, ne de şirket kurucusunun resmiydi. Bu yalnızca resim sanatında empresyonizm akımının kurucularından **Van Gogh**'un kendi yaptığı tanıdık bir portresiydi. Gelelim merak ettiklerimiz bölümüne; Oraya yemeğe gelenlerden, bu portrenin bir aile büyüğüne veya şirket kurucusuna ait olduğunu zannedenler olabilir miydi?.. Kimbilir, **Van Gogh** bu restoranı açanların bir aile büyükleri ya da uzak bir akrabaları olabilir miydi?.. Hayatı boyunca daima açlık çeken bir ressamın oldukça işlek bir restoranda portresinin bulunması garip bir tesadüf müydü?...

L-Manyak'ta bu ay

- Robinson&Cuma
- Selçuk Erdem
- Deli Cevat
- VOsym
- Mr.FuçirTens
- Dumur Detayları
- Altuğ
- Teknocan
- Sanal Simge
- Eray
- Zıçan Adam
- Boing Burhan
- Hatıralar Geçidi
- Sıkılhan
- Koffi Anarşist
- Doçent Fuat Pim
- TirtStar
- Zikaçu
- Cabbar Baba
- Enstantaneler
- Can Barsian
- Behiç Pek
- Bulmaca

Koleksiyoncular kaçırmasın!!

FRANSIZ CHARLIE HEBDO ÖZEL

LeMan

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

544

13 Nisan 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/15 - 600.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

LeMan

Filistin'e aydınlık için

Şaron komutasındaki İsrail'in, Filistin topraklarını işgal ederek, girmedik şehir, kasaba, köy, mahalle, ev bırakmadan dört bir yanı kana bulaması dünyanın tüylerini diken diken ettiği kadar, Türkiye'de büyük bir öfkeyle karşılandı. "Barış girişimcileri"nin Filistin halkıyla dayanışma için başlattığı "Bir Dakika Karanlık Eylemi" dalga dalga Türkiye'nin dört yanına yayılıyor. İstanbul'dan Ankara'ya, Edirne'den Kocaeli'ne, İzmir'den Konya'ya, Urfa'ya, Erzurum'a, siyasi görüşü ne olursa olsun, kalbi mazlumlarla çarpan herkes, lambalarını yakıp söndürmeye başladı bile! Eylemin tüm dünyaya yayılması için çalışmalar sürüyor:

"FİLİSTİN AYDINLANANA DEK" HER GECE SAAT TAM 21:00'DE AYAKLANIN VE BİR DAKİKA AÇIN KAPATIN IŞIKLARINIZI!!

LEMAN FİLİSTİN ÖZEL SAYISINI HAZIRLADI BİLE. CUMARTESİ GÜNÜ BAYİİLERDE

Bir dakika karanlık!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Açık Büfe met üst

pazar sevişgenleri

refleks hâline getirilememiş düşünme biçimi akıl değildir

orta'da **doğu** var.. yandan geç

boş boş konuşmaktan **dili kas yapmış** bazı insanların

gerçek aşık ayrılamaz.. taşınır

haklı olmak yetmiyor **haklı ölmek** hiç bitmiyor

dezavantajlarımız avantajlarımızdır aslında

aşk bir doruk değil tırmanma süresidir

hayat ile tüm ilişkimi **büyükelçilik düzeyi**'ne indirdim

tarihi günler yaşıyoruz.. çünkü hâlen yaşıyoruz

hayat tutuyor beni kusuyorum yaşarken

ŞARON
Filistinli kanına doymayan büyük katil akbaba!

BUSH
Tüm dünyanın cips-leri boğazına takıla!

YEŞİLKART SIRTLANLARI
Garibanın iki hapına göz dikmiş milyarlık fitiller

ECEWİT
Soykırım özürlüsü!

SSK-OKUYAN İKİLİSİ
Milyon dolarlık bütçeleriyle işçiye ızdırap çektiriciler!

CAN ATIKLI
İsrailpress

KAMRAN İNAN
İsrail'in Meclis Temsilcisi!

RTÜK YASASI
Çağdışı internet yasakçıları!

.ABERTÜRK
İsrail'in en özgün haber portalı!

SESSİZ ARAP ALEMİ
Ortadoğu'nun 5 rekat korkak kuklaları!

KADİR TOZLUK VE YARDIMCISI
Trabzonspor'u kart-larla, tekmeyle döver hakim ziniyeti!

KEMAL DERVİŞ
Krizal enfeksiyon!

İTO BAŞKANI MEHMET
Full zırıtkan televole tüccarı

VAKİT
Zekeriya Beyaz'a sürmanşetten porno izleme suçlamacıları!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaşlarda sivillerin öldürülmesini en aza indirgemek için çalışmalar yapan Pentagon, dünyanın en iğrenç kokusunu içeren bir bomba hazırlığında. Amerika artık düşmanlarını kokuyla bloke edecek...

Zonguldak'ta yaşayan üç yaşındaki Bayram İncegül, 178 milyonluk hastane masraflarını ödeyemezse hapse girecek...

Kandili Rasathanesi'ni başbakanlığa bağlaması için teklif veren MHP'nin önerisine Ahmet Mete Işıkara sert tepki gösterdi. Işıkara, "Ben serbestçe konuşuyorum. Beni susturamazlar" dedi.

Ölümcül hastalığın pençesine düşen çocukları kullanarak bağış toplayan ve Mesut Yılmaz'ın eşi Berna Yılmaz 'ın onursal başkanlığını yürüttüğü Lösemili Çocuklar Vakfı'nın bağışları hortumladığı iddia edildi.

LeMan

Ölüm Oruçları Can Almaya Devam Ediyor..

BİR REKLAM

Sefer Selvi

LEMAN FİLİSTİN ÖZEL SAYISINDA

Chomsky Boston'dan Leman'a Filistin İçin Konuştu!.. Özel Mülakat...

Ufuk Uras - Murat Bozlak- Mehmet Bekaroğlu - El Cezire Türkiye Muhabiriyle Filistin Üzerine Röportaj...

ZUMBO - Mercimek Çorbası ve Davud'un Mührü...

Nihat Genç - Medya Dersleri

LEMAN FOTOROMAN: Ramallahta Yaser Arafat ve Halkı, İsrail Askerleriyle Sarona Karşı...

Mehmet Çağçağ 2 Sayfa Filistin İsrail İzlenimleri...

GÖNÜL ADAMI - Güneri İçoğlu
BEZGİN BEKİR - Tuncay Akgün
KİLLANAN ADAM - Ahmet Yılmaz
TABU DEVİREN - Can Barsları
2 RESİM ARASINDAKİ 7 FARK-VÖ Ender Özkahraman, Alp Tamer, Behiç Pek, Derya Sayın..

İSRAİL BAKIŞIYLA KARİKATÜRLER

ARAP ÇİZER - MAHMUT HALİL'İN GÖZÜYLE FİLİSTİN - İSRAİL

GEÇMİŞTEN BUGÜNE FİLİSTİN VE İSRAİL'İN KANLI KRONOLOJİSİ

YAHUDİ CEMATİNİN ŞALOM GAZETESİNDEN LEMAN'A ANTİ-SEMİTİST ELEŞTİRİSİ

ÇIKTI! ÇIKIYOR!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daral&timsah

tripanazomigambiyetesizler

ÇAĞDAŞ

NİHAT GENÇ

KİMLİK

Bahann ilk günü, liseli bir genç kızla sevgilisi mutlulukla parkta bir bankta otururken... Yapraklar yeni yeni fışkınyor. Coşkuyla etraftaki ağaçlara bakınıyorlar. Polis arabası gelir ve zink diye önlerinde durur. Kimlik sorar. Bela getirici güvenlik kuvvetleri. Sabah sabah sevgilileri karakola götürür. Masızlaya dalıp hayallere daldıklan o anda kendilerini polis arabasının arka koltuğunda bulurlar. Neye uğradıklanna şaşırmış, panikle, ağlamaklı konuşurlar. Kızcağız kimliğini unutmuş.

Akşama doğru, onlarca motorsikletli polis parka gelir, bütün sevgililere tek tek kimlik sorar; günlerce, hergün. Kimlik soruş tarzları, yürüyüşleri, bakışlan, aralannda gülüşleri. Ağaçlardaki çiçekler korkunç bir çığlığa dönüşür. Polisin o kadar haklı güvenlik sebepleri vardır ki, birşey söyleyemezsin. Baharın tatlılığı, yumuşaklığı yokolup gider. Bir değil, iki değil. Uykunun ortasından sabahın beşinden uyandınlmış bir surat hediye edilir sana. Oturup ne yazacaksın, böyle bir toplumda yazar olupta ne olacak. Polis görevini yapıyor, hepsi doğru, bin yıldır doğru. Birazdan öfkeyle birini tartaklayan, sinirleri gerilmiş bir adam olursun! Laf anlatmak mümkün değil. Toplumdan ve hayattan umudun kalmaz. Bir uğursuz gün daha başlar. Polis konuşur, oydu, buydu, şuydu, sonuna kadar haklı çıkar! Basit bir sabalı yürüyüşü, en ağır yükün altına girmiş bir köleye dönüştürür seni.

Bakıyorsun, yukan semtlere güçleri yetmiyor. Aşağı semtlerde önüne gelene. Parayı bulan polisten kurtuluyor. Bilkent'te, insanlar toplumun elli yıl önünde bir hayat sürerken, burası, toplumun elli yıl gerisinde. Devletin siyaseti de bu: Ver Allah'ın verdiğine, vur Allah'ın vurduğuna.

Osmanlı'nın en parlak dönemi, 1560'lar, Kanuni iktidarı. Herşey düzen içinde. Adam, kendi kafasına göre gemiye gidip mal alıyor, sokakta tezgahı kurup satıyor, soruyorlar kayıt kuyut, kimden izin aldın: "Ben yeniçeriyim, izin almam!" Bu yeniçeri beş yüz yıldır değişmedi. Hamam kapısından kadın kaçırır, oğlan kaçırır, haraç alır, efelenir. Daha da ötesi kılık kıyafetimize, yürüyüşümüze bakıp sırtımıza bir damga vurmak için yanımıza gelir.

Yüz tane üniversite kurduk, polislikle ilgili tek bir araştırma yok. Tarhşan hiç yok. Dünyayı ayağa kaldırsan söyleyecekleri şu: "Polisin içinde çürükler yok mu, var, ama bütün teşkilab karalamamak lazım!"

Bir irade ve sabır kimyageri olmadan kurtulman mümkün değil!

Beyoğlu'nda, gece işgal edilmemek için donuna sıçıp bokuyla gezen alkolik serserilerden dahi haraç alır! Güvenlik bunun adı, tarih'in ilk gününden beri İpek Yolu'nda kervanlan koruyup, kaleleri koruyup halktan haraç alırlar! Hayatlarımızı mahveden bir gizli pazarlık! Yüzyıllarca bu düzeni değiştiremediğimize göre, başka şeyler düşünmeli, mesela maaştan devletten değil, elektrik, su, çöp parası gibi, her evden üçbeş milyon güvenlik parası kesilmeli, maaşlarını halktan almalılar, kimbilir, halkın can düşmanı olmaktan kurtulabilirler!

Olup biteni daha ne kadar rahat ve sakince izleyebileceğiz. Kandan su olmaz. Polis okullan, müfredatlan, toplum ilişkileri sil-baştan konuşulmalı. Hergün hırlaştığımız sindirimi imkansız bir güç. Taş kabağa değse vay kabağın başına, kabak taşa değse, vay kabağın başına. Her şartda zordasın, kötü sensin, zararlı çıkan sen! Ne milli bir sevinci kaldı, ne toplumun güvenliği, hepimiz biliyoruz, gitme kötünün yanına boku bulaşır! Teslim bayrağını çoktan çektik!

Gün geçtikçe hepimiz polisleştik. Bir cinayet romanı düşünün, cinayetin nasıl işlendiğini ayrıntılanyla bulmaca gibi süsleyip anlatıyor! Neden öldürülmüş, ölen kimmiş, pek üzülmeyiz, zihnimiz kurguya takılmıştır, nasıl öldürüldü? Eskiden sokakta öldürülmüş bir adam görüldüğünde halk yanıbaşına gelip: "Yazık... çocuklan ne olacak.. vah vah çok da gençmiş..." derdi, toplum zihniyeti değişti, aynı ölü başında toplananlar bugün şöyle düşünüyor: "Ne bok yemiş.. hangi dolaplara karışmış.. kimin adamıymış..." Gün geçtikçe de mazlumlann ölümünü polis gibi düşüneceğiz.

Hergün aramızda bir dünya fatihi gibi dolaşan bu insanlar neden en zayıf, güçsüz insanlardan intikam alıyor? Ne kadar sessiz ve sadık bir vatandaş olsanız da, bir kaç saniye içinde tüm hayatını kararlacak bir vahşi yapabilirler seni. Bir tek gün ülkemize ve toplumumuza hayranlık duyamıyoruz. Polisle ne derdimiz olur bizim, keşke, yiğidim yiğit olsa, yattığı yer canım olsa. Bu şehri dolduran, yavan ve durgun hayatlan olan milyonlarca güçsüz insanın ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz! İngiltere'de polislik üzerine iki yüz bin makale bulursunuz, ülkemizde on tane yok, bu on tane de, birkaç emekli polis şefinin itirafları!..

Kimlik sorma, bir nevi siyasi vaftiz! Her dakika, otoriteye itaatimiz sorgulanır! Hergün vaftiz ediliriz. Toplum değil, toplama kampı. Demokrasiden soğutmak için herşey yapılır! Ürkek tavşanlan aslan yapmakta polisin üstüne yok! Toplumu "ehlileştirme" görevi, eğitim ve basının, ama polis üstlenmiş bu görevi, zayıf insanlarla teşak geçmek çok eğlendirici olmalı! Polis bu topraklann açık yarası. Kanatarak kanayan bu yara devletin işine geliyor. Çünkü devletin "siyasi birlik kurma" düşüncesi asla yok. Halk kitleleri püskürtülmeye devam edilecek, ebediyyen. Vahşi kapitalizmin polise olan ihtiyacı hergün daha da büyüyecek, azacaklar!

Titanik kazasının insanlığın kafasını karıştıran bir trajedi olmasının sebebi Titanik asla batmaz, düşüncesiydi. Titanik batmaz, iddiası ve düşüncesi öyle güven ve imanla söylenirdi ki, yüzyıldır konuşuluyor Titanik. Çünkü battı. Birgün çocuklarımızın çocukları, Titanik gemisinde gizlice öldürülmüş insan fotoğraflarını teker teker su üstüne çıkardıklarında, dedelerinin "batmaz" fikrine neden bu kadar inandıklarına çok şaşıracaklar! Batmaz fikri, vahşi ve acıklı bir iman!

İstediğiniz kadar eğitim, kültür almış bir insan olun. Toplum ve devlet hakkındaki fikirleriniz, toplumla "sıcak temas" içindeki ilişkilerden oluşur. Diyelim bir profesör, hayatı boyunca kanun eleştirmekle geçti ömrü. Bütün fikirlerini, havalanında bir polis aramasının şekliyle değiştirebilir. Bunun yüzlerce trajik örneği var.

Bir toplumun dağılma noktası, savaş, işgal, iç karışıklık değildir. Bir toplumun dağılma noktası, birebir sıcak temaslarda uğranılan aşağılanma, hüsrandır, toplumu ilmik ilmik çözer. Küçük sıcak temaslann her biri bir duyguyu kökünden yerinden sökerl İnancı, güveni, umudu, paramparça eder. Teke tek dağılmaya yüz tutar toplum. Bu unutulmaz güzelliklerle dolu coğrafya parçasında böyle dağılıyoruz. Dev şehirler kurduk, hala itişip kakışıyoruz.

Genç bir yazarken.. Yani, genç bir katırken, sert osururdum, gün geçtikçe inancım köreliyor, kimseye bulaşma diyen, tuhaf bir soğukluk içime oturuyor!

Din, tannsallığı erkeklere verdi. Tann, erkektir. Krallık erkeklere verildi, kral, erkektir. Dil, erkeklere verildi. Emreden, buyuran, geçiren, koyan, erkektir. Silah, erkeklere verildi. Kas, güç, erkeklere verildi. Polis, erkektir!

Kutsal devlet, kutsal din, kutsal ahlak, erkeğin kılık kıyafetiyle oluştu, bütün yasatara, ahlaka giydirildi. Korku salan, dehşet veren işte bu erkeklik!

Polisin sokakta biriyle karşılaşması tam bir yargılama, ayaküstü mahkeme. İşkenceden, mapustan, cezadan daha ağır, onur kırıcı.

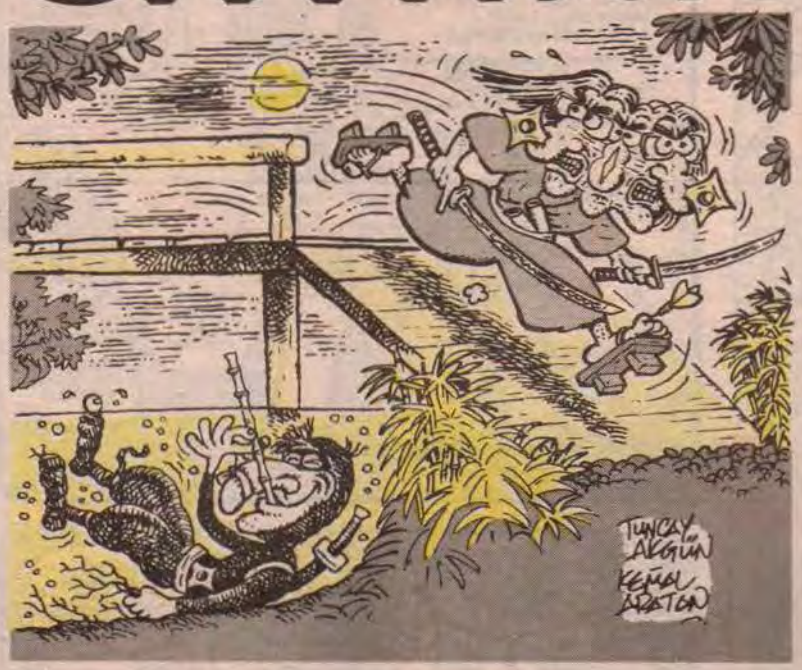
Polis, bir ideolojiyi, bir taraft savunma zo-

Devamı 13. Sayfada

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GATANA

İKİ KULUNÇLU

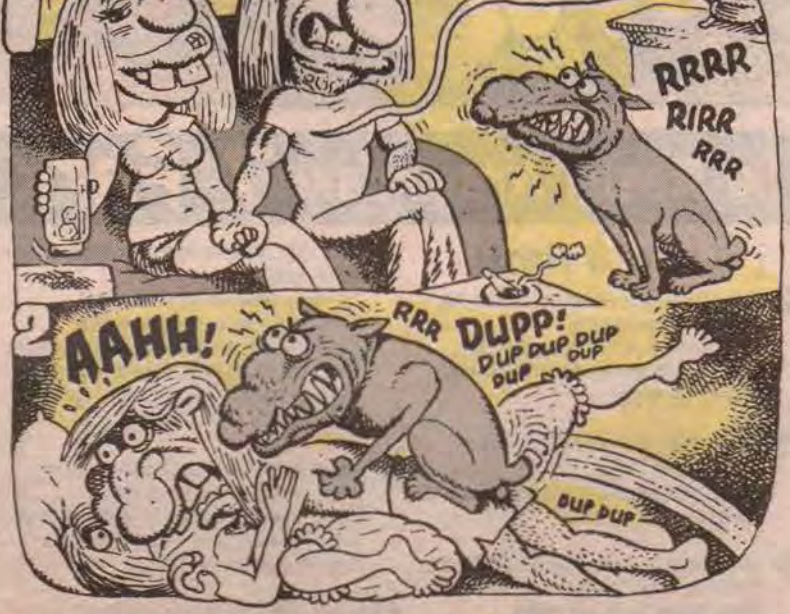
« SAVAŞ MEVSİM DEĞİŞTİRİR..

"Bosna'daki çatışmalarda bölgenin en büyük petrol rafinerilerinden biri olan Bosanski Brod da ateş altındaydı. Alevler o kadar büyük ve yüksekti ki gökyüzü günlerce kızıla boyandı.

...

Savaşın durduğu bir sırada çocuklar ağaçlardan olgun kiraz ve elma topladılar. Ağaçların yaprakları sonbahardaki gibi kurumuş ve sararmıştı. Oysa yaz henüz başlıyordu ve Bosna'da hava serindi."

BOSNALILAR,
Velibor ÇOLİÇ,
Çev: Esin Talu Çelikkan 1996,
Yapı Kredi Yayınları

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

METİN FİDAN PANTOLON

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Laurel & Hardy

1. Stan Laurel, çekirdekten oyuncudur. İkili olmadan önce sirklerde, müzikhollerde ve tiyatroda çalışmıştır... **Oliver Hardy, yüksek öğrenimini hukuk üzerine yapmıştır!..**

2. Laurel, sıska fizik yapısıyla kanaatkâr bir izlenim verir... **Hardy, şişman bünyesiyle doyumsuzluğu simgeler!..**

3. Stan Laurel, oyunculuk dışında ikilinin bazı filmlerinin yönetmenliğini de üstlenmiştir.. **Oliver Hardy, bu tip bir eğilim göstermemiştir!..**

4. "... Filmlerinde Laurel, sürekli hata yapan, kolayca üzüntüye kapılan saf kişiliği sürdürür. Hardy'nin başını sürekli derde sokar..." **"...Hardy, tepeden bakan tavırları, kendine güveni ve kibiri ile ikilinin güçlüsüdür. Ama çabuk öfkelenen gururlu Hardy'nin bu tavırları, Laurel karşısında hep geri teper; sonunda gülünç duruma düşen, dayak yiyen o olurdu!.."**

5. Laurel, kendini olay akışına bırakmış bir sakin, bir munis, bir miskindir... **Hardy, aklına çok güvenip olay örgüsünü değiştireceğini sanan, durmadan plan peşinde olan bir hırslıdır!..**

6. Laurel, Hardy'siz de yaşayabilecek gibiyken, bunun lafını etmez... **Hardy, Laurel'siz yapamayacak tiptedir ama sürekli sızlanan ve yakınan da odur!..**

7. Laurel, partnerinin hot-zotluğunu sineye çeken uyumlu bir edilgendir... **Hardy, iki kişiden oluşan grubun liderliğine soyunarak gereksiz bir aktivite sergiler!..**

(4.madde, Oğuz Makal'ın "Güldürü/Komedi Filmleri" adlı kitabından. Bilgi Yay.)

vedat.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

EH NAAPALIM ABİ. KADINLAR UYUDUYSA ...BİZ DE BUNDAN SONRA KATIRLARLA DEVAM EDERİZ !?

GÜREŞ GİRMEYEN EVE DOKTOR GİRERMİŞ... HADİ GÜREŞELİM... ÇOK GÜREŞELİM..!

UFF... LAFI, YALAN YANLIŞ BİLİYON ÜSTÜME SALDIRIYON YAA..! ALLAAM BEN NE BAHTSIZ KADINMIŞIM..!

UFF NE HALT ETTİM BEN YA..! HAYATTA DAHA ÖNCE DE PİŞMANLIKLARIM OLDU AMA BU SEFER PİŞMAN MISIN DİYE SORACAK BİRİ BİLE DİİL..!

AA..! HERİFE BAK... UYURGEZER... DUR ŞUNU UYANDIRIYİM..!

HAYIIIR..! UYANDIRMA. ÇOK TEHLİKELİ OLABİLİR...

Kii!.. UYURGEZERKEN ÇOK UZAKLAŞMIŞIM... YANIMDA PARA DA YOK... BİRAZ BORÇ VERİN DETAKSİYE BİNİP GİDEYİM YA..!

AL İŞTE... DEDİKAMA, ARTIK ÇOK GEÇ..!

YAA... YA... BEN NASIL EŞŞEK KAFALI TEDBİRSİZ Bİ KAZAZEDEYMİŞİM Kİ ISSIZ ADANIN HER YERİNE FÜTURSUZCA ZIÇMIŞIM... ŞİMDİ UTANCINDAN ÇIKAMAZSIN BÖYLE..!

ALO MERKEZ... ARAMAYA SON VERDİK... DÖNÜYORUZ..!

AY GÜRSEEEL..!. BU PROFESÖR ZEKERİYA BEYAZ BEBEKLERİ ÇOK ŞİRİİN..!. KAÇ PARA OLURSA OLSUN HEMEN ALALIM... SALONDAKİ VİTRİNE KOYARIZ..!.

TİCARİ DEHAM KONUSUNDA YANILMAMIŞIM... BARBİ BEBEKLERDEN DE, KURBAĞA KERMİTLERDEN DE ÇOK SATACAK BU... ÇOK ZENGİN OLCAM..!.

canbarsian@superonline.com

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucak

Artık Yüzümde Olacak O Yara...

Takvimlerde ne çok kutsal gün var... Ne çok yasaklanmış mevsimler var hatıralarda... Ama oysa sorulacak ne kadar çok sorum var benim... Neden durmadan açılıyor içimlerde ki yaralar... Tanrı mı suçlu bu kapanmayan yaralardan... Yoksa asıl suçlu Tanrıda açtığı yaralan durmaksızın çoğaltan bizler miyiz...

Bu yaralara rağmen yeni bir dünyayı her arzuladığımda, **tarihe saygılı ol, kurbanların kanıyla beslenir hayat ve bu yara hiç kapanmaz,** diyorlar bana... Örtmek istiyorlar üstünü umutlanmın... Hayallerimi yarama gömmek istiyorlar...

Şehirler kurbanların kanıyla yıkanıyor... Ve bitmiyor savaşlar ve hiç bitecek gibi görünmüyor... Bütün bunların nedenini hayallerim soruyor bana ; oysa onlar bu hayallerim suçlu ve tehlikeli sayıp onları umutlarından yapılmış bir idam sehpasında asıyorlar...

Hayallerimi yaşayamazsam kendime saygım kalmaz, bütünlüğüm parçalanır, bir anlamım kalmaz, diyorum onlara...

Onlarsa bana, **Hayallerini, düşlerini bu gerçeğe rağmen yaşamak istersen, duygularını o yaranın ağlına gizlemezsen sen zararlı çıkarsın, başka bir hayat yok, tren gidecek onu yakalamalısın, yoksa dışarıda kalırsın,** diyorlar ve yarayı içine gizlenmen için bir kabuk veriyorlar bana, **Al bunu ve içine girip gizlen, gizlen ki hiçbir acı, hiçbir aşk işlemesin sana,** diyorlar..

Bu kabuk beni sevgilerden, iyi ve olağanüstü, yani yaşamın ta kendisi olan şeylerden kopartır, bu kabuk beni acıdan, büyüden, ürpertiden, hazlardan yoksun bir robot haline sokar, bu kabukta ben kendim olamam, durmadan büyüyen bir kasvetle, derinleşen bir boşlukta hep bekletirim kendimi... Ortanamam hayata..Bu kabuk varken ben kendimi sevemem. Kendimi sevemeyince zehirlerim ömrümü, yaşadıkça her şeyi ve bütün varoluşu zehirlerim... Sadece bir yaradan ibaret olurum, diyorum... Ne kadar zorlasalar, tehdit etseler de o kabuğun içine gizleyemiyorum ruhumu, düşüncelerimi, duygularımı. Bu defa intikamları kötü oluyor. Kan kokusu almış köpekbalıkları gibi saldırıyorlar bana. Acı çektiğimi, yaramın bir daha hiç kapanmayacak kadar büyüdüğünü görünce garip bir şölen tadı alıyorlar bundan... Anlıyorum ki ruhunu bir kabuğun içine gizlemek istemeyen bütün acı çektirince ve beni onlardan gibi olmadığım için yarama düşman kudukları için can sıkıntıları azalıyor, o kötücül varlıklarından hoşnutluk duymaya başlıyorlar... Yaramı derinleştirdikçe onlara daha çok boyun eğeceğimi düşünüyorlar...

Bazen tahammül edilmez oluyor çektiğim acı. Panliğe kapılıyorum. Belki karşılıksız beklemeden yaşadıklarımı onlara anlatırsam, bu içtenliğimden etkilenir, içlerinde bir merhamet duygusu uyandırırım, belki onlarında benzer anıları vardır, belki bunlar bizi birbirimize yakınlaştırır, diye düşünüyorum. Tam aksi oluyor oysa, anlattıklarım, yaramdan akan o başı boş kan bana saldırmaları için daha bir kışkırtıyor onları...

Kışkırtıyor , çünkü onların bana anlatacak sahici bir öyküleri olmadığını ve çalıntı bir enerjiyle yaşadıklarını anlıyorum... Birbirlerinden hayatlar ve anılar çalarak.. Hissediyorum ki kendilerinin değil arzuları... Kendilerini unutmak için başkalarının arzularında kaybolup duruyorlar... Ve bu kayboluşa da iletişim, adını veriyorlar... Bu kayboluşa tapıp duruyorlar..

O zaman anlıyorum ki kendi olma korkularından, boşluklarından, çalıntı anılardan yaptıkları tapınaklarında dolaşıp duran zavallı birer mürdenden başka bir şey değildi onlar...

Arzularından kendilerine bir hayat çıkartacaklarını sandıklar önce büyük bir heyecanla yanıma yaklaşanlar, gözlerimi görünce hemen uzaklaşıyorlardı yanımdan...

Çünkü o aykırı, o uçurumlarda sınadığım varlığım, kendi başıma kurduğum dünya , yaşadığım her anın kalbimde durmadan iz bırakması, en büyük korkusuydu onların...

Bu korkudan sıyrılabilmek için kendileriyle ilgili durmadan olmadık bilgiler veriyorlar bana... Bu bilgilerin hayatlarında hiçbir karşılığı yoktu... Gerçeği olmayan bir görüntüden ibaretlerdi... Okuduklarından daha fazla görünmeye çalışıyorlardı... Sözcüklerinin çöplüğünde boğmak istiyorlardı beni... Yan yanaydılar, ama aralarında hiçbir gerçek bağ, hiçbir gerçek yakınlık yoktu... Yan yanaydılar, ama uzak ve yakın arasındaki farkı bile yitirmişlerdi çoktan. Ne birbirlerine gerçekten veda edebiliyorlar, ne de kavuşabiliyorlardı... Bu kayboluş, bu kimseye gerçekten bağlanamadan yaşayışları onları daha da benciliştiriyor, ben

* Dedim. 12 Nisan cuma günü saat 14:00-19:00 arası Atlantis Kitapçığı'ndayım. Lise Cad. Mesarcı Sokak 19 Nisan cuma günü saat 12:00-18:00 arası Adıyaman Monami (Cenderel Cafe'de imza günüm var. Aynı günün akşamı yine Kuşçepel'nde saat 19:00 arası Siirt Kuşçepel'nde imza günüm var. Aynı günün akşamı yine Kuşçepel'nde saat 19

ERDİL YAŞAROĞLU KİTAPLARIYLA İZMİR TÜYAP KİTAP FUARI'NDA

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cilleşikçe birbirlerine daha fazla hükmetmeye çalışıyorlardı... Ruhlarını yitirdikçe sahip olduklarına, mülkiyetlerine, tapınaklarına, üniformalarına daha büyük bir kıskançlıkla sarılıyorlardı... Çünkü içten içe biliyorlardı ki sahip olduklarından, para ve mülkiyetlerinden, tapınaklarından ve mülkiyetlerinden başka boşluklarını saldayacak hiçbir şeyleri kalmamış...

Bu yüzden durmadan hayatlarını yüceltiyor, durmadan tapınaklarının duvarlarını yükseltiyor onlardan farklı düşünen, farklı yaşayan insanlara uyguladıkları cezalar her geçen gün daha da arttırıyorlardı..Her gün içlerinde yeni bir hain keşfediyor,ve o içlerindeki haini görkemli törenlerle kurban ediyorlardı...

Aralarına yeni katılan genç mürtedi farklı sorulardan, onları benliklerinin keşfine götüren arayışlarından, yeni ve aykırı öykülerden korumak için yasaklarını ve tehditlerini durmadan çoğaltıyorlardı...

Gözlerimi görünce önce gidiyorlar, ama sonra daha bir kuşanmış olarak geri geliyorlardı... Kendilerine katılırsam eskisinden daha güçlü ve saygın bir insan olacağımı vaat ediyorlardı bana... Saygınlığın orlardaki karşılığı iktidar olmakb... Güç ve saygınlık adındaki iktidarın ruhumda bir karşılığı olmadığını söylediğimde önce üstü örtülü, sonra da açıktan açığa tehdit etmeye : **Haklında öyle bir iftira yayarız ki,** bir daha asla **silemezsin onu,** demeye başlıyorlardı...

Ama beni bütün anlamları ve sevgileri yok eden boşluklarının içine çekemeyeceklerini anladıklarında ölüm fermanımı çıkartmışlardı sonunda... Bana diz çöktürmek için önce lanetlemiş, sonra da dışlamışlardı... Evimin kapısına kırmızı boyayla çarpı işareti çizmiş, kimse beni gerçekten tanımasın diye hepsi birbirini yalanlayan sahte hayat öyküleri yazıp bunları dağıtmışlardı şehirlerde...

Beni de bu belirsizlik çağının kayboluşunda yok etmek için gerçeğimden koparmaya başlamışlardı...

Asıl tuhafı, beni koşulsuz sevdiklerini söyleyenler bile bu sahte hayat öykülerine, bu bulaşıcı iftiralara neredeyse hiç karşı koymadan inanıyorlardı... Çoğu kişi de kendilerinden farklı olduğunu sandıkları bir insanın aslında kendileri gibi biri olduğunu öğrenince derin bir memnuniyet duyuyorlardı... Beynim hep yeni sorular ürettiği, bu sorular yüzünden sürekli bulunduğum yerlerden uzaklara doğru yürüdüğüm için beni suçlayan insanların bu sözleri beni çok da etkilemiyordu..

Çünkü beni suçlayanlar hala yanlarında, hâlâ içinden çıkmaya çekindikleri o her taraftan kuşatılmış tapınaklarında olduğumu sanıyorlardı... Onlar yanlarında sandıkları beni incitip hırpalarken, ben e bir zamanlar onlarla geçen boş a yıllarımı , tapınağın kimi kurallarıyla uzlaşmış hallerimi yerden yere vuruyor, acımasızca sorguluyor, sonra yine yoluma devam ediyordum...

Şimdi çıktığım uzaklardan daha iyi fark ediyordum o tapınakta yaşadıklarımı...

Oradayken başkalarıyla iletişim kurmak için onlar üzerinde denetim kurmam isteniyordu benden... Çünkü onlar üzerinde denetim kurmadan onları kendi gerçeğinize inandıramıyordunuz... Oysa başkaları üzerinde denetim kurarak kurduğunuz her ilişki yeni bir köleilik, yeni bir bağımlılık yaratıyordu ister istemez... Denetim altına alarak kendime çekmeye çalıştığım insanlarla gerçek ve içten bir ilişki kurmam asla mümkün olamazdı zaten... Oysa ben gerçek ve sahici bir ilişki kurmak istiyordum... Başkaları üzerinde denetim kuraiak yaşarsam ruhumu, duygularımı, beni ben yapan özellikleri, bedeli acıyla ödenmiş öykülerimi bana zorla vermek istedikleri o kabuğun içine gizlemem gerekirdi... Denetim kurarak yaşarsam kendim olabilmek, içime doğru yolculuk yapabilmem için hep başkalarına ihtiyaç duyardım... Oysa bu sonsuz bir teslimiyet demekti... Kendimi başkalarının konk ayrasında boşuna arayıp durmam demekti... Hep gönlünenlere, hep anlattıklara hiç sorgulamadan inanırım. inanmasam bile inanmış gözükmemdi...

Görünen değil, görünenin arkasında saklı olanı bilmek istiyordum ben... Ama saklı olanı öğrenmem için daldığım her derinlikte, her insanda kendimde olan şeyleri de yitiriyordum durmadan... Hiçlik karşılıyordu beni o derinliklerde, o kayboimuş yüzlerin belirsizliğinde her anlamı, her duyguyu zehirleyen boşluk karşılıyordu...

İşte bu duygularla geçtim uçurumların kenarından... Hiçbir uçurum o kayboimuş yüzlerin aikasında yatan ve bütün duyguları yutan hiçlikler kadar ürpertmedi beni... Karanlık ormanların o ürkütücü uğultularını bile duymadım bu sorgulamaları yaparken... Yanımdan sürtünerek geçen yırtıcı hayvanların vahşiği, geride bıraktığım hayatın boşluklar kadar titretmedi beni...

Günlerce yürüdükten sonra beni kimselerin tanımadığı bir kasabaya gelmiştim... Geldiğim yerlerdeki alışkanlıklardan tam olarak kurtulamamışım demek ki, ne yazıyor ,diye aldığım bir gazetede bir ilan ilişti gözüme. İlana dikkatlice bakınca benim için verildiğini anladım. Evet, çok tuhaf, yanılıyor olamazdım, benim için verilmişti o ilan... Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı... Öylesine heyecanlanmıştım ki ilk cümleyi tam olarak anlayamamıştım. Bir kez daha okudum , sonra bir kez daha... İlanda şunlar yazılıydı:

Alıp başınızı bizi kimselerin tanımadığı yerlere gitmeyi, gözden kaybolmayı, izinizi yok etmeyi biz biliyoruz muyuz... Zaten hepimiz kaybolmuş değil miyiz, ha burada, ha o uzaklarda, hepsi aynı değil mi... Bak biz kaybolduğumuzu bile bile bulunduğumuz yerden ayrılıyor muyuz... Sen kendinden değil, içindeki yaradan kaçıyorsun... Unutma, o yara artık kapanmaz... Kaybolduğuna inanmayıp, kendini yeniden bulmak için varlığını tehlikeye atsan da o yaradan kurtulamazsın... Kendine kapanarak yaşayamazsın... İnsanlara yabancılaşman için o yara gerekliydi... O yalnızlığın içinde kötülük vardır... Başkalarına kötülük yapmadan kimse yaşayamaz, bunu unutma... O yarada Tanrıyı yaralayan hepimizin suçu var... Bu suçtan kimse temiz değiliz... Sen de kurtulamazsın... Unutma ki hepimiz bu suçu yaşarken senin ondan kurtulmak için bizden ayrılman hepimizi küçümsemen anlamına gelir... Bu küçümseme Tanrıyı yaralamaktan daha büyük bir suçtur... Dön artık geriye... Sen bize gereksinsin ve buradaki insanların sana ihtiyacı var... Geri dön, seni çok merak ediyoruz...

Bu ilan geldiğim yeri özetliyordu sanki... Suçsuzluğa tahammülleri yoktu..Çünkü en büyük suçlu onlar için içlerindeki bir insanın kendi yarasına eğilmesi ve onun sorgulaması, onun neden varolduğu üzerinde düşünmesi... Tapınağın ayakta kalması için herkes in o yarayı ve onu var eden kötülükleri hiç sorgulamadan benimseme i gerekiyordu..

Tapınak üyeleri bu yarayı ve bu suçu üyesine sarılmışlardı ki onu sorgulayan birinin varlığı hayatlarını tehdit ediyor, kaybolmuşluğun a linda bir kader olmadığını hatırlatıyordu onlara... Ama başka türlü yapamazlardı artık... Birbirlerine acı çektirmeden, kötülük yapmadan yaşayamazlardı... Çünkü orada herkes birbirinin kurbanı ve cellâdıydı... Ve acı çektirip, durmadan o kayboluşun boşluğuna itikleri kurbanlarından biri yanlarından uzaklaşıp gidince onları birbirlerine bağlayan bağların gevşeyeceğinden korkuyor, aralarında kurduklan o sahte yakınlıkların anlamını kaybedeceğini düşünüyorlardı...

Çünkü ne zamandır tapınaktaki insanları birbirlerine çektirdikleri acılar, ve hemen herkesin uzak ya da yakın , ama bir şekilde suç ortağı olduğu cinayetler bağlıyordu... Her yeni kurbanın ve her yeni cinayetin tapınaklarını ve hayatlarını biraz daha güçlü ve yıkılmaz kılacağına inanıyorlardı...

Şimdi artık daha iyi anlıyordum neden geldiğim yerlerde aşkın hep acı ve utanca gömüldüğünü...

Anlamıştım, neden insanların birbirlerini severken öldürdüklerini... Sevgilerin neden kısa bir sürede nefrete ve kayıtsızlığa dönüştüğünü... Neden kimsenin kimseyi gerçekten sevemediğini ve bağlanamadığını...

Ama ne kadar uzağa gitsem de içimdeki o yarayı yok etmeyi başaramamıştım... Ama onu görmüş, ona dokunmuş, onu başkalarına değil kendime doğru çevirmiştim...

Artık işlediğim bütün suçları biliyordum ve bunlardan kurtulmak için kendime kapanmam, suçlarımı silemeyecekti, biliyordum...

Geri dön, dedikleri için değil, ben istediğim için bir gün elbet geri döneceğim yaşadığım o yere...

Ama bu defa içimde gizli değil, açıkta olacak o yara... Öylesine açıkta taşıyacağım ki onu , bana bakan yarama görsün istiyorum önce... Bana bakan dünyanın bütün suçlarını bende görsün... İşlenmiş ve işlenecek bütün cinayetleri varlığımda görsün..Beni seven böyle sevsin... Hiçbir sevginin masum ve saf olmadığını bilerek sevsin beni... Ve o da benim eğilip çıkarsın onu gizlediği yerden ve o da üstlensin işlenen bütün suçları...

Tıpkı benim gibi yap ın o da onu gören yarasını görsün önce...

Çünkü o artık benim içimde gizli bir yerde değil, çok açıkta...

Artık yüzümde olacak o yara..

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

Kırık Lebleblebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

Denizli. Aynı akşam 20:00'den itibaren **Denizli Edebiyat Dostları**'nın etkinliğindeyim. * **Kütahya.** 13 Nisan cumartesi günü saat 15:00'de **Kütahya Secret Garden Cafe**'deyim. Tel: 0274 - 216 99 74 * **Adıyaman** günün akşamı saat 19:30'da **Adıyaman Halk Eğitim Salonu**'nda söyleşim var. * **Diyarbakır.** 20 Nisan cumartesi günü saat 12:00-19:00 arası **Diyarbakır Türkü Cafe**'deyim. * **Siirt.** 21 Nisan pazar günü saat 10:30 arası imza ve söyleşim var. (Adıyaman, Siirt ve Diyarbakır'daki etkinlikler Ünal Turizm'in katkılarıyla olmuştur.) * **Şeyhmus Dikeç** Diyarbakır

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BEZGİN BEKİR

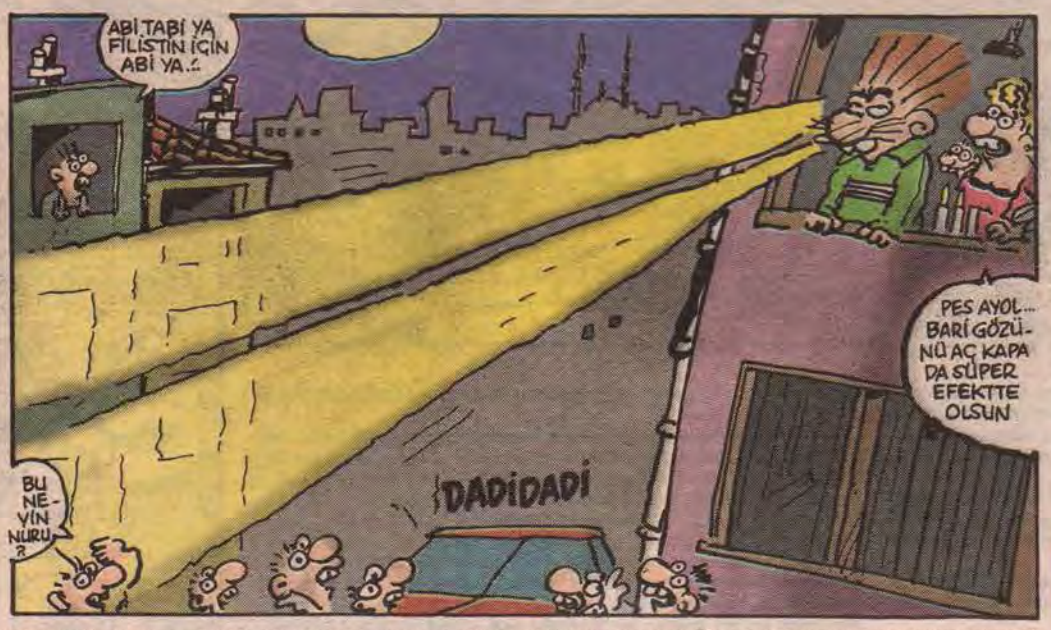
TUNCAY AKGÜN

Ölü korkmaz ölümden!

Asacaksın üç kişiyi bak bir daha intihar eden oluyor mu!

Kurşuna dizeceksin üç yüz kişiyi bak bir daha intihar eylemlerine girişen oluyor mu!

İsrail Başbakanı Şaron'un zihniyeti adeta budur.

Şaron'un Filistin'i işgal edip Filistinliler'i katletme gerekçesi de şudur:

"Filistinliler giriştikleri intihar eylemleriyle İsraillilerin kanını akıtıyordu; bunu önlememiz gerekiyordu."

Ancak Şaron şunu bilmiyor mu?

Ölümü göze almış insanları assanız da, kurşuna dizseniz de, bombalasanız da intihar eylemleri durur mu?

Ölümü göze almış insanların gözünü ölüm korkutur mu?

Hiç ölmüş kedi, köpekten korkar mı?

Ölmüş kedinin köpekten korkacağını sanmak komik olmaz mı?

Filistinliler'in intihar eylemlerini durdurmak istiyorsanız Filistin'e yönelik zulmü durduracaksınız.

Siz Filistinliler'e intihar etmekten başka seçenek bırakmamışsınız.

Onları aşağılamış, onurlarını ayaklar altına almışsınız.

Sıkıştırdığınız Filistinliler'in il-derine bir fare muamelesi yapmaktasınız.

Bu durumda intihar eylemleri azalmaz, artar.

Filistinliler gibi masum İsraillier'in de kanı akar.

İnsan olanın da bu duruma içi sızlar.

Ama Şaron gibi sağcılar insanlıktan ne anlar?

Çıkarcılık, ırkçılık ve dinciliğin kesişme noktasıdır sağcılık!

Ne yazık ki bugün İsrail'in başında Şaron, ABD'nin başında da Bush gibi azılı sağcılar var.

Belli ki bu iki kafadar daha çok kafa koparacaklar.

Ve kanıtlayacaklar ki sağ, sağ bırakmaz!

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

bezginbekir@leman.com.tr
lo@leman.com.tr
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org
Akşamsefası

Döğüş kulübü

Erdem Özkaramanlı

Kuştepe'nin viraneye sokaklarından birine dalıyoruz:

Bir bodrum katı! İçeri girmeye müsaade edecekler mi?..

NEDEMEK, BUYUR TABİİ!..

Evet... Horozların döğüştüğü, eski bir kahvehaneden bozma arenadır burası!..

HADİ OĞLUM! HADİ ÇİLİBİK!

Horozlar, birbirini gagalamaktan yorulmuş, kan içinde kalmışlardır artık!..

Ancak her iki horozun da boynunu kaldıracak dermanı kalmamıştır... Başlar öne düşmüş halde bekliyorlar...

HADİ BE OĞLUM!..HADİ BENİM KOÇUM!

HADİ PERÇEMLİ!

KANCIKLARA BAK ALLASEVEN! NEYİ BEKLİYOR BUNLAR!..

Hiçkimseden 'çıt' çıkmayan o an... birden...

Öyle ilginç birşey olur ki...

Tam, ha düştü-ha düşecekler denilen anda ikisi de hareketleniverir horozların!..

IKP! IKP!

Sağa-sola uçuşup, birbiri etrafında dönmeye başlarlar...

FLAP.. LIPT!

DEPREM!..

Bu kelimenin sarfedilmesinden 30 saniye sonra salonda iki horozdan başka kimse kalmamıştır...

Döğüş horozları, sarsıntıyı atlatmış, seyircilerin geri döneceği anı beklerken IŞIKARA hocamız beyazcama çıkmıştır bile!..

LÜTFEN ŞUNU UNUTMAYALIM ARTIK.. ÜLKEMİZ BİR DEPREM ÜLKESİDİR!..

Şimdi bazı okurlar bu hikâyeye 'deprem bilincini ayaklandırmak için çizilmiş' diyecekler ama asla öyle bir niyetim yok!.. Herkesin depremi kendine...

BEN GİDİYORUM TAHSİN ABİ!.. GELİYORMUSUN?

TAMAM DOSTUM.. BEN DE SENLE GELİYORUM!..

Ben bu hikâyeyi, muhtemelen bugün hayatta olan bu iki döğüşçü için çizdim... Fayın bir anlık nefesi sayesinde yaşama devam şansı kazanan iki usta döğüş horozunun hatırına...

Bitti...

■Farklı hikâyeler, farklı bir anlatım ve başka bir dünya tanımak isteyenlere öneririm: ÖYLESİNE YAŞANDI!.. Kemal Siyahhan yazıp-çizdi ✱Sel Yayıncılık'tan...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantèy.org

DELİCEVAT

Gökhan Dabak

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

4. Sayfadan Devam

runda bırakılarak, adaleti davranması imkansız hale getirildi.

Polisin, insanlığı ve halkı koruma görevi tümüyle iptal edilip, sadece devleti, sadece erkekliği korumaya başlaması, halkı sapıttırdı. Hayalkırıklığının dahi sonuna geldik! Yasaların yarattığı bu erkek adama iyice baktığınızda, yukarı, zengine, devlete karşı başı önde, düzülmüş, sus-pus! Gücünü kabul ettirebildiği alttaki mazlumlara, dünyanın acılarını yaşatıyor! Kılıç ve para kimdeyse, güç onda! Yalanlarla örülmüş "devlet" çok tatsız hale geldi. Türk halkının alnına yazılmış kara yazı!

Kitlelerin feryat ettiği, tek kişinin korkudan ağzını açamadığı polislik tam bir cerrahi işlem! Diyalog mümkün değil. Sözler, tavırlar sıntınalar, bıçak gibi etinizi, gözünüzü, götünüzü kesiyor.

Özgürlüğe dokunan, özgürlüğü yokeden, basit bir sokak gezintisini faciaya döndüren bir ahlak!

Vatanı, devleti koruma güdüsü adına, vatandaşa kan kusturma! Erkek din, erkek devlet, erkek dil, erkek güç'ten büyüyüp serpilen kapkara bir ideoloji!

Polis halktan birini gördüğünde, bıçak saplasa, bu kadar acı vermez. Halk polisi gördüğünde, içinden hemen geçiveren tepkiler, zaten polisinaldığı suçlu eğitiminde tarif edilen kişiyi ortaya çıkarır! Polisi ilk gördüğünüzde, göttürme, dövme, kaçırma, başına iş alma, uğraştırma, belaya girmeyi hatırlarsınız. Yüzlerce psikolojik araştırma yapılmalıydı, aşağılık, hilekar bilimadamları hepsi korkuyor! Suçlu, tepki verendir. Evet, hepimiz tepki veririz. Tepkimiz, suçlu olduğumuzdan değil, mutlaka suçlanacağımızı, başımıza gelecek bela korkusunun içimize işlemiş olması! Psikiyatristlerin yapacağı araştırma da bu kadar basit, ilk karşılaşma anında düşündüklerimiz, bu ön kabullerin arkasında neden endişe ve korkuyla dolu oluşumuz!

Hiçbir kötülüğü aklımızın ucundan geçirmediğimiz halde, hepimiz sokağa, hergün "ben yapmadım, ben yapmadım" iç sesiyle çıkarız. Hipnoza tabi tutulsak, bilinçaltımızın derinliklerinde durmaksızın "ben yapmadım" sayıklaması bulurlar.

Bokundan yemiş deliler gibi, durmaksızın kendimizi savunuruz. Parkta çiçeklerin yanına gitmiş bir insan daha kendini niye savunsun! Bir ağaca sırtını vermiş bir insan daha kendini niye savunsun! Toplumun her köşesinde, her deliğinde kendimizi savunmak zorunda mıyız?

Adamakıllı bir kuşatma, her dokumuza saldıran bir ideolojik ahlak, hayatımız, kendimizi savunmakla sönüp gider!

Kendini savunan insan asla normal, sağlıklı olamaz. Sürekli "ben" kasırgasına takılmış insan, delidir! Ben, ben, ben, hayatı, kendi merkezlerinden, kendi bedenlerinden görmeye alışır, egoları, şişerek patlar! İnsanları savunmaya zorlamak, uçurumun kenarına bırakmak. Kendimizi savuna savuna boğuluruz. Kitlelerin sessizleşip, kendini yiyip bitirmesi böyle gerçekleşir!

Birazcık bilinçli insanlar, savunmayı üzerinden atıp, "kanunları" ve "insan haklarını" merkeze koyup savunurlar. Burada da bambaşka bir ıstırap kahramanı olursun. Bakın, tek tek insan hakları ve yasalardan bahseden yazarların haline. Devletin bu insanlara karşı siyaseti kesin ve kararlı: Dişim ağrıdı çek, kurtul, başın ağrıdı, kes, kurtul!

Toplumsal eylemleri durdurmak için sirenleri sonuna kadar açıp sinir bozmayı güvenlik gereği yasal hak gören polis, biber gazı alıp kitleyi kargaşa içine sürükleyip toptan geçirmeyi güvenlik yasalarınca kanuni vazife bilen polis, söz ve davranışlarıyla daha derinlerde tüm kitleleri ruhsal paniğe sürükleyip, çaresizleştirir! Üstelik bu katliamı, kötülük değil, devletine iyilik yaparken, gerçekleştirir!

Canımız yanıyor, çok acı çekiyoruz. Jopların ve biber gazının acısı değil bu. Milyon yıldır yaşayan insanoğlunun hala birbirine gaddar ve vahşi davranmasının "yasal" bir hak oluşu!

Amirin ağzındaki "emreden dilin" şiddeti, bu topraklarda tek satır tartışılmadı. Emreden dil, ahlakdışı, vahşiliktir. Geç, otur, alın şunu, götürün, sus... deme hakkı kimsenin yok. Kimse polisten "centilmenlik" beklemiyor, ama, bizim küçücük kalplerimizi katılaştırmaya, sıradan bir günün lezzetini almaya hiç hakları yok!

Canımıza kastetmiş bu vahşi yapıyla hergün her saat içten içe hesaplaşmadan doğan paranoyak bir dil geliştiririz. Farkında olmadan, kimle, neyle, ne hakkında konuşsak, içimizde, özne olarak kendimiz, ama sonra, "sen" dediğimizde kastettiğimiz devlet ve polistir!

İç hesaplaşmalarımızda kastettiğimiz, karşımıza aldığımız bütün "sen"ler polis! Sevgiliye, anneye, öğretmene, bakkala karşı dahi konuşsak, içerde gizlenmiş, "sen", devlet, polis!

Hırçınlık ve gerginliğimizin altında, kuşatıldığımız "sen"ler var. Gündelik dilimiz, karşısına sen diye, polisi koyar. Heyecanlarımızı, duygulanmızı, coşkumuzu, jestlerimizi, sözlerimizi, herşeyimizi, polis üniforması giydiğini sandığımız "sen"lere karşı sınırlar, özgürlüğümüzü paramparça ederek, yorgun düşeriz!

Tırlattığında içimizden biri, etrafında herkesi "polis" sanması bu yüzden.

Emekli emniyet amirleri, eski bakanlarla konuştuğunuzda daha sakin ve eleştirel konuşurlar. Gelin de ossurur ama, kocakanlar daha tertipli ossurur, bu eskiler, keskin bıçağın tez köreldiğini, hızla çürüyen teşkilatın iş bitiremez hale geldiğini ve her geçen gün çok daha ağır yasalara ihtiyaç duyulduğunu söyler!

Polislik üzerine hangi uzmanla konuşsanız, "aç karın, boş beyin" diyecek. Buna hepimizi inandırdılar. Devletin bu insanları doyurmaya niyeti yok. Bir Türk atasözü: "Erkek it yaralı olmalı." Doymuş polis, bugünkü gibi kraldan daha çok kralcı olamaz, bu yüzden aç kalmalı!

Devlet, eşeği anırtanın taşağı olduğunu da bilir, erkek eşeğin anırmayanı olmadığını da bilir, hepsini bilir, çirkin yüzünü korumak için polisin kaba erkekliğini de, açlığını da "kalkan" diye kullanır!

Devletin halkı anlamak, dinlemek gibi bir derdi hiç olmadı, polisi, kalkan gibi araya koyarak, ortak bir yaşam için ortak

Devamı 14. Sayfada

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

L.Manyak'ın Nisan sayısında çizdiğim yeni serüveni kaçırmaktan korkun...

13. Sayfadan Devam

bir değer üretmeyi imkansız hale getirdi! Polisi, halkla savaşa, kargaşaya iten devlet, yasalar! Ne polisin halka, ne halkın polise kabilmi, yardımı, imkansız hale getirildi!

Savcı, hakim, avukat, suçlu, zanlı, masum, toplumun tüm fertleri arasında adaletin yerine gelebilmesi için "gizli" bir dayanışmanın, yani, hepimiz bu toplumun içinde yaşıyoruz, düşüncesinin yerleşmiş olması lazım, bu ön koşuldur. Bu gizli dayanışma olmadan adalet inşa edilmez, yoksa, adalet dediğimiz, "osuranla, buyuran yorulmaz"... Yorulmuyorlar!

Bireylerin yurttaş ve kişilik haklarının yasalarda belirtilmiş olması hiçbir şey ifade etmez. Kişi, sokağa çıktığında bu kimliğin sağlamlığını görmek ister. Polisle konuşurken, mahkemeye çıkarken, eylem yaparken, kimliğinin sağlamlığından kuşku duyan insanlar, devletten ve yasalardan umudunu keser, bir kısmı da doğal olarak düşman olur!

Demokrasi, "ikna" rejimidir. Bizler, birbirimizi ikna edeceğimize inandığımız için aynı toplumun üyeleriyiz. Yazarlar okuyucuyu, sendikalar işçileri, avukatlar hakimleri ikna edebilmeli. Yasaları değiştirebileceğimizi, daha güzel bir dünyaya doğru yol alabileceğimize inandığımız için, demokrasiden yanayız.

Karşımızda, asla ikna olmadan, asla iknaya yanaşmayan devlet ve onun polisiyle, bir iç savaş tedirginliği ve haliyle bir toplum kurmaya çalışıyoruz.

Aşık ne satar, kalbindekini satar! Bizler, kalbimizin derinliklerini yazmak için burdayız! Bir küçük umut bizimki, belki çocuklarınız ikna olur düşüncesiyle, aç, perişan, mahkemelerde sürünerek yazmaya devam ediyoruz!

Sabah yine parka gidersin, belediye, polisin dışında, park için koruma polisleri koymuş. On-onbeş polis. Aralarında görev dağılımı yapıyorlar. Sen çalılıkların altına. Sen çamların altına. Sen, havuzun yanına. Sen, çimenleri tut... Ve sonra görev yerlerine dağılıyorlar! Sığınabilecek yer yok! Devlet bu!

Polisin liseli kızı kaldırdığı banka oturdum, hayatımda ilk defa fikir değiştirdim. Yaşamak istemiyorum bu ülkede. Deniz dibinde minicik balıklar bile yolunu kaybetmez, devirdikçe kütüphaneleri, tökezledik ve kalakaldık. Sapsan tartalarında bir tek buğday tanesini dünyalara değişmem diyordum. Kan emip şişmiş buğdaylar, boğuyorlar şimdi beni. Bir köle gibi sustum. Çırpınan alevlerimi içime gömdüm, bahçelerin kokulu nağmelerini diyar diyar yayayım dedim, yapamadım. Uyuyup uyuyup kabuk bağlayan zehirden bir yaraya döndüm. Bir ölüm üzüntüsü. Bu ne hal?

Sessiz gemiler gibi bulutlar geçiyor. Nereye götürdüler ekose etekli o liseli kızı. Top gibi zıplayarak gelmişti paıka, ayaklarını sürüyecek hali kalmamış on bin yıllık bir karasaban gibi birden ihtiyarladı! Ne işin vardı kızım parkta, peşinden koşturan mı vardı! Kuduz köpeklerinin bakgam sansı ağız köpüklerini öğretmediler mi sana! Tembel herifler, çok çok çiçekler yetiştirmişler gibi, çok çok bahçeler ihya etmişler gibi, iki kuru dalı, bir tutam çimeni çok görürler! Bir baltaya sap olamamışlar, şimdi her bir ağacın altında osurukotu gibi yayılıp homurdanıyorlar! Ottf, of, kara cübbeli adamlar, çiçekleri bir bayrak sevinci'yle elinde tutan bu kızlara neden düşmansınız? Eski yeni dünyada çiçeklerle sevişmekten daha ustaca bir hayat yoktur!

İnce uzun parmakları çimenlerle oynamamış, çiçeklere dokunmamış kızlar, elveda demeyi, el sallamayı dahi bilmez! Ne yapalım, Tanrı böyle yaratmış bu bedeni, baharları ikna eder bizi. Çiçekler dövmemeli çocukları, böyle zığır zığır! Of of, kara cübbeli, meşin suratlı adamlar, neden düşmansınız bahçelere! Bir ruh doktoru olamaz mı çimenler? Heyecanlarımızı coşturur ve düzene sokar çiçekler!

Yanında sevgilisi, incecik oğlan, kara zayıf delikanlı. Ne diyordur şimdi polise. Devletin, ağaçların sahipleri, şimdi yapıştılar yakasına! "Neyin oluyor lan bu kız, senin!"... Bir toplum değil burası, biz deli, onlar zebaniı!

Banka otururken sıcacık, hikayesi uzundu, çocuğun, şimdi başı yerde, karakolda, bir kelime konuşamaz!

Dünyaya, bahara, çalılıklara, hücum edip işgal edenler, esir topluyorlar ağaçların altından!

Ey alçaktan uçan güvercinler, ağaçların arasından geçmeyen insanlar, başkaları gibi yaşayamaz! Küçücük böcekler, pusu kurmuş bahçelerde, çiçeklerin üstünde gezinip, gencecik kızları bahçeye çağırıyorlar. Çok geç anladım. Aklın yakmadığı ateşi bahar da yakamaz. Tanrı da yakamaz! Oysa inanıyordum, ülkemizi, toprağımızı kurtaracak o ilahi ateş, bu bahçelerden fışkıracak! Aklımın içinde bir aşağı, bir yukarı gitmekten yoruldum. Kim oynuyor bu azgın oyunu, bir coğrafya dersi bu kadar gaddar olmamalı! Ey keyfe gelip coşan ağaçlar! Biliyorum, yine kalbime uzanıyorsun. Biliyorum, ağaçlar kin bağlamaz, sen de öğren, ağaçlar gibi duygularımızı tam olarak dal dal açıklamak isteriz bilenlerine! Duygularımızı susler bu dallı giysiler! Neden batar size bu duygular! Özgür kızlar halkın kahramanlarıdır, şarkılar, türküler, bütün ömrümüz, sonsuza kadar onlaradır!

Aşkın, sevginin ibadet yeridir bahçeler! Şiraz, İsfahan, İstanbul, Doğu, bahçeydi bir zaman! Bahçelerinde çiçekler değil, alevden nehirler nağmelerle coşarak, kucaklarımıza doluştu, şimdi, basma pazen bir Sümerbank entarisinde dal dal çiçek çiçek izleri kaldı! Ezan yerine, hafif hafif gündoğusu, gün batımı eser, şimdi bir küçük kavalda nefesi kaldı! Topraktan ateş gibi buhar, yerin altına gömülü türbelerin nefesleri gibi yükselir. Sabah sabah canhıraş patlayarak açılıp serpilmiş yapraklar, işte ülkemin sınırları taa buraya kadar. İri bir su damlası gibi denizin dibi gibi kızların gözleri parlar! Eteklerine yapışır çimen, çimen yeşili. Alevler dokunur etine, içi kırmızı, yeşil, morumsu. Uça uça gelmişti sevgilisiyle bu parka! Şimdi dövülür mü karakollarda! Akşama kalmaz, sönmüş bir yıldız gibi, kabuk bağlar mı gözleri, yara yara... Bir cezaevi ülkesi, bir nefeslik ferahlık yok burda, gardiyan topu gibi dilinden zehir akıyor çiçeklerin! Basit, gündelik işkence sanmayın bunu, ekmeğimizi, bankaları, madenleri, işte böyle soyuyorlar!

Zahmet etme bahar, bir daha gelme, değmez. Yeşilin, yaprağın... bu karanlığa sözün geçmez! Ebediyyen sus pus, bir köle gibi gizlediğimiz sözleri, bazen yapraklarda görünce, şaşkınlıkla koşuveriyorsun yardarına. Orada enseleniyor, yakayı ele veriyoruz.

Polis arabasıyla gitti, insan çiçeklere koşarken böyle yalnız, ülkesindeki binbir siyasi kanşıklığı da düşünmeli. Nehir gibi saçları vardı, karmakarışık bir bohçaya

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

döndü, polis kocaman elleriyle derdest edip, çekerek götürdü. Buna tahammül edebilecek bir insan evladı var mı!

Sayfa sayfa kitap çevirir gibi, yaprak yaprak her bir çiçeğin dallarını kaldırıp ardına bakıyordu? Ne vardı dalların ardında? Hangi arzumuz fırlasa yüreğimizden, çalılıklara saklanmış kolluk kuvvetlerince bir iç savaş gerekçesi oluyor! Günboyu savaş!

Komserim! İnsan evladı yoksulların aşkını görünce, görüpte görmezden gelir! Sen ne bok yiyorsun diye üstüne atlamaz! Aşk, Allah'ın rüşveti! Onu da mı zenginlere verdiniz? Birgün daha yaşamak için, torpilini geçiyor Tann kuluna, sana ne? Bankaları, madenleri, yasaları elden çıkardık, ağaçları nasıl çıkarınız? Verip kurtulalım mi çimenleri, çiçekleri! Tann genç kızların ışıl ışıl gözlerini fırça gibi kullanır. Bu mehtabı, bu aydınlığı, bu kuşların gümüş kanatlarını, nerden bakıpda çiziyor sanıyorsun. Koca şehirde, feryadı göklere yükselmiş minicik çiçeklerin sesini, sen duyınadın, o duydu, koşarak geldi. Çimenler, kann kışın, ağır yükünden yeni kurtuldu, sen görmedin, o geldi!

Yoksullar, çiçek böcek görmesin, göğsünü açar komserim, ayakkabılarını çıkarır komserim, takip edin, peşine düşün!

Senin anlayacağın dille komserim, yüksek insanlar yüksek fikirlerini bu börtü böcekten alır

Görünmez kanatlarını anneler nerden aşırdı sanırsın. Samanı çöpü kadar sıskacık kızlardan ne istersiniz!

Sen de gireceksin bu toprağa komserim, bu kadar ağır basma bu toprağa. Herşey yasa, herşey ceza değil. Naz, cilve de lazım toprağa komserim. Şehrin başını döndürecek kadar güzel kızlar da lazım bu toprağa komserim. İnce, manalı sözler, mutlu bir kızın yürüyüşü de lazım bu toprağa komserim. Şu başı karlı tepelere bir bakıver komserim, göğsünde eriyen buzlar olmasa, topiağı bu kadar nazik olur mu? Bahçelerinde uçuşan dişi tozcuklar olmasa, bu kadar taptaze olur mu?

Sen ekmek yemiyor musun komserim, senin yüzüne de hayrette bakmıyor mu bu renkler, sarı, yeşil... Bir koku dalgasıyla yine bahar geliyor komserim! Toplayın çevik kuvvetleri! Tankları, sirenleri dayayın bahçelere komserim. Sonsuz kudreti var renklerin, gizli örgüt, Tann'nın örgütü bunlar komserim. Cana can katan marşlan var, nağmeleri duman duman yakıyor ülkeyi komserim...

Bir tanem, güzelim, ey liseli kız, dersini kırıp bahçelere koşan genç kızlar! Sonsuza kadar koşacaksınız! Göğsümüzü yırtıp açılan yaprak yaprak bu alev yalımları bizim, bu koku bizim! Bu bir tutam çimeni bu yazarlar sonsuza dek savunacak!

Akşama kalmaz bırakır polisler! Aç bomboş defterinden bomboş bir sayfa daha. Korkmadan, utanmadan, bir kahraman gibi, çiziver oraya! Güneşin ışığını çiz. Acı acı, zehir zehir oklan kalbimize kadar uzanan toprağımızın çiçeklerini çiz... Çiz oraya, bir su damlası çiz...

Sürünüp bu toprağın üstünde... Sürünüp sürünüp büyümüş, bir su damlacığı... Daha onyedi yaşında, yorulmuş.. Çok yorulmuş bir su damlası çiz... Güzel çiz. Denizin dibi gibi yeşil çiz. Çiziver ki, çok dövülmüş çocuklar, yolunu kaybetmiş küçük balıklar koca bir gölün içinde tanıyıversin onu.

nihatg@leman.com.tr

LeMan Okur mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Sevgili Leman;

Ben 21 yaşında hayattan bezmiş bir rock'çıyım. Bezmemin sebebi, şimdiye kadar yıllarımın boşa geçmesi... Küçüklüğüm tam bir Türk filmi gibi olcak ama üvey anne, yetiştirme yurtlan, sağda solda sürünmeler, yani tamamen rezalet. En sonunda kocaman bir yalnızlık. Eğer dünyaya yetim ve gariban geldiysen işin zor. İnsan mıyım hayvan mıyım artık anlayamıyorum. İnsanlar istemiyor etrafında beni. Daha çok gencim fakat kafa yaşlandı. Sırf bu nedenlerden dolayı sadist ruhlu bir adam oldum. Herkesten, herşeyden nefret etmeye başladım. Herşey boş gelmeye başladı. Çünkü herkes dışlıyor; ne için yaşıyorum neden yaşıyorum artık onu da bilmiyorum. Hiç bir zaman toplumda bir yerim olmadı. Hep kenarda bekleyen, dalga geçilen, ezilen, konuşmayı bilmeyen, aptal, istenmeyen adam olduk. Maalesef bombok bir hayatı yaşıyorum. Neden yaşıyorum artık onu da bilmiyorum, artık bir cesetten farkım kalmadı. Düşünsenize, yapayalnızsınız ve günleriniz, aylarınız, yıllarınız böyle geçiyor. Hiçliğin ortasında hiç gibiyim. Kimse farketmiyor... Kafa da 'tuner' kafa olmak üzere. Böyle olmasını istemezdim, zoruma gidiyor böyle yaşamak. Kendimi örümcek kafalı insanlar gibi görmeye başladım. Sonuçta insanım, adil yaşamak benim de hakkım. Fakat ne de adil yaşamak, nerde ben, nerde o bahsettiğim hayat. Bu bahsettiğim olaylar tamamen inanılmaz. Bu duyguyu anlamak için yaşamak lazım. Böyle yaşayan kaç kişi vardır, onu da bilmiyorum. Bir taraftan da yazık bu gence, ben bunları hakedmedim diyorum. İsterdim ki adaletli bir yaşamım olsun, fazla bir şey istemiyorum. Belki de boşuna direniyorum bu rezil hayata. Yeri geldiği zaman kabullenmekten başka çarem kalmıyacak yaşadığım hayatı. Sefil, ezik, kimsesiz, başı öne eğik biri olarak yaşlanıp gideceğim bu dünyadan. Kafesin içindeki papağan gibi yaşadım şimdiye kadar, garip ama başdöndürücü. Sevgili Leman, bugüne kadar berbat yaşayan ve ileride daha da berbat olacak birinin yaşam tarzından sadece küçük bir kesmik bu yazdıklarım. Şunu çok iyi öğrendim; gerçekler acıdır ve acıtır. Sonunda gerçeklerden kaçılmıyor... Ta ki gerçek kapını çalana kadar...

Engin Belörenoğlu

Yurdum İnsanı

Selçuk Üniversitesi, Eğitim Fakültesi'nde okuyorum. Maalesef... Maalesef dememin nedenini paylaşmak istiyorum sizinle. Derdim tüm Selçuk Üniversitesi öğrencileri gibi... Bir ay kadar önce, tramvayda yaşlı bir adamın yanında ayakta duruyordum. Adam belli ki, sakalı ve efinde tesbihiyle klasik Konyalı bir vatandaş. Benden 1-2 koltuk ileride ayakta bekleyen, benim yaşlarımda başörtülü bir bayan var. Adamın ineceği durağa geldik, adam istekssiz bir şekilde doğruldu, beni hafifçe geriye iterek o başörtülü bayana " Buyur hanım kızım, sen otur" dedi. Hanım kız durur mu, hemen oturdu... Bu zihniyeti hiç anlamıyorum; hanım kız olmak için başörtü şart mı ya da başörtülülerin hepsi hanım kız mı? Herşeyden önemlisi hanım kız mı olmak gerekiyor insan muamelesi görmek için? Tartışılır ama "Konyalı" kararını vermiş sanırım... "Yurdum insanı ne güzel" ya da "Doğulu değil mi, hepsi yobaz" diyen insanlara Türkiye'nin ortasındaki bu insanları işaret etmek istiyorum... ***Selçuk Üniversitesi gibi bütün bir üniversitenin 2. sınıf TV diallerine malzeme olmasının sebebi de bence, çocuklarına üniversitelileri rahatsız etmesini öğreten komşalı zihniyetidir.*** ... Son olarak ölüm oruçlarında hayatlarını kaybeden dostlara Tann'dan rahmet geride kalanlara sabir diliyorum. Sevgiler, saygılar.

Eda edafyl@mynet.com

Selam!

Ben Sakarya'nın şirin ilçesi Sapanca'dan yazıyorum. Muhasebeyle uğraşmaktayım. Diyeceksiniz ki iyi, güzel. Tabi güzel ama Meslek Lisesi çıkışlı olunca fos! Ben mezun olduğumda Türkiye'de yazabileceğim ve ek puan alabileceğim 4 yıllık tek fakülte bir tane... Adını vermiyeceğim. Zaten Muhasebe bölümünden mezun olduğum için herkes iyi bilir. Yok okul puanı, bir sürü puan, anlayacağınız. Bu mu adalet. Bu nasıl sistem. Madem herkes üniversite için çalışıyo, sen YÖK olarak buna karşına. Öğrenciler yanısın. Ayrıca Leman'dan bu konuda bir tepki görmedim veya göremedim, herneyse... Birbaşka konu; bazı arkadaşlarımız (özellikle üniversitede okuyanlar) yazdıkları yazılarda, hayatın çok monoton olduğunu söylüyorlar. İsmi lazım değil, o arkadaş da okur mektuplarına yazıyor, kesin o da (bu mektup yayınlanırsa) şu an bu yazıyı okuyordur. Bence insanlar hayatı kendilerine zehir ediyorlar. Eğer monoton lafını bulup halkın arasına koyan kişi "Evet bana bir Monotonluk" gösterilsin deseydi, emin olun benim hayatım verilebilecek en iyi örnek olurdu. Canı sıkılan varsa bana mail atabilir. Teşekkürler.

Sedat Uzunoğlu
Supersedat2@hotmail.com

Soru Sormadan Yanıt Verenlere...

30.3.2002 tarihli Leman'da bir arkadaşın oldukça ilginç mektubunu okudum. Kendisinin de bildiği yanılan, belli olayları sorgulamış. Ayrıca Leman okumasından duyduğum memnuniyeti anlatamıyorum bile... Başörtüsüyle üniversiteye alınmayan arkadaşlarımız için biz öğrenciler hep destek verdik. Yalnız bir müddetli sonra bu arkadaşları göremedik. Genel Merkez'lerinden gelen emirle kalmadılar hiçbir gösteri ve protestoya. Evet gösteri yapan her tür düşünceden insan vardı. Ancak polisimiz bir tarafa 'ne olur bacım' diyor, diğer tarafa 'dağılın ulan'... Sadece bu kadarla da bitmiyor. Onların eğitim alma hakları için omuz omuza mücadele verenler; dilekçe verdikleri, savaş istemedikleri ve YÖK'e hayır dedikleri için okullarından atılırken hiç kimse yoktu yanlarında. İşte bu yüzden at gözlüklerini çıkarmamız artık. Kendisine zarar geldiğinde yandım anam, başkasına aman aman demekten vazgeçelim. Anlattıklarının hepsini Leman sayılarında bulabilirsin, ya sizin yayın organlarınızda başına hain yazılmadan yayınlandı mı? İlk önce kendimizi eleştirelim. Biz değiştik yalanına kendiniz bile inandınız... Ancak baktıkça marşlarımız ve kafalarınızın ne denli özdeşleştiğini görmemek imkansız. Amacım Leman savunuculuğu yapmak değil. (Çünkü buna gerek yok). Ön yargıların ortadan kalkması için bir-iki örnekle yardımcı olmak.

Z.K.Ü.'den Ulaş Sevim

Senle Dolu Bir İnsan

Bir dostum, kollarını açarak sıcacık bir ifadeyle sizleri kucaklayıp alnımdaki teri, yüreğimdeki sevgiyi, para ve menfaatin hüküm sürdüğü, her türlü değerlerimizin dejenere olduğu bir toplumda sizinle paylaşmak istedim... Sadece paylaşmak.

Senle dolu bir insanın düşünceleri vardı bu mektuplarda... Senle dolu bir insanın hergün günde bin dela ölüp ölüp dirilişindeki başkaldırı isyanının yerini hesaplara bırakan bir duygu demeti vardı onu güzelleştiren... Senle dolu bir insanın senle dertleşmesi, sen yokken bile senle varolması ve bu varoluşun opera tadında bir müzik ahengi vardı o sayfalarda... bazen sinirlendirici bazen yatıştırıcı. Ama mektuplaşmak ve telefonla konuşmak yasaklı senin bulunduğun cemaat evlerinde!.. Aşk yasaklı!.. Gidişinde herşeyimi aldın götürdün; inancımı, sevgimi, tüm insanlara olan güven duygumu... O kalıplaşmış cücük beyinlerden, o softa ve kaba yobazlardan, seni benden alıp götüren o cemaat evlerinden nefret ediyorum.

Erdoğru Emeksiz
brezvehearth1968@yahoo.com

Tüm Kader Mahkumlarına Selamdayken!

Öncelikle tüm Leman yazar-çizerleri ve okuyucularına selam eder ve biz Leman okuyucularına böyle bir sayfa ayırdığınız için ayrıca teşekkür ederim. Bir de 6.4.2002 tarihinde yayınlanan Güç'in arkadaşımın mesajına saygı duyuyorum. Çünkü sonuçta içinden geçenleri yazmış, bizi o bile mutlu ediyor. Neyse biraz da kendimden sözedeyim Leman okuyucularına. Ben Bayrampaşa Cezaevi'nde yatmakta olan bir kader mahkumuyum. Asıl yazma nedenim, ben diğer mahkum arkadaşlarıma biraz da olsa teselli vermek. Ha bu arada Diyarbakır Cezaevi'nden yazan mahkum arkadaşlarımın yazılarını beğeniyle okuyorum ve yazmaya devam etmelerini istiyorum. Ve benden de onlara bir yazı: Dünyadan, memleketinden, insandan umudun kesik diye ipe çekilmeyipte atılırsan içeriye, yatarsan on yıl-onbeş yıl daha da yatacağından başka... Sallansaydım idam ucunda bir bayrak gibi dalgalanacaksın. Yaşamakta ayak direteceksin. Belki bahtiyarlık değil, boynunun borcudur. Fakat düşmanına inat birgün fazladan yaşamak. İçerde bir tarafınla yapayalnız kalabilirsin. Kuyunun dibinde bir taş gibi. Fakat o bir tarafın öylesine karışmalı ki dünyanın kalabalığına, içerde sen ürpermelisin dışarda kırk günlük bir yerde bir yaprak kıpırdasa. İçerde gözünü tavana dikip sabahlamak, yanık türküler söylemek tatlıdır. Ama tehlikelidir. Tiraşten tıraşa bak yüzüne, unut yaşını. Koru kendini bitten, pireden. Bir de bahar akşamlarından. Bir de ekmeği son lokmasına kadar yemeyi. Bir de ağız dolusu gülmeyi. Unutma hiçbir zaman. Kimbilir dışarda, senin sevdiğin kadın seni sevmez olur. Kolay iş deme. Yemyeşil bir dal kınmış gibi gelir insana. İçerde bağı-bahçeyi düşünmek fena. Dağları deryaları düşünmek iyi. Hiç düşünmeden okumayı yazmayı... Bir de dokumacılığı tavsiye ederim sana. Bir de ayna dökmeyi. Yani içerde on yıl onbeş yıl yatılmaz deme, yatılır. Yeter ki kararmasın sol memenin altındaki "Cevahir"... Bunu okudukça kendinizi teselli edin. Özgürlüğümüze elbet birgün kavuşacağız. Kader mahkumu veya özgür olan insanlarla mektuplaşmaktan gurur duyarım.

Seyhan Karakuş - Bayrampaşa Kapalı Cezaevi D Blok 40/Koğuş-İstanbul

Selam

30.03.2002 tarihli sayınızda yer alan Okur Mektupları köşesindeki Ali Akın'ın "Cevap Veriyorum..." başlıklı yazısına bir tepki!

Siz diye tam olarak kime hitap ettiğinizi merak ediyorum. Bu 'siz'in içine kendimi de katarak, bizim peşinde olduğumuz şeyin insan hakları, eşitlik ve barış olduğunu bilmenizi isterim. Polisin kim olursa olsun, başı kapalı ya da değil, ülkücü ya da değil, kimseyi itip kakmaya, tartaklamaya tabi ki hakkı yoktur. Hepimiz, mantıklı her insan bunları engellemek için üstüne düşeni, hatta fazlasını yapıyor. Sesimiz size kadar gelmediyse, şu derginin her satırını kendinizi vererek okuyun, derim. İnsanca kalın!

Burcu - burju@komunizm.net

DUYURULAR...

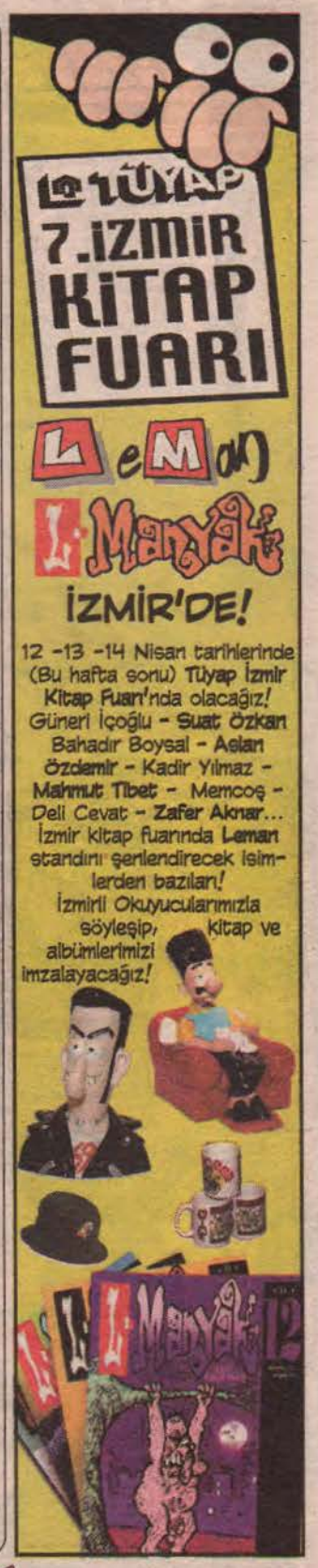
AKADEMİDEN ÜNİVERSİTEYE
1980-90 yıllarındaki öğrencilerin deneysel sanat eylemleri başlıklı deneysel konferans
Sunan: Caner Karavit
18 Nisan 2002 Saat: 14:00
MSÜ Odtoryumu-Fındıklı

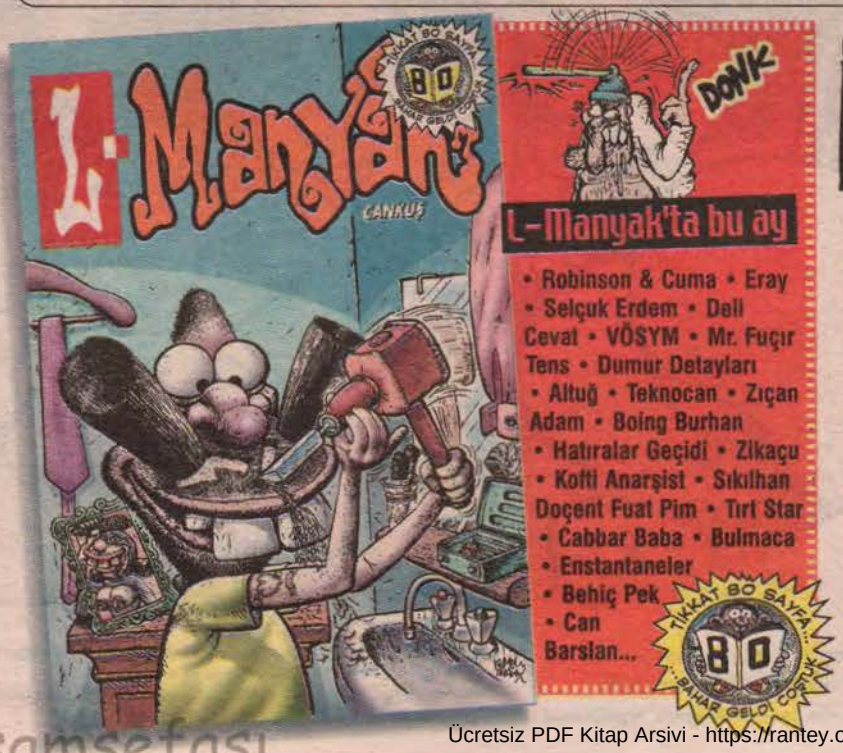

YAŞAMEVİ BÜLTENİ
Ölüm oruçlarında hafızasını yitirenlere yeni bir hayat için yaşamevine sahip çık...
yasamevi@hotmail.com
web: yasamevi.cjb.net

Bursa Leman Ürünleri Satış Noktası
Altıparmak, Sakarya Cd. No:119 (Burç Pasajı Arkası) Yeni adresinde sizlerle...

Kemal Siyahhan'ın **"Öylesine Yaşandı"** isimli albümü Sel Yayıncılık'tan çıktı...

Charlie Hebdo'nun Kurucusu 80'lik **Cavanna**'dan Leman'a Mektup..

Fransa'nın en Ünlü Çizeri **Wolinski**, İstanbul, Leman ve Dostlarla Muhabbeti Çizdi..

Philippe Val Kendi Dergilerinde LeMan'ı Anlattı..

Mehmet Çağıçağ 3 günün Hikayesini Çizdi..

Kolay Doğu Kılavuzu
Jul

Lokum, Alkol ve Rock'n'roll
Delphine Jourdain

Kral Masasındaki Mizahçılar
Can Barsian

Charlie Hebdo'nun Ardından
Tuncay Akgün

Deli Cevat, Gönül Adamı, Gezgin Bekir Altın Kafeste..

Seçimde Çok Basın Patlayacak
Ufuk Uras'la Röportaj

Narol Nuri Alço Hareketi ile Ruhsuz Bir Söyleşi..

Ayrıca: **Ramize Erat, Galip Tekin, Kemal Arslan, Kaan Ertem Zıçan Adam Met Üst, , Nihat Genç, Gürcan Yurt, Falih Kaçan, Vedat Özdemiroğlu, Ragıp Duran, Ender Özkahraman**...

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bahadirboysal@yahoo.com

12-13 Nisan İzmir Tüyap Kitap Fuarındamıyım ne?

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

EBRU GÜNDEŞ'İN DİYARBAKIR ÇIKARMASINDA SIRA GECELERİ YAPILDI, ÇİĞ KÖFTELER YAPILDI... MIRRA İÇİLDİ.. DAHA NELER NELER... AZZ SONRA ?!

ULAN TAKTILAR BİR DOĞU KÜLTÜRÜNE.. VICIK VICIK.. BU ÜLKENİN AFYON EKMEK KADAYIFI, KASTAMONU KIR PİDESİ, MERSİN CEZERYESİ, MİSİS AYRANI, İZMİR KUMRUSU DA VAR BE.. DOĞU, ALINMASIN DİYE BATIYI HEPTEN UNUTMAK..

NE Kİ LAN BU !?.

MEĞER NE İLLET BİR HASTALIKMIŞ BU TAHLİLCİLİK... SAATLER SANKİ YILLAR GİBİ... BİR TÜRLÜ MANİTAYLA SICAK YAKINLAŞMA YAPAMIYORUZ Kİ... SABAHTAN BERİ TAHLİL TAHLİL TAHLİL İÇİNDE KALDIM BE.. BAŞLIYCAM EN SONUNDA KUMRUYA DA MIRRAYA DA ..

SANAL SİMGE & B. BOYSAL : ANJELİK DİSKODA AYYUKA ÇIKANDA !..

AY KAFAM GÜZEL OLDU.. BİLİYO MUSUN BİZİM APARTMAN KAPICISININ KAYINBİRADERİ HAFTA SONU KÖYDEN ZİYARETE GELDİ... HEM DE GRAYDERLE.. ABİ ÇILDIRICAM, ALETİN ÜSTÜNDE YEDİ KİŞİLİK AİLE VARMIŞ.. BEN DEPREM OLUYO SANDIM... SABAH SABAH NE GÜRÜLTÜYDÜ O BE.. DUR BAKALIM DAHA NELER GÖRÜCÜZ.. PÖÖRL ÇIIIZ..

BAHADIR'A BAK LAN... HAVALI YONCA'YA BASMIŞ NİKAH.. KOLUNA DA TAKMIŞ GEZİYO..

TAKSA NOLURKİ ?! ZIKMEYEN Mİ KALDI MAHALLEDE ?!

KISRAK GİBİ KARI BE.. HER HAFTA GİDERDİM... MEMNUN BIRAKIRDI..

SEVABA GİRELİM DİYE KERANEDEN KARIYLA EVLENDİK.. AMA ŞİMDİ KATİL OLUP GÜNAHA GİRİCEM! BU NE YAMAN ÇELİŞKİYMİŞ YA..

FİLİPİR

«BEN HAYATIM BOYUNCA, APARTMAN DAİRESİNDE OTURMADIM. GENE DE OTURMAZSAM BANA ÇOK KOMAZ... AMA BİR GÜN SEN BENİM OTURDUĞUM GECEKONDUYA DÜŞERSEN, O ZAMAN GÖRÜRÜM O NAZİK G.TÜNÜ» SİMGE'NİN BU ALAYCI TAVRI, BİRDEN BANA KEMAL SUNAL'IN 100 NUMARALI ADAM ADLI FİLMİNDEKİ BU SÖZLERİ HATIRLATTI ... AMAAN, BANA NE YA.. BEN DALGAMA BAKARİM, KLİKLİ SENDE, DÖT SENDE, AŞK SENDE..

esp: vacir

ZARİF ZARİFE & TERBİYESİZ KÖFTE BAHADIR...

BİR GÜN DEDEMLERİN KÖYÜNDE HACI ABBAS'IN DÜKKANINDAYIM, TÜP ALMAK İÇİN.. NEYSE, BUNUN UFAK OĞLU KARŞI BAHÇENİN ORAYA İŞERKEN, BAĞIRDI BİZİMKİ : "RECEP, BEVLEDERKEN ZEKERİNİ TUT. SIÇRAMASIN.." DÜKKANDA KÖYÜN DELİSİ HASAN DA VARDI... DELİ HASAN "ZEKER NE ?" DEYİVERİNCE, HACI ABBAS ORGANINI GÖSTERDİ.. BUNUN ÜZERİNE DELİ HASAN "NE YANİ, ZEKERİYA TARRAK ADAM MI DEMEK OLUYOR ?.. DEMEZ Mİ ?! HACI ABBAS'IN YÜZÜNÜ GÖRMELİYDİN ..

ULAN NE YAVSAK ADAMMIŞSIN SEN BE ..? DAHA DÜN GECE YATAĞA ATANA KADAR SİZLİ BİZLİ KONUŞMALAR, İLTİFATLAR, KİBARLIKTAN KIRILMALAR ... HEMEN İLK GECEDEN VERDİK YA... SABAHA BAMBAŞKA BİRİ OLUP ÇIKTIN .. HANİ UYANIR UYANMAZ KAHVALTI TEPSİMİ YATAKTA BULUCAKTIM ?.. GERÇİ BU İÇKAĞITÇI TAVRIN BENİ DAHA BİR AZDIRIR ..

GÖNÜLDEN GÖNÜLLERE & ASYA FARESİ NURULLAH !..

BİR DE HER SINIFTA, KADIN KILIKLI NONOSSU, KIZLARIN KENDİNE YAKIN BULDUĞU, DERTLERİNİ PAYLAŞTIĞI, AĞLAMA DUVARI GİBİ KULLANDIĞI Bİ YUMUŞAK TİP OLUR GENELDE... İLLE DE LİSELERDE ..

DOĞRU .. BAK BİZİM SINIFTA DA YUMOŞ İLHAMI DİYE BİRİ VARDI.. BEN DİĞER KIZLAR GİBİ KENDİSİNE YAKINLIK KURMUYORUM DİYE PEK SEVMEZDİ BENİ.. BİR KERESİNDE KENDİSİ YAKLAŞMAYA ÇALIŞTI, FAKAT HAKARET EDİP ONURUNU KIRMIŞTIM !?

AAA... MEĞER BURDA İLİŞKİLER NE AÇAİPMİŞ YA HEM KADIN SEMAZEN Mİ OLUR ? YOK ABİ MEV; LANA TEKKESİ FALAN OLMAZ, DAHA BETER SİNİR BASICAK! BENTEZ ELDEN GİDİP EL-KAİDE'YE YAZILIYIM... ORDA ATARIM SİNİRİ MİNİRİ ..

SAYI: 544 • 13 NİSAN 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR
• Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti. • İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
• Genel Müdür: Tuncay AKGÜN • Yazışları Müdürü: Zafer Aknar
Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212.251 42 44 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Baskı: Ilıcak - 0.212.680 4075 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile radenti sahibi. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

545

20 Nisan 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/16 - 600.000 TL. (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

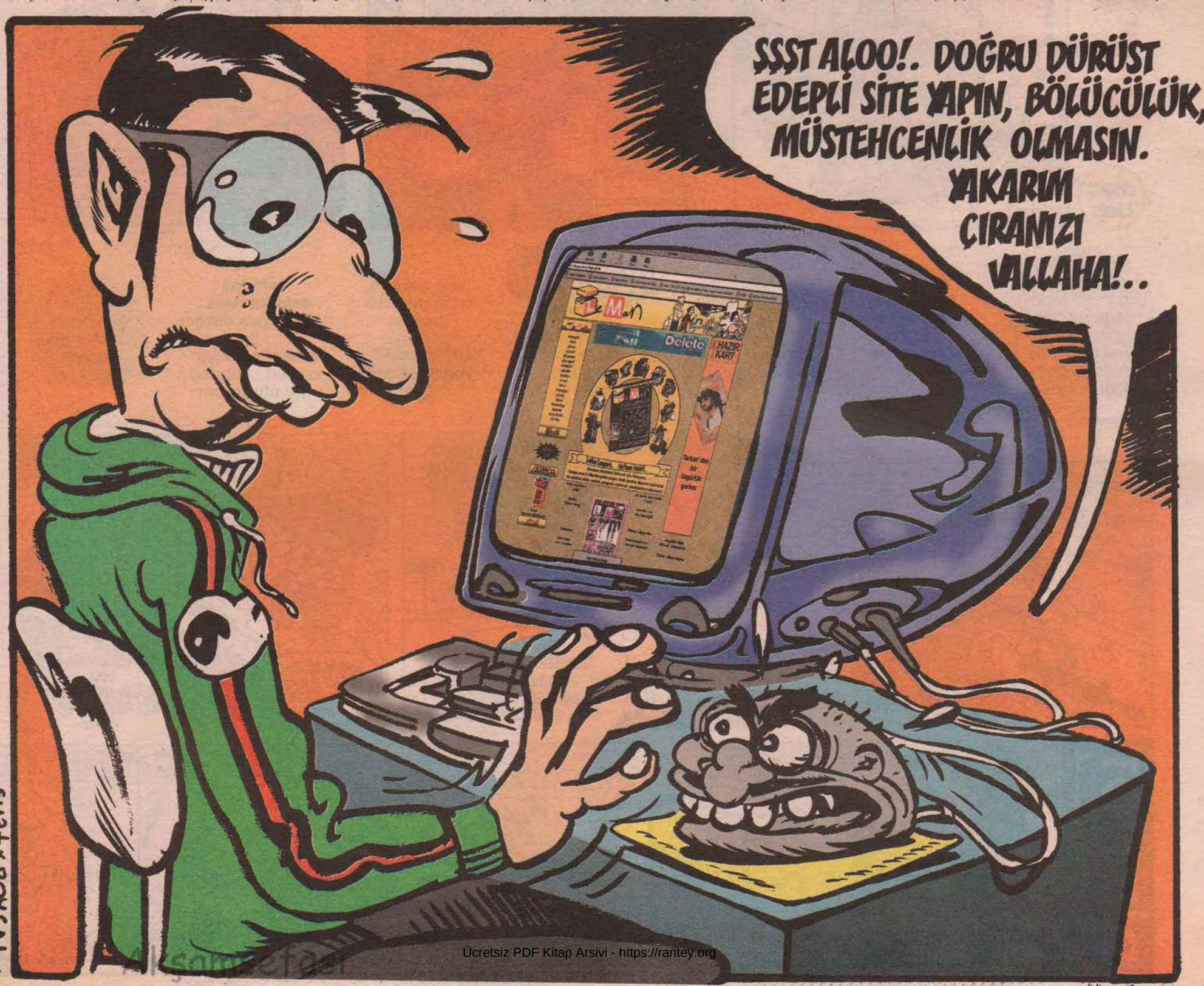
LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

www.memleket.com.tr!

Dünya tarihinin en çılgın, en yaygın, en bireyci, en karmaşık, en zaptedilemez iletişim aracı olan internet kullanımına da bir güzellik hazırlıyor devletimiz... İnternetin coşkun, azgın, sınır, kapı, duvar, tabu, yasak yıkıcılığına karşı aslanlar gibi bir RTÜK yasası hazırlanıyor. Bütün dünyayı güldürecek komiklikte en az internetin çılgın enerjisi kadar çılgın bir yasa.. Ama bu yasa yürürlüğe girerse bizim için komik olmaktan öte trajik-komik olacak çünkü matbaanın dünyadan 600 sene geç bu topraklara gelişi kadar boktan görünüyor sonuçları... Yasa dijital bir medyum olan interneti sansürden geçirebilmek için bütün içeriğini kağıda dökülüp ilgili makama sunmayı emrediyor.. Teknik olarak imkansız, beyhude, saçmanın da ötesinde absürt bir yaptırım çünkü bu okyanusa ince belli bir çay bardağına sığdırmak için çaballamaya benziyor.. İnternet sonsuz akışı olan dakikada, saniyede güncellenen sonsuz bilginin sürekli aktığı dolaşımda olduğu bir iletişim biçimi.. Söz gelimi Leman'ın internet sitesini hazırlamadan önce içeriğini oluşturan bütün malzemeyi kağıda dökülüp üç kopya ilgili makama sunmak gerekiyor ki buna derginin, web sitesinin editörleri bile yetişemezken nasıl olacakta olacak.. Yani olmayacak! Bu yıldırımın da ötesinde canlı canlı gömme... Ve yeni doğmuş çocuğunuz için bir site hazırladınız.. İlgili makama onaylatacaksınız, bebeğin pipili fotoğrafları halkın ar haya duygularını incitebilir. 4 yaşında çocukların bile kullanımında olabilen bir iletişim aygıtı nasıl kontrol edilebilir. İşte bu sorunun cevabını yeni RTÜK yasasında bulacaksınız.. Peki dünyanın en saçma sapan ipe sapa gelmez yasanın yürürlüğe girmesi an meselesiyken niçin hiç kimseden, medyadan çıt çıkmıyor. Çünkü Meclis, Cumhurbaşkanı Sezer'in 18 Haziran 2001'de veto ettiği RTÜK yasasını üstünde hiçbir değişiklik yapmadan yeniden Köşk'ün onayına sunuyor. Sezer'in "Kamu yararıyla bağdaşmadığı, demokratik geleneklere, temel hak ve özgürlüklere ve hukuka uygun olmadığı" gerekçesiyle veto ettiği RTÜK yasası özel radyo ve televizyonlarda % 20'den fazla hissesi olanların devlet ihalelerine girmesi ve borsada işlem yapması önündeki engelleri kaldırıyor. Medya patronları artık rahat rahat devlet ihalelerine girecek, ellerindeki manipülasyon olanaklarına bakılmadan borsada işlem yapabilecekler. Sezer'in tekrar veto etme hakkı dahi yok.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

PAZAR SEVİŞENLERİ

met üst

orta bir **doğu** var uzakta.. o **doğu** bizim **doğu**'muzdur.. gitmesek de kalmasak da o **doğu** bizim **doğu**'muzdur..

faşizm bile sürükleyici yaratıcı olmayınca

boynumuzun bükükliğü **idam** ile düzelmez ki

Açık Büfe
met-üst

zaman bırakmış geçmesini insanlara bakıyor

saat dokuz'u oofff **yalnızlık** geçiyor

ünlü olmak **mimli** olmak artık

eski tas eski hamam.. yeni dünya düzeni

globalleşmeyin uleeen.. kooduu mu oturturum

günler birbirlerini **kovalar gibi** geçiyor

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

DİP NOT

Alp Tamer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://fantey.org

İstanbul film festivali perde karartmalarıyla başladı... Denetleme Alt Kurulu, "Hiçbir Yerde" ve "G" adlı filmleri sakıncalı bularak gösterimini yasakladı. Filmler, gözaltında kayıplar ve sorgulama yöntemlerini anlatıyor.

Mahkeme, üst mahkeme, en üst mahkeme kararlarına karşın hükümetin özel izniyle siyanürlü altın çıkarmaya devam eden Nonnandy şirketi çıkardıkları ilk altın külçesini Başbakan Ecevit'e hediye etti. Bergamalı protestocuların önderlerinden Oktay Konyar ise tutuklandı...

Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde polis teşkilatının 157. kuruluş yıldönümünde resmi araçlarda Kürtçe müzik çalıp, yurttaşlarla halay çeken polisler hakkında soruşturma açıldı...

Pazar tezgahları üniversite mezunlarına açılıyor!!! Ankara Pazar Yerleri Esnaf Odası pazarlarda üniversite mezunu çalıştırmaya karar verdi. Oda başkanı Atilla İspir, "İşsiz üniversite mezunlarına yeni imkanlar sağlamayı amaçladık" dedi.

ARİEL ŞARON mazlumların katili

MEHMET ALİ BAYAR merkez sağın fedaisi normal-oğlan

KENAN EVREN eski nü düşmanı nü'cü!

HANDE ATAİZİ & KATHERİNA WİTT evren'e ilham verdikleri için

DAVİD HIHINASHVİLİ gizemli gibi değil gibi!

İNSANAT BAHÇESİ pelikan kurşunlayan, köpek zehirleyen, kaplumbağa bıçaklayan yurdum toplumu!

İTİRAF MÜESSESESİ ne suçluluk duygusu suymuş arkadaş...

EROL AKSOY "yalı benim değil, doğuş civatana'nın" kolpası

MHP ışıkara sen bizim herşeyimizsin!

HINCAL - PAKO YAZIŞMALARI eeeeh ama!

ALKAN ÖCALAN "ben zaten aileden biriyim" diyen Emral Avşar'ın sevgilisi!

DÜNYA BANKASINDAN İKİDE BİR "ACİL DEPREM" ARSIZLIĞI hani önlem, nerde bu devlet

"ASTERİKS" OKTAY KAYNAR'I TUTUKLAYANLAR global komplo

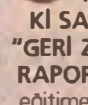
MÜSLÜM ARSLAN hortumla döven, kütük öğretmen

ALAADDİN ÇİÇEK alkollü görüntülendiği kaseti almak için kon tv'yi bastıran konya cumhuriyet savcısı

BULUTBEY ekşın pazarlamada son adım!

CEVAT & AHMET BAŞKAN KARDEŞLER hortumcu fındıkçılar

ALANYA'DAKİ SAHTE "GERİ ZEKA" RAPORLARI eğitime karşı "ileri zeka" direniş

EBRU ŞALLI "helikopter olmazsa ereğli'ye gitmem" diyen giga star

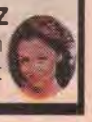

SÜLEYMAN DEMİREL "başbakanı halk seçsin!" kabus dönüyor!

OSMAN GAZİ ÜNİVERSİTESİ - MEŞELİK KAMPÜSÜ üzerine pota devrilen gencin öldüğü ihmal cehennemi

OKAN BAYÜLGEN ("köylülerden tiksiniyorum; parisilileri; londralıları seviyorum" diyen imitasyon kent star)

PETEK DİNÇÖZ koftiden az-solist

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞAÇAR

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Genç Kadın & Yaşlı Kadın

1. Genç kadın, profesyonel bir model olarak işini yapmaktadır... **Yaşlı kadın ise dikkat çekmek ve "Bu yaşta bu hareket, helal olsun" dedirtmek arzusundadır!..**
2. Genç kadının diri ve esnek bedeni, bu hareket için uygundur... **Yaşlı kadın yorgun bedenini aşırı zorlayarak kendine zarar vermektedir!..**
3. Genç kadın, şahane vücuduyla kitleye görsel tat yaşatan bir zevk birimidir... **Yaşlı kadın tüm faydayı kendine yönelten haliyle egoisttir!..**
4. Genç kadın, her haliyle ilgi çekebilecekken, bu zor pozisyonu denemiş bir araştırmacıdır... **Yaşlı kadın, ilginç olabilmek için adete 'nokta hedef' belirlemiş bir kurnazdır!.**
5. Genç kadın, teşhirci gibi görünmesine rağmen özünde işini yapmaktadır... **Yaşlı kadın ise bu hareketi dış alanda yapmak suretiyle bir tür 'manevi teşhir' sergilemektedir!..**
5. Genç kadın sakindir... **Yaşlı kadın hırslı bir ruh hali içinde gibidir!..**
7. Genç kadın, bakanın zihninde hayal zenginliği yaratır... **Yaşlı kadın, sadece bu devinimi yaptığı ana adanmıştır!..**

(Fikir ve görsel malzeme için sevgili İlhan Akan'a teşekkür... Gerçi o, ilk akla gelen manbâ düşünüyordu galiba ama, 'ters köşe' diye de bir realite yok mu, var!..)

Pamuk Prenses & Yedi Cüceler

1. Pamuk Prenses; gençliği, güzelliği ve de prensesliği nedeniyle umut doludur, bu yüzden genellikle güleryüzlüdür... **Oysa Somurtkan, tüm ömrünü 6 erkekle beraber geçirdiği için somurtkandır!..**
2. Pamuk Prenses, kötü davranışlarla karşılaşsa da, saray ortamında yetiştiği için sosyalleşebilmiştir... **Oysa Utangaç, minimal çevre çocuğu olduğu için utangaçtır!..**
3. Pamuk Prenses, sağlık-sıhat sahibi olduğu için sık sık hapşırmaz... **Oysa Hapşırık, nan'n bedenini dış etkenlerden koruyamadığı için hapşırma müptelası olmuştur!..**
4. Pamuk Prenses, şirinlikle yetinmiş, bilgiyle, kültürle fazla işi olmamıştır... **Oysa Bilgin, çok zor koşullar altında bilgi erbabı olmayı başarmış bir candır!..**
5. Pamuk Prenses, somut olarak iş yapmadığı için uyku problemi yaşamaz... **Oysa Uykucu, her gün erken uyanıp işe gitmek zorunda olan (ki bu iş önceden ağaç kesmekti, sonradan sonraya elmas madencilliği oldu) uykuya hasret bir insandır!..**
5. Pamuk Prenses, tüm önceliklerine rağmen (bkz. 1. madde) genellikle güleryüzlüdür... **Oysa Neşeli, çok daha fena bir kader yaşamasına karşın her daim neşesini kaybetmeyen biridir!..**
7. Pamuk Prenses, adı üstünde pamuk kıvamında bir prensestir... **Oysa keloğlan, kel ve cücedir!..**

(Bu vesileyle, bu masalın finaline karşı olduğumu belirteyim!.. Prens öpmüş, uyanmışsın, çok şahane, atlıyosun beyaz ata, gidiyosun... Elbette gideceksin!.. Ama bu sevimlileri, bu tatlıları niye götürmüyorsun beraberinde?.. Koca prens, saray-maray, bu güzellikler her yere sığar!.. Yani diyosun ki, dürrük gibi yaşamaya devam etsinler yedi adam, bi de önceden alışmışken evde kadın olmasınal.. Bu açıdan karşıyım işte ben bu masalın finaline!..)

VEDAT ÖZDEMİROĞLU vo@leman.com.tr

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

GATANA

Tuncay Akgün & Kemal Aratan

«Büyük yalanın acımasız mantığını düşünün. Eğer bir insan kedileri kendini tüketircesine seviyorsa ve kendini kedileri korumaya adamışsa, onu yanlızca kedileri öldürmek ve onlara kötü davranmakla suçlamalısınız. O zaman sizin yalanınız gerçeğin yanılgısız çemberine sahip olacak, diğer yandan onun açın inkarları kaçamak ve yalan kokacaktır.

WILLIAM S. BURROUGHS

"Şans Hayaleti" Türkçesi: Funda Önkol ALTIKIRKBEŞ YAY. 1996»

İki Kulunçlu

«Verdiklerini pek bilmez insan/

Beni bir yana koyun, beni bilirim/

Bütün bunların hepsi de benim/

Yinede şebeğin tekiyim..

MAX JACOB -

Şeçme Şiirler - YÖN YAY. Türkçesi: Ülkü Tamer»

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİNFİDAN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

TERELELLİ PICTURES sunar

X FILES

Gerçek Hayattan Alınmış Şaşırtıcı Kriminal Olaylar

HAAAAAAA!

AHEOO!..

HIRST HIRST HIRST...

ORMANDA KENDİ HALİNİZDE ZIÇIYORDUNUZ... SONRA?..

EVET... İŞTE TAM O ANDA SALDIRDI... TACİZ FALAN ETMEDİ.. SADECE POPOMA SÜRTÜNÜP GİTTİ..

Bu esrarengiz olay sonraki günlerde de tekrarlandı... Adam iş başındaydı...

HIRFS... RSST... SST...

Arazide masumca ihtiyaç giderenken kolluyor ve aniden çıkarak...

CIIIIYYYK!

Uzun süren çabalardan sonra tuzak kuruldu ve...

PIHHT... PHTT... TAM ARKAMDA BİR HAREKET VAR... AYNI ŞAHIS OLABİLİR... TAMAM...

Yakalandı...

KIPIRDAMA..! YAT YEREE..!

Adalete teslim edilmeden önce iyice pataklandı...

YA ORDA HACETİNİ GÖREN BİZİM BACIMIZ KIZIMIZ OLSAYDI LAAN..?!

İşte tam bu sırada bir bilim adamı onunla ilgilendi...

SANKİ BAŞKA BİRŞEYLER VAR... ONU BİR SÜRE GÖZLEMEK İSTİYORUM...

GÖZLE AMA DİKKAT ET.. KAÇMASIN...

Deneyler, incelemeler, tahliller...

Ve sonra mahkeme...

SANIK ÜZERİNDE YAPTIĞIM BİYOLOJİK, GENETİK İNCELEMELER SONUCU ÇOK İLGİNÇ BULGULARLA KARŞILAŞTIM...

KENDİSİ DÖRT YIL ÖNCE AZ GÖRÜLEN BİR HASTALIĞA YAKALANMIŞ VE BU NEDENLE KANI DEĞİŞTİRİLMİŞTİR...

İŞTE BU TRANSPLANTASYON SIRASINDA ŞİŞENİN İÇİNDE DİKKATLERDEN KAÇAN ÇOK KÜÇÜK YABANCI BİR MADDE VARDI... BİR TUVALET KAĞIDI PARÇASI...

VE BU KÜÇÜK PARÇA YOĞUN SİVİNİN İÇİNDE ERİDİ... KAN HÜCRELERİNE MOLEKÜLER DÜZEYDE KARIŞARAK HASTANIN VÜCUDUNA GİRDİ..

TUVALET KAĞIDI PARÇASI SANIĞIN GENETİK ŞİFRESİNDE YER ALDI... DNA ZİNCİRİNE EKLENEREK ONA YENİ BİR DAVRANIŞ BİÇİMİ KAZANDIRDI..!

TUVALET KAĞIDI DAVRANIŞI... SAPIKLIK YA DA HASTALIK DEĞİLDİ BU... BİR YANIYLA İNSANDI AMA DİĞER YANI TUVALET KAĞIDI... DOĞAL DAVRANIŞ BİÇİMİNİ SERGİLİYORDU...

Ceza verilmedi ama bir genel tuvalette ömür boyu gözetim altında tutuldu... Doğal ortamı sayılırdı... Mutlu yaşadı...

İYİ SİLDİN Mİ?.. SİLEMEDİYSEN GEL BANA SÜRÜN...

NE DİYON SEN BE?..

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır... Copyright by Erdil Yaşaroğlu

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Gülü

Feyhan Güver

Dünyanın bütün sokakla

Ayrıldık... Bu sözcüğü buraya yazana kadar kaç yıl geçti bilmiyorum. Kanırtla ıslanmış bir evrak tutuşturdu postacı elime. çmadan anladım içinde ayrılığın yazdığını... Senin yazdığın bir veda mektubunu açar gibi değil, bir ayrılık haberi gibi değil, sanki kendime yazmışım gibi açtım o mektubu.. Sanki çok uzaklardan, yıll Önce sürgüne gittiğim bir yerden kendime yazdığım bir mektubun zarfı gibi açtım o zarfı; Biz seninle yapamayacağız... Sana söyleyecek hiçbir şeyim kalmadı... Daha fazla üzülmek istemiyorum.. En doğrusu ayrılmak... Mektubunda bunlar yazıyordu. Ama bunları sanki sen bana değil de ben kendime söylüyormuşum gibi okuyordum...

Bu yüzden bu sözlerin ne anlama geldiğini bir türlü anlamıyordum....

Ayrıldık... Sen değil, ben kendime söylüyordum bunu.. Mektubu masanın üzerine bıraktım. Ona bir de uzaktan baktım. Masanın etrafında dönüp durdum. Bugüne dek inandığım ve inanmadığım ne varsa hepsine birden aynı anda bakar gibi baktım ona... Tutulmuş ve tutulmuş bütün yeminlerim baktım ona.. Mührü çok erken açılmış sınırlarına bakar gibi baktım... Erken mi dedim kendi kendime... Gözlerime doldu bütün kanım. O zaman anladım, mührü çok geç açılmış sınırlarına bakar gibi , dedim.. Tarifsiz bir acı yükseldi o an içimden. Daha önce hiç tanımadığım bir acıydı bu... Tanımadığım, yani çok yabancı bir acı... Kötü vuruyordu. Hiç tanımadığım biri gibi. Çok yabancım gibi vuruyordu. Bu acıyı durduracak hiçbir bilgim, hiçbir sözüm yoktu. O ana dek içimdeki bütün acıların tadını bilirdim ben... Hangisiyse ona nasıl söz geçireceğimi, onu nasıl durduracağımı bilirdim... ma bu öyle bir acı değildi... Bu öyle bir kaybediş, bu öyle bir yokluk değildi...

Dışarıda büyük bir hayat olduğunu, dışarıda benim gibi, bizim gibi insanların yaşadığını unutturacak kadar hiç tanımadığım bir acıydı bu.. Dışarıda sen de yoktun, dışarıda senin de bir hayatın yoktu... Her şey, ama her şey gönderdiğin o ayrılık mektubunda gelip toplanmıştı... İçimde onca yıl ne denli büyük umutlar, ne denli büyük hayallar yaşattığımı bu küçücük zarf bana unuttıramaz, öyleyse hiçbir şey olmamış gibi yapmalıyım , dedim... Ocağı yaktım. Çay koydum demliğin içine. Ortalığı temizlemeye başladım. Pencereleri açtım ev havasın diye... Masamı topladım. Kitaplarımı yerleştirdim raflara. Kirli çamaşırlarımı sepetten alıp makineye koydum. Televizyonu, ardından radyoyu açtım. Haberleri dinlemeye çalıştım.. Bütün bunları yaparken bir ara gücümün tükendiğini hissettim... Çünkü ben ne kadar kurtulmak istesem de o küçücük zarf beni geri çekiyordu yanına. Ona karşı büyük bir çaba harcamıştım, ama nafileydi... Ben ileri , hayata, gündelik yaşama, bildiklerim, tanıdıklarıma doğru her çırpındığımda benden uzak, bana çok yabancı olan o mektubun ruhu içime doluyordu hızla.. Evde bir şeyler yapmak için çırpınıp duran ben değildim artık... O koca mektubundu. Ocağı yakan, kitapları raflara yerleştiren, haberleri dinlemeye çalışan ben değildim, oydu artık... O , ayrıldık, yazısıydı... rtık bir ayrılık hallinde çıkıyordum kendimden dışarı doğru... Bana ayrıldık, diyen o çok uzaklardaki, o yıllardır sürgündeki kendime gidiyor. ona çok yabancı, hiç bilmediğim bakışlarla bakıyor, sonra yine kendime dönüyordum. Ama bu defa onca uzaklardan dönüp geldiğimde kendime, hiç tanımadığım, o uzaklaki hallmden çok daha yabancı biri karşılıyordu beni... Bu yabancıyla karşılaşınca, önce sokaktan gelen bir yanık kokusu duydum, sonra akımdan hiç çıkmayan yüzün geldi aklıma, yüzünün o ışıklı, o kanayan hüznü geldi...

Sanki birileri sokakta ateş yakıyordu. Yoktan geçen yabancıyı , ama aynı zamanda çok yakınım olan birini yakıyorlardı sanki . Hiçbir şey yokmuş, çok sıradan bir işmiş gibi birlini yakıyorlardı. İşte o duman kokularının arasından yüzün hiç çıkmamak üzere ömrüme giriyordu. Uzaklardan senin adını çağırıyordu birileri... Yüzün o anda bütün dünyaya yayılıyordu... Her yere, evime, odama... Bana kendini teslim ettiğin anlardaki yüzüne benziyordu bu... Sen benimle sevişirken yüzüne ansızın bir ışık dolardı... Dünyanın ruhu bu ışıkta gizliydi benim için. Gülümsemeden gülümserdin böyle anlarda, ağlamadan ağlardın. Bırakırdın kendini o ışığa... Ben de bir mucizeye bırakır gibi bırakırdım kendimi o ışığa... Ölümle yaşam arasındaki çizgide doğardın sen ellerime böyle anlarda... Her şeye razıyım, diyen bir ışıkla bakardın bana... İçindeki sonsuzluk bu naçız, bu gelip geçici ömrüme dokunup geçerdi... Eğilip bakardım böyle anlarda yüzüne; sen gerçek misin, diye bakardım. Gör isterdim , ne denli susadığımı o ana... Gör isterdim sana bir mucizeye bakar gibi bakdığımı, gör isterdim, gözlerimden sana akan o sonsuz akışı... Yüzündeki ışık ikimizi de esir alırdı. Buydu, derdim işte, buydu hayatın anlamı... Kavuşmak, bir tek bu an, geniş büyük bir ayrılık... İşte bu bir anlık kavuşma anı için değerdi onca ayrılığa... Gerçek olan bir tek o andı Bütün yaşadıklarımız o tek bir anın içinde toplanırdı. Kırgınlıklar, özlemler, bencilliklerimiz, uzaklaşıp gömelerimiz, sonra yeniden geliye dönmelerimiz, o savallı gururlarımız, eski ve

• Adıyaman. 19 Nisan cuma günü saat 12:00-18:00 arası Adıyaman Manastı (Ceodere) Cafe'de imza günü kampa. • Siirt. 21 Nisan pazar günü saat 12:00-18:00 arası Siirt Üzülmez'de imza günü var. Ayın günün ... Ordu Gülüş Kitabevi'ndeyim. • Çanakkale. 9 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00'te imzam Çanakkale • Yalova. 16 Mayıs Cumartesi günü Yalova Mesken Yüksek Okulu'ndayım. • Halil İbrahim Z, Empati Tiya

ERDİL YAŞAROĞLU KÜLLİYATI KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİİLERİNDE

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Haftaya...

Nesin Vakfı 23 Nisan çocuk şenliği, Çatalca'da ki vakfın bahçesinde, çeşitli etkinliklerle kutlanacaktır. Katılmak isteyen tüm çocukları davet ederiz.

Katılan sanatçılar:
- Okey Temiz Perkisyon Grubu
- (Clown) Palyaço Grubu
- Tiyatro etkinlikleri
- Vedat Türkali
- Hele Soygazi
- Ramize Erer
- Tarık Akan
- Jülide Kural
- Macide Tenır
- Triton Yaratıcı Drama Grubu
- Yonca Tura, Çocuk Şarkıları
- Yelda Baler, Fotoğraf Sanatçısı
- Leman Dergisi ve çeşitli standlar

İrtibat Tel: 0.212.231 04 82
Adres: Çatalca Gökçe Ali Köyü yolu üstü

Kırık Lebleb

SUAT ÖKAN

ında seni yakıyorlar...

ni korkularımız, bizim olmayan bu hayatımız hep bu ışığa doğru koşardı, bu ışık ol-ak için koşardı... Sevişirken birbirimize böyle bakabilmek için çekerdik ne çekiliyor-k...Bir tek o an için katlanırdık bu yalan, bu paramparça hayata...Hayatın onca yala-onca parçalanmışlık yüzündeki hakikatte, yüzündeki ışıkta birleşmeye koşardı...

Adın şimdi ayrılıkta anılıyor her yerde...Şimdi seni dünyanın bütün sokaklarında ya-yorlar...Yüzündeki o her şeyi birleştiren bütün o ışık, bütün o anlamlar ayrılığa doğru rçalanıp gidiyor...

Şimdi hangi penceremden, hangi sokağa baksam senin yaklıdığını görüyor-m ...Yüzün dumanların arasından o kadar kesin ve o kadar net görünüyordu ki, san-elimi uzatsam yüzüne dokunabilecekmişim gibi yakındı bana o...O an elimi uzatıyor-m yüzüne, ama dokunamıyordum...Seni, yüzünü, kokunu dünyanın bütün sokakla-da yakıyorlardı , ama ben dokunamıyordum onlara...Yüzün...Kokun...Işığın...Sayık-gibi çıktı bu sözler ağzımdan. Ocağa doğru yürüdüm, çay koymaya, ama birden ne-sim kesilir gibi oldu, mutfağın tezgahına başımı dayayıp kasıla kasıla ağlamaya baş-ım... Ağlarken bir taraftan tutuyordum kendimi dağılıp parçalanmamak için, ama ndimi tutan ellerin o an bana ait değildi sanki. Sanki ben değil, beni bir başkası tu-yordu. Ellerim, bedenim bana ait değildi sanki. O an ben diye bildiğim hiçbir şey ba-ait değildi...Sadece senden kopup her yere dağılan yüzünün son ışıktan, varlığından zıp bu yalan hayata karışmaya başlayan kokun son kez gerçekti, ama ben onlara do-nam ıyordum...Seni dünyanın bütün sokaklarında yakıyorlardı sevgili, bense hiçbir y yapamıyordum...

Sesine bu yakılmaya hiç karşı koymuyordun; her şeye razıyım, hazırım yakılmaya ş gibi bakıyordun...Yapmayın, diyordum, yapma, diyordum, ama ne sen, ne de se-yakanlar duyuyordu sesimi...Dünyanın bütün sokaklarında yüzünle, kokunla birlikte nım için tek gerçeği, tek kavuşmayı, tek anlamı yakıyorlardı. .Seninle birlikte beni de oyorlardı...

Seninle birlikte bugüne dek kırdığım bütün sevdiklerimi, ertelediğim ve geciktiğim ün eksik sevgilerimi, bir gün elbet telafi ederim, diye dilemediğim bütün özürlerimi, lerini bilmediğim dostlukları, hayat uzun bir gün söylerim, diye geciktirdiğim bütün ürarım, kendimi korumak için söylediğim bütün yalanlarımı, göze alıp da çıkamadı-n bütün yolculukları yakıyorlardı...Seninle birlikte benim sandığım, ama aslında hiç ben im olmamış ömrümü yakıyorlardı...

Doyumsuz yanlarım vardı...Her şeyi yaşamalı, her yeni insanda yeni hazlar, öğrene-der yeni şeyler, yeni yolculuklar var, ben olduğumdan daha fazlayım, hayat önümde i giderken durup bekleyemem, diyordum...Yeterince yalnız kaldım, yeterince çektim ilmesi gerekenleri, diyordum...Kendime bakmadan, hep onlara, içime bakmadan a dışarıya bakıyordum...Hayat birine bağlanacak kadar uzun değil, diyordum...

Mektubun işte orada duruyor...Aynlık mektubun...Ben onu okurken, bir daha oku-ya korkarken seni dünyanın bütün sokaklarında yakıyorlar...Sen de beni yakıyorlar gül...Hiç tanımadığım bir acı sarsıyordu şimdi beni...İlk kez tattığım bu acı bana her i kesin ve geriye dönüşsüz bir biçimde kanıtlamaya çalışıyordu sanki..

Her şey benim sanıyordum...Hayatıma bir tek ben sahibim, yaptıklarımın bedelini yebilirim, her acıyı göğüsleyebilecek kadar güçlüyüm sanıyordum...Oysa şimdi hiç madığım bir el başımdan tutmuş beni bilmediğim bir boşluğa doğru itiyor...Boşluğa mamak için zorluyorum kendimi, direniyorum...Ama başımı kaldırıp bakınca beni luğa doğru iten elin benim elim olduğunu anlıyorum...Kimse yapmıyor bana bunu, yapıyorum. O zaman anlıyorum, aslında bugüne dek boşluğun ne olduğunu hiç memişim .Meğer asıl boşluk sen gidince başlayanmış...

Hayat koşa, hayat gelip geçici sanıyordum, sen gidince anladım, meğer hayat hiç öyle gelip geçmiyormuş, çok uzunmuş...Uzun, bitmek bilmez bir çileymiş ha-..Meğer anlamı senmişsin çektiğim her çilenin...O çile uğuldayan bir hiçlikmiş, me-sen varsın ,diye ben ona katlanma gücü buluyormuşum...

Şimdi anlıyorum zamanın ne demek olduğunu...Sana kavuşmayı beklerken, benim sa-senin bana teslim olduğun anlarda yüzünde beliren o kutsal ışığın beklerken zaman mek bilmez sanıyordum...Meğer asıl zaman sen yokken varmış. .Bilmediğim bir el eti-yor şimdi...Zaman asıl şimdi geçmek bilmiyor, etimi kanattığı yerde duruyor sık Hiç sende insaf yok mu diye bakıyorum o elin sahibine...Nafile, duymuyor beni...Me-etimi yırtan el benim ellmmiş...Sen değilmişsin o yabancı, o tanımadığım acı, meğer o acı içimde yıllardır gizliymiş de, ben onunla bir gün olsun böyle tanışmamışım...

Sen olmasan da yaşarım sanıyordum...Meğer hayatın içinde sanırken kendimi ru-humda benim varlığımdan habersiz ölü bir keşişi taşıyormuşum...Sen gittin, ben şimdi onunla baş başa kaldım...

Kim olsa beni anlar sanıyordum, kim olsa içimdeki o gizin vaılığını çözer sanıyor-dum...Ben hep dışarıya bakıyordum, beni her seven, içimdeki yalnızlığı anlar ve onu benim için yatıştırıp dindirir sanıyordum...Ben hayata doğru koşarken, biri onu arkamdan taşıyıp getirir sanıyordum. .Oysa onunla bir gün kesin olarak yüzleşmeden, bir gün onunla sonuna dek yüzleşmeden hiçbir yere gidememişim...Sen gidince anladım, meğer beni onunla bir tek sen buluşturabilirmişsin...Şimdi ben beni hiç tanımayan, beni bilmeyen bir kendimle yapayalnız kaldım...

Kaçan kovalanır derler, oysa şimdi beni içimde hiç tatmadığım bir acıyla geldiğim yere doğru, o asıl, o büyük yalnızlığıma doğru kovalanıyorum...Bildiğimi sandığım ru-humdan, onca yıl emin olduğum örnümden, gizlediğim, ertelediğim bütün sevgilerden bilmediğim, hep bilmezlikten geldiğim bir yokluğa doğru kovalanıyorum...

Yaşadığım her şeyin bedelini öderim, diyordum...Hayat önümde durmadan açılıyor, biri için durup bekleyemem, diyordum...Oysa yaşadığım hiçbir şeyin bedelini ödememiş'im ben...Başka bir odası olmayan bir evin misafir odasında kendimi hep bekleyip durmuşum...Hayata geç kalmamak için sabırsızlarıp dururken kendime ait bir odam bile hiç olmamış, eğer varsa, olmuşsa bile o odanın anahtarını çoktan yitirmişim...

Kimdi bana her şeyi yaşamanı söyleyen, kimdi bana her yeni insanda yeni hazlar ya-şarsın, yeni şeyler öğrenirsin, diyen,...Kimdi bana aslında olduğundan daha fazlasın, di-yen...Kendine ait bir odası hiç olmamış, olmuşsa bile onun anahtarını kaybetmiş biri için kim yeni ve farklı olabilirdi ki...Durmadan kendinden kaçan biri, nereye giderse gitsin, bir hayaletten başka nedir ki...Ne yaşarsa yaşasın, hayaletlere bedel sorulmazmış ki...

Meğer hayatıma giren herkesi kendime benzetmişim ben...Hayatıma giren herkes boşluğunu biraz daha büyütmüş...Kimse bana beni sormamış... Boşluğunu getirip bı-rakmış sadece. .Onlarla birlikte ben hep dışarıya bakmışım...Hep zamanın ne denli kı-sa ve gelip geçici olduğuna bakmışım...Her yeni insan başka bir yeni insana kışkırtmış beni...Her yeni haz, başka bir hazzı özletmiş bana...Hiçbiri gerçekten girmemiş benim içime, ben bu yüzden olduğumdan daha fazlasını istemişim onlardan...Meğer hiçbiri dokunmamış içimdeki büyük yalnızlığa...Bu yüzden geldiklerini fark etmediğim gibi, git-tiklerini bile fark etmemişim...

Ve ben onca yıl içime değil , benimle birlikte hep dışarıya bakan insanları sevdiğimi zannetmişim...Hayatın ne denli kısa ve gelip geçici olduğunu hatırlatanları....Bana ya-şanacak daha çok haz, yaşanacak daha çok insan olduğunu hissettirenleri almışım ömrüme... Beni kimler kendimden uzaklaştırmışsa hep onlara hayranlık duymuşum...

Çünkü ben kendime inanmadığım için hep onlara inandığımı sanmışım...

Şimdi sen giderek varlık diyerek yaşadıklarımın büyük bir yokluk olduğunu göster-din...Kendi yalnızlığıyla bir kez olsun yüzleşmeyen kimsenin aşkına inanmayacağını anlatıp da gittin...

Dokundun o büyük yalnızlığıma, gösterdin onu bana ve gittin...Sen benim o büyük yalnızlığıma dokunup giderken aslında bugüne dek o büyük yalnızlığımdan aslında hiç haberim olmadığını anlatıp da gittin...

Asıl şimdi anlıyorum senin beni severken nasıl büyük bir acı çektiğini...Sen onca yıl benimle birlikte iki ayrı adamı sevdin...Bir o büyük yalnızlığını...Bir de ondan habersiz çırpınıp duran adamı...Bir yalnızlığına koştun, bir ondan habersiz olana...Anladın, sev-ginle, yüzündeki o ışıkla bile bileşemezdi o ikisi...İşte senin yapamadığını yokluğun yaptı...Bu ayrılık mektubun yapb...Giderken bana bıraktığın boşluklara doğru çekiliyo-rum şimdi...Sana doğru yönelirken o büyük yalnızlığıma doğru çekiliyorum aslın-da...**Beni bırakma, bana bir şans daha tanı,** derken artık sana değil kendime diyo-rum, bana bir şans daha tanı , diye...

Sen yoksun...Bunu iyi biliyorum artık;şimdi sana, **ne olur beni terk etme,** diye yal-varırken o büyük yalnızlığıma yalvarıyorum aslında...

Senden değil, onca yıl sevgisiz ve aşksız bıraktığım o büyük yalnızlığımdan sevgi ve aşk dileniyorum aslında...

Hangi penceremden, hangi sokağa baksam seni görüyorum...

Ah! sevgili...Dünyanın bütün sokaklarında seni yakıyorlar şimdi... Yüzünü...Yüzünde ki o ışığı...Kokunu yakıyorlar...

Ahi sevgili...Dünyanın bütün sokaklarında seninle birlik-te beni de yakıyorlar şimdi...

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

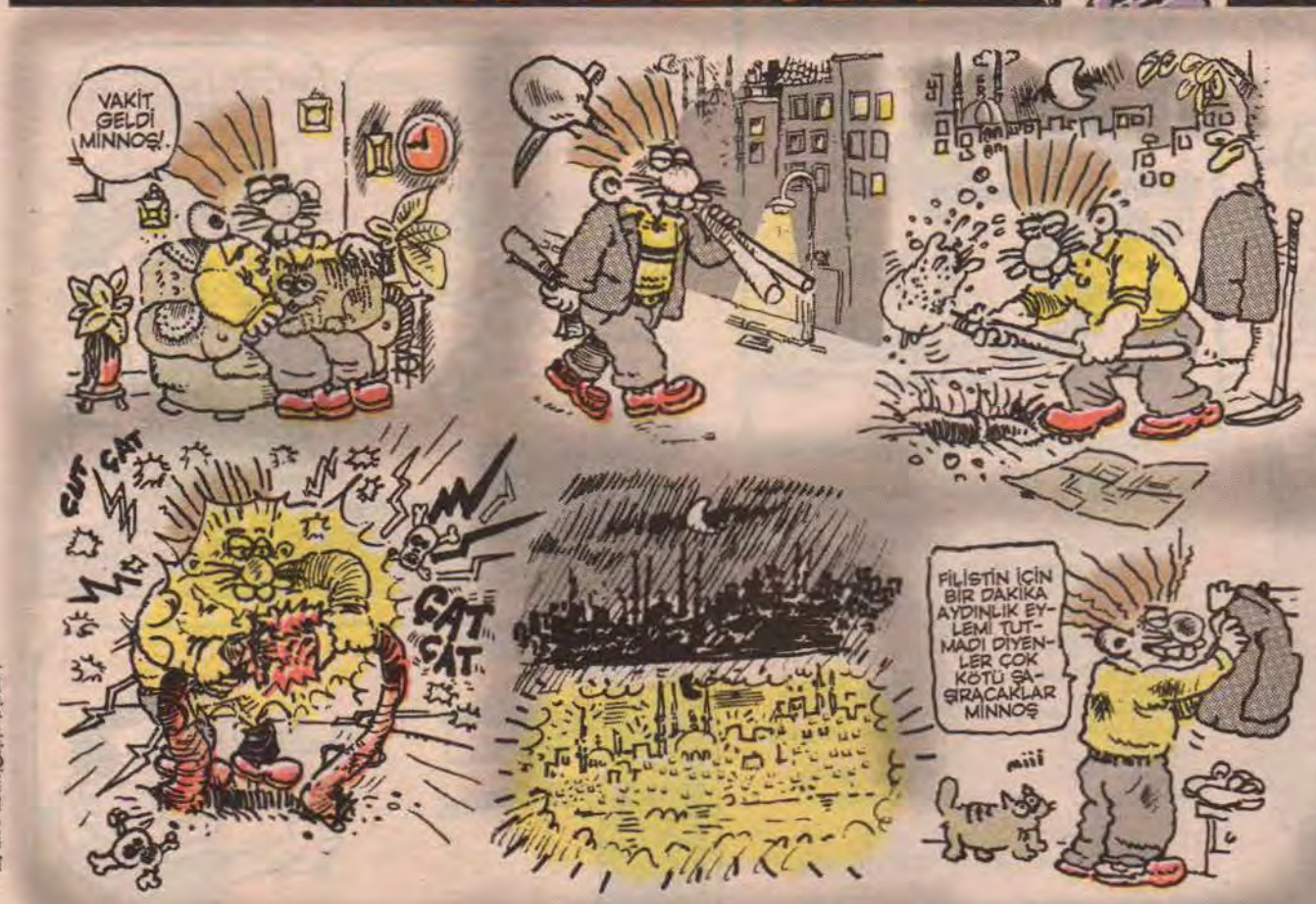
kirikleblebi@leman.com.tr

Aynı günün akşamı saat 19:30'da Adıyaman Halk Eğitim Salonu'nda söyleşisi var. *Diyarbakır: 20 Nisan Cumartesi günü saat 12:00-19:00 arası Diyarbakır Türkü Cafe'deyim. Ofis, Lozan Cd. TMO önü Kuzeypet'te saat 19:30-21:30 arası imza ve söyleşim var. (Adıyaman, Sütçe Diyarbakır'daki etkinlikler Ünal Turizm'in katılımıyla olacaktır.) * Ordu: 3 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00-18:00 ara-Müdürlüğüne bağlı Mehmet Akif Ersoy Tiyatro Salonu'dayım. * Alanya: 11 Mayıs Cumartesi günü Alanya'da saat: 15:00-18:00 arası imza etkinlikleri kapsamında Erol Toy'un Meddah adlı oyununu başarıyla oynuyor. * Bülent Akyürek'in yeni romanı Zaman Efendisi Gendaş Yayınevi'nden Çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

JALELLEKA AKÖLEVÜ!, MİNRO ERKOZ!. ROOTAL SÖMİ ŞİKRANOO!..

Kapının anahtarını nereye koyduğumu unutmuştum. Heryere baktım, yok.. Evet, bi ara gerçekten öyle sandım: 'HERYERE' baktıma inandım!. Kapının üstüne, dışına.. masaya, çekmecelere.. minderin altına.. tuvalete.. buzdolabına (heryere diyorum yahu!).. içeriye, balkona.. ayakkabılığa.. elbiselere!.. Mutlaka, heryer'in dışında bi yer daa olmalı ki, anahtar da orada olacak.. Bi ara sinirden, hayır sinirden değil -pek acelem yoktu çünkü- odanın ortasında durup, kendi kendime gülmeye başladım!. Ne kadar nefis bi yere saldırmışım, öyle güzel kaybetmişim ki, bi türlü bulamıyorum bak!. Bu başarımı devam ettirmek için, hiç bulamayacak olmayı bile istedim bi an.. Hem, sanki benim dışımda gerçekleşen bi durumdu.. Cinler aldı, götürdü!. Geri getirirler mi acaba?. Ne diyosun lan!

Tesadüfler, otasılıklar.. 'Bilinmeyenin', bilinen adları.. Şans, kaza falan da deniliyor bazen. Ama en çok biliniyomuş gibi olanı: 'Olasılıklar'.. İhtimâller yani.. Filmlerde, romanlarda fetan, nefis işe yarıyolar hep!. Mükemmel bir macera, bi buçuk saate düzenli bi şeklide başka nasıl sığar ki!.. Duygusal anlamda da, yardıma yetişiyo hemen olasılıklar!. Salak ve Avanak filminde, Cim Ker'nin ağzından duymuştuk bi tanesini: Kadın, o'nu sevebilme ihtimali olarak, "milyon'da bir" diyo; ama lavuk bu rakama bile seviniyo!. Seksenli yılların pop müzik grubu, 'Madım Tolking' de: "Yu ar..van in a milyın!" der bi şarkılarında.. Aşk-meşk meselelerinde, "milyonda bir", hüzünlü bir olasılıktır. Fakat bi yandan da, -gerçekleşince yani- bulunanın değerini artırır!. Farklı konulardaki olasılık hesapları da söz konusu: 'Yüzde atmış' diyor meselâ, Aziz Nesin!.. Aynı rakamı, deprem olasılığı için de söylüyolar.. Bi de, 'yüzde ellibir' vardır!. Bu yazı'da bişeyler söyleyebilme, bi yere varabilme şansımı o kadar görüyorum meselâ. Tek farkla sonuca gidersin, çok yavşak bi orandır! Futbolda falan rağbet görür çoğunlukla. "Matematiksel olarak, halâ şansımız var!." Matematiği, fiziği falan hiç sigine takmaz adam, işi düşünce hemen saydara sığınır ama.. Olasılıklarla, tesadüflerle, ihtimâllerle falan süniklenip gidiyoruz!. Bi sayılar dünyası var, hayvanat bahçesi gibi bişey sanki; bunnar orada, kafalarına göre ürüyo, çoğalıyo, artıp eksiliyolar filan; biz de uzaktan, "Anaa, yüzde seksen!. Ayy, yüzde beş'e bak, ne güzel!" falan diyip aval aval seyrediyoz!. Bilinçli bi irade, aklın seçimi falan, hiçbiri yok sanki; onlan sadece, kıpraşınca ilgi çekiyo.. Şimdi, aklınızdan 'öylesine' bi sayı tutmaya çalışın lütfen!. Kaç olduğunu bilecem ben.

Fekat, yapamıyoruz ki işte!. Öylesine diye bi durum mevcut değildir. 'Beş'i, öylesine seçtiğinize inansanız bile, sekizi veya dördü, yani diğerlerini seçmeme sebebinizin sonucudur bu. Bi eleme veya seçim, mutlaka gerçekleşir! 'Yedibinikiyüzelliüç' bile deseniz, gerçi kanıtlayamam ama, bilincinizin en uygun gördüğü rakam olduğunu iddia ederim. Böyle düşünüyor olmam da, benim bi seçimimdir.. Bin tane maymun, bin tane daktilonun tuşlarına sonsuz bi sürede vursa bile, hiçbir zaman bi Dostoyevski romanı yazamayacaklan söylenir. Evrim! big beng! yaratıcı! tesadüf! olasılıklar! filan hakkında verilen bu galip örneği kurcalamak için, elimde bi tek denek hayvanı vardı, o da bendim!. Klavyenin tuşlarına rastgele bastım, yukardaki abuk sabuk kelimeler çıktı! Okunabilecek şeyler olsun diye, yirmi dakkamı harcadım onlara! Sonradan sadece, Türkçe ses uyumunu sağlamak için, yanyana gelen bikaç sesli harfi eksiltim, biraz da imlâ işareti koydum. Ama o kadarına dokunmak bile, "öylesine, rastlantı" denilen durumlarla başımızın ne kadar dertte olduunu gösteriyor. Her zaman farkında olmak, ne yaptığımız bilmek istiyoruz!. Razı gelmiyoruz, çoğaltıyoruz, değiştiriyoruz, seçiyoruz!. Tamam, bırak şindi artistii de, söyle! Tesadüfen, daha annamlı şeyler çıksaydı peki, onlann üzerinde de oynar mıydım yine?. Hmm?! Ne meselâ?.. Meselâ: "METİN, NAAPIYOSUN LAN YAVŞAK! BAŞKA İŞİN MİYOK, BEYNİNE SOKAYIM SENİN!" diye bi cümle çıksaydı, yazar mıydım bunu da?. E, ne var, yazdım ya işte şindi!. Hayır, sayılmaz, bilinçli bi seçim bu.. Bilinçli bir irade, her türlü saçmalığı, garipliği ve densizliği yapabilme hakkını verir kendisine!. Davranışlarımızın asıl açığa çıkışı, ilişkilerimizde ve doğada, yani başka bir 'irade'nin varlığıyla mümkün oluyor..

Anahtarı nerede bulduğumu, söyleyemiycem. Çünkü, çok saçma bi yerdeydi. Ne iyi, ne kötü; ne komik, ne de garip; ne ilk akla gelen, ne de çok inanılmaz! Hiçbişey ifade etmeyen, salakça bi yerdeydi. Birazcık daa farklı bi yerde olmasını isterdim; o kadar aradık!. Niye orada olduğunun sebebi de, amma sıkıcı bi gerçek: Çünkü oraya, ben koydum!. Pöh!. Kapıyı açtım, çıktım. Işığı hemen yakamazsam eğer, demir merdivenlerden aşağı yuvarlanma olasılım, yüzde yetmiş!.

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

güneri@leman.com.tr

*Can meclisinde, istek kumaşları bölüşüldüğü zaman sevgi hissesi olarak bize paramparça olmuş bir gönül düştü... (Şeyh Galib)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bahadirboysal@yahoo.com

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

..YENİ BİR İŞ, YENİ BİR AŞK ...♪
♪ KENDİME YENİ BİR BEN LAAAZIIM ♫

NOLUYO YA?..

NE BİLİM MUNA KOYİM... BEN DALGAMA BAKARIM .!.

BOŞU BOŞUNA HİDAYETE ERDİ B. BOYSAL

ÖEH...8 YIL.!..HAYATIMIN 8 YILINI ÇALDINIZ BENDEN...8 YIL ZİNDANLARDA ÇÜRÜTTÜNÜZ .!. KUBBELİ İBO.!..ABİM OLACAK PEZEVENK.!ANAMI SEN ÖLDÜRDÜN.!. BACIMI DA SEN HARCADIN .!.ÖBEH.! HAĞĞIIIR... HAYVAAN.!. HAYVANLAAR!

KAHPE FELEK

ALINYAZIMI

EJDER

DELİ BURHAN

BAŞSIN BÜBÜNYA

KUBBELİ İBO.!.. ULAN BU HALAMIN OĞLU.!. UYKUSUNDA SAYIKLAMASI İSABET OLDU KAHPENİN...PEKİ BU NEDİR YA.?! SEVAP OLSUN DİYE KERANEDEN KARIYLA EVLENDİK...FAKAT AKRABAYMIŞIZ.!.ŞİMDİ DE KATİL OLUP GÜNAHA GİRİYİM EN İYİSİ BEN .!.

!!! BAHADIR ABİ...PARDON ABİ...KUSURA BAKMA.!..

ULAN ZİKKEÇM TOPLIYCA. NIZ BALI DA HA.!.. Bİ RAHAT VERMEDİNİZ BE.!.. BAŞKA ÇİÇEK YOK MU MINA KODUMUN BAHÇESİNDE A URUSBU ÇOCUKLARI.!.

HOROZ BAHADIR & SİNSİ MÜGE (HACİVAT & KARAGÖZ)

BAK BU DAHA KOMİK...BİZİM Bİ CİMRİ KENAN VAR..ARKADAŞ...Bİ GÜN GENELEVE GİDİYO BU...KADININ ÜZERİNDEYKEN FARKETMİŞ...FAHİŞENİN MEMELERİNDE KÜÇÜK KIYMA VE DOMATES PARÇALARI.!..VE GÖĞSÜ ÇOK FENA LAHMACUN KOKUYOMUŞ.!. DEMEKKİ Bİ ÖNCEKİ ADAM LAHMACUNLU AĞZIYLA KADINI YALAMIŞ, DEDİ .!.

İĞRENÇMİŞ GERÇEKTEN...UMARIM KENDİ BAŞINDAN GEÇENLERİ BAŞKASININ ANISIYMIŞ GİBİ ANNATMIYOSUNDUR... GERÇİ SEN ÖYLE YERLERE GİTMEZDİN AMA .!.

BU NE YA?..GİTMİŞ OLSAM GİTTİM DERİM, HAYRET BİŞEY YA...BAK MÜGE TEKSAS'DAKİ DAYIMIN ÇİFTLİĞİNDE ÜÇ AYDA TEMİZLEDİM KENDİMİ BEN. ALKOLÜ KESTİM, SERSERİLİK BİTTİ.. SEN HALA ŞÜPHEDESİN .!..İLİŞKİLERDE ŞÜPHE YOKTUR, UMUT VARDIR .!.

...AMAAN...BANA NE YA...ALTIN MI YUMURTLUYCAM SANKİ...

SANAL SİMGE. MANİTASI ÖKÜZ BAHADIR'LA DİSKODA. İLK KEZ!

KAFAM DA GÜZEL OLDU HAA.!..HICK.! ULAN BU NE AŞK YA.!..HİÇ İLGİ GÖSTERMEZSİN... BEN SAÇINI OKŞAYINCA ELİM VICIK VICIK JÖLE OLUR...DUDAANDAN ÖPERİZ AAZIM YÜZÜM RUJ OLUR.YANANDAN MAKAS ALIRIZ ELİME Bİ TON FONDOTEN BULAŞIR.!. SENİN YÜZÜNDEN NATÜRELLİĞE HASRET KALDIM NE BİÇİM İLİŞKİ LAN BU?!

SUS LEEEN!.. DİSKODA UMARIM ULUORTA SIÇMAZSIN DİYE UYARMADIM MI?..

...AZZİKTİR.!.. NE SEVDİN, NE SEVİLDİN BREH! DÖÖAH!

Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

harala gürele

ÇAĞCAĞ

Kendini dağlara derelere vuran "Makul çoğunluk" yurdum gençliğinin özgürlük mücadelesi ve duvarlar geçen ve ağaca tırmanıp hiçlikte yok olan tüketim maymunu, moda koleleri dünük küresel gençliğinin özgürlük hareketi engellenemez!..öpüdürüz ...M.C.

ERDENER ABİ

Lüküs flaz

Aşkın, devrimin mevsimi!

Aşkın ve devrimin mevsimidir bahar!

Kış uykusundakilerin uyanışı, başkaldırışı, dirilişi, silkinişidir.

Duyguların ayaklanıp dans edişidir.

Bahar üstündeki ölü toprağını atmaktır; karanlıktan aydınlığa çıkmaktır.

Kış ise baharın tam zıttıdır.

Kış ölümün, karanlığın, faşizmin mevsimi!

Faşizm kapitalizmin en azgın hali!

Hitler, Mussolini dönemi faşizmin yontma taş devri!

Bush, Şaron dönemi ise faşizmin cilalı taş devri!

Yeni Dünya Düzeni dedikleri de emperyalizmin cilalı hali!

Ancak bir gün dünyamızı etkisi altına alan emperyalizmin, kapitalizmin, faşizmin mevsimi kara kış bitecek.

Ve onun ardından aşkın, devrimin, aydınlığın, özgürlüğün mevsimi bahar gelecek.

Zaten kıştan sonra bahar gelmez mi?

Her karanlığı bir aydınlık beklemez mi?

Onun için ölüm uluyan Bush'lar, Şaron'lar boşuna uğraşmasınlar; baharın gelişini engelleyemezler.

Bush'lar, Şaron'lar insanlığı yenemezler.

Bomba, kurşun yağdırırlar; her türlü zulmü yaparlar; ama insanlığı yenemezler.

İnsanca, hakça bir dünya idealine sonsuz bir aşkla bağlı olanları kim yenebilir ki?

Hadi vicdanlarınızın direklerine çekin isyan bayraklarını.

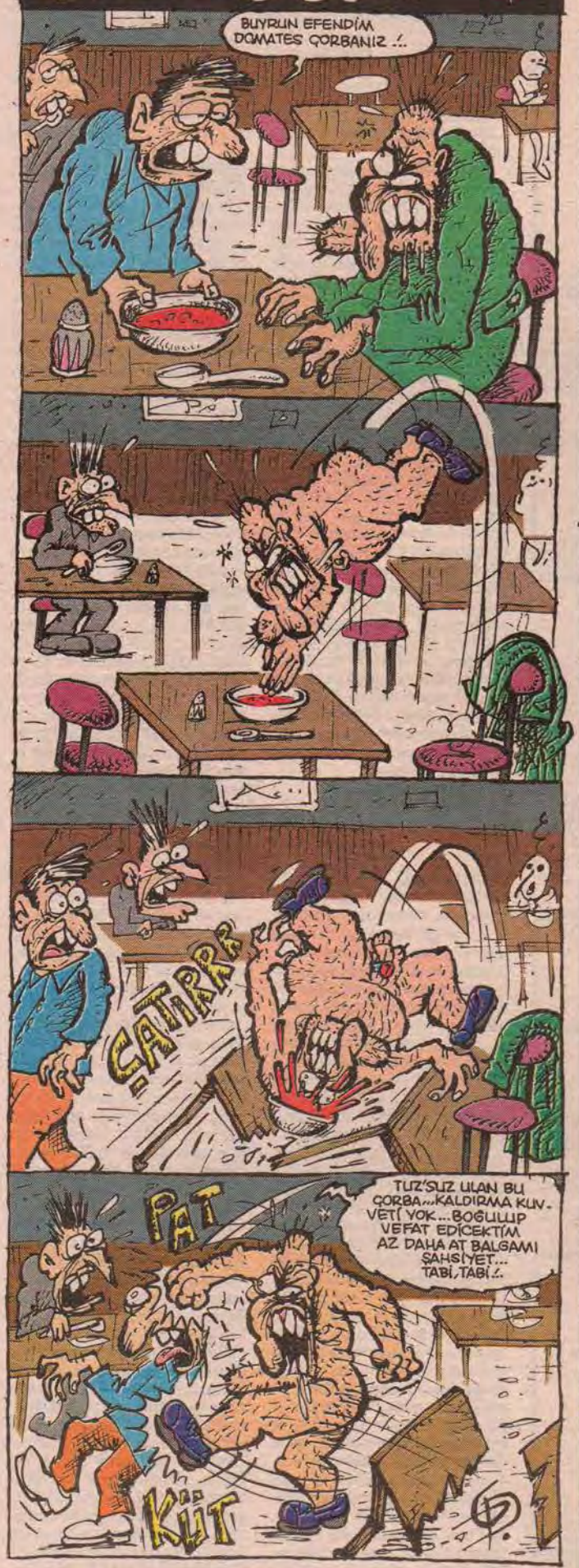
Korkusun insanlığın, barışın, devrimin, aşkın, baharın, 1 Mayıs'ın düşmanları.

Yılgınlık yok, direniş var!

Akşamsefası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DELİCEVAT

GÖKHAN DİZEN

ALICI İTİNAYLA GİRDİĞİ DÜKKANDA BİR O YANA BİR DİĞER KÖŞEYE BAKIP SATICIYA (POTASYUM İSTİYORUM) DESİN. BUNUN ÜZERİNE SATICI DA (TABİ DERHAL. SİZE POTASYUM SATICAM İŞTE AMA BEDELİNİ ÖDEMEK KAYDIYLA DİKKATİNİZİ ÇEKERİM) DİYİNCE ALICI BASAR CEVABI (HERHALDE YANİ HEDİYE ETMENİZİ BEKLEMİYORUMKİ CANİKOM) DEDİ. SATICI UMMADIĞI BU CEVAP KARŞISINDA MAHÇUP OLUR VE ALTINA İŞER BELLİ ETMEDEN. ALICI DEVAM EDER (ZATEN HAVALAR SOĞUK İSTESEM DE TERLEYEMEM, HADİ POTASYUM SAT BANA DURMA ÖYLE ZIBIDI GİBİ) DİYİNCE SATICI HİDDETLE ALTINA SIÇAR VE HAYKIRARAK (POTASYUM MOTASYUM BİR YERE KADAR HAVA SOĞUKSA YEME DONDURMA) DİYE FISILDAR ALICININ KULAĞINA SEVGİYLE. SONRA EVLENİP MÜTEVAZİ BİR UZAY ÜSSÜ İNŞA EDERLER. AMAÇLARI UZAYDA UÇUŞAN FEZA GEMİLERİNİN İLGİSİNİ ÇEKMEKTİR. ÇEKERLERDE. AY ÜSSÜ ALFA GİBİ DİL Mİ CEVAT AABİ. (EVET.)

Akşamserüsi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cemaahmet@leman.com.tr

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan Mizah Dergisi
Okurlar Mektupları
İmam Adnan Sok. No:20
80800 Beyoğlu / İstanbul

Sevgili Leman Çalışanları ve Dostları...

Çocuğun gördüğü düştür barış
Annenin gördüğü düştür barış
Ağaçlar altında sevdalıların sevdasıdır barış.
Ama barış burda çok uzaklarda.

Evet Ortadoğu'dan Filistin'den Baş ediyorum. Aslında burda İsrail halkına çok görevler düşüyor ama İsrail halkı kendi Devleti kadar bu savaşı benimsemiş, kabullenmiş; onlara göre Filistin'de ölen çocuklar bu ölümü hakediyordu. Filistin halkı bu ölümleri hakediyordu. Filistinli hamile kadınlar ve çocuğunu yol üstünde doğurmak zorunda kalan kadınlar bunları hakediyordu onlara göre. Burda barış yanlılan var ama onlar İsrail halkı değil, onların hepsi göçmenlerdi. Arjantin'den, Rusya'dan vs... Ben de İsrail'de çalışan bir Türk gençiyim ve burdaki olayların canlı bir tanığıyım. Yanımızda çalışan Filistinli dostlar var. Ama onlar kendi topraklarında özgürce çalışamıyor, polis bunları rahat bırakmıyor. Onlar da "kaçacak delik" arıyorlar. Çokacı bu olaylara tanık olmak... Filistin halkı onurludur. Kavgaları kadar haklılar. Bu toprakların hepsi Filistin'in. İsrail Devleti Filistin topraklarını birer birer işgal ediyor, işgal ettiği her yere yeni kentler yapıyor... Şimdi tek dileğim, Filistinliler'in bütün bu toprakları geri alıp kendilerine tam bir Filistin devleti kurmasıdır. Kendilerini özgürce hissetsinler. Çocuklar ölmesin, kadınlar yol üstünde çocuklarını dünyaya getirmesinler. Hiç kimse korkuyla evlere saklanmasın... Ve toprakta derin yarıklar açan ,sabahları tek bir sözcükle yazarlar;
Barış, başka bir şey değil barış,
Savaşa hayır, barış hemen şimdi.

İsrail'den sevgilerle.
Metin İdeniz - İsrail

Peace, now!

6 Nisan 2002 tarihli Leman'da okur mektuplarını okurken şaşırmadım dersem yalan olur. Özellikle son iki mektup bende tam anlamıyla şok etkisi yarattı... Dünyanın her yerinde, hatta Tel-Aviv'de bile binlerce barış yanlısının protesto ettiği, insanlık dışı İsrail işgalini kapakta işlediği için LeMan'a faşist (çok yanlış bir yerde) ve ayrımcı sıfatları yakıştırılmıştı o mektuplarda... Öncelikle şu kesindir ki, yapılan bu müdahale tam anlamıyla ve hiç şüphe götürmeksizin "**bir soykırım ve katliamdır**". Bunun tartışılacak yanı yoktur. Zaten rakamlar da her şeyi açıklıyor; İlk 7 günde 200 Filistinli öldürüldü. Ayrıca, 1500 yaralı ve bir o kadar da tutuklama tespit edildi. Hatta şu dakikalarda, İsrail, Cenin mülteci kampına 25 roketle saldırıp 10 Filistinli'yi daha etkisiz hale getirdi? Bu da yetmezmiş gibi Nativitas kilisesini de kuşattı. Bu müdahalenin başka bir adı yoktur. Kompleksli, gözünü kan bürümüş, faşist (şimdi doğru yerinde) İsrail yönetimi, ABD'nin de (onsuz olmaz savaşlar) "açık" desteğini alarak Filistin topraklarında katliam yapmaktadır. Bu tamamen siyonist ve emperyalist mantaliteye hizmet eden bir işgaldir. Leman bu insanlık dışı olayda da üzerine düşen görevi ve kendisinden beklenileni yapmıştır. Çünkü **"halklar kardeştir, yönetenler düşmanı"** Ortadoğu'da barışın tek yolu; yanyana ve barış içinde yaşayabilecek İsrail ve Filistin devletinin varolmasıdır. Ama kesin olan bir şey vardır ki, bunu sağlayacak olanlar faşist yönetimler değildir. Herşeye rağmen (!) umudumu koruyorum hala. İnanıyorum ki; gün gelecek faşist yönetimler masum halklar üzerinde kan kusamayacaklar. İnsanlar kafelerde, restoranlarda her an tetikte olmadan yaşayabilecekler. İnanıyorum ve Tel-Aviv'de binlerce sağduyulu barışsever yahudinin haykırdığı cümleyi haykırıyorum: **"Peace, now!"**

Peacelover

Merhaba,

Ben 1984 doğumlu bir kişiyim. Öncelikle kelimelerime çocukluğunu hiç yaşamamış biri olarak başlıyorum. Çocukluğumu hiçbir zaman yaşamadım diyorum çünkü ömrümün yansı yollarda geçti. Doğduğum köyü hiçbir zaman görmedim çünkü doğduğum günden beri gurbetteyim. Şehir şehir dolaşıp, taşınmaktan artık bıktım. Babam veya annem memur olmuş olsa bir şey olmaz ama bunların hiçbiri değiller. Sadece daha iyi bir yaşam için, belki de insanların tek amacı da bu; ne kadar ekonomik kriz olsa da!

Önder Altıbaş/Uşak

Güneş Seni De Sevecek Filistin;

Biz onurlu bir aileyiz ve nice parçalanmışlığı sınayarak geldik bugüne. Bileşmişliğimiz aslında o parçalanmışlığımızdandır. Bugün Filistin'de parçalanmak istenen insanlık onurumuz tokat tokat birleşecektir her Filistinli çocuğun elleriinde. Ve o evlere hapsedilen çocuklar, ellerinde bayraklarıyla selamlayacaklardır güneşi elbet. Okulların, bahçelerin, sokakların ve oyun parklarının neşeli çocuk seslerine olan hasreti son bulacaktır. Ve yine gizli saklı köşelerde sevgililer sarmaş dolaş olacaktır... Evet "İsrail; Filistin'de kan kusuyor, herkes susuyor". İsrail kan kusmak zorunda(!) Ama terörle mücadele için değil, Ortadoğu'daki direniş kapısını kırmak için. Bu direniş kapısı Arap dünyasının kalbidir. Bunu bilen Amerikan Emperyalizmi daha dün Türkiye'nin direniş noktalarından biri olan ODTÜ'de McDonald's açarak bu direnişi kırmaya çalışıyordu, bugün ise, emperyalist rüyalarını kendi tüp bebekleri olan İsrail ile Filistin'de direnişi kırarak gerçekleştirme amacında. Yani kanlı senaryo çok açıktır. Filistin direnişini kırdıktan sonra işlerinin ne kadar kolay olacağının farkındalar. Direnişin kırılması durumunda Arap dünyasının yapabileceği hiçbir şey yoktur. Arap toprağı da, petrolü de emperyalizmin olacaktır. Çok değişken gibi görünen bu dünyanın akışında ABD emperyalizmi hesaplarını çoktan yapmıştır. Emperyalizmdeki hesabı Filistin'e uydurmaya çalışan bu anlayışa buyrun, geçin demeyecektir Filistin halkı. Onlar (İsrail) halk olmanın anlamını bilmezler. Satın alınmış ya da kiralanmış bir toprağın halkı olamaz. Ben yine de seveceğim İsraillileri, kendi insanlığım adına. Ben yine de seveceğim, onlar alınmaya silah dayayıp vursalar da. Onların (Yahudilerin) Nazilerden çektiklerini hiçbir şey unutturamaz kendi insanlığıma. Ben onları seveceğim bu yüzden.

Sevim Zakuto diyor ki Leman'a gönderdiği mektupta; "İsrail'deki akrabalarım cafelerde, restoranlarda her an tetikte beklıyorlar." Ve yine diyor ki; "İsrail, Filistin'le terör olaylarının durdurulması için uğraşıyor, kan dökmek için değil" Cevap veriyorum: İsraillilerin oturabildikleri cafeleri, restoranları var. Ya Filistinliler?.. Mermilerle, toplarla delik deşik edilmiş evleri var sadece. Ve yıllardır her saat durmaksızın akan kanı var... İsrail'in ise tankı, topu, uçağı, ordusu... Filistinliler terörist ise, İsrail profesyonel teröristtir. Filistinlilerin bedenlerinden başka hiçbir silahları yok. Sen bedenini gözünü kırpmadan feda edebilir misin? Onlara sevgililerinin ellerini tutmak acı veriyor. Çünkü onların taş atan elleri kan revan içinde yaralı, nasıl sızlıyor biliyor musun? Şiddete karşıyım, ama bunun adı şiddet değil. Tamamen bir refleks... İsrail halkına düşen kendi siyasi iktidarına muhalif olmaktır. Tabi bütün bu olanlardan vicdanı sızlıyanların ve içinde hala insan yanı bulunanların... İgal Acıman diyor ki Leman'a gönderdiği mektupta; "İsrail karşıtı yayınlarınızdan dolayı hiçbir Leman yayını almayacak ve yakın çevremi de aleyhinize karşı uyaracağım". Ayrıca Sevim Zakuto da büyük bir okuyucu kitlesi kaybetmek üzeresiniz" diyor. Onlara cevabımız hazırdır. Biz nice kayıpları sayarak geldik bugünlere. Kazanmış olduklarımız aslında kaybetmiş olduklarımızdandır. Leman'ı da ayakta tutan tertemizliği yani onurudur. Onur denilen şey kaybetmeyi, fedakarlığı, gerektirir. Leman sizi kaybediyor ama onurunu vermiyor kanlı ellere; tıpkı Filistin halkı gibi. Bu yüzden onurlu Leman çalışanlarına ve herşeyini feda etmekten çekinmeyen Filistin halkına binlerce selam olsun..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cem Akbay - semsez76yahoo.com

Leman'ı düşünmeye yazmaya davet eden İgal Acaman'a ve Sevim Zakuto'ya...

Binlerce mektup arasından siz ikinizin bu haksız eleştiriyi yazılarınızı yayınladı Leman. ilk olarak bu, eleştiriye ve düşünceye önem vermeyi öğretmeli size. ikinci olarak da Leman'a itiraf'ta bulunacağınıza, her Leman okuru gibi, her aydın insan gibi, olaylara objektif, tarafsız bakmayı öneriyorum size. Mektuplarınızı okuduğumda çok üzüldüm. Çünkü Sevim Zakuto yaklaşık 4 yıldır Leman okuduğunu yazmış, Zannediyorum bu 4 yılda Leman'ın felsefesini, hakimiyet yanında sonuna kadar direndiğini, susmadığını, Nihat Genç abimin yazılarını ve niteliğini anlayamamışsınız; YAZIK!
Eğer okumamayı düşünüyorsanız bir daha almazsınız okur bitter. Bir sosyolog olarak size de diğer insanlar için düşündüğümü; barış ve kardeşlik dolu, savaşsız, kansız, mutlu, güzel günler diliyorum.

(Nihat Genç kalemine sağlık, varol. "İSRAİL FİLİSTİN'DE KAN KUSUYOR, HERKES SUSUYOR!")

Nigar

Merhaba Leman;

Ben Uludağ Üniversitesi Teknik Bilimler M.Y.O. öğrencisiyim. Leman'ı hiç kaçırmamaya gayret ediyorum. 30 Mart 2002 tarihli sayınızda Samsun 19 mayıs Üniversitesi'nden yazan iki Leman dostuna teşekkür etmek istiyorum. Çünkü bizlerin çok önemli sorunlarına parmak basmışlar. Devletin önlisans (ki senelik) programlarında okuyan öğrencileri ekonomik bir kaynak olarak gördüklerine inanıyorum. O iki dostumuzun dediği gibi önümüzdeki sene sınavsız doldurulacaklar meslek lisesi öğrencileri; onlar bu öğrencilerin her binni banknot olarak görüyorlar. (Ohh aksın paralar). Bir de bırakın bu öğrencilerin %10'unu yaz okuluna, ordan da kredi parallan, o da bir gelir. Devlet verdiğimiz bu paralarla gününü yamar inşallah! Eğer yamayacaksa, biz kendimizi ve ailelerimizi sıkarız, ne yapar ne eder veririz bu paralan. 19 Mayıs'taki sorunlar Türkiye'nin her yerinde ve bizim üniversitemizde de var. Bizlere uygulama yaptırdıkları bilgisayarların durumu içler acısı. (Monitörün üstüne kitap koyarak çalışıyor. Var mı böyle bir teknoloji ya!) Ayrıca laboratuarlarımızda olanaklar kısıtlı. Sorunlar hep aynı... Yahu kardeşim üniversite merkez kampüsünün içinde yollar kaldırımsız, asfaltsız olur mu? Oluyor işte... Otobüsten inip kendi eğitim gördüğümüz binalara gidene kadar boydan boya çamur oluyoruz. U.Ü. yetkilileri bu soruna bir çare bulana kadar ben insan kimliğimden sıyrılıp bir domuzcuk olacağım. Ya da Nihat Genç'in deyimiyle (U.Ü. öğrencilerini Memleket Hikayeleri kitabında kelebeklere benzetmişti!) kelebek sıfatından sıyrılıp bok böceği olacağım! Neyse biz de sorunları anlata anlata dilimizde tüy biter, çözüm araya araya kafamızda saç kalmaz ama sorunlar bir türlü bitmez. Ha unutmadan, Filistin'deki katliama gösterdiğiniz duyarlılığı kutluyorum.(Aynca Charlie Hebdo özel sayısını çok beğendim. Çok neşeli, çok güzel olmuş. Ellerinize sağlık) Bütün Leman emekçilerini çok seviyorum. Bursa'dan sevgilerle kucaklıyorum. HER ZAMAN YANINIZDA OLDUĞUMUZU HİÇBİR ZAMAN UNUTMAYIN.

Selçuk Dığış

Selam!

Ben Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi'nin ilçesine bağlı bir Yüksek Okulu'nda okumaktayım. (Ya da okumaya çalışıyorum.) Üniversiteye hazırlanırken ne büyük hayellerim vardı. Ama gelin görün ki, okuduğum yer tam bir asalaklar ordusu... İnsanları giyim tarzlarıyla, dinledikleri müzikle, okuduğu kitap ve dergilerle yargılayan ve değerlendiren tiplerle dolu burası. Herkesi kendilerine benzetmeye, kendi fikirlerini kabul ettirmeye çalışıyorlar. Ama asla onlar gibi olmıycam ve pes etmicem... İyi ki siz varsınız. Yalnızlığımı sizinle paylaşıyorum. Düşüncelerimi sizinle büyütüyor ve geliştiriyorum. Hepinize sonsuz teşekkürler.

No Name

Leman Okurlarına;

insanın kendine fazla geldiği noktada başlıyor yalnızlık. Bazen milyonların içinde, bazen de bir başınayken... Çok şey vardır ya, tarifi imkansız, bol seçenekli olan; yalnızlıkta böyle bir şey. Aranan şu; paylaşmak adına yalnızlığı ifan ediyorum... Her insan kendi içinde yalnızlığı duyumsayabilir. Her insan bir dünyadır çünkü. Arayış oldukça, bulamamak da kaçınılmaz olabilir. Ortak paydalar vardır ama her noktada payidar olamamaya rağmen... Bunu hissedebilirsiniz... Ben kendimi ırmağa ulaştıktan sonra denizde bitiyorum ve yaşlı bir deniz biliş, "hayat" bölüşelim diyorum. Sevgiyle kalın.

Süreyya Gür
E Tipi Kapalı Cezaevi Oda: 8/3
Bağlar/Diyarbakır

Selam!

Baktım ki herkes ÖSS olayını fazla sallıyor yazayım dedim. Sevgili kardeşlerim şu anda sınavlara hazırlanıyorsunuz, başınızı kitaplardan kaldıramıyorsunuz... Böyle yapıyorsanız veya zekanız çok parlaksa kesin kazanıyorsun ama asıl ondan sonrası zor. idealiniz varsa kesinlikle unutun. Ben bir senelik çalışmayla kazandım. Girmek istediğim bölüm iki senelik bölüm olan Takı Tasarım'dı. 160 üstü puan aldım. Hayatımda okul başarım olmadığı için havalara girdim. Bu arada arkadaşlarımdan kimse kazanamadı. Şu diploma notları yüksek olan tipler, en güzel onlara hava basıyorsun. Annem de komşulara...Sonra tercihlerini İstanbul'un bilmem ne dersanesi'nden bir rehber hocayla yapıyorsun. Ama meslek lisesi çıkışlı olduğunu da söylüyorsun. idealinin de bu olduğunu... O da sana gözün aikada kalmasınlardan yıkarma-yağlama ve sıralama yapıyor... Beklenen gün geliyor. İnternete giriyorsun. bir de bakıyorsun açıkta kalmışsın. Dünya başınıza yıkılıyor gibi ama asıl bundan sonra eğlence başlıyor. Komşular evi basıyor. Akrabalar açıkta kaldığınızı öğrenince -kendi çocukları kazanamayanlar- münasip bir yerlerine kına yakacak pozisyona geçiyorlar. Derken sizbunalım, depresyon tekliyorsunuz. Daha sonra aileniz sizi meslek lisesine zorla gönderdiği için onlarla kavga ediyorsunuz. Ama hiç tavsiye etmem, kendilerini haklı çıkanyorlar. Sonra rehber hocaya küfürler yağdırıyorsunuz. Ondan sonra sisteme... Depresyondan çıkmak için meditasyon olayına girin. Mmm, tütsü filan yalan... Daha sonra eğitimin gördüğün meslekle ilgili iş alıyacaksın. Çalışmazsan seni ev kızı statüsünde görüyorlar. Ben 5 yıldızlı bir otelde münasip yerimden terler akana kadar çalışıyorum. Bir sürü ayrıya sadece cepleri dolu diye 'bey' diyiyorum. Tabi onların sonradan görme eşlerini de unutmıyalım... Ay başında aldığın parayla nasıl olsa sürünüyorsun diye, şans oyunlannda para kaybetmekte sakınca görmeyeceksin... En önemlisi; bundan sonra yolda öğretmenlerinizi görmezlikten gelmeyin. Öyle yaparsanız, kendilerinin haklı çıktığını düşünürler. (Sizden adam olmaz manasında). Onları görünce sallayın; üniversitedeyim ya da iş kurdum, bir de zengin koca buldum yalanını. Size tavsiyelerim bunlar. İnanın ki bunlar ÖSS'ye giren her 10 kişiden 8'inin başına gelenler...

Aslı

Merhaba Leman Dostları;

Hayab tanımaya başlayalım dedik; artık. Amaçlanmızın ilk basamağını üniversite oluşturuyordu. Nasıldı? Neydi? bu üniversite. Ne yapılırdı? Ya da neler yapılmalıydı? Neler yapılmazdı ki? Konuşmak, okumak, sosyal faaliyetlere katılmak, kendini geliştirmek, kendini tanımak, araştırmak gibi faaliyetler yapılırdı. Evet yapılırdı fakat hangi şartlarda ya da hangi üniversitede bunlar yapılır? Bunun ölçütü ne? Mesela bizim şimdi okuduğumuz üniversitede bunları gerçekleştirmeyi bir yana bırakın, bunları gerçekleştirecek fiziksel bir ortamımız bile yok. Öncelikle doğru düzgün eğitim görebileceğimiz bir binadan bile yoksunuz. Her yıl eğitim gördüğümüz binamız değiştiği için bir gelecek yıla "acaba hangi binada eğitim göreceğiz" kaygısını taşıyoruz. İsteğimiz sadece sabit bir binada eğitim almak. Bunların dışındaki isteklerimizi bir kenara bırakalım.... Üniversiteyi kazandığımızdan beri artık bu sorunlardan bıktık. Biz de bir üniversitede okuduğumuzu bilmek istiyoruz. Artık doğru düzgün bir kantinimiz olsun istiyoruz. Binlerce öğrencinin soluk almakta zorlandığı küçücük bir kantin değil. Fazla bir şey istemiyoruz. Karşılaşbğımız sorunlar bizim umutlarımızı da küçülttü. Artık büyük şeyler umut etmiyoruz. Artık köhnemiş ruhlara sahip olmak istemiyoruz. Çünkü bizi uyanık tutmaya yarayan tek şey umuttur. Biz Uşak Eğitim Fakültesi öğrencileri olarak Leman aracılığıyla Uşak halkına ve yetkililere sesleniyoruz. Artık sesimizi duyup, sorunlarımızın büyük olduğunun farkına varsınlar. Güzel şeylere ulaşmak, güzel şeyler için emek harcamakla olur. Küçülmüş umutlarımızı büyütmeye ne dersiniz?

Uşak Eğ. Fak. Öğrencileri Lemi, Seda, Handan

Sevgili Lemanciler!..

Ya da nerden sevgili oluyorsak... Bir gece yarısı Leman'daki "Okur Mektupları"nı okuyordum. Birden ben de mektup yazma gereğini hissettim. Neden mi? Bilmem, öylesine... Benim sorunum ne zam, ne geçim sıkıntısı, ne de İsrail-Filistin meselesi... O zaman benim sorunum yok, yaşasın. Ben 26 yaşında evli ve bir çocuk babasıyım. Leman'ı, özellikle Deli Cevat'ı ve arkadaşı Benjamin'i çok seviyorum. Hatta o kadar çok seviyorum ki, şeyime saat bile taktım. Saati sorduklan zaman bakması zor oluyordu diye saati tekrar koluma laktım... Leman'ın sayfalarını açınca evin bir odasından diğerine geçiyormuş gibi oluyorum... Ben evlenmeden önce Timsah gibi şeyimin doğrultusuna giderdim. Sonra Pazar Sevişgenleri gibi oldum. En sonunda evlendim, kendimi buldum ve Bezgin Bekir oldum... Bu arada Gökhan Dabak abime de hürmetler. Bazen ben de dünyayı fethetmek istiyorum ya da onu zitliret bazen arabalarla koşmak, çabalardan çatılara atlamak, denizin üstünde yürümek... Ve son söz: Siz bir yerlere gitmeyin. Bu ülkenin, bu gezegenin sizlere ihtiyacı var.

Bülent+KA

Selam

Hebdo'yla çıkan özel sayınızı aldım. Fransız mizahçıların Türkçeye çevrilmiş kitapları var mı acaba? Ben sadece Cavanna'nınkini buldum. Özellikle Wolinski'yi anyorum. Teşekkürler.

Volkan Kalemci
Karabaş Mah. İstiklal Cad. Özocak Apt. A Blok Kat:1 İzmir/Konak

Bezgin Bekir Olabilecek

Merhaba Leman yazar ve çizerleri. Sevgiye inanan, barışa, aşka, insana ve emeğe değer veren tüm aikadaşlara merhaba. Sevgi değil midir dünyayı kurtaracak olan. Tüm bunlar için herkesin yapabileceği küçükte olsa bir şeyler vardır öyle değil mi? Yeter ki adam gibi adam olalım. Veterince sevebilelim ve inanalım. Neden Bezgin Bekir? O bambaşka bir kişi. O başlı başına bir hayat. Bir yaşam tarzı. Yüreği sevgi dolu. O tek başına koca bir çınar. O bir misyon. Onun sessizliği saflığından değil kaygısından. Toplumumuzda Bezgin Bekir'lerin artması umuduyla yeniden merhaba sizlere. Ve Tuncay Akgün teşekkürler Bezgin Bekir'i bizlere taşıdığın için.

H.Erdil

Keşke Her Gün Bayram Olsa!

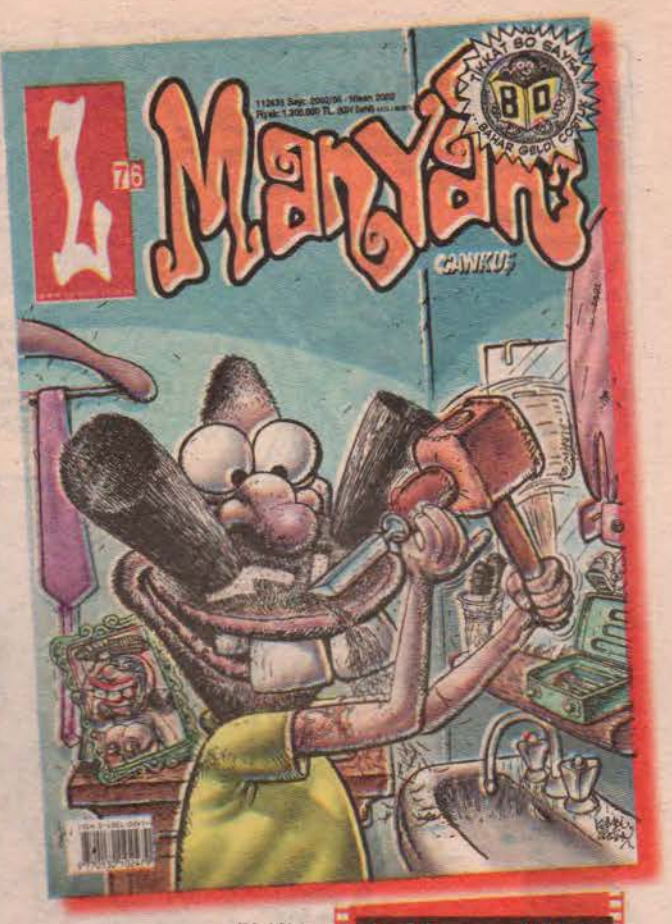
Adım Zarife. Sekiz yaşındayım. Van'da yaşıyorum. En çok ip atlamayı bi de televizyon seyretmeyi seviyorum. Gerçi annemi babamı da seviyorum ama onlar çoğu zaman beni hiç dinlemiyorlar. Ne desem, ne yapsam daha kilçüksün büyüyünce yaparsın diyorlar... Ben de hep kokuyorum. Ya hiç büyümezsem!

En iyi arkadaşım Sevda. Her sabah onunla okula gidiyorum. Çoğu zaman ben tandır ekmeği getiriyorum o da otlu peynir. Okulda ekmeğimizi beraber yiyoruz. Öğretmenimiz bize diyor ki bu beslenmedir ekmek değil. Ama ben televizyonlarda görüyorum bazı cocuklar beslemede pasta yiyiyor. Çikolata yiyor. Kola içiyor. Ben öğretmenime diyorum beslenme işte odur. Öğretmenim bana bakıp gülüyor... Diyor ki keşke her çocuk pasta yese kola içse. Ama yine de hallmize şükredelim diyor. Bazı yerlerde çocukların çöplükten yiyecek topladıklarından bazı yerlerde de çocukların ekmek bulamadığı için açlıktan öldüklerinden bahsediyor. Ben hala inanamıyorum. Onların anneleri babaları hiç mi üzülmüyor?

Sevda bi de Aysel diye bi arkadaşla beraber aynı sırada oturuyoruz. Ama hepsi geldiğinde dört kişi oturuyoruz. Arkadaşlarımızdan okula gelmeyenler olunca hep üç kişi oturuyoruz. Ama hepsi geldiğinde dört kişi oturuyoruz. Herkes okula geldiğinde ben okulu sevmiyorum. Çünkü o zaman sınıfımız kalabalık oluyor. Bazen Aysel'in defterleri, kitapları, kalemleri yere düşüyor. O zaman öğretmenimiz Aysel'e kızıyor. Aysel de bana diyor ki keşke sırada benle Gülperi tek otursak. Senle Sevda okula hiç gelmeseniz. Benim de defterlerim, kitaplarım hiç düşmese. Öğretmen de bana kızmasa. Ama öğretmenimiz yine Aysel'e kızıyor. Diyor ki bütün çocukların eğitim hakkı var. O da diyor ki ama öğretmenim köydeki bi sürü büyük çocuk hiç okula gelmiyor. Bazıları tarlada çalışıyor bazıları da davar otlatmaya gidiyor. Hem çoğu kızları da babaları okula göndermiyor.

Ha unutturn... ikinci sınıfa gidiyorum. Okulumuz küçük olduğu için bi de öğretmenimiz az olduğu için birinci sınıflarla aynı sınıfta ders görüyoruz. Üçüncü, dördüncü bi de beşinci sınıflar da hepsi beraber başka sınıfta ders görüyor. Onların da bi öğretmeni var. Biz sabah geliyoruz. Onlar öğleleyin. Bazen bizim öğretmenimiz gelmiyor. O zaman bize beşinci sınıftaki büyük çocuklar ders veriyor. Öğretmenimiz geldiğinde ben ona diyorum sen hiç hasta olmasan. Hep okula gelsen. Bize hergün yeni şeyler öğretsen. Öğretmenim yine bana bakıp gülüyor... Halinize şükredin diyor. Bazı köylerin hiç okulu yok, hiç öğretmeni yok. Ben işte o zaman o köyün çocuklarını düşünüyorum. Bazen de geceleri aklıma geliyor. Ağlıyorum. Bi çocuk okula nasıl gitmez? Bi çocuk okuma-yazma nasıl bilmez? Hem bi çocuk okula gitmezse okuma-yazma da öğrenemez. O zaman kitap da okuyamaz. Öğretmen de olamaz.

Okuldan çıkıktan sonra Sevda ile birlikte hep oyun oynuyoruz. Bazen de geziyoruz. Buralan bi görseniz o kadar güzel ki. Kuşlar, ağaçlar, kuzular... Bi de büyük büyük dağlar var. Dağlardan bazen silah sesleri geliyor. Dağların arkasında ne olduğunu o kadar merak ediyorum ki. Ama annem dağlara gitmemize izin vermiyor. Diyor ki orada kötü adamlar var. Bi keresinde Ahmet diye bi çocuk gitmiş oraya. Bi bakmış bi şey bulmuş. Meğer o kötü adamların bombasıymış. Eve getirirken elinde patlamış ve Ahmet ölmüş. O zaman ben de Sevda da çok üzülmüştük. Bi de şaşırmıştık. Çünkü Ahmet daha çocuktu. Çocuklar ölmezdi ki... Keşke demiştim o zaman, değil bizim köyde dünyanın hiç bi yerinde çocuklar ölmese. Çocuklar hep gülse hep oynasa. Hiç çalışmasa. Yani çocuklara hep bayram olsa. Herkes birbirini sevse. Her yerde barış olsa. Bi de şey geldi aklıma... Acaba o kötü adamların çocuğu hiç bi kere ölmüşmüydü? Neyse canımız sıkınayayım... Hepinizin 23 Nisan Çocuk Bayramını kutluyorum.
Not: Bu mektup bir öğrencimin 23 Nisan konulu kompozisyonundan derlenmiştir.

N.Işık/Van

Emeğe Saygılı Bütün İnsanlara Merhaba!

Ben bir üniversite öğrencisiyim, sınav kurbanı! Şu sıralar malum vize haftasındayız. Şu an saat gece yarısını geçiyor. Yarın vizem var ama hala hiçbir şey bilmiyorum. Çünkü ça-lı-şa-ma-dım. Neden çalışamadığıma gelince, dedim ya, sınav kurbanıyım. O üç saatlik hayat sınavındaki telaşım beni, hiç istemediğim ama gelmek zorunda olduğum bu bölüme getirdi! Gelmek zorundaydım, çünkü tekrar sınava girecek ne gücüm, ne zamanım ne de zamanım vardı. Geldim! Ama 2 yıl geçmesine rağmen okuduğum üniversiteye de, bölüme de, derslerine de alışamadım, sevemedim, yapamıyorum. Bu yıl sınava girecek arkadaşlar, lütfen istemediğiniz bir bölüme girmeyin, yapamazsınız! Biliyorum çoğunuzun benim gibi tekrar sınava girecek gücü, zamanı ve parası yok ama olmuyor işte! Olmuyor, olmuyor! Yılların emeğini 3 saate sığdıranlar, gençliğin umutlarını darmadağan edenler; bu sese kulak verin! Bu hakkını yitiren gençliğe sesi. Emeğe saygı diyorum. Daha adil bir sistem diyorum! (Her eşitlik adalet değildir ama, Her adalet eşitliktir!)

Melek

Büyük Bir Savaş Başladı

İzmir Bornova Anadolu Lisesi öğrencisi olan arkadaşımız Yaprak Duyal kan kanseri ile mücadele ediyor. Onun bu savaşı kazanabilmesi için ilik nakli şart!

Yaprak'ın mücadelesine destek olmak sizlerin elinde..

Bu arkadaşımıza destek olabilmek amacıyla Bornava Anadolu Lisesi Eğitim Vakfı bir kampanya başlattı!

Kampanya dahilinde sizlerin yardımcı olabilmesi için hesaplar açıldı...

Garanti Bankası Alsancak Şubesi
T.L. Hesabı: 127-6299192
USD Hesabı: 127-9096844

İzmir Valiliğinin 6 Mart 2002 tarihli izniyle açılmış olan bu hesap numaralarına yapılacak bağışlardan havale ücreti alınmayacaktır.

Detaylı Bilgi için:
www.yaprakduyal.org

BURSA LEMANCI
Altıparmak, Sakarya Cad. No: 119 (Burçpaşajı arkası) Yeni adresinde sizlerle...

L-Manyak'ta bu ay

- Gürcan Yurt'dan Robinson&Cuma
- Selçuk Erdem'den Venedikli Portakal
- Gökhan Dabak Deli Cevat
- Vedat Özdemiroğlu YÖsym
- Ahmet Yılmaz'dan Mr. Fucirtens
- Güneri İçoğlu ve Oumur Detayları
- Kaan Ertem'den Ezik Sarkıcı Altuğ
- Aslan Özdemir'in Teknocan'ı
- Bahadır Boysal Sanal Simge
- Atilla Atalay Eray
- Kaan Ertem Zıçan Adam
- Kadir Yılmaz'ın Boing Burhan'ı
- Mem-Coş Hatıralar Geçidi
- Atilla Atalay Sıkılhan
- Bahadır Boysal Kofti Anarşist
- Metin Fidan Doçent Fuat Pim
- S.Günday-L.Çanga TırtStar
- Cengiz Akın-G.Yurt Cabbar Baba
- Soner Günday'dan Zikaçu
- Kaan Ertem Enstantaneler
- Can Barsian'dan Dedektif Sanlı
- Behiç Pek Yönetmen İkram Abi ve Asistan Yaşar
- Bulmaca Deli Cevat Abinizden

LeM SAYI: 545
20 NİSAN 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

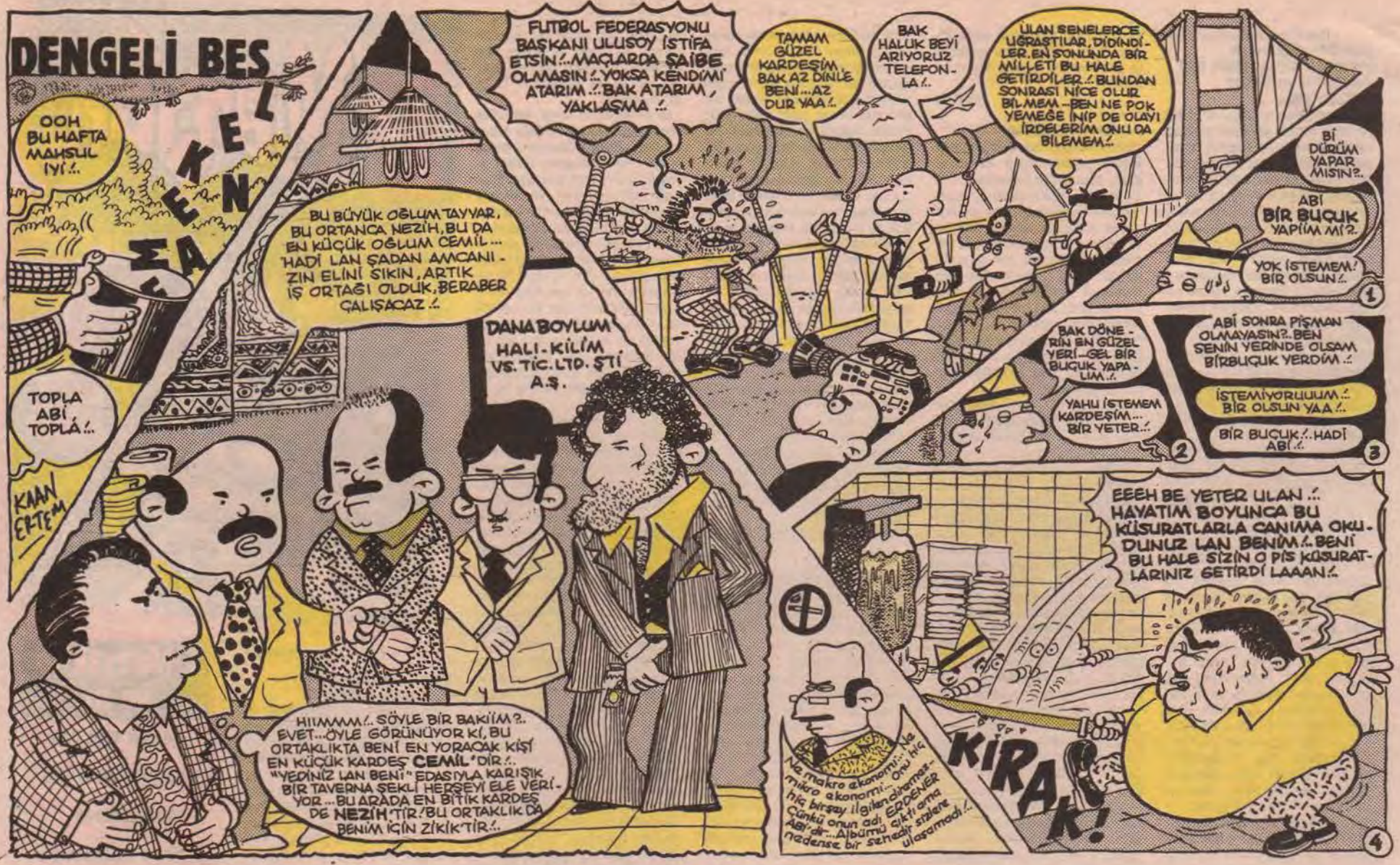
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞCAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışileri Müdürü: Zafer Akmar (zaferak@hotmail.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞCAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Kudu ESENDEMİR ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÖVER ● Güneri İÇOĞLU ● Umu ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SEDA ● Gülip TEKİN ● Mahmut TEKET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKUÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sorumlusu: Aydın ŞAHİN ● Bilgisayar Tasarımı: Cahrudi ONCU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kalligrafi: Sevki Soysaman ● Satış: Güneyi AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR ● Muhasebe: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ
Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 251 42 44 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: Ayral - 0.212 880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DENGELİ BEŞ

Sadece Şaron mu?

NOAM CHOMSKY

Söyleşi

Bin Ladin'den Yeşil'e Terörün başı ABD

UFUK URAS

İrak'ta ABD Gerçeğini Kabul Etmek Gerek!

MURAT BOZLAK

MEHMET BEKAROĞLU

El Cezire'nin Türkiye Muhabiri

YOUSEF AL SHARİF

Çağçağ Arafat'la Görüştü

Fransa'yla aynı anda CHARLIE HEBDO Filistin yazı-karikatür bantları

Cavanna.. Philippe Val.. Charb.. Sine.. Luz.. Gerard Biard.. Gracia Bernard..

Efsane döndü... Tabudeviren Ariel Şaron'a gaz veriyor!

ZUMBO **Mercimek Çorbası ve Davud'un Mührü**

Ortadoğunun Fotoromanı

YA ALLAH RAMALLAH

Arap dünyasının tanınmış çizerlerinden MAHMOUD KAHİL'den LeMan için karikatürler!

Başyazısında LeMan'ı antisemitizmle suçlayan Yahudi cemaatinin gazetesi ŞALOM'A LeMan'ın yanıtı

"İSRAİL ASKERİYİZ BU SAVAŞTA YOKUZ!"

Vicdani Red Tutsakları

'Pis Arap'ı duyunca 'Pis Yahudi'yi hatırlıyorum! SHLOMO SHWELZMAN

Bezgin Bekir

Kullanan Adam

Gönül Adamı

Filistin Özel Sayısı gazete bayiilerinde!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

546

27 Nisan 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/17 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

yeni yurdum sloganı haaaydi hep beraber! **FABRİKALAR TARLALAR HEPSİ YABANCILARIN OLACAK!**

bir zamanlar kapımdan kovduğun fakir ama gururlu bir genç vardı !.. artık o genç gururu bıraktı.. rica etsem onu tekrar işe alır mısınız patron ?! hüüüüüüüü n'oolur patron ?!

aaaaah yavrum ah! hatırlamaz mıyım?.. lakin, sen *gururu*, ben de *gurubu* kaybettim..şirket krizden battı..*amerikalılar* şirketi yok pahasına satın aldı.. *aypsm, olsa dükkan senin!*

ÇAÇAR

Akşam Servisi

FİLİSTİN BÜYÜKELÇİSİ, LEMAN'I ZİYARET ETTİ

NOTLAR

İsrail işgali altındaki **Filistin**'in Ankara Büyükelçisi **Fouad Yassen**, görev süresi boyunca ilk kez bir basın kuruluşu olarak **LeMan**'in konuğu oldu...

Büyükelçi Yassen, LeMan Filistin özel sayısını övgüyle karşıladı ve **LeMan**'ı çok önemsediğinin altını çizdi.

Filistin Kurtuluş Örgütü Lideri **Yaser Arafat**'ın da yakın dostu olan Yassen **ile Ankara LeMan Kültür'deki bu buluşma**, misafirimizin ağırlığı ve konunun hassasiyeti nedeniyle tedirgin başladı. Ancak sohbetin ilerleyen dakikalarında bu hava hemen dağıldı. Öyle ki, büyükelçi Yassen, bir ara elini Nihat **Genç**'in omzuna atarak konuşmasını sürdürdü.

Kendisini sıkı bir güvenlik ağıyla beklerken bizi şaşırttı. Bu durumu. **"Mazlumların en büyük kalkanı, güvenlikleri mazlumluklarıdır"** diye açıkladı.

Büyükelçi, LeMan Kültür Ankara'ya girdiği an, oturmaya yönelilen masanın arkasından kalabalık bir gurubun alkışı koptu. Bir an, bu ilginin Büyükelçi'ye olduğu düşünülse de, yanar söner bir doğumgünü pastasının masaya servisiyle durum anlaşıldı.

Büyükelçi'ye ne içmek istediği sorulduğu, **"Kola, portakal suyu"** diye sıralanacakken, Büyükelçi anıdan **"kola içmem hiç"**dedi, **"Uluslararası sermaye, savaşlara kaynak aktarıyor. Bu anlamda onları tükettiğiniz zaman, savaşlara da kaynak aktarmış oluyorsunuz!"** Ardından da su rica etti.

"Ya şarap" der gibi oldu servis görevlisi. **"İşimle ilgili yoğunlaşırken keyif almaya hakkımın olmadığını düşünürüm... Sonuçta burada LeMan'da sizinleyim ve bir meselem var.. Ve keyfe hakkım yok."**

Masaya üç adet litrelik su şişesi kondu.

Büyükelçi Yassen, Filistin özel sayısını eline aldı ve birkaç dakika boyunca kapağı inceledi, daha sonra özenle diğer sayfalara geçti. **"Çok güzel, çok güzel"** dedi Türkçe olarak...Yüzünde oluşan samimi tebessüm tedirginliği yok etti.

Büyükelçi Yassen'den Türkiye'de 2 bini öğrenci olmak üzerinde 3 bin dolayında Filistinli yaşadığını öğrendik ki, Ufuç. **"Burası çok gürültülü"** dedi, çevirisini keserek.. Bu boşlukta **Nihat Genç** de müzik sesinden yakındı. Haklıydılar ama yapılabilecek fazla birşey yoktu. Fotoğrafçı, **"Abi film almayı unutmuşum, bi dükkana gidip geleyim mi, ne dersiniz"** di ye sordu. O da haklıydı.

Büyükelçi Fouad Yassen, bu sırada, **"Size birşey anlatacağım"** dedi, **"Geçenlerde Amerika Birleşik Devletleri'nin Suriye Büyükelçisi, konuklarıyla yemek yemek için Şam'da restaurant aramış. Ama hiçbir restaurant 'bizde yemek yok' diyerek kendisini kabul etmemiş..."**

Yassen, 11 yıldır Ankara'da görev yapıyor ve diplomasi dünyasının duayeni olarak gösteriliyor. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün de kurucularından... Ailesiyle birlikte Lübnan'a mülteci olarak sığınan Yassen, Şam Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi görmüş, Kahire Üniversitesi'nde siyaset ve iktisadi bilimler alanında master yapmış. 1968 yılında **Filistin**'in **Sesi radyosu**nu kurmuş. 1975 yılından bu yana Filistin Kurtuluş Örgütü'nün dış temsilinde yer alan Yassen, Ankara'da göreve başlamadan önce New York, Varşova ve Madrid'de elçilik yapmış.

Çeşitli aksilliklerle süren ama Büyükelçi Yassen'in zarafetiyle aile sohbetine dönüşen, 3 saate yakın bu buluşmanın içeriğini Nihat Genç yazdı. Yassen'in anlattığı bir Filistin hikayesi de, 3 saattir dinlediğimiz Filistin'i özetliyor:

"Adamın biri, hakime gelmiş ve şikayetçi olduğu kişiyi göstererek, 'bu adam benim elimi kırdı' demiş. Hakim adama sormuş, 'elin neredeydi' diye. 'Onun cebindeydi elim' demiş. Hakim de 'evet' demiş adamın gözlerine bakarak, 'elinin kırılmasını istemiyorsan, onu başkalarının cebinden çekmelisin."

Kutlu Esendemir

İsrail'in işgali altındaki Filistin'in Ankara Büyükelçisi Fouad Yassen, ilk kez bir medya kurumunu ziyaret etti. Bu onur da LeMan'a kısmet oldu. Ankara'da, arkadaşımız Kutlu Esendemir ve Nihat Genç ile bir sohbet yapan Büyükelçi Yassen'in görüşleriyle ilgili izlenimi yazarımız Nihat Genç kaleme aldı.

KALBİMİ FİLİSTİN'E GÖMÜN

II. Dünya Savaşı'ndan sonra, sinemalarla, romanlarla, tüm dünyaya **"soykırım"** sözcüğünü Yahudiler öğretti. Şimdi aynı Yahudiler tüm dünya basınını ablukaya alarak **"soykırım"** ve **"kalliam"** sözcüklerini yasaklamak için ellerinden ne geliyorsa yapıyorlar!

İttihatçı subaylar da "soykırım"la suçlanıyor; hâlâ !. Dünya Savaşı yıllarında "Ermeni" göçü tartışılıyor! Oysa, Filistin cephesinde Türk subayları savaşı kaybetme sebebi olarak "centilmenlik"lerini gösteriyor, anılarında!

Kudüs'ü I. Dünya Savaşı sonunda **1917**'de kaybettik. Bugün tam bir mezarlığa ve siyasi kaosa dönüşen **Filistin** topraklarını düşmana nasıl bıraktığımız **"anılarda"** sorgulanıyor! Bölgenin komutanı **İttihat**'in en ünlü paşalarından **Cemal Paşa**'dır. **Süveyş**'te **İngilizler**'le savaştık, yetmedi, Yemen'de, **Hicaz**'da, Irak'ta İngilizler'le savaştık. Artarda Arap ayaklanmalarıyla karşılaştık. Başta **Mustafa Kemal, Refet Bele, Ali Fuat Cebesoy** gibi İttihat'ın ve sonra **Kuvayı Milliye**'nin ünlü paşaları bölgede görev yaptılar ve bize sadece anılar bıraktılar.

Cemal Paşa savaş yılları içinde bölgede bayındırlık hizmetleri, yollar, köprüler, okullar, arkeolojik araştırmalar yaptı, ama fakru zaruret içinde yetmedi, Arap şeyhlerini altına boğdu.

Süveyş'ten geri çekilip Kudüs'te tutunabildirdik. Cemal Paşa, İş Bankası yayınlarından çıkan anılarında Kudüs'ü vermemizin en büyük sebebi olarak **Enver Paşa**'nın bölgeye atadığı Alman komutan **Falkentayn**'ı suçlu bulur. Kudüs, paşalarımıza göre Falkentayn yüzünden elden çıkmıştır. Falkentayn'ın iki büyük hatası şunlar: Birincisi, Kudüs'teki kutsal mabetler zarar görür diye Kudüs'te bir savaşı göze alamaz. Cemal Paşa da aynen böyle düşünür, ancak **"karşımızdaki İngilizler Kudüs'le savaşmayı göze alarak geliyor, onlar hiç düşünmüyorlar kutsal mabetleri, biz ise zarar görür diye endişeleniyoruz, oysa, Kudüs'ün çok önlerinde düşmanı karşılayabilirdik..."**

İkinci sebep, Türk paşalarının ahaliyle kurduğu yakın ilişkiler. Falkentayn Araplan hiç tanımıyordu ve onlara bir komutan gibi davranıyordu. Türk paşaları Arapların büyük bir bölümünü parayla, iknayla, propagandayla kendi yanlarına almıştı.

Cemal Paşa anılarının 261. saytasında şöyle der: **"Bölgede ahali rahatsız olur diye silah araması yaptırmıyordek. Çünkü vereceğimiz silah arama görevi askerler tarafından çığırından çıkarılıp Araplan rencide edebilirdi..."**

Türk paşaları, bölgede, kıyım, sürgün değil, bir silah aramayı bile ince ince düşünürler. Tarihi ayrıntılarıyla dikkatlice okuyalım. "Soykırım"la suçlanan İttihat Paşalarının bölgede centilmenliklerinin kurbanı olduğunu görürüz.

Kutsal mabetlere mermi düşmesin, ahali rahatsız olmasın derken, Kudüs elimizden çıktı!

Osmanlı paşalarının yüzyıl önce ince ince düşündükleriyle şimdi İsrail tanklarının niyetlerini ve kullanılarını kıyaslayın!

İsrail, bu toprakların halkla sahiplerine bugün **"terörist"** diyor. Osmanlı paşaları, bugünkü Filistinlilerden sayıca, daha çok ittihatçı Araplann ayaklanma ve suikastlarıyla başlaşayor. Cemal Paşa günlerini Araplara nasihat ederek geçirdi: **"Ben Türk ve Arap gençliğine altaben şunu söylüyorum: Bu iki millet birbirinden ayrılırsa, ikisi de yok olmaya mahkumdur..."**

Filistin tarihi.. Yeryüzü topraklarında **Kızılderililer**'in kaderine bu kadar benzer bir tarih bulunamaz. Kızılderililer gibi, aynen, topraklarından çıkarıldılar. Aynen Kızılderililer gibi mülteci kamplarına yerleştirildiler. Aynen, kamplarda yoksullaşıp ölüme terk edildiler. Aynen, kamplardaki hastalıklan ve yoksullukların ile alay edildi. Aynen, yoksulluğu ve kamptan çıkamamanın acısıyla birçok Kızılderili genç soygunlara başladı. Aynen, **ABD**, Kızılderilile'ri yok etmenin, aşağılamanın gerekçesi olarak bu soyguncuları gösterdi. Manitu'dan umutlarını kesen Kızılderililer dini bir buhrana sürüklendiler. Hayali bir din icat olundu. Bu dine göre İsa inecek ve ölmüş Kızılderililerle birlikte hepsini kurtaracak. Umutlarını kesen Kızılderililer bu dinin bir töreni olan **"hayalet dansı"**na başladı. Her akşam, İsa'yı beklediler. Aynen, FKÖ'den umudunu kesen Filistinlilerin aşırı dinsel ideolojilere bağlanmaları gibi. Aynen, Kızılderili tarihi!

Bugün, **Yaser Arafat**, Oturan Boğa'nın kaderini yaşıyor. Oturan Boğa gibi, savaşçılarını neden durduramadığı için suçlanıyor. Ünlü Kızılderili reisinin adı, **Tatanka Votanka**'dır. Dünya soktu bu ismi yüreğine kazımıştır. Yotanka, topraklan **Kara Tepeler**'den sürülüp Kanada'ya yerleştirildi. Oradan da kovuldu, sonunda öfke sahibi bir adam oldu. **"Bütün beyazlardan nefret ediyorum. Hepiniz hırsız ve yalancısınız, topraklarımızı çaldınız, göçebe olduk"** diye haykırıyordu.

Oturan Boğa, Tatanka Yotanka'nın sözleri bugün değil kitaplara, gençlerin gömleklerine, tişörtlerine kazıldı: **"Ve bilmelisiniz ki, bize hayvanmışız gibi davranıldığı için bugün böyle bıktım duygular besliyorum.Yurdumun kötü bir adı olduğu kanısındayım ve iyi bir adı olsun istiyorum. Hem eskiden iyi bir adı vardı yurdumun zaten, bazen oturup düşünüyorum, kim ona bu kötü adı yakıştırdı"** diye...

Birinci baskısı 1973'te yapılmış. E Yayınları'ndan çıkmış, Kızılderililerin yok olma savaşını anlatan **"Kalbimi Vatanıma Gömün"** kitabı, bir gençliği ağlatmıştır. Hepsi toplama kamplarına alınan Kızılderili reislerinin sözleriyle doludur:

"Ailemle birlikte barış içinde yaşıyordum. Yiyeceğim boldu ve iyi uyuyordum. Haklarımla uğraşıyordum. Hayatımdan memnundum. Bu kötü hikayeler de nereden çıktı, bilmem. Orada halkım ve ben ne kadar iyiydik. Kötü birşey de yapmamıştım. Ne at öldürmüştüm, ne

Bir Kızılderili reisi Kara Geyik'in sözleri: **"O zaman taç küşsin öldüğünü anlayamamıştım. Şimdi kocaoğlumuma şu yüksek tepesinden geriye baktığımda, yerde birbirleri üzerinde yığılı duran boğazlanmış kadınları ve çocukları, hâlâ o genç gözlerimde görebiliyorum. Ve orada, o kanlı çamurun içinde birşeyin öldüğünü ve o kar fırtınasına gömüldüğünü görebiliyorum. Evet, bir halkın düşü öldü orada. Güzel bir düştü, evet. Sonra bir ulusun umudu kırılıp, paramparça oldu. Artık yeryüzünün merkezi yok, ölüp gitti, kutsal ağaç!.."**

Amerika'da öldürülen aynı kutsal ağaç, bugün Kudüs'te öldürülüyor!

***

LeMan dergisinden **Kutlu Esendemir. Ankara'ya iner inmez, "yarın Filistin Büyükelçisi Fuat Yasin'le yemekteyiz"**, dedi. **"Başka kimler var"** dedim, **"kimse yok, yalnız ikimiz..."**

Ankara'nın en kıdemli büyükelçisi, diplomasinin duayeni. Bir Kızılderili reisi gibi. Kısa boyuyla **Konur** sokak kalabalığı içinde gördüğümüzde heyecanlandık. Kutlu'ya **"Nasıl hitap edeceğiz?"** dedim. **"Sayın Büyükelçi, deriz"**, dedi. Türkçesi var, ama az. İki buçuk saat, gazeteci arkadaşımız **Saadet Uluç** aralıksız konuşmamızı sağladı. Yemeğin sonunda Fuat Bey, bir değil iki kahve içti!. Gölüşmemizi bir yana bırakıp, büyükelçinin tatlı tatlı kahve içişini saatlerce anlatabilirim. Türk kahvesinin bu kadar derin izleri olduğunu bilmiyordum. Küçük yudumlarla, usul usul... Bu eski adamların "kahve içişlerindeki" güzelliğe bayıldım. Aynen Kızılderililer gibi, barış çubuğu tüttürür gibi, sigara!

Ötkeden çılgına dönmüş bir adam hayal ediyordum. Kahve köpüklerini dahi sarsmadan ölüler evinden, yurtsuzların ülkesinden küçük küçük hatıralar anlattı. Ezilmiş, hor görülmüş, kovulmuş ve katliamdan geçirilmiş bir halkın sözcüsüydü. İstiraplar, derisinin kabuğunu kuvvetli ağaç kabuklarına döndürmüştü.

Büyükelçiden çok etkilendik. Sınırsız, tanksız, tüfeksiz, devletsiz, toprağsız bir halkın temsilcisi olmak, nasıl bir duygu diye sorduk... Elçi, bütün hayatını özetler gibi, eliyle kalbini gösterdi. Bu halkın kaderine yön veren, kalpleriydi! İyi ve cesur insanlar kalplerini tutarken gözyaşlarını tutamaz! Tekrar, elini kalbine götürdü: **"Bizi yaşatan kalbimizdir, Filistin bizim kalbimizdedir. Dünyada yalnız Filistin diye bir ülke coğrafyada değil kalplerde yaşıyor..."**

Akıma Kızılderililerin Kara Tepeler'den sürüldüğü "Kalbimi Vatanıma Gömün" kitabı geldi. Saadet'e Oturan Boğa Tatanka Yotanka'nın sözlerini çevirmesini rica ettim. Oturan Boğa. tüm siyaset bilimi kitaplarına onsöz olacak muhteşem güzellikte laflar etmişti. "Biz" der. **"Bu toprakları Manitu'nun bizler için yarattığına inanırdık. Ama sonra gördük ki, Manitu beyaz adamı da yaratmış. Manitu beyaz adamı da yarattığına göre, bu topraklar hem beyazların hem bizim, birlikte oturmalıyız!.."**

Büyükelçi, eski insanlar, eski zamanlar gibi konuştu: **"Biz İbrahimiz, İbrahim'in dinindeniz. Bütün çocuklarımızla hergün İbrahim'in çocuklarına dua ederiz. Bizim Yahudilerle sorunumuz yok. Bizim İbrahim'in çocuklarıyla sorunumuz olamaz. Bizim sorunumuz İsrail Devleti'yle... İbrahim'in çocukları düşman olmamalı!"**

Büyükelçiye, zarafeti, inceliği konusunda çelebi, kalender kelimeleriyle iltifat etmek istedim. Çevirmen, kelimelerin içine ister istemez **"centilmen"** kelimesini ekleyiverdi. Çok iltifatsı ve çok süslü bir söz söyler gibi: **"Centilmen kelimesi, İngiliz, Avrupa çağrışımlı bir kelime. Oysa ben 'doğuluyum', kendimizi ifade ederken doğulu sözcükler bulmalıyız.."**

Büyükelçi'nin, "Ben doğuluyum" sözü, soluğumu kesti Biz de doğuluyuz ve yüzyıldır bu sorunu çözemiyorum, neden hâlâ aramızda bir çevirmenle oluruyoruz!.

"Ne içersiniz? Meyve suyu, kola, içki..?", gülerek, latifeli içkiyle ilgili hoş birşeyler anlattı. Varşova'da elçiyken herkes içiyormuş, gün ortasında. O içmiyormuş. Çünkü gün ortasında, şimdi Filistin davası için mesaide olduğunu belirtti. **"Akşam saat sekizi geçtiğinde misafirin olursak, birkaç kadeh keyif içkisi içebileceğimizi"** söyledi.

"Peki, kola?".. Seksenini devirmiş büyükelçi, 17 yaşında bir soıcu militan gibi bize nasihat etmeye başladı:**"Kola, bizim düşmanımız, biz kolaya karşıyız. Doğduğumuz günden beri içmeyiz. Kolaya ödediğimiz paralar, sonra gelip Filistin'de evlerimizi yıkıyor, çocuklarımızı öldürüyor!"**

Otuz yaşıma kadar kolayı hiç tatmamış, yabancı sigara hiç içmemiş ve kot pantolon giymemiş benim için bu sözler, günah çıkartıp, hüngür hüngür ağlamanın sırasıydı. İçimden, kendime, **"Allahım sen de bana seksen yaşında, emperyalizme karşı hala keyifi ve neşeyle gençleri uyaran bu tatlı adamın ırzına geçmeyi nasip eyle"**, dedim.

Basit ve sakin bir sevinçle Türk halkının Filistin'e verdiği tam destekten çok duygulandığını anlatıverdi. Sivil kurumların ayaklanması çok hoşuna gitmişti. **"En çok da, körler"** dedi, **"Düşünebiliyor musun körler geldi yanıma, çok sevindim"**, hemen peşinden, **"Travestiler geldi... O kadar mutlu oldum ki, travestiler yanıma geldi, destek verdi bizel.. Lütfen Türk halkına onların ilgisinden çok duygulandığımızı iletin!"**

Büyükelçiye Türk solunu anlatmanın sırası gelmişti, iilli ufaklı yirminin üstünde dergide Filistin davasının kapak olduğunu ve uzun yıllardan sonra ilk defa bu kadar heyecanlı, coşkulu Filistin'e sahip çıkıldığını söyledim. Bizler doğduğumuz günden beri FKÖ'lüyüz, Arafat'ın yanındayız, dedim. **Kionlanan babasız koyun Dolly**'i anlatırken Alman yazar Günter Grass **"babasız bir gelecek tasarlanıyor"**, der, **İsrail Devleti, "babasız"** bir Filistin istiyor. Bugün yaşayan hiçbir Filistinli'yle anlaşma masasına oturmak istemiyor. Ancak, öldürdükleri Filistinli cesetlerinden klonlayarak, babasız, tarihsiz, geleneksiz bir Filistin'le yaşamak istiyorlar.

Türk solunun, 80'li yıllarda yükselen **Hizbullah, Emel, Hamas** gibi sert islamî hareketleri çok düşünüp, çok tartıştığını ve pek mesafeli durduğunu, Filistin davasının Hamas'ın eline geçmesinden çok büyük rahatsızlık duyup, Filistin heyecanının yok olduğunu, ancak son iki yılda yükselen Arafat'la, Filistin davasına tıpkı '68'lerde olduğu gibi yeniden sarıldıklarını, anlattım.

Büyükelçi hiç düşünmeden cevap verdi: **"Ladin'i Amerika, Hamas't İsrail yarattı!.."**

Arafat, bir Hristiyan kadınla evliydi ve bugün en korkulan şey, Müslüman-Hıristiyan çatışmasının önünü aldığını, ayrıca **Marksist** bir gelenekten gelip, toprağında yetişen İslamî hassasiyetleri dışlamayıp, politik içiçeliğin kaçınılmaz olduğunu hepimize Arafat'ın öğrettiğini, bunların bizim için de çok öğretici olduğunu söyledim.

Arafat, babasının mezarına hiç gitmedi. Çünkü babası, babadan kalan topraklarını satmıştı; üstelik bir Yahudi'ye. Arafat, **"Bana bir avuç Filistin toprağı bırakmadın"** diye babasına ebediyen küsmüştü.

Büyükelçi, **"Siz nasılsa soracaksınız, siz söylemeden hemen cevaplayayım"** deyip anlatmaya başladı, intihar eylemlerini:

"İntihar eylemleri bir politika değildir, bilinçli bir gaye değildir, bir halkın sürüklendiği trajik bir kaderdir. Bunun adına şimdilik meşru müdafaa diyoruz, ama tam anlatamıyoruz. Yurtsuz, silahsız, bedeninden başka hiçbir şeyi kalmamış bir halkın artık leker leker patladığını... Bu kadar ağır katliamlara, mezali-

4. Sayfadan Devam

Sayın Büyükelçi
Fouad Yassen'nin bizim için imzaladığı
Filistin - LeMan Özel Sayısı

Akşamsefası

Başbakan soykırım özrünü otomatiğe bağladı. Ecevit, kısa günde kırkkere İsrail'den özür diliyor...

Savaş çığırtkanı Beyaz sarayın burnunun dibinde düzenlenen dev gösteri Filistin'le dayanışma eylemine dönüştü...Washigton sokaklarında Filistin bayrakları dalgalandı.

Antalya'da 23 nisan provaları nedeniyle stadyuma götürülen binlerce çocuk, 400 bin liralık tuvalet parasını ödeyemeyince altına kaçırdı. İlgili ve yetkililer "tuvalet özelleşti böyle oldu" diyerek konuyu geçiştirdi.

IMF ve Dünya Bankası'nın kamu emekçileri üzerindeki baskısı devam ediyor. Kan emici, sülük para babaları 125 bin kamu çalışanın işten çıkarılmasını istiyor.

68'liler Birliği Vakfına açılan davanın iddianamesinde mevcut sistemin ortadan kaldırılması amaçlandığı belirtildi. Vakıf Başkanı Gökalp Eren, "Bugünkü rejimin yerine herkesin evine ekmek götürebileceği yeni bir rejim istemek suçsa bizler bu suçu 40 yıldır işliyoruz" dedi.

ÇOK FECİ BİR RÜZGAR ÇIKTI HAKİM BEY, KAPIYI KAPATAMIYO-RUM!..
VOUUU

pazar sevişgenleri

met üst

2. Sayfadan Devam

me karşı Filistinliler'in değil, taşın da, çiçeğin de, meyvenin de patlayacağını... Depremi, güneş bitulmasını engellemek elimizde olmadığı gibi, teker teker insanlara bedenlerini parçalayarak ölmelerini durdurmanın artık ellerinde olmadığını... Ancak Filistinli olanların anlayabileceği bir duygudur bu", dedi. "Çünkü Filistinliler, elli yıldır böyle bir eylemi hiç düşünmediler. Bilmek bilmeyen eziyetler, sürgünler, öldürmeler, çoluk çocuğa mezar olan bu toprakta hergün yaşanan faciaları görerek yaşamış insanlar, artık insanötesi çabaların, çözümlerin peşine düşüyor", diye ekledi.

İntihar eylemlerini, hiçbir şans, hiçbir çıkış yolu tanımayan İsrail devleti'nin hazırladığını, söyledi!

İki arada bir derede, büyükelçiyle, ideolojik şeyler de konuşmaya çalıştık. Sürekli düşman, sürekli silah üreten, Fransız ihtilali çıkışlı "vatan" milliyetçisi olmadığımızı söyledik. Kızılderililerin topraklarına bağlılıkları gibi derin bir toprak sevgimiz olduğunu anlatmaya çalıştık. Toprağın anılarına, hatırasına ve geçmiş ölülerimize derin bağlılığın bizi sürekli milliyetçi tuzaklara düşürdüğünü, bundan kurtulmanın yolunun, toprak üstünde yaşayan hayatların kutsallığından doğan bir "yaşam milliyetçiliği" tezini savunduğumuzu, ne edip edip laflann arasına sıkıştırverdik.

Dil, din, ırk ve milli törenler ve milli düşmanlıklarla, insanoğlunun dünyada yaşayamaz olduğunu, erdem, vicdan, sanatın dahi sona ediğini... Silah üreten, düşman üreten bu milliyetçiliğin tam kapitalizmin, tam emperyalizmin ağzına layık savaşlar çıkartmaya bahane oluşturduğunu... Vesaisl, toprağın üstündeki yaşamlardan, yanayız, dedik...

Ezcümle, ideolojik görüşümüzü belirttik: **"Toprak eğer üstünde insanlar yaşıyorsa, vatandır!"**

Bundan bir ay önce Ankara'da Gençlerbirliği-Fenerbalçe maçı oynanmış, Gençlerbirliği'nin Mısırlı oyuncusu El Saka sahaya çıkar çıkmaz tribünlere Filistin bayrakları atmıştı. Büyükelçiye anlatalım, dedik. İlk gölü Revivo atmış, maçın bitmesine tam sekiz saniye kala yine Mısırlı Ahmed Hassan kafayla karşılık vermişti. Bugün Gençlerbirliği tribünlerinde El Saka için özel seyircilerin olduğunu söyleyelim. Ancak, çevirtiyi "espriyle" aktaramayız, diye düşündük. Çünkü İslamcıların pankartlarında "Revivo dışarı" yazılmıştı, bu çok çirkin pankartlardan hepimizin rahatsız olduğunu, İslamcıların hazmı alamayıp "Hitler seni şimdi arıyoruz" gibi, kabul edilemez pankartlara midemizin kalktığını söyledik.

"Sayın Büyükelçi, hiç sevmediğimiz başbakanımızı dahi sayenizde sevmeye başladık!" dedim. Dünya liderleri içinde Filistin halkına en kararlı desteği Ecevit çıkmıştı. Çok eski ve solculuk defterini çoktan kapatmış bir solcunun dahi gider ayak bizi çok mutlu ettiğini anlattım. Ayrıca büyükelçiye, Türk emniyetinin ve polisinin eylemlerin önünü açtığını, hatta teşvik ettiğini gözlediğimi söyledim.

Büyükelçi, Türk devletinin İsrail'le siyasi ilişkilerini anlayışla karşıladıklarını, Türk devletine en küçük bir sitemleri dahi olmadığını, söyledi.

Arap ülkelerinin, özellikle Arap gençliğinin Filistin davası karşısındaki ayaklanmalarından memnun musunuz? Büyükelçi, "Arap devletlerinde iki siyaset var", dedi ve ekledi: "Arap halkları ve gençliği bizim gibi düşünüyor, aramızda, ancak devletleriyle halkların heyecanları aynı değil."

Büyükelçiye, başta Leman dergisi, Filistinli çocuklara oyuncak göndermek istediğimizi, bunu nasıl yapabileceğimizi sorduk. Büyükelçi, İsrailli askerlerin oyuncakları kanp içine bakbğını, bunun şimdilik mümkün olmadığını söyledi.

Sayın büyükelçiyle İsrail lobisinin İslamcılara karşı yönelttiği antisemitist suçlamalarının, Filistin davasına bizler de tam destek verince aynen bize de yöneltildiğini, İsrail'e karşı kim karşı gelirse antisemitizmle suçlandığını, söyledik. Büyükelçi: "İsrail'in antisemitistleri çok sevdiğini, çünkü onlar sayesinde katliamlarını haklı gösterdiklerini" söyledi.

Peşinden hemen 1917 yılına kadar Türk ve Arap topraklarında tek bir Yahudi'nin burnunun dahi kanamadığını, Avrupa'nın göbeğinde katledildiklerini söyledik.

Sayın büyükelçiye, Kudüs'ün mabetleriyle dolu labirent gibi sokaklarının asla bölünmeyeceği, ve bu sayeden sonra Kudüs'le yaşamanın gittikçe imkansızlaştığını anlatmaya çalıştık.

Büyükelçi, kahvesinden yudumlayıp, sigarasını yaktı: "Şimdi, size bir hikaye anlatmak istiyorum", dedi. Hintli filozoflar bir ay bir eve kapanıp, Allah'ı tartışmışlar. Dünyanın bütün dinlerindeki "Allah" tasavvurlarını teker teker masaya koymuşlar: Allah nedir? Biri, başı sonu olmayan, biri zaman mekan dışı... Herkes bildiği, duyduğu, anladığı Allah tanımını tartışmış... Bir ay sonra, ortaya şöyle bir görüş çıkmış. Hangi dinin Allah'ını konuşsak, 'zamana' gelip takılıyoruz. Allah'a yapılan tanımlamaların hepsi 'zamanla' ilgili... Yani, Allah, zamandır, gibi son fikre varmışlar.

Büyükelçi, "ben", dedi, "zamana inanıyorum ve zamana iman ediyorum, zaman herşeyi çözecektir!"

"Bu çözüm, Kudüs'te birlikte yaşamayı çözmek, insanlık için çok büyük bir devrim. Evet, Kudüs'te birlikte birçok dinin yaşamayı öğrenmesi, yazının bulunması, ateşin icat olunması gibi büyük bir insanlık devrimi olacak!"

Büyükelçiye, bundan 15-16 sene önce, sürgünde Arafat'ın en yakın arkadaşı, Filistin davasının büyük önderlerinden Ebu Iyad'ın Mossad tarafından öldürüldüğünü duyunca, günlerce yas tuttuğumuzu... Hatta, Ebu Iyad'ın Türkçe de yayınlanan hatıralarından, pasajlar vermeye çalıştım. Büyükelçi duygulandı... Elini, sırtıma attı... Birşey diyemedik. Bir arkadaş gibi sarıldı bana... Uzun süre elini sırtımdan çekmedi. Bu duygusal havayı bozmak için Amerikan generallerinin Kızılderililer için gönderdiği bir telgrafı anlattım. General şöyle diyor: "Kızılderlilllere yeterince kayıp verdirtmeden, yeterince acı çektirmeden, barış masasına oturmayın!" Generalin bu sözünü yüzyıllar geçse beyaz adamın taktikleri hiç değişmiyor diye araya sıkıştırdım...

Tarih hiç değişmedi. Büyükelçinin gün ortasında tam üç saatini çalmıştık. Biz, konuşmayı kestik, sustuk, ama büyükelçi devam ediyordu... Uzamasın diye, karşılık vermedik... Büyükelçi hızını kesmeden devam ediyordu... En çok sevdiği Türk yazarlarını sorduk, Nazım Hikmet ve Aziz Nesin, dedi. Ayrıca Bilkent'te düzenlenen Nazım Gecesi'nde Nazım'ın Arapça'ya çevrilen bir şiirini okurken ağladığını da başkelannden öğrendik!

Büyükelçiye, "hâlâ Ümmü Gülsüm ve Abdülvahap dinler misiniz?", dedim, "hâlâ dinlerim, bıkmadan!"

Büyükelçiden, hazırladığımız Filistin özel sayısının imzallamasını rica ettik. Kutlu Esendemir, LeMan için imzalattı, kalemi cebine koyuyordu ki, bir tane de ben imzalattım... Kutlu Esendemir, LeMan kitapları ve tişörtlerinden küçük bir hediye torbasını Büyükelçi'ye takdim etti!..

Büyükelçi, yola koyduktan üç dakika sonra bir telefonla aradı. Fuat Yassin. LeMan'ın anlamını soruyordu ayrıca Bezgin Bekir tişörtünü görmüş, bu adamın kim olduğunu merak ediyordu... Kutlu, telefonda, Bezgin Bekir'in bir 68'li olduğunu, hayatı boyunca uyuduğunu, ancak böyle eylem zamanlarında canlanıp meydanlara koştuğunu, anlatmaya çalıştı!

İşte böyle zamanlarda irili ufaklı onlarca sol dergiye, irili ufaklı onlarca sivil kuruma, meydanlara koştukları, Filistin davasına kayıtsız şartsız destek verdikleri için, kalbimizin neşesini yeniden canlandırdıkları için, sonsuz teşekkürler!..

Büyükelçiye anlatmaya utandığımız şeyler de vardı, anlatamadık. İki-üç yıl önce İsrail'in gelişmiş teknolojik silahlarını sevimli göstermek ve düşmanın (Filistinlilerin) gözünü korkutmakla görevlendirilmiş Türk Gazetecileri İsrail'e davet edildi. Başta Güneri Civaoğlu, Duygu Asena, falan.

Civaoğlu, İsrail tanklan içinde şirin poz verirken şunları yazıyor: "Tabii bu tanklar, insanlık yararına, barış için kullanıyorlar."

Yetmedi, devam ediyor: "Bu gelişmiş silahlar çok sert ama sizi korkutmasın, bu tankların komutanları o kadar ince, o kadar beyefendi, o kadar tatlı insanlar ki, bu komutanları tanısanız, fikrinizi değiştirirsiniz!" diyor.

Türk çocukları ve Türk halkı, bu röportajı unutmadı. Şimdi Civaoğlu'na soralım: "Neymiş o tanklar Sayın Civaoğlu?"... "Bu tanklar kaç tane Filistinli çocuğu grayder gibi ezip paramparça etti?.."

Dert bir tane olsaydı, ağlaması kolay olurdu.

Emin Çölaşan ve Bekir Coşkun'un Şaron'un yanında yer alan yazılarını dünya basınında bulamazsınız. Bu yazıları dünyada tek bir kişi, ancak Şaron yazabilir.

Devletimiz ve medyamız, bu iki güzide zekamızı, müzede saklasın, soykırım müzesinde Miloseviç'le, Şaron'la yanyana.

Hele, Bekir Coşkun'un yazısını sormayın. Anadolu'da bir laf vardır: Şaşı Bekir, salavat getir cemaat!

Milletçe salavat getirdik. Köpeği Pako'nun hayvan sevgisinden, çok özel bir duygu, hayvan sevgisi kasıntısı oluşturmuş yazarımız, Filistin mülteci kampının üstünden onlarca tank geçip, binlerce insanı taşlann, evlerin altına gömerken, Şaron'un yanında yer aldılar!

İsrail zaferlerine bu kadar sevincinizin sebebi nedir?

Şaron'un bülbülleri, ne zaman tanklann, tüfeklerin değil, mazlumların yanında olacaklar? Gazetesi, ekranı bol, vicdanı kıt, bu ülke yazarlarını tanıyan İsrail, Amerika, tabii ki ortaklığı bomboş görüp zırt pırt katliam yapacak!

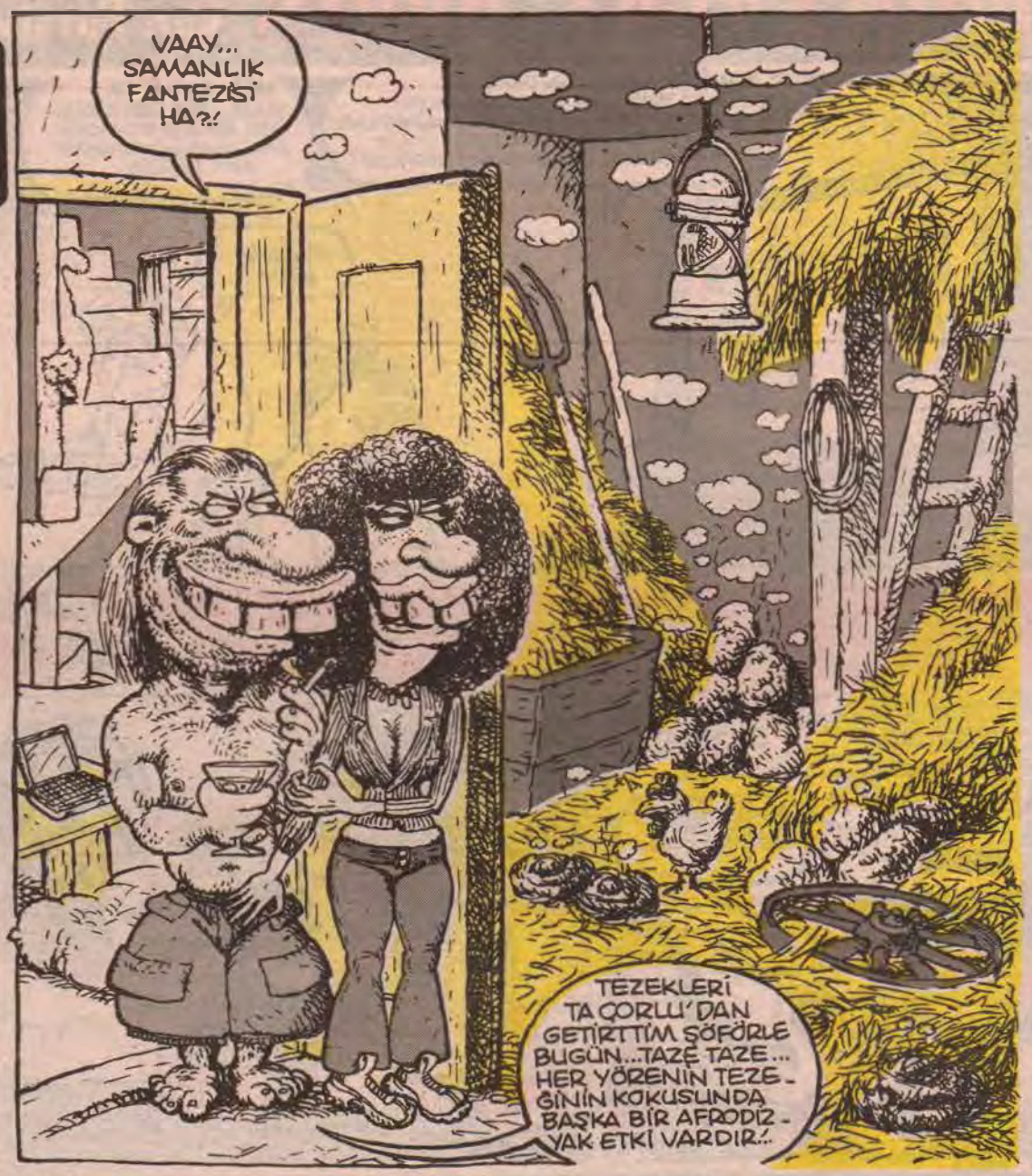
nihatg@leman.com.tr NİHAT GENÇ

Akşamsefası

GATANA

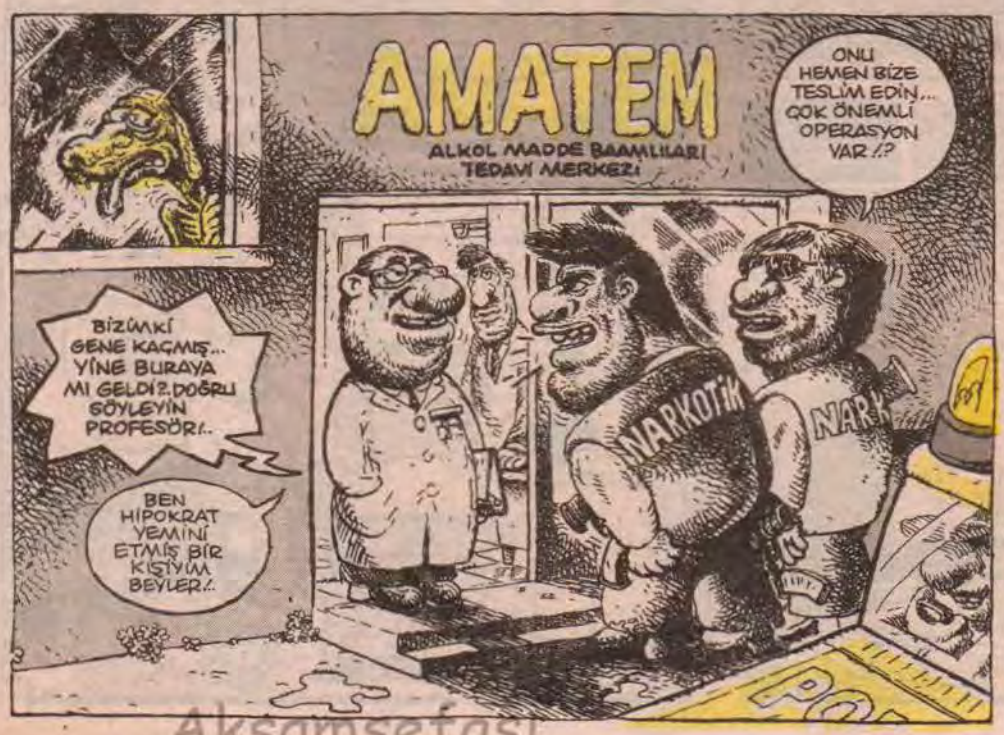
TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

« Ey âkil adam, karın, yelin hapishanesidir. Akıllı kimse onu bağlı tutmaz. Kamında yel kıvrılınca salıver, çünkü karındaki sel gönüle yüktür.

ŞEYH SADİİ ŞİRAZI
"Gülistan"
Çev: Kilisli Rıfat
AHMET HALİT KİTABEVİ, 1941 »

karatan@leman.com.tr

Akşamsefası

HAİN EVLAT ÖKKEŞ — Can Barslan

ERKUT ABİ — Kaan Ertem

MARLON — Erdil Yaşaroğlu

HAMDİ YÜZBAŞI — MAHMUT TİBET

PANTOLON — METİN FİDAN

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES CAN BARSIAN

ADAMDA ŞANS OLCAK... İKİMİZ DE AYNI UÇAKLA AYNI ORMANA DÜŞTÜK... AMA BENİ AYILAR BÜYÜTÜYO, ONU FRANSIZ DADILAR... BEN BÖYLE BALIN...

NOTALARA DAHA GÜÇLÜ BASINIZ SİLVUPLE... EVET ÇOK GÜZEL... Mİ'YE DİKKAT ET... VIY...

PİYANO DERSİN-DEN SONRA YEMEK VE GÖRGÜ ÇALIŞ-MASI VAR MÖSYÖ EMİN.!.

ÖZHAYDAR TURİZM

ANKARA

İZMİR

BODRUM

ŞİMDİİİ... BİR TANE BAYAN YANİ İSTİYORUM İKİ TANE ERKEK YANİ... BİR TANE BİSEKSÜEL YANİ... İKİ TANE EŞCİNSEL, BİR TANE DE FETİŞİST YANI.!.

SAĞ, SAĞ OLALI HİÇ BU KADAR SERBEST OLMAMIŞTI... GEL ABİ RAHAT GEL...

SONUÇTA, BİR "SAĞ SERBEST" DİYECEK AMA LAFLARA BAK.. YAKINDA UÇAR MUAVİN-LİKTEN, STENDAP ALEMİNE ZIPLAR BU.!.

DANDİNİ DANDİNİ DASTAANA... DANALAR GİRMİŞ BOSTAANAA... EE... EEEE... EE!.

OH OH! ÇOCUK UYKU-SUZLUKTAN GEBERSİN... SEN ORDA ŞARKI SÖÖLE... DUYARSIZ KARI...

AMİRİM, CİNAYETE SAKLAMBAÇ SÜSÜ VERMİŞ-LER, EVET... BİZ DE ŞAHIS NİYE DÖRT GÜNDÜR DEVAMLI YUMUYO DİYORDUK... YENİ FARKETTİK.!.

HAHAAA! KAÇKAÇ'CI DEHŞETİ YARATACAĞIIZ! KAAÇ! YİHOOAA.!.

HEM SALAK, HEM ZARARSIZ BUNLAR... KAPMIYOLAR... SADECE KAÇIYOLAR.!.

UHAAHAHA!

TAM SAĞDA ÇEŞMEDEN SU DOLDURAN KÖYLÜ KIZLARI VAR, BİRAZ SONRA DELİ HATÇE ÇIKCAK... DELİ MELİ AMA İYİ HATUN.!.

AKLIN FİKRİN UÇKURUN-DA BE! NE BETER CO-PİLOT-MUŞSUN SEN... VİRAJLARI YOKUŞLARI EZBERLİYOSUNE KARI KIZ HESABI TUTMUŞ... NE PUAN KAYBETTİK BEE.!.

STP TURBO CELL 8 ALBIRO AXEL

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

Komikaze

erdil yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

Le Manti MEDYA

PROFESÖR ZEKERRRİYA PORNOBEYAZ VE CİVİTAN TÜRKİYE SÖZÜMÜZ OTELDE SEYREDİLEN PORNOYA DEĞİL.. DAHA SONRA EKRANLARDA DÖNECEK OLAN GEYİĞİNE !..

MEDYAKRONİK ÇÖKTÜ

İnternet aleminin Türkiye'deki en meşhur, en çok okunan gazetesi Medyakronik, medyayla girdiği savaşı kaybedip, yazarlarının işine son verdi. Bilindiği gibi, Alo Bilgi servisiyle para kazanıp, Bilgi Üniversitesi'ni, sonra internet gazetesi Medyakronik'i kurmuşlardı. Hem Bilgi Üniversitesi, hem Medyakronik'te ülkemizin en meşhur öğretmenleri, aydınları toplanmıştı. Fatih Altaylı, Bilgi Üniversitesi'nin belediyeyi katakulliye getirip kira ödemediğini yazdı. Ortalık karıştı. Hatta, Bilgi Üniversitesi'nin hoşgörülü aydınlarının başörtüye müsaade ettiği yaygarasına, müfettişler okula koştu. Bilgi Üniversitesi paniğe kapıldı. Olaylar daha da büyüyecek. Ancak, ilk iş olarak Bilgi Üniversitesi, Medyakronik'in şöhretli onlarca yazarını kapıya koydu. Medya, internetin ilk günlerinden beri internet sayfalarındaki rahat köşelerden çok tedirgin. Defalarca dile getirdi bunu. Zaten medya, kim muhalefet ediyorsa, iki güne kalmadan ocağına incir dikip, ipini çekmeyi başarıyor. Düzenli bir şekilde internete saldırılar düzenleyen medya, belediyeydi, idraydı, başörtüsüydü derken, yarı bağımsız ve çok ilgi gören Medyakronik'i bitirdi. Medyamızı bağımsız internet gazetesinin işini bitirdiği için kutlarız. Bu zafer, medyamıza hayırlı olsun. Zaten medyanın gazetecilik yaptığı yok, işleri güçleri kim nerde bize hangi lafı sokuşturuyor, hemen onu imha etmek. Medyakronik'i bizler de seviyor, yaşamasını istiyorduk. Böylelikle bir Fatih Altaylı'nın osuruguyla yıkılacak patronlarla yola çıkılmayacağını, yurdum aydınları bir kez daha öğrenmiş oldular. Gerçekten eli yüzü düzgün onlarca bilimadamının ders verdiği Bilgi Üniversitesi yine Fatih Altaylı'nın bir yazısıyla çökerse, artık ne diyelim. Fatih Altaylı'yı da kimse beğenmiyor ama, adam hani hani çalışıyor. Şimdi sıra Umur Talu'da. Umur Talu'yla yaptığı bir telefon konuşmasını özetleyerek verdi, Umur Talu küplere bindi. Ve ardından Fatih Altaylı, Umur Talu'nun Aydın Doğan'dan hediye olarak bir milyon dolarlık villa aldığı günleri hatırlattı. Oysa Umur Talu'nun birçok duygulu, duyarlı, sorumlu ve gerçekten insanın içini acıtan yazısını okumuştuk. Şimdi ne demeli! Şunu diyelim: Hayatın en karanlık yerleri patron odalarıdır. Patron odalarında herşey yapılır para kazanılır, krediler alınır, adamlar ayartılır ama orada, sadece gazete çıkartılmaz. Çünkü patron odaları karanlıktır, orada sadece Fatih Altaylı türü gazeteciler üretir ve hepinizin işini bitirir.

Nesin Vakfı'nda 23 Nisan

23 Nisan'ı Nesin Vakfı'nda kutladık. Çeşitli vakıflardan, okullardan gelen yüzlerce çocuk, bahar havasını ve Nesin Vakfı'nın güzel atmosferini paylaştı. Aziz Nesin'in yadigan 33 çocuk, misafirlerini Usta'ya yakışır şekilde ağırlarken, minik futbol sahasında ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'ın da kadroda bulunduğu Lekkan Ekleriyle hazırlanan Leman ekibinin yarışına Oktay Temiz, Müjde Ar, Hale Soygazi, Ramiza Eren, Vedat Türkali gibi Nesin Vakfı dostları da Çocuk Cemiyeti'ndeydi. Bir yanda müzik, resim, karikatür çalışmaları yapılırken, diğer yanda Nesin Vakfı çocuklarının sergilediği oyunu izledi çocuklar. Duvar boyadılar, Oktay Temiz'le beraber doğaçlama darbuka çaldılar, sessiz sinema, kütüne ve hazine oyunları, yağ satarım-bal satarım, ortada sıçan, tavşan kaç, halat çekme, ip atlama, çuval yarışı, yakar top, bilardo v.s. oynadılar; satranç turnuvasına katıldılar. Çocukların cıvıltısı içimizi açtı... Leman'da iki duyuru okuyup etkinliğe gelenler arasında taa Konya'dan gelen bir ailenin olması bizi şaşırttı ve sevindirdi... Leman'dan Tuncay Akgün'le çocukluk arkadaşı ezelden Leman dostu Fikri Yılmaz'da en mutlu insanlar arasındaydı. Çünkü Nesin Vakfı'na ayak basar basmaz ortaokul, liseden en sevdikleri hocaları Tunca Kartal onları karşılamış... Bu güzel şenlikte tek eksiğimiz vardı, Aziz Nesin. Eminiz, Usta "vakfın bahçesindeki meçhul yerinden" gülümseyerek izlemiştir şenlik gürültüsü. Aziz Nesin'in kitaplarıyla birlikte çocuklara ve bize en güzel mirası Nesin Vakfı **İletişim Adresi ve Telefonları**: Gökçeali Köyü Yolu Üzeri PK. 5 Çatalca - İstanbul - Tel: 0.212.783 60 50 - 783 60 48- 783 63 58

Bakış Güç

Feyhan Güver

ERDİL YAŞAROĞLU KÜLLİYATI KİTAPÇILARDA VE GAZETE BAYİLERİNDE

LE PEN

Sosyal kültürleriyle övünen Fransızlar, "ırkçı" bir darbeyle neye uğradığını şaşırdı. Yahudiler'in Avrupa kıtasında en nefret ettiği isim Le Pen'in aldığı oylar, Hitler ordularının yeniden Polonya'ya girmiş gibi panik yarattı. Le Pen, 60'ın yıllarda çıkardığı dergiler, kitaplarla Yahudiler'in gaz odalarındaki rakamının fazla abartıldığını iddia etmiş, tüm soykırımın simsekelerini çekmişti. Ölü rakamları tartışmaları yıllarca sürdü ve Le Pen'in rakamlarına doğru yanaştı Yahudiler, kendi rakamlarından beş milyon kadar indirim yapmak zorunda kalmışlardı.

Yabancı işçilerin en çok ürktüğü isim Le Pen...

Sağcısı, solcusu, komünistinin de en çok korktuğu adam: Le Pen...

Le Pen, gerçek bir adam. Duyduğunu, düşündüğünü dobra dobra söylüyor. Enişelerini saklamıyor, korkularını gizlemiyor. Bugün Avrupa kıtasında mültecilerden hiç kimse hoşlanmıyor ama **"onları savalım"** diyen sadece Le Pen... **"Küreselleşme ve Avrupa Birliği Fransız kültürünü bitirecek"**, herkes diyor ama, **"buna kesinlikle karşıyız"** diyen sadece Le Pen...

Avrupa sınırlarını genişlettikçe, ırkçı hastalık, içe kapanma hastalığı, başkalarından nefret hastalığı gün geçtikçe büyüyor. Bu siyasi hastalık bugün seçim sandıklarında uzlaşma çalışmalarıyla önlenebilir bir durum olarak görülüyor, ama, asıl ki Avrupa kültürünün beynine mikroplar topuzlar, gürzler inliyor!

Avrupa'nın ABD'den farkı, Avrupa ön-

e 'insan hakları', 'kültür' satıyor, sonra konomisini, ABD ise, önce hamburgerini, kolasını, sinemasını satıyor, kültür, arndan geliyor.

Bu yüzden her akıllı Avrupalı bu geniş bakışlı kültürüne indirilecek her darbenin ilerde Avrupa ekonomisini de parampar edeceğine inanıyor.

Bakın, özellikle İngiltere, Fransa, konyaşit günlerindeki gibi bir yığın üçüncü dünya ülkesiyle derin siyasi, ekonomik bişkiler içinde. Kuzey **Afrika. Fas, Tunus, Çad**... Önce dil satıyorlar, sonra kültür. Sonra da bu ülke aydınlarının ufkunu Avrupa'ya şartlandırıp, ülke siyasetlerinin

Charlie Hebdo'lu kankalardan Le Pen'le ilgili karikatürler istedik... En çarpıcısı altta.. Fransa'yla aynı anda...

Charlie Hebdo'da 1. Tur Seçim Sonuçları

içine giriş çıkışı kolaylaşmıyorlar.

Yani, Avrupa solu ve sağı, incelmiş, rafine edilmiş 'milliyetçilerden' oluşur, oysa Le Pen, kaba ve hatta dangalak türü bir milliyetçi. Le Pen ismi bu yüzden, Avrupa mallarının kolonyalarda satışını, zora sokacak. Avrupa'nın kutsal kültürü ve insan hakları yara aldıkça Avrupa'nın üçüncü dünyaya kollan biraz zor uzanacak.

Le Pen, vahşi bir milliyetçi, anlama zorluğu çekiyor. Avrupa'nın gerçek, hijyenik milliyetçileri sağcılar ve solcuların politikalarını çözemiyor. İnsan hakları bayrağını taşıyan Fransa'nın, Fransız hazinesine daha çok hizmet edeceğini bilemiyor.

Dışarıya, üçüncü dünyayı sömürmenin ve Avrupa kalkınmasının yolunun Avrupa Birliği olduğunu çakalamış değil. Avrupa Birliği üyeleri de, mülteciler, ekonomi ve üçüncü dünya konusunda tıpkı Le Pen gibi düşünüyor, ama daha incelmiş siyaset yapıyorlar.

Avrupalı, Le Pen'in yapacağını şimdi yapıyor ama asla Le Pen gibi görünmek istemiyor.

Le Pen'in sevilmeyişinin sebebi, Le Pen, üçüncü dünya milliyetçileri gibi. Modası geçmiş. Uluorta konuşan, uluorta bağıran ve içindekileri saklamayı becerremeyen bir adam. İçi gölünen, meramı anlaşılan bu milliyetçilik tipi çok geride kaldı. Avrupa bu 'kaba' tornadan geçirilmemiş milliyetçiliği sevmiyor, yoksa, daha da büyük çoğunluk Le Pen gibi düşünüyor.

Avrupa Birliğine mülteci kolay kolay giremez, bin dereden su getirirler. Sefaletle uğraşan üçüncü dünyayla, ancak ekonomik çıkarları tehlikeye girerse, insan haklarına kayıtsına girerler.

Le Pen, zavallı bir çılgın değil. Avrupa'nın sağ ve sol partilerinin açıklamak, göstermek istemediği gizli yüzü.

Bu kaba ve vahşi yüz, kültürle, edebiyatla, insan haklarına raporlarıyla ne kadar saklanırsa saklansın, 11 Eylül gibi sıcak savaşlar, Yahudiler'in Filistin katliamları, sonu gelmek bilmeyen mülteci akımları ve gün geçtikçe muammaya dönüşen Avrupa'nın ekonomik geleceği bu canavarı hortlatıyor.

Avrupa daha da ürkecek. Vahşi bir hayvan gibi kendini korumayı, kendini düşünmeyi öncelediğçe, güveni sarsılacak. Sadece Le Pen, değil Danimarka'da son seçimler, İtalya'nın kuzey ligi, Avusturya'da Haider ve artık her ülkede güçlenen sağ partiler, Avrupa'nın modern yüzü, gerçek sesi olmaya başladı bile.

Şimdi düşünelim. Avrupa'da gerçek bir ekonomik kriz yaşadığında bugünkü aşırı sağ büyümenin çok daha güçleneceği aşikar. Bu korku AB'yi dağıtır.

Hijyenik ve sterli bir dünya kurmaya çalışan Avrupalılar, siyasi ve ekonomik korkular büyüdükçe daha da tepkisel, daha refleksel hayvani siyasetlere görüşecek. Canavar büyüyecek.

Ve, onlar da, normal dünyalı, bizler gibi, siyaseti ve ekonomi zorlaştıkça, dışarıdan nefret edecek, başkasından kuşku duyacak, kendi içine kapanmayı sürdürecek.

Le Pen, Avrupa'nın gerçek yüzüdür. Avrupalı'nın paniğinin sebebi 'fayansız' ortaya çıkıyor, korkusudur:

Avrupa'nın ABD'den öğreneceği çok şey var. ABD, ekonomisini ayakta tutan şeyin, başkalarının kanı olduğunu biliyor, bu yüzden, her yıl bir başka ülkeye kanlı seferler düzerliyor.

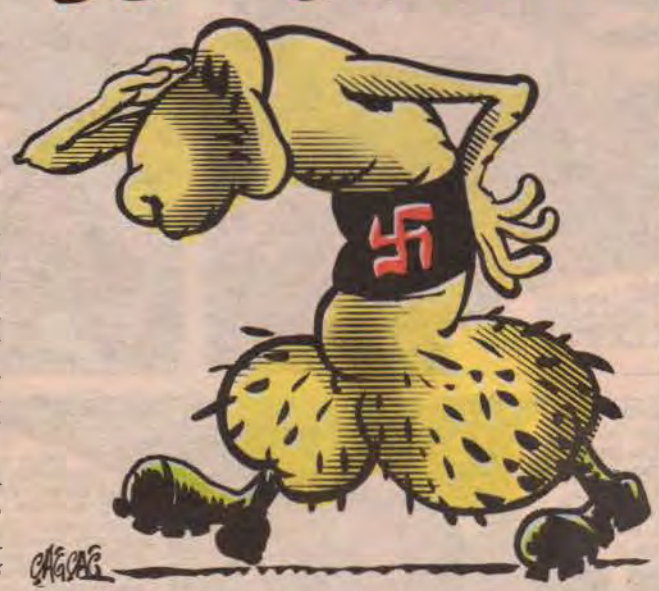
Bir zamanlar dağıyla taşıyla dünyanın tüm madenleri Avrupa kıtasına taşınıp, şimdi, kaloriferli evlerde, telefon, elektrik, su parası vermeden ve hatta çalışmadan işsizlik maaşlarıyla yaşayan Avrupalı için, siyaset, gün geçtikçe 'eğlenceye dönüşmesini' sürdürecek.

Mazlumun 'ah'ından "kültür" kuşanların, işleri çok zor.

MİHAT GENÇ

eyvah eyvah geliyor!

LE PEN-İST

ÇAĞDAŞ

Fransız Gençliği Le Pen'e Karşı Ayakta!

İşte tüm diğer toplumlara (genellikle Türkiye'de fazlaca rastlanır) siyaset, kültür ve hayat dersi vermeye kalkan İşte ukala, n'olcum delisi Fransız "bastırıcılar" (Dikkatinizi çekerim, Fransızlar diye bir genelleme yapmıyorum) sanırsınız şamar gibi inen gerçeğin tokadı! Hiçbiş tasvir, modern Fransız Hitler'i Le Pen demeti adam müsveddesi, Fransa'da başkanlık seçimleri birinci turunda 16 adayın arasından birinci olarak sıyrılıp gösterişsiz ama genelinde halk yara ve çalıştığı gözlerden arayalist Başbakan Jospin'i soldadı. Sempatik, üçkağıtçı, yıllarını kurt sağcısı, halen başkan olan Chirac da bu durumda birinci olup, ikinci turu sistemine göre kalan iki adaydan şanslı olanı, çünkü Le Pen taraftan beyin kitliği geçiren, acuze kesim dışında tüm sağcısı, solcusu Chirac'a oy verecek ikinci turda. Ama Fransa'da ulusal utanç haline dönüşen pazar günkü birinci tura oy veren, benim yukarıda diğer ifadeleri kullandığım, insanlık özürlü kesim 5 milyonu aşıyor:

- Oy vermeye gitmeme ukalalığı yapanlar, bunu nasıl göremediler?

- Bir sürü laf üretme meraklısı Fransızlar, bu beş milyonluk kitleyi, sosyal değerleri ve şaşkoloz Fransızlar'ın zayıf damarlarını üçkağıt taktikleriyle programına katıp onları hain kurt-kırmızı ponponlu kız misali, ağına düşürdüğünü nasıl göremediler ve önleyecek çözümleri nasıl üretemediler? Şimdi Le Pen'in karşısında olanlar: Şok, aaaa bu ne biçim iş yaaa! Ooo la la! Olacak şey değil vallahi türünden portakalı ördeğe konan ördek ya da ciğerine bayıldıkları kazlar durumuna düştüler!

- Bütün dünyada akıl vermeye çalıştıkları, şimdi onlarla açıktan açığa dalga geçiyorlar.

- Bu durumda en çabuk tepkiyi, '68'de olduğu gibi gençlik verdi aynı akşam, pazar akşamı sonuçlar açıklanır açıklanmaz meydanlara, sokaklara döküldüler, halen de devam ediyorlar ve etraflarındaki halka, suya atılan taş gibi büyüyorlar! Taşıdıkları sloganlar anlamlı. "Utanç", "Tek bir ırk vardır, o da insan ırkı", "Nazi Le Pen", "Hepimiz göçmeniz". Fransızca'da "heureusement" dendiği gibi, yani "iyi ki". Yürüyüşlerini, coşkularını izlerken heyecanlanmamak elde değil. Kimbilir bu kıvılcım, belki de Fransız gençliğine kendi çapında bir '68 hareketi ateşleyecek! Ama herşeye rağmen bu olay Fransa tarihinde unutulmaz süpriz ve şaşkınlık olarak yerini alacak bir kare. Arkasından paralel olgular, ırkçılık, uluslararası ilişkiler vb. alanlarında Avrupa ve dünyadaki etkileşim ve gelişmeler, artık çok dikkat çekeceğe ve tartışılacağa benziyor.

İlhan Arkan- Paris

Kırık LebleBi

SUAT ÖZKAN

Akşamsefası

kirikdeblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

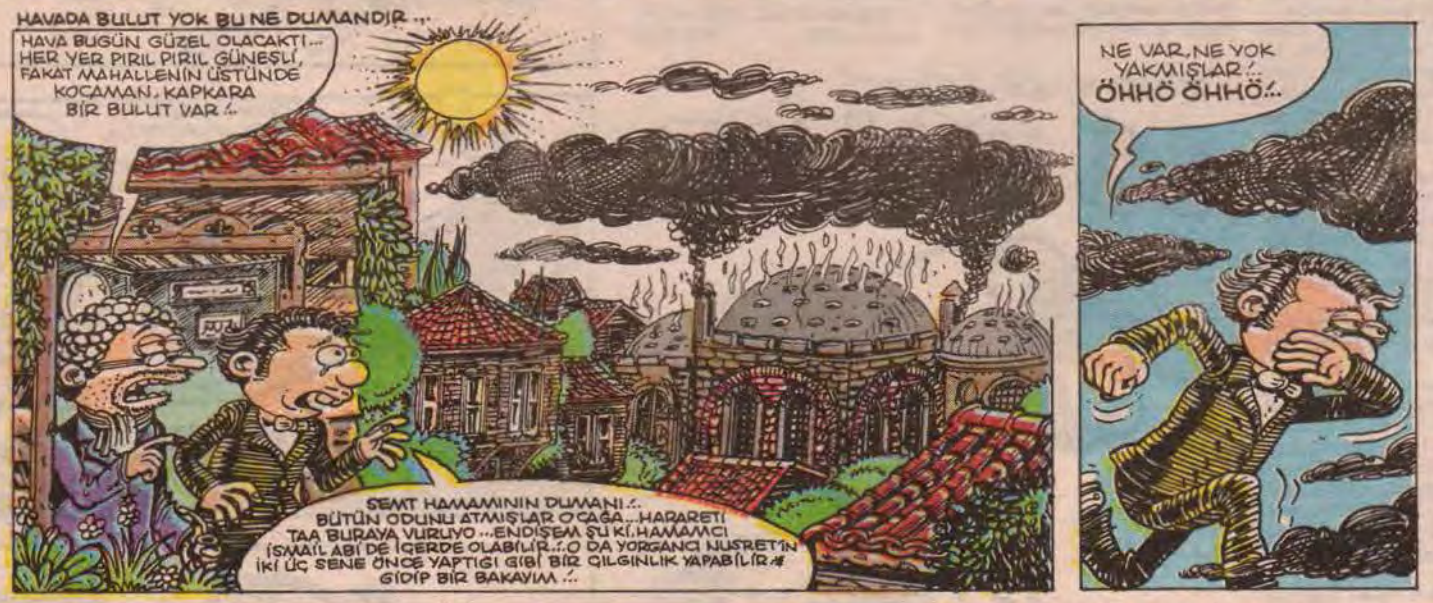
TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

Gönül Adamı

GÜNEKİ İÇOĞLU

gunerf@leman.com.tr

* Bkz. Gönül Adamı, Leman, Sayı: 393. Albüm. Gönül Adamı 2, s.48.

GEZ MAHMUTCUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

YİNE SENİNLE

CEZMİ ERSÖZ

cezmier@leman.com.tr

Benim kaderim bu,
öylece karşına oturup seyrediyorum
yüzünden geçen zamanları..

Küçük bir çocuk olan yüzün
annesinin kalbinin kapılarında kalmış...
Kırgın düşlerinde sakladığın...
İlk gençliğin oluyor sonra yüzün
öyle eksik, öyle yanım kalmış büyümelerden durgun...

Sevdayla ışıyan,
çaresiz aşkların şiirinde mısra mısra yaşlanan yüzün...

Benim kaderim bu
öylece karşına oturup
seyrediyorum zamanın içinden geçen yüzlerini...

Bana sevdalı bir yüzün vardı eskiden
o şimdi yalnız içimde saklı...

Bu şiiri yazan ve bana böylesi derin duygular beslediğini söyleyen sana karşı hemen kabuğuna gizlenen, yüreği ayazda, sevme yeteneksizi biri gibi davrandım... Hatta tedirginliğimi ve ürkekliğimi bana bu denli yoğun hissettirdiği için sana gizliden gizliye öfke duyduğum anlar bile oldu... Sebebi belliydi: Yoğun bir sevda karşısında hemen yazılarına, öykülerine gizlenen bu sevgi yeteneksizini, bu ürkek, bu ayazda yüreği nasıl bu denli gözüpek ve koşulsuz duygularla sevdiğini söyleyebilirdin ki...

Görmüyor muydun halimi, hissetmiyor muydun beni kendimle bir türlü ortüştürmeyen bu derin boşluğumu... Bu yüzden her gün defalarca lanetler yağdırdığım ve başkalarından neredeyse utançla sakladığım bu sevgi yeteneksizini nasıl böylesine koşulsuz sevebilirdin ki...

Beni böylesine sevmekte ısrar ederek bana verdiğin acı ve tedirginliğin hiç mi farkında değildin...

Üstelik bütün korku ve kaygılarına aldırmadan, hatta bütün bunlardan sevgisine ve varlığıma ilişkin gizli ve farklı duyarlık paylan çıkarttığını ileri sürmen, ayazdaki yüreğini haklı görmemi engelliyor, o zaman kendime bütünüyle kapanamıyordum, o zaman içimde bir yer hep sana doğru kanıyordu...

Ve bu kanayış beni saklandığım yerden yukarıya, hayatın her anına, olup biten her şeye duyarlı olmaya, ne görüyorsam aşkın o bambaşka ışığı altında görüp ve herkesin her şeyle ilişkisi olduğunu hissederek anında tepki vermeye çağırıyordu...

Birisine araba mı çarptı, hemen o yaralıyı kucaklayıp hastaneye götürmeye; birisi birisine vurmaya mı kalktı, hemen ayırmaya; başı derttekilere yardımcı olmaya, karşı apartmandaki gözleri görmeyen adama roman okumaya, yan dairede çocuklarının terk edip gittiği hasta ve yaşlı kadının kapısını çalıp bir ihtiyacı olup olmadığını sormaya taşıyordu...

Oysa bilirsin sen, her gün böyle şeyleri defalarca düşünsem de bir türlü yapamam... Gördüklerim bana çok acı verse de müdahale edemem... Bilirsin, ben sadece önümde çevremde olup biten her şeye maruz kalırım. Dayak yiyen adamın kendisini elleriyle, kollarıyla korumasına; yerlerde tekmelenen delikanlının yüzünü elleriyle kollarıyla korumasına; bıçaklanan bir kadının, yandım anam, diye bağırışına; yaralılara yardımına koşan insanların telaşlı ve çocuksu sevecenliğine; yatalak kadının kendisini ziyaret edenlere bakarken yüzünde beliren o sevinçli hüznüne; mahkemede verilen ifadelere değil de, ifade veren insanların sanki o an başka bir gezegenden düşmüşçesine, yüzlerinde o yabancı, o ürkek ifadelerine; tam o esnada, orada yaşanan bütün o korku ve gizemli gerginliklerden uzakta bir köşede mışıl mışıl uyuklayan bir kedinin huzuruna; güneşin mahkeme odasının camlarındaki sanki bütün bunların çok eski çağlardan birinde yaşandığını hissettiren o tozlu ve büyülü kırılmalarına... Kendisine iyi kalpli biri tarafından roman okunan kör adamın romanın dünyasında kaybolurken kalbinden geçen o hasret titreyişlerine maruz kalırım...

Çünkü en dalgın, en silik, en becerikliz tanığımdır önümden hızla gelip geçen bu haya-

ELDİ HAYAT...

on..Sadece kimsenin fark etmeye gerek görmediği ayrıntıları belleğimin gizli bir köşesine kaydeder dururum. Sonra ruhumun mağarasına çekilirim ve orada tarihlerinden ve yurtlarından kopan yüzleri, sesleri, kanayışları, acemilikleri, dikkate değer görülmeyen incelik ve ayrıntıları, çözümsüz gibi görünen çelişkileri büyülü ışığında birleştirip aydınlatan o gümüş yağmurlarını seyrederim...

Başka bir zamana geçer ve susar gizli bir saygıyla seyrederim içimdeki bu anı...Gümüş yağmurlarının bu başka bir zamanın parmakları arasından sızmasını susup seyrederim...Çünkü bu anda, gümüş yağmurları bağnma sızarken bütün ayrıntıları ve bütün gizleriyle aydınlanan hayat önümden usulca geçer...Ben ona dokunmadan geçer...Ona duyduğum hasret içimde kanarken o önümden gelip geçer...

Sonunda yaralılar iyileşip kalkar, hapishaneler dolar boşalır, çocuklar düşe kalka büyür, kör adamı artık evine kimseler uğramayınca kendisi roman yazmaya başlar, yaşlı ve hasta kadınlar sevgisizlikten ölür...

Beni hep koşulsuz ve bana ömrü boyunca bağlı kalacağını söyleyen sen bu sonunda bu sevgiden yorulur ve artık bir başka adama sunduğun sevgisini bu defa ona, onun o uzak şehrine götürmeye karar verirsin...Yıllardır yüreğinde taşıdığın sevgi, büyüttüğün hayaller seni artık bitkin düşürmüştür...

Artık kararlısındır, sana acı veren geçmişi düşünmeye biraz olsun ara vereceksindir...Bunu içinden geçirdiğin anda derin, meleksi bir uykuya dalacak ve otobüsün camına yaslayacaksındır o kutsal başını...

Seni görüyorum buradan, otobüsün camına dayadığı başının saçlar gibi döneyişini görüyorum... Ağzının kenarından sızan o gümüşsü ve masum suda görüyorum kaderimi, ömrümü... Öylesine bitkin ve öylesine yorgun düşmüşsün ki sevmekten, biraz uyuyup dinlen, diye elimi o kutsal başınla otobüsün camı arasına usulca yerleştiririm...Sonra ağzının kenarından sızan o masum suyu dudaklarımla silerim... Gözlerim yanar sana duyduğum minnetten... Benim gibi bir insanı onca yıl sevebildiğin için varlığına ve bana bu duyguları hissettirdiğin için sana sonsuz bir bağlılık ve minnet duyarım o an...

Şimdi bindiğin otobüsle yaşadığım şehirden uzaklaştıkça içimde giderek daha çok büyüyorsun...Kaygı ve umutsuzlukla sisienmiş yüzün içimdeki gizli derinliklerden usulca çıkıp aydınlanmaya başlıyor.. Artık biliyorsun, bu yüz beni bırakıp gittiği mağaramın en yalnızlık, en kanayan aydınlığı olacak...İşte o zaman anlarım otobüsün benden uzaklaşırken yüzünün bana gittikçe yaklaşmaktadır...Bu yüzden artık seninle her yere gider, seninle bütün sevgileri, özlemleri, acıları, yolculukları yaşarım...

Seninle severim, senin bakışınla kalırım hayata, senin gözlerinden çıkarım dışarı, senin gözlerinden dönerim yine mağarama, ama sen yine o savunmasız halinle yaşamaya ve yolculuğuna devam edersin...

Çünkü sen benim gibi hayatı seyretmez, hemen anında tepki verirsin görüklerine...Sen benim gibi bir mağara değil, alabildiğine açık ve savunmasız yaşarsın...

Şimdi sen benden uzaklaştıkça, giderek ben sen oluyorum... Sen giderken ruhun bana akıyor... Bu yüzden kavgaların anında ayrılıyor, yerdekilerin aldırıyor, yaralıları hemen hastaneye koşuyor, savunmasız insanların yanına dikilip onları yok etmek isteyenlere karşı savaşıyor, yaşlı ve hasta kadınların kapılarını çalıyor, kimsesizlerin elinden tutuyor, mahkemelerde hakkı olduğu halde zor durumda kalmış, kendini savunamayan insanların savunmasını üstleniyor, gözleri görmeyen adamların bir başlarına yazmaya çalıştığı romanın düzeltiyor, onların konuda yürekleri diriyorum...

Sonra yine mağarama dönüp seni düşünmeye, seni özlemeye başlıyorum...Seni çekildiğim mağaramdan daha iyi görüyor ve daha iyi anlıyorum...Hatta zaman zaman, garip, anlaşılmaz bir boşluğa düşüp: **Sevgilerde, ilişkilerde bana yetmeyen ve hep eksik bir şeyler var. Sanki şu bulutun ardasında varlığıma giden yolu örten gizli bir kapı; şu sisin ardında bana beni anlatan bir cümle, söz var. ama göremiyorum o kapıyı, ne kadar istesem de değnemiyorum o sisi,** dediğin zamanlarda sana göremediğin o kapının ardını gösterip, o sisi aralayıp duyamadığın o sözü kulağına usulca fısıldadığımda gözlerin birdenbire sevinçle ışıldadığında, ruhumun mağarasından sızan gümüş yağmurlarını seyrettiğim anlardaki gibi içimin daha bir aydınlandığını hissediyorum...

İşte en çok bu yüzden ne kadar uzağa gitsen bile sen beni biliyor ve bağışlıyorsundur...O kapıların arkasındaki yolları, o sisleri ardındaki gizli sözleri ancak mağarama çekildiğimde görüp, anlayabildiğimi hissediyorsundur...

Sen şimdi beni bırakıp mağaramda sıradan telaşların ve günlük kaygıların arasında kaybolup giden aşkların, yüzlerin ve yerin üstünde hiç fark edilmeyen aslında çok önemli olan ayrıntıları ve duygu hallerini bu gümüş yağmurun ışığı altında buluşturup birleştirdiğimi biliyorsundur...

Seni bir başka sevgiliye götüren otobüsün camına yasladığı başını nasıl derin bir sevgiyle koruduğumu, başıyla otobüsün camı arasına usulca yerleştirdiğim elimi hiç çekmeyeceğimi, seni hiçbir zaman unutamayacağımı çok iyi biliyorsundur...

Sen beni bırakıp başkasına giderken ruhunu bana akıttığını ve benim hayata artık senin gözlerinden baktığımı, bu yüzden yaşanların için sana ne kadar mecbur olduğumu biliyor, çok iyi biliyorsundur...

Ve gecelerden bir gece mağarama çekilip seni düşündüğümde ve gümüş yağmurlarının aydınlattığı kağıdına sana şu dizeleri yazdığımı daha yazmadan biliyorsundur:

Kimsesizim benim,
yine seninle geldi hayat
o terkedilmiş hayat...
O çok susamış haliyle geldi...
o öksüz gözleriyle,
o hastalıklı müjdesiyle geldi.
Ölürken hayata tapan
o yaşama sevinciyle geldi...
Kimsesizim benim,
yine seninle geldi hayat..

Cenin

enderoz@leman.com.tr Ender Özkarraman

İsrail tankları altım üstüne getirdikten sonra Cenin!..

Filistinliler yıkımın şokunu atlatmaya çalışadursun...

Yabancı bir gazeteci gördüğü tablo karşısında daha yeni girmiştir şoka...

Her taraf ceset parçalarıyla doludur...

Gazeteci allak-bullak olmuş, ne yapacağını bilememektedir...

Buradaki vahşeti simgeleyecek bir parçanın peşine düşer... arar...

BİR PARÇA LAZIM... BİR NESNE...

AMA NE?..

Ancak, bunun ne olacağına bir türlü karar verememektedir...

Ardından bir ses duyar;

?!!

ve o yana döner...

Ses, biraz öteden; yıkıntıların üzerinden geliyor gibidir...

Gazeteci iyice yaklaştığında sesin bu özel cins papağanlardan geldiğini anlar...

HILISNİ!..*

HILISNİ...

Etrafa bakınır.. Bu tuhaf durumda bir anlam aramaktan vazgeçip elinizine davranır..

...ve kuşun sesini kaydetmeye başlar...

10 gün sonra... Paris'in banliyölerinden birinde; gazetecinin evindeyiz...Cezayirli bir arkadaşla birlikte...

EE HALİD?NE DİYORSUN?..

VALLAHİ NE DİYEYİM BİLMEM Kİ?..

SADECE; VAHŞETİ SİMGELEYEN İYİ BİR PARÇA BULDUĞUNU SÖYLEYEBİLİRİM...KUŞ...

'KURTARIN' DİYE ÖTÜYOR ÇÜNKÜ...

KURTARIN DİYE Mİİ?..

OLAMAZ, İMKANSIZ BU! YOO OLAMAZ, YIKINTILARIN ALTINDA CANLI MI VARDI YOKSA...

SAKİN OL MARCEL! UNUTMA, SÖZÜN ÖNEMİ YOKTU Kİ!..

Evet yok!.. Biz dünyalar şu papağanı gibi vahşet tablolarına bakıp bakıp 'Kurtarın' diye tekrarediyoruz.. İyi de uzaylıların gelip Filistinlileri kurtarmasını beklemiyoruz herhalde...

HILISNİ!..

Bitkin

*Hilisni Arapça 'kurtarın' anlamındadır..

Filistin'de kıyasıya sürüyor, bu trajediye karşı herkes elinden geleni yapmalı. Savaşa karşı barış, şiddete karşı adalet, karanlığa karşı aydınlık için her akşam 21:00'de ışıkları kararmaya devam. * Yücel Arzen... Gerçekler Gülmez. Yücel Arzen'in bu albümü dinlemeye değer. Farklı bir yorum, farklı bir ses. * Ordu. 3 Mayıs Cuma günü saat 14:00-18:00 arası, Ordu-Kültür Kitabevi'ndeyiz. * Eskişehir. 8 Mayıs Çarşamba saati 16:00-19:00 arası, Osmangazi Üniversitesi'ndeyim.

Yanlışçı & Martel

Çizen: Galip Tekin

Ora pis bir Beyoğlu gecesinde rastlamıştım. Bir apartman girişinde oturmuştu. Karanlıkta zar zor seçiliyorudu. Tek fark edilen şey ırmızı botlarıydı.

Büfeci tanıdıktı, daha kanyak derdemez, bir şişe Martel çıkardı tezgahın altından, kedime alıyorum sarmıştı. Adanalı'yık ya "Hayır" diyemedim.

Beş dakikalık ısrarlı konuşmalardan sonra komşuların meraklı kulaklarından kurtulmak için evet demek zorunda kaldım.

Evde varmışım yokmuşun umrunda bile değildi.

Yüzünü ancak verdiğim sigarasını yakarken seçebildim. Hoşça bir kızdı..

Martel'i ora bırakıp gittim. Kendi kendine konuşuyordu. Umarım arkamdan şöyle demiştir.

Gerçekten evde tek yataktan tek başka oturacak yer yoktu, sımsıkı tuttuğu şişeyle oraya çöktü, on dakika sonra çenesi açıldı.

Mahalle hamamındaymış gibi şarkılar söyleyerek yıkanıyordu.. Çizmeye dalmıştım, suyun sesi kesilmişti. Bir süredir yanlızca şarkı söyliyordu.

Seslerimdim cevap vermeyince banyoya girdim.

Eve girdikten yarım saat sonra kapı çaldı.

Beni takip edip eve kadar gelmişti. Kısaca, uyuşturucu, alkol, sex gelmişti.

Bir ara sesi kesildi, tekrar konuşmaya başlar diye arkama bakmaya korkuyordum.

Geberecaksin gibilerden bağırdım çağırdım.

Bir ara sesi kesildi, tekrar konuşmaya başlar diye arkama bakmaya korkuyordum.

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

Şaron & Le Pen

❶ Şaron, dinlerin doğduğu coğrafyanın ırkçı lideri... **Le Pen, demokrasinin doğduğu coğrafyanın ırkçı lideri!..**

❷ Şaron, Arafat'ın hayatını bitirmek istiyor... **Le Pen, Jospin'in siyasal hayatını bitirdi!..**

❸ Şaron, milyonlarca dindaşı Hitler tarafından katledilmiş bir ırkçı. **Le Pen, ülkesi Hitler tarafından işgal edilmiş bir ırkçı!..**

❹ Şaron iktidarda ve Filistin topraklarını işgal ediyor... **Le Pen iktidarda olursa nereleri işgal edeceği henüz bilinmiyor!..**

❺ Şaron, ABD ve küreselleşme yanlısı olarak mazlumlara düşman... **Le Pen, ABD ve küreselleşme karşıtı olarak mazlumlara düşman!..**

❻ Şaron, son durum üzerine Fransa'da ki musevileri İsrail'e çağırdı... **Le Pen, Fransa'da ki fransızları "Milli Toparlanma"ya çağırıyor!..**

❼ Şaron bir musevi ve araplan sevmiyor... **Le Pen bir fransız ve arapları, musevileri ve diğer azınlıkları sevmiyor!..**

vo@leman.com.tr

Lütfü Oflaz leman.com.tr

Solu Birleştirme Partisi!

Muhalifliğim anadan doğma, solculuğum sonradan olma!

Çoğu solcunun aksine yıldırım aşkıyla tutulmadım ben sola.

Oysa o zamanlar sol, kalpleri yıldırım çarpmışa döndüren aşk tanrıçası gibiydi.

Eşitlik, özgürlük, adalet, emek, paylaşım gibi güzelliklere sahip sol, insanları bir milenatis gibi çeken cazibe merkeziydi.

Ondan etkilenmekle birlikte epey bir süre onu uzaktan uzağa izledim.

Muhalifiydim, toplumcuydum, ama bugünkü gibi solcu değildim.

Sonra bir gün sol, kendisine yıldırım aşkıyla tutulmuşlar tarafından terkedildi.

Hatta sola bir tekme de bir zamanlar ona yıldırım aşkıyla tutulmuşlar indirdi.

Çoğunluk için aşk, bazıları içinse moda bitmişti.

Sol gönüllerden defedilmiş, sokağa terkedilmişti.

Sokağa terkedilen savunmasız bebekler gibi.

İşte ben sola o en savunmasız, kimsesiz, güçsüz, yaralı halinde bağlandım.

O andan itibaren de ona hiç eksilmeyen, hep artan bir aşk duymaya başladım.

Zaten ben hep yaralanmışları, yalnız kalmışları sevdim.

Onların üzerine titredim.

Onun için öyle ki solu incitecek, kıracak, parçalayacak, güçsüzleştirecek hiçbir şeye katlanamıyorum.

Solun habire bölünmesine, habire sol parti kurulmasına da tepki duyuyorum.

Doymak için sağcılar ülkeyi yerken, doymak için solcuların birbirini yemesini içime sindiremiyorum!

Sonunda çeşitli sol çevrelerden bana yapılan yoğun çağrılara kulak verip bir sol parti de ben kuracağım.

Adını da **Solu Birleştirme Partisi** koyacağım!

Açık Büfe
met-üst

altı rakamla kaçırdım **milli piyango**'da büyük ikramiye'yi

hayatın **devamlılık yazarı** zayıf

çürümüşlük kokuşmuşluk.. size çalışıyoruz

insan toplumsal bir **darlıktır**

zorunlulukla **toslaşmak** tesadüf

yine akşam oldu.. artık vakit **likittir**

insan **olacağına** varır

başarı **gayrettepe**'de ikamet ediyor

harala gürele

ÇAĞDAŞ

● Öğretmen Müzeyyen Hanım ile başlıyoruz efendim..

● Derler ki Kızılderililer Türk soyundan gelir.. Yani canlıdır.. (Espri: Dr. Murat)

● Nerde o elimizi kolumuzu sallayarak dolaştığımız o eski sokaklarımız?!

● Alternatif insan cinsiğilerden bir kardeşimiz; Sirancan!

● Ve efenim, öğretmen Mübeccel Hanım teyze ile köşemize veda edelim..

Akşamsefası

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Selâm... Kasap dükkânından içeri girip camekânlara bi göz attım hemen. "Buyrun, hoşgeldiniz," dedi tezgahtar. Hmm? Tavuk ciğerinin kilosu kaçaymış, bakayım! Parçalanmış, düz, kıvrımlı, kemikli, beyaz, kırmızı ve mavimsi et öbeklerinin önünden hızlıca geçip, dışarıya çıktım. Başka bi yerden daha fiyat almalıyım. Üstelik burda pakette veriyolar tavuk ciğerini. Ben elle verileni severim. Bi kasap loz var; şeffaf eldivenli ince ellerini, Haarşt diye daldırıyor ciğer yığınına ve, "başka bir arzunuz?." diye soruyor!. Belki oraya giderim. Aslında öyle, filmlerdeki fransız ahçıların hazırladığı gibi, soslarla filan bezenmiş olağanüstü bi lezzet çıkaramıyorum ortaya elbet. Biraz salça, at suyun içine, kaynasın, ve ye işte! Abuk sabuk, hızlı bişey. Ama ciğer sonuçta, bi çeşit et.. ve arkadaşlarımdan çok şey öğrendim! PINKFLOYD, VAZELİN ve TAVUK CİĞERİ. Yıllardır sabun kullanıp dururken; vazelinin mastırbasyon için daha sağlıklı ve keyif verici olduğunu önermişti bir arkadaşım. Bir diğerinden, Seksen'li yılların başında, Pinkfloyd diye bir grubun varlığını öğrendim, kulağım şenlendi. Ve çok sonralan başka bir arkadaş, tavuğun da bi ciğeri bulunduğundan, aynca hesaplı ve lezzetli olduğundan bahsedince, garibon mutfağım da böyiece bi parça zenginleşmişti.. Patates'in hep farkındayım ama. Evet, patates var mı? Çekmecede biraz var da.. üzerlerinden garip dallar ve ve ottar fışkarmış!.. Aynca, şu bilgisayarcılar pasajına girip disket almam gerekiyor benim. Yanımda ciğer filan taşıyamam.. Disket ne kadar acaba? Hiç almadım daha önce.

Bilgisayara da hala alışamadım üstelik. Dandik bişey zaten; modem bi daktilo işlevi görüyor sadece. Bi kolaylık olduğunu reddemem tabii. Fakat gerçek bi bilgisayan olan başka kişilerden, şu programı al, bilmem ne taktır, printir şey yap, internete bağlan laflarını duymaktan da fenalık geldi.. Elbette, bazen canım çekiyor, ben de bi insanım; internete filan girmek, şöyle bi şey yapmak, ne yapılıyosa işte.. ama, hem kendime güvenemiyorum, vaktimi alır diye tırsıyorum, aynca.. neyse! teknolojiye savaş açmış bi yabani gibi gözükmenin anlamı yok; kimse kafana silah dayamadı, neyin açıklamasını yapıyosun! Al disketini ve ciğerini, git eve!. Önce kaldırımdaki Korsanların arasından geçtim. Bazen düşünüyorum da -bazen düşüyorum lafı çok hoş bi deyim aslında, yani, hep sigtin boktan şeyler düşünürmüşüm de, başına bunu ekleyince, daa estetik bi görünüm kazanıyor diyeceklerim- evet, bazen düşünüyorum da.. ulan, onaltıncı yüzyılda ve okyanusun ortasında mıyız be! Ne korsanı?! diye düşünüyorum. Böyle abuk sabuk topluluklarda ve yönetimlerde, daha acayibi de gelebilir başımıza; alan razı veren razı! Kafalarına, tek gözlerini kapatan bant ve ayaklarına bi tahta teksalardı daha eğlenceli olurdu, o da yok.. Bi dakka! O korsanların eğlenceli olduğunu filan da nerden çıkardın. İnce kılıçlarıyla adamların bağırsaklarını deşiyor, prenseslere tecavüz ediyor ve seni soyup soğana çeviriyorlar!. Galiba, en ilimli taraflan, korsan olduklarını söylemekten çekinmemeleri, hatta tepeye bi de bayrak dikmeleri! Böylece, bi önlem alabilme şansın doğuyor. Yirminci yüzyılda ise, mafya ya da korsan olduğunu açıklamaya gerek duymayanlar, ve bir çeşit orospu olduğunu belirtmekten çekinen tv stalarıyla dolu etraf. Neyin ne olduğunu anlayamıyor ve el yordamıyla ilerliyorsun. Ellerimi, havaya kaldırdım! Güvenlikteki adam dedektörünü üzerimde gezdirdi, girdim içeriye...

"Kaçlık?" dedi, bilgisayarcı. "Ee? Biliniyorum; normal disket işte!" Cebimden örnek çıkardım, gösterdim. Renkli olanlan vardı rafta. Ev ödevini hazırlamak için elişi kâğıdı almaya gelen bi çocuk gibi mayıştım ve akım onlara gitti. Çıktım dışarı. Fiyat araştırması yapmanın iyi tarafı bu; gezmiş oluyorsun. Sekizden önce evde olmalıyım. Televizyonda bi dizi var ona bakıyorum, ve bu bahaneyle de yemek vaktim belirlenmiş oluyor. Hayatımda, bi düzen varmış gibi sanki. Ama zoraki şeyler çoğu. Kamboçyadaki filan bir iç savaşın patlamalan, sırtına dipçikle vurulan bi adam, suratına yumruk atılan bi kadın, havada uçan bir yazarkasa ve matadoru g.tünden boynuzlayan bi boğa gibi, etkileyici kısa görüntülerin ardarda getirildiği o yavşak jeneriklerin kendi şekilsel düzenine sahip en fazla! Dıştan bakınca, eh, bir anlam ifade ediyor sanki, ama tek tek algılayınca bi gariplik olduğu sezdiriyor ve, 'bakalım, nereye kadar'.. Bu laf da fena değil! Böyle söyleyince, arzuladığım ve ulaşacağıma inandığım gerçekliklerin kıvılcımlarını hissederek, enseme, Flap! Flap! küçük umut şırıngalan batırıyorum! Fazla dramatik hâle sokulmadan da, tadında bırakılmalı tabii. Söyledim ya: Al disketini; gerekiyorsa patates, yürü ve git! Önünde ne var, önce onu bi düşün hele. Bak, nefis bir basamak. indim onu, çıktım kaldırıma.. Az ilerdeki küçük pasaja girip, bir paket disket aldım bi dükkândan.

Büfe vardı, pasajın diğer girişinde. Uzaklan baktım.. limonata çıkmamış henüz! Yaz geliyor; bi iki ay sonra san san görünürler. İlerledim pasajın çıkışına doğru. Gölgelik ve sakin etraf.. Bir kostebeğim! Bina bloğunun bi ucundan giriyorum, ve altını yararak, öbür taraftan çıkıcam!. Bilirsiniz işte.. çok başka bi yere çıkacağı duygusuna kapılıyorinsan. Sadece tam çıkış anı öyle ama. Çıkıcan ve, orada durucan!.. Yürü sen, hadi.. Çok mu komik bu sanki? iki kapı arasında kalan ve ne halt edeceğini bilemeyen insanların hâli şaka mı geliyor sana.. Hop, daldım kalabalığa!. Elimdeki küçük poşetten disket kutusunu çıkarıp, içine baktım yürürken.. Disket işte be adam, nesini inceliyosun. Ciğer atınca onu da mı kurcalayacaksın. Hmm, evet, disket. Koydum geri. ilerden karşıya geçmeli.. Bi dönem, taşıma işinde çalışırken, - o sucu'lann bidonlannı yüklediği gibi demir bi çekçeğim vardı- üzeri konserve kutularıyla dolu olarak, bi kadına toslamıştım karşıya geçerken.."Hayvan!" diye çığlık attı kadın, "Sensin hayvan!" diye böğürdüm.. Evet, hayvanız hepimiz. Düşünen hayvan di mi.. Bazen düşünüyorum da.. ulan keşke ayaklı bi rende alsaydım! Bendekini, soğanı bastırırken uygun bi tezgâhta tutmam gerekiyor, bu da yorucu olmakta.. Hemen iyi günler diliyorum!..

Merhaba Sayın Leman Dostları...

Ben kendim bir marketde çalışmaktayım, her zaman Leman'ın geleceği günü merakla bekliyorum ve onu alıp gazete standının en üst kısmına koyuyorum. Hastalık sanki, noktasından virgülüne okumadan rahat edemiyorum. 4-5 yıldan beni sürekli böyleyim... Leman sayesinde bazı şeyler paylaşabiliyorsak, Leman sayesinde dünyadan ve bu ülkeden haberdar olabiliyorsak, Leman sayesinde sevgiyi, güzelliği, dostluk denen kavramı anlayabiliyorsak, ne mutlu bize o zaman... Leman yurdumun en ücra köşesinde okunuyorsa, Leman hücredeki bir mahkum tarafından şefkatle okunabiliyorsa ve Leman bu halkın umuduna tercüman olabiliyorsa o zaman ne mutlu ki bize siz varsınız. Selam ve saygılar.

Yılmaz

Sevgili Leman,

Ben 18 yaşında Anadolu Lisesi son sınıf öğrencisiyim. Bundan 3 ay önce öyle bir hata yaptım ki, düşüncesizce, bilinçsizce, artık nereye baktığım belli değildi. Zaman su gibi akıp geçiyordu. Geçen zaman da bir masal gibiydi sanki. Öyle bir masaldı ki yalanlarla, dolanlarla, iftiralarla, iddialarla yaşanmış bir masaldı. Gece gündüz düşünüyorum da hatayı en başta yaptım sanırım. Ama nerden bilebilirdim ki, bu masalın sonu pişmanlıkla bitecek. O zaman her şey uzaktı ölümden. Ve ben de uzaktım ama şimdi ölüm yanı başımda. İster istemez ölümle arkadaş oldum. Artık lanet ediyorum kendime, yazıklar olsun diyorum; ben bunu yapacak kadar düşüncesiz bir insan olamazdım. Evet, artık masal sona erdi. Her insan gibi ben de bir hata yaptım ve şimdi o hatanın bedelini ödüyorum.

Semra Yavuz/Artvin

Bu mektup 6 Nisan 2002 tarihli 2002/15 sayılı derginizin Okur Mektupları köşesinde Sevim Zakuto adlı okurun İsrail politikalarına destekleyici nitelikte yayınlanan yazısına (ve kendisi gibi düşünenlere) cevaptır.

Selam,

Sizi saygıyla selamlıyor ve hemen konuya giriş yapıyorum... Hani klasikleşmiş bir söz vardır; "Küçük insanlar kişileri. Normal insanlar olayları, Büyük insanlar fikirleri tartışırlar" diye... Şimdi ben iki boyutlu bir varlık olacak ve bir boyuttaya Küçük insan olup şahıslar bir boyutta da Normal insan olup olayları elden geldiğince tartışmaya açmaya çalışacağım. Ama bunu iki soru, belki de cevaplar içinde saklı iki soru halinde yapacağım.

Soru Bir: Bir suç işlenmiştir... Bu suçu Ahmet işlemiştir ama suçun azmettiricisi Mehmet'tir. Bu durumda asıl suçlu kimdir?

Soru İki: İrtikab kademelerini tayin etme isteği, en doğal insani bir haktır. (Bence) Bu haklar temelde sosyo-politik, ekonomik ve kültürel haklardır. Peki bu hakları en doğal resmi yollardan istem mevcut sistem baskıcı politikalar ile bastırıyorsa bu durumda bu istemin er geç kendini gayri resmi yollardan ifade etmek isteyeceği muhakkaktır. Bu durumda meydana gelen olumsuzluğun asıl suçlusu kimdir?

a- Doğal insani hakları isteyen mi?

b- hakları baskıcı politikalarla bastıran mı?

c- Gayri meşru yollardan istemek mecburiyetinde kalanlar mı?

Sevim Zakuto ve kendisi gibi düşünenlere, özellikle sorulara vicdan yasalarından faydalanarak cevap vermelerini istiyorum.

Yekza Karen

Merhaba Leman Okurları ve Emekçiler!

Güzel dostluğa bir kere daha merhaba demek istiyorum. Leman'ı bir kaç haftadır takip ediyorum. Ve bu kısa sürede siz değerli dostları okumak bende alışkanlık haline geldi. Ve bu kısa sürede okurların dostluk kervanına katılmak istedim... Ben bir yazının bedelini ödemek için özgürlüğün olmadığı ve hakların sınırlı olduğu bir ortamda cezamın bitmesini bekliyorum... Gökyüzünün sınırsızlığına, toprağın kokusuna hasret, her şeyden yoksun ama en önemlisi insanların olduğu ama insan sevgisine hasret bir ortamda yaşıyorum dostlar. Sizlerle ve görmediğim duyarlı, güzel dostlarla insanca güzel olan değerli duygu ve düşünceleri paylaşmak, mektuplaşmak istiyorum.

Aytan Olgun
Bergama Özel Tip Kapalı Cezaevi Oda: A-9 P.K. 35700 İzmir

Selam Nur-u Siyah,

Adlarının belgesi demişsin Leman'ın 23 Mart'taki sayısında yayınlanan mektubunda. Şu an nerede yaşadığın, ne yaptığını elbette bilmiyorum. Ama onun aynı şeyleri hissediyoruz. Benim de odamın orasında burasında, kime yazıldığı kısmen belli ama yollanacak adresi olmayan birçok mektubum var. Onları gördükçe kopuyor içimden bir parça ve anlayınca umutsuzluğumu... Bizi ne böyle kendisine bağlayıp esir alan, ve yakışır mı insanoğluna böylesine kendi benliğini adamak, ona değer vermeyen birkaç insancığa... Onu alıp gitti onun büyük şehri, benimse şehrim küçüktü. Onun hayalleri vardı okyanus dibinde, benimkilerse deniz yüzeyinde, ulaşılabilir ve görülebilir... Önce beni onu sevmeye ikna etti, sonra da sevmemem için beni aramadı bile. Nedir bu insanlığın içindeki çelişki, nedir paylaşamadığı o ulu ruhuyla? Bu soruların cevabı için onlardan biri gibi mi davranmalıyım? Hayır asla, Nur-u Siyah!

Biliyorum, onun yanındayken sen sendin, masken yoktu -senin de dediğin gibi- ve ilk sevmiendi... Peki biz onları böylesine severken onları bizden ayıran neydi? O büyük şehirleri mi, yoksa içlerindeki kara kuyuları mı? Kendi tırmalamayla kazıdıkları kara kuyuları... Ben yaklaşık 5,5 aydır onsuzum. Yaşadığım ilişki boyunca öğrendiklerimden daha fazlasını öğrendim bu zaman içinde... Ben sevebilmek için önce insanları, kendimi iyice tanımam, özümsememem gerektiğini öğrendim... Evet gitti içimdeki o mahsun yüz, artık şarkılarla çağırmıyor o büyük serüvencisini, artık ardından onun için şiirler okuyup, gece 3 ayinleri yapmıyor, perdesi açık pencere önünde mum ışığıyla... Yani çağıldar atan, kalbinin sol köşesinde duran küçük mavi deliği artık büyümüş elleriyle tıkayıp, sustummayı başarıyor. Yani artık küçük kızın elleri yağmurunkinden çokça büyük!..

Aleş Sönmez

Nur-u Siyah'a;

Pes edemezsin Nur-u Siyah! 23 Mart 2002 tarihli sayıda okudum mektubunu... Çok ama çok ince, duygusal bir insansın (Benim gibi!)... Bergama'ya "Pes ediyorum, sevgisizliğin sevgimi yendi" demişsin. Bir mücadeleye benzetmişsin. Veya diyelim ki maç veya yarış. Sevgisiz ile sevgili hiç aynı kulvarda veya sahada veya ringde olur mu? Denge yok anlıyacağın. Tabiata aykırı... tamam anlıyorum, çok mücadele ettin. Fakat bak zulandaki mahsun resmin zannettiğin kadar mahsun olmadığını da anlamışsın! Başka seslere, başka aşklara gitmiş... İyiki de şimdi gitmiş! İyi ki erken gitmiş! Ya geç gitseydi? O zaman daha büyük yıkım olurdu. (Değil mi?). "Bir kez daha öğrendim aşkın renginin siyah olduğunu" demişsin... Mektubunun başında da "İlk sevmenin heyecanı ile ona koştuğunu" belirtmişsin... Çelişkili duygulardasın... Boşver her şeyi. Senin kişi yalnızca şarışsızlık. Veya kötü seçim... Soyun at üzerindeki o hüzün ve keder giysisini... Bak bahar da geldi... Bahar aşk mevsimidir. Bilirsin. Ve emin ol, aşkın rengi zannettiğin gibi siyah değil... (Beraberken pembeydi ama) Yalnızca yoğun ve kederli bir boşluk yaşıyorsun... Umutlarının daima yemyeşil kalması dileğiyle.

Barış Yalçın
E Tipi Kapalı Cezaevi K-C.8 33020 Mersin

Selam Leman!

Üç yıldır seninle beraberim Leman ve iyi ki beraberim. Üniversitede yalnızken tanıştım seninle ve tıpkı o ilk okuduğum andaki gibi hala en iyi dostumsun benim... Buradan Leman okurlarına da "merhaba" tabi. Özellikle de Seda Nil'e. Affınıza sığınarak (size söylemek istediğim çok şey olmasına rağmen (Leman yazar-çizerlerine seslendim) ben hemen Seda'ya seslenmek istiyorum.

Sedacım, yanın sınavın olduğu için çok kısa zamanda yazıyorum bu satırları ve eğer mektubu yollayacak kadar para bulabilirsem (başka Leman okurlarıyla da mektuplaştığım için) sana umarım ulaşacağım. Yurttayım ve odalar da bildiğiniz gibi tek kişilik değil. Tıpkı senin yazdığın gibi yalnızım bu insan kalabalığında ve senin gibi isyan edenlerdenim. Anlayacağın "sürüden ayrılmaya korkan koyundan, farklıyım ben" diyenlerdenim. Tabi yalnızım sonuç olarak... Seni kendime yakın buldum, mektubunu okurken; ve yalnızlığımızı giderebileceğimizi düşündüm. Ama adres vermemişsin, başka alternatifim kalmadığı için de sevgili Leman aracılığıyla sana ulaşmaya çalıştım. Dediğim gibi 23 Mart 2002 sayısında yayınlanan mektubunu okudum. Lütfen beni bul. Ben iyi dost olacağımıza inanıyorum. Bana ulaşsan da ulaşmasan da, ben bu koyun sürüsünden farklıdığını hissettim ve bu dünyada yalnız olmadığımı gördüm. Onun için de sevgiyle kucaklıyorum seni ve dost olamasak da, ulaşamasak da birbirimize sana hoşçakal dostum diyorum. Not: 20 yaşındayım, amaan ne farkeder kii...

Serap Türkdoğan
Kredi ve Yurtlar Kurumu Yurdu B/Blok Kızeyteml/Kastamonu

Merhaba Leman!

Bu sana yazdığım ikinci mektup. Şu anda tam bir durmur yaşıyorum. Çalıştığım işyerindeki bir bayan arkadaşımın iki yaşındaki kuzeni kalp hastasıydı. Doktor ameliyat etmişti. Hepimiz çok endişelendik. O herşeyden habersiz bir şekilde oyunlar oynuyor, etrafa gülücükler ve masumiyet saçıyordu. Bizim yaramaz bebeğimizdi. Son günlerde çığırından çıkan İsrail-Filistin çatışmaları, dünya televizyonlarına yansıyan zulüm ve katliam görüntüleri, bu olaylara tepkisiz kalan ülkeler, ülkemizin içinde bulunduğu kötü durum, kötü siyaset, kötü siyasiler beni bu dünyadan kopup diplere çekiyor; umutlarım gün geçtikçe karamsarlığa dönüşüyordu. Böyle kötü bir durumdayken sadece o hasta bebeğin gülücükleri beni dipten alıyor, tekrar yaşama dönüyordum. O gülücükleri ve masumiyeti dolu dolu yaşamak için. Ailesi çok tedirgindi. Fakat hastalığına rağmen şanslı bir çocuktu. Ameliyat için ailesi elinden geleni yapıyordu, maddi problemleri yoktu. Teyzesi bu yaşadıklarından etkilenmiş olsa gerek Lösev'e gönüllü üye olmaya ve bağışta bulunmaya karar vermişti. 02.04.2002'de Lösev'e üye olduk ve eşarpların ürünlerinin de satışını yaptık. Çünkü bu çocuklar bizim bebeğimiz kadar şanslı değildi. Belki çok büyük bağışlarda bulunamayacaktım ama elimden ne geliyorsa yapmaya hazırdım. İşyerinde duyarsız olarak tanıdığım insanlar bile yanımlara umutla bakmalarından bu çocuklara yardımda bulunmak için bir saniye bile düşünmeden bize yardım ettiler. Son zamanlarda fazla göremediğim yardım duygularını ateşleyip; yeniden açığa çıkartmanın mutluluğunu yaşarken bir haber beni oldukça yaraladı. Sağlık Bakanlığı Lösev ve Bizim Lösemili Çocuklar Vakfı için, toplamış oldukları bağışlan bazı özel hastanelere aktarıp amaç dışı çalıştıklan için soruşturma başlatmıştı. Şu anda olay soruşturma aşamasında olduğundan kesin bir yargıda bulunmak güç. Yalnız böyle bir şeyin doğruluğu ispatlanırsa yardımda bulunan insanlar kullanılmış, tedavi olup da iyileşeceklerini düşünen çocuklar da aldatılmış olacaklar. Lösev'in kartlarında şöyle yazıyordu: "Bir kart, bir yaşam". Umarım vicdansız ve oportünist insanlardan kurtulan bir kart gerçekten bir yaşam kurtarmış olsun... Sevgiyle. Hoşçakalın.

Esmal/Kütahya

Selam Ola Dostlara!

Hikayeden şeyler yaşıyoruz şu günlerde. (Belki sarf içerde, ya da duvarların dışında da!) Bundan ötesi zaten meçhul! Yoksa farkında olmadan kahramanı mı oldum bu oyunun... Ve bu yaşam denilen film bitti, perde kapandı da benim mi haberim yok... Ne kötü. Oysa ben, tüm repliğimi bitirmemiştim henüz... Arada birkaç dram sahnesi, bir-iki damla gözyaşı; filmin finalinde MUTLU SON olacaktı. Aslında hepimiz, bu hayatın senaryosuz bir filminin uçan kahramanlarıyız. Ve hep aynı filmde yeni yeni senaryolar yazıyoruz... Hepsi bu... Bense bütün senaryolarda dostluğu, sevgiyi, umudu, hüznü ve sevinci yazıyorum. Ve paylaşmak isteyen herkesle de, paylaşarak çoğaltmak istiyorum. Ve Lemancı dostlar, düşlerinizi ve dostluğunuzu mektup dünyle de olsa benimle paylaşır mısınız?

Sadık Karagöz
E Tipi Kapalı Cezaevi C-Blok 14.Oda 4600 Muğla

Bütün Leman'cılara;

Size yazmakta bir süre tereddüt ettikten sonra önceki hafta Okur Mektupları'nda Eda'nın mektubunu okudum ve yazmaya karar verdim. Ben de maalesef diyorum; Selçuk Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde öğrenciyim. İnsanın da, şehrini de tanetliyorum burdan... Elimde olsa Konya denen bu kokuşmuş şehri Türkiye sınırlarından çıkarırdım. Artık her şeyin içine dinin alet edilmesinden sıkıldım. Sınava hazırlanan arkadaşlara seslenivorum! Şöyle bir oturup düşünün; şu anda sahip olduğunuz şey, avuçlarınızın içindeki şey sizsiniz. Sizin hayatınız. Buradaki öğrencilerin hepsinin ama hepsinin sizin yerinizde olmayı istediğinden o kadar eminim ki. Öğrencilere pislik gözüyle bakıldığı, hiçbir gencin gülümsediğini görmediğim, herkesin bir an önce burdan kurtulmak istediğini bildiğim bir şehirde okumamak için çalışın. Beyninizin yenmesine izin vermeyin. Konuşacak insan bulamamak, düşüncelerini söyleyememek o kadar kötü ki... Bitiyor musunuz? Hani Üniversite öğrencilerine insanlar genelde aydın insanlar gözüyle bakarlar ya... İşte ben o gençlikten hiçbir şey beklemiyorum... O kadar boş, saçma, insanı delirten insanlar var ki anlatamam! Üniversite gençliği bu olmamalı. Şundan eminim ki Konya iyi hacı-hoca yetiştiriyor. Yobazlıktan ve birilerinin beynini yıkamaya ve kendine çekmeye çalışan öğrenç insanlara seslenıyorum. Kendinizi çoğunlukta sanıyorsunuz ama size gülen çok insan var. Ve şunu bilin ki, o minicik beyinlerinizle benim düşüncelerimi asla değiştiremeyeceksiniz.

Hayatıma renk katan, kendimi bulduğum tüm Leman ailesine selam. Herşeyin en güzeli sizin olsun, iyi ki varsınız.

Portakal

Dostlar,

Öncelikle "gerçek hayatın azizlerini" selamlıyorum. (Juli'den ç-alıntı!). Ve sonra mektup yazacağım kağıtların çeşitliliğinden ve yazımın çirkinliğinden ötürü özür dilemeyi gerekli bulmadığımı söylemek istiyorum. Derdim çok, moralim bozuk...

Bugün internet cafeye gittim. Sırf iş başvurusu için. Yani işsizliğimi gerçek dünyada duyuramadığım gibi sanal alemde iş aramaya kalkışım. Sanal alem eşittir boşa kürek sallamanacak...

Yüksekokul mezunu bir işsizim. Ve işsizliğimin ilk yılını doldurmasına iki ay kaldı... Ben Giresun'da Büro Yönetimi ve Sekreterlik okudum. O yıllarda bir hocamız vardı; tüm pişkinliği, aymazlığı, koyunluğu ve de tuzu kuruluğuyla bize şunu söylerdi: "Sekreter deyip geçmeyiiin, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri..." Yorumunu sizlere bırakıyorum!

Bugün karşıma çıksa o adamı, biliyorum ki, hissettiklerimi anlatamayacağım. (Anlayacak kabiliyeti olsaydı zaten, öğretim görevlisi olmazdı.) Ama sadece şunu sorardım: Madem BM'e Genel Sekreter olacaktım, mezuniyetimin ilk yılında benim internet kafede ne işim var? Düşündükçe ağlayasım geliyor. Güya Zonguldak'lıyız! Zonguldak'ta yaşıyoruz! Adı ağır memleket! Ama gel gör ki, bir posta yaramıyor.

İşçiyi davası için derleyip toparlarsınız, çünkü her hallükarda bir sendikası ve bir de başkanı vardır... Hah tamam gördünüz mü?! Tam bir koyun gibi konuştum. Yani "işsizler n'apsın diyeceklerim bir anda... Beni anlamanızı beklemiyorum. Sağolsun derin devlet, piyasa medyası, gazete patronları... Sağolsun Tayfun Talipoğlu vb... Arjantin çığırtkanları, popüler maymunlar, Arif Sağ gibi önce popülizmi yaratıp, kendisi özüne dönmekten sıyrılmaya uğraşan gençlere satışan; yaşı yetmiş ya da yetmemiş ama işi bitmiş köy ya da Onur Akın gibi kent ozanları... Sağolsun saman altında din ticareti yürüten tekkiyeci, dönek Tayyipler, Necolar, Cüppeli Ahmet Hocalar... Derin devletçileri derin derin uluyanlar, uyutanlar. Orta Asya hayatıyla yarap tutuşurken Asya'nın or(t)asında burasında "çakılan kevtan" görmezden gelenler... VE SAİRELER VE SAİRELER! Hepsi de sağolsun. Sonunda bizi de istedikleri gibi yoğurdular. Hamura -şükürler olsun- henüz tam şekini veremediler. Şekilcilik onlara mahsus kalsın, ben işsiz halkıma gene de bağlım yana yana teslim olmayacağım, Dostlar, sık sık kendimi sorguluyorum. (Bunu yapacak fazlaca vaktim oluyor). Eve gündelik gazete girmiyor, diyorum, sonra düşünüyorum; Nasıl olsa hepsi piyasa. Çok fazla şey kaçırmış olmuyorum. Bunun için üzülmeme gerek yok. Patrona Halil, Topal Osman Ağa, Uzun Mehmet hakkında tiyatro oyunları yazacak arşivim yokmuş da n'oolmuş?! Bunun için de üzülmeye değmez! Ben alnım ak, başım dik bu memlekette işsiz güçsüz yaşayacağım ama bu derin devlete de düşman olmaya devam edeceğim. Çünkü bileceğim ki, her fabrika kapanışında, mezuniyetlere her yenileri eklenişinde, F tipi kayık cezaevlerine karşı başlabılan ölüm oruçlarında, açlık grevlerinde kaybedilen devrimcilere her bir ruh eklenişinde... bu devlet bir düşman daha kazanıyor, devrimciler biraz daha kemçalanıyor! Kafeden çıkışta parayı öderken kafe sahibine; "e-Leman'a ihtiyacınız yok mu" diye soramadım. Sonra dostlar Le-Man'ın Charlie Hebdo özel sayısını aldım... Mutlu oldum. Ama ezik bir mutluluktu!.. Sevgili dostlar, dün akşam TV'de kanalları dolaşırken TRT'de bir sunucudan duydum. Bugün Aşık Daimi'nin ölüm yıldönümüymüş. Kendisine rahmet, Anadolu halkının bağışlığı diyorum. "Gerçek ozanlarımız rahat olsunlar -ve rahat uyusunlar- Ve şunu bilsinler ki türkülerimizi yok edemediğiçe bizleri de yıkamazlar! O kadar kolay değil!.. Tüm Leman emekçilerine ve okurlarına selamlarımı ve sevgilerimi gönderiyorum.

A.K.

Sevgili Leman Emekçileri;

13 Nisan 2002 tarihli sayınızın Okur Mektupları sayfasındaki DUYURULAR köşesinde "Yaşamevi Bülteni" başlıklı ölüm oruçlarında hafızasını yitirenlere "yeni bir hayat için yaşamevine sahip çık" sloganı altında buna ait web sitesini belirtmişsiniz... Mersin E tipi cezaevinde yatmaktayım. Malumunuz, web sitelerine ulaşamam,. Damlaya damlaya göl olur ilkesi ile bir damla da olsa elimdeki imkanlarımın sonuçta göl olacağı inancı ile iletişim kurmak istiyorum... Bu bültene nasıl ulaşabilirim, bu konu hakkında sizden bilgi rica ediyorum. Bu bilgiyi geniş olarak okur mektupları sayfanızda yayınlarsanız sevinirim. Veya mektubumun içine koymuş olduğum posta pulu ile tarafıma yazıp aydınlatırsanız çok mutlu olacağım. Konunun asıl mühim yanı; Yaşam Bülteni nedir? Bunu anlayamadım. Yani ama haftalık ama aylık bir bülten yayınlanıyor ve gelini... ölüm oruçlarında hafızasını yitirenler için yeni bir hayat yaratmakta mı kullanılıyor? Veya; bu bülten ile bülteni temin edip faliyetlerini, yaşam sistem ve şartlarını mı takip ediyoruz... Kusuruma bakmayın anlayamadım. Lakin başta da amacımı izah ettim. En kısa zamanda yanıtınızı bekliyorum. Ayrıca Cezmi Abi'yi Şizofren Aşka Mektuplar kitabından dolayı kutluyorum. Sevgiler, selamlar...

Barış Yalçın
E Tipi Kapalı Cezaevi C-8 Koğuşu 33020 Mersin

Leman Dostlarına!..

Başlamadan önce LEMAN'a doyasıya bir teşekkür etmek istiyorum. Değerli emekçilerin yaklaşmakta olan bayramını kutluyorum. (1 Mayıs İşçi Bayramı)... Leman dostlarımla bir konuyu paylaşmak istiyorum. Konu şu: Memleketten uzakta ve memleket hasreti ile yanıp tutuşan, hep yanlış anlaşılma kurbanı olan, bir yorgun demokratı konuşmak istiyorum... Bir zamanlar onu öldüle boğan, kanalında şov yapması için birbirini ezen TV kanalları niye bu kadar duyarsız kalabiliyorlar anlamıyorum. Oysa ne kadar hoştu bunlar. Gürler gürleri kovalardı. Kendi kanalında şov yapmadı ve kendinin reytingini yükseltmedi diye türlü "tekomontajlarla" onu lekelediler. Tertemiz o koca yürek işte o zamanlar rahatsızlandı. Kuru iftiranın **acısı büyük olur dostlar!** Zaten onun şarkıları onları susturacak bir zaman. İbo'sundan İzzet'ine her akşam kürtçe parça okuyan devletleşmiş kürtler ne kadar duyarsız?... Dostlar ben ne doğulu ne de bir kürdüm. Ben babamın bir uçunda onu anlayabilen bir yorgun demokrat hayranıyım. Onu albümlerinde arayın diyorum sadece. Eminim bulacaksınız. Çünkü o bizleri bizden çok sevdi. **Hatta hergün belimin ortasına cop indiren polisi bile.**

Eğer benim hakkımda bana yazmak gibi kötü niyetiniz olursa e-mailim şu:

M. Bozdoğan
yorgundemokrat_tr@mynet.com

Size Hücremden Yazıyorum

Herşey kuşatılmış durumda. Herkes bir çemberin içine sıkışmış. Kapılarını kapatmış herkes. Gözlerini içine çekmiş. Yüreklerini pazara çıkarmış. Herkes olduğu yerden kaçmaya çalışıyor. Kendini kafeslere tıkıyor. Kabuk bağlıyor kendine. Yüzüne maskeler yapıyor. Saklıyor kendini. Kaçıyor... Sızıyorum. Kendimden bile bunalıyorum. Soğuyorum çoğu zaman yaşamaktan. Anlamsızlığın kucakladığı ve bizi kendine doladığı bir yaşam dayatılıyor. Dayatma yaşıyoruz. Susuyoruz. Sinliyoruz. Hapsolmuşuz. Çıkamıyoruz. Görmüyoruz. Sessiz sedasız... Olup biteni ürkek, tedirgin izliyoruz. Kandırılıyoruz. Kanıyoruz. Birbirimize inanmıyoruz. Birbirimizi suçlamıyoruz... Bunun için kovuldum her yerden. Bunun için dışlandım. Bunun için umutlarımı umutsuz tükettim. Bunun için kendimi zorladım. Kendimi kendimden bile dışladım. Yalnızlığıma sarıldım. Sığınabileceğim en sıcak yer orasıydı. Sıcak, her şeyden ve herkesten uzak, issiz bir yerdi yalnızlığım. Hücre gibiydi. Daracıktı. Ben sığıyordum içine bir tek. Bir de az da olsa ayışığı. Onun haricinde herkes dışarıda kalmıştı. Herkes kendine yabancılaşmıştı. Yalıtılmıştı duygularından. Yüreğini, ruhunu yapaylaştırmıştı. İnsanoğlu deney yapılan bir varlığa dönüşmüştü sanki. Usulcacık güdümlenen, fitillenen, hükmedilen... Çığlıklarını saklıyorum. Direncim var herşeye karşı yine de. Direncimi umutsuz umudumla yıkıyor bir güzel anmıyorum kendimden. Sonra yine dönüp bakacağım kendime. Belki bir şeyler kalmıştır benden. Sıkılmıyorum diyeceğim günler de gelecek. Nefesim isyan kokmayacak o zaman. KİM BİLİR?.. Yalnızlığımı satılığa çıkardım. Herkes bir parça alabilir. Buna gerçekten ihtiyacım var. MANEVİ KRİZDEYİM. Bana beyinlerini ve ruhlarını açacak insancıl ve sevgiyle yoğrulmuş dostlar gerekiyor... HEPİNİZE HÜCREMDEN KUCAK DOLUSU SELAMLAR!

Ahmet Turaç/Hatay

Le Man
Sayı: 546
27 Nisan 2002 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

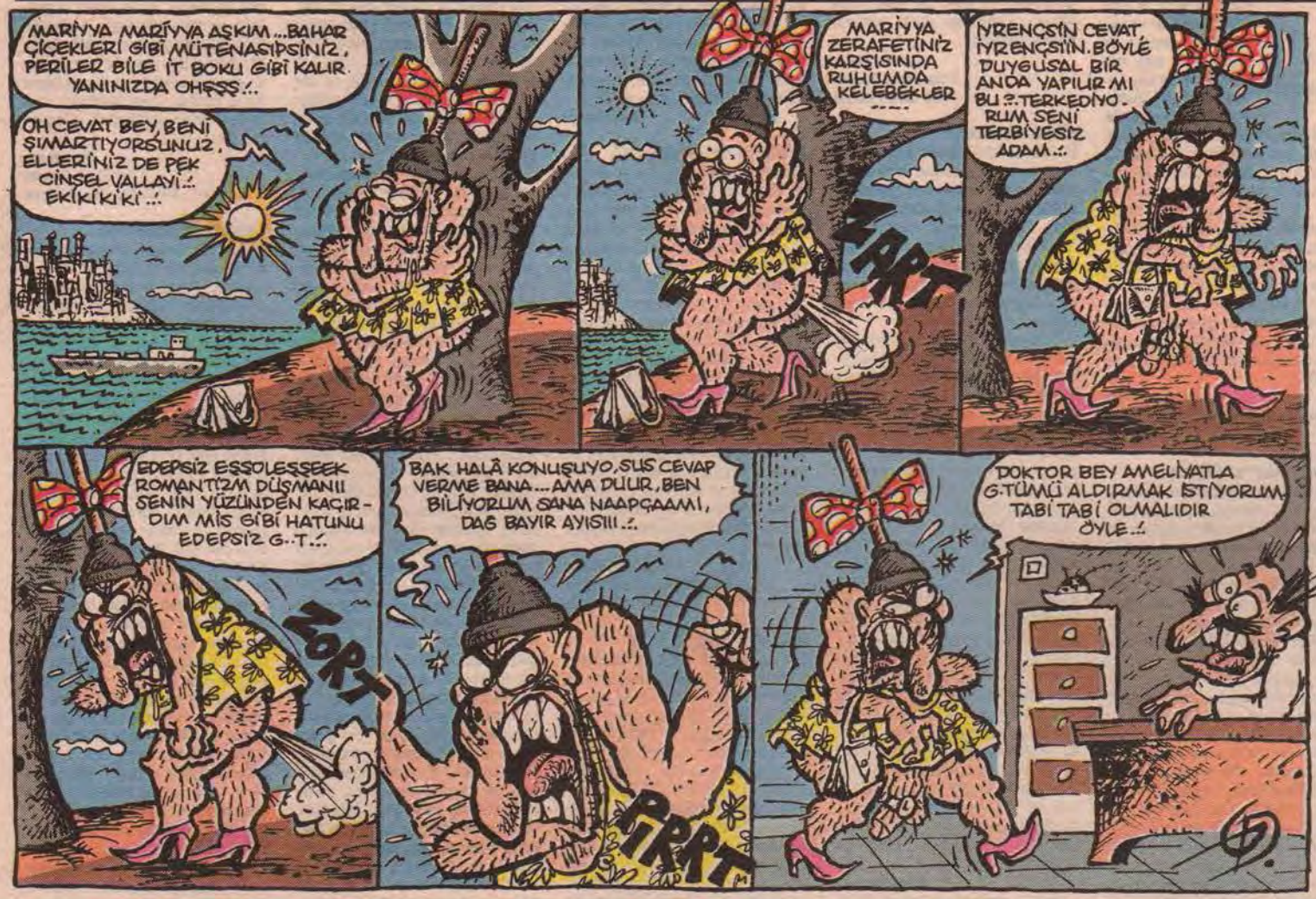
Yazışileri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● **Yazar ve Çizerler:** Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Kutlu ESENDEMİR ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLÜ ● Lütfü OFLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Sarı ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Seler SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● **Sayfa Sekreterleri:** Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● **Bilgisayar Tasarım:** Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● **Satış:** Cüneyt AYDIN ● **İşletme:** Orhan AÇAR **Müessese:** Ali YAVUZ ● **Muhasebe:** Suzan ERBAŞ **Tel:** 292 95 65 (4 Hat) ● **Fax:** 251 42 44 ● **Abonelik için Tel:** 292 95 65 (112) ● **Baskı:** İlkak - 0.212.880 40 75 • **Dağıtım:** DDP - 0.212.622 22 22 **Adres:** İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, aspri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

Dikkat Dikkat!!

Sevgili vatandaşlar, hiç yayınlanmamış birbirinden normal maceralarıyla Deli Cevat albümü Mayıs'ın ilk haftası siz pek sayın halkımızın hizmetine sunulacaktır. Evet! Olacaktır bu.

Sevgili vatandaşlar artık insanlık tarihinde yepyeni bir sayfa açılmaktadır. Pırıl pırıl bir gelecek bizleri beklemektedir. Ne mutlu o insan evlatlarına ki bugünlerde gördüler... Dii mi Cevat aabi.?! (Evet!)...

Sadece Şaron mu?

NOAM CHOMSKY Söyleşi

UFUK URAS
MURAT BOZLAK
MEHMET BEKAROĞLU
YOUSEF AL SHARİF

Çağçağ Arafat'la Görüştü

Filistin Özel Sayısı gazete bayilerinde! Tükenmeden alınız...

Efsane döndü... Tabudeviren Ariel Şaron'a gaz veriyor!

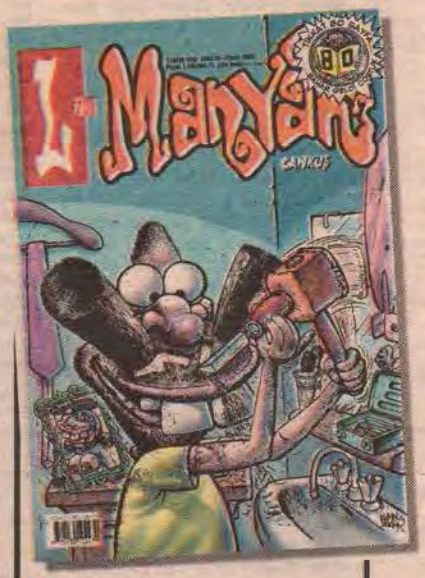
ZUMBO Mercimek Çorbası ve Davud'un Mührü

YA ALLAH RAMALLAH

Arap dünyasının tanınmış çizerlerinden MAHMOUD KAHİL'den LeMan için karikatürler!

Bezgin Bekir Kullanan Adam Gönül Adamı

- **Gürcan Yurt**'dan Robinson&Cuma
- **Selçuk Erdem**'den Venedikli Portakal
- **Gökhan Dabak** Deli Cevat
- **Vedat Özdemiroğlu** VÖsym
- **Ahmet Yılmaz**'dan Mr. Fuçirtens
- **Güneri İçoğlu** ve Dumur Detayları
- **Kaan Ertem**'den Ezik Sarkıcı Altuğ, Zıçan Adam, Enstantaneler
- **Aslan Özdemir**'in Teknocan'ı
- **Bahadır Boysal** Sanal Simge, Kofti Anarşist
- **Atilla Atalay** Eray, Sıkılhan
- **Kadir Yılmaz**'ın Boing Burhan'ı
- **Mem-Coş** Hatıralar Geçidi
- **Metin Fidan** Doçent Fuat Pim
- **S.Günday-L.Çanga** TirtStar
- **Cengiz Alan-G.Yurt** Cabbar Baba
- **Soner Günday**'dan Zikaçu
- **Can Barslan**'dan Dedektif Sanlı
- **Behiç Pek** Yönetmen İkram Abi ve Asistan Yaşar
- **Bulmaca** Deli Cevat Abinizden

80 sayfalık L-Manyak'ta

CHARLIE HEBDO - LEMAN Buluşmasının usaresi, tortusu ÖZEL SAYI çok sayfa... İki derginin yazar çizerlerinden karikatürler, yazılar, sürprizler çok özel fotoğraflar...

CHARLIE HEBDO ÖZEL SAYISI HALA BAYİİLERDE

Son turlar kolleksiyoncular kaçırmasın...

547

4 Mayıs 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/18 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

DİKKAT, FAŞİST SERİ KATİL ÇIKABİLİR!

Akşamsefası

K.K.T.C-750.000 TL.

bahadirboysal@yahoo.com

Yeah! Dünya tepe taklak gitmektedir!

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

OPTÜ'DE BÖLÜM BİRİNCİSİ OLAN GÜZELLER GÜZELİ, TEMİZ KALPLİ VE HEPSİNDEN ÖNEMLİSİ BENİ CANINDAN ÇOK SEVEN BİR SEVGİLİM VAR, AMA BEN ONU ÇİRKİN, SEVİMSİZ, SAHTEKAR, YALANCI, ÇOPUR SURATLI VE ORTA OKULDAN SKTİR - NAMELİ BU GÖRGÜSÜZ KALTAKLA ALDATIYORUM !.. ANNEMGİLLER BEN ÜNİVERSİTEYİ KAZANINCA TAM ÜÇ YIL FETULLAH'IN YURTLARINDA SÜRÜNDÜR-DÜLER BENİ !.. ONUN BASTIRILMIŞ ŞEYİYLE OLUYOR BU ŞEREFSİZLİK !!!

B.BOYSAL AKIŞTA & İHTİRAS TRAMVAYI KALKIŞTA !

BBG EVİNDEN GÖRMEDİKLE-RİNİZ, DUYMADIKLARINIZ !.. EVDEN ATILAN COŞKUN BABA KIRGIN !.. AİLESİNİ ÖZLEMEDİĞİNİ VE EVDE KALMAK İSTEDİĞİNİ BELİRTTİ !.. AZZ SONRA ..!!

ULAN BU PALA COŞKUN'DAKİ DE NE HIRSMIŞ BE ?! E TABİ AYLARDIR İÇERDE.. ÜÇ AYLIK EMEKLİ MAAŞINA DO-KUNMADI.. BİR ÜÇ AY DAHA KALSA HOOP-KALLAVİ EMEK-Lİ MAAŞINI ARTIK FAİZİ-Mİ REPOMU YATIRG ?!..

AAAVY YETEER ! HAYATIMIZA RENK GEL-SİN DİYE AVRUPA-DAN EN HARDCORE-SADO-MAZO FETİŞLERİ SİPARİŞ ETTİM.. FAKAT ÖTE YAN-DAN NE MENEM Bİ HASTALIKMIŞ BU TAHLİLCİLİK !.. NE HALE GELDİ BU ANADOLU KAPLANLARI !.. YIKIL !..

-A A !.. GİFTE KAPLI EMEKLİ SER MA ? KIZ BU NE KOL ?.. DÜNME TESTİNE Mİ GİDİLDİ ?

-Hiç sorma be Bahadırcan... Raa diye dinci bir çocuğa aşık oldum..

- ENTERESAN.. PEKİ ŞEHRİN YARIŞTIĞINI BİLİYOR MU ?..

-Yahu evlenicek dilim ya.. Hele bi hevesimi alim !..

- ULAN ABDESTLİ, NAMAZLI ÇOCUĞUN KANINA GİRMİŞSİN YA, NE DİYİM ?!

- O dili de bi gün müsaitsen sana gelim !

- MAL SAHİBİ MÜLK SAHİBİ, HANİ BUNUN İLK SAHİBİ ?! ŞİMDİ Bİ BALGAM ÇIKAR-CAM, NE TÜRBAN KALICAK, NE DE MANTO VALLAHİ BİLLAHİ HA !..

ÖZE DÖNEN BD & SAT ANİST MANİTASI ATSAN ATILMAZ!

LAN SEN NE AŞSALIK BİR KAHPEY-MİŞSİN BE !.. HAYATIM İTLİKLE, SERSERİLİKLE GEÇTİ, BARİ BU BAYRAM ANA-BABAM SEVİN.' DİYE DEDİM !.. ASKERDE BİRİKTİRDİĞİM PARAYLA KURBAN İÇİN BİR TEKE ALDIM GELDİK BURAYA !.. FAKAT SEN GENE GECE AZIP KUDURUP TELEF ETMİŞSİN HAYVAN !.. ŞİMDİ ONUN YERİNE SENİ ADAMAZ MIYIM BEN !?

ŞU İLİŞKİ-NİN İSTİKRA-RI ADINA NASIL Bİ AVRASYA AROMASI PEŞİNDESİNİKİ !.. HEM KÖYLÜK YERE BİR RENK GETİRDİM, PENA MI OLDU.. BENİM BU KARİKATÜR-DEN ALICAM DERS ŞUDUR : "ALIŞMADIK DON, DÖTTE DURMAZ !!!

B.BOYSAL & AÇIKHAVA TEKNO MÜZİK FESTİVALİNDE CİNNET-TRANS!

EYOO, EYOO !.. HEP İLİŞKİMİZE RENK GELSİN DİYODUN YA !.. AL BAK ŞİMDİ DE KÖÇEK OLDUM !..

GÖRDÜM GÖRDÜM ! IŞIL IŞIL OLMUŞSUN EN SONUNDA ! FAKAT ŞU KOLTUK ALTI KILLARINI DA ALSAYDIN !.. PEK PİŞ PEK ŞEREFSİZ OLMUŞ !..

DİP NOT

Alp Tamer

AZ GELİŞMİŞ ÜLKELERE YARDIMCI OLMAK BİZİM GÖREVİMİZ DEĞİL... BU ÜLKELERİN ULUSAL GELİRLERİNİN VE ÜRETİMLERİNİN DÜŞMESİ BİZİM İŞİMİZE GELİR.. AMA SANIRIM TÜRKİYE'DEKİ KRİZ PROGRAMINDA HATA YAPMIŞ OLA-BİLİRİZ..

EKONOMİNİ-ZİN ARŞAN-TİN'DEN ÖNCE ÇÖM-LEMESİ GEREKİR-Dİ, SORRY !..

IMF

EVET, MAÇ SATTIĞIM DOĞRUDUR.. SİYA-SİLER VE İŞADAMLARI MEMLEKETİ SOYARKEN KİMSE SESİNİ ÇIKARMIYOR-DU, BİZİ DE ARADA GÖRMEZLER SAN-DIM DI ...%5 KOMİSYON VERMEDİĞİM 4. HAKEMİN KELEĞİNE GELDİĞİMİ SANIYORUM...

İBNE 4. HAKEM !..

EVET, KÜÇÜKKEN LAİK OYUNLAR OLAN EVCİLİK, DOKTORCULUK, SAKLAMBAÇ, UZUN EŞEK FİLAN OYNAMAZDIK... BİZ DE OYUNSUZ KALMIYALIM DİYE ŞERİATÇILIK, TAKİYE-CİLİK, TALİBANCILIK OYNARDIK... BU OYUNLARI BANA RÜYAMDA GÖRDÜĞÜM AK SAKALLI DEDE ÖĞRETMİŞTİ... ŞİMDİ NERDEDİR ACABA ?

KÜÇÜKKEN MAHALLE HAMAMININ KUBBESİNE ÇIKAR KADINLARI RÖNT-GENLER ONLARDAN "Nİ" ÇALIŞIRDIM. Bİ GÜN BENİ FARKETTİKLERİNDE PANİK İÇİNDE KAÇARKEN HAMAM KUBBESİNDEN KAFA ÜSTÜ DÜŞTÜM... GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA ASKERİ OKULDAYDIM... OYSA BEN RESSAM OLMAK İSTİYORDUM... KADER İŞTE NETEKİM !..

EVET "ASENA" YA AŞIĞIM... EĞER İSTERSE ONUNLA ERCİYES YAYLASIN-DA BİR DÜĞÜN OTAĞI KURUP 40 GÜN-40 GECE SÜRECEK TÖRENLE EVLENME-YE HAZIRIM... YALNIZLIK CANIMA "TAK-TAKIR-TAKIR-TAK" ETTİ !.. GÜZİN ABLAYA "YALNIZ KURT" RUMUZUYLA MEKTUP YAZIP YARDIM İSTEDİM... ÇARESİZİM... ASENA !.. AH TSENA !..

KAPİTAL'İN 2 CİLDİNİ DE OKUDUĞUMDA O KİŞİYİ MÜMİN BİRİ OLARAK BİLİYORDUM... GERÇEĞİ ÖĞRENDİĞİMDE BU KİTAPLARI SINIF BAŞKANIMIZ OLAN ZEKERİYA BEYAZ'IN "FIRINCININ KIZI" ADLI SOSYOLO-JİK ARAŞTIRMA KİTABIYLA DEĞİŞTİRDİM... ARTIK DEĞİŞTİM, BEN ESKİ BEN DEĞİLİM. KURAN ÇARPSIN !..

Açık Büfe
met üst

henüz
hazır değiliz
hazır olmaya

hayat
öyle anarşist ki
gençler bile
akıllı uslu

imla
kuralları
alın yazıları
için de
geçerli mi

uzun süre
birlikte yaşayan
insanlar televizyon'a
benziyor

başka
istanbul
yeni bir
ortaasya
yok

biz koşuyoruz
zaman
ipi göğüslüyor
hep

bazen
bu ülke'de
kendimi
bir suç kadar
hafif
hissediyorum

zaman beklemez
hayat iplemez
kendini göze al

İLİ MANYAKTA

KIRBAÇ!

SANAL SİMGE

Akşam Gazetesi

MHP'li Adalet Komisyonu üyesi Orhan Bıçakçıoğlu, adalet dağıttı !!!!! ve faşist katillerin tüm katliamlarına nerdeyse sahip çıktı. Bıçakçıoğlu, 7 TİP'li genci boğazlayarak öldüren Kırcı'nın eylemleri için "sonuna kadar destekliyorum" dedi.

Kemal Derviş, uluslararası ekonomi sülüklerinin hazır bulunduğu törende The Banker dergisinin verdiği yılın ekonomi bakanı ödülünü alırken Zonguldak'ta 1.5 aylık Damla açlıktan öldü.

Çocuklara yapılan işkenceler, tecavüzler büyük ilgi görmüş gibi. Hafızalara kazınan olaylar zincirine her gün başka iğrenç halkalar ekleniyor. Adana'da ilköğretim öğrencileri müdürün tacizine uğradı. Üvey anne dayağı kaş göz patlattı. Lösemili çocuklar para bulamadığı için tedavileri yarım kalıp ölüyor.

BU YAZIN TURİZM GEYİĞİ BELLİ OLDU;

ÇİNLİ TURİSTLER, HANUTÇULAR, TACİZLER, TECAVÜZLER, DAHA NELER NELER.. BU ARADA KÜÇÜK AYASOFYA'DAN BİR DUMUR; AVUSTURYALI TURİSTLER ELLERİNDE "LÜTFEN BENİ RAHATSIZ ETMEYİNİZ" YAZILI PLAKARTLARLA DOLAŞIYORLARMIŞ! AAAH YIURDUM İNSANI AHHH!...

ABD venezüelia'dan filistin'e global derebeyi

MHP MİLLET VEKİLİ ORHAN BIÇAKCIOĞLU parlamenter faşizm

HİKMET SAMİ TÜRK adaletsizlik bakanı

YILMAZ KARAKOYUNLU gencebay'ı satanı biz de satarız!

HARB - İŞ SENDİKASI disiplinle adam atılır

RTÜRK YASASI bu yasada doğan dağıtım tekeli monopolü neden yok neden yok?

AT - EŞŞEK HIRSIZLARI gezgin roberts denby'nin hayvanlarını çalan zihniyet

TUNCAY ÖZCAN midilliye yazılan müthiş türk

MGD - NURSELİ İDİZ köner sağırlar, birbirlerine ödül dağıtır

DAĞCILIK FEDERASYONU dağa çıkışı yasaklayan sportmen anlayış

MEHMETAĞAR susurluk partneri GS kapısında!

LE PEN Zidan'a dokunma faşist!

Muş'ta, anayasanın anadili'de eğitimi düzenleyen 42. maddesinin değiştirilmesi için TBMM başkanlığına dilekçe gönderdikleri gerekçesiyle tutuklanan HADEP'liler örgüte yardım ve yataklık suçundan yargılanacaklar.

Haluk Kırcı, Mehmet Ali Ağca gibi seri faşist katilleri affeden yasayı Cumhurbaşkanı Sezer veto edince Adalet Bakanı topu yine basına attı. Bakan, Cumhurbaşkanının bir takım gazetelerin etkisinde kaldığını söyledi.

Aksam Sefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞCAĞ

TİM YENİ BİR CIVIRLA TANIŞMIŞ..OLAYLARA AKMAKTADIR..

İLERLEYEN SAATLER...

AYRINTILAR

metinden

Dokunmak ve tatmayı saymazsak eğer, ki bunlar birebir temas etmekle ilgili daha kişisel algılar; onların dışında, 'görme' ve 'işitmeyi' her türlü teknolojik destekle sinema salonlarına kadar taşıdılar bile; ve geriye kaldı, üzerinde oynanmamış, tek bir yabani his; 'koku'... Taneriz muhabbet ederken konuşuruz bazen; dolbi steryo, ultra surround, üç boyut, beş kenar, hepsi bi şekilde mümkün ama, koku işi yaş gibi. Meselâ, nasıl? Sinemanın, veya görümü veren bir cihazın yanında, filmin sahnelerine göre çeşitli kokular püskürten bir makine olacak? Kırlık çayırlık bir sahnede, çiçek kokuları duyucaz. Oyuncular bi garajdayken, gres yağı ve benzini hissedicez.. Peki, 'herif sıçarken de bok kokusu mu alıcaz', dedi Taner; ben de sustum!. Bilmiyorum, gerçeğe daha yakın olur ama, saçmalık tabii. Kimse öyle bişey için bilet parası ödemek istemeyebilir. Uyanık patronlar da, güzel kokan filmler yaparlar habire; sanal felan derken 'gerçekten' daha da uzaklaşırız ve iş çığrından çıkar!

Güzel koku.. Hmm? Nefis!.. Eski Roma'da veya oralarda bi yerlerde, gladyatörlerin ter kokusundan hoşlanırmış kadınlar. Her döğüşten sonra, adamların sırtından akan terleri bi kaşıkla kazıyıp, süslü şişelere dolduruyolar ve konteslere filan satıyolarmış. Öyle okumuştum. İçine biraz başka şeyler de katıyorlardır mutlaka... Ben de, yosun kokan bir kadını hatırlıyorum... Elbiselere, yastıklara filan sinen, başka kimsede olmadığına inanılan kokulardan biri işte.. Daha öncesinde, mazot ve deri kolbıkların kokusu. Dayımın kamyonunda geçirdiğim günlerden aklımda kalan.. Sonra tebeşir kokusu.. barut kokusu.. mürekkep kokusu.. Ve soğan kokusu. Yağda kavrulurken, olağanüstü bi yemek hazırlanıyor hissini veren, apartmanın girişlerinde en sık duyulan kokulardan biri.. Son bi aydır, akçı ve 'fayans çimentosu' kokusu alıyorum ama içeriye girdiğimde. Bi dairede tamirat var.. Ayrıca geçen gün de çok garip bi koku aldım.. Aydınlık boşluğunun üzeri kapatılmıştı. Belki içerde, bi güvercin yavrusu ölüp kalmıştır diye düşündüm; baktım, bişey göremedim.. Çocukluğumun geçtiği evde, ölü fare kokuları duyardık hep. Zehirli yiyip, gidip bi köşede zıbarıyolar. Ara ki bulasın.. Eminim daha berbat ve sıkıcı kokular da vardır. Ama biraz neşeli şeylerden bahsedelim.. örneğin tuvalet kokularından!

Tuvalet kokularının ilginç tarafı, limonlu, leylâklı ve bilmem ne'li gibi, bi gazoz çeşitliliğiyle satılmasıl. Yahu, bokun etkisini azaltmak için değil mi bu!. Ulan, nereden para kazanacaklarını şaşırıyolar. Sifonu zamanında çekersen ve etrafı temiz tutarsan, ona bile gerek yok belki. Yine de, almıştım bi ara. Şu şeylerden, hani üzeri naylonlu olan ve yavaşça eriyip ufalanlardan.. Çok keskin bi kokusu vardı, ve işerken -sanki koyacak başka bi yer bulamamışım gibi klozetin üstüne bırakmıştım!- tam suratıma denk geliyordu! Baygınlık geçirebilirdim.. Bi ara, öbürlerinden aldım. Kenara takılanlardan.. Limonluydu; ve plastik kancası ki gün sonra kırılıverdi, içeri düştü!. Sonra o'na, inşaat telinden, daha sağlam bi çengel hazırlayıp, tekrar astım kenara.. Bazen böyle abuk sabuk şeyler yapıyorum, vakit buldukça.. Gerçi çengel işe yaramıştı ama, 'küvet süzgeci' macerası tam bir saçmalıktı!. Bi halburdan normal bi bkaç almaya üşenip; çaba tamirabından kalan tenekelerden, uygun parçalar kesmiştim. İşin en zevkli tarafı, ona bi süzgeç niteliğini kazandıracak 'delikler' açma anıydı. Düzgün ve orantılı bi şekilde, yaklaşık seksen tane delik açmıştım, fakat yine de bi işe yaramadı! Onu deliğe sabitleyen bombesini yapacak uygun aletlerim yoktu. Suyun üzerinde yüzüyordu aptal teneke!.

Keşke kendime de bu kadar özensem diyorum ama; aslında, en az seksen tane delik de, kendime açmışımdır belki! Sadece, ne zaman sızıntı yapıp içimi boşaltacaklarını bilmiyorum. Çeşitli ruh bkaçlarıyla onları kapatıp ve.. eeh! Bu felsefi benzetmeler de çekirdek gibi, bi başlarsan sonu gelmiyo!. Neyse, koku da kalmıştık; evet.. insan güzel kokmalı.. Son bi senedir kullandığım deodorantın en önemli özelliği, dört ay önce bitmiş olmasıydı!. İçinden yine de Fıssl diyebi ses geldiğinden, alışkanlıkla işte, öylesine sıkardım!.. Bir arkadaşım bu saçmalığa son verip, yeni bir koku hediye etti bana. İri bir şişe. Yaklaşık bi sene idare eder beni o!.. Ve yaz geliyor.. Daha sık duş alırsam ve temiz göynekler giyersem, hiç bi mesele kalmaz!. -Sen öyle san-. reklâmlardaki o kız gibi terleyeceksin! Onnar da gerizekâlı ama; dar, vücudu saran şeyler giyiyorlar hep; elbet terlerler! Bütün reklam yaratıkları aynı kerizliğe sahip zaten! Bu dünyada değil, Marsta, Satürnde filan yaşıyolar sanki! Hayatlarındaki en önemli şey, parfümler, şampuanlar, cikletler ve diş fırçaları! Birbirlerine onlardan bahsedip, o konuda gülüşüp ağlıyorlar!.. kadınların işi daha zor olmalı. Geçen gün, bi parfümerinin önünde, dev bi kutunun içinde, rujlar, rimeller, ojeler filan gördüm. Bi tanker gelip bırakmıştı sanki.. İndirim varmışı Etrafı kadınlarla çevrilliydi!. Aslında Anaanem de makyaj yaparmış biraz. Bi gençlik fotoğrafı asılı durudu duvarda; nefis dudakları vardı ve o eski saçlarına hastaydım!.. Kırmızı merdiveni aşağıya indirmek için, bastonuyla dallara vurarak, son yıllarında bana yardımcı oldu...

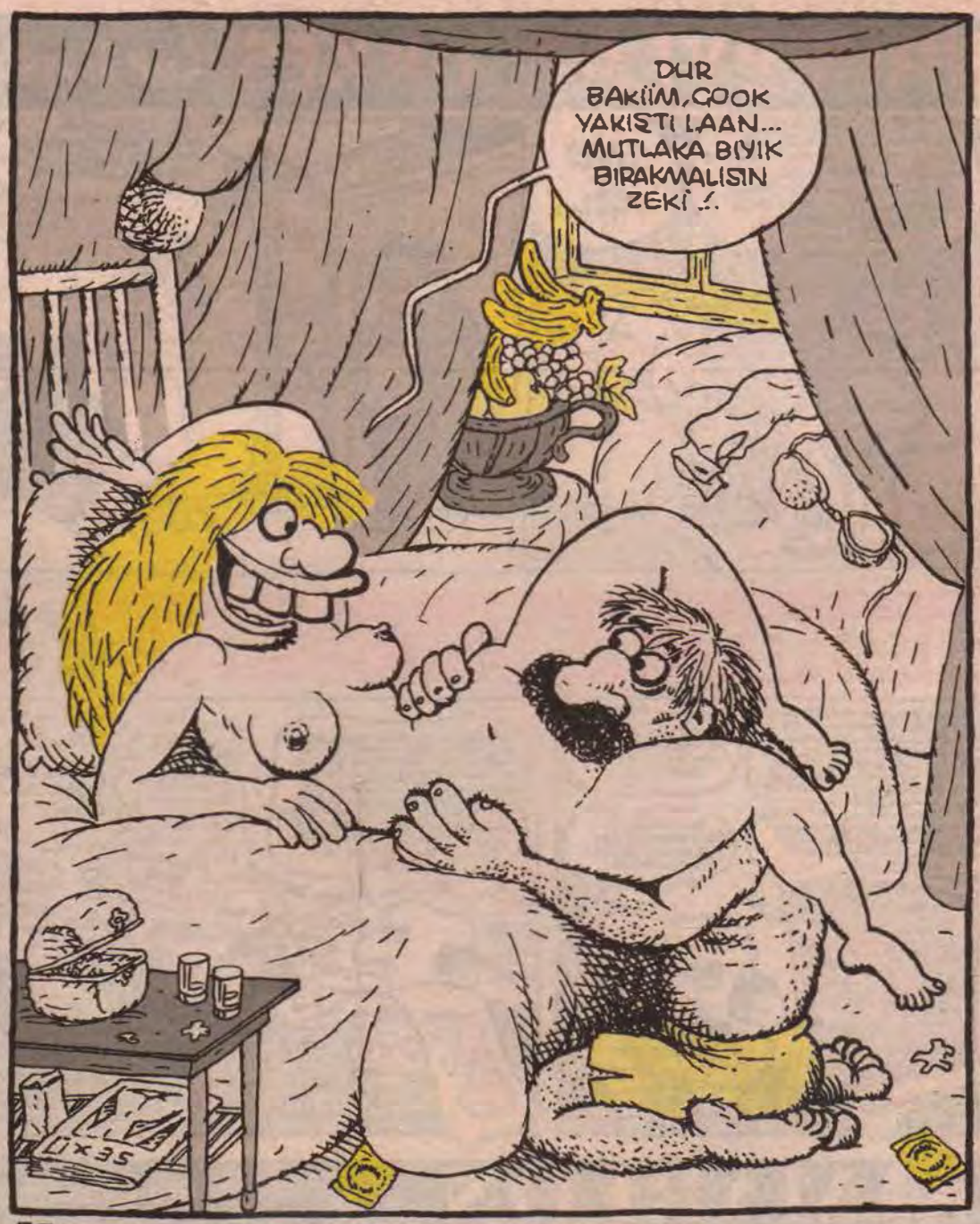

Akşamsefası

GATANA

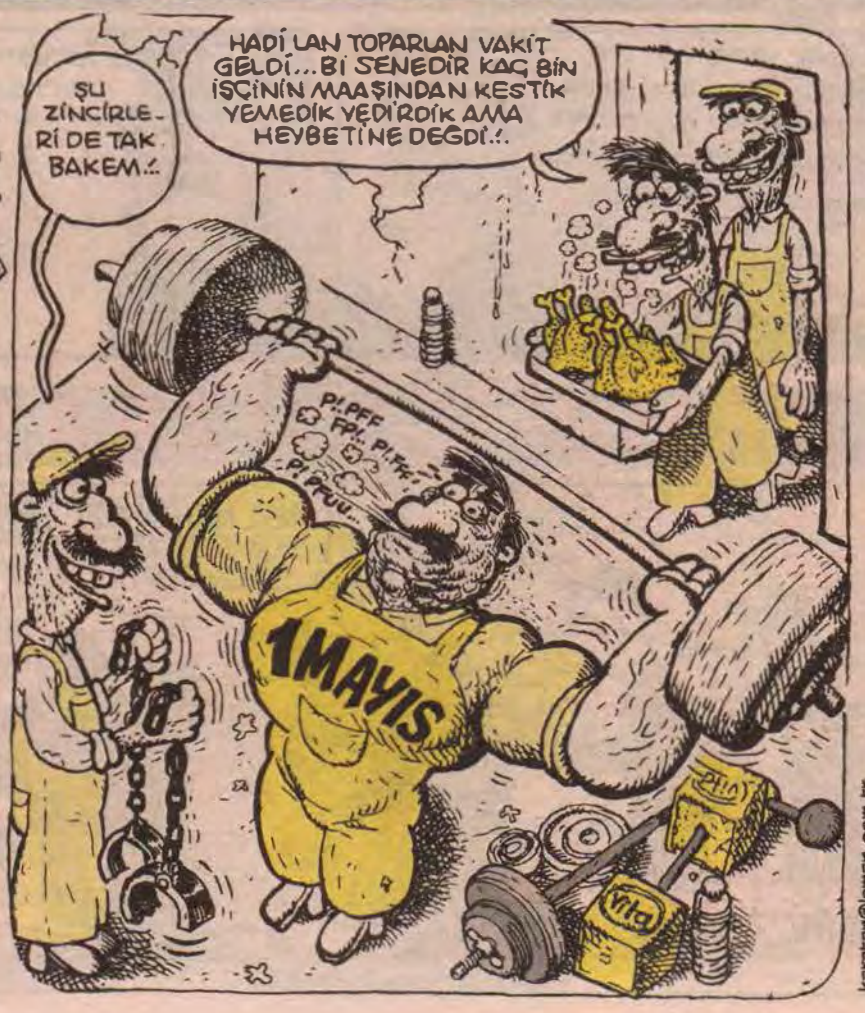
TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

«-TAK TAK TAK TAK TAK..!.
-Bak bunu biliyor muydun sen, bööle doğrarken soğanın dışındaki kuru kabuğunu da ağzına alırsan gözlerin yaşarmıyo hiç...
(Beyoğlu'nda bir mutfak penceresinden işitildi..)»

karatan@leman.com.tr

Akşam Servisi

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELELLİ PICTURES

ASLINDA GÖRÜNEN VE TAHMİN EDİLEN BİR DURUMUN ALTINDA BAŞKA ŞEYLER OLABİLECEĞİNE DAİR İKİ ÖYKÜ

2. ÖYKÜ İLK ÖYKÜDE OLDUĞU GİBİ BİRBAŞKA HADİSEDEN YİNE 2 YIL SONRA...

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

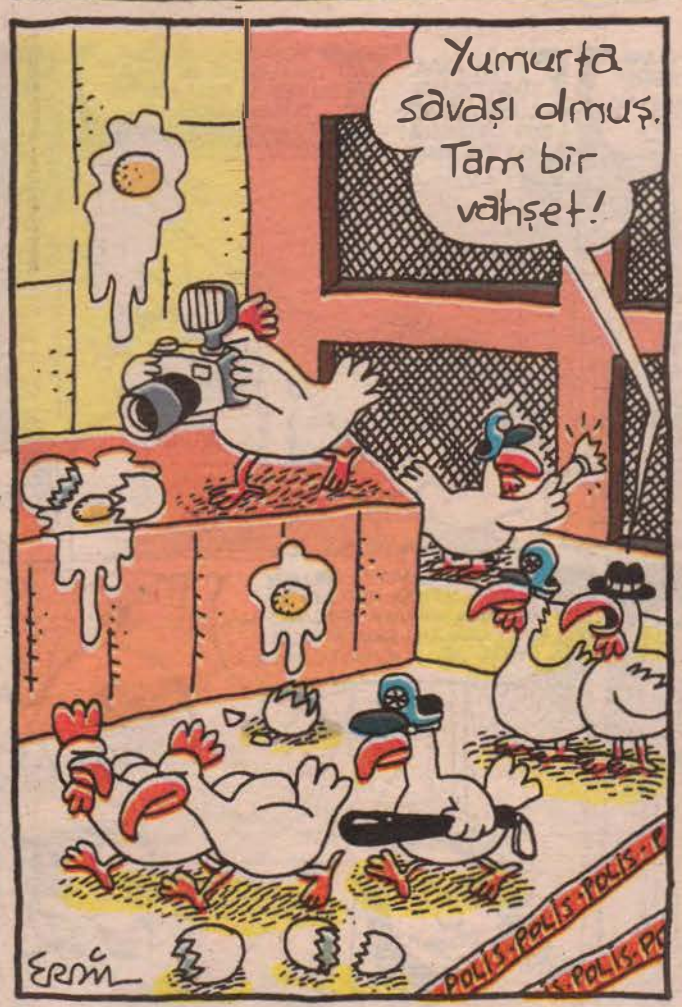
Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

FİKRET BAŞKAYA

Fikret Başkaya düşünce suçlusu. Yedi aydır Kalecik Cezaevi'nde yatıyor. İki ay sonra Haziran ortasında tahliye olacak. Ziyaretine bir defa gittim. Haber gönderdi, hemen koştum. İkinci defa Kalecik'teyim. Çankırı yolundan sağa dönüyorsun. Kalecik girişinde küçük bir tepenin altında, iki katlı bir bina. 37 mahkum kalıyor. Deniz mavisi ve çok eski model bir Opel'e yirmi beş milyonluk gaz doldurup yola koyulduk. Gide gele Çankırı yollarını ezberlemiştim. Artık heyecan vermiyor.

Fikret Başkaya'ya düzenli Le Monde gazetesi gidiyor, kitaplar gidiyor. İçeri kapatılmış gece gündüz okuyor. Temiz, düzenli, derli toplu ve fazlasıyla kibar bir insan. İnanılmaz bir adam Fikret Başkaya. İçerde hâlâ kendince dergiler çıkarıyor, hâlâ bitmek bilmeyen kitaplar yazıyor.

Türk soluyla birebir tanışıklığım 17-18 seneyi geçiyor. Yazıları ve siyasi tavırları kararlı ve sert bu insanlar, kişilik olarak fazlasıyla ince. Kalpleri ne kadar ıstırapla dolu olursa olsun, inceliklerinden asla taviz vermiyorlar.

Bu yüzden, Fikret Başkaya'nın yanında küfürlü konuşmam. Hemen gözlerini yere çevirir. Muhabbetin coşkusu ne dediğimi unutturur, küfürlerimin binde bir para savrulur, utanırım Fikret Başkaya'dan, ayıp ettim galiba, der, susarım.

Fikret Başkaya'nın yanına, bu mafya çakalı surat ve kıyafetle de gitmeye utanıyorum. Üstüm başımdaki bu düzensizlik, bilgi sahibi insanların bilgeliğinin, bütün tatlılığı ve yumuşaklığını yok edecek diye düşünürüm.

Yavan, donuk, kuru, sevimsiz Kalecik bozkırında, sağlam bir mermer gibi ışıldıyor Fikret Başkaya'nın yüzü. Bu son gidişimde, sanki birkaç acı kırışık oturmuş gözlerine. Sanki otura otura, yata yata bozkırın ortasında yüzü bir Anadolu köyfüsününki gibi buruşmuş, az birşey...

Görüş yerinde: **"Ağbi, Allahın seversen oturma, bırak şu kitapları, sen ei sese yapmak, böyle divan yatmak bilmez misin?"... "Sen dışarı çıkınca, ilk işim ağbi, sana serserilik ve üdüzlük dersleri vereceğim, hiçbir şeye bulaşmadan gezmeyi öğreteceğim sana, bırak, şu kitapların yakasını.."**

Fikret Başkaya uyum yasalarından söz etti: **"Düşünce suçlarını da kapsaması gereken uyum yasaları çıktı ve hiçbir işe yaramadı. İş olsun, lafta olsun. Meselâ ben; hiç işime yaramadı. Düşünce suçluları hâlâ yatacaksa, bu yasalar niye çıktı. Ben zaten iki ay sonra çıkacağım, ama dışarıda medya, basın, dergiler, uyum yasalarının ayrıntılarını bilmiyor, bir işe yaradığını sanıyorlar..."**

Görüş yerinde, demir direkli, kinli camın içinden dışarıya doğru bakıp. Çok az birşey görünüyor gibi... Ayaklarının ucuna basıp, yükseldi. Sanki, biraz daha yükselse dışarıyı görecek gibi. Ama kibar adam, yerinden hoplayıp bakmaya, utanıyor...

"Dışarı bahar gelmiş değil mi?" "Yok ağbi, bahar falan gelmedi. Hergün yağıyor!" Biraz daha yükseldi ayaklarının ucunda: **"Ama görünüyor, şu tepelere bahar gelmiş..."**, **"Ağbi, valla şimdi ordan geldik bahar falan gelmedi..."**

Ayaklarının ucunda biraz daha yükseldi, hoplasa görecekmiş gibi, gözleri kinli camın üstünden küçük bir delik arıyor: **"Gelmiş, gelmiş, görüyorum, bak şu tepeler yeşermiş..."**

"Ağbi valla gelmedi, inan bana gelmedi. Aman avradım olsun gelmedi. Sen okumuş adamsın, yanında kütüphaneye ulanıyorum. İnanmıyorsan bana tepelerini, çayırlarını, gelmedi, diyorum işte. Buradan öyle görünüyor, yok bir bok dışarıda!"

Cezaevi çıkışında askerler, cezaevi müdürü, gardiyanlar Nihat Genç ismine inanılmaz yakınlık gösterdi. Her biri mahkumlardan kitaplarını alıp okumuş. Nasıl seviyorlar beni. Oradaki şöhretim Beşiktaşlı İlhan Mansız'ı solamış.. Her biri, teker teker aynı soruyu sordu: **"Nihat Genç, bu yazıları nasıl yazıyorsun?"** Cevap veremedim. Bir başkası, **"Nihat Genç neden büyük yazarlar satıcı oluyor?"** dedi.. Biraz düşündüm, bunun da cevabını veremedim...

Bu kadar sevgi gördük, hayatımda ilk defa, cezaevi avlusunda yüzüme neşeyle bakıyorlar, boş dönmek olmaz... Hadi, size bir fıkra anlatayım, güldüreyim sizi...

Gençlik Parkı'ndan geçiyorum. Bir bankta, başörtülü bir hanım kızla, iri burunlu laz bir oğlan oturmuş döner ekmek yiyor. Hallerinden, sevgili, nişanlı olduklarından anlaşılıyor. Güvercinler ayaklarına kadar gelmiş, döner ekmek kırıntılarını yiyor. Kız, ekmeğinden koparıp güvercinlere attı, sonra biraz daha ufalayıp attı. Nişanlısına göz ucuyla baktı, sanki, sen niçin güvercinlerle ilgilenmiyorsun, kuşları, güvercinleri sevmiyor musun, der gibi... Laz oğlan, aynen şöyle cevap verdi: **"Hani bir lal vardır, kargadan başka kuş tanımam!"**

Nihat G.

DUYURULAR

Arkadaşımız Kemal Siyahhan'ın "Öylesine Yaşandı" adlı albümü çıktı.

Sel Yayıncılık

Bursa ve Adapazarı LeMan'cı Açıldı!
Altıparmak Sakarya Caddesi No:119 Burç Pasajı Arkası-Bursa
Cark Caddesi Yol Sokak No:17 Anıasya Apt. Adapazarı

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Gülü

Feyhan Güver

Akşamsefası

Cezmi Ersöz

cezmier@leman.com.tr

KENDİNİ SAKLAMA ÇİÇEKLERİ

Biz aşk bahçemizi küçük tuttuk
seninle
içinde güvensizlik ağaçları,
küstüm otları
kendini saklama çiçekleri

Özlem kirli bir kan gibi yüreklerimizi boğmasın
yalnızlık karanlık bir orman gibi
çökmesin diye içimize
biz aşk bahçemizi küçük tuttuk seninle...
Önümüzde dokunuşlardan uzak,
insa sız ve çok uzun bir kış var diye
koca bir yaz kendini saklama çiçeklerini
suladık durduk yalnız a

Biz aşk bahçemizi küçük
çok küçük tuttuk seninle...

AŞK OLSA GEREK

Öyle tutkuluydun ki hayata başlarken...
Şimdiyse küçücük bir çiçek teselli ediyor seni...
Aradaki o büyük boşluğun adı,
aşk olsa gerek...

SENİN OLMADIĞIN YERDE

Adına aşk koyduğun o büyük boşluğa
ben koca bir hayat sığdırdım...
Beni sevmemene isyan edip kaçmak,
sende aradıklarını hayatla doldurmaya çalışmak,
ruhumun en büyük yanılgısıydı...
Hayat bana en a ımasız yüzünü
sevgini inkar ettiğim zamanlarda gösterdi...
Ve şimdi asıl olmam gereken yerde,
hayata başladığım yerde,
kalbindeyim...
Vazgeçilmez oluşunun sırrı bu işte:
Senin olmadığın yerde ne olduğunu biliyorum...

BOŞLUĞUNU SOLUDUĞUN HAYAT...

Öğrendiğin her şey,
susup arkanı döndüğün,
yenildiğini unutup,
güzelliğini sonuna dek yaktığın her şey
seni senden kurtarmıyorsa
ne anlamı var hayatının sana sevgili...
Masumiyetin kimi zulümden kurtardı, söylesene
Hem bu arzuda onun adı bile geçmez...
İstikbalin sıradan bir ayrıntı
bu telaşta...
Ne yapsan göğsünde hayatına yabancı bir zaman
birikiyor...
Borçlu değilsin ömrüne üstelik...
Ama ne yapsan boşluğa açılan
bir kapı oluyor hayat,
ne yapsan büyüyor o boşluk...
Ne yapsan suçlu değilsin,
sadece yerçekiminden mua sın...
O derin ıstırabınsa
seni hayata alışmaktan koruyor sadece ...
Oysa bu bile umurunda değil...
Gele eğin ellerinde sı aklığı üşüyen
bir mum sade e...Gördüm...
Geleceğin ellerine yapışan o soğukluk...
Durmadan ömrüne yapışan bu gerçeği soluyorsun sen...
Durmadan o aşkı soluyorsun...
Durmadan ciğerlerini yakan o büyük soğumayı ...

AŞKTAN NEFES ALAMADIĞIM O YERDE...

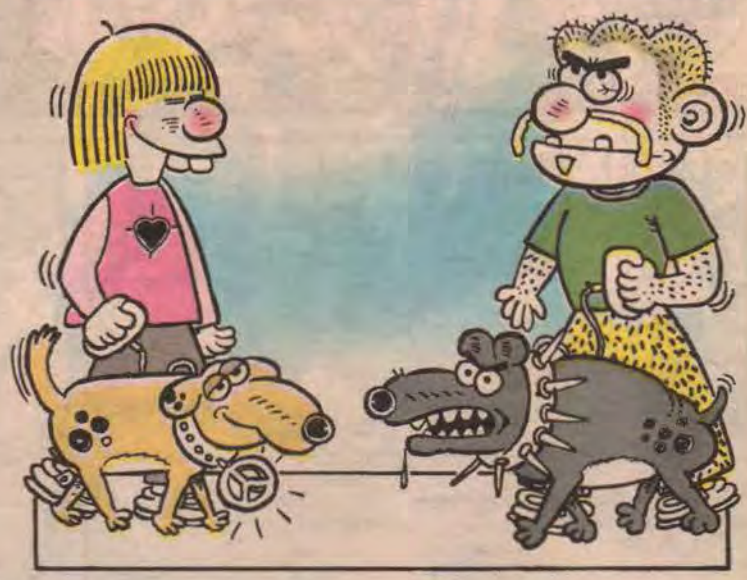
Çocukluğumun bahçesiydin sen
bütün bilinen mutluluklardan uzakta,
o sarışın akşam üstlerinde,
ıstırabın eşiğinde...
Nefesim sıkıştığında seni sevmekten
ömrümü okurdum o acı neşede,
boşalırdı ağzımdan o kanlı nefes
sonra çok özlendiği için a ımasızca talan edilen
her baharda dönerdim oraya...
O sarışın akşamüstleri
hiç gitmediğim uzaklardan döndüğüm yer olurdu...
Bilinen bütün mutluluklardan uzakta
kalırdım orada,
kalırdım çocukluğumun bahçesinde,
aşktan nefes alamadığım o yerde...

* İlk şiir dışındaki diğer şiirler yakında çıkacak olan **"Vine Seninle Geldi Hayat"** adlı şiir kitabımda yer alacak.

* **Ordu.** 4 Mayıs Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası, Ordu-Kültür Kitabevi'ndeyim.
* **Eskişehir.** 6 Mayıs Çarşamba saat 15:00-19:00 arası, **Osmangazi Üniversite**'ndeyim.
* **Çanakkale.** 9 Mayıs Perşembe günü saat 14:00'ten itibaren Çanakkale Kültür Müdürlüğüne bağlı Mehmet Akif Ersoy Tiyatro Salonun'dayım.
* **Alanya.** 11 Mayıs C.tesi günü Alanya'da saat: 15:00-18:00 arası **Kitapçı** adlı kitapçıda akşam da **Çello** adlı cafede söyleşim var.
* **Yalova.** 16 Mayıs Perşembe günü **Yalova Meslek Yüksek Okulu**'ndayım.
* **Malatya.** 22 Mayıs Çarşamba günü saat 14:00-17:00 arası, **Malatya İnönü Üniversitesi**'ndeyim.
* **Isparta.** 31 Mayıs Cumartesi günü saat 15:00-18:00 arası, **Isparta Bilim Kitabevi**'ndeyim.
* **Fatih Altınöz.** Tuhaf Günler, **Okka Yayınevi.**

Kırık Leblebi

Suat Özkan

kirikleblebi@leman.com.tr

Yankesici & Martel

Özet: Pis bir Beyoğlu gecesi rastladığım ve benden sınırmak için kanyak isteyen bir eroinman kızın hikayesidir bu. Zorunluluktan dolayı Martel konyak almışım ona, yarım saat sonra kapımı çalmıştı. "Kalite konyağım var paylaşmak istermisin" diye...

Ozen Ghiptek

Sıkılıp gitsin diye uzun uzun uyuşturucu konuşması çektim. Ama hiç işlemedi aksine onunla konuşuyorum diye sevindi iyice yayıldı ve bana yardım etmeye karar verdi.

BAK ŞİMDİ SANA BİR HİKAYE ANLATCAM, ÇİZ.

ANLATMA ÇİZMEM..

OLSUN BEN ANLATICAM... HİKAYENİN ADI **YANKESİCİ** BEĞENMEZSEN ÇİZMESSİN. BAŞLIYORUM DİNLE

"Bir yankesici varmış, birgün bir profesöre çarpmış.."

PARDON!

AYY..

ÖNÜNE..

"Profesör kızmaya vakit bulmadan düşüp ölmüş.."

"Profesör'ü Morga kaldırmışlar otopsi yapmışlar"

AMAN ALLAHIM PROFESÖR'ÜN BEYNİ YOK.

"Sonra bir fotoğrafçıya çarpmış ama cüzdanı yerine başka bir şey almış.."

GÖZLERİM, GÖZLERİMİ ALDI İMDAT..

"Az sonrada bir mankeni çarpmaya kalkmış ama"

MEMELERİM, MEMELERİM NERDE.. AYVH!

ALLAH KAHRETSİN.

Anlatırken kaptırmış anlattıklarını oynamaya başlamıştı. "Piyanistin elleri müzisyenlerin kulakları vs.vs.

MEMELERİM MEMELERİM.

KADIN BAĞIRIYORMUŞ

SUS SUSSS! KOMŞULAR BİŞEY OLUYOR ZANNEDECEK .. SUS

"Sinirlenen yankesici evine gelmiş bağırmaya başlamış"

ŞEYTAN ŞEYTAAN! NERDESİN, KANDIRDIN BENİ.. ANLAŞMAYI BOZUYORUM.

NE VAR?

RUHUMU SANA SATMIŞTIM, KARŞILIĞINDA DÜNYANIN EN USTA YANKESİCİSİ OLACAKTIM. İNSANLARIN EN DEĞERLİ ŞEYLERİNİ ÇALACAKTIM.

ZATEN İNSANLARIN EN DEĞERLİ ŞEYLERİNİ ÇALIYORSUN YA SALAK.

GÖZLER, ELLER, MEMELER, BEYİNLER Mİ..

SÖYLE BANA BİR MANKEN İÇİN MEMELERİNDEN..

PROFESÖR İÇİN BEYNİNDEN DAHA

DEĞERLİ NE OLABİLİR.. BENİM İÇİN, SENİN VE ÖTEKİ RUHLARDAN DAHA DEĞERLİ NE VAR. SEN EN USTASIN

SANA SATTIĞIM RUHUMU GERİ ÇALDIM.. İŞTE.. HA.. HA..

SOON... AMA SONUNU ÇİZERKEN YANKESİCİNİN GÖLGESİNİ ŞEYTAN GİBİ ÇİZECEKSİN.. NİYE.. ÇÜNKÜ KENDİ RUHUNU ÇALARKEN ONA YAPIŞIK OLAN ŞEYTANIN RUHUDA ONA GEÇMİŞ NASIL AMA..

HARİKA BUNU BÜTÜN GECE DÜŞÜNECEM.. ÇOK GÜZEL YAZMIŞSIN

BİR DAHA BENİ RAHATSIZ ETME, BEN SÖZÜMDE DURDUM.

AH!

MADEMKİ EN USTAYIM, HERKESİN EN KIYMETLİ ŞEYLERENİ ÇALIYORUM..

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Tom & Jerry

1. Tom 'evcil' sıfatıyla legal bir hayat yaşar... **Jerry, 'başka canlıların evinde' kurnazlıkla kalan bir gerilladır!..**
2. Tom için evi Jerry ve diğer farelerden korumak bir görevdir... **Jerry ise sırf gıcıklığına Tom'u çileden çıkarmak için uğraşır!..**
3. Tom, ilk bakışta 'sığıntı' gibi görünse de, mesai karşılığı karnı doyan ve kendine ait bir yatağı bile olmayan bir candır.. **Jerry kendine ait küçük yeriyle mülkiyet hırsına sahiptir ve emek vermeden gelsin kaşar, gitsin süt, yüksek hayat standardı arzular!..**
4. Tom, düşmanı olsa da 'nihai hareketi' yapamaz, Jerry'e kıyamaz... **Jerry ise Tom'a ve dolayısıyla ev sakinlerine her türlü zararı vermekten haz alan bir hiperaktiftir!..**
5. Tom yalnız ve bahtsız bir kedidir, Jerry'nin faaliyetleri yüzünden sürekli mutsuzdur... **Jerry tüm formatın kaymağını yer, tüm nesneler ona yardım eder, bu yüzden pişmiş kelle gibi sırıtıp durur!..**
6. Tom, antipatik figür olarak gösterilmesine rağmen, rakibiyle eşit rote, üne ve reytinge sahiptir... **Jerry, hep 'pozitif sergüzeşt' yaşamakla birlikte, isim olarak Tom'a öncelik kaptırmış bir markadır!..**
7. Tom kıllık yapsa bile, bunun sebebi bellidir, bu sebebin adı Jerry'dir... **Jerry niye kıllık yapar, bu bir muammadır!..**

(Kıvanç Akyıldız'ın katkılarıyla)

vo@leman.com.tr

Son okula ilk okul!

Şimdiki aklım olsaydı bu kadar akıllı olmazdım!
Aklımın zekatını dağıtsam akılsız, aptal insan kalmazdı!

İşin esprileri bir yana akılsızlık, aptallık deyince Aziz Nesin'in bir sözü geliyor akla.

"Bu toplumun yüzde 65'i aptaldır, akılsızdır" demişti Aziz Usta.

Haksız mıydı?

Aptal, akılsız olunmasaydı din tüccarı, milliyetçilik tüccarı politikacılara bir değil bin kez kanılmazdı.

Süleyman Demirel gibi politikacılar kırk yıl işbaşında kalamazdı.

Toplumun çoğunluğu kendi demokratik hak ve özgürlüklerini kısıtlayan anayasaya kabul oyu kullanmazdı.

Ve ABD eski başkanı Clinton'ın danışmanı Dick Morris'i "IMF parasını verip Türkiye'yi satın aldı; Türkiye ABD'nin malı" şeklinde konuşturacak kadar ülke sefil durumda olmazdı.

Aslında Aziz Nesin' in "bu toplumun yüzde 65'i aptaldır, akılsızdır" demesi aptallıktan, akılsızlıktan kurtulmamızı istemesinden ve bu toplumu sevmesindendi.

Nitekim maddi manevi hep bu topluma bir şeyler vermek istedi.

Bu toplumun yoksul, kimsesiz çocuklarının barınması, okuması için kurduğu vakıf bunun en güzel örneği.

Aziz Nesin Vakfı bir de ilkokul yapmak istiyor şimdi.

Ancak geçenlerde oğlu Ali Nesin'in "Fethullah Gülen cemaati her yerde okullar kuruyor; üniversite kuruyor, oysa biz yaptıracağımız ilkokula gerekli desteği bulamıyoruz" şeklindeki sözlerini duymak hayli üzdü beni.

O yazdıklarıyla, yaptıklarıyla herkese ders üstüne ders veren bir okuldu.

Okumamız gereken son okul olan ona bir ilk okul yapmışız çok mu?

Aziz Nesin adına bir ilkokul yapamazsak yazık bize.

Herşeyini bu topluma sunan bu insan kendisi için hiçbir şey istemedi; hatta bir mezar bile.

Aziz Nesin'in bir mezarı bile yok; bari bir ilkokulu olsun!

* * *

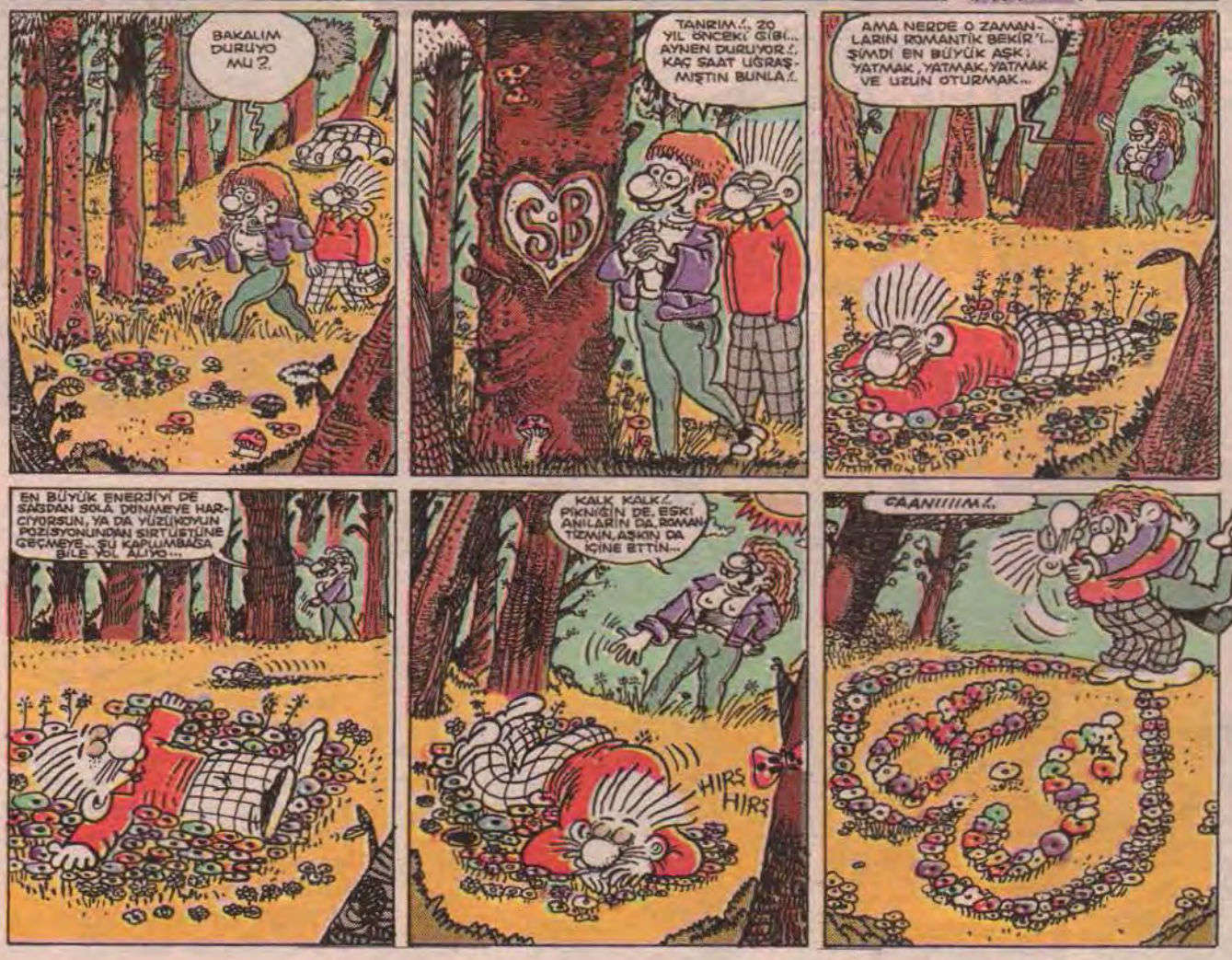
Nesin Vakfı telefonları:
0 212 783 60 50- 783 60 48

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

11: Sayfadan Devam

nihatg@leman.com.tr

Karayolu

—NİHAT GENÇ—

Karadeniz otoyolu 500 km.'lik sahil yolunda, kumsal üzerinden iki gidiş iki dönüş, dör: şeritli asfalt yol. Projenin büyüklüğünü şöyle düşünün. GAP'tan ikl-üç kat daha büyük inşaat alanı. Yani, tarihimizin en büyük inşaat projesi'. 500 km.'lik sahil çoktan kayalarla doldurudu, doldurulma işlemi birkaç yıl daha sürecek.

Şimdi şu soruyu sorahm: Tarihin bu en büyük inşaatından neden medya bahsetmiyor? İlle de eleştirelim asla demiyorum. Modernleşme, kalkınma, büyüme, neyse artık, iyi yanlarını anlatsınlar. Bu inanılmaz projeyle hiç mi övünmek istemiyorlar. GAP üzerine yüzlerce belgesel yapıldı. Bu yol üzerine basit bir haber dahi yapılmıyor. Bu yol nedir, ne zaman bitecek, ne iş görecek, neden anlatılmıyor?

Susmanın tek nedeni var. Avrupa ve Dünya, projeyi görsün istemiyorlar. Çünkü, dünya ayağa kalkacak diye korkuyorlar! Ne zaman proje geri dönülmez bir hal alır, o zaman bahsederler.

Bugün artık geri dönülmez bir yere gelmeye birkaç ay kaldı. Artık ne kadar bağırıp çağırsanız nafile, çünkü tüm sahil kayalarla doldurulup, iptal edildi.

Doğu Karadeniz coğrafyası, değil Türkiye'nin, dünyanın en güzel yeşiline sahip. Bu coğrafya bugün tarihe gömülmüştür, geçmiş olsun. Bunu yüzlerce TV'si ve gazetesi olan bir ülkede, hikayeler yazan bir yazarın küçücük puntolanyla duyduğunuz için, kusura bakmayın!

Hasankeyf'te sular altında kaldı, ama kamuoyuna yansıdı, duyarlılık oluştu, birşeyler tartışıldı... Neden Karadeniz otoyolundan hiç ama hiç bahsedilmiyor?

İşte ne bok varsa, bu 'saklamada' var. Karadeniz otoyolu projesi bir müteahhitler cehennemi. Tam kumsalın üstünde gidiyor ve tam kumsalın üstüne kayalar dökülüyor. Tartışılsa, her kasaba, her il, kumsalını kapatmak isteyecek; yolu, birkaç metre içerden ya da dışardan isteyecek, bu da işlerine gelmeyecek. Çünkü kumsala kaya dökmek kolay!

Hiçkimse tartışmadığı için cevaplanmamış binlerce soru var. Mesela, binlerce dereden akan seller, yolu her yıl sulara gömecek. İşte ne güzel, müteahhit firmalarla anlaşıldı, bölgeden hiç gitmeyecek, her yıl yıkılan yolları yeniden yapacaklar. Böylelikle müteahhitlerimize sonsuza kadar iş çıkmış oluyor.

İkinci facia, Karadeniz'de kumsalın yeniden oluşması imkansız. Çünkü deniz bir adımda derinleşir. Bakın, başta Trabzon, Rize kırk yıl öncesinden beri sahillerini doldurdular. Bu iki ilin de sahilinde kumsal oluşmadı. Ayrıca, denizin doldurulduğu bu bölgeden denize girilmez. Ayrıca, denizin doldurulduğu bu bölgede yürüyüş dahi yapılmaz. Doldurulan yerlerde bir avuç sahil oluşmadı.

Kumsal oluşmadan, deniz temizlenmez. Şimdi, bu beşyüz kilometrelik tüm Doğu Karadeniz sahili çöpe, sonra bataklığa gömülecek. Karadeniz'in dıbı çamur olduğu için, bataklaşma çok süratli olacak...Denizin bu kadar pisliği nereye gidecek?

Ağlayan kalbimle söylüyorum, tarihin bu en güzel coğrafyasını unutun. Burası, tüm dünya bilimadamlarının, fotoğrafçılarının, karar birliğiyle ilan ettikleri, tarihin en güzel coğrafya parçası! Katliamın sınırları. öyle böyle değil!

Diyelim ben ve benim gibi, onlarca mühendis, bilimadamı yanılıyor, yalan-yanlış iddialarda bulunuyoruz, o halde, yol başlayalı yıllar oldu, birisi çıkıp aksini söylesin, ya da doğrulan söylesin, ya da bunların hiçbiri önemli değil, sakin sakin projeyi anlatsını

Bölgeye gitmediğiniz, görmediğiniz, hiçbir basın medya bahsetmediği için, şu anda yaşadığımız infiali sizlere anlatmam mümkün değil.

Samsun'dan Sarp'a kadar bu muhteşem coğrafya, şu anda, mendireklerle ve dalgakıranlarla kesilmiş durumda. Koca sahil kayalarla doldurulduğu. Karadeniz'de dalgaların gelip temizleneceği bir metrelik yer kalmadı. Bir avuçluk sahil yok.

Sinop'tan Batum arasında bu devasa deniz kirliliği yeryüzü tarihinin gelmiş geçmiş en büyük kirliliğine aday.

Hangi mühendise, hangi bilimadamına sorduysak, bu yol için, dünya tarihinin en büyük katliamı gözüyle bakılıyor. Aklımız almıyor, şaşırmış durumdayız.

Geri dönüş bu saatten sonra imkansızlaştığı için, Karadeniz'de sivil kuruluşlar dört şeritli yolu, hiç değilse üç şeride indirip, üç-dört metre kadar yeşil alan kavgasından başka mantıklı çıkış olmadığını söylüyor...

İşte bu katliam, hayatımı, yazarlığımı, çok yakından ilgilendiren bir sorun. Şimdi, oturup düşünün; medya halkı doğrudan ilgilendiren, tüm dünyayı ilgilendiren, bu büyük katliamı, ya da ne diyelim güzelim kalkınma yatırımını neden duyurmuyor?

Boğuyorlar, başarıyorlar. Medya yazarlarına her bölgeden yüzlerce e-mail gönderilmesine rağmen, hiçbiri sesini çıkartmıyor...

Bir insanın onuru, ülkesine olan sevgisidir. Tabiattan sorumlu olan bizleriz. Tarihin bu en nefis coğrafyası kağıt gibi yırtılıp paramparça edilirken susmamız, hâlâ, şirin hikayeler yazmaya devam etmemiz mümkün değil. Bu saatten sonra, yazmanın, çizmenin hiçbir anlamı yok!

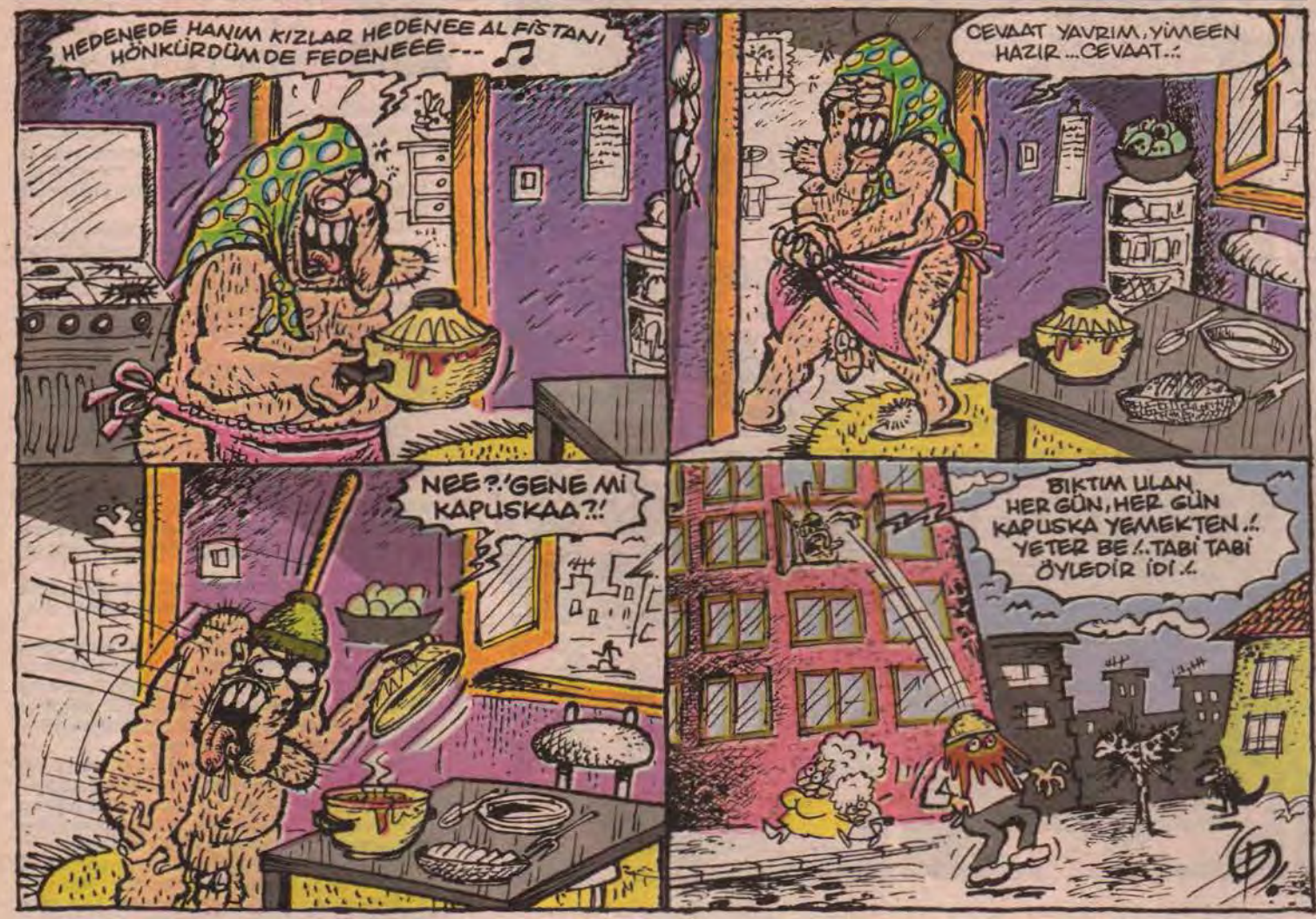
Bu kadar delirmiş, sessiz, susturulmuş, bir ülkede, bu vahşi doğa katliamını görmeyip; oturup, kuzu kuzu güzellim hikayeler yazmak mümkün değil. Ahlaklı insanlarsak, bu infialin bedenimizde yarattığı derin sarsıntıyı herkese göstermek zorundayız.

Bu kadar uyuşuk, aşağılık, şerefsiz insanların, yazarların ülkesinde yazar olarak hayatıma devam etmem mümkün değil!

Hadi bırakın medyayı, Samsun, Ordu, Giresun, Rize'de onbinin üstünde mühendis, öğretmen, yüzbinlerce aydın insan var. Neden hepsi susuyor, yan gelip oturuyor? Neden hiçkimse kendini sorumlu hissetmiyor?

DELİ CEVAT

GÖKHAN DABAK

Dikkat Dikkat!!

Sevgili vatandaşlar, hiç yayınlanmamış birbirinden normal maceralarıyla Deli Cevat albümü mü, dergisi mi ne bok olduğu belli diil yakında siz pek sayın halkımızın hizmetine sunulacaktır. Evet! Olacaktır bu.

Sevgili vatandaşlar artık insanlık tarihinde yepyeni bir sayfa açılmaktadır. Pırıl pırıl bir gelecek bizleri beklemektedir. Ne mutlu o insan evlatlarına ki bugünleride gördüler... Dii mi Cevat aabi.?! (Evet!)...

Bu ekonomik krizde ipini koparan Brezilya'ya futbolcu aramaya gidiyor!

Akşamsefası

1. Sayfadan devam

Hiçkimseden 'Bergama Köylüsü' olsun beklentim yok, ama, küçük bir rahatsızlık da mı duymadılar? Karadenizli olmaktan utanıyorum. O topraklann çocuğu olduğum için kendimden iğreniyorum.

Bu kadar derin bir infiale bir de Sivas katliamında düşmüştüm. Mutsuzluğun, hayal kırıklığın sonundayım. Şu anda, hayatta tek bir hedefim kaldı, yazarlığa bir an evvel son vermek. Sırf ekmek parası için bir yıl kadar daha yazılarımı sürdürebilirim, ama, sırf ekmek parası için...

Çok düşündüm, tarihin bu en güzel topraklarına karşı yapılan acımasız saldırılar karşısında bir halk susuyorsa, medya susuyorsa, artık benim söyleyecek sözüm yok! Bu kadar ensayi, köle, sessiz, alçak, bu kadar korkak bir toplumda insan çok ürküyor.

Herkes, dairesinde, evinde, işyerinde, düşünsün, şu soruyu sorsun: Türk tarihinin bu en büyük inşaat alanı için, neden tek kelime duymadı? Sizler neden kendinliyorsunuz, neden sessizsiniz?

Ekranlarda, gazetelerde, tarihi'n gelmiş geçmiş bu en büyük katliamı karşısında tek bir ses duysaydım, belki içim rahat ederdi. Burası işgal edilmiş toprak parçası mı? Bu halk köle mi? Bu aydınlann hepsi mi fasa fiso? Neden herkes, küçük bahaneler buluyor kendine?

Bir yazarın söyleyeceği son sözü söylüyorum, aranızda işim yok! Köpeksiniz, zavallısınız!

Ne hakkımda açılan onlarca tazminat davasından, ne yargılandığım ağır cezalardan korktum, bundan sonra da korkmam. Asla yorulmadım. İçimde dünyaları yazacak kadar hikaye var. Ama bu suskunluk, bu katliam... Bunu tarif edemiyorum. Ben hayatımı nerde olsa kazanırım. Ne devletten burs, kredi, avans; ne kimseden borç alarak yaşadım, yazdıklarımla geçindim. Şimdi bunları söylüyorsam, çok düşündüm.

Aklını yemiş bu hatka hikaye yazılmaz. Bu maç burda biter.

Bu kadar kitap okudum, şunu öğrendim. Bir coğrafya üzerinde kültürler ölebilir. Diller değişebilir. İnsanlar ölebilir. Depremler, soykırımlar yaşayabiliriz. Coğrafya üzerinde herşeyimiz allak bullak olur ve bir şekilde ayakta durmaya çalışırız. Çok kötü günler görebiliriz.

Ancak, en ağır, en dayanılmaz olan, kıyamete dek yaşayacak olan bu enfes coğrafyanın topyekün katledilmesidir!

Buna dayanabilen varsa, yazmaya, devam etsin!

Ben o dağlarda büyüdüm, kalbim dayanmıyor artık. Yolunuz birgün Trabzon Maçka'ya, Hacevera'ya, Kadıköy'e, Sümela'ya düşerse, bu çocuğun neden aklını yemiş gibi durmaksızın coğrafya parçalarını yazdığını o zaman anlarsınız. Buna dayanmam mümkün değil.

Toprağımdan hiç kuşkuya düşmedim, ama üstünde yaşayan uyuşuk kitlelerden, alçaklardan, üç kağıtçılardan, sıkıldım sıyıldı.

Sizlere, bir yoksul çocuğun neler yapabileceğini göstermeye çalıştım, kelimelerime erdem, onur, vicdan dışında hiçbir şey giydirmedim. Ama şimdi... Benjamin mi söylemişti; gaz odalarından sonra artık şiir yazılmaz... Bu coğrafyanın en güzel parçası ortadan kaldırılırken, artık hikaye yazılmaz.

Anamdan, babamdan, ailemden daha çok sevdiğim toprağım, coğrafyam, dalgasıyla, dağı taşıyla katledilirken, oturup seyredemem.

Bir yazar, toprağını ve insanlarını 'ölümsüzleştirmek' için yazar ama şimdi orada, onbinlerce kamyon, grayder, kepçe, canavarlar gibi tarihin bu en güzel coğrafyasını katlediyor... Grayderleri, kepçeleri bu kadar serbest hareket edebilen bir ülkede yazarlar yaşayamaz.

Başka birşey değil, bir küçük ses istiyorum. Bu küçük ses, beni kelimelerin içinde hoplatıp zıplatmaya yetecek. Bu ses dışında, hiç kimse, hiçbir şey beni ikna edemez!

Nisan-Mayıs aylan yıllarda geçiyor. Orda konuş, burda konuş. Eskiden beş-altı yere yetişiyordum, şimdi, iki-üç yere gitmek bile çok yoruyor insanı. Gittiğim yerlerde kalma adetim yok. Zaten vaktim de yok. Hemen dönmem lazım. Geceyarılan hiç bilinmeyen otobüsler içinde buluyorum kendimi.

Cama dayanmış başım. Dışarıda bitmek bilmeyen karanlıklar. Dağların karanlık köşkleri gibi ormanlar. Rüzgarların boğulduğu, sevgilinin gür kara saçları gibi ormanlar. Kapkara bir cazibe, hayatımı bir daha ruhuma sarar. Gel de çöz, ağır bir sıkıntıyla kurşun gibi katılaşırım. Karanlık, ruhuma gölgelerden çamurlar uzatıyor!

Yoğuruyor, yoğuruyorum gölgeleri. Kendimi bomboş vagonlar içinde ağlarken buluyorum. Ormanlardan nehir gibi karanlıklar akıyor. Ayaklarımın tam altına uçurumlar koyuyor. Karanlık, yılan gibi sarılıyor boynuma.

Karanlıklara bata çıka gidiyorum. İn, cin, kafatası ve yaygaracı karaltılar hep birlikte kahkahayı basıyor.

Siz de benim gibi kaç defa, hayretle baktınız bu karanlıklara! Sizin de ruhunuzu kemirip bitirdi mi bu sinsi karaltılar? Yamaçları doldurmuş katar katar ormanlar. Batan günle doğan, gecelerin kapkara güneşleri gibi ormanlar. Görmedim bu kadar güzel bir kadın. Dağlardan aşağı şelale gibi gölgeler dökülüyor. Bilinmez şimdi ormanda ne oyunlar dönüyor.

Karaltıların herbiri koşana koşana. Ziftli ağaçlar feryat içinde, saç saça, baş başa... Orada şimdi, dağların koynunda yatan kapkara bir kadın, hışırtılarla sevişir mi? Belkide içeride gizlenmiş, kartal gölgesinden pelerinler giyinmiş kapkara kadınlar geziyor. Belki de içeride, kuru dallan, yapraktan acımış ekmekler gibi yiyip yiyip ağlayan zayıf, çelimsiz kadınlar kaçışıyor! Omuzları çürük ağaçlar, eski şarkılar gibi karanlık, ölümcül bir aşka mı çağırıyor? Darmadağınık saçlarıyla orman, benim gibi kaç yolcunun ruhunu ürpertiyor? Ruhumuzun en eski, en sert mobilyası, orman. Yara kabuğundan ıslıklar, hayalet aletleri gibi hırıltılar, soluk soluğayım. Ormanın içinden tekerlekli eski zaman arabaları geçiyormuş gibi. Bir girebilmeyi başarsam içeri. Her bir kuru dalı, bir elmas, zümrüt, bin hazineyle dolacakmış gibi ruhum...

Dağlar, neden geceleri büyür. Geceleri neden ormanların kalbi kederli. Ormanın karanlık bakışları nasıl da fanileştirir bizi. Kapkara derinliklerine rüzgar giremiyor, gözlerim nasıl girsin. Kara gecelerin yatak odası! Ağır ağır bir gemi yüzüyor içinde sanki. Zehri şurup gibi gözlerimden içiriyor. Belki de içim gidip alamadığım kadınlar, içeride şimdi, kokusuyla karanlığı emziriyor!

Akşam saat dokuz-on'da sessiz bir taşra terminaline girersin. Adı bilinen firmalara otobüs sorarsın. Üniforma giyinmiş, traşlı, genç adamlar, sıralar, yok, yok, yok der. Bu gece araba yok mu, derim. Saçı sakalı dağınık, üstü başı çakal bir adamı gösterirler, en sonda bir yerde, bir de olaya sor. Yakası bağrı açık adamın, kucağına düştün. Firmanızın adı ne, sırıtarak 'öztur' der. Bu firmaların arabaları yok, gelip geçen arabalara rica edip atıyorlar, ölürsem, bu arabaların içinde öleceğim.

Ağrı'dan Van'dan gelen otobüslerin hepsi yolcu alır. Gecenin bir vakti, istediğin yerde el kaldır, yardım iste, hemen kenara çekip, derdine koşarlar. Urfa ve Diyarbakır arabalarının ise bu alemde yeri başka. Süratten çok nefret ederim ama, Urfa Cesur ya da Diyarbakır Lüks'ün içindeysem rahatsız olmam, içimden, yol uzun, adamların acelesi var, derim. Kendime ölmek için bu arabaları seçtim, gerçek yolcuları onlar taşıyor, gurbet sırtlarında, bavullar hakiki, yüzler hakiki, hiçbirinin eğlenmeye gönlü, vakti yok.

Devamı 14. Sayfada

Akşam Ek

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

• MACERA ADAMI TOMİÇ ve STERİL GÜLSÜM...

BESİN DEĞERLERİ

PORTAKAL : Kilo bir milyon, candır...
ERİK : O da candır, papazdır...
KAYISI : Kuru kayısı, gital kuruyemişçilerde var...
ELMA : Baban soyarsa yersin... Akla gelmez başka türlü
AVAKODO : Armut gibi bişey, istersen ye...
ÇİLEK : Güzelce yıka, yut, em ne yaparsan yap...

13. Sayfadan devam

Siz de birgün düşerseniz benim gibi Anadolu yoltanna, hiç sormadan binin, Urfa Cesur ya da Diyarbakır Lüks'e...

Başka firmalann arabalan mola yerinde ağır davranır, göbeklerini tuta tuta, sigara tüttüre tüttüre arabanın yanına yaklaşır, sağına soluna bakar, tekerleğe tekme atar, camlar iyi yıkandı mı, diye bekleşirler. Oysa Urfa Cesur'la Diyarbakır arabaları, yemekteyken şoförler, saatlerine bir bakıp, hızla, fırlayarak yerlerinden koşarlar otobüsel

Ankara terminaline girmenin ücreti yirmi milyon, çıkışta da para, otobüsler bu yüzden terminale girmez. Geceleyin yolda izde karayolunun bilinmem kaçıncı kilometresinde arabayı stop edip, arkadan gelen arabalara yolcu aktarır. Gecenin üçü, arabayı durdurmuş, gelen arabaları beklerler. Kimseyi ikna edemezler. Diyarbakır ya da Urfa arabaları, otobüsün peşine düşer. Arabadan bir kaza laf atar gibi, laflar atılır. Otobüsün arkasına geçilir. Sonra yanına gelinir. Kafa kafaya böyle beş-on kilometre pencere açılıp, pazarlık başlar: 'Ya baba, canın mı çıkar, al şu müşterileri!.. Yandaki otobüs kurtulamayacağını anlar, çaresiz alır...

Küçük anılarım da var, birgün Urfa Cesur'la geliyorum. Konya Ovasından geçiyoruz. Saatlerdir durmadı araba, tuvalete gitmem lazım. Muavine ne zaman duracak, dedim, muavin arabayı hemen durdurdu, indirdi. Hadı ağbi, dedi. Koskoca Konya Ovası, ne hadi? Ağbi, sen istemedin mi, hadi gör işini... Arabanın penceresinden yolcular bakıyor. Zaten saklanacak yer yok. 'Ben tutarım, boş ver' deyip, tekrar bindim. Muavin bozuldu, lahnı da yerleştirdi: 'Bizim oralara gelince her yere sıçıyorsunuz, koskoca ova, işemeye kıyamadın...'

Urfa Cesur, Diyarbakır Lüks'ün ortak özelliği, hiç gazete bulunmaz. İkinci özelliği, asla uyumayacaksın, her defasında şahit oldum. Adana müşterisini Ankara'ya, Bursa müşterisini İstanbul'a kadar getirmiş.

Ankara'ya girmek yolu 70 km. uzatıyor, bir çevre yolu facİası. Şehre girmenin maliyeti 70 km. Türkiye zaten müteahhitler cehennemi. Depremde onbinlerce bina çöktü. Haliç köprüsü hâlâ rezalet. Bolu tüneli bir facia. Ayaş tüneli bir facia, yüzlerce baraj boşuna yapıldı, işe yaramadan bekliyor. Karadeniz otoyolu facia. Ne diyeceksin şoföre, her defasında atıyorlar bizi yola.

Geçtiğimiz hafta, sabahın dördü. Bir kocakanyla beni indirdiler. Muavin, yalvararak, ilca ederek, telefonu kulağıma uzatarak: 'Ağbi, gözünü seveyim, telefonla konuştuk, arkadan araba geliyor, sizi kavşakta alacak...'. 'inmem' diyorsun, 'Tamam ağbi', kavşakta beraber bekleyelim, tamam bekleyelim...'.. O kadar içten söylüyor ki, 'tamam' deyip iniyorsun. Muavin, yeniden: 'Teyze de terminale kadar gidecek, yardımcı ol ağbi!'.

İndik arabadan. İnanılmaz bir karanlık ve sessizliğin içinde kalakaldık. Kocakanya baktım, tepeden tırnağa lhramla kapanmış gibi. Ahırın tam ortasında bir döğme. Burnu buruş ve kemikli yüzü, çürümüş elma gibi bir surat. Araba hareket edince, teyze, Kürtçe bağırmaya başladı. Şaşırdım, kaldım. Kadın Türkçe de bilmiyor. Bir kürt, bir laz, kaldık yolun ortasında. Kocakarı söyleniyor, söylediği küfürleri bir bilebilsem de buraya yazsam. Araba maraba gelmiyor. Aldı beni bir panik. Teyze, çuvalını çeke çeke ottann üstüne sürdü. Hiçbir şey olmamış gibi vurdu başına çuvala, uzandı çimenlerin üstüne. Yaktım bir sigara, ortalık zifiri karanlık.

İçimde bir kasvet, darbe üstüne darbe vuruyor, çöküverdim, öyle böyle değil, suratım birden yara kabuğuna dönüştü. Oy ben'im sevduceğum, olur mu böyle keder? Arkamda kapkaranlık bir orman. Hava çok bulutlu, kapalı. Ne işim var buralarda, siyasi partim mi var, oy mu topluyorum, Anadolu yollannda nereye gid'yorum, nereden geliyorum, neyin telaşı... İnsanları nereye çağınyorum, insanlar beni nereye çağınyor. Cebimde beş milyondan fazla para yok, dikkatli yiyor, dikkatli harcıyorum. Karayolunda elim arkamda volta vuruyorum, teyze beni seyredlyor. Arkada, kapkaranlık orman. Ormanlar hâlâ orman!

Tarihin ilk günlerindeki gibi korku dolu. Döndüm yüzümü ormana. Kapkara, kara gözlü sevgilim orman. Bir laz türküsü: 'geldik karşı karşıya buna can dayanır mı?'. Çocukluğumdan beri ürktüğüm şeydir, orman. Geceyansı ay ışığı olmadan tek başına ormana girmek, asla. Kimse giremez. Girebilen gözümde tarihin en büyük kahramanı. Şimdi, burada anladım, ancak bir sevgili götürebilir beni ormana! Bir girsem ormanın içine. Eşek kadar adam oldum, artık çok büyüdüm, çocuk gibi korkmanın alemi yok, bir girsem şu karanlığa.

Ormanın kalın, paslı demir kapıları kapalı gibi. Gitsem, vursam kapısına. Alın beni içeri. Açıverse hışırtılar, karatlar. Buyur dese karanlık böcekler, otursam, çıtır çıtır üstlerine. Çalılıkların altında gizlenmiş sürüngen sesler, yanıma, içime sokuluverse. Açsa karanlık gözlerimi hortlatarak, patlatarak, açılsa, kaçışsa beynimdekiler her tarafa.

Beş-on adım yürüdüm tepeye doğru. Teyze, gelen arabaları görmem için çıktığımı sandı. Adımlarımdaki hışırtılardan korkuyorum. Orman, mağara ağzı gibi tam karşımda. İşte geldik, burun buruna. İçimden kurtlar, tuhaf yaratıklar fırlayacakmış gibi. Zifiri karanlık, orman, kara sütunlu bir tapınak gibi. Ölümsüz bir arzu içimde, içeri girmek. Köşeli, geometrik evlerde oturmanın korkaklığı. Hayatımın noksan kalan bir yeri var, içeri girsem, tamamlanacağım, rahatlayacağım. Ya da, ormanın kapısında ağzımdan yılanlar, kara böcekler, yarasalar kusup, içimdekileri dökeceğim.. Boş, cansız, kuru ağaç gövdelerinden neden korkar insan. Bilinçaltında hangi milyon çağ öncesinden kalma bu korku fırtınası, ayaklanıp, esir alıyor!

Orada beni bekleyen kapkara gözlü bir kadın var, biliyorum. Kartal gölgesinden peleriin giyinmiş bir kadın. Biliyorum bir sevgili olmadan girilmez, içeri. Mekan, zamanla ilgili bir korku değil, bilinçaltının bodrumunda bir elektrik düğmesi var, cesaret edemedim basıp açmaya. Sanki beni zirvelere taşıyıp uçuracak, ya da dibi görünmez boşluklara tepetaklak düşürecek. İnsan çözülememiş bir muamma. Şimdi adımlarımla çığırıyor, eşeliyor, yırtıyorum bu karanlık muammayı. İçimde, eski masallar, eski destanlar gibi heyecanlı, tık nefes, şiddetli bir güç beni ormana itiyor. Tam sırası, diyorum. Neyin sırası? Vakit geldi, diyorum. Neyin vakti? Bağıra bağıra girsem. Şeytani çığlıklarla koşsam, görünmez sinsi karatlarla boğuşa boğuşa. Yürüdükçe kıllanıyor, karanp pençeleşiyor ellerim. Ağzımdaki dil-gırtlağı, götümden çekip çıkartacak bir tuhaf yaratığın eli oluyor, elim. Sanki burada bir sınır var, aşmak zorundayım. Beynimden istemeden geçen kelimeler, kapkara bir bıçak gibi elimde beliriyor, alıp ruhumu karatlann içinde delik deşik ediyor.

Kanlı bir boğuşmaya hazırlanır gibi, ıslak çayının üstünde yürüdüm, hayatım boyu korkup ertelediğim bir hesaplaşma bu, ormana yürüdüm. Şimdi, harbiden tek başına, şimdi, bütün haysiyetiyle yapayalnız.

Ardımdan karatlı, kıllı bir pençe kafatasıma inecekmiş gibi, birden geri döndüm, tepeden yola baktım. Yolu tanıyor gözlerim, hâlâ uzaklarda bir ışık arıyor. Hava ışıdı biraz. Oağlann ardı sığır cİğeli gibi, koyu kıllı kırmızı. Önümde tuhaf bir yükselti gördüm. Korkudan ayaklarımın dermanı kesildi. Bir heyüla, bir tuhaf... Birkaç adım yaklaşbm, yirmi metre kadar önümde, bir at ölüsü.

Irzına geçer gibi dağın. İki bacağı aynk, çullanmış yamaca. Sanki dağı düzerken şehvetten ölmüş. Başı yana düşmüş, sevgilisinin boynuna düşüp bayılmış gibi. Gözleri açık, ormanın ta içine bakıyor gibi.

Geri geri kaçtım. Bir daha bakayım, lunaparktan sökülmüş oyuncak bir at olabilir mi, nereden kaçtı, varoşlardaki gecekondulardan... Bu gece ölmüş olmalı. Ağzı köpük içinde. bacaklarını ayırıp toprağa abanmış, yoksa bacakları kayıp, taşaklan üstüne düşüp, hayalan mı patladı?

Hayalanmda inanılmaz ağır, patlayacak gibi şişiyorlar, karanlığı arabayı unutt-

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

tum, işemem kazım, bir damla düşmedi, ağrı şiş gibi saplandı. Hayatım boyunca çektiğim acılar oraya taş gibi yerleşti, korkumu en yüksek noktasına çıkardı, başım alevler içinde. Karanlık biraz daha alacaklaştı, tatlı, ılık bir rüzgar esmeye başladı. Atın cesedine doğru bir güç bulup, bakmak istedim. Kıpkırmızı bir bez.. Abn başına doğru bir bayrak seiili yerde... Yanaştım, bayrağın çubuğunda bir tülbent, bir mendil bağlı. Niye bağlamışlar?

Şimdi anladım, bu at, bugün bir gelin götürdü. Bu tülbent, bu mendil, bu, bir gelin alma, atı...

Gelinde gözü mü vardı, sevdiğini kendi mi teslim etti, dili dönmez miydi, anlatamadı mı?.. Korkularım uçtu gitti, ülküp kaçtığım atın leşi'ne şimdi sanlıp ağlayacağım, dualarla, türkülerile, yanın kalmış bu düğünü, burada bitireceğim. Kafamda çeşitli senaryolar; düğün evinde herkes eğlenir, oynarken, bizimki gizlice kaçıyor. Dağtan, yamaçlan ölümüne aşıyor, aklını yitirmiş gibi, parlıyor at!

Parlayan atlar, amok koşucusu gibi, ölene kadar koşar, parlayan atlar, gözkapakları hortlayarak ölürler. Bu at, bu kadar ürkecek neyi gördü?

Ve neden, tam ormanın kapısında yığılıverdi? Birkaç adım daha atacak gücü kalmamış mıydı?

Aynı yoldan geliyordu bu genç adam, karayollarının bilmem kaçıncı kilometresinde ormanın kapısında buluştuk. Yaşadıklarımdan biliyorum, taşıdıklarından yorulduğu için değil, taşıyacak birşeyi kalmadığı için parladı!

Çok geçmez, sabah güneşinin ısısıyla küçük kurtcuklar kıvıl kıvıl dolaşır ağzına, kanına. Birazdan çakallar, kemirdikleri bu dev taşaldan engel oldu bu son koşusuna. Bu ağır güllle gibi taşaldan ormanın kapısında yıkıverdi onu. Birazdan belki böyüler gelir. Boudlaire'in yaralı Albatros kuşuyla tayfaların eğlenmesi gibi değnekleriyle kanını dürtüp, matrak geçerler belki. Bugün götürdüğü gelinin kınalı elleri, yolunmuş, dökülmüş, kısacık yeleleri ni okşamış mıdır? Karanlık ahırından başka hangi sebeple kaçsın uçmak istesin. Köpüklü bir dalgaya benzeyen ağzının tam ortasıyla gelip keyalıklara çakıldı. okumab'ilmeyi başarabilsem cesedine. Sanki ormanı yeniden dörtnala erkek kişnemesi saracak. Hamurdan simit gibi bükülmüş, çürümüş balta sapı gibi, zavallı ayakları. Kimbilir ne kadar koşuşturdu? İstese de artık diş geçiremeyecek, köpükler içinde boğulmuş ağzı. Çenesinin kemik tarağından, ağzının ta orta yerinden kurtulup demirden gemi, başına çıkmış. Şimdi bir taç gibi, ölümün zaferi gibi, başında taşıyor şimdi, hergün ölüyle öğünüp, hatmalarla ermediği tutsaklık gemini. İnsanın sorası geliyor, nerde yolculuk arkadaşların? Nerde yanyana büyüdüğün kardeşlerin? Çürümüş bir eski zaman kadırgası gibi ölüsü. Karayolundan onbeş metre yüksekte, kapkara ormanın kapısında, şimdi. Tam burada, kesildi ayaklarında derman, yığılıverdi... Sonunda başardı mı?.. Tutsak bir köle gibi ölmedi! İçimizde şimdi yalnız onun ruhu, korkmadan karanlıklarından, özgürce dolaşıyor ormanında!

Biraz daha yaklaştım, nallan, kamyon lastiğinden yapılmış. İhtiram nöbeti gibi başında dikildim, birkaç dakika. Derin bir gurur, tarifsiz büyük bir kibirle seslendim: Yıllar geçse tek bir misramı yazamazlar. Çünkü seninle aynı haradanın, nallan, öldüklen sonra çakılan atlardanım.

Karayoluna indim. Atın geceki ölümcül koşusunu düşündüm. Hergün ezilip, çektirilip, horlanıp, sürüklendiği bu dağlar, onun yurduydu. Son bir koşu hakkıydı. Tilkiler, çakallar, domuzlar, nasıl korkup, kaçışıp, inlerine saklanmış olmalı...

Bu araba gelmeyecek, zaten, başkalarının arabasını beklemekle geçiyor ömrümüz. Şu kocakarı, kürt teyzeyi... Kınalı bir gelin gibi sırtıma alsam... Şimşek hızıyla, son bir defa, koşa koşa şehre girsem!

Nihat Genç

Sevgili Leman Okurları!

Merhaba. Ben 22 yaşındayım ve Ankara'da oturuyorum. Muhafazakar bir ailenin çocuğu olarak büyüdüm. Bulunduğum çevrede sol görüşlüler hiç sevilmezler. Hele bir de alevi ya da kürt isen selam vermek bile günah sayılır. Tabi ki ben de yaşadığım çevremin bağnaz düşüncelerinden etkilendim. Dünya'da ve Türkiye'de yaşanan ve gelişen olayları hep o çerçeveden değerlendirdim. ÖSS'yi kazanıp İzmir'e gittim. Bir sene yurtta kaldım. Yurt hayatım sürecinde değişik düşüncelere sahip, her görüşten arkadaşlarla tanıştım ve en iyi arkadaşım aleviydi. Leman ile onun sayesinde tanıştım. (Özgür'e buradan teşekkürlerimi iletiyorum).

Öğrencilik hayatım boyunca hayalı gerçek anlamda yeniden tanıdım diyebilirim. İnsanlara düşüncelerinden, yaşam tarzlarından dolayı iyi, kötü ayrımı yapmanın, onları sınıflara ayırmanın ne kadar yanlış olduğunu anladım. Dünya görüşümün ve düşüncelerimin pozitif yönde değiştiğini siz Leman okurlarıyla paylaşmak istedim. Üniversiteye hazırlanan herkese seslenmek istiyorum: Mutlaka üniversite okumaya çalışın. Herşeyin göründüğü gibi olmadığını anlayacaksınız. Herkese iyi günler.

Mehmet Telli

Merhaba Leman Çalışanları ve Okurları!

Ben 15 yaşında Anadolu Lisesi öğrencisiyim. Bu sayfaya genelde üniversiteli arkadaşlar yazıyorlar ama benim de sizinle paylaşacak şeylerim var... Bu dergiyi 2 senedir alıyorum. Nihat Genç abinin yazılarını özellikle takip ediyorum ve onun kitaplarını da çok severek ve hak vererek okudum... Bu dergi sayesinde güncel olayları sanatsal ve mizahi olarak takip ediyorum, bizlerin gerçekleri görmemizde, olayların aslını anlamamızda yardım ediyorsunuz... Üniversiteli arkadaşlar sınav sisteminden ve üniversitelerden şikayetçi (çoğu); onları anlıyabiliyorum çünkü geçen yıl biz de lise sınavlarına girmiştik. Benim şansıma Anadolu Lisesi oldu. Ben Edirneli'yim. Anadolu Lisesi'ni kazandım ve şu anda okulumu hiç sevmiyorum. Bazı şeylerin abartıldığı ve burjuva kesimin hep üstte olduğu bir lise.

Bu ülkede hiçbir umudum kalmadı, şu an hazırlıktayım ve bize İngilizce gösteriyorlar. 24 saat bence yabancı dil beceri işi ve bu kadar abartılmamalı. Tamam dünya dili cart curt ama bu kadar zorla olmamalı, en azından seçmeli olmalı. Bu hazırlık sayesinde Türkçe'yi sevdim, meğer bizim ne güzel dilimiz varmış ve biz bunun değerini bilmiyormuşuz da ona dışarıdan kelimeler sokmuşuz.

Şu an tek istediğim üniversite kazanmak ama sonra ne olacak? Son sınıflar sınava bu sene hazırlanmaya başladıklarını söylüyorlar, sanırsın onlar da ümitli değil gelecekten... Hep üniversiteyi hayal ederdim; değişik ortam, kültür, sosyal çevre ama bu sayfayı okuduktan sonra bazı şeylerin hayalimdeki gibi olmadığını anladım... Gelip nesil olarak barış istiyoruz. Güzel dünya, sevgi, adalet, gelir dağılımında biraz olsun eşitlik, eşitlik, yeşil dünya... Çok şeyler mi bunlar? Özgürlük istiyoruz... İsrail-Filistin savaşında Filistin'i sonuna kadar insanlık adına destekliyoruz. Always Peace...

Pelin

Markete gitmiştim hemen bir LeMan aldım büroya gidip masaya oturdum. Biraz işlerim vardı onları halledip dergiyi okumaya başladım. En son okur mektuplarını okuyordum orda bir yazı gördüm. İlk önce gözüme o takıldı, okumaya başladım. Bir öğrencinin 23 Nisan konulu kompozisyonuymuş. Adı Zarife; 8 yaşındaymış. Okulunu, yaşamını anlatıyordu. Okudukça içimde tarifi imkansız duygular yaşadım. Tüylerim diken diken oldu, ağlamak istedim, ağlayamadım. Gülmek istedim, olmadı. Bir çocuk bunları mı yazmalıydı? Oyuncaklan nerde, hayalleri nerde, ümitleri nerde? Neden onları yazmamış? Yanımdan kalktım, pencerenin önüne geldim, dışarıdaki çocukları gördüm. Büyük bir neşe içinde oynuyorlardı; bazılarının elinde çikolata ve meyve suyu vardı.. Zarife'yi düşündüm. Ve Zarife gibi nicelerini. İki ayrı dünya, iki ayrı Türkiye... Bu adalet değildi. Adalet böyle olmamalıydı, tüm çocuklar hayallerini yaşamalıydı... İçime bir sıkıntı çöktü, bir an kendimi çaresiz hissettim. Hayatın ne kadar acı olduğunu bir kez daha ta içimde hissettim. Bunları yaşayan nice Zarifeler vardı. Düşünmek bile istemedim. Belki de gerçeklerden kaçmanın en kolay yolu buydu. Ama ben ne kadar kaçmaya çalışsam da bu gerçekler her zaman varolacaktı. Çünkü bu bir kompozisyon değildi bu gerçeklerin ta kendisiydi.

volkan@gorediz.gen.tr

Selam Özgürü Özgür Kuşları!

Leman'a ilk kez mektup gönderiyorum. Ama çok uzun zamandır bu derginin okuyucusuyum. Filistin için yapılan ışık eylemine katılan gönüllülerden biriyim. Ve de eylemimi sonuna kadar sürdürmeye kararlıyım. Arasıra isyana yönelicek olsak bile, hatırla ki insanlık yargılamak imkansızdır. Onun için kavgalarımızı sürdürürken bile, kendi kendimizle barış içinde olmalıyız. Görmeye çalış ki, bütün pisliğine ve kalleşliğine rağmen hayat güzeldir. Bu pisliğin içinde tam tamına 18 yıldır yaşıyorum. İlk zamanlarda tiksiniyordum ama artık bağışıklık haline geldi bende. Kendi kavgamla ve inançlarım doğrultusunda yaşıyorum. Bu kavgaya ortak olmak isteyenler var mı? Herkese emaillim açık. Başkalarına da kulak veriyorum. Aptal ve cahil olduklarında bile dinliyorum onları. Çünkü dünyada herkesin bir hikayesi vardır...

ROJDA_v@mynet.com

Selam,

Burda bir lise öğrencisinin itirafını okuyacaksınız. Suslu puslu bir günün buğusunda, en büyük itirafımı yazmak için aldım kalemi eline. Günün gizemliği üstümde. İçimdeki itiraf kanırtılarını savurmak, pişmanlık yasasının da çıkmasıyla artık farz oldu. Valla ben bir şey yapmadım. Onlara uydum. İlk önce tavsiye üzerine aldım. Yavaş yavaş kanıma girdi. Pençesinden kurtarılamıyacak bir hastalık gibi bütün bedenimi kaplardı. Sonra bağımlılık yaptı. Bu hastalıktan kurtulmak için hiçbir şey yapmadım. Boş boş oturmadım, tv seyretmedim. Başka şeylerle ilgilenmeden. Haftada bir aldım ve okudum. Evet yaptım, yaptım ama bir sorun mu?..? Niye mi? Umutsuzluk sulanında boğulmamak, düş kırıklığı içinde yüzmemek, herşeye rağmen hayatın güden yanına kulaç atmak ve yaşamın bütün karamsarlığına sırt çevirip biraz gülmek için yaptım, yaptım ve hiçbir zaman pişman olmadım. Pişmanlık yasasını düşünmeden cezamı neyse çekmeye hazırım. Evet ben "LeMaN" okudum. Göstere göstere ve kahkahalarla... İtiraflarım, paylaşıp yok edene kadar sürecektir. Selam ve saygıyla.

Uğur Yıldırım/Menemen

Selam;

Emeğe, çalışana, karanlığa, aydınlığa çıkan sevgili Leman Ailesine, Leman okumaya başladığımdan beri tam bir kronik hastalık haline geldi bende. Her hafta almadan yapamıyorum. Şunu paylaşmak istedim sizlerle bir takıma da cevap vermek istedim ben Gazi Mahallesinde oturuyorum. 1966 yılında çıkan o kötü olaylarda onca yoldaşımızı kaybettiğimiz sonraki yıllarda çoğu kesim, insan tarafından şu sorulara maruz kalıyordum veya kalıyorduk. Gazi Mahallesinde nasıl oturuyorsunuz, korkmuyor musunuz, gibi. Cevap veriyordum. Ama tekrar buradan haylermak istiyorum. Gazi Mahallesinde oturmaktan onur duyuyorum, duyuyoruz. Bu halk insanlık adına dayanışma, birlik ve beraberliğin en güzel örneği olduğuna inanıyorum. Onur duyuyorum insanlarıyla ve mücadelemizle bana bu haklo tanıdığınız için Sevgili Leman'a çok teşekkürler... Son olarak ölüm orucılarında hayatlarını kaybeden tüm yoldaşlarımıza Allah'tan rahmet diliyorum.

"İnsan yüreği kadardır sevdası
Küçükse büyüğünü taşıyamaz ama siz
yüreğinizden daha büyük sevdalar taşıdınız."
Senden selam olsun size sağlıcakla kalın...

Gazi Mahallesinden. Duygu

Arma Bana Yoğurdu Ispanak Yap!

Yaşamım beni nereye götürüyor. Sanki doğduğumda dedem kulağıma ismim yerine "sen lanetlendin" demişti. Ya da annemle babamın bir aylık tanışma sürecinde oluşan evlilikleri lanetliydi... Lisede kendimi hayata hazırlanan bir embriyo gibi hissediyordum. Herşey o an'a bağlıydı. Sınava çok çalıştım ama 3 saat içerisinde heyecanlanmam kötü puan almama neden oldu. Herşey normal ya, suçlu benim heyecanım oldu. Sonunda bir yeri kazandım. Ezberci sistemde ezber yapamadığım için aptal gibi hissettim kendimi. Yaşasın ezberleyenler galip(!)... Ayaklayana 3 burs çıkalken bize çıkmaması hiç haksızlık değildi tabi ki... Sabahtan durakta belediye otobüslerinin çok dolu olup bizi almadan geçip gitmesi yüzünden giremediğim dersler biriktikçe birikti. Sanırım benimle aynı durumda olanlar vardır. Sizin dedeniz ne dedi acaba çok merak ettim. Son olarak; çevremde gezmek dışında sosyal aktivitesi olan gençlik görmüyorum. (Sadece benim çevrem. Bu, lanetimden kaynaklanıyor:) Artık bir erkek arkadaş istemiyorum. Lanetim ona da bulaşmasın diye:) Diyecek başka bir şeyim kalmadı. Anne ne olur, tatilde ben gelince yoğurdu ıspanak yap!..

Derya/Uludağ Üniv.

Bağımsız mı? Pöh! Nerdesi!?

Üşündüm; acaba yazacaklarım en çok sevdiğim Leman'a zarar verir mi diye. Sonra dedim ki, onlar nasıl sessiz kalmayıp tepkilerini dile getiriyorlar, bunu gösteriyorlar ve bize öğretiyorlar, o halde ben de sessiz kalmamaya, onlardan öğrendiğim bazı şeyleri uygulamaya karar verdim... oğma büyüme Bergamalı'yım. Aslında Bergama'nın bir diğer adı daha var, siz bilmezsiniz onu; ancak buranın gençleri ve burada okuyan üniversiteliler bilir. O; Türkiye'nin en büyük köyüdür. Evet diğer adı, Türkiye'nin en büyük köyü. Türkiye'nin içinde ufak bir Türkiye'yiz biz. Bu tanım saçma gelebilir size, açıklayayım: Nasıl Türkiye genelinde daha iyi bir eğitim, iş, sosyal hayat vb. şeylerden dolayı yurtdışına çıkılıyorsa, aynı ve daha fazlası nedenler yüzünden biz gençler Bergama'dan kurtulmaya çalışıyoruz. Bu bir gerçek. 3-4 sene öncesine kadar burada cafe vb. bir yer bile yoktu. Ne zaman Ege Üniversitesi Yüksek Okulu açıldı, o zaman az buçuk bir kımıldama da gözlendi. Aslında bu bile Bergama için çok. Oldukça geri bir yer burası, her açıdan. Nüfusu bazı ilerden fazla olmasına rağmen bir ilerleme yok. Nasıl olsun ki? Belediye başkanı bile İzmir'den gelip gidiyor. ***Öyle ki buraya okumaya gelen, bir şeyler yapıp çabalamaya çalışan az sayıdaki üniversiteli kızlara bile tahişe gözüyle bakılıyor.*** Buna başka ne denilebilir ki?! Kısacası burada yaşama isteğimiz, doğrusu kendi adıma konuşayım, yaşama isteğim kayboluyor. Buz gibi yavaş yavaş eriyorum. Sonunda buhar olup uçucam. Hal Bazı şeyler yapmıyo değiliz. Bu aralar hep gündemdeyiz, altın madeninden dolayı. Yok açılıyor, yok kapanıyor, eylemler falan filan... Ne yalan söyleyeyim, bir Bergamalı olarak bu eylemlerin hiç birine katılmadım, daha doğrusu katılmadım çoğu Bergamalı gibi. Bu işler burada öyle yapılıyor ki, bir eylem olduğunu Bergamalı olarak TV'den öğreniyoruz. Görün siz birlik ve beraberliği... Mahkemenin son kararına göre altın madeni kapatıldı doğru olarak. Bunun gururunu ve sevincini yaşamadık değiliz. Ancak dün akşam TV'de haberleri izlerken "Son Dakika" gelişmesi denilerek araya zırt diye girildi. Aklıma ilk önce Şaron'un yaptığı katliamların bitmiş haberidir düşüncesi geldi, ama değil... Şöyle dendi: "Bakanlık kararına göre Bergama'daki altın madeni üretime devam edecek". O anda dumura uğradım. Nasıl olur? Ortada aynı sonucu defalarca veren mahkeme kararı var. Ve kafamda yüzlerce soru oluştu bir anda. Acaba bu mahkeme nasıl bir mahkeme? (Kararı uygulanmayan/uygulanamayan) Birkaç tane bakanın aldığı karar, mahkeme kararına karşın nasıl etkin çıkar? ***O zaman şu aklıma geldi; bu mahkemeler ve kararları bağımsız değil.*** E hani 'Adalet Mülkün Temeli'ydi...Bu ülkede her şeyde olduğu gibi burada da bir şeylerin el değiştirdiği belli, apaçık... Yazık! Atatürk'ümüzün mahkemelere asılan o güzel sözünü değiştirmenin zamanı geldi galiba... Adalet bakanının vereceği karardır ya da Adalet paradır... Dediğim gibi herşey açık. Bundan aslında hepimiz biliyoruz fakat dile getiremiyoruz. Konuşma özgürlüğünüzü bırakmamız lazım... Ve ben... Bu özgürlüğü üzenmeden almak için hepinizden birşeyler bekliyorum. Bu sıkıcı Bergama'da beni yalnız bırakmayın.

koraygencel@mynet.com

Yiğen Sevgiliye Mektup

Emine'ye

Tesadüf müydü bilmiyorum ama Leman Kafe'de başlamıştık. "Elimi al ve kalbine götür" demiştin. Ben de yaptım. Yüreğinden hiç ayrılmaması umuduyla. Ama hep korkuyordum. Neden mi? Kaybetmekten. Ve korktuğum başıma geldi... Bitirdiğimiz yer tarkı bir yerdi başladığımızdan. Ayrıldığı konuşurken tonda "Hiroşima" çalıyordu. Kulağımı ona verdim ve şükrettim durumuma. Çünkü kısa sürse de mutlu olmuştum seninleyken. Oysa Hiroşima'da can veren minik bedenler böylesine duyguları yaşamaya vakit bulamamıştı. Neyse, sana "ürünümün kaynağı" "ömrümün 'E' grubu kanı" diyordum (eksildiğinde tamamlanamayan). Bu mektup da bir ürün, senden kaynaklanan. Ve ben kan kaybetmeye devam ediyorum, 'E' grubu bir tek sende bulunan. Sırtımda, gömleğimin altındaki çıkıntıyı sorularla söylemedim ne olduğunu. Ne mi? Eros bile sırtımdan vurdu okuyla ve hâlâ orada duruyor. Memnunum vurulmaktan (sırtımdan da olsa)... Şu anda radyo açık. Bir ustanın şahesenini dinliyorum ve aynı anda benim dilimde; yüzyılın şarkısı: "Sensiz olmaz"

Erkan/İzmir

Aziz Nesin İlköğretim Okulu

Nesin Vakfı Çocukları ilk ve orta öğrenimleri için devlet okullarına giderler. Öğretmen eksikliğinden dolayı boş geçen dersler, öğretmenlerin büyük bir çoğunluğunun yetersiz pedagojik ve bilgi düzeyli, çağdışı ve faşizan eğitim anlayışı, hiç olmayan ya da olduğundan da bozuk olan altyapı, öğrencilere yapılan saygısızlık, hakaret, hatta alkan dayak gibi Türkiye'nin her okulunda yaşanan sorunlar, İstanbul'un yalnızca 60 kilometre uzağında bulunan Çatalca'da da yaşanıyor, hem de yoğun bir biçimde...

Sonuç olarak, birçok bakımdan çok iyi yetişen (birlikte yaşamayı bilen, emeğe saygılı, onurlu, üretici, eleli, sevecen, bağımsız, özgür) Nesin Vakfı çocuklarının akademik başarıları her zaman istediğimiz düzeyde olmuyor.

Babamın da yaşarken öngördüğü gibi, tek çözüm kendi okulumuzu kurmaktı. Kendimize ait olan bir okul olmadan, tam anlamıyla dilediğimiz nitelikte insan yetiştirmemiz olanaksızdır.

Çatalca'da sekiz yıllık bir 'Aziz Nesin İlköğretim Okulu" kurmayı tasarlıyoruz.

Bu okul, Aziz Nesin adına yakışan bir okul olacak. Hayvancılığıyla, tanmıyla, çiçek ve sebze bahçeleriyle, dansıyla, müziğiyle, resim ve heykel atölyeleriyle, şiir günleriyle, fotoğrafçılığıyla, satrancıyla, spor alanları ve çocuk bahçesiyle, kitaplığıyla, sinema ve tiyatrosuyla, bilimsel, sosyal, sanatsal ve kültürel etkinlikleriyle, hoşgörüsü ve özgürlüğüyle, öğrencilerin haftasonları bile okula gelmek isteyecekleri bugüne dek eşi benzeri görülmemiş bir okul...

Ayrıca, öğretmenlerimizin "iş saatleri" dışında da okulda bulunmalarını sağlamak amacıyla öğretmenlere birer lojman yapmayı öngörüyoruz. Okul binası ve lojmanlar, Vakıf binasının bir kilometre ötesindeki 40 dönümlük arsamıza inşa edilecek. Her sınıf en fazla 20-25 kişilik olacak. Dolayısıyla, Aziz Nesin İlköğretim Okulu, okul öncesi yuvasıyla birlikte, aşağı yukarı 200 öğrencilik bir okul olacak. Nesin Vakfı'nın böyle bir okulun maddi giderlerini karşılayacak olanağı yoktur. Okulumuz paralı olacak, ancak kâr amacı gütmeyecektir.

Öte yandan Nesin Vakfı çocukları ve -olanaklar elverdiğince- civardaki yoksul çocuklar da okulumuzda parasız eğitim görebilecekler. Ayrıca, okulun bilim, kültür ve spor olanaklarından Çatalca yöresinin gençleri de parasız yararlanabilecekler.

Nesin Vakfı'nın yasal olarak özel okul işletme hakkı olmadığı için, okulu ayrıca kuracağımız Aziz Nesin Eğitim Vakfı işletecek. Okul binası, öğretmen lojmanları ve arsa Nesin Vakfı'na ait olacak; Nesin Vakfı, Aziz Nesin Eğitim Vakfı'na bu gayrimenkulleri kiralayacaktır. Ama bu aşamaya gelmeden önce okulun ve lojmanların inşaatını bitirmeliyiz.

Tahminlerimize göre en az 1 milyon dolar gerektiren okul inşaatı için de Nesin Vakfı'nın şu andaki maddi olanakları yeterli değildir. Bu amaçla bir kampanya açmış bulunuyoruz. Hesap numaralarımız şöyledir:

Aziz Nesin İlköğretim Okulu Bağış Kampanyası
Vakıfbank, Çatalca Şubesi
00158002374177757(TL)
237-400-7937 (USD)
237-4007936 (DM)

En az 30.000 $ bağışlayanların adını ya da diledikleri birinin adını) bir sınıfa, kitaplığa ya da spor salonuna verebiliriz.

Bağışların yukarıdaki hesap numaralarına yatırmanızı ve böle bir kampanyanın açıldığını çevrenizde duyurmanızı rica ediyorum.

Yardımlarınız için teşekkür ederim.
Saygılar, sevgiler...

Nesin Vakfı Yönetmeni
Ali Nesin

PİJAMA PİKNİĞİ GELENEĞİMİZİ YAŞATIYORUZ..

12 MAYIS 2002 PAZAR Çamlıca Kızılçıkamam/Ankara

12 Mayıs'da pikniğe gidiyoruz. İp atlıcaz, uzun eşşek, birdirbir, güvercin takla, yakartop, uzun atlama oynayıp maç edeceğiz. *Dolma, zeytin, peynir, köfte, salatalık (hıyar), domates, soğan, ekmek ve gazozlarınızı alın. *Atlamak için ip, tekmelemek için top, her türlü müzik aleti, göle salmak için oita getirmeyi unutmayın.

Ulaşım Ücreti: 7.0000.000 TL
Hareket Saati: 08.00
Hareket Yeri: Tunus Cad. ODTÜ Duraklan - ve Üniversite Kampüsleri
Rezervasyon: Ankara LeMan Kültür Tel: (0312) 417 20 87

* LeMan Kültür Mutfağı ve Bar'ı Uygun Fiyatlarla Piknik Alanında Hazır Bulunacaktır..

LeMan Kültür

LeMan
SAYI: 547
4 MAYIS 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYINLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Koan ERTEM ● Kutlu ESENDEMİR ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Lütfü ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tomer ULUKUÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Meri HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki Soyşman ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERBAŞ Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Faks: 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: İlkak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DOP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, esprı ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

AksamSefasi

PAZAR SEVİŞENLERİ

met üst

Akşamserası

548

11 Mayıs 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/19 - 600.000 TL (KDV dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

DOMATES BİBER PATLICAAAN ♫ BİR ANDA SANKİ DÜNYAAM KARARDI ♫ ORTALIK BİRDEN ÇALKALANDI, DOMATES BİBER TATLICAAAAAN! ♫

Meyve ve sebzede panik.. Hormon, yanlış ilaç kullanımı, cehalet, denetimsizlik, bilgisizlik, başı bozukluk, kolay kazanma isteği, tanrı Türkü korusun yani!

ULAN BABAAN GEMÜĞÜNE HALEN GIPRIYO..BI KERE DEĞİL BEŞ KERE SIHTIM!. BİZ YİNE BI GAT DAHA TÜTÜN İLACI GEÇEH O DA GEBERTMEZSE DDT SERPELİM!. BAH HELE BAH! FİTİR FİTİR GIPRIYOLAR!.

ÇOK ZEHİRLİ

SÜPER ZENTROXİN

EMMİ BURADA İLACI SIHTIHDAN Bİ HAFTA SONRA ÖLÜYLER DİYO.. BEKLEYEK Bİ HAFTA! İLAÇ BÖCÜKLERİN ZÜRRÜYETİNİ DURDUYORMUŞ.. SONRA DA İKİ SENE ÜREMESİNİ ENGELLİYORMUŞ! BOŞUNA SIHTIN YİRMİ KİLO İLACI!.

Akşamsefası

K.K.T.C-750.000 TL.

PAZAR SEVİŞENLERİ

met üst

Zapatista Bebeği & Ağlayan Çocuk

Ağlayan Çocuk zaman içinde dondurulmuş bir atmosferin çelişkisinde büyür; eylemsizlik, tepkisizlik, plansızlık bir yana, sigara içmesi yasaktır ama herkes onun yanında sigara içer!..

❶ Zapatista Bebeği, dışa dönüktür ve 'madde'nin çocuğudur...
Ağlayan Çocuk, içe dönüktür ve hayal aleminin mümtaz bir ferdidir!..

❷ Zapatista Bebeği, dünyanın değişebileceğine inanmış bir 'etkileyici' organizmadır...
Ağlayan Çocuk, kendini tevekküle bırakmış 'etki altındakiler' güruhunun 'iyi kalpli ve mutsuz evladıdır!..

❸ Zapatista Bebeği, mazlumluğundan güç alır...
Ağlayan Çocuk, mazlumluktan takati kesilmiş bir suretle sonsuz kederi vurgular!..

❹ Zapatista Bebeği eylemle, stratejiyle ve pipoyla erken tanışır...

❺ Zapatista Bebeği, Marquez evrenselliğini ve ağırlığını taşır...
Ağlayan Çocuk, Kemalettin Tuğcu lokalliğine ve ruhiyatına sahiptir!..

❻ Zapatista Bebeği, acar bir okyanus insanı olarak kasırgalara aşina büyür ve okyanus gibi, kasırga gibi o da tabiatın bir parçası olduğundan tüm doğa, dolayısıyla toplum devinimlerine karşı donanımlıdır...
Ağlayan Çocuk, lodos lezzetinden sersemlemiş haldedir, olup bileni asla tam anlayamaz, yitik süreçlerin içli **küçük beyidir!..**

❼ Zapatista Bebeği, bakar, görür, düşünür...
Ağlayan Çocuk, ağlar!..

vo@leman.com.tr

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LEMAN

Başbakan gaz sıkışmasından hastaneye kaldırıldı, dolar fırladı, borsa çalkalandı. Tedavi bitince, hayat normal akışına döndü???

Çöp çaldıkları gerekçesiyle(!!!) yargılanan çocuklardan Mehmet Çekiç, çıkarıldığı mahkemede altı kardeşe baktıklarını ve yaşamak için çöp toplamaya mecbur olduklarını söyledi.

Ekonomik Mucizeler ülkesinin bir kenti olan Bursa'da 30 günlük bebeğine parasızlıktan süt alamayan Müne Adak, eşinin kravatıyla kendini astı. Daha önce de Zonguldak'ta kundaktaki bir bebe açlıktan ölmüştü...

Avrasya feribotunu kaçıran, Swiss otelini basarak yüzlerce kişiyi rehin alan, geçen haftada The Marmara otelinde benzer bir eylem gerçekleştiren Çeçen eylemlerine hala terör denemiyor.

DEMİREL
"Politikacı askerden korkar", son pişmanlık neye yarar, nereye kadar?

PARA PİYASALARI
Kabızlıktan bile nem kapan kişilikiz kuruluşlar

KEMAL DERVİŞ
Kimin sahasını işadamlarına bırakıyorsun be hint fakiri

YASEMİN KUMRAL
AKP'nin takiyye yüzü

BUSH-ŞARON BULUŞMASI
Dünyanın gözüne barış perdesi çekme çabası.. Dürzülük gösterisi

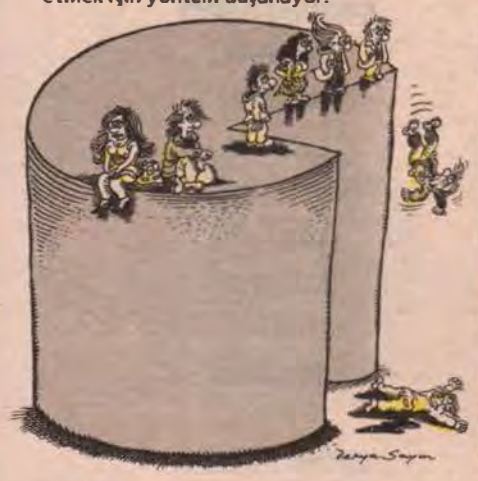
R.TAYYİP EROĞAN
Demokratik yönetimin ampulü yatsıyı bile bulmadan kararı yine liderlik sultası..yine tek adamlık

YENİ DÜNYA DÜZENİ
246 milyon çocuk çalıştırılıyor, 1 milyon 800 bin çocuk porno sektöründe kullanılıyor

ABD DIŞİŞLERİ BAKAN YARDIMCISI BOLTON
Dün şer üçgeni, bugün şer altıgeni yarın ne?

PENTHOUSE
Kournikova'yı satanı biz de satarız!

Gençlik mutsuzluğa ve ölüme inanıyor. Yapılan bir araştırmanın sonuçlarına göre, gençliğin yüzde 55'i mutsuz, yüzde 14'ü ise intihar etmek için yöntem düşünüyor.

Tarım Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp, hormonlu sebze ve meyveler için gerekli önlemleri alacağına, geçmiş dönemde çayda radyasyon olmadığını göstermek için çay içen Cahit Aralvan' bir şovla, medyanın önünde çilek yedi.

Gaziantep polisi, Gaziantep üniversitesinde okuyan 140 öğrencinin ailesine mektup gönderdi. Mektuplarda aileler uyarılarak, çocuklarının yasadışı örgütlerle ilişkileri anlatılıyor!!!!

İki kız öğrenciye tacizle gündeme gelen Adana'da, DSİ ilköğretim okulu 5. sınıfında okuyan iki kız öğrencinin daha öğretmenleri tarafından taciz edildiği ortaya çıktı.

Mehmet Y. Yılmaz'ın yayın yönetmenliğini yaptığı Milliyet, gazetecilere yönelik şiddet olaylarını ve sansürü izleyen "Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü"nün, Paris Saint Lazare istasyonun zeminine "basın özgürlüğünü ayaklar altına alındığı ülkeler" haritasına genelkurmay başkanın resminin konmasını, "sınır tanımayan küstahlık" başlığıyla duyurdu.

Almanya'ya gönderilen bir parti biberde limitlerin üzerinde sağlığı tehdit edici düzeyde tarım ilacı bulunmasıyla patlayan skandal, Tarım Bakanı Gökalp'in tüm inkarlarına karşın büyüyor. İç piyasadaki sebze-meyvede de limitlerin üzerinde tarım ilacı kalıntısı ve aflatoksin bulunduğunu iddia ediliyor...

Akşamsefası

daral&timsah

tripanazomigambiyetsizler

ÇAĞAÇLAR

HAYRET BİŞİİ YAA!. ÇİFTER ÇİFTER TELEFONLAR SANİYE BAŞI ÇALIYOR, MESAJLAŞIYOSUN, KONUŞUYOSUN.. BU KADAR KIZLA NASIL BAŞA ÇIKIYOSUN? BENİM BİLDİĞİM EN AZ 200 KIZ VAR!

AZ BİLE OLUM!. 300 KIZLA İŞİ ZOR DÖNDÜRÜYORUM!.. ALOO BİLGE, DUR KIZIM ANNELER GÜNÜ HEDİYESİNİ...

... BERABER ALALIM.. BİLDİĞİM Bİ KUYUMCU VAR.. SENİ ZİKERLER!.

AYY TİMSAH BU GÜZEL DİMİ? ÖLÇÜ AYNEN UYDU.. ANNEMLE BENİM PARMAAM AYNI!. NE KADAR!

550 MİLYON GÜÇÇÜK HANIM!

İZAK SİTERİM OYMAANI! KIZ BENİM SEVGİLİM YABANCI DİİL!

OOO! O ZAMAN 50 MİLYON DAHA ALMIİM TİMSAH!

3 gün sonra Carrefour SA

ANNE ŞİMDİ KONUŞAMAM! TUĞÇE İLE BERABERİM.. ONA GİYCEK BİŞEYLER BAKINIYORUZ! MAYADROM DAYIZ..

TİMSAH YAAAAAA! SEKSİ OLMADIIIM! SENCE NASIIIL?.

SÜPER SÜP!

2 Saat sonra Kemer Kaunteri

TİMSAH BEY İÇİN ÖZEL %20 İNDİRİMİMİZ VAR!

ÇİKİ ÇİK

AY TİMSAH SENİ DE HERKES TANIYO YAAA! İYİ KI SENNE GELMİŞİM BAYAA İNDİRİM OLDU!

KOTONS

Cuma

GÖZDE DÜN NİŞANTAŞI'NDA BİR ELBİSE GÖRDÜM AKLIMA SEN GELDİN! SANKİ SENİN İÇİN DİKMİŞLER.. SENİN STİLİN!

YAAAAAAA!. HADİ GİDELİİM! ZATEN İHTİYACIM VAR..SENİN ZEVKİNE GÜVENİYORUM! HADİ N'OOLUR! KALK HADİİİ!

DARAL'CIĞIM BEN SENİ ARARIM!. BUGÜN CUMA, TAHŞİLAT GÜNÜM! BİRAZDAN AKMERKEZ'E AKICAM! MEŞGULÜM KAPAT!

BUYRUNUZ TİMSAH BEY! 750 MİLYON KOMİSYON PAYINIZ!.

Akmerkez

VALLA NERGİS HANIM, BEN HANUTÇULUK YAPAN EMEKÇİ BİR ADAMIM! BÜTÜN SEVGİLİLERİMİ KONFEKSİYON İÇİN SİZE GETİRDİM ANLAŞAMAZSAK TAPSAP -MANGO ZARA, HEPSİ PEŞİMDE.. MÜŞTERİ PORTFÖYÜMÜ KAYDIRMAK İÇİN TRANSFER + %22 ÖNERİYORLAR!

ANLIYORUM SAYIN TİMSAH BEY! TEŞEKKÜR EDERİZ.. AMA BİZE BUNU YAPMAYIN! %22 BİRAZ BİZİ ZORLUYO!.

Akşamsefası

Açık Büfe met üst

ben içeri
giriyorum...
on dakika'ya
kadar
çıkmazsam
polis
çağırmayın
af çıkarın

varlığımız
provokasyon
birbirimize

zamanın
zaman zaman
ereksiyon
olmuş hali
olsa olsa
bu hayat

deha: erkek
daha: kadın
(olmaz o zaman)

komedi
feleğin
çemberinden
geçmiş
trajedi

bizim kuşak
tuvalette
gizli gizli
mutlu
olurdu

birbirimizden
fazla
uzaklaşmış
olamayız
sevgilim
cesetlerimiz
daha sıcak

150 dilsiz
içinden
seçebilir misin
sesimi

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

karatavan@leman.com.br

Akşamsefası

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

• BELDELERİN ÇOCUĞU VE BEYHUDE ARAYIŞ

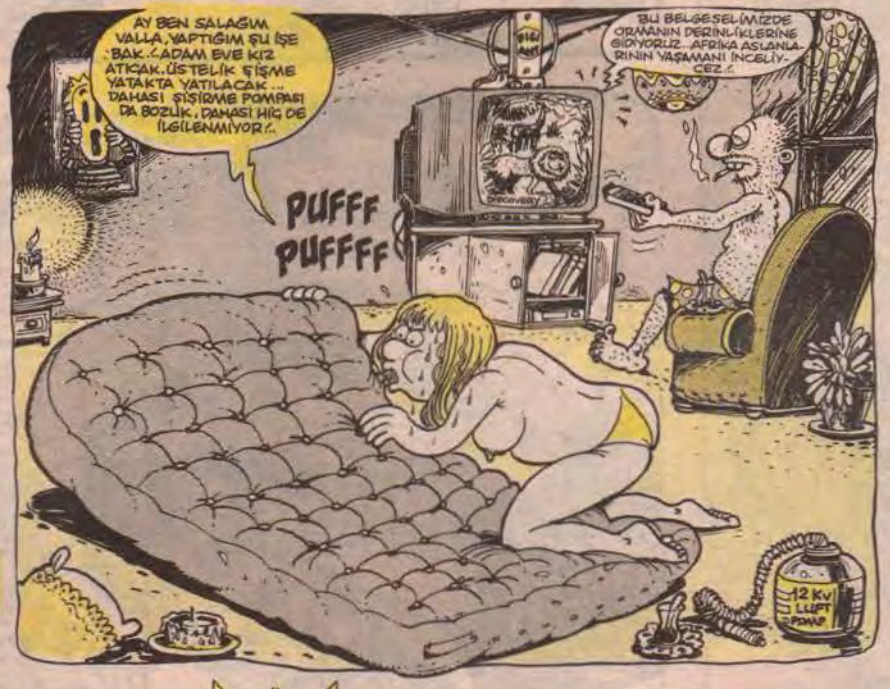

TEZ

Tedavülden kalkan paralardan, ellerinde tomarla ya da avuç avuç kalan insanlar hayatta bir baltaya sap olamazlar, haklarını arayamazlar, devamlı hor görülüp, ezilir ve dışlanırlar. Paranın, tedavülden kalktığını, paranın piyasadan toplanma sürecinin hep sonrasında duyarlar. Bu kadar da hayata ilgisiz ve duyarsızdırlar. Bunların bir kısmı paranın tedavülden kalkmasından bir kaç gün önce, çarşı pazar alışverişlerinde bu paraları harcamaya çalışsalar da kimseye, hiç bir esnafa bu paraları veremezler. Veremedikleri gibi de alışveriş dönüşü ellerindeki tedavülden kalkacak paraların 1 tomardan, 2 tomara, 1 avuçtan, 2 avuca çıktığını, başkalarının kendilerine bu paraları sokluğunu farkederler. Hiç akıllarında yokken sırf bu yüzden, bazıları eski para kolleksiyonculuğuna da başlarlar. Ama bu işte de başarılı olamaz ve bir gün sıkılarak, o paraları mahallenin çocuklarına dağıtırlar. Bunlar hep para olmayan bir hayat özlemiyle ömürlerini tüketirler.

ANTİTEZ

Muhittin Yılmaz Apak

Akşamsefası

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

"Kapaklı olanları çok güzel," dedi Taner, ekrandaki, tersten gözüken kadına bakarak, "Her zaman rastlayamazsın kapaklıya: değerlidir.." Vay be. Bulunmaz hint kumaşı ha. "Şu pozisyonu hiç sevmiyorum," dedi İrfan.. Evet, karmaşık bir jimnastik hareketini andırıyordu. Derken, yeni bi kadın girdi içeriye ve hemen soyundu. "Kapaklı galiba," dedim. O konuda, ve ayrıca pozisyon meselesinde, hararetli bi konuşmaya daldık Taner'le. Neredeyse kapışacaktık.. "Zincal Uluçla Erman Toronlu gibisiniz!" dedi İrfan. Oturmuş, kukuları, kapaklarını ve karmaşık pozisyonları tartışıyorduk. Üç erkeğin, aynı anda oturup porno izlemesi kadar saçmasapan bişey yok! Bi macera filmi değil, veya dramatik bi konusu da yok ki; hani, katil kim filan diye sorasın. Dolayısıyla, ne görüyosak onun hakkında konuşmak mecburiyetinde kalıp, abuk sabuk yorumlarda bulunuyoduk. Kalktım, fokurdayan çaydanlığı ateşten indirip, fincanlara su ve kahve koydum. Televizyona arkam dönüktü, "ooh.. uuh.. diip! kak.. pusi.." seslerini duyuyordum yalnızca. "Kaç şeker," dedim sırayla sorarak: "Üç..", "Üç.." Ve bana da dört.. Dolaptan sütü çıkardım: "İsteyen varsa süt koyabilir, ama bunu ne zaman aldığımı hatırlamıyorum!" Taner'in yanına gidip, bi baksana, bozulmuş mu?" dedim. "Ben niye bakıyım lan," dedi. "Sütlü içmeyi seven sensin, senin bakman gerekiyor!" dedim. "Bi fincana koyup biraz tadıver," dedi İrfan. Hem süt ikram edersin, hem de iş çıkartırlar başına.. Bi kaşığın ucuna az damlatıp, "yok bişeyi," dedim.. Cep telefonları, sigara paketleri ve diğer fazlalıklar kenara itelenip, sehpanın üzerinde fincanlara yer açıldı. "Vivid, berbat bi şirket dedi," İrfan. "Hatasız, kusursuz kadınları oynatıyorlar hep. Uzayda çekilmiş pornolara benziyor, gerçekle ilgisi hiç yok sanki!" Haklıydı. 'Sanşayn' gibi, uyduruk bi adı olan başka bir film şirketinden bahsedip, "Onların filmleri fena değil," dedi Taner.. Sonra biten sütü çıkartıp öbürünü taktık. Hava pırıl pırıl güneşliydi. Ve yapacak bi şey olmalıydı?. Hatırlayamadım.

Daha sapıkça ve garip görüntülerle dolu bi filmdi ötekisi. "Sesi çok açık," dedi İrfan. Kumandayı alıp biraz kıstım. Sağ kulağım yine saçmalamaya başlamıştı ve dengeyi bazen tutturamıyordum.. Büyük bi yatağın üzerinde tepinenleri izleyerek, ne yapacağımı hatırlamaya çalıştım. Ters dönmüş kadının suratına ve kıçına bakıp, yaşını tahmin etmeye çalıştık. "Yirmibeş olabilir," dedim. "Otuz var," dedi Taner. "Otuziki," dedi İrfan. "Yirmi iki," dedim. Yirmi yedi'de karar kıldık. Kadın sonra düzeldi ve, bişeyler mırıldandı o esnada. "Geriye alsana," dedi Taner, "bişey dedi, duymadım!" Ne demiş olabilir ki! Uzanmış yatıyor işte. "Geriye al biraz," diye ısrar etti Taner. "Çok istiyosan kendin al." dedim. Porno film makinisti değildim, kumandayı ona uzattım. Biraz geri sardı. İyice açtık sesini ama, pek anlayamadık. Önemli bişey söylediğini sanmıyordum zaten.. Ağzımız ekşimişti. Gidip biraz bisküvi getirdiğimde, içeriye bi zenci girmişti. Ve görüntü bi anda kayboldu, o gerzek sohbet programlarından biriyle karşılaştık! Ekranda bi uzman kişi, çevresindekilere neşeyle bişeyler anlatıyordu. "N'oluyo lan?" dedi İrfan. Doğruldum, üzerine oturduğum tv. kumandasını kıçımın altından çektim. Gitmün tercih ettiği kanalı değiştirip, az önceki görüntüye dönduk. "Pazar var bugün," dedi Taner. Evet ya, hatırlamıştım. Biraz domates alsam iyi olurdu. "Pazarda da aynı hesap, çok büyük bi fark yok," dedi Taner. "Ama yine de daha uygun sayılır." Pencereye bakıp, "yetişebilir miyiz?" dedim. "Geç oldu; biz gidene kadar toparlanırlar," dedi Taner.. "Birazdan kalkalım," dedi İrfan, "Yürürüz biraz.." Kültablasını balkondaki çöpe boşalttım, eşofmanımı çıkartıp pantolonumu giydim..

Sokağa indiğimizde, gözümün önünde küçük kırmızı et parçaları, çeşit çeşit valinalar ve penisler, sarkan deriler, testis ile göğüs karışımı iğrenç yaratıklar uçuşuyordu. Kusmak üzereydim! Yapacak daha iyi bi iş bulamayıp, elimizdeki üç siidiyi inatla seyretmiştik.. Biraz yürüyünce açıldım, herşey normale dönüverdi. "Yukarı doğru çıkıyorum," dedi Taner, belki uğranır pazara bi.." Yolumuz şimdilik aynıydı; öylesine yürümeye başladık.. Etraf kalabalıktı. "Kadıköy sanki gittikçe kalabalıklaşıyor," dedi İrfan. "Cumartesi ve pazar günleri daha fazla," dedim. Buna benzer iki üç geyik daha çevirerek, Bahariye'ye çıktık. "Geliyo musun?" dedi Taner. "Bilmiyorum," dedim, "Yürüyüp, sonra da eve dönsem iyi olacak. Biraz çalışınım belki. Ayrıca domates taşımak da istemiyorum şimdi." Yolun kenarında durmuştuk. "Ne taraftan gidiyorsun," dedi İrfan. "Ben şurdan sapıcam," dedi Taner. "İlerden kıvrılırım." dedim. "Caddeden mi yürüyeceksin," dedi İrfan. "Şu sokaktan altıyola çıkarım," dedi Taner. "Az ilerden dönebilirim." dedim; ve "Kesin Laağn!" dedi ilahî bir sesi Birbirimize hemen iyi akşamlar filan dileyip, ayrıldık.. Yavaş yavaş yürüyerek, eve doğru yollandım. Bi sinema afişinin altında durup, kafamı yukarı çevirdim. Gitmek istediğim bi film vardı, ama vizyondan kalkmış. Garip bir şekilde de sevindim; bi masraftan kurtulmuştum sanki. Havuzun yanından kıvrılıp, aşağıya inen caddeye girdim.

Salvador Dali ve Van Gogh resimlerinin vitrine konuıduğu, bi cam ve çerçeve dükkânı vardı ileride. Önünden geçerken, her zaman olduğu üzere, şöyle bi göz attım.. Ermiş saatler, sarı tarlalar.. Adamlar koçlarını yırtıp nelerle uğraşırken, bizim geçirdiğimiz şu anlamsız güne bak.. Elbette ki saçma bi düşünceydi bu! Habire oturup resim yapıyor, edebiyattan filan konuşuyor olamazlar.. Kafka'nın günlüğünü okuyorum: Bi visiidisi yok; ve evde oturup film izlemiyor ama, boşa vakit geçirdiği anlardan söz ediyor habire. 'En yakın arkadaşı, Max Brod diye biri. Arasıra buluşup, tiyatroya filan gidiyor, etrafta geziniyorlar.' Birisinin Günlüğünü okumanın da, pornografik bir yönü var. Henüz tamamlanmamış çıplak düşüncelerle karşılaşıyorsun, ve bazılarını kişiye özel olduğu için neredeyse bakmaktan utanırken, kimileri de müthiş bir haz duymana yol açıyor.. Gün batmaktaydı. Ekmek almak için bakkala girdim. Hiç hesapta yokken bi çokoprens, bi de dondurma alarak çıktım.

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

KATİL ÇOK ELİNE ÇABUK BİRİYMİŞ AMİRİM... BAKSANIZA, MAKTULLER ÖLDÜRÜLDÜKLERİNİ ANLAMAMIŞLAR BİLE.!.

ASLINDA NE GÜZEL... ALLAH HEPİMİZE BÖYLE RAHAT ÖLMEYİ NASİP ETSİN.!.

YİĞİT BİR ANADOLU DELİKANLISININ UYGULACAĞI HAYAT ÖPÜCÜĞÜ BELKİ BÖYLE OLUR AMA SON NEFESİNİ VERMEKTE OLAN HASTAYA DA HİÇ BİR YARARI OLMAZ...

YAA DEDİM Dİ Mİ?. KULLANDIĞIM İLAÇLARIN YAN ETKİSİ VAR, YANIMA OTURMANIZ SAKINCALI OLABİLİR DEDİM Dİ Mİ?.

OHFF... KÜFEYE BAK.!.

AHH!.. BU BİR CİNSEL TACİZ VE DİĞER TARAFTAN DA CİNSEL TACİZ.!. HER İKİ ANLAMDA DA.!.

AAANAN.!. SS... KİİM.!.

İNSANLARI DOKUNARAK İYİLEŞTİREN BİOENERJİ UZMANI GETİRTTİK FAKAT BİZİM ADAM HUYLU ÇIKTI.!. BU DURUMDA BEL AĞRILARINDAN KURTULAMAZ.!.

HEPİNİZİN MANİKÜR PEDİKÜR PARASINI AYRI AYRI HESAPLIYÇAZ... KİMSEYE HAK GEÇMEYECEK, MERAK ETMEYİN.!.

SİMDİİİ, TAVUK İÇİN 40 BÖLÜ 6'SINI ALMAMIZ LAZIM. KIRKAYAĞA KAÇ TL. DEMİŞTİK?.. İNEĞİ TEK TIRNAK MI, ÇİFT TIRNAK MI KABUL EDİCEZ.?. NERDEN GİRDİK ŞU HAYVAN MANİKÜR İŞİNE YAA.!.

EVLENİYOZ

ÖLDÜM

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Titrek Bir Mumun Ardında Yaşay

Yıllar sonra itiraf etti. Üniversitede okuyan üç erkek çocuğu vardı ve faşizmin gemiyi azıya aldığı günlerdi. Silahlarını hayatlarının en üstün gücü sayan faşistler tarafından öldürülmemiz an meselesiydi. Küçükyalı MHP'de benim için "vur emri" çıkmıştı. Eve arka bahçelerden dolaşarak giriyordum. Sonra, biz geceleri derin uykulara daldığımızda, sessizce uyanıp sokak kapısının önünde, bir sandalyenin üzerinde sabahlara kadar bekliyormuş: Eve, kapıyı kırıp bizi öldürmeye gelen faşistlere önce kendi canı ve bedeniyle karşı koyabilmek için. Gün ışımaya başladığında biz onu görmeyelim diye usulca yatağına girer, biraz olsun uyumaya çalışırmış.

Çoğunlukla bizim için katlandıklarını göremezdik. Yaptıklarını hemen hiç önemsemezdik. Titrek bir mum ışığı gibi yaşardı. Biz büyük düşlere koşarken, o küçük dünyasında bizim için eşsiz anları örerdi. Farkında değildik. Çok da konuşmazdık onunla. Bir şeyler anlatırdı, sıkılırdık. İçten tek cümlemiz yeterdi, artardı oysa. O cümleyi kuramadık. Vaktimiz kısıtlıydı, devrim yapacaktık, Ama bizim için her gece kapı önünde canını siper eden annemizden haberimiz yoktu!...

Annemiz, annelerimiz, bizden umudu kesince teselliyi birbirinde arayan kalbi kırık insanlar... Her gün önümüzden defalarca gelip geçen ve bizlere sırılsıklam âşık olan; ama sevgilerine asla karşılık bulamayan o bedbaht insanlar...

Onların tren istasyonlarında, otobüs duraklarında, ağaç altlarındaki bankalarda birbirleriyle konuşurken, dertleşirken, birbirlerine kalplerini açarken görüyorum. Gözlerindeki derin acıları, çamaşır yıkamaktan kurumuş elleri, solgun eşarpları ve insafsız ağırlıktaki alışveriş torbalarının yardımıyla tanışıyorlar birbirleriyle. Hemen oracıkta çocuklarına duydukları o derin sevgiyi, o naif öfkelerini, parçalanmış hayallerini anlatıyorlar birbirlerine.

Ah o evlatlar, o acımasız sevgililer neden hep böyledir onlar? Neden hep böylesine soğuktur kalpleri? İşte hepsi binip gitmişlerdir arzu ve ihtiras tramvaylarına. Arada bir, bir lütuf gibi gelip yüzlerini gösterirler. Ama yanlarında asla kalplerini getirmezler. Düşünmeden ve özensizce ko-

nuşurlar onlarl
bir görev gibi!..
İşte çabucak
lik girdi araya.
Şimdi nerede
bah evden çık
ya da uçuk ma
larını giymişler
mışlar mıdır? C
ta kalıp üşüm
mutlaka iyi ba
kendileri onla
Çünkü aşkın c
omuzlar açıkta
lerde mutfakla
yemekler pişm
dokunaklı dize
kazaklar giyil
dığı yerlerde
kes birbirine
verir. Oysa a
aşıklarını hep
yasıya ve imkâ
Oysa çocuk
ne öyle ya da
unutmazlar ve
anarlar da, am
ken, evden ç
utanarak, belli
men hiç hiss
üzerinde pek
arkadan doku
anlamlar vard
bir aşk vardır
Anneler gö
ninin kırık kalpl
imkânsız aşkla
tren istasyonla
da, ağaç altlar
geliyorlar. Göz
maşır yıkamak
eşarpları ve i
torbalarıyla... T
şayan annem
her şey için ço
nmdan utanıyo

TECRİTE KA
SÜRÜYOR
DİRENİŞÇİL
BAŞLADILA
F tiplerinde

Akşamsefası

...i Annelerimiz

...vakit geçirir gibi. Sıkıcı ...eçti öfkeleri. Bir sessiz- ...eski soru atıldı ortaya. ...yapıyorlar acaba? Sa- ...en ördükleri gül kurusu ...reya şarap rengi kazak- ...dir? İyi bir kahvaltı yap- ...klı omuzları gece açık- ...müdür? Eşleri onlara ...yordur. Çünkü sadece ...aşkla düşünüyordur. ...adığı yerlerde geceleni ...dır. Aşkın olmadığı yer- ...a besleyici ve lezzetli ...Aşk yoksa gözyaşı ve ...e örülmüş gül kurusu ...unutulur. Aşkın olma- ...u sevgiler vardır. Her- ...isini ölçerek, biçerek ...ler çocuklarını, yani ...n öleceklermiş gibi do- ...z bir aşkla severler. ...sevgililerinin kendileri- ...yle veda edişlerini hiç ...ep yürek çarpıntısıyla ...annelerinin onlar gider- ...rken sırtlarına hafifçe ...irsiz dokunmalarını he- ...nezler, hissetseler de ...mazlar. Omuzlarına o ...şun içinde çok büyük ...O dokunuşta imkânsız ...a...

...orum buradan. Birbirle- ...sarmak, o umutsuz ve ...n acısını dindirmek için ...da, otobüs duraklarn- ...aki banklarda bir araya ...ndeki derin acıları, ça- ...kurumuş elleri, solgun ...sız ağırlıktaki alışveriş ...k bir mum ışığında ya- ...annelerimiz. Biliyorum ...eç değil; ama yaptıkla- ...n. Çok utanıyorum!...

...ı ÖLÜMORUCU ...AYIS'TA YENİ ...ÖLÜM ORUCUNA

...it işkencesi sürüyor. Tu- tuklular hala tek ve üç kişilik hücrelerde ağır tecrit koşullarında yaşamaya devam ediyor. Savunma hakları gaspedilmeye devam ediliyor. Avukatlarıyla görüştürülmüyorlar. Tutukluların hazırladıkları savunmalarını mahkemeye götürebilmeleri bile gardiyanların denetiminden geçmesine bağlı. Gardiyan hazırlanan savunmayı "uygun" görürse eğer tutuklu bunu mahkemeye götürebiliyor.

Tutukluların sağlık sorunları sürüyor. Hastalanan tutukluların doktora çıkabilmeleri hapishane idaresi tarafından dayatılan insanlık dışı arama, sevk ve yaptırımları kabul edip etmemelerine bağlı. Hücrelerin insan sağlığı üzerindeki fiziki ve psikolojik olumsuz etkileri şimdiden ortaya çıkmaya başladı. F tiplerindeki tutuklularda yaygın saç ve deri dökülmeleri görülüyor.

Haber alma özgürlüğü, gardiyanların insafına kalmış. Karalanan mektuplar, haber alma özgürlüğünün nasıl uygulandığının birer belgeleridir. Arada yok olan, iletilmeyen mektupların ise dökümünü çıkarmak mümkün değildir. Gardiyanların keyfi ve insan onuruna aykırı yaptırımlarına boyun eğmeyen tutukluların karşılaştıkları uygulama ise dünden bugüne hep aynıdır. Dayak, hakaret ve küfür. F tiplerinde dünden çok daha pervasızca ve sınırsızca sürdürülmektedir.

Akmayan sular, ısıtılmayan hücreler, verilmeyen dergiler kitaplar vb. vb. hak gaspları...

İşte F tipi gerçeği bu uygulamalardır. F tiplerindeki tutuklular bunun için direniyor.

* **Alanya.** 11 Mayıs Cumartesi günü **Alanya'da** saat: 15:00-18:00 arası **Kitapçı** adlı kitapçıda akşam da **Çello** adlı cafede söyleşim var.
* **Adana.** 13 Mayıs Pazartesi günü **Adana Çukurova Üniversitesi**'ndeyim.
* **Yalova.** 16 Mayıs Perşembe günü **Yalova Meslek Yüksek Okulu**'ndayım.
* **Malatya.** 22 Mayıs Çarşamba günü saat 14:00-17:00 arası, **Malatya İnönü Üniversitesi**'ndeyim.
* **Ümraniye.** 26 Mayıs Pazar günü saat 15:00-19:00 arası **Ümraniye İnkılap Kitabevi**'nde
* **Kocaeli.** 30 Mayıs Perşembe günü **Kocaeli Üniversitesi**'ndeyim
* **Isparta.** 31 Mayıs Cuma günü saat 15:00-18:00 arası, **Isparta Bilim Kitabevi**'ndeyim.
* Adıyaman'dan Abdurrahman Çivit?
* **Ünlem.** 15 günlük haber dergisi **Ünlem** çıkıyor.
* **Arka Sokak Cafe.** Emek sinamasının arkasında. İnce belli bardaklarla çay veriyor.

cezmier@leman.com.tr **CEZMİ ERSÖZ**

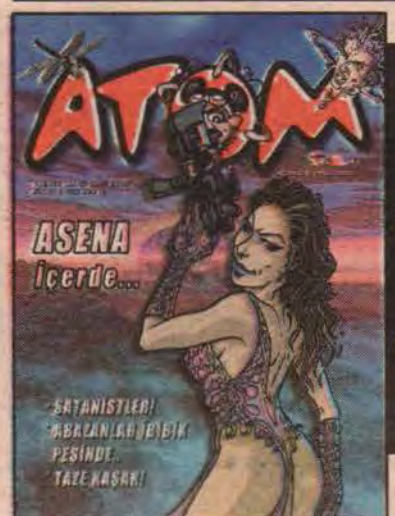
Akşamsefası

Lütfü Oflaz — lo@leman.com.tr

İdamlarının 30. yıldönümünde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının anısına...

Sürüden olan aydın olamaz!

K durmuş rüzgarlara karşı oynadım maçlarımı.
Azgın dalgalara karşı yüzdüm.
Zalim devlere karşı verdim savaşlarımı.
Savaştım güçlünün değil haklının kazanması için.
Uğraştım düzenin çarkını tersine döndürmek için.
Herkes benim yaptığımı yapmadı.
Ben de herkesin yaptığını yapmadım.
Sürüden biri olmadım.
Sürüyle de kavga ettim, çobanlarla kavga ettiğim kadar.
Çobanları kızdırdığım kadar sürüyü de kızdırdım.
Sordum hep kendime, **"Sürüden biri olacaksam aydın olmanın ne anlamı var?"**
Çoğu aydın bu soruyu kendine sormadı.
Zalim çobanlara başkaldırmadı.
Melediler sadece "Bana dokunmayan çoban bin yaşasın" diye!
Çobanların vurduğuna bir tos da onlar vurdular.
Onlar **okumuş koyunlar**!
Onları güttükleri gibi güdemez beni çobanlar.
Çalarsa çalsın benim için tehlikeli çanlar.
Kesilirse kesilsin hakkımda ölümlü cezalar.
Ben yine de söyleyeceğim yasak türküleri.
Seslendireceğim herkesin terkettiği idealleri.
Son nefesime kadar sust ramayacak beni, ne çobanlar ne çoban köpekleri!

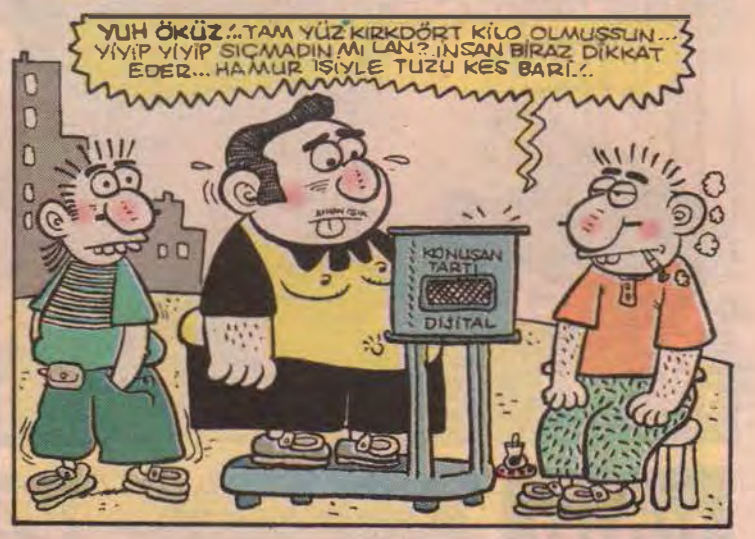
Kuduzhan, neşeli uzay dergisi çıktı! Tüm satış noktalarında ...

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

BEZGİN BEKİR

TUNÇAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

DELİ CEVAT

Gökhan Dabak

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

Akşamsefası

nihatg@leman.com.tr

Kırkikindiler

—NİHAT GENÇ—

Tam yirmibeş senedir onu hergün Kızılay'da elinde çiçek satarken görüyorum, daha öncesi var mı bilmiyorum. 1978 yılıydı, Kızılay meydanında binlerce öğrenci üzerine panzer girmiş, alanın tam ortasında bombalar patlıyor, bir iç savaş, üstlerine panzer gelen öğrenci kalabalığı kaleci gibi panzerin tam önünden sağa sola uçarak kurtulmaya çalışıyor. Beş-on saniye içinde alan boşaldı. Alanın ortasında herşeyden habersiz yürüyen tek bir adam kaldı: Kör Çiçekçi. Koynunda vazo gibi tuttuğu iki üç demet çiçeğiyle, yere bakarak, usul, ağır adımlarla yönünü bilmeden yürüyor.

O büyük öğrenci olayına karışmış arkadaşım, çoktan mezun oldu, taşrada on yıl kadar valilik bile yaptı, kaç başbakan değişti, dünya ne çok değişti, Kızılay'da turluyoruz, Kör Çiçekçi'nin ağır adımları, koynundaki çiçekleri değişmedi.

Hiçbir yerde çivilenmiş gibi sabit durmaz, karda, buzda, yağmurda bu kısa ve kontrollü adımları değişmez, bazen kimsecikler kalmaz, o bomboş bulvarda: 'çiçeklerim var, bakmadan geçmeyin, güzel çiçekler' diye ancak kendinin duyacağı mırıltılarla dolanır, durur. Çiçekler, yüzünün yansımı örter, hepsini satttığına şahit olmadım.

Ben, ancak ruhumu koruyabilecek insanları severim. Bu yirmibeş yılda kaç kez, kendimi öldürecek gibi, ağzım zehir, kafam karışık, çaresiz, dermansız ayaklarla bulvara indim. Kör Çiçekçi'nin bitmeyen bu yavaş ritmi, yorulmayan usul usul bu yürüyüşünü gördükçe 'herşey yolunda, sağol Tanrım' deyip, rahatlarım.

Cumartesiler karnaval günüdür, şehrin tüm kadınları bulvarda büyük mağazaların önüne, içine dolar, Kör Çiçekçi birbirine çarpan ve yol bulmakta güçlenen bu kanlıca kalabalığının tam ortasında çaresiz kalır, kendi etrafında kimseye çarpmamak için dönüp, durur. Bir iç şaikısı olmalı, işinden, hayatından çok lezzet alıyor, olmalı. Karamış bir dilenci tasına benzeyen yüzünde, yıllara yayılmış uzun ve neşeli bir nağme hiç tükenmiyor.

Şefkati tembihleyen, kalbimizin yerini hatırlatan bir yüz. Annesinden emdiği sütün tadını unutmayan bir çocuk yüzü. Karanlıkların çocuklarından, anne sütünü emişlerindeki o sonsuz mutlu yüzü ilk günkü gibi hep yanlarında taşırlar!.

Kör Çiçekçi, şehir dışındaki çöplerin, çalıların içinde hayatını sürdürse, kimse şaşırmaz. Çuval ve paçavralarla elbiseler giyse kimse şaşırmaz. Oysa hergün tertemiz giyiyor, bulvarda ekmeğini aralıksız kazanıyor. Bu kadar uysal, yumuşakbaşlı olduğunu kimse neden merak etmez. Bu şehir için çok garip yaratık, nasıl bir rüyaya gömülü ki, birgün olsun paniklemedi, bir kez olsun koşmadı, kovalamadı, öfkelenmedi... Bu kadar düzensiz, çıldırmış, nereye gittiğini bilmeyen milyonlar ortasında soluk alan bir mercan kayası gibi...

Doğaüstü bu ekmek çabası insanı büyülüyor. Ne zaman onu görsem ki, hergün görülüm, üstün bir kudretle karşılaşmış gibi, Tanrı'ya minnettarlığım artar.

Kafası hergün karışık, delirmiş gibi yazılar yazan bu yoksul çocuğu, Kör Çiçekçi, sakin duruşuyla eğitti, çok adam etti. Tanrı kendi ruhundan bir parça en çok bu insanlara verir. Bu rezil hayatı herşeye rağmen tereddüm etmemiz için, insanlığın teni bu insanlarda kutsallaşıp, hergün gölünüler bize. Kör Çiçekçi, erdemi, ebedi güzelliği hatırlatır, canlandırır. Göklerden inen kitaplardan daha güzel bir yüz taşır, ruhlarımız bu karşılaşmayla doya doya yıkanır!

Ruhumuzun ağır gövdesini taşıyor Kör Çiçekçi, usul usul yürüyüşü bundan. Halk onu görmüyor bile, görse bile, panikle yanından sıvışıyor. Bir kara gölge, ya da çok alışılmış bir yüz, çoluk çocuğuyla yanından geçenler, tahtaya vurur gibi, Allah göstermesin, aman Allahım sen büyüksün, deyip, çocuklarını kucağına alıp, bir korku tünelinden geçmiş gibi endişeleniyorlar. Kör Çiçekçi, saburlu bir bilgin gibi. Çiçek buketleri değil, el yazması, altın varaklı tezhipli kalın kitaplar taşır gibi koynunda. Sabah namazları kabir odasını tek başına ziyaret gibi, derin bir ulviyet var yüzünde. Bu dingin mutluluğu hangi karanlık alemden getiriyor. Mutluluğu betonu yalıyor, ayaklarını yalıyor, gürültüyü yalıyor. Ruh pınarlarımızı rüya göllerinde çitlliveriyor.

Kendisinin hiç görmediği çiçeklerin renklerine fazla inanıyor, renkler. Kör satıcı yerine bağırıyor, ey insanlar işte koynumda çiçekler, bir insan daha neden çığırtkanlık yapıp ortalığı inim inim inletsin, çiçeklere fazla ne katabilirim, der gibi, sessizce sallıyor!

Akşamları bulvarda turluyorum. Ne çok hikayemi okudunuz, artık nasıl dolandığımı biliyorsunuz. Şöyle: 'Ela gözlerini sevdiğim dilber, sana bir çift sözüm var diyemiyorum, deli miyim neyim, geziyorum, kuruntu gönlüm, gülemiyorum'. Akşama doğru işkembeyi doldurmuş inekler, topluca dizleri üstüne yeşil çimenlerin üstüne çöker, geviş getirir. Günboyu yediklerini tekrar ağızlarına alır, emer, çiğnerler. Günboyu zihnime attıklarımı, tekrar akşamları, geviş getirerek bulvarda turlarım. İnekler et yemez, elinizi kapmaz. Kapsada, yumuşacak çiğner. Kelimelerim yumuşasın, zehrini alsın diye, çiğniyor, çiğniyorum, aman kimseyi kapmasınlar!

Kör Çiçekçi'nin ne sevimli yüzü var, bize benzemiyor. Derinden bakınca, bitmek bilmeyen bir matem saklı sanki. Sonsuza kadar bir cenaze alayının ardından gidiyor gibi. Hergün bir ölüsü var gibi. Her akşam birini toprağa gömüyor gibi. Yere doğru, üzgün derin bakışlar. Bir karaltı heykeli. Hayatla öbür dünyanın arası

Devamı 13. Sayfada

Ayna

Ender Özkanraman

İnsan öyle tuhaf bir canlıdır ki, her an, her şeyi yapabilir... Aya gidebilir, dünyayı değiştirebilir, uçabilir, hatta su altında violin bile çalabilir..

Bazı insanlar için kendilerini dönüştürmek, dünyayı değiştirmekten çok daha zordur.. Onların mücadelesi tamamen kendileriyledir..

Onlar kendilerini dönüştürdükleri an dünyanın değişeceğine inanarak yaşarlar..

BOLKEPC

Beni bunlardan birinin hikâyesini yeni öğrendim..

PTIFT!

HÜÜRRRFFP

TIFT...

ŞLAP!

Aha işte!.. Salaş çorbacıdaki adamı gizmeye başlamışım bile!..

ÜRRRRP!..

RRRP...

HÜRRRP!..

Bi ÇORBA..

BAŞKA BİŞEY VAR MIYDI?

YOK!

HÜRRRP!..

Ancak; zamanı da biraz geriye doğru sarmam gerekecek!

20 yıl evveline gideceğiz.. Samatya'da, bir çorbacının önündeki muhabbete kulak vereceğiz!..

?!!

Bi DAKKA Bi DAKKA!

BİR SAATTEN BERİ GİZLİCE İZLİYORUM SİZİ; ÇORBAYI ÇOK KÖTÜ İÇİYORSUNUZ..

KİMSİN KARDEŞİM?.. İYİMİSİN?..

ALLAH ALLAH?..

BUNU SÖYLEMEYE YETKİLİ BİR KİŞİYİM!.. ÇOK KÖTÜ İÇİYORDUNUZ O ÇORBAYI!..

KÖTÜ MÜ İÇİYORDUM SAHİDEN?

MAALESEF!..

ÜÇ AKŞAM SONRA...

KEŞME MERCİMEK YAPTIM, SOĞUMA!..

YEMEKTEN EVVEL SICAK SICAK İÇ!..

AYNAM NERDE? AYNAMI DA GETİR!

AYNANIN NE İŞİ VAR SOFRADA?

SORU SORMADAN GETİR ŞU AYNAYI!..

AY İYİ TAMAM, BAĞIRMA...

BUYUR! AL AYNANI!..

DUMP

ÜÇ DAKİKA SONRA!

FFT...

MM..

EVET EVET...

ŞİMDİ ÇOK İYİYİM... ÇOK DAHA İYİYİM!

KESİNLİKLE BİR DÜZELME VAR!..

Ertesi sabah; yine Samatya'daki ayrı çorbacılardan çıkarkeri...

HA?!! YİNE Mİ SEN?

EVET?.. BU SEFER NE BUYURACAKSIN?

MUHTEREM KARDEŞİM, SAYGILARIMI SUNUYORUM... MUAZZAM BİR İYİLEŞME VAR İÇİŞİNİZDE... DAHA NE DİYEYİM, DÜNYAYI SİZİN GİBİ DUYARLI İNSANLAR SAYESİNDE GÜZELLEŞTİRECEĞİZ...

Ve 20 yıl sonra; yani bugün!.. Genç çizer arkadaşımız Rewhat'ın dayısı olan bu abimiz, bu olayı yaşadığı andan itibaren her çorba içişinde ayrıntıların karşısına geçip kendi kendine dünyanın şu en zor sorusunu sorar:

EVET?

EEE?.. ARTIK BEN ÇORBAYI GÜZEL İÇİYORUM, LÂKİN DÜNYA NE ZAMAN GÜZELLEŞECEK?..

Akşamseferi

PANTOLON

METİNFİDAN

ALOO?.PİRİFESÖR ATİLLA BEYLE Mİ GÖRÜŞÜYOM?.YAA GARDAŞIM GENETİK MENETİK BİŞEYLER YAPTIN BURDA,BIRAKTIN BU ADAMI, BAK DELİRDİ SALDIRIYO ZAPTEDEMİYOZ!.

GÜROOARR! SÜLALENİZİ ZİKİCEM!..

SİZ BİRAZ OYALAYIN , ŞİMDİ GELİYORUM !..

POLİS'LE İTFAİYEYİ ARIYORUM HAYRİ ABİ!..

YAA, GEL DURDUR ŞUNU ANLINA GOYİİM!..

LABORATUAR

İLETİŞİMİ ÇOK SEVİYOZ Dİ Mİ?.ZIRT PIRT YENİ SERVİSLER AÇILIYO!..ACABA,BANA ÖZEL Bİ İLETİŞİM-SEL VAR MI?.MESELÂ, BENİ ARAYAN ,BENNE İLETİŞİM KURMAK İSTEYEN ,ÇEKİNMİYCEK HİÇ!!.ARADIII BEN DE OLMAYA-BİLİRİM!..AMA DOSTLUK VE SEVGİ!..

SİZE Bİ T-4487 VERELİM HEMEN, YANINDA DA Bİ HAZIRKART!..

TÜR_SEL

TEL_SİN

YOK 'GART İSTEMİYOM!.. HAZIRA DAĞ DAYANMAZ!..TÜRK TELEKOM NERDE?. NORMAL Bİ TELEFON ALAYIM EN İYİSİ!..

HAZIRGART

TARZAN POSTERİ

BOZMA LAN MORALİNİ!..SAKİN VE PLÂNLI DÜŞÜN!..KENDİNE EZİYET ÇEKTİRME!..

GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN HİÇ GİTMİYON BİROL ABİ!..EVLENİP ÇOLUK ÇOCUĞA KARIŞTIN!..NE GÜZEL MUHABBET EDERDİK HEP!..

UĞRA ARA SIRA LAN!..KALK, TAŞA OTURMA!.. KARNIN AĞRIYCAK!..

ABİ TELEVİZYON-LARA ARDI ARDINA GOCAKACAYIP HATUNLAR ÇIKIYO TAHRİK OLUYORUM,FENA OLUYORUM...KENDİME MANİ OLAMIYORUM!..

PEKİ MAÇLARI SEYREDİYOMUSUN?.. SÜPER LİG, KUPA MAÇLARI, YABANCI MAÇLAR!.DİJİTÜRK FİLAN?..

PENGUEN BESLEMEE

Kaamertem ed Jeman nokta kom nokta terece

EHEM...SEEY...SİZE KARŞI GÜZEL HİSLER BESLİYORUM HANFENDİ!..

KISA SÜRELİ PROMOSYONA YÖNELİK İLİŞKİLER İÇİN ONBİN DOLAR ALIYORUM.BU FİYATA TÜM ESKORT HİZMETLERİ VE BAR ÇIKIŞI ELELE YÜRÜRKEN PARAZZİLERİS YAKALANMA DAHİLDİR...

EH...ÖH...ŞUNU BEŞ BİN YAPSAK...

GÜZELİM OLSA DÜKKAN SENİN!..

1

SEN ÇOK DARLANMIŞSIN! NEYSE, YİNE DE SANA BİZİM ŞİRKETİN HEDİYESİ OLAN BİR TOP ARMAĞAN ETMEK İSTİYORUM.

YOK ABİ KADINLARDAN FİLAN KAFAMI KALDIRAMIYORUM Kİ, VARSA YOKSA KADINLAR!

2

ABİ SENİNLE HORMONLU MEYVALARDAN KONUŞMAK İSTİYORUM AMA OLASI BİR YANLIŞ ANLAŞILMADAN KORKUYORUM !?

İSTERSEN HORMONLU GIDALAR KONUSUNU PAS GEÇELİM BATURHANCIĞIM!..O KONUYU HİÇ AÇMAYALIM!..

ANLADIM ABİ!.. MÜSADENİZLE BENİM SURDA BİR MÜŞTERİYE UĞRAMAM LAZIM...İYİ GÜNLER!..

HADİ BAKALIM!..

BATAMMI!

ULAN BU OLUŞUM İÇİNDEKİ İŞLEVİMİ ZERRE KADAR ANLAMIŞ DEĞİLİM AMA BU SEFER PATLAMALI MATLAMALI BİR İRDELEME TRİBİNE GİRDİK Kİ SORMA GİTSİN!..

PİMAŞ BORU

PİMAŞ BORU

3

YAA ÖPEMEM ŞİNDİ EL FİLAN!.. ŞENOLLA BULUŞCAZ!..

AA!.O KIZ KİM?.NEFİS Bİ KIZ VAR ORDA!..

OĞLUM Bİ ÖPSENE 'KADININ ELİNİ!..AYIP!.. TAA SİNOP'TAN GELMİŞ BAK!..

VUUU!!

HİLMİYE HANIMIN TORUNU!.. İSTANBUL'U GÖRMEK İSTİYOMUŞ BERABER GELDİLER

TEYZECİĞİM HOŞGELDİNİZ!.. Bİ YÜZÜMÜ FİLAN YIKAYIP HEMEN GELİYOM!..

HEP BUNU İSTERDİM BE!..PARALARI ŞÖYLE HAVAYA SAVURMAK! OUUH!..MİLYAR-LAAAR!..MİLYARLAAAR!..HEPSİ BİZİM!.. TAHİTİ'YE GİDİCEM!..KANARYA ADALARINA GİDİCEM!..ELİMDE İÇKİM!..

SAÇMA LAN SUNNARI ANCUK!.TOPLARSIN SONRA BAK HA!..BEN TOPLAMAM VALLA!..DÖNER SÖYLÜYOM, BİŞİY İSTİYON MU?.

Akşamsefası

10. Sayfadan devam

sının da turluyor. Hep bir mezarın üstünde nöbet tutuyor gibi. Anlatılmaz bir sessizlik. Hafifçe öne eğilmiş başı. Bi büküm omuzları. Felakete uğrayıp, karanlık düşüncelerden kurtulamamış çilekeş insanların dualan gibi. Kilitli dudaklarında gelecek günlere hiç inanmayan bir keder. Şehri stop ettirecek, arabaları durduracak, fabrikaları infilak ettirecek, bir keder. Durun insanlar, bırakın simit almayı, bırakın mağaza içlerinde kanncalaşmayı, Kör Çiçekçi'nin vücudu titriyor, yirmibeş yıldan beri burada, ateşten yanıyor. Surabının ortasında kocaman bir kara bir delik, hergün mangal ateşi gibi için için yanıyor!

Birgün tutamayıp kendimi', yanına koşup: 'Efendim, sizin dininiz nedir, sizin dininizden olmak istiyorum' demek geçiyor içimden. Benim dinim: korku dolu bir ayna. Biliyorum onun dini, sıcacık bir ayna. Duygu kaynayan bir aynası var. Sobada yanan çıtır çıtır kuru odunlar gibi, geceleri zevkle kokan, başı tüy gibi uçup giden hafif aynalar. Çocuklar onu görünce, hipnotize olmuş gibi donakalıyor. Annesinin elinden tutmuş küçük kız, mıh gibi gözleri, çiçekçinin gözlerine çaktı, annesinin arkasına saklanıyor. korkusunu yenmek için çığlık çığlığa ağlıyor: 'Anne gidelim, annee, çabuuk!'..Karşısında Kör Çiçekçi'nin bu sözleri bir kartal bakışı keskinliğiyle duyacağını bilemez. Çelik bir kasa gibi kapalı hafızasında etrafında buna benzer ne çok ses duydu! Etrafına dostça bakabilen iyi kalpli bir adam olduğuna göre hala bu korkunç seslerin kaçbin tanesini gecelerin değirmenlerinden sabahlara dek öğüttü...

Eşyanın görünüşü ne ki, acayip, karikatür, zihnimiz gördükçe, bulanır, bulaşıklaşır, bunalır nesnelerle, gördükçe tiksintimiz büyür. Alın damarları şişmiş çiçekçi, dokunarak metali, tahtayı, en keskin gözden daha iyi kavrar, çok dokunaklı, musikisi fazla baygın bir dünyası olmalı. Nesnelerle insanlarla karşılaşmalar başımızı döndürür, boşluğa düşer gibi sendeler, yoruluruz. Ama Kör Çiçekçi, herzaman kendini ne çok emniyette hissediyor. Bizler dehşetle kurtulmaya çalışırken bu lanet hayattan, Kör Çiçekçi hayatın kahpe saldırılarına daha melodik, daha merhametli karşılık veriyor, bunu nasıl başarıyor?

Sesler, bizden, boğar, öldürür. Kör Çiçekçi bu sesleri duygulu gözyaşlarına döküp, en kederli hikayeleri neşeye çevirilen bir tuhaf gücün sahibi, nasıl oluyor? Ölünceye dek bu melek gülümseyiş silinmez yüzlerinden, bir çocuk cennetinde yaşıyorlar gibi.

Ya da tek başına karnını doyurmanın gururu, mezarların, karanlıkların laneti, seslerini unutturur mu insana? Karanlık maskeler altında gizlenmiş bu cinnmiş dünyayı çözebilmek için, insana acı veren en keskin bıçaklardan ne çok kullanmış olmalı, beyin damarları. Karanlıktan doğrayan bıçak darbeleri altında, hergün ekmeğini kazanmak. Onu daha dik, daha serinkanlı, zihnini eşsiz kitaplar gibi bilgeleştirmiş olmalı. İşte alnında, sonsuz bir duygu hasabından demetlenmiş bir deste çizgi.

Kalbinin iç çekişleri kanlıp kanlıp koyu ve parlak bir cila gibi, işte yüzüne düzgünce sürülmüş.

Onun kara yüzünü kızgın tavalar gibi yakan alev, benim de yüzümü yakıp, kavuruyor. Onu gördükçe bulvarda: 'Git ve insanlar için güzel şeyler yap, hayata, topluma birşeyler kat' diyen bir ses duyanm içimde. Kendi kanıyla ısınan biz yoksullar, tam havalanmış uçacakken, bir heykel gibi donup kalırız havada. Dudaklarımızın üstüne ateşle dolu başka dudak değmeden bu karmaşık hayatın içine girmek mümkün değil, biliniz. Ruhun kapısını açan ateştir, sıcak bir çorba, sıcak bir oda, sıcak bir gülüş, sıcacık bir dudak. Bir dan tanesinde ne çok sıcaklık var. Yumuşacık, beyaz, ağzınızda eridiğinde, bir kuşun kursağından midesine düştüğünde, koskoca kasvetiyle akşam, bir şarap gibi güzelleşir. Tatlı mırıltılar, hınlılarla, tünediği pencerede saberszlıkla düşlerine, tüylerine gömülür. Ne kadar memnun durur sığındığı deliğinde. Bir küçük buğday tanesi beynine ne çok ışık gönderir. İşte o zaman, başkalarının taklidini yapıp eğlenecek kadar mutlu olur. Şimdi taklalar atmaya başlar. İnsanoğlu, evren tarihine düştüğü günden beri, bir buğday tanesine bu kadar uzak düşmedi. Bir buğday tanesi için, otuzyıl aralıksız geceyarılarına kadar bu kadar yorgun, hasta çalışmadı. Bir dan tanesi için, gururundan bu denli ödün vermedi. Şarkıları başlatan bir dan tanesidir. Kırazı gagalatan bir dan tanesidir. Sıcacık bir başdönmesi, gagasının incecik titreşimlerinden binlerce kıvılcım büyülenmiş gibi ateşli cıvıltılarla bahçeyi geceleri doldurur. Gözleri kapkara, parlak simsiyah saç örgüleriyle dişisine kur yapar. Büyülü sesi ilaç gibi, hayat, buğday tanesiyle başlar.

Bu bir dan tanesi için kör dilencinin yirmibeş yıldır bu bulvarda attığı adımları sayalım, büyük okyanusu kaç defa her damla suyuna dokunacak kadar gezmiş olurdu, kazancı, demeti bin liradan üç-dört buket, bir dolmuşa, bir de döner ekmeğe, ancak yeter.

Allah'a yine de bin şükür, bu yüzden mi deriz. Kör Çiçekçi gibi dönüp dururum, düşüncelerim ona buna çarpar, bir adım yol bulamam, yine de okuyucuyu mest edecek bir hikaye yazmak isterim. Karşıma biri çıksa uzun uzun çiçekçiyi anlatırım, eski bir masal gibi. insan azmi, gururu, çiçekçinin yorulmak bilmeyen güzelliğini tasvire çalışırım. Daha hayatın başında bunalımlı genç çocuklara usul usul kazanılan bu gururu anlatırım. İsterim ki, hikayemin derinliğine genç kızlar kendilerini kaptırsın. Yüzleri, dünyanın en güzel kadını oluncaya kadar dinlesinler. Uzatırım hikayemi, isterim ki, okuyucunun gözleri kocaman açılsın, eski zaman kandili gibi içine kısık, titremeli bir ışık girsin, hayatımıza kuvvet veren bu titreme, bu ürperiş, en soğuk gecelerde hepimizi ısıtsın!

Yıllar sonra yanıma gelip, hatırlar mısın, Kör Çiçekçiyi anlatmışsınız, demişler. Ama, işte anlatamıyorum. Daha derin, daha manalı sözler arıyorum, ilahi tasvirlere dalıyorum, istiyorum ki, herkes eline mumlar alıp koşsun çiçekçinin yanına, bir tümbe gibi mumlarla çevirsin onu, olmuyor, asık, nursuz bir suratla eve dönüyorum.

Birgün, bir kız çıktı önüme, elinde çiçekler, size getirdim, dedi. 'Nerden icap etti, ne için' dedim. Kız, hani anlatmıştınız Kör Çiçekçiyi, bu çiçekleri ondan aldım, dedi. Habrladım, anlattığım yerde bir kişi vardı salonda. Birşeyi mi çarptı, etkiledi bu hikaye?.. Şimdi utanmasam, kızı sarılıp sarılıp öpeceğim. Nasıl bir tad içimde. Nasıl bir öpüş. Nasıl bir kucaklaşma, sarılacağım, sıkacağım. Çiçekleri burnumun dibinde görünce nasıl mutlu oldum, ağlar gibi oldum. Yine sarılamadım, dizlerimin üstüne çömeldim, yine kucaklayamadım, daha aşağı yere doğru kollarımı uzattım. Kızın yetmiş santim boyu vardı, bir cüceydi. 'Ah bu çiçekler şifaların şifası, o gün salonda binler insan vardı, bir sen mi duydun?'.. Bitmek bilmeyen sefaletimizin bu uzun yolculuğunda bu çiçekler, hanlar, hamamlar, konaklar gibi. Güzelliğine tapdığım şeyin gurur olduğunu, yalnız sen mi duydun?

Bulvarda şakır şakır yağmurlar yağıyor. Kapkara bulutlar göğü de alıp yanlarında kaçıyor. Herkes kaçıyor. Oysa öğleden sonra, bulutların elbisesi tül gibi hafifti, ne oldu da, kudurdu, kan deryasına döndü. Kör Çiçekçi, bulvarda tek başına, sırılsıklam kaldı. Kırlkindiler bunun adı. Haziran'ın onuna kadar yağacak. Başımıza, kırk defa, göklerin tasından sular dökülecek. Kırklanacağız. Ben küçükken fare düşmüştü yemeğe.

Devamı 14. Sayfada

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucu

Feyhan Güver

Akşamsefası

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

13. Sayfadan devam Annem mutfaktaki tüm kapları, taslan indirip, iyice yıkayıp sonra üstlerinden kırk defa, kırk tas su dökmüştü. Tanrı ibadetlerinden usanmıyor. Her yıl, aynı gün, bu tarsızlann şehrini, tekrar tekrar kırklıyor. Ne açıpta bakacaksanız tarihin kitaplarına, işte yine yağıyor yüzbin yılın, zaferden dönen atlıdan gibi yağmurla ! İstese bir damlası tufan olur, şimdi bizim gibi nar ağaçlan da bugün yeniden aşık olur. Yazlann, güneşlerin, temmuzlann topraktan kör ve sağır olmasın diye, bu mevsimde yağmurlar, bozkırlarda bülbül olur. Yağmurdan daha güzel kim süsleyebilir toprağı. Bahann güzelliği karşısında yağmurlar, mevsimlerin ağlamasından başka ne olabilir? Mezar çatlaklannndan sızıverir şimdi. Kurumuş kemiklerin içinde hala yanan ateşin yanına... Ey eski aşıklann kurumuş iskeletleri, ateşiniz kaldı mı hala? Mezar çatlakları mahsulünü şimdi, çok geç veriyor. Geçmiş zaman ölülerinin buğu buğu nefesi, yeniden alemin velvelesine karışıyor. Bakıp da heyecanlanmamak mümkün mü? Bakıp da bu simsiyah bulutlann üstümüze devrilişine, ağlamamak mümkün mü? Çok geçmez birazdan dağlar dağlann üstüne yıkılır. Ey şimşek, ey gökyüzü, bir tatlı bahar nefesi için bu yaygara, biliyorum. Korkular yaratsın ve cümle aleme kapı kapı dağıtsın diye rüzgar, biliyorum, yeter yağma artık, dur, birazdan, bağıran bir deli görecekler, burada!

Şehre yüzbin yıllık yağmurlar yağıyor! Kaçışarak sığındık tüpgeçitin altına. Yağmurun ortasında tek başına Kör Çiçekçi. Çıkamıyor, yol bulamıyor, etrafında dönüp duruyor. Uzaktan bakınca çok acıklı hali var. Bir kadın: 'yazık, çok ıslanıyor' dedi. Seyrediyoruz. Bir adam: 'biri gidip kurtarsa şunu!' dedi. Yanına koşup elinden tutacaktım... Yakından görünce yüzünü. Yüzünü mutlulukla göklere kaldırmış. Alnının, yanaklarının tam ortasına iri yağmur taneleri çakıl taşları gibi düşüyor. Keyifle gülüyor. Öyle mutlu bir yüz ki, sanki içinden oynuyor. Notre Dame kamburunun çanın iplerinde dansetmesi gibi. Yağmurun iplerine salıncak gibi turunup, bir o yana bir o yana salınıyor. Bir orta anadolu havası gibi: 'Salın gel aman aman, meydan kız görsün aman' gibi oynak bir ritmle etrafında dönüyor. Sarhoşluğun, partalığın en tatlı makamında, yağmurla büyülenmiş. Avuçlarını havada açıp kapatıyor, yağmurları bir uçurtma ipi gibi tutmak istiyor. Ağırlaşmış ruhu için asla kaçınılmayacak bir tören, bir ayin. Koynunda demet demet çiçekleri, yağmur taneleri çarpsın diye gökyüzüne kaldırıyor, sahan karası yüzünü göklere döndürüyor. Ama çok çirkin görünüyor, bir kanişe benziyor, gülümseyen bir kanış köpeğe. Yağmurun ipleriyle zıplıyor, dönüp duruyor... Ayaklarının altında sular, şap şap şap...

Yanımdaki adam: 'biri şunu kurtarsın, yazık çok ıslanıyor' dedi. İçimden, biz insanlar, yağmurun boğazımıza yılan gibi sarıldığını sanıp korkuyoruz, hiç işimiz yokken bir de çiçekçiye acıyoruz. Yirmibeş yıldır burada, bütün apartman içlerini, bütün kapalı yerleri bilmiyor mu sanıyorsun. İstese çoktan saklanır. Onun derdi, vay vay'lı dertlerden. Yirmibeş yıldır çiçekleri koynunda geziyor, içiçe ruhu çiçeklerle, çiçeklerin bu yağmurlarla büyüdüğünü, serpildiğini bilmiyor mu, canı ciğeri, ruhu, lalesi, papatyası, ekmeği, nerde nasıl büyümüşler, bilmiyor mu? İşte kırklıkta'ler, birden deliye döndürdü onu. Yüzünü, çiçeklerini, mutlulukla yağmurun altına tutup, yıkanmak, dönmek, dönmek istiyor. Türlü türlü şarkılar gibi yağmur sesleri! Yağmurlardan daha tatlı sözlü kimi tanıyoruz. Ne çok yabancı hissediyoruz kendimizi bu şehirde, işte, şimdi göklerin altında, tüm kapılar yağmurla birden açılıverdi. Tepeden bmağa yıkansın, istiyor. Ellerinde çiçek dönüp dönüp, neşeyle yağmurun altında, uçurtma gibi gökleri kendine çekmek istiyor.

Yanımda, tüpgeçite sığınmış işportacı: 'Şuna bak, bugün bir demet çiçek satamadı, eve dönecek dolmuş parası yok, yazık, elinde kaldı çiçekleri!'..

Bu yağmur dansıyla bitiverseydi hikaye ne güzel olurdu.

Ertesi gün, aynı saatte, akşamın yedisi, yağmur dünkü gibi indirdi. Yine tüpgeçitin altındayız, yanımda işportacı adamlar: 'Bu saate kalmışsa, hiç çiçek satamamış..', 'nerden biliyorsun satamadığını?'. İşportacı: 'Satsaydı bu saate kalmaz, dolmuş parasını bulup tüymüştü eve...'...

Yağmurun altında Kör Çiçekçi, dünkü neşesinden kırıntı yok. Dünkü yağmurun eğlencesine kendisini fazla kaptırmış, sokaklar boşaldı, elinde kaldı demetler. Etrafında hiç kimse kalmadığı halde boş kaldırımlara çaresizce 'çiçeklerim var, almaz mısınız, çiçeklerim var...'... Boşuna dönüp duruyor...

Tam karşımda iki kadın aralarında konuşuyorlar: 'taksilerin hepsi dolu geçiyor, bekleyelim!.. Sonra, Kör Çiçekçiyi görüp, dalıp gittiler. 'Vah zavallı... çıh çıh... çok yazık!'.. Kadınlardan biri: 'İnsanın içi acıyor...!'.. Diğeri: 'TV'ye çıkartıp para toplasalar, yazık, hangi birine toplayacaklar!'...

Kadın telaşla çantasını karıştırdı. Bir milyon kağıt para çıkartıp çiçekçiye bağırdı: 'Amca, amca, çiçek alacağım çiçek!'. Çiçekçi yüzünü sese doğru çevirdi, tüpgeçite yöneldi. Kadın bir milyonu uzattı. Çiçekçinin koynundaki demetlerden birini kaptı. Kör Çiçekçi, havuzdan çıkmış gibi ıslak, eliyle yokladı parayı, minnacık hafif bir sesle: 'hanımefendi, çiçek bir buçuk milyon!'..

Kadın şaşırdı, hem iyilik yapıyoruz, hem de hesap soruyorsun der gibi, sesini kalınlaştırdı: 'İdare et, o kadar var' dedi. Çiçekçi, parayı usulca elinden sulara bıraktı. Kadın geriye dönerken, paranın yere düştüğünü sandı, eğildi, parayı çiçekçiye uzattı yeniden. Çiçekçi ıslanmış parayı aldı, yokladı: 'bir buçuk milyon çiçek' dedi. Kadın sinirlendi: 'Canım zaten satamamışsın, sıftah yapın fena mı, elinde kalmış baksana, kim alır bu saatten sonra, yanına kadar çürür bu çiçekler...'

Çiçekçi, isyan eder gibi değil, yüzüne karşı fırlatır gibi değil. Usulca avcunun içinden parayı yere bıraktı. Biliyorum, mağdur ve kurban olmak istemiyor. Biliyorum bir gurur pazarlığı bu. Kadının arkadaşı: 'dur, dur, ben de beşyüzbin olacak' deyip, çantasını karıştırdı. Kadın, elindeki çiçekleri koklayıp çirkin bir espri yaptı: 'Zaten kokmuyorlar!'.. Diğer kadın yetişip beşyüzü tamamlayıp çiçekçinin eline verirken, ıslanmış olmanın sitemiyle: 'İnsanlar yardımdan da anlamıyor, al, al...!'.

Çiçekçi uzaklaşırken parayı yine usulca yere bıraktı. Kadın ardından çığlıklarla: 'deliye bak, parayı yere attı, delinin zoruna bak!'... Çiçekçinin yanından koşar adım, yağmurdan kaçan simitçi çocuk düşen parayı gördü. Eğilip çiçekçiye verdi. Çiçekçi parayı almadı. Çocuk, çok ıslanıyorum, şimdi seninle uğraşamam, der gibi, çabucak parayı çiçekçinin ceket cebine sokuşturuverdi. Çiçekçi, yağmurun altında, ağır ağır karanlığa doğru yürüdü. Biraz sonra, elini cebine attı, parayı, yeniden çıkartıp, yere bıraktı!..

Yanımda işportacı: 'puşta bak, dolmuş parası yok, bu saatten sonra mucize olsa satamaz, birazdan fırlattığı o parayı dönüp dönüp arayacak!..'

İçimden, hayır paraya ağlamayacak, dün kendini, yağmurun eğlencesine biraz fazla kaptırmıştı, ona hayıflanacak.

Nihat Genç

Akşamsefası

LeMan Okur Mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
BOBOO BEYOĞLU / İSTANBUL

Oradan geldik
Diclenin derinliklerinden
koparken
Daha ağzımda Çukurova
küfürünün kekremsi tadı
Ya şimdi
Şimdiyse işte burası El Kapısı

Merhaba Leman Yoldaşları!

Sizlere diyarı gurbet Almanya'dan umut, özlem, hasret yüreğimde sevgimle sesleniyorum.

Geldiğimin ilk günleri yaşadığım korkuların başında geliyordu Leman'sızlık... Yapamadım. Yapamadım da... 5 aylık bir gecikmeden sonra Istanbul'a adım atar atmaz İstiklal Caddesi'ne gidip Leman'a abone oldum. Gelir gelmez posta kutusunun başında neredeyse nöbet tutar oldum. Leman ilk geldiği gün hani insan yavrusunu doğar doğmaz kucağına alır ya, benim de Leman'ı alırkenki duygum aynı oldu.

Soysuzluğun asla yeşermeyeceği topraklardan geldim. Ve soysuzluk denizinin umarsız dalgalarındaki can simidimdi Leman... Şimdi ise kendime küçük, bereketli ve soysuzlığın asla yaşermeyeceği bir bahçe yapmaya çalışıyorum. Birgün hep beraber balıçemde sıcacık düşsel çayımdan içmemiz dileğiyle sağlıklı, umutlu, bilinçli kalın, hoşçakalın. Ama asla Lemansız kalmayın.

Eren Çelebi/Nürnberg-Almanya

Merhaba Lemancılar;

Öncelikle Leman'ı gerçekten çok severek okuduğumu söyliyim. Geçen hafta "Portakal" adlı öğrencinin Selçuk Üniversitesi ve Konya ile ilgili belirttiği düşüncelerine katılmadığım için bu yazıyı yazıyorum. Ben o şanssız Konya gibi huzur verici bir şehirde yaşadığına "lanet etmesine" bir anlam veremiyorum. "Maalesef Selçuk Ünv.'nde okuyorum" diyor. Sanırım Selçuk'un olanaklarını keşfedememiş biri. "Konya kokuşmuş" muş. Konya'da neler yapılabileceğini biliyo musun? Tabi sen ancak "LANETLE" bu Hz.Mevlana'nın şehrini ve insanlarını. Sana ancak bu yakışır... Konuşacak, fikirlerini paylaşacak insan bulamadığından yakınıyorsun. Lanetlediğin insanlarla mı konuşmak istiyorsun?!

LEMAN, iyi ki sen varsın... Bugün Meviana'ya gitti'm. 15-20 dakika içerde durdum... Ben Anadolu Lisesi Hazırlıkta okuyorum. Gitmişken turistlerle de konuşup, İngilizce pratik yapıyım dedi'm. O kadar cana yakınlar ki... Bir sürü çikolata verdiler:) O kadar çok mektup arkadaşım var ki... (Sadece Almanlar hariç... Soğuk şeyler n'olcak!) Saygılar.

Ayşegül

Sevgili Portakal'a;

22 Nisan 2002 tarihli sayıda mektubunu okudum ve çok etkilendim. Ben de Amasya Eğitim Fakültesi'nde okuyan bir birinci sınıf öğrencisiyim... (Ya tam kafamı toparlayıp bi şey yazacam, boşluktaki gürültü kafamı karıştırıyor... Yurtta kalıyorum da... Oda arkadaşım da bi sussa!!) Neyse sen Selçuk'tan şikayet ederken düşünüyorum da, buradan şikayet edenler na kadar da nazlıymış. Aslında benim pek zorlanmamın nedeni, Amasya'nın bir ilçesinde oturuyor olmam ve Abimin üniversite hayatından kalan bir çevremin de olmasıydı. Amasya Eğitim'in Selçuk'tan farklı olan yanı şu; burada daha çok ülkücü taraftarlar ön planda. Abimler de zamanında bunun kalıbını çok çekenlerden... ne dayaklar yemiş, ne dayaklar atmış bu bezgin köylü çocuğu. Şimdilerde askerde, onunla gurur duyuyorum. Çünkü o gerçekten güzel fikirlere sahip olan, mantıklı, zeki bir Lemanseverdir.

Bu mektubu sınav çalışmanın arasına sıkıştırıyorum ancak bu kadar oluyor. Ben senin o yobazlığın içinde aydınlığını kaybetmeyeceğine yürekten inanıyorum. Aynı savaşımın içinde olduğum için seni çok iyi anlıyorum. Senin yazın bana biraz da cesaret verdi; çünkü ben de ister istemez içinde bulunduğum bu geyik ortamdan az da olsa etkileniyordum. Ama artık abimin bana söylediği şu ilkeyi uygulayacağım: "Sen onlar gibi olma, onlar sana uysun"... Sevgiler Portakal, sevgiler LeMan. Sevgiler kadersizliklerinin malıkumları.

Amasya Elması

Sevgili Leman Çalışanları;

Şu anda görevim nedeniyle Kıbrıs'ta bulunuyorum. Kıbrıs'ta geçirmelerle gelen derginizi ve özel sayılarını 6 yıldan beri olduğu gibi takip etmeye gayret ediyorum. Leman'ın Kıbrıs'a aksaklıkla, farklı fiyatla ulaşması, kronik hastalığımdan bizi geri bırakamıyor. Bütün yazar ve çizerleri beğenerek takip ediyorum. Şahsım adına Nihat Genç'in yazılan daha çok ilgimi çekiyor. Yeni sayınızı elime alır-almaz gözlerim Nihat Genç'i anyor. 20 Nisan tarihli sayınızda da Nihat Genç'i bulamayınca bu mektubu yazma gereğini duydum. Daha önceden yazısı yayınlanmadığında Yazar'a e-mail gönderdim. Kendisi de hafta içinde 2 baskı olduğunda veya bayram tatillerinde 2 sayı aynı anda baskıya girdiğinde, yetişemediğini yazmıştı. Cevap yeterli fakat ben cumartesileri Nihat Genç'i anyor. 20 Nisan tarihli sayınızda da Nihat Genç'i bulamayınca bu mektubu yazma gereğini duydum. Daha önceden yazısı yayınlanmadığında Yazar'a e-mail gönderdim. Kendisi de hafta içinde 2 baskı olduğunda veya bayram tatillerinde 2 sayı aynı anda baskıya girdiğinde, yetişemediğini yazmıştı. Cevap yeterli fakat ben cumartesileri Nihat Genç'i anyor. Yeni sayınızı elime alır-almaz gözlerim

bahadirboysal@yahoo.com

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIR BOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

..AHH... HAYIIR..! HAYIR!..

UHH! OAAAHH!.. UUF! OOH!

BANA NE MUNA KOYİM... ZATEN BI CUMARTESİ PAZARIM VAR..!

ÖHÜEEEĞH..! GETİRDİĞİN ÇİÇEKLERDE ARILAR YARMIĞŞ... NASI FARKETMEDİİN..! NASIIIII..!

İYİ OLDU İYİ... ZATEN SENİN PEDER HARÇLIĞI KESTİĞİNDEN BERİ KARİZMAN DA GİTTİY. Dİ İYİCE SEVİMSİZLEŞTİYDİN... ŞİMDİ İLİŞKİMİZİN MENDEBURLUĞU KABAK GİBİ ÇIKTI ORTAYA..! GÜLE GÜLE BARBİ BÜĞCE, HOŞGELDİN ÇUKUR-ÇUMA YARMASI..!

GÖKTAŞI BAHADIR & AYRI DÜNYALAR, FEZALAR..!

BEN MACERACI ADAMIM..! KOLUNDAN ÇEKİP GÖTÜRSEM GELİR MİSİN FEZAYA?.. YOK..! SANA DA ÜZÜLÜYORUM AŞIĞIM..! HADİ ALLAHAŞKINA VUR ŞU ÇEKİCİ DE RENK GELSİN İLİŞKİYE..!!

EEH..! SEN DE BİZİMİ SKİYOSUN BE..! KUSURA BAKMA ABLA, TAKİP EDİYORUM 3 GÜNDÜR SENİN DE ÇAY BAHÇESİNİN DE BEREKETİNİ KAÇIRDI ŞEREFSİZ! ÇAY ALIR MISIN?

YİNE ONLAR... HİLKAT GARİBELERİ! DUBLE KAFA ESİYOR, GÜRLÜYOR!

BAK, DİLAVER, BABAMIN MEMURİYETİ VE ÖZEL LİKLE DÜRÜSTLÜĞÜ SEBEBİYLE ÖMRÜMÜZ ANADOLU'NUN KÜÇÜK KASABALARINDA GEÇTİ..!

MACERACI ZÜPPELER GİBİ ŞENLİKLERDE GEÇMEDİ GÜNLER..!.. O YÜZDEN ŞIMARMAK NEDİR BİLMEM..!

BU YÜZDEN BÖYLE CURCUNALARA DA ALIŞIK DİİLİM..!

ŞİMDİ ALLAHAŞKINA BIRAK KOLUMU... KALBİNİ KIRARIM... CANINI ACITIRIM..!

HACIM, NOLDU YA?.. HALAYDAN KOPTUM DA GELDİM..!

YAV NEBİİLİM... BİZİM YEGENLERİ BİR KALDIRIM GÖBEK ATSINLAR DEDİM... FAKAT FECİ İÇMİŞLER GALİBA..! TRİBE GİRMİŞLER..!

SWIISS DE SWIISS

ULAN HAKKATEN YA, ŞU EN SON REGL OLAYI FENA OLDU... NAAPİM HEYECANDAN ADET DÜZENİM BOZULDU..! BABAM ÖNCE ABLAMI EVERECEKTİ... ONUN TALİBİ ÇOK NASIL OLSA BİRİNİ BULUR, ÖNCE BENİ EVİR DİYE YALVARMAYAYDIM KEŞKE..!

ULAN PRENSES DEDİĞİNDE BİR ASALET OLUR BE?! BU HAYVAN YEMEĞİ ELİYLE YİYOR! BİR OTURMAYA 8 EKMEK YİYOR..! OSURUYOR, GEĞİRİYOR..! BİR DE DÖNDÜ, ARKASINI KI KAN İÇİNDE GÖTÜ..! BARIŞ İÇİN RAKİP KRALLIĞIN KIZINA YAKINLAŞTIK HATA MI ETTİK..!?

Akşamsefası

18 Mayıs 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/20 - 600.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

LeMan

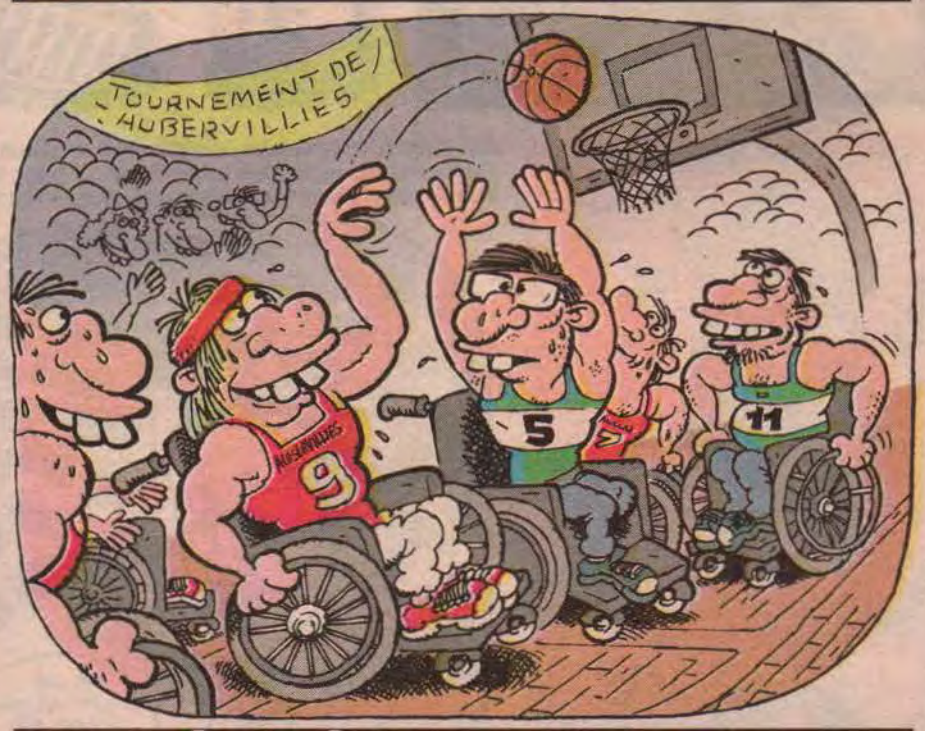
KRONİK HASTALIĞINIZ
leman.com.tr

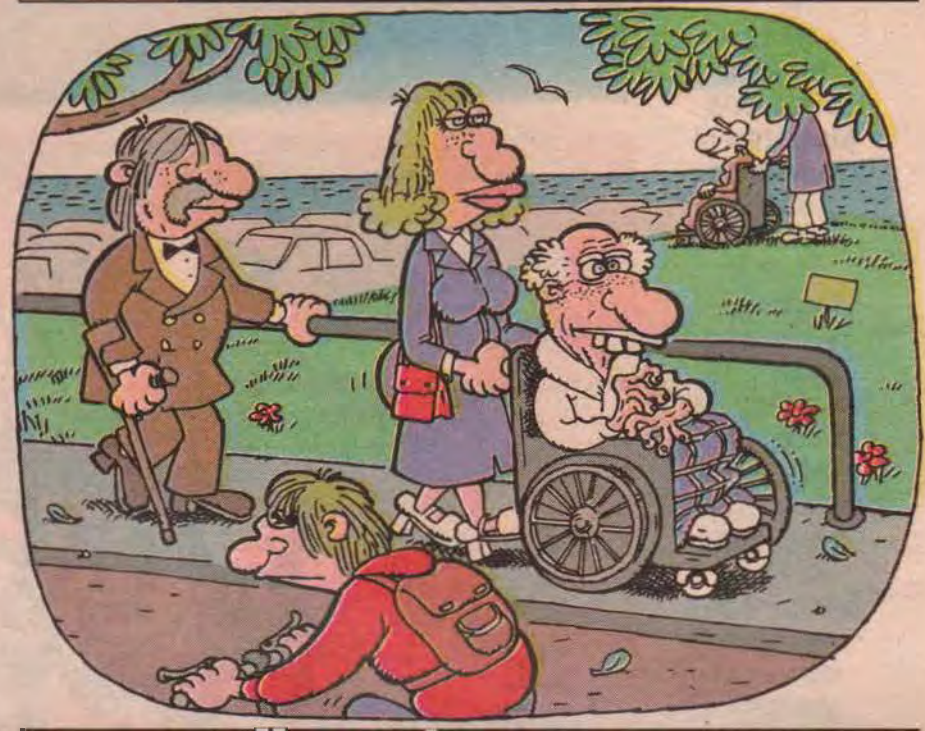
Türk Tipi "Sosyal Uyum!"

Özürlü insanlar için Türkiye, gerçek bir cehennem... 7.5 milyon özürlünün yaşadığı ülkemizde, yasal zorunluluğa rağmen 1981-2000 yılları arasında çalışmak için başvuran 284 bin özürlüden yalnızca yüzde 31'i işe yerleştirilebilmiş! Her alanda dışlanan; iş, eğitim, sağlık, ulaşım, spor konularında unutulan, yani "sivil hayatta" yok sayılan özürlüler artık askerlik yapabilecek! Genelkurmay başkanlığı, bu yıl başlattığı uygulamayla özürlü erkek yurttaşları "bir günlüğüne" silah altına aldı. Bu sembolik olay, özürlü yurttaşlarımızı ve ailelerini mutlu etti, çünkü belki de devlet onları ilk kez hatırladı, ömürlerinde ilk kez "eşit ve normal" sayıldılar, 24 saat de sürse "vatan borçlarını" ödediler! "Yurttaşlık alacaklarını" asla alamasalar da!..

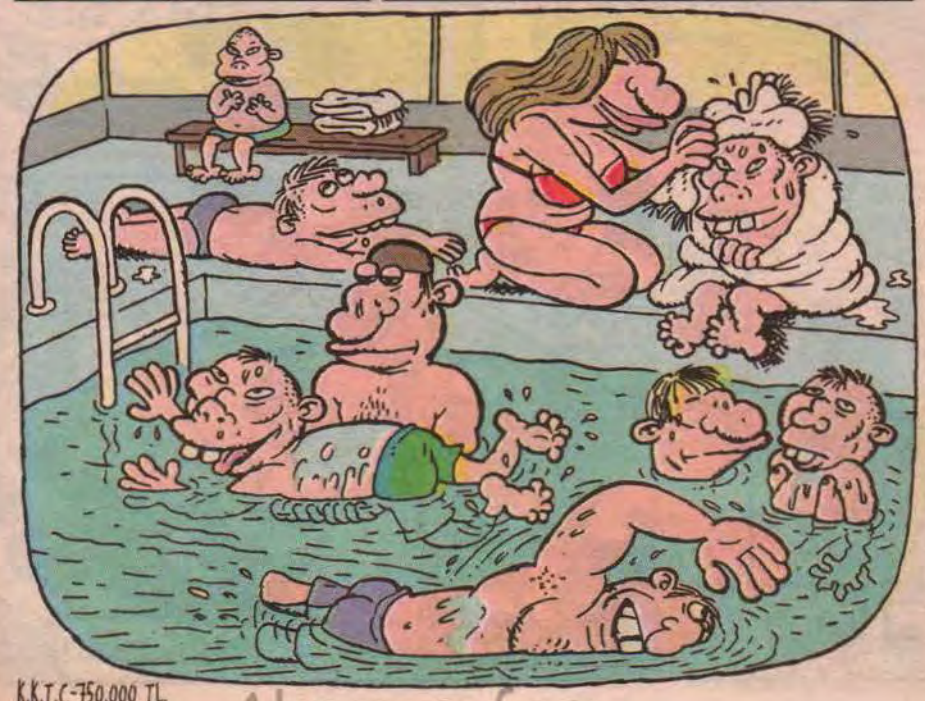
FRANSA
Engelli vatandaşlar spor yapıyorlar...

ALMANYA
Kendileri için özel olarak tasarlanmış yollarda yürüyüş yapıyorlar...

İSVİÇRE
Tatil köyünün engelliler için var olan havuzunda tatil yapıyorlar.....

TÜRKİYE
Askerlik yapıyorlar...

K.K.T.C-750.000 TL.

Akşamsefası

Açık Büfe met üst

başladığmı farkettiğimde **devam ediyordum** zaten

japonlar kare şeklinde **dünya** yapmışlar

elimde kandil cebimde mendil gece yarısı **organik insan** arıyorum

burada zevkten **linç** ediyorlar insanı

kötü bir ilişki bütün **rus klasikleri**'ni okumuş gibi erdirir insanı

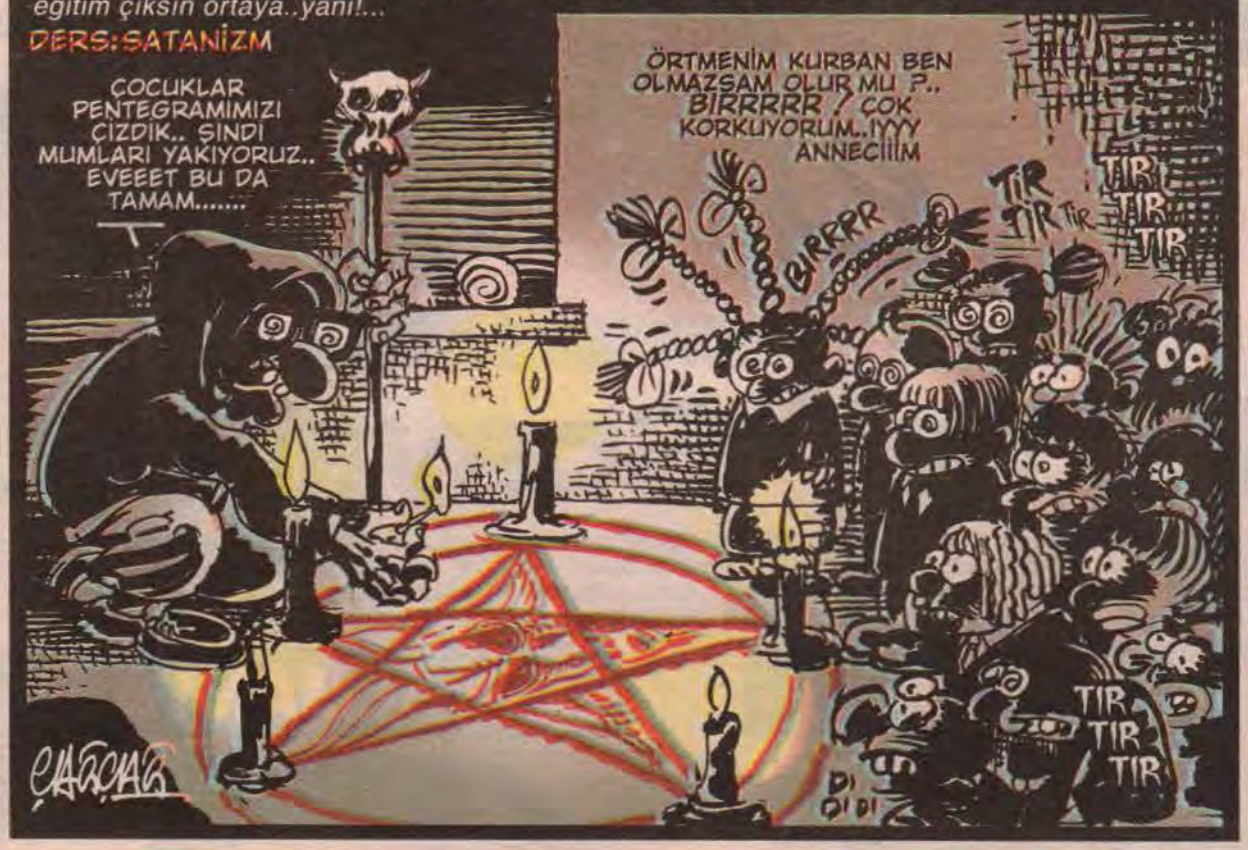
haydi gel balon **isim** çarpık **şehir** hasta **hayvan** hormonlu **bitki** beyaz **eşya** naylon **artist oynayalım**

bak bir sürü akbaba.. demek ki yaklaştık **hayat**'a

bir **düşündüm** suç oldu

OKULLARDA SATANİZM DERSİ HAZIRLIĞI

gençleri satanizmin pençesinden kurtarmaya çalışan milli eğitim satanizm dersleriyle öğrenci gençliği okul çağında eğiterek satanizmin önünü almaya çalışıyor.. varsa bizden daha iyi milli eğitim çıksın ortaya..yani!...

çesiyle yıllardır çoğunlukla çocuklarda kullanılan dokuz ilaç piyasadan toplatıldı ve satışı yasaklandı.

AKP Lideri R.Tayyip Erdoğan, servetiyle ilgili sıkıştırmalara klasikleşmiş lider kaçamağıyla karşılık veriyor... Erdoğan, şimdi de "1 milyon dolarım var" sözünün şaka olduğunu söyledi.

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

LeMan

MR. DERWİSH

DİYORKİ: TÜRK EKONOMİSİ ARTIK SAHISLARA BAĞLI BİR EKONOMİ OLMAKTAN KURTULMUŞTUR.. HEYT BEEE YÜRRÜ BE TÜRKİYEM KİM TUTAR SENİİİ!

YES MR DERWİŞ! SAHISLARA DEĞİL, SAHSIMA BAĞLI TÜRK EKONOMİSİ İÇÜN SİZE MİNNETTARIM! TENKS ELOOĞT YANİ BABA!

sefer * çağçağ

Kemal Derviş'in ekonomik mucizesi insanları öldürmeye devam ediyor... Binlerce çiftçi kredi borçları nedeniyle hapis cezalarına çarptırılırken, Tarsuslu Orhan Toros (71)adlı çiftçi hakkında icra takibi başlayınca, önce son parasıyla yemek yedi sonra da bademağacına kendini astı..

II.GEORGE BUSH
tek kutuplu dünyanın şaşkın kovboyu
KAHKONEN
imf türkiye masası, istasyon şefi dürrük!
YENİ ŞAFAK
"şeriat devleti nasıl kurulur" tarifçisi, yobaz kafa
OSMAN DURMUŞ
sperm bankasına yasak, tedavi ücretlerine serbest piyasa!
İGDAŞ
170 trilyonluk yolsuzluk, oh-ha!
KOCA DAYAĞI
bir yastıkta kocama terörü
R.T.ERDOĞAN
takiyyatör, yoksul kitlelerin ultra zengin umudu
A.M.GÜRTUNA
pislik içindeki ömerli barajı'nın savunucusu
İNGİLTERE İSTANBUL BAŞ KONSOLOSLUĞU
vize isteyen gazeteciye çile çektiren medeniyet
MAGAZİN GÜNDEMİ
savaş kalafat, nez-mina, derya danacı, arto ve iğrenç sesi, vs.
CMCDİ RAVENNA, YILMAZ BEKTAŞ VE DİĞER ALEMCİLER
savarona'yı satanı biz de satanz!

AB üyeliğinin olmazsa olmaz şartı olan idam cezasının kalkması bu haftaki liderler zirvesinde gündeme alınıyor. Başbakan Ecevit ile Anap lideriYılmaz, MHP lideri Bahçeli'yi idam cezasının kalkması için iknaya çalışacak.

Tıp fakültesinde okuyan öğrencileri arasında yapılan araştırmada ilginç bir sonuç ortaya çıktı; Tıbbiyeli öğrenciler pek çoğu cine ve periye inanıyor!!!

Polisterin yazdığı kitaplar en çok satanlar listesini zorluyor. Yok satan "Bir Polisin Anıları" kitabından sonra bu kez de polisterin başına gelen komik olaylar derlendi.

Manisa'nın Akhisar ilçesinde Sağlık Emekçileri sendikası üyesi iki hemşire ve eşleri, ülkücü bir grubun saldırısı sonucu hastanelik edildi. Saldırganlar serbest bırakıldı.

Gaz sıkışmasına bile dayanamayan dürrük borsa ve hale-fi dolar, Başbakan'ın sağlık durumuna endekslendi... Artık insanların hayatları değil, borsanın kantarı önemli..

Akşamsefası

daral&timsah

tripanozomigambiyatesizler

daral@lemari.com.tr

ÇAĞDAŞ

Yukarıdaki espriyi yıllar önce çizmiş olduğum 'Dünyanın En Güçlü Adamı' yarışında (Strongest Man Grand Prix) Türkiye'de... 18 Mayıs'ta Göztepe Çağdaş Parkı'nda yapılacak yarışmaya ikisi Türk 12 kişi katılacak. Hayırlı Türkiye kim tutar seni!..

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Yüz bin lira borcum kalmıştı pastaneciye; onu vermek için uğradım.. Geçen hafta yokuştan inerken, girip bi ayçöreği alayım demiştim, param çıkışmamışh. "Farketmez, tamam," demişti adam.. Bu, iyi bi duygudur! Bi milyar liralık kredi açılmasa da, yüz bin liranın hesabının yapılmaması, insanın gururunu okşuyo. Demek bir ağırlığım var. Veya kimi kandırıyorum, herkes için geçerli bu!. Ver lan diyip, çöreği geri mi alacak elimden sanki! Uğraştığına değmez.. Neyse, ben yüz bin lira borcumu vermek için içeri girdiğimde, pastaneci adamın orada olmadığını gördüm! Başka birisi vardı o'nun yerine; yardımcısı galiba.. Borcuna sadık birisi olarak davranma isteğim, ve bu hareketin karşılığında göreceğim bir 'sağol' lafını duyma hevesim, kursağımda kalmıştı!. Buyrun, dedi öbür adam. Etraftaki keklere, poğaçalara bakınarak ayalandım!. Yüz bin lirayı o adama vermek istemiyodum. Gerçi sebebini söyleyince, o da bu ince hareketimi olumlu karşılayabilirdi ama istediğim asıl etkiyi yaratmazdı. İlgisiz bir bakışla parayı alacak, şıngır diye bırakacaktı kasanın oraya! Çünkü borcum ona değil, öbür adamaydı.. Cebimde, vapur jetonu ve biraz bozukluktan başka bişey de yoktu ki; bi kek filan olarak çıkayım şurdan hemen!. Biraz kurnazca ama yine de beceriksiz bi cümleyle: "Poğaçalar da taze değildir artık di mi?" dedim. -Saat, akşam dokuzdu- "Çok kuru değil, yumuşak sayılır," deyip, yuvarlak bi yanıt verdi adam!. Çaresizce, o anda bi yalan kıvırıp: "Neyse, arkadaşa bi sorayım ben!" dedim, ve sıvıştım..

Yokuştan inerken, arkamdan baktığını hayal ettim. Arkadaşıma sormaya gidiyomuş gibi davranmaya çalıştım. Artık bunu nasıl yapabileceksem!. Belki, arkadaşım aşağıda, vapur iskelesinde çalışıyor? Ve ikimiz de salağız; bi kilometre yokuş çıkıp ordaki pastaneden poğça alıyoz!.. Küçük bi alçakgönüllülük duygusu ve olgun bir adam hissiyatıyla içeri girmişken; berbat bi yalanla dışarı çıkmıştım.. Yokuşun ortasındaki kavisi dönüp gözden kaybolunca, rahatladım.. -Haftaya geçerken uğrar, verirım-. Biraz aksamayla da olsa bu meseleyi halletmiştim; tekrar normal düşüncelerime daldım.. Aslında, pek bi farkı yoktu. Eften püften şeyler sayılır. Ama hayır, kendime bak o konuda saygılıyım yine de! Habire aynı şeylerden söz etsem bile, farklı bir açıdan bakmaya çalışıyor, ilginçleştirmeye gayret ediyorum. Bazen yarıcu olsa da. Çünkü farklı bakacam derken, eğilip bükülüyosun, ters dönüyosun, ve beynin zonkluyo!. Zaten çok geçmeden, sadece sayıklamaya başladım. Lombur lumbur aşağı inerken, düzenli bi düşünceyle meşgul olmaya pek gerek kalmıyor... Arkamdan bi araba geliyodu, farları yolu aydınlattı; kenara çekilip kaldırıma çıktım...

İskelenin önüne geldiğimde, bazuklukları birleştirip, bi çatal aldım ordaki simitçiden. Tadı mükemmel değil ama, pastaneden daha hesaplı.. Ve niye eve kadar sabredemiyorum ki. Sonra tıkanıyorum üstelik; bi de sigara yakınca ardından, eve vardığımda bişey yiyesim gelmiyo. Halbu ki sabretsem, güzel bir sofra hayâliyle iyi vakit geçebilir de; nefsime eziyet etmek de anlamsız bi yandan. Ayrıca güzel bi sofrayı değil, daha önemli şeyleri düşünmek istiyorum şu an.. İçerde oturup kitap okumaktan filan da vazgeçtim; vapura bindiğimde, makine dairesinin kenarında, ayakta dikildim.. Hareket ettikten bi süre sonra, çatalı bile yiyemeyip, kalan yarısını peçeteye sardım, ayağımın dibinde duran paşetin içine bıraktım. Ve denizi seyre daldım... Denizin, ovanın veya gökyüzünün güzel tarafı: Bakışları, geri dönüp hemen suratına çarpmıyor insanın! Binaları, köprüleri geçip, son bir ışık, bi pırıltı, küçük bir kıpırtının ardından, çok daha ötelerde karanlığa karıştığı anda bile inatla ilerlemesi'ne devam ediyor. Benden ayrılarak, algılanabilecek en son noktaya kadar uzandığında, arada hiçbişey bulamadan, eli boş geri dönse dahi, bu taşıma süreci esnasında kendimle uğraşmaktan kurtuluyor, içimdeki sıkıntıyla pinpon oynar gibi, onu tekrar başka bir tarafa fırlatıyorum.. Ve bazen bakışlar'ın, dönerken bişey getirdiği de oluyor. Hani, şu küçük hediyelerden; çok değerli değil ama, gönül alıcı bişey. 'Yeni ve farklı bi umut' yazıyor üstünde. Ve umudun da, uzaklarda, karanlığın ardında olması, tam da umuta yakışan bi davranış zaten! Daha yakında olsaydı şaşardım. Fazla kurcalamayıp, evde incelemek üzere poşete koydum; Haydarpaşa'da inen yolcuları seyrettim.. Bi çocuk, çıracıya bişey sordu. Trenleri filan belki. Adam, eliyle öteyi işaret etti.. Tahta iskete çekildip, tekrar hareketlendiğimizde, garın önündeki banklara oturmuş olan insanlar geçti önümden yavaşça.. Ve hep arada duran lokomotifin, -sanki tekerlekleri dönüyor da, bi yere gidebiliyormuş hissini versin diye- etrafına dolanan süslü ışıklar yanıp titriyordu beceriksizce.

Akşamsefası

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Akşamsefası

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN

ŞEREFSİZLEEER!
TAK TAK TAK TAK TAK

AÇILIN!.. UZAKLAŞIIIN!..

HİÇ PİŞMAN DEĞİLİM HAKİM BEY... BİR KOMPLOYA KURBAN GİTTİM... HERKES BİR OLUP NAMUSUMLA, ŞEREFİMLE OYNADI...

Anlayamadığım şeyler olmaya başladı... İnsanların bana ırmalı ve dikkatle baktıklarını farkettim...

Ve mahremiyetimle ilgili laflar...

SEDAT ABİ SIRTINDAKİ SİVİLCE BÜYÜYO... Bİ DOKTORA GÖRÜNSENE!..

SEDAT HOOP! KALÇALARINDA YAĞLANMA VAR!.. DİKKAT ET!..

MAKARNAYI PİLAVI KES ABİ!..

SENİN MAL DA UFAK-MIŞ ABİ!.. ÜÇ SANTİM Mİ DÖRT SANTİM Mİ, NE KADAR O YAA!..

Delirecektim... Nasıl bilebilirlerdi ki... sonra bi sabah...

AAAHIIII!..

Uyandığımda korkunç bir görüntüyle karşılaştım... Ayak... Ayaklarımda...

OO!.. OJEE!.. YOO!..

Ve bir gün de kafamda sarı bir perukla uyandım...

Çok garip... Aklım ermiyordu... Giderek iğrençleşti durum...

ÇOK YUVARLAK VE BİÇİMLİ ŞEYLERİN VAR SEDAT ABİ... BİZİM EVE GİTSEK Mİ?..

NEAA DİYON ULAN!..

Bir gece yatıyordum ve birden kafama dank etti... Acaba mı dedim?.

ACABA MI?.

Yıllardan beri bir alışkanlığım vardır hakim bey... Geceleri çıplak uyurum... Yani... Tamamen..!.

Ama... Ama bilmediğim bişey varmış... Nerden bilebilirdim ki...

Uyurgezermişi abi... Uykuda dolaşırmışım meğer... Ama bu ibl'isler bana birşey söylememiş-ler... Yıllarca benden faydalan-mışlar abi... Pişman dilim... Öldürdüm... Gene olsa, gene öldürürüm...

ÇIKTIII!.. SEDAT ÇIKTI!.. KADINLARI, ÇOCUKLARI UZAKLAŞTIRIP GELİN!..

BEN KAMERAYA ÇEKİCEM BU GECE!..

ÖZLEM AP

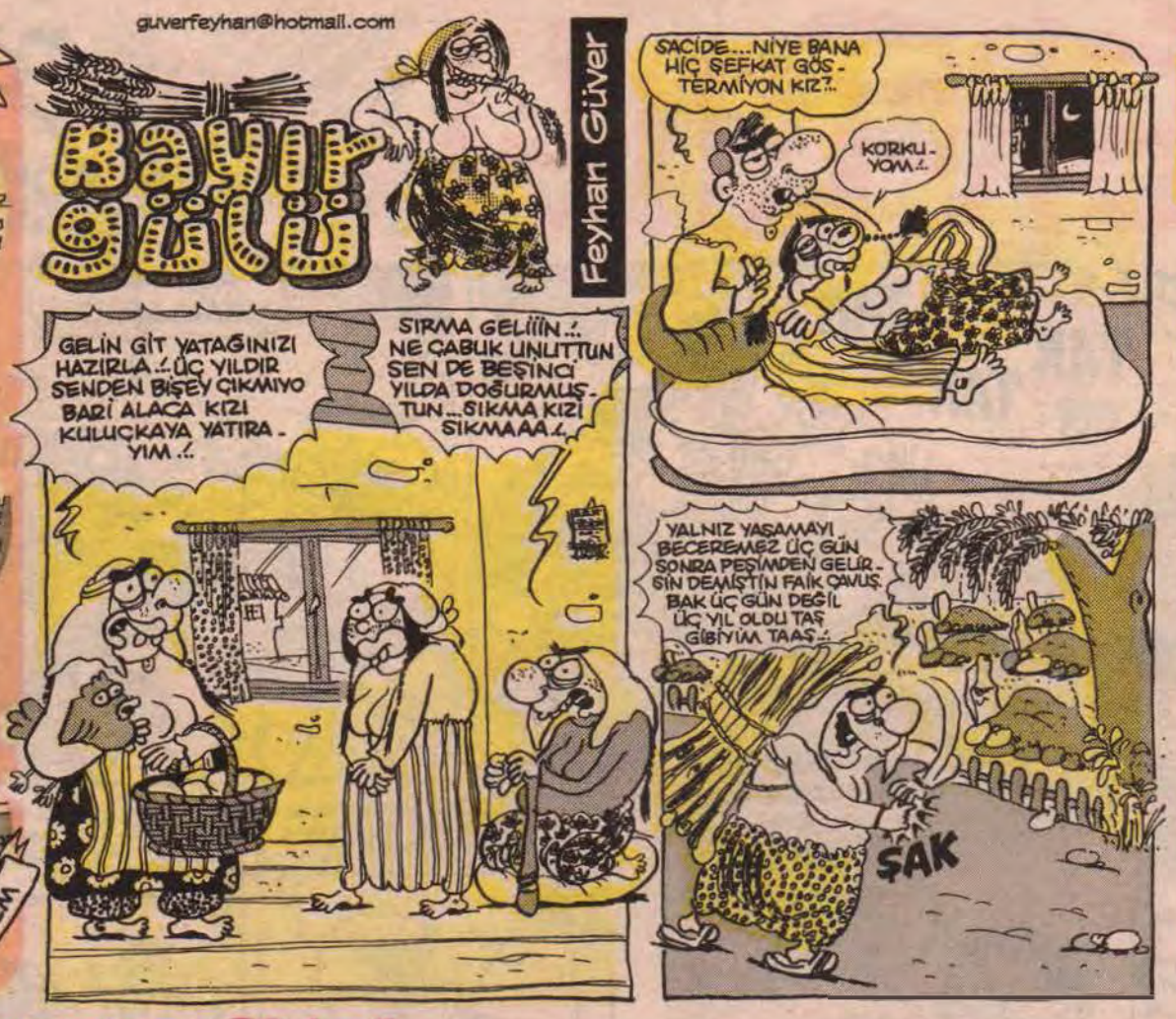
Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucu

Feyhan Güver

pazar s

Mayıs Ayı Hayatımız Gibiydi

Mayıs, benim için öfke ve direniş ayıdır.

Mayıs, benim için hüzün ve yenilgidir.

Mayıs ayı bitmez. Tam bitecekken yine gelir ve kendisini hatırlatır...

Mayıs ayı, eve geldiği ürpertici bir gecede, bizim çocukları astırdı, diye kesik kesik ağlayan babamdır.

Bu öfkenin onuru, masumiyeti, direnişi, temiz kalmış son çocukları asılmıştır mayıs ayında, ama mayısın hıncı ve kurbanları bitmemiştir yine de...

Mayıs ayı, Almanya'nın Köln şehrinde, bana sonsuz bir hasretle sarılıp, sen İstanbul kokuyorsun, diyen Atilla Keskin'dir en çok... Çünkü, mayısın bütün öfkesi, direnişi, hüznü, yenilgisi, bitmeyen istekleri ve son kurbanı onda toplanmıştır...

En sevdiği, canından çok sevdiği insanları hep mayıs ayı içinde yitirmiştir o...

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'la birlikte yola çıkmıştır. Ayrı hareketin, Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun öncüleridir hepsi. Özgürlük ve adalet istemişlerdir. Bağımsız bir ülke ve o ülkede halkların kardeşçe yaşamasını istemişlerdir.

Halklar inanmıştır bu çocukların haklılığına ve taleplerine. Bir subay olan babam dahi, bir mayıs gecesi, bizim çocukları astılar, diye ağlıyorsa, yeniden geri dönüp, o günlere bir kez daha ve derinden bakalım...

Ama karıştırdığımız tarih, iyilikler ve umutlar alınırsa elinden, aklı kötülüğe ve zulme çalışır. Nitekim öyle oldu...

Yakalanan bizim çocuklar. Askeri mahkemelerde yargılanırlar. Kalbi bu çocuklarla olanlar, umutlarını ve heyecanlarını korkunun karanlığında gizlerler...

Askeri mahkemeden 18 idam çıkar... Hakkında idam kararı çıkanlardan biri de Atilla Keskin'dir...

Deniz'i, Yusuf'u, Hüseyin'i, Mamak Askeri Cezaevi'ndeki ön hücrelere tek tek koyarlar. Belli ki idamları kesindir artık. İntihar etmesinler diye de, hücrelerindeki lambalar koridora alınmıştır. Hüseyin İnan'ın, yani herkesin benimsediği ismiyle Dede'nin elinde "Gerilla Savaşı ve Maoizm" adlı kitap vardır ve çok az bir zaman sonra idam edileceğine hiç aldırmadan, bütün dikkatiyle okumaktadır... Yusuf Aslan'ın hücresinin duvarında ise Pir Sultan Abdal'ın resmi asılıdır. Resimde, Pir Sultan Abdal'ın boynuna idam ilmeği geçirilmiştir. Tarihin karıştırdığı devam etmektedir...

Yusuf Aslan, bir ara hücresinden arkadaşlarına seslenir: Biz gidiciyiz, bu kesin... Kendinizi sıkı tutmalısınız! Belli ki mapushane süreci bu kez uzun olacak sizin için. Biz gittikten sonra üstünüze çok gelecekler. Kendinize bir uğraş bulun. Bol bol okuyun, hatta ikinci bir dil öğrenmeye çalışın. Yoksa zamanı tüketmeniz kolay olmayacaktır...

İdamla yargılandıkları halde, birbirleriyle şakalaşmaktan geri kalmayan, ölüme bile güle oynaya, yaşam sevinçlerinden bir nebze bile yitirmeden gidecek insanlardır bunlar...

Hücrelerine dadanan ve yakalayıp, Abdürrezzak adını verdikleri bir fareyi kuyruğundan iple asıp, fareden çok korktuğunu bildikleri Yusuf Aslan'ın hücresinin önünde sarkıtan, onu ranzasının tepesine bırakıp, arkadaşlarından canlı maraş feryatlarla yardım istemesine en masum neşeleriyle gülen bu çocukları nasıl unutur ki insan...

O Yusuf ki, tutuklanmalarından birinde polisler boynuna balyoz, "Bunlar ne biçim büyük uzun..." diyerek yokluğu için ve bir başka tutuklanışında onlara bu zevki bir daha tattırmamak için, sorgudan önce kendi boynunu kendisi yolan; o Yusuf ki; elleriyle boğazını sıkıp, dilini dışarı çıkararak, "Bakın işte, beni astıklarında görüntüm böyle olacak!" diye, kendi ölümüyle dalga alay eden, yaşama dolu ve korkusuz bir insandı...

Deniz, bambaşkaydı benim için. Her şeyden önce babası Cemil Gezmiş, babamın arkadaşıydı. Kadıköy'ün, masaları yeşil örtülü, yoksul esnaf kahvehanelerinde buluşup, acı çaylar içer, idamların gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini konuşurlardı...

Deniz bambaşkadır benim için. Atilla Keskin'in abisinden görüş günlerine gelirken Rodrigez'in gitar konçertosunu götürmesini istemiştir... Sanıldığın devrimcilikti onunkisi... Hep sevgiden söz eden Che Guevera gibidir... Yaşam sevinci, coşku, espri, hüzün ve duygusallıkbir o... Rodrigez, belki de ilk kez onun varlığında, aynı anda yaşama ve ölüme çalmıştır gitarını; son bir kez içilen bir bardak hapishane çayı, son kez ciğerlere çekilen bir neries sigarayla birlikte...

Hüseyin İnan ise okur, düşünür ve yorumlar: Hareketin gizli öncüsü odur. Boşa konuşmaz, herkes ona inanma ihtiyacı duyar. Eylemleriyle kanıtlar düşüncelerini. Sakin ve bilgedir. Bu yüzden arkadaşları ona "Dede" der...

Ama dedim ya, karıştırdığımız tarih, iyilikler ve umutlar alınırsa elinden, aklı kötülüğe ve zulme çalışır...

Önce, Deniz'i götürürler idam sehpasına... Deniz, masaya çıkmadan önce, orada hazır bulunanlara, bizi cezaevinden yangından mal kaçırır gibi kaptılar, havalandırarak getirdiler, ayakkabılarımızı bile bağlamamıza fırsat vermediler; postallarının bağlarını bağlasınlar; asıldığımda ayağımdan düşmesini istemem, diye bağırır. Sonra gardiyanlar onu masaya çıkartır. Bir gardiyan ilmeği açar, genişletip, boğazından geçirir. Deniz, o anda son sözlerini söylemeye başlar: "Yaşasın tam bağımsız Türkiye! Yaşasın Marksizm-Leninizm! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Yaşasın işçiler, köylüler! Kahrolsun emperyalizm!.."

Deniz asılırken, Yusuf Aslan'ı getirirler oraya ve Yusuf Aslan onlara, duydum Deniz'in sesini, der. Darağacı bu defa onun için hazırlanır. Yusuf çıkar bu defa tabutunun üzerine ve son kez şöyle der: "Ben ülkemin bağımsızlığı ve halkımın mutluluğu için, bir defa, şerefimle ölüyorum. Sizler, bizi asanlar, şerefsizliğinizle hergün öleceksiniz! Bizler halkımızın hizmetindeyiz, sizler Amerika'nın... Yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm!.."

Ve sonra sıra Dede'ye, Hüseyin İnan'a gelir. Sigara içip içmeyeceğini sorarlar. İçmeyeyim, der. Sonra orada bekleyenlere döner ve ayağındaki lastik ayakkabıları göstererek: "Söyleyin babama, yanın ayağımdaki bu lastik ayakkabıları görüp, doğru dürüst bir ayakkabı bile yokmuş diye, üzülmesin. Askeri cezaevinde, ayakkabılarımızı giymemize bile fırsat vermediler. Ayakkabılarımın cezaevinde kaldı. Onlara hediyem olsun..." Savcı, sözünü kesmek için, "Sehpaya çık," diye bağırır. Hüseyin inan, masanın üzerinde, gayet sakin; "Sabırlı ol, çıkacağım." der. Ve tabureye çıkmadan, masanın üzerinde son sözlerini söyler yüreklice: "Ben, şahsî hiçbir çıkar gözetmeden, halkımın mutluluğu ve bağımsızlığı için savaştım. Bu bayrağı, bu ana kadar şerefle taşıdım. Bundan sonra bu bayrağı Türk halkına emanet ediyorum. Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler. Kahrolsun faşizm!.."

Diner, ağır kapların ve acımasız kilitlerin gürültüsü... Diner, zincir şakırdamının sesi... 1972 yılının 6 Mayıs'ıdır...

Bir kişi daha götürülse idama, bu Atilla Keskin olacaktır. Ama daha başka kimse götürülmemez. Son idam edilen Hüseyin İnan'dır. Ama vasiyeti kalır Atilla Keskin'de... İdama, darağacına götürülürken, Hüseyin İnan, can yoldaşından, Atilla Keskin'den tek bir şey ister: "Eğer bir gün kurtulursan bu zindanlardan, eğer bir gün özgür olursan, bir sevdiğin olursa ve ondan da bir oğlun olursa, ne olur benim adımı koy..."

Ölmeden önceki son isteği budur Dede'nin...

Aylardan mayıstır. Zulüm ve dostluk, inanç ve erken ölüm birbirine karışmıştır; ama unutulmayan tek bir şey vardır: Verilen sözler... İnsanın alnına yazılır. Üstelik aylardan mayıssa ve darağacına gidenler insanlar en sevgili arkadaşlarsa, dostlarsa, umutlarsa, direnişlerse ve sözlerinin sonu onların son dileğiyse...

Atilla Keskin, Mamak ve Niğde cezaevlerinde dört sene kaldıktan sonra, 1977 yılında yurtdışına çıkar. Kendi gibi yürekli bir kadını sever. Bu kadından bir oğlu olur. Unutmak mümkün müdür o son sözleri: "Eğer yaşarsan, eğer bir kadını seversen, eğer ondan bir oğlun olursa, ne olur benim adımı koy..."

Ve dünyaya gelir o çocuk. Hiç şüphesiz, adı Hüseyin İnan olur. Dede İnan...

Almanya'dır gurbetin adı... Aradan yıllar geçer, Hüseyin İnan büyür. Sürgünlük büyür, büyür vatan hasreti, büyür yirmi iki-yirmi üç yaşında asılan yoldaşların özlemi...

Ve bir gün, küçük Hüseyin İnan, spor yaptığı yerden dönerken, sırt çantası yoldan geçen bir kamyona takılır. Tekerleklerin altına sürüldüğünü birden Dede İnan. Ve o an can verir... Ve ne acıdır ve ne tuhaftır ki, aylardan mayıstır... "Oğluma benim adımı koy," diyen yoldaşın adını taşıyan ilk oğlu, ilk doğumgünü yine mayıs ayında alınmıştır Atilla Keskin'in elinden. Alınmıştır yaşamdan...

Mayıs devlet midir?... Mayıs öfke ve direniş midir?... Mayıs zulüm müdür?... Mayıs hüzün müdür?... Mayıs, bu ülkenin asılan son masum ve lekesiz çocukları mıdır; kanlan tarih mi, yoksa hayatın ta kendisi midir mayıs?... Nedir mayıs?...

Masumken ölmüştür Hüseyin İnan, tıpkı ismini aldığı Hüseyin İnan gibi, onun yoldaşları gibi... Bu yüzden annesi, beyaz bir tabuta konulmalı, diye diretir. Almanya'da günlerce beyaz ve küçük bir tabut aranır. Sonunda bulunur o beyaz tabut. İçine Hüseyin İnan konur... İçine Türkiye konur... İçine, bu ülkenin yitip giden masumiyeti, darağacına korkusuzca, hatta güle oynaya giden ve kendi ölümleriyle bile alay eden lekesiz, yiğit çocukları konur...

12 yaşındaki İnan'ın alkadaşları, mezara o an üzerlerinde ne varsa, çiçeklerini, kasetlerini, ayakkabılarını, walk-man'lerini, şapkalarını atarlar...

Ağlamak ayıptır ya devrimciler için, hep içimize akıtırız ya o içimizi dağlayan gözyaşlarını... Yüreği avucunda bir şair bozar bu kalpsiz geleneği; Atilla Keskin'in en yakın dostlarından şair Nihat Behram bozar... Ben ağlıyorum ve kimseden izin almıyorum, der... Ve işte o an boşanır gözyaşları... Ve Atilla Keskin, yoldaşları birkaç metre ilerde asılırken ağlamayan Atilla Keskin, tam 21 yıl sonra, ilk oğlu Hüseyin İnan'ın mezarı başında ağlamaya başlar.

22 yıldır dönemediği ülkesi Türkiye için, o cesur ve yiğit yoldaşları için, her geçen gün yolladıkları masumiyetler ve inançlar için, kirletilen umutlar için ve bunların hepsini o kısacık, o ceylan ömründe taşıyan ilk oğlu Hüseyin İnan için ağlar. Doyasıya ve katıksız ağlar. Onca yıl, biriktirdiği her şey için, susturduğu ve içine attığı her şey için... Tıpkı babamın, bir mayıs ayında, bir gece vakti eve gelip ve hepimizi uyandırıp, "Biliyor musunuz, bizim çocukları astılar." diye ağlaması gibi...

Yine de özlenir hayat, yine de özlenir, ne kadar kirlense de Türkiye ve İstanbul... Ve Atilla Keskin, bana memleket hasretiyle, sen de İstanbul'un kokusu var, diye gözyaşlarıyla sanırım...

Bir kere gelenek bozulmuştur. Artık çok şey birikmiştir içimizde. Zehirlenmemek için, ne hissediyorsak öyle olmalıyız ve öyle davranmalıyızdır...

Ve Nihat Behram, 12 yaşında, evine dönerken bir kamyon altında kalan Hüseyin İnan için şu dizeleri okur mezarının başında:

"Adının sessiz, sözsüz kuşlarını bırakın şarkılarınıza...

Ölümlerde ağlanmazsın diye ezberlemiştik; senin için ağladık...

Çünkü, bahar günü yürek taşımanın ölçüsüydü senin için ağlamak...

Can üstünde parçalanmış senin gibi bir çiçeğe ağlanır..."

Anladım, mayıs her şeydi... Öfkeydi, direnişti, zulümdü, yenilgiydi; o cesur ve yiğit yoldaşlardı, ölümüyle alay eden Yusuf Aslan'dı, babası üzülmesin diye ayakkabılarını arkadaşlarına hediye ettiğini söyleyen Hüseyin İnan'dı; asılmadan önce, Rodrigez'in gitar konçertosu eşliğinde içilen son çay ve son sigaraydı; babamın, bizim çocukları astılar, diye kesik kesik ağlamasıydı; Atilla Keskin'in, sen İstanbul kokuyorsun, diye bana sarılmasıydı... Beyaz bir tabutun başında hep birlikte söylenen o son dizelerdi...

Mayıs hayatımız gibiydi. Doyasıya aşık olduğumuz, tekrar tekrar sevişsek de, o hep özlediğimiz yere bir türlü ulaşamadığımız, bu yüzden acı çektiğimiz, acı çektikçe hasretle bağlandığımız sevgilimiz gibiydi mayıs ayı...

Mayıs, hayatımız gibiydi...

cezmier@lemari.com.tr
CEZMİ ERSÖZ

• Malatya 22 Mayıs Çarşamba günü saat 14:00-17:00 arası Malatya İnönü Üniversitesi'ndeyim. • Üsküdar 26 Mayıs Pazar günü saat 15:00-19:00 arası Üsküdar Çakıltaşı Kitabevi'ndeyim. • Kocaeli 30 Mayıs Perşembe günü Kocaeli Üniversitesi'ndeyim. • Isparta 31 Mayıs Cuma günü saat 15:00-18:00 arası Isparta Bilim Kitabevi'ndeyim. • Ünlem 15 günlük haber dergisi Ünlem çıkıyor. • Adapazarı 6 Haziran saat: 16:00-19:00 arası Adapazarı Leman Kültür'de-

evişgenleri

met üst

İşte yine bir etkinlik, yine bir yolculuk... Dergimizin düzenlediği Ankara-Kızılcahamam'daki pijama pikniğine gitmek ere yoldayız. Bizim yol geyiklerimiz hep çok hatlı geçer. Zaten bana göre ulaşacağımız noktadan ziyade, yolda geçen süreç, daha doğrusu yolun kendisi meslek hayatımızda önemli bir rol oynamıştır. Yine her zamanki gibi her konuda dur durak bilmeden hararetle konuşarak yol alıyoruz. Bu arada şunu belirtmeliyim ki, Kızılcahamam-Çamkoru, Ankara'ya bir-birbuçuk saat uzaklıkta bir yer, epeyce uzak yani... Neredeyse Bolu'ya daha yakın... Anneler gününün olduğu bir günde bu kadar uzak bir yere kim gelir düşüncesi de aklımızda yerini alıyor... Neyse misyon misyondur diyoruz ama bizimki biraz imposible misyon galiba...

Otobandan ayrılıp Kızılcahamam yoluna saptığımızda, pazar günü bile bu kadar issiz bir yol görmenin şaşkınlığıyla ovalara, dağlara bakarak yol alırken ara ara gözümüz naylon torbalı nehirlere, derelere takılıyor. Uzun zamandır gördüğümüz en acı doğa detaylarından biri bu... Binlerce torba, dere yataklarını sarmış, dallara, çalılara, taşlara dilek çaputu gibi takılmış, gümüş gibi parıldayarak öylece duruyor. Çağıl çağıl, hışır hışır akan naylon dereler, poşet çaylar, nehirler, erezyonlu çıplak tepelerle uyumlu bir doğa harikası sergiliyor. Tabii daha önce açıkladığımız üzere (Bkz. Charlie Hebdo-Leman Özel Sayı) ecnebi çizerlerden olmadığımız için bu görüntüleri ne çiziyoruz, ne de not alıyoruz. Sadece yorgun kafamıza, her bir zerresi tıkabasa dolu olan hafızamıza kaydediyoruz. Geyiğin arasında havaya birkaç espri de atıyoruz. "Haa abi, şimdi rafting yapıyor raftingçilerden biri diyor ki; 'Azgın derelerde, çağlayan nehirlerde değil, önemli olan naylon içinde devrilmeden, takılmadan ilerleyebilmek' nasıl espri abi?.." "İyi, çiz bunu"... Nereye çiz, nasıl çiz, hiç bir yere not almadık ki, beş dakika sonra başka bir detay görünce unutacağız bu espriyi ve diğerlerini. Nitekim bir köy tabelası çıkıyor karşımıza. Köy giriş tabelası, üç saniye yani yirmi metre sonra köyden çıkış tabelası. "Aaa ömrümde görmedim ben böyle bişey, köye giriş tabelasıyla çıkış tabelasının arası yirmi metre, çok komik yaa..." "Çiz lan bunu, sen çiz..."

Yol biter geyik bitmez demişler, nihayet piknik yerine varıyoruz. Biz bunca uzaklığa kimse gelmez derken piknik yerinde üç otobüs dolusu hallice bir kalabalıkla karşılaşıyoruz. Üstelik de hepsi pijamalı. Hatta medya mensupları bile dolaşıyor ağaçların arasında. Medya takmaz okurlarımızdan kamera ve mikrofon kablolarıyla ip atlayanlar görülüyor. Biz de pijamalarımızı giyip leziz dolmaların böreklerin başına oturuyoruz.

Tabii biz piknik yerine biraz geç ulaştık. Geldiğimizde pijama yarışması yapılmış, Murat Moris Siyalom adlı bir arkadaş komik pijamasıyla birinci seçilmişti. Daha sonraki günlerde bazı gazetelerde Yeni Hopdedik, Siyanürlü altın falan şeklinde küçük haberler çıktı. Bu konuda biraz dikkat etmek gerekirdi. Yanlış anlama olabilir. Bu arkadaşa durduk yere bir misyon yüklemişler. arkadaş pikniğe gelip dolma, köfte derken yeni bir direniş sembolü olacaktı neredeyse...

Neyse dönelim pikniğe, muhabbet coşkun bir hale geldi, halaylar çekildi. Operacı Ufuk Karakoç davudi sesi ve sazıyla muhabbeti daha da harlandırdı. En ilginç detaylardan bir de, bütün herkes pijama giymişken, davulcu ve zurnacının tekno trend eşofmanlarıyla halayda yer almalarıydı...

İlerleyen saatlerde tam dolmaları, köfteleri yerken, yaratıcı okurlardan biri, atletine tiplerimizi çizdirip imzalattırmayı keşfedince birden önümüzde uzun atlet ve fanila kuyrukları oluştu. Böylece bugüne kadar imzaladığımız sırt çantası, boş kağıt, kartpostal ve ajandanın yanına atlet de eklenmiş oldu... Yahu şöyle doğru dürüst bir kitap imzalayamadan meslek hayatımız bitecek be...

Dikkat çeken diğer bir hususta, hassas ve duyarlı okurumuzun geride plastik poşet, pet şişe vs. bırakmamaya ve mangal ateşlerini söndürmeye her daim özen göstermesiydi. Bu da piknikte Lemancı farkıydı...

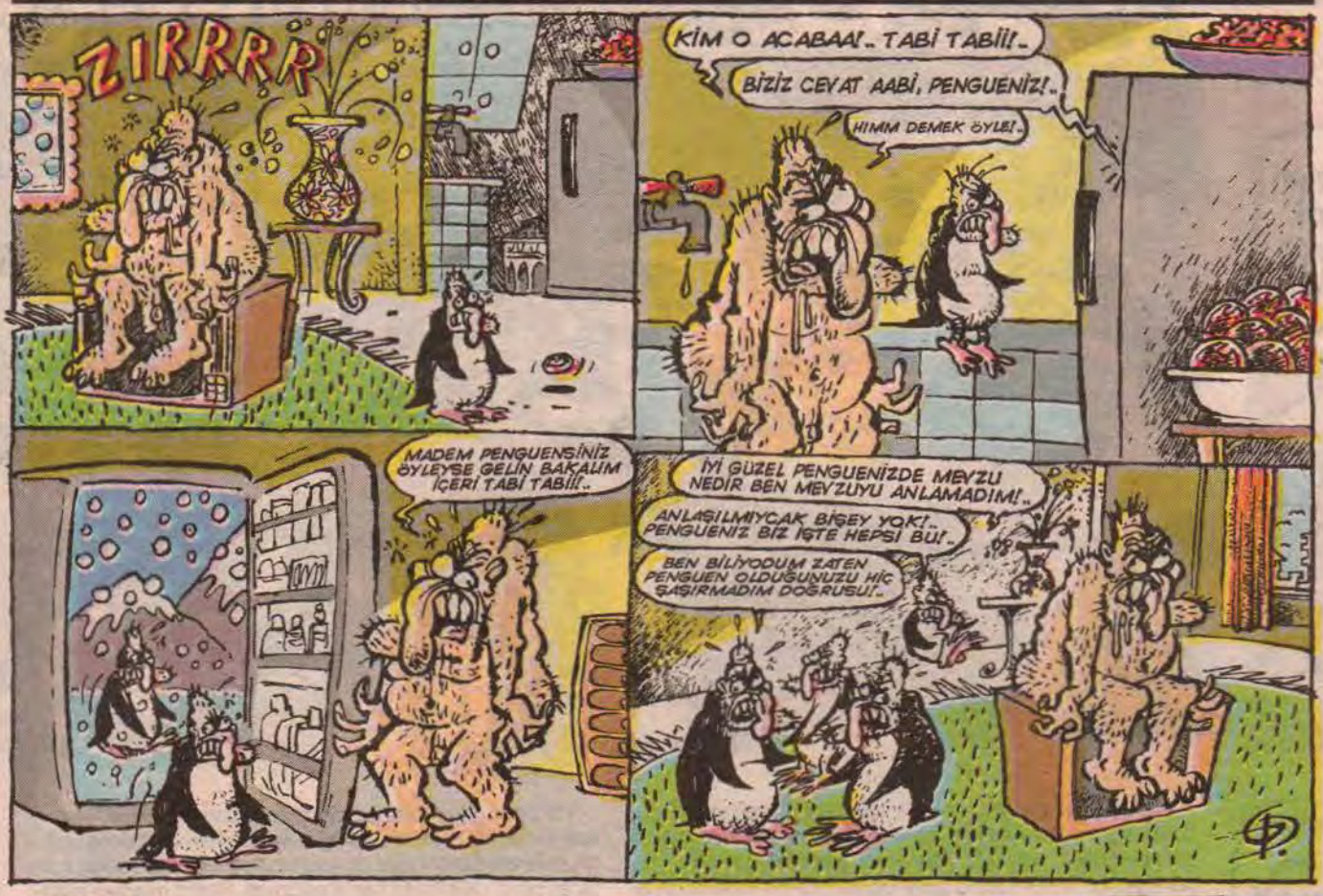
Bu arada pikniğin sonlarına doğru, Ankara Leman Kültür temsilcisi Ali Rıza'nın içelim güzelleşelim nidalarıyla ikide bir içkiyi dayamasıyla iyiden iyiye kafalarımız kıyak oldu. Dönüş vakti geldiğinde piknik organizasyonunu yapan ünlü yürüyüşçümüz, efsane çevreci Timur Danış "Beni de İstanbul'a götürür müsünüz?.." diye bize otostop yaptı. Ancak birkaç dakika sonra bir de baktık ki şoför mahaline oturmuş o bizi götürüyor. Daha da ilginci arabayı İstanbul'a kadar pijamayla sürdü, eve gelene kadar pijamasını çıkarmadı ve öylece yatağa yattığı rivayet olunmaktadır...

G.İ.

Akşamsefası

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

Dün imha bugün ihya!

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

Çok okuyan değil çok gezen bilir sözü belli ki bir turizmciye ait!

Dense dense çok okuyanın yanında çok gezen de bilir denebilir.

Son zamanlarda ben de bizim Cemil Ersöz kadar olmasa da geziyorum.

Ve hüzünlerimin portalı olduğunu daha iyi anlıyorum!

Çünkü her gittiğim yere hüzünlerimi de taşıyorum.

Her gittiğim yerde de benim gibi hüzünlü, yaralı insanlarla tanışıyorum.

Bu insanlar bir zamanlar düzeni değiştirmek istemişler.

İnsanca-hakça bir düzen kurmak istemişler.

Bu yüzden hapse atılmışlar, işkence görmüşler, işsiz bırakılmışlar.

Dahası kurtarmaya çalıştıkları toplum tarafından yalnız bırakılmışlar.

Şimdi onlar topluma kırık, boğazlarında düğümü her an çözülüverecek bir hıçkırık.

Acaba bir zamanlar **halkı düzen bu düzen** son bulsun diye öne atılan bu insanlar yalnız bırakılmasaydı ülkemiz bugün dünyanın en borçlu, en bağımlı, en sefil ülkesi mi olurdu?

ABD eski başkanı Clinton'ın danışmanı Dick Morris, "IMF parasını verip Türkiye'yi satın aldı; Türkiye ABD'nin malı" diye konuşma cesaretini mi bulurdu?

Aslında Türkiye'nin durumunu en iyi başbakanı anlatıyor.

Başbakanı gibi Türkiye'nin de sağlığı bozuk; sürekli titriyor; sık sık sendeliyor, düşüyor; başkalarına tutunarak, başkalarına bağımlı olarak yaşıyor.

Buna karşılık yurdum insanı da her an patlayacak bir yanardağ gibi.

Sanki Anadolu'da bir başka Türkiye Ligi oluşmuş gibi.

Bunalımspor, Öfkespor, Teptikspor bu ligin üç büyükleri.

Anadolu'da beni en çok etkileyen izlenimim şu ki ülkeyi aydınlatmak için kendilerini yakan aydınlar, gençler geç de olsa anlaşılıyorlar.

Hayatları boyunca sağcı partileri desteklemiş esnaflar, çiftçiler, işadamları "vaktı zamanında Deniz Gezmiş gibi gençlere, Aziz Nesin gibi aydınlara kulak verseydik ne ülkemiz ne de biz bugünkü gibi sefil, perişan olurduk. Biz Amerika'ya mail, askeri bağımlılığa karşı çıkan bu insanları yalnız bırakmanın günahını çekiyoruz" diyorlar.

Görünen o ki yakın gelecekte bu ülkenin en itibarlı insanları vaktı zamanında Amerika'ya mali ve askeri bağımlılığa karşı çıkanlar olacak gibi.

Dün **imha** edilen bu insanlar bugün **ihya** edilecek gibi!

Firavunun Laneti

GÜNERİ İÇOĞLU

Bir Tuncay Akgün espirisidir.

guneri@leman.com.tr

DUMUR

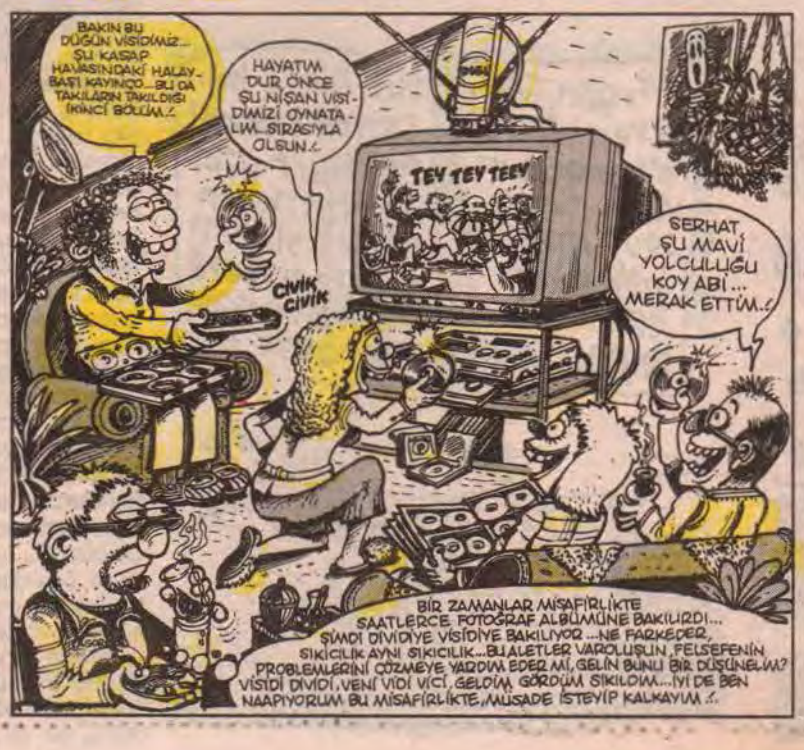
Nisan ayında günlerden bir gün... Parçalı bulutlu, kapalı bir hava. Sert poyraz esiyor. Yağmur da yağacak gibi... Buna rağmen sahilde açık havada oturmuş çay içiyorum. Herşey durgun, moraller de parçalı bulutlu. Birden **"Asitooo, Assittiiooo, Aspistoo"** diye garip sesler çıkararak kendi kendine konuşan bir adam geçiyor önümüzden. Garsonlar, kokoreççiler coşkunlukla gülmeye başlıyor. İçlerinden biri; **"Tıhhahhaaa, Hıhhıhhaaa, lan bi tane sağlam adam yok he, eheehe ehe eheheeee"** diyor gür kahkahalarla. O puslu, bulutlu, hüzünlü ortam bir anda dağılıyor, her yeri pürneşe kaplıyor.

Kendi kendine konuşan adam geçip gidiyor, gözden kaybolunca herşey tekrar biraz önceki durgun ve hüzünlü duruma dönüyor. Anlamadığım şudur; bir tane sağlam adam yoksa hep böyle neşeli olmanız, hep gülmeniz gerekmez mi? Kendi kendine konuşan adama niye bu kadar güldünüz? Demek ki herkes bir şekilde sağlam, demek ki gerçek sağlam olmayan yok denecek kadar az... Eee ne demişler; deli gelmeden yeli gelirmiş, Deli gidince hüzün belirmiş...

DETAYI

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

TEORİDE&PRATİKTE BAHADIRBOYSAL

İKİLİ, NEVRESİMLİ ŞEYLER FALAN FISTIK..

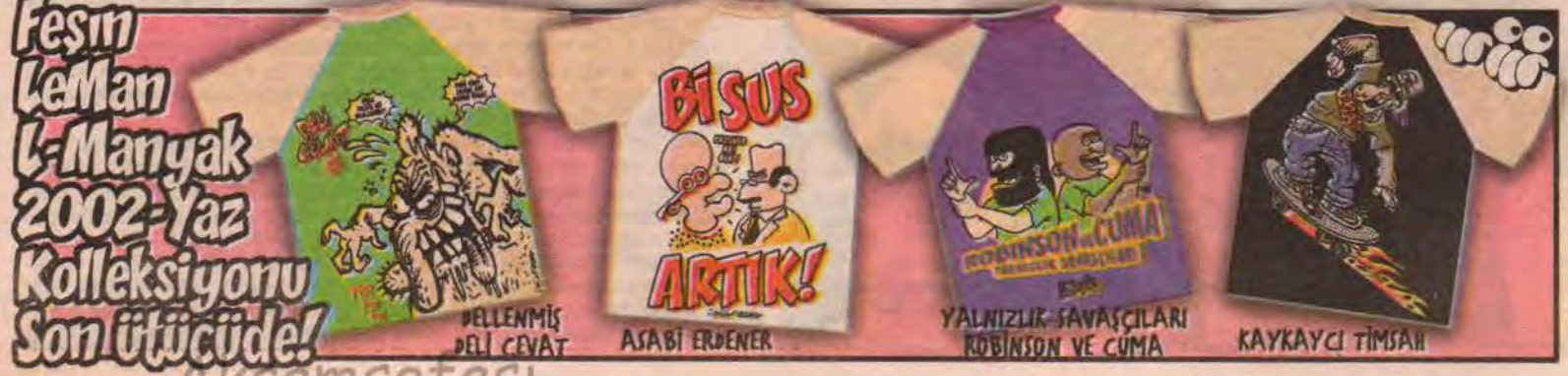

MEVTA OLMUŞ BABA BAHADIR... MEMUD BESİME VE VELÂ YEZİDDİ EZİYETİ...

Feşin LeMan L-Manyak 2002-Yaz Kolleksiyonu Son ütücüde!

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Vedat Özdemiroğlu

En ön sıracılar & En arka sıracılar

1. En ön sırada oturan öğrenciler, sadece öğretmeni ve tahtayı gördükleri için 'dar vizyon' sahibi olurlar.. **En arka sırada oturan öğrenciler, bütün sınıfı görebildikleri için 'geniş ve derin perspektif' edinirler!..**
2. En ön sırada oturanlar, öğretmen korkusundan asla şamata, geyik yapamadıkları için öğrenciliğin gerçek tadından mahrum kalırlar... **En arka sırada oturanlar, sohbetin-muhabbetin kralını yaptıkları için neşe içinde büyürler, sosyal yönden güçlü olurlar!..**
3. En ön sıracılar, öğretmene yakınlıktan dolayı otoritenin etkisinden sıyrılamazlar, güç karşısında şirinleşerek zamanla kişilik değ'işimi yaşarlar... **En arka sıracılar, rahat olduklarından dolayı karakterlerinde bir sapma yaşamazlar, güce karşı mesafeli durmayı öğrenirler!..**
4. En öncüler, göz önünde olduklarından dolayı saçlarına, tırnaklarına, giyimlerine, hal ve hareketlerine sürekli dikkat ederler, bu da onları bunaltır... **En arkacılar, şekil ve hissiyat olarak serbesttir, örneğin ayakkabıları ve hatta çoraplarını çıkarıp serin serin tursalar hiçbi't şey olmaz!..**
5. Öncüler, tembel olduklarında hemen dikkat çekerler, azar işitirler, çileleri büyüktür... **Arkacılar, tembel de olsalar sınıf içinde kolay kaynarlar, fazla garipsenmezler!..**
6. Ön, sıra dayağında çaresiz olarak tokatlardan nasibini alır veya avuçlarına cetveller şaklar... **Arka, öğretmenin sıra dayağı manyaklığından caymasından zilin çalmasına kadar sayısız sıyrılma umuduna sahiptir!..**
7. Sağlam birkaç arkadaşa karşın, en ön sırada oturan öğrenciler asla sınıfın yıldızı olamazlar, sempatiden ziyade antipati çekerler... **İddiasızlık, geyikçilik, kalenderlik gibi özelliklerinden dolayı, en arka sırada oturan öğrenciler genellikle sınıfın acarı olur, teneffüslerde yoğun ilgi görürler!..**

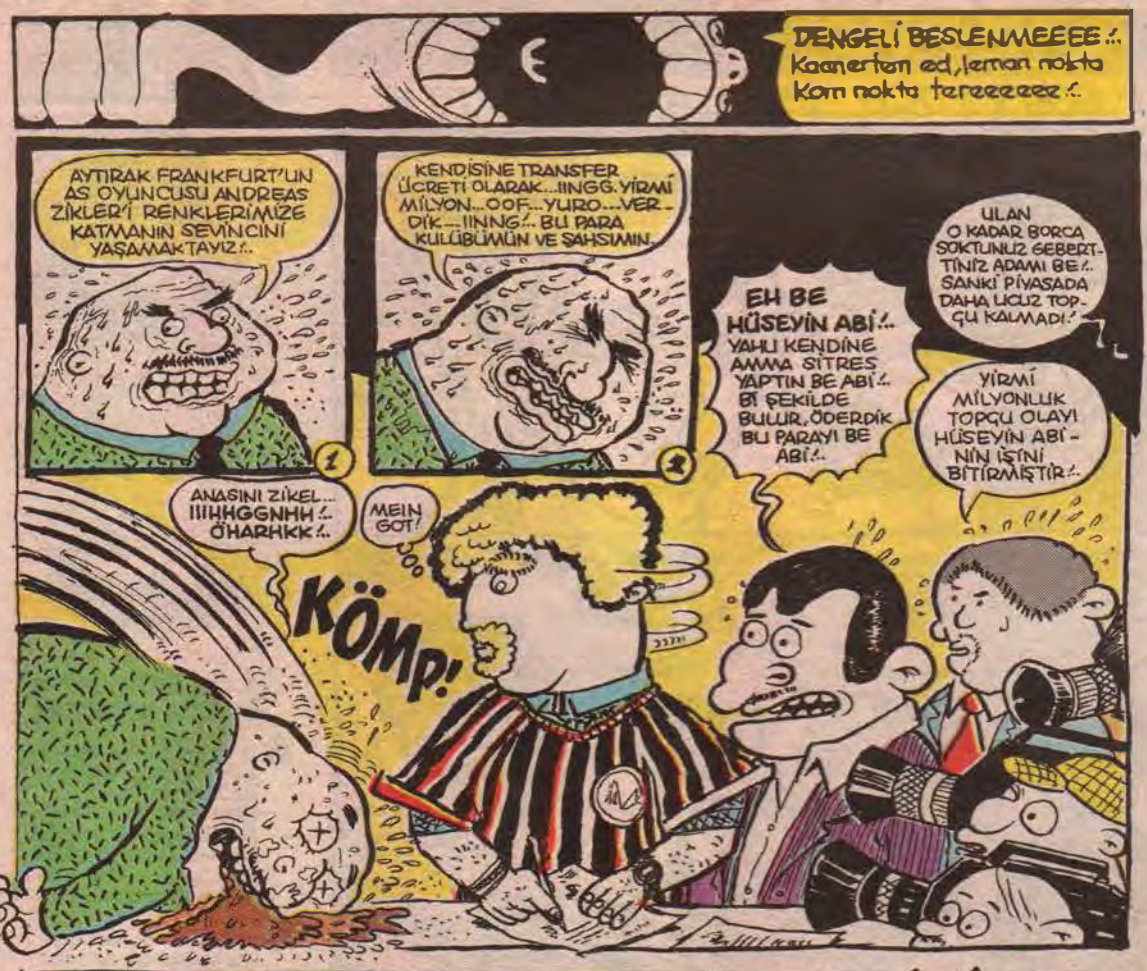
(Çizimler için Kemal Aratan Bey'e teşekkür)

vo@leman.com.tr

Vö'nün Notu

İnternetten gelen bir duyuru: Tekerlekli sandalye ihtiyacı olan ve temin şansı bulunmayan kişiler, 0.216.326 41 66'dan Erol Ayvacıklı'ya ulaşabilirlermiş. (Adres: NGM Uluslararası Taş. Tic. Ltd. Şti. Koşuyolu-İstanbul, Faks: 0.216.326 33 53, E-Posta: o.yigidim@mynet.com.tr)

Akşamsefası

Akşamsefası

Tren

NİHAT GENÇ
nihatg@leman.com.tr

12 Eylül'den birkaç hafta sonra İzmir Tepecik'ten inmekte olan bir askeri araç kimliği bilinmeyen kişilerce tarandı. Yaralanan sekiz askerden dördü öldü. Askeri aracın komutanı, yeni mezun genç bir asteğmendi, ilk defa bir araç komutanıydı. Kavşakta aniden makineli tüfekle, çapraz, dikine, boyuna ateşle karşılaştıklarında ne yapacağını şaşırmış, kendisini araçtan aşağı güçlükle atabilmişti. Şoför anında öldü. Arkada dizili oturan jandarmaların da bir yansı öldü. Basın, o gün bugün bu olayı haber vermedi. Kimsecikler duymadı. Kim yapmışsa, 12 Eylül yönetimine karşı yapmışb. Mahkeme aşaması dahi gizli tutuldu. Genç asteğmen, neden araç in, ateş aç, emirlerini anında vermediği için, görev ve emirlerini yerine getirmemekle yargılanıp bir müddet hapis yattı.

Tarayanlar, kimlerdi, kime karşıydılar, bütün bunlan bir şekilde bilirsek ne olacak, tarihi aydınlatmak ne işimize yarayacak! Şimdi birçok kitapta, 12 Eylül'den sonra tek mermi atılmadı gibi laflar geçiyor! Tarih, o kadar yakın ki, milyonlarca canlı şahidi var. Bu kadar yakın bir tarihi dahi gizliyoruz.

12 Eylül günlerinde İstanbul Galata Köprüsü'nde alkollü araçlan durduran iki trafik polisi, sivil giyimli bir yüzbaşıyı yanında sevgilisiyle bilmeden durdurur, ehliyet, ruhsat sorar. Çok geçmeden, yanına askerlerini alan komutan, trafik polisleri için, bunlar, polis elbisesi giymiş teröristler diye kurşuna dizdiriyor. Gazeteler bu haberden de bahsetmedi. O günkü sıkıyönetim şartları ellerini kollarını bağlıyor olabilir. Buna benzer yüzlerce boğazlanma öyküsü, halkın, kurumların, tarihin derinliklerinde vicdana çekilmeden, ülkeyi çürüterek kokmaya devam ediyor! Şimdi okuyoruz kitaplan, 12 Eylül bembeyaz bir çarşaf gibi, şu hale bak, kendi gözümüzle gördüğümüz tarihi bile yeni nesle anlatırken, vatan haini oluyoruz, çomak sokmakla suçlanıyoruz.

Ve sonra, beş komutan tepeye oturdu, bilim şöyle olacak, gazeteler böyle olacak, üniversiteler Doğramacı'nın olacak, partiler iki tane olacak, diye yasalar çıkardılar. Halkın %98'i oy verdi, onaylandı. O gün bugün, ülkemiz bu yasalarla yönetiliyor. Bu yasaların gölgesinde ülke bir adım yürüyemedi.

Manastırlann çileci bölümlerinde gizli yaşayan, kimseye görünmeyen rahibelerin sakallan vardır. Her manastırda onlarca sakallı rahibe çilecilik gereği kesmezler, onlar İsa'nın hanımlan. Kızıl sakallı bir rahibe düşünün, henüz fotoğraf makinesine yakalanmadılar. Diyelim otuz yıl öncesine kadar ordaydılar; bizim, hepimizin günahlannı temizlemek için oradaydılar. Sakallannı gizleyerek çok büyük bir trajediyi de hazırladılar, nerdeyse her rahibin bir sübyan fantezisi, ya da vakası ortada. Artık, Papa'nın bile elinden birşey gelmiyor. Sübyan, sakalı bitmemiş çocuk demek, amaaan, burdan nereye varacağım... Ben size Aziz Nesinvari bir hikaye anlatayım...

12 Eylül'den birkaç ay sonra trenle İstanbul'a gidiyorum. Her yerde arama var. Keskin bir kış. Her yer karla örtülü. Hamam gibi vagonlar, sıcak ayan yapılmadığı için, fırının içi gibi. Hala yapılamadı, çakmaklar bomba gibi patlıyor sıcaktan. İnsanlar, 12 Eylül günlerinde patlama, bomba seslerinden öyle ürküyor ki, sokaklarda çocukların çat patlan dahi sıkıyönetim bildirisiyle yasaklandı. Ödümüz kopuyor. Patlayan çakmak, sereserpe birbirinin üzerine binerek uyumuş insanlan kabusla hortlatıyor!

Birkaç kişi dışında kompartıman uyumuş, koyu bir sessizlik. Cuntanın dediği gibi aynen oluyor. Birbirine sımsıkı sarılmış halk, huzur içinde. Öyle özlemişler ki birbirlerini. "Sen sağcısın, sen solcusun", ya da "bugün yanımda bir sağcı oturdu" "acaba kimdir bu adam" kuşkularıyla beynini yemiş halk, yüzyıllardan sonra işte şimdi kendini yeni tanıyormuş gibi, birbirine küçük ikramlarda bulunuyor. Dost canlısı yüzle bakınıyor etrafa. Birkaç hafta içinde halk çok değişti. Panik, korku, nefret gitti, yüzlerine hafif bir sakinlik sindi. Yıllardır siyasi bölünmüşlük ve ölüm korkusuyla tanımadıklan insanlarla asla konuşmayan insanlar, birbirlerini tanımak için gayret gösteriyor sanki!

Boşluk duygusu içinde, canlı cenaze gibi insanlar. Herkes bir yakınını mutlaka kaybetmiş. Derin bir bıkkınlık. Askeri diktatörlüğü herkes alkışlıyor. Halk diktatörlüğün en canayakın, en cici, en uslu parçası oluyor. Oysa herkes kurulu düzene, sisteme, istisnasız karşıydı. Çekilen acılar ortada. Kardeş kavgasını kim bitirirse, onun heykelini dikmeye yeminli!

Aslında her milletin ruhunda gizlenmiş, asla vazgeçilmeyen bir Führer gizli. Kriz anlarında, halk kamçılayıp, yani, kıyımdan geçirerek, bu büyük organizmayı tedavi eder. Halk, sınırsız yetkilerle işte on yılda bir, ya da elli yılda bir gelen büyük Führer'ini çıkartıb. Führer, nefsi müdafayı sınırsız şekilde tırmandırıp istediğini asıp kesme hakkını halka gönüllüce onaylatır.

Yazarlar, herkes, darbeyi askerlerin yaptığını sanır. Darbeleri, halkın sessizliği yapar. Bu derin sessizlik ve gizli itaat, bir nevi halkın mecburi hizmetidir. Birgünde milyonlarca insan topluca üniforma giyme başansını tarihin bir başka ülkesinde gösteremedi. Yani, halkımız, devletin değil, ordunun vatandaşıdır. Çünkü halk, ordunun yurttaşı olarak daha kestirme, daha az riskli çözümleri sever. Bir ölü gibi itaat. Vatanseverlik ahlakıyla çelikleşmiş orduya tüm siyasi hastalıklan tedavi ettirme alışkanlığı Hun İmparatorluğu'ndan beri hiç değişmeyen karakterimiz. Bu aynı zamanda kronikleşen ve artık kültürümüz olan cinsel hastalıklarımızın tek sebebi. Vatan haini damgası yememek için kendini düzdürenler, artık kimseyi düzemez. Düzdürme becerimiz çok gelişti. Kendi köyünde bizim gibi eşekleri düzerek zafer üstüne zafer kazanan insanlara hayranlığımız hiç eksilmez!

Halk ile asker arasında karşıtlık darbe anlannda birden kalkar. Total, tek vücut bir savaş makinesine döneriz. Onbinlerce düzen bozguncusunu, kendi evlatlarımızı, elbirliğiyle işkenceden geçirir, hiç rahatsız olmayız.

Halkımız aslında, kimsenin akıl yürütmesi, düşünmesi, tartışmasını hiçbir zaman istemedi. Binleri sürekli ülkeyi yıkıma götürüyor, sürekli yapacağı şey, askeri, parti gibi tutmak. Kargaşa yaratan iç düşman fantezilerini gazetelerimiz yaygarayla hergün uydurup çoğalttıkça halkımız asker partisini hiç devreden çıkartmaz.

Aşağılık ve köle ruhundan değil, düzen yıkıcılar karşısında hemen askere karşı boynunu eğip beklemek, tuhaf bir namus duygusu! Gittikçe artan bir itaatkarlık. Kayıtsız şartsız bir teslimiyet. Hiçbir şekilde organize olmayanlar, tek organize olabilmiş kuruma hayranlıkla, iftiharla bakar, fıstıkla, bademle besler!

Tedirginlik gitmiş, cunta kararlarının yayınlandığı TV'ye memnuniyetle bakıyor, başka maceralar arıyor, hemen bankerlerin kapılannda kuyruk oldu. En yoksulundan en zengininе ülkeyi kısa yoldan zengin olma düşleri sardı. Garson çocuklar dahi, banker levhası asıp halkın milyarlannı uçurdu. İstisnasız herkes zengin olmayı kafasına koydu. Elde avuçta ne var, bileziğine, küpesine kadar bozdurup bankerlere yatırdı. Henüz, Özal gelip, tek kanallı TV'yle hayaller öğretmeye başlamamıştı. Ama, ıstırap dolu günler bitmişti. Diktatörlük siyasetin rezil, çürük dişlerini teker teker tutukladı, cezaevlerine tıktı. Şimdilik herkes cuntanın hergün TV'den bağırdığı huzur ortamını anyor. Bombasız, olaysız geçen hergün diktatörlüğün zaferi oluyor. Herkes alkışlıyor, Devamı 13. Sayfada

derin bir ohhh!.

Tren, Eskişehir Biçer'de mi, yoksa Beylikahın'nda mı durdu, hatırlamıyorum. Trene, akşam on'da mı, yoksa on birkaç geçe mi bindik, onu da hatırlamıyorum. Gecenin ikisi, üçü. Durmasıyla işportacıların trene binmesi bir oldu. Uykusundan uyanan yaşlı teyzeler, şu afyonlu pasta, haşhaşlı çöreğe sarıldı. Yaşlı teyze, bir yerleri görür müyüm diye camdan dışarı bakıyor. Çok karanlık. Gerinenler. Üstüne başına tertip, düzen verenler. Sanki hepimiz ışıklı bir salonda toplanmışız, birbirimize mutluluklar, gülerek, sevinçle bakıyoruz. Küçük ikramlar yapılıyor. Nezaketle yol veriliyor. Küçük mutlu sorular soruluyor: "Burası Eskişehir mi?", "daha ne kadar var?". Yüzyıllardır birbirlerini tanımamış gibi, herkes, aynı dili konuştuğu insanları şimdi, 12 Eylül'ün fırsatıyla tanımak istiyor gibi. Her bakış, her soru, tanışmak için bahane. Yaşlı teyze, sıcaktan bayılacakmış gibi. Soyundu. Mavi bir bluz içinden lop lop memeleri dizlerinin üstüne düştü, sanki, içinde yarım bardak kadar sütün çoğuldayışını kompartıman duyar gibi oldu. Nasıl geveze! Konuşmaya nasıl can atıyor, haşhaşlı çöreğinden koparıp ikram etti: "Ne güzel ülkemiz var değil mi, şimdi İzmit'ten geçerken pişmaniyesi, Çorum'dan geçerken leblebisi, Konya'dan geçerken Mevlana şekeri...' ağzını ballandırarak sıraladı. İçimden, bu ülkeden sadece geçerek gitsek, gerçekten ne güzel!

Tren, gereğinden fazla mola verdi. Gençler bilmez, elektrik kısıntılarına ve TV'nin neçefli maşrabalı kesintilerine o kadar alışıkbr ki insanlar, bir yarım saat sessizce beklerler. Yarım saati geçirdik. Sıkıntılı, şikayetçi görünmeden, nezaketle söylenmeler başladı: "Ne oldu acaba, yine bir olay mı var?".. Birkaç adam, trenden inip, karların üstünde gezinmeye başladı. Ne çok kadın var. 12 Eylül'le birlikte ortalıkta hiç görünmeyen yaşlı teyzeler, kadınlar, otobüslerde, vagonlarda, yollarda ne çok görülmeye başladı. Hepsinin gözleri çıldır çıldır, ülkelerini şimdi görüyormuş gibiler. Arkamdaki kadının sesi ise, taşa sürülen cam gibi, cızık bir ses, nasıl dayanacağım.

Kompartımandakiler şaşkınlığını belirtmeden, ne olduğunu da anlayalım gibi, "biz de çıkalım, hava alalım, içerisi çok sıcak".. Sıcak bunaltıcı, herkes kaşınıyor, keselenir gibi cıvık cıvık kaşınıyorlar. İki kadın çok civildek, kürklerini giyinip dışarı fırladı. Vagonda hala uykulu, muşulu gözler. Adamın biri çoluk çocuğuna kansına, eşek şakası yapmaya başladı. Kadın birşeyler söylüyor, anlaşılmıyor, şamur şumur konuşuyor, ağzında çörek! Bir trafik polisi bindi trene. Boş yer bakındı. Vagonun ön kısmında tuvalet önünde sahanlıkta beklemeye koyuldu.

Bir saat kadar bekledik. Ardında cırıltılı sesiyle kadın: "Tren mi bozuldu?" dedi. Kocakarı dışarıda nihayet birşeyler görüp hayretle bağırdı: "Aaaa, herkes dışarda, neler oluyor?"... Aşağı indik. Vagondaki tüm erkekler dışarda. Karların üstünde oynayarak kar çiğneme zevki bulaşıcı hastalık gibi. Herkes kar çiğneyip, atlayıp, zıplayıp, oynuyor. Başka bir ülkeye gelmiş gibi, bir ülkenin karı bile çok ilginçmiş gibi. Arkadan trenin önüne doğru bakınca, tren sanki, karla kaplanmış bir dağın içine saplanmış gibi. Küçük gruplar ayaküstü konuşmaya başladı: "Niye hareket etmiyor tren!". "Valla bilmiyoruz, karşıdan tren mi geliyor?..".. "Canım en fazla on dakka beklenir, bir saati geçtik..!"

Bir yarım saat daha geçti, kürklü kadın helanın önünde korkunç bir çığlık attı, haklıydı, birisi helanın önüne yufka açar gibi ishal olup sıçmış. Tüm vagonlar dışarı boşaldı. Homurtular yoğunlaştı. Kimse cesaret edip niye hareket etmediğini kimseye soramıyor, zaten kondüktörler ortalıkta hiç görünmüyor. Aslında, kimse, devlete, polise karışmak istemiyor, zaten ülke karışık, bir bildikleri vardır, dağın başında bizi bırakmazlar ya, sabırlı olalım...

Arkamdaki kadın yerinden kalkarken, yandaki delikanlının uzanmış ayaklarına bir tepik attı: "Evladım yolu kesmişsin!".. Çocuk korkuyla çekti ayaklarını. Homurtular bağrışmaya dönüştü. Biri bağırdı: "Yahu kardeşim bu tren niye gitmiyor, bilen yok mu?".. Kalın paltolu orta yaşlı bir adam: "Valla bilmiyoruz!".. Paltolu adam, öne doğru yürüdü. Herkes soru sormaya korkuyor, birşeyden çekiniyorlar. Yolda gelene kadar, polisler kompartımanlara girmiş, kimliğini, tipini beğenmeyenleri aşağı indirmişti...

Koyu bir sessizlik çöktü vagona. Hela önünden cırtlak bir kadın sesi treni ayağa kaldırdı: "Ağzına kadar dolu". Yanındaki adam "yandakine girin!", "O da ağzına kadar dolu, girilmiyor bile...!" Adam sakince: "diğer vagona gidin", kadın: "Onlar da ağzına kadar bok dolu, on dakika durdu tren, herkesin sıçacağı geldi..". Adam, çözüm üretmeye devam ediyor: "Siz mi, çocuk mu girecek?" "Çocuk, tutamıyor!". Adam eliyle kalanın ardındaki karanlığı gösterdi: "dışarı çıkın, kimse görmez, bak oralara!", kadın "ama çocuk üşür!"

Trenin beklemesi, iki saati buldu. Kompartıman içinde huysuzlanmalar başladı. Yaşlı bir adam delirmişcesine: "Evladım açmayın şu kapıyı, dayayın ayağınızı, zırt pırt açılmasın, üşüyoruz!".. Arkamdaki teyze destek verdi: "Çocuklar üşüyor canım, açtırmayın kapıyı!".. Kapının önündeki genç sinirlenip arkaya doğru söylendi: "Ben mi açıyorum, herkes girip çıkıyor, ne yapabilirim!"..

Birkaç dakika sonra, yandaki sırada genç kızlar panikle bağrışıp yerlerde sigara aramaya başladı: "Sigaram kayboldu, yok, oraya da baktım..". Genç kız cici bici giyinmiş, önündeki sıranın altına bakıyor, koltuktaki adam: "Evladım burda ne arasın sigara!", "ne bileyim yuvarlanmış, biri ayağıyla sürtmüştür!".. Arka sıradaki genç bir delikanlı kızı haşladı, sinirler iyice gerildi: "İnsanlara bir sigara için hırsız muamelesi yapmayın, baban yaşında adama hırsız mı diyorsun?" Genç kız üstünü başını paralayarak: "Polis, polis yok mu, polis!"..

Bir başka kadın, genç kızın koluna girdi: "Saatlerdir bekliyoruz, herkes bunaldı, kalk dışarı çık, hava al biraz!"..

Arkadan aynı yaşlı adam, kavgaya hazırlanır gibi kostaklanarak yeri göğü indirdi: "Kardeşim burada eşşek mi ossuruyor, açtırmayın şu kapıyı üşüyoruz.." Genç oğlan, artık dayanamadı: "Ben mi açıyorum kapıyı, .iktir git be, herkes bana bağınıyor!.."

Arkadaki yaşlı, mavi bluzlu teyze: "Çocuk haklı, başkaları açıyor kapıyı, onun suçu yok, genç çocuk gurur yaptı..." Arkadan dayılanmayı sürdürdü adam: "Ne çocuğu, genci, bunlar memleketin ağzına sıçtı, düzen mi kaldı, büyük küçük dinlemezler, herşeyin içine ettiler!"

Devamı 14. Sayfada

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

Bugünlerde herkes bütün bunalımları, mutsuzlukları ekonomiye ve hırsızlara neden yorumluyorsa, o günlerde de insanlar bütün bunalım ve kötülükleri anarşiye ve gençlere fatura ederdi. Kapı açılsın, kapansın tartışması, trenin neden durduğunu da unutturdu. Arkadan bir adam, bir fikir attı ortaya: "Biri önde otursun, ayağını kapıya dayasın, açılmasını".. Arkamdaki teyze: "iyi fikir, hadi sen otur, sen uzat ayağını..". Adam: "Ben niye geçeyim, ben burada oturuyorum, orda oturanlardan biri geçsin!", teyze: "yapmaya geldi mi yok, ordan bağır, söylen!", sonra sinirlenip: "Biz öndekiler sizden çok üşüyoruz be, konuşma öyle.."

Yolculuğa başlarken sımsıcak birbirine sarılan yolcular ve mutlu gülümseyişleri saç saça başbaşa kavgaya çoktan girdi. Her fırsatta birbirlerine laf sokuşturuyorlar. Bu tartışma tren durdukça uzayabilir ve bir iç savaş başlayabilir. Yüzlerce insan cinnetini çığlıklarını dökebilmek için fırsat kolluyor. Önümüzdeki ve ardımızdaki vagonlardan yumruğa kavgalar, birbirlerinin üstüne çullanmalar, güç bela ayırmalar, kadın çığlıkları, "in aşağı ulan" nara'ları gelmeye başladı, "yanında kanı var, yoksa .ikerdim belanı" yaka bağır açık laflar.

Her gece TV'den sıkıyönetim kararları yayınlanıyor ve üç-beş kişi kalabalık yolda yürüyemeyeceği dahi söyleniyor. Kalabalık ön vagonlara doğru hareket ediyor, sonra birden dağılıyor, aralarında birşey konuşuyorlar ama hemen toz oluyorlar. Nasıl olduysa ön taraftan bir adam arkaya bağırdı: "Gitmem, diyor makinist, beni burdan kimse götüremez!". Kadınlar bunu duyunca çığlık çığlığa: "Aaa kaldık burda, olur mu böyle şey!".. Haberi duyan herkes infiale uğradı. Herkes, yarınki işinin ne kadar acele olduğunu, hemen yetişmesi gerektiğini, yol iz bilmeyen çocuklarının Haydarpaşa'da boşuna bekleyip merakta kalacaklarını, ağlamaklı seslerle dile getirdi.

Birkaç tane adam, sese doğru yöneldi: "Kardeşim, makinistin gitmem dediğini, kim söyledi, kim duydu?".. Onun bunun yakasına yapıştılar, "Valla ben demedim". diğerine sordular: "Valla ben bilmiyorum!", kimse birşey bilmiyor. Peki biraz önce makinist gitmiyor diye bağıran kimdi? Ortaya çıkmıyor. Kimsenin de gidip makiniste sormaya cesareti yok.

Yaşlı bir beyfendi karları çiğneye çiğneye önden arkaya doğru geldi: "Neden gitmediğini söylemiyor, yok, hayır gitmem, diyor"... Bilinmeyen bir felaket. Bir muamma. Neden gitmiyor?

Kalabalık toplanıp, makiniste gidip durumu soracak birini ayarlayalım, dediler. Hafif bir örgütlenme oluyor. Ama herkes yavaş yavaş kompartımanlara çıkıp, dağılıyor. Kimse şikayetçi görünmek istemiyor. Bir zaman sonra kalabalık "bana ne canım" deyip, uyumaya koyuluyor. Neden çekindiklerini anlayabiliyor insan!

Bir yaşlı adam dayanamadı, trenin kapısından: "Kardeşim gidip makinisti bulalım, soralım, niye gitmiyor bu tren, öğrenelim, bundan daha doğal bir hak olur mu, adam mı öldürdük, sadece soracağız, niye gitmiyor.."

Hak, kelimesi, kalabalığın etini bokuna karıştırdı, üstelik yüksek sesli bir çağrıydı, doğrusu yaşlı adam cesaretiyle hayranlık yaratmıştı, ama, içlerinden bazıları, bu adama eylemci, anarşist, bir tuhaf gözle baktılar, bir adam cevap verdi: "Ne hakkı kardeşim, ne hakkı, hala haktan mı bahsediyorsun, komuşsunuz memleketin .mına, hergün onlarca genç ölmüş, hala haktan bahsediyorsun..", yaşlı adam neye uğradığını şaşırdı, aşağıdaki adam, karşıdaki adamı susturduğunu görünce heyecanla karşı nutkuna devam etti: "Çıkmışsın oraya, hak diyorsun, sen kimsin, burada hepimizin işi var, bizim başımıza iş mi çıkartıyorsun, o kadar bi'yorsun, git, kendin sor hakkını..."

Vagonun kapısından biraz önce bağırıp haktan bahseden adam, paniğe kapılıp usulca kendini kaybettirdi.. Yaşlı teyze yatıştırmaya çalıştı: "Evladım kavga etmeyin, biraz daha bekleyelim, ne olacak, birazdan kalkar tren, sabırlı olun, dağın başında bizi bırakmazlar ya, deli değil ya bu adamlar, tren bu kadar durduğuna göre bir bildikleri var, bir yeri bozuldu, birşey oldu"...

Trenin durması üç saati geçti. Üniformasını giyip trene atlayan trafik polisi neye uğradığını şaşırdı. Her kavga, her hırlaşmada gözler onu arıyor. Tek silah onun belinde. Poliscağız ne yapacağını, hangi kavgayı durduracağını şaşırdı. İyilik de yapsa, kadınlar arkasından burun büküp, söylenmeye başlıyor: "Sanki polis çok hırlı, memleketi onlar bölmedi mi, Pol-bir, Pol-der, balık baştan kokar, artık nesini kurtaracaksın..". Cin'li bi-cili bir kadın burnuyla doğruladı: "Canım polis ne işe yarar, hiçbir işe yaramaz..". Polis, kavgalardan da sıcaktan da bunaldı, aşağı indi. Biraz önce kavgayı başlatan, kapıyı kapatın diye bağırıp meşhur olan kabadayı amca, kompartımanın önüne geçip: "Kardeşim bu polis neden öğrenmiyor trenin niye kalkmadığını.." Bu inanılmaz, müthiş bir fikirdi. Onlarca insan pata pata aşağı indi, yandaki vagonlara bağırıldı: "Burda polis var, silahı da var, gidip öğrensin tren niye kalkmıyor!"

İkiyüz kişiye varan bir kalabalık polisin etrafında toplandı. Polis çok genç bir oğlan. İkna oldu, hemen makiniste doğru koşmaya başladı. Kalabalık ardından gitmedi, ama küçük adımlarla uzaktan takip ediyor. Makinist pencereye çıktı. Polise ve kalabalığın duyacağı şekilde bağırdı:

(Tahsin, makinistin Ankara'daki hareket müdürü, önce bunu öğrenelim) şöyle bağırdı: "Gelsin bu treni Tahsin götürsün. .mına koduğumun adamı, daha dinlenmedim, yüzümü yıkamadan ikinci sefere çıkartıyor. Götürmem kardeşim, dedim. Amirinsem, emrediyorum, .ike .ike götüreceksin, dedi. Götürürsün, götürmezsin, boğuştuk. Dedim ki Tahsin'e; Tahsin götürürüm ama, treni gider Eskişehir'in ovasında bırakırım, o zaman gelir sen götürürsün... anladınız mı kardeşim, gelsin bu treni Tahsin götürsün, ben götürmem..."

Nihayet trenin neden gitmediğini anladık. Kalabalığın içinden sesler: "Kardeşim bizim günahımız ne, işimiz var yetişeceğiz!.." "Kardeşim bilete para verdik, ben Haydarpaşa'dan bir de Edirne'ye yetişeceğim..". Makinist eliyle "bana ne, .iktirin gidin" yapar gibi tersledi. Trafik polisi daha mantıklı bir çözüm bulmaya çalıştı. "Tahsin'i telefonla arayıp bulalım..." Makinist: "Ne cahil adamsın kardeşim, burda telefon ne arıyor?"..

Makinist söyleyeceklerini söyleyip kapıyı kapadı. Dışardan kalabalık: "Başka tren gelir mi, ona soralım bari..". Makinistin kapıya doğru seslendi halk: "Arkadan gelen tren var mı!" Makinistelinde bir uzun demir sopayla kapıyı açtı: "Doğu Ekspresi sabaha doğru geçer.."...

Kalabalık polisin başına üşüşüp, polisle ufaktan dalga geçmeye başladı, bir işi beceremedin. Genç polis: "üçyüz kişi varsınız, siz yapın!". Kalabalığın içinden bir ses: "Ver silahını bak, nasıl yapıyoruz!".. Genç polis

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

altında kalmadı: "Allah, veriyorum silahı, ne yapıyorsan yap!".. Fakat silaha laf atan adamı bulamadı, göremedi. Çok sinirlendi. Delilenerek kalabalığın içine saldırdı. Adamı yakalamaya çalıştı. Kimdi o lafı eden adam, kimdi ulan, bulun o adamı. Kimseden ses yok. Polisi durdurmak, sakinleştirmek tam bir mesele. "Eskişehir'e gidelim, seni bulup çıkartırım, orospunun çocuğu, biz devletin memuruyuz lan, kimden silah istiyorsun ibne.."...Kalabalık başlan yerde, karları eze eze karanlığın içinden umutsuzca vagonlara doğru dağılarak yürümeye başladı. Çok üşüdük, çok soğuk... diyen, paltolarına sarılıp, vagonlara doluştu.

Bütün girişimler fayda etmedi, aslında girişim falan olmadı. Soğuktan dışarda kimse kalmadı. Ağız dalaşlarıyla birbiriyle itişen, kakışan kalabalık yoruldu. Koyu bir sessizlik çöktü trene. Herkes vurdu başını uyumaya koyuldu. Dört saat doldu.

Kompartımanın kapısı sabaha doğru açıldı. Yaşlı bir bey. Yeni uyanmış. Yataklı vagonundan çıkıyor. Pek şık giyinmiş. İpekli bir fular, paltosunun yakası kadife kürklü! "Evladım, bu tren niye bekliyor?" dedi. Bıkkınlık içinde herkes, kimse dönüp cevap bile vermedi. Yaşlı bey, kendi kendine: "Dönem arkadaşımın cenazesi var, öğle namazına yetişmek zorundayım!"...

"Dönem" lafı, bir bomba gibi düştü, ortalık hareketlendi. Birkaç adam amcanın yanına fırladı. Olup biteni heyecanla anlattılar. Amca, emekli albaymış... Emekli bir albay olduğu duyulunca herkes alkışladı. Haber ön vagonlara ulaştırıldı. Onlar da alkışladı. Patır patır bütün vagonlar boşaldı. Amca, silahını çekti. Havaya kaldırdı. Makiniste doğru yürüyüşe geçti. Arkasında tam üçyüz adam dayı dayı yürüyor, herkes kahraman gibi, sanki birazdan treni kaldırıp dereye atacaklar, ya da bir orduyu paramparça edecekler. Makinistin kapısına geldi amca. Makinist kafayı çıkarttı. Emekli albay, silahını makiniste doğrulttu. "Çık dışarı pezevenk!".. Makinist çıkmadı. Kalabalık kaş göz işaretleriyle "albay" olduğunu anlatmaya çalıştı. Makinist birden esas duruşa geçti: "Emredersin komutanım!".. Albay: "Sür lan, eşşekoğlueşşek, sür, seni Mamak'a (cezaevine) kapatırım, sür!".. Makinist: "Emredersin komutanım!" dedi. Kalabalık alkışa başladı. Herkes sevinçle, çocuklar gibi sıçrayıp, ata biner gibi zıplaya zıplaya kompartımanlara koştu. Habere bütün vagonlardan tempo tutuldu. Emekli albay, törenle, ihtimamla, trene bindirildi.

Albayın etrafına doluşmuş beşon adam, hayranlıkla albayı lafa tutu: "Komutanım, benim de kardeşim Adıyaman'da asker.." "Komutanım ben de askerliğimi İzmir Narlıdere'de yaptım.."... Tren hareket edince bir alkış tufanı daha koptu...

Yola koyulduk. Çuf çuf sesleri ne güzelmiş. Kompartımandan bir marş sesi yükseldi: "Dağ başını duman almış, yürüyelim arkadaşlar..."

İnsanların yüzü gülmeye, şakalaşmaya başladı. Sıcacık vagon, herkes birbirine yeniden sanlacak. Bir piknik yeri. Birden inceliverdi insanlar, kibarlaştı. Elleriyle tempo tuttu. Arkamdaki mavi bluzlu teyze: "Evladım, (haşhaşlı böreği uzatarak) az birşey kalmış, yazık olmasın, yer misin?".. Sonra, "bu albay bekar mıymış, kansı niye yanında yok..."...

Hemşerim Nihat Genç'e,

İçimde büyüttüğüm isyanları paylaşan, yapılan katliama, şerefsizliğe, sabimsizliğe çıldırıcasına isyan eden başka bir duyarlı yüreğin olmasına sevindim. Karadeniz'li olmak doğayı damarlarında, teninde, yüreğinde hissetmektir. Nereden başlarsan yaşam dolar ciğerlerine, gözlerine. Uzaklaşsan eğer deniz kokar burnunda, gözlerinde martılar uçar, ormanlar çağırır seni arsızın, koşmak istersin kırak toprak'lardan ve atıverirsin kendini Karadeniz'in kollarına bir sevgiliye sunar gibi.

Ordu'ya giderken sabaha karşı muhteşem bir güneş karşılar sizi, bozuk yollarda dönüp duran otobüsün camında. Şimdilerde ise asık suratlı bir sahil, beton bloklar, yaralı, tecavüze uğramış bir kadın gibi kıyıları parça parça edilmiş zavallı Karadeniz karşılıyor gelen yolcuları. Gördüğüm en güzel gelinsi peşkeş çeken, bir fahişe gibi çirkinleşbren zihniyetin önüne geçmek, bu saçmalığa, bu şaşkınlığa bir son vermek için sesimizi yükseltmemiz gerektiğinin bilinc'indeyim. Memleketimdeki aydın kimliği taşıyan herkesin de bu sorumluluğu duyması gerektiği inancındayım. İmkansız diye bir şeyin varlığına inanmıyorum. Senin sesine, isyanına, hislerine ortak olduğunu belirtmek isterim. Daha yüzlerce Karadenizli bilinim sesleri içinde hapsolmuş, çığlıklarını yutmuş, elleri bağlanmış ölesiye isyan edip iş makinalarını durdurmaya gücü yetmeyen... Ben eve giderken Karadeniz'i hep o güzel haliyle görmek istiyorum. Dünyada huzur bulduğum tek mekanı, bu muhteşem coğrafyayı iğfal eden mühendislere, müteahhitlere, kahpe idarecilere yüreğimle, gerekirse bileğimle, beynimle karşı durmak niyetindeyim. Uzun yolculuklar ben de severim senin gibi. Gidilecek yerlerde yaşanası güzellikler yaşatdığı sürece. Sevgilerimle.

Hatice Aktaş/Hacettepe Üniversitesi

Rahşan Annemize Şifalar Dileriz

Ey çizgisine, espirisine kurban olduğum Leman dergisi ve de okuyanları. Ben 20 yaşında cinayet suçundan Bayrampaşa Kapalı Cezaevi'nde çile dolduran Deli Cevat hayranı bir okurunuzum. Deli Cevat gibi yaşamayı ve düşünmeyi çok isterdim. Ben sorumluları, Turgut Özal cinayeti ile ilgili bilgilendirmek istedim. 10 yıl sonra rahmetlinin eşi, oğlu ve kardeşi olayın cinayet olduğunu iddia ediyor. Ben de bu suçu üstleniyorum. Ben yaptım. Rahşan annemizin dünyaya getirdiği daha doğrusu düşük yaptığı af bebeği nasıl olsa bu suçu da kapsar. (Ağır suçların hepsi af kapsamına girdi)

Hepinizi seviyorum. Mektuplaşacak arkadaşlar anyorum. Bilhassa bayanlardan mektup bekliyorum. Haydi Deli Cevat hayranları...

Sedat Yurdakul / Bayrampaşa Kapalı Cezaevi 41. Koğuş İstanbul

Demokrasi Mi Pastırma?

Benim bildiğim demokrasi, siyah ve beyazın yanyana gelebilmesi yani birlikteliğidir, sanırım herkesin bildiği de bu.

Ben Selçuk Üniversitesi öğrencisiyim ve bu, burada geçirdiğim ilk senem. Vahşet niteliğinde olaylara şahit oldum. Ama sonuncusu gencecik bir insanın ölümüne sebep oldu. O, daha hayatının baharında bir fidandı ve annesinin elini öpmeye, anneler gününü kutlamaya birkaç gün kala toprağın altına girdi. Peki neydi suçu? Bir insan, ceza olarak ölümü haketmek için ne yapmış olabilirdi? Gencecik bir üniversite öğrencisi sadece bağlama çalıp, Kürtçe türkü söylediği için öldürülebilir mi? Evet, bu olay Konya Selçuk Üniversitesi Alaaddin Keykubat Kampüsü'nde 7 Mayıs 2002, Salı tarihinde, saat 13:30-14:00 civarında yaşandı. Güpegündüz birkaç Kürt öğrenci bağlama çalıp, Kürtçe türkü (yani kendi türkülerini) söyledikleri çin, bir grup faşist öğrenci tarafından silahlı saldırıya uğradı. Kürt öğrencilerden biri olay yerinde öldü, biri de yoğun bakımda ecelle pençeleşiyor. Belki siz bu mektubu okuduğunuzda o da ölmüş olacak. Türkiye görsün, 66.000 nüfuslu ve sayılı üniversiteler arasında yer alan Selçuk Üniversitesi'nde yaşananları. Hiç acımadan o gencin kafasına kurşun sıkanlar, bağlamasını kafasında kıranlar, yani devletin başına geçecek olanlardır. Bu yobaz ve kalın kafalı adamlar, bugün üniversite gençliğidir.

Artık ülkenin basın-yayın organları bile Selçuk Üniv. ile ilgili haberlerin üzerinde durmuyor. Çünkü süreldi olay oluyor ve artık bu olaylara ilgi azalıyor. Ama ben bu üniversitede okuyorum ve nefes almak istiyorum. Buram buram balıar kokusunu, derin derin içime çekmek istiyorum. "Çek o zaman" diyeceksiniz ama burada mümkün değil bu. Her yanımız kuşatılmış, her hareketiniz izlenmekte. Direnmeye kalkıyorsunuz, 30 kişi üzerinize saldırıp öldüresiye dövüyorlar sizi. Olay anında örtbas ediliyor, ölen kimse yokmuş ve basit bir kavgaymış gibi basına lanse ediliyor, faili meçhul cinayetlere bir yenisi daha ekleniyor.

Öncelikle üniversiteye hazırlanan arkadaşlara sesleniyorum; tercih yaparken yazdığınız üniversiteye dikkat edin ve nefes alırken kimseye hesap vermek zorunda olmadığınız üniversiteleri tercih edin.

Daha sonra Türkiye'ye sesleniyorum: Duy sesimi canım Türkiyem, nerede senin demokrasin?!!

Kürt Kızı

Selam,

Ben onbeş yaşındayım. Yaklaşık beş aydır düzenli olarak Leman okuyorum ve çok beğeniyorum. Bundan sonra da okumaya devam edeceğim. Önceki haftalarda Okur Mektupları'nda yayınlanan Eda'nın ve Portakal'ın düşüncelerine katılıyorum. Gerçekleri anlattıkları için tebrik ediyorum. Ben de babamın mesleği nedeniyle Konya'dayım. Konya yapı bakımından temiz ve güzel ama halkı burayı yaşanmaz hale getiriyor. İstisnalar çıkıyor ama çok az. Size bir olay anlatayım. Babam kiralık ev ararken 60 yaşlarında sakallı bir dedeye bu civarda kiralık bir ev olup olmadığını sormuş. Dede de babamın yabancı olduğunu anlayarak, buralarda kiralık ev falan yok, zaten hep siz bozdunuz Konya'yı demiş. Aslında sen bozuksun. Kendi şehrinde olmayanı dışlayan, sevmeyen yobaz insanlar. Portakal'ın dediği gibi kendinizi çoğunlukta sanıyorsunuz ama size gülen çok insan var. Ben de onlardan biriyim ve size gülüyorum. (Ha ha ha ha!?)

Tuncay Aydemir

Selam Leman ve Emekçi Dostlar,

Geçen hafta Portakal rumuzlu arkadaşımızın yazısında Konya hakkında ve halkına yönelik hakaret içeirikli sözler karşısında çok şaşırdık. Burası gerçekten özgün bir kent. Anadolu'ya ait bütün motifleri bulabileceğiniz bir kent. Biz akşamları arkadaş grubumuzla merkezde oturduğumuz kafeteryada istediğimiz müziği dinleyip sohbet ediyoruz. Ozanlarımızın Anadolu'nun her yöresine ait türküleri eşliğinde eğleniyoruz. Konya özgür bir kent olmazsa birçok kentimizde idrak edilmeyen Kürtçe müziği dinleyebilir misiniz? Konyalı olmamakla beraber 20 yıldır bu kentte yaşıyorum. Burada çok güzel dostlar edindik ve çok memnun kaldım. Arkadaşımız eğer zahmet edipte şikayetçi olduğu çevreden uzaklaşıp Demokrat insanlarla iletişim kurmaya çalışırsa, eminim ki bulacaktır. Başka fertlere vs. dayandırarak hakaret etmekle demokrat olunamayacağını anlatmak isteriz. Yoz çevreden istediği zaman sıyrılabileceğine emin olmalıdır. Tabi eğer isterse. O zaman eminim ki, Konya ve halkına söylediklerı hakkında pişman olacaktır. Saygılarla.

Şirvan Ferhat Aytaç

Merhaba Leman Çalışanları ve Müptelası Kardeşlerim!

Çalışanlarına: Eğer sürekli bir kahkaha sesi kulaklarınıza çalınıyorsa bilin ki bu ses Sakarya'dan geliyordur. Ama bu kahkahalar arada bir yüksel iyorsabunun da sebebi DELİ CEVAT'in kol saatidir. Ya kardeşim, beni bu saat yüzünden öldüreceksiniz ve katil olacaksınız. Bir ara dergiyi okumaktan vazgeçecektim Deli Cevat yüzünden. Böyle bir tip olmaz ya, ne diyeyim bilmem ki. Bir gün pat diye yıkılıp kalıcam olduğum yerde. Tek kelimeyle müthişsiniz.

Okurlarına: Hepimizin düşünceleri birbirine uyuyordur bunu biliyorum. Ve hepinize saygılar sunuyorum. Sizden bir ricam olacak kabul ederseniz tabi. LÜTFEN AMA LÜTFEN okumayanlara önerilmesini istiyorum. LEMAN yarınsatından herkes nasibini almalı. Ayrıca ülkemizin geleceği için Leman okuyucularına ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Şu anda ise okuyan öğrencilerin de şiddetle üniversite kazanıp okumalarını istiyorum. Bu ülkenin cahille değil aydın gençlere ihtiyacı var diyerek veda ediyorum.

Sakarya'dan Bambam

Selam;

Leman'a ilk mektubumu dışardan yazmıştım ama yayınlanmamıştı. Şimdi bir arkadaşımla beraber cezaevindeyiz. Suçumuz duvara yazdığımız şu yazıydı: "Bizi ne faşizmin zulmü, ne demir parmaklıklar, ne de idam sehpaları korkutur". (Burayı isterseniz yayınlamayabilirsiniz). Bir de "Yaşasın komünizm, kahrolsun faşizm" yazmıştık. Bu yüzden şimdi cezaevindeyiz. Şimdi anlıyoruz ki savunduğumuz özgürlük dışarda. Burda insanlık adına hiçbir şey yapamıyoruz. Düşüncemiz farklı olduğu için buradayız. İşlediğimiz suç duvara yazı yazmak değil, herkes yazıyor; sadece bizim yazdığımız yazının bir içeriği var. Ama bu ülkede düşündüğünü, bildiğini anlatmaya gelmiyor. Ankara'san benim gibi kitaplarına, kasetlerine el koyarlar ve seni de parmaklıklar arkasında "misafir" ederler. Özgürlüğün tadını çıkarın. Yoldaşlarımız bizi mektuplarıyla yalnız bırakmazlarsa memnun oluruz.

Şükrü Uray / Tavşanlı Kapalı Cezaevi 2. Koğuş Tavşanlı/Kütahya

Hayat böyle işte...

Bu mesajı okumak için iki dakikanı harca ve bu Tantra'yı oku. Arkadaşım kansının komidinin çekmecesini açtı ve pelur kağıda sarılı bir paketi aldı. "Bu" dedi "sıradan bir paketde bu bir iç çamaşır". Paketi açtı ve yumuşak ipekli dantele baktı. "New York'a ilk gittiğimizde almıştı. Sekiz buçuk yıl önce. Hiç giymedi. Onu özel bir güne saklıyordu. Sanırım bu en uygun zaman. Yatağa yaklaştı ve iç çamaşırını cenaze levazımatçısına götürreceği diğer eşyalarının yanına koydu. Kansı ölmüştü. Bana dönüp dedi ki "Hiç bir şeyi özel bir gün için saklama. Yaşadığın her gün özel bir gündür"... Hala o sözlerini hatırlarım, hayatımı değiştirdiler.

Artık daha çok okuyor, daha az temizlik yapıyorum. Terasıma çıkıp, bahçedeki otlara aldırmadan manzarayı seyrediyorum. Ailemle ve arkadaşlarımla daha çok vakit geçiriyorum, daha az çalışıyorum. Hayatın, zevk alınması gereken deyimler bütünü olması gerektiğini anladım. Artık hiç bir şeyi saklamıyorum. Kristal bardaklarımı hergün kullanıyorum. Markete, alışverişe giderken, canım istiyorsa eğer ve öyle karar verdiysem, en yeni ceketimi giyiyorum. Artık en yeni kolumu özel davetler için saklamıyorum, istediğim an sürüyorum. "Bir gün..." ve "Bugünlerde biiinde..." cümleleri, sözlüğümden yavaş yavaş yok oluyor. Eğer görmeye, dinlemeye veya yapmaya değiyorsa, onu hemen şimdi görmek, dinlemek veya yapmak istiyorum.

Arkadaşımın kansı, hepimizin hafife aldığı "Yarın" burada olmayacağını bilseydi ne yapardı bilmiyorum. Ailesini ve en yakın dostlarını çağırırdı sanırım. Belki de, geçmişteki bir kavga için özür dilemek ve barışmak için bazı eski dostlarını çağırırdı. O çok sevdiği Çin yemeklerini yerdi, diye düşünmek istiyorum.

Saatlerimin sayılı olduğunu bilseydim, yapmadığım bu küçük şeyler beni rahatsız ederdi. "Bir gün" nasıl görülür dediğim can dostlarımı göremediğim için rahatsız olurdum. "Bu günlerde bir gün" yazmayı düşündüğüm bir mektubu yazmadığım için sıkılırdım. Kardeşlerime ve çocuklarıma onları ne kadar çok sevdiğimi yeterince sık söyleyemediğim için sıkkın ve üzgün olurdum. Şimdi geç kalmamaya, yaşamımıza neşe ve kahkaha katacak bir şeyi tehir etmeye ya da saklamamaya çalışıyorum. Ve her gün kendi kendime bunun özel bir gün olduğunu söylüyorum. Her gün, her saat, her dakika özel.

Eğer bu mesajı aldıysan, bil ki birileri seni seviyor ve büyük bir olasılıkla senin sevdiğin birileri var. Eğer bu mesajı gönderemeyecek kadar yoğunsan ve kendi kendine "nasılsa birgün yollarım" diyorsan, çok uzak. Hiç ulaşmayabilir. Bu Tantra Hindistan'dan geldi. İster inan, ister inanma... Onu okumak için birkaç dakikanı ayır olur mu? İçinde, ruh için yararlı birçok mesaj var.

Hayatı her defasında enteleyip, hayattan zevk almasını bilmeyenlere... Bu yazıyı okuduğunuzda belki hayatınız değişir...

Selam tek dostum LEMAN. Sana binlerce SELAM

Sertan

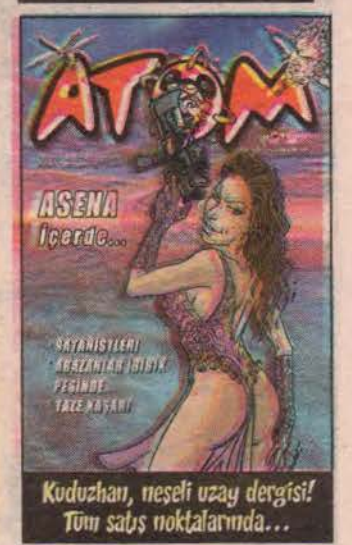
Umudum Adı Umutsuzluk

Yaşadığım bu aor yılların getirdiği zorluklardan olsa gerek kendimi yaşlanmış hissediyorum. Verimli olmam gereken bu yıllarda çalışıyorum, kendime ait sorumluluklarım var. Ama ben ve benim gibi birçok arkadaşım bunları gerçekleştiremiyoruz. Hayat şartları çok zor ve gittikçe zorlaşıyor. İstediğimiz şeyi giyinemiyor, istediğimiz zaman istediğimiz yere gidemiyoruz. Ekonomik kriz dediğimiz darbe aslında hep vardı; mart ayında oluşan Devalüasyon bunun sonucusu değil ama yılın en büyük darbesi olsa gerek. insanlar çaresiz, çoğu boğaz tokluğuna çalışıyor. Önceki yıllardan alınan kıyafetler isteksizce çıplak vücutları sarıyor. İnsanların istekleri yaşadığım ülkede hep istek olarak kalıyor, hiçbiri gerçekleşmiyor. Her defasında Ankara'daki saygıdeğer büyüklerimiz düzeleceğini söyleseler de bizim Ankara'da dayımız olmadığından inanasımız gelmiyor. Onların söylediği umut dolu sözcükler tıpkı yoksul bir babanın evine ekmek alacak parasının olmaması ve çocuğunun bisiklet istemesi gibi geliyor; çaresiz baba da oğlunu kandırıyor. Umut ediyor o küçük yüreğe, tamam alacağım diyor. Kendisi inanmasa da buna, o küçücük yürek inanıyor ve umutla büyüyor... Ve gün geliyor çocuk büyüyor, babasından kopya almış olsa gerek o da çocuğuna umudu öğretiyor. Ve insanlarımız umudu düşünerekten umutsuzlukla büyüyor ve yaşlanıyor. Sonunda hep çocuklara verilen sözler unutuluyor. Babalar ise çocuklarına verdikleri sözleri yerine getirememe üzüntüsü içerisinde ekmek kavgasına devam etmekteler. Çünkü ülkeyi yönetenler, bizim o temiz yüreklerimize hep umut ekmemizi istediler, biz hep onların dediklerini yaptık. Ve umutla büyüdük; ne dersiniz onlar da bize söylediklerı şeyleri yapıyorlar mı? O dudaklardan kolay dökülen "düzelecek" sözünü yerine getirirler mi? Sizi iyi anlıyor ve size katılıyorum ve ben de içten ama buruk bir şekilde kahkaha atıyorum... Hep yaptığımız şey değil mi?

AĞLANACAK HALİMİZE GÜLMEK!

Sevim Şaker

LeMan
Sayı: 549
18 Mayıs 2002 Cumartesi
Haftada bir yayımlanır

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışileri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Rıfkat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Kutlu ESENDEMİR ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLU ● Lütfi ORLAZ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Görcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SEVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKUÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Yaner ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki Soyaman ● Satış: Cüneyt AYDIN ● İşletme: Orhan AÇAR ● Müessese: Ali YAVUZ ● Muhasebe: Suzan ERİBAŞ Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: İlkak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. **Yazılı izin alınmadan** hiçbir **yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet** ortamında kullanılamaz. Aksi halde **dava** konusu olacaktır.

Akşamsefası

Ben ve Sen

Erdem Özkan Raman

Az evvel bir yük gemisinin Karaçi Limanına indirdiği konteynırlardan birkaçını yükleneri kamyon, İran'a doğru yola koyulmuşken biz hikâyemize başlayalım:

Ve işte o yük gemisi Hint okyanusunda salına salına gidiyor!.. Biraz sonra Tanzanya'nın Dar-es Salaam Limanına demir atacak!.. "Nereden biliyorsun?" diye sorarsanız bende "Biliyorum!" derim!..

Hatta ben, konteynırların içinde ne taşındığını da biliyorum... BERBER KOLTUĞU!.. Evet, evet bildiğimiz; basit, Malezya yapımı berber koltukları!..

ŞEYHMUZ ABE?!.. KOLTUK YENİDİR HERHALDE?.. HAYIRLI OLSUN!..

İran üzerinden getirtilen koltuklardan birini Diyarbakırlı bir berber satın almıştır...

DAHA YENİ; BU SABAH KOYDUK!.. SİFTAHI SENLE YAPIYORUZ BEREKETLİ OLUR İNŞALLAH!

İNŞALLAH ABE!!

ÇİK'İRR... ÇİK-ÇİK

Bir diğer koltuk da Tanzanya üzerinden taa Uganda'ya kadar gelmiş ve Kampala'daki bir berber dükkânında yerini almıştır...

ÇİKİRR!

Diyarbakır'daki berberi yıllar evvelinden bilirim: koltukları, kanarya olduğu iddia edilen sarı kuşu ve 1981 yılına ait DİYARBAKIRSPOR posterini iyi hatırlıyorum...

DİYARBAKIR

Asıl enteresan olan dükkânın adıydı: BEN Û SEN!.. Yani Ben ve Sen Berber Salonu!.. Şeyhmuz ustaya sorulurdu:

USTA ANLADIK; ORDAKİ 'BEN', SENSİN! PEKİİ 'SEN' KİM?

HAYATTA SÖYLEMEM

YAKINDA MI UZAKTA MI?.. ÖLÜ MÜ YAŞIYOR MU, BARİ ONU SÖYLE?

SÖYLEMEM!..

BEN Û SEN Berber Salonu

ÇIK'IRR...

Şimdide İstanbul'da; bu seneki Film Festivalindeyiz: Atlas sinemasında, konusu Ugandadaki HIV virüsü taşıyan çocuklar olan belgesel film gösteriliyor: Filmin adı A.B.C. AFRICA!..

Kamera, başkent Kampala'yı dolaşıyor: Hasta çocukları... AIDS'e yakalanmış kadınları... derken kenar mahalledeki bir berber dükkânını resmediyor:

Dükkân, Diyarbakır'daki dükkânın aynısı sanki!.. Koltuk aynı koltuk... Orada da bi kafes ve içinde sarı bir kuş var ve duvarda KAMPALASPOR'un siyahi futbolcularının posteri!..

Ben tam Diyarbakır'daki Ben û Sen berberini hatırlamışken hayat en şaşırtıcı tesadüflerinden birini çıkarıyor karşıma... ve sihirli bir el değmiş gibi; Ugarda'daki bu berberin tabelası görünüyor perdede!..

YOU & I Barber Saloon

Ve şimdi de adının Nestor olduğunu öğrendiğimiz Ugandalı berber giriyor kadraja... bir adam onla bilmediğimiz bir Afrika diliyle konuşuyor:

Sinemadan çıkanlar arasında, nerhalde bi tek beni anlamışımdır o adam ile Nestor usta arasında geçen konuşmayı:

NESTOR USTA, ANLADIK 'I' SENSİN! AMA 'YOU' KİM OLUYOR YA?..

SÖYLEMEM DEDİM YA!

Evet... Dünyamız iki ayak üzerinde duruyorsa eğer birinde Şeyhmuz usta olmalı, diğerinde de Ugandalı berber Nestor!.. Biri "BEN", diğeri "SEN" olmalı... Ben û Sen ya da You and I... Aradaki bağlaçlar ise Malezya'da üretilip konteynırlara doldurulduktan sonra ve yük gemileriyle okyanus aşırı ülkelere satılıyor.

BİTTİ...

Akşamsefası

550

25 Mayıs 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/21 - 600.000 TL. (KDV Dahil)

9 770130 048678

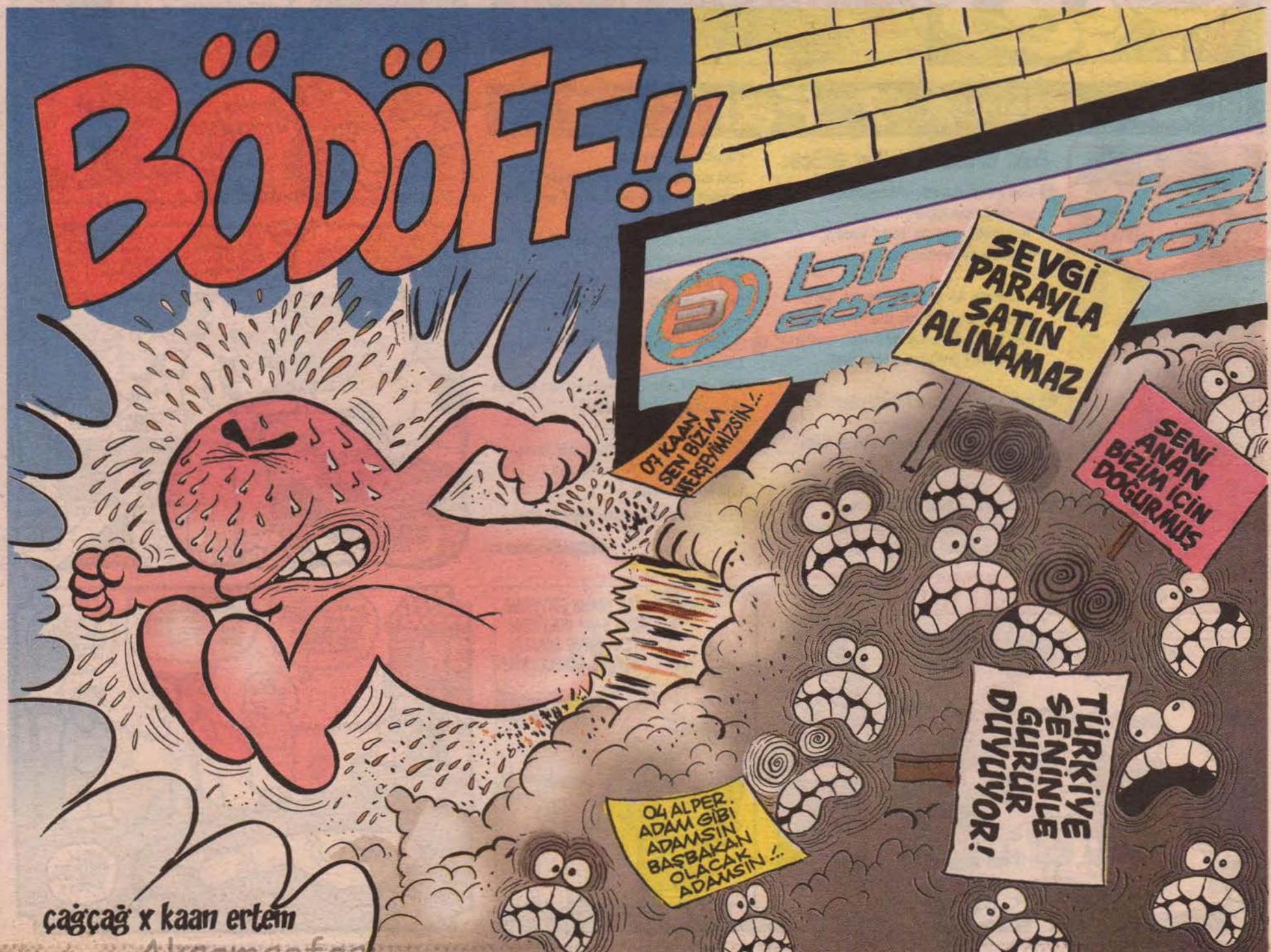
LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

HALKTAN "SOYSUZ PATLAMA!"

En büyük darbeyi 12 Eylül vurdu! İşkenceyle, baskıyla, korkuyla sindirildi, apolitikleştirilip duyarsızlaştırıldı... Yan uyuşuk bir halde kapandığı evinde 1990'larda ikinci darbeyi birbiri ardına patlayan özel televizyonlardan yedi.. Tiviler reklam pastalarından pay kapmak için arsızlık, hayasızlık, edepsizlikte, bayağılıkta dur durak bilmek bir yana, birbirleriyle yarışarak kanallarını lağıma dönüştürdüler. Pompaladıkları **"Entertainment"** yeni dilde eğlencelik kültürü ile izleyenleri adeta **hipnotize** etti ve **şuursuzlaştırdılar.**. Halkımız da ne kadar tiksinçlikle karşılaştırılarsa o kadar reyting verdi. Televizyonlarıyla dürtük kahramanlar oluşturdular, sonra onları birbirine düşürüp parça pinçik ettiler. Tiksinç haber sunuşları, suni ve yalan gerilimlerle kavga dövüş, kan-gövde görüntülerle uyuşmuş oldukları koltuklardan uyarılıp gerilimle ekrana bağlandılar. Televoleler, magazinler, çarkışebeklerle yılışarak gevşediler. Ve sonunda televoleler, magazinler, sit-tiriboktankomlar ile Türk halkını bir kitle imha silahı gibi telef edip, makul çoğunluğunu soysuzlaştırıp dürrükleştirdiler. Artık ekilen biçiliyordu. 2000'li yıllara kadar sessiz sedasız bir halkla gelindi. Ne soygunlar, ne vurgunlar, ne açlıklar, ne de krizler hiçbir şey onu yerinden kıpırdatmadı. **Dünyanın en mutsuz halkı** seçildiği halde bu suskunluğuyla **"en tepkisiz halk ödülünü"** de alması için önünü kesen hiçbir dünya halkı yoktu. **Makul televizyon çoğunluğu** birden silkindi, şahlandı. **Alperlerin, Kaanların, Gayelerin, Edillerin, Büdülerin, Cücülerin** arkasında saf tuttu. Değme eylemcilere taş çıkaracak kararlılığıyla BBG kapılarında eylemden eyleme koşuyordu. Artık beklenen sosyal patlama, "soysuz patlama" olarak zuhur etmişti. Makul bir çoğunluğun karikatüre dönüştüğü sathı yurdumda belki de yazıp-çizmek ve bunları konuşmak, tartışmak için karşımızda sadece ve sadece makul azınlık olan okur-yazarlar kalmıştı. Yürü be halkım kim tutar seni! **M.Ç.**

Aksamsefasi

K.K.T.C.-450.000 TL

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

PAKTOLON

METİN FİDAN

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU,

Eski Erotik & Yeni Erotik

1. Eski erotik, zorlama gülümsemesiyle şirinlik çabası içinde...
Yeni erotik gereken 'serin' ifadeyi takınmış bir profesyonel!..

2. Eski erotik, tek göğsünün hemen hemen yansını açarak kuşkulu tavır sergilemiş...
Yeni erotik, kaygıdan-kuşkudan sıyrılarak göğüslerini armağan gibi açmış!..

3. Eski erotik, dirseğini kırlente dayamak suretiyle heyecanı köreltmiş...
Yeni erotik, beyaz fonun önünde pırıltı saçan bir insan çocuğu!..

4. Eski erotik, normalde şapkasını, şemsiyesini alıp Pera'da gezintiye çıkacak sima sahibiyken teşhire girerek hayalkırıklığı yaratıyor...
Yeni erotik, delişmen portresiyle erotizm vaadediyor ve de bunu gerçekleştiriyor!..

5. Eski erotik, işlemeli-mişlemeli giysisiyle kişinin canını sıkar...
Yeni erotik, giyimi hepten dışlamış tavrıyla değişik dozlarda iç açar!..

6. Eski erotik, 'futbolcu saçı' benzeri saçıyla iticidir...
Yeni erotik, mısır püsküllü saçları şahane akıtarak gönül şenlendirir!..

7. Eski erotik, hiç de erotik değildi; ki olsa bile eski olduğu için gene olmaz...
Yeni erotik, erotik!..

(Eski: Milliyet, 1 Nisan 2001 - Yeni: Esquire, Nisan 2002)

vo@leman.com.tr

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Aksamsefasi

LeMan

MERKEZ SAĞ'IN YENİ ÇOCUĞU BAYAR ŞİMDİDEN BAYDI

GERÇEK LAİK ÜLKELERDE HIRİSTİYAN DEMOKRATLARIN BİLE TANRI KELİMESİNİ AĞZINA ALMADIKLARI BİLİNİR.OYSA YURDUM DEMOKRASİSİNDE LAİKLİK SÖZDEDİR VE İKTİDARA GİDEN YOL, CAMİ KAPILARI VE CUMA'LARDAN GEÇER..NİTEKİM YENİ MODEL GENÇ MERKEZ SAĞCI BAYAR DA ÖYLE YAPTI..

BURDANDA ÇIKARIP LAYLA'YA ÇUBUKLU HAYAL'E UĞRAYIP BİRAZ DA ÇAĞDAŞ, MODEREN TÜRK SİYASETÇİSİ İMAJI YAPARSIN.. DİİL Mİ İSMET ABİSİ ? SÖYLE BİR TEKNO DANS PATLATIP KAPARSIN GÖNÜLLERİ !..

SAĞOLUN HÜSAMETTİN ABİ!

CUMA NAMAZI DA NE YAKIŞTI VALLAHA! GÖZLERİM DOLDU!... DUR CİNDORUK AMCASI BİR DE BORSA VE İŞ ÇEVRELERİ YAPALIM SONRA VER ELİNİ ANADOLU KÖYLÜ,ÇİFTÇİ,TARLACI ÜHÜÜÜÜÜ!

ÇAĞDAŞ

KEMAL DERVİŞ
imf basın sözcüsü
iş takipçisi

HASTA KOALİSYON
evet evet hasta koalisyon

ÇEŞİTLİ BÖCEK İSİMLERİYLE YAPILAN OPERASYON AR
bi bardak suda hortum koparma börtü böcek edebiyatı

OSMAN DURMUŞ
her nevi kadrolaşma yapılır.. hortum danışmanlığı verilir

MEHMET ALİ BAYAR
bir zamanlar amerika'dan hortumcu bankacı çıkardı şimdi ne idüksüz siyasetçi

RTÜK YASASI
bu yasayla kazanacağınız ihaleler boğazınızda kalır işallah

BBG
gerçekten kıyamet kopucak galiba!!!

Küreselleşme karşıtlarının yoğun protestolarından tırsan, toplanmak için dünyanın en ücra köşelerinde delik arayan dallama-kapitalist G-8'lerin zirvesi Kanada'nın dağlık bölgesi Kananaskis'te yapılıyor. G-8 liderlerini bu kez de bölgede yaşıyan bozayılar musallat oldu.

Başbakan'ın hastalığı memleketin üzerine kabus gibi çöktü. Hastalar koalisyonunda, Ecevit çok hasta, gölge başbakan Rahşan Ecevit daha hasta, ekonomi komada, ortakların başbakanlığa dikilen gözleri ise hepimizin bildiği salgın bir hastalık.

Susurluk davasından mahkum olan ve Ayaş cezaevinde yatan Korkut Eken adına düzenlenen futbol turnuvası sona erdi. Şampiyon olan Ayaşspor'a kupası Mehmet Ağar tarafından verildi.

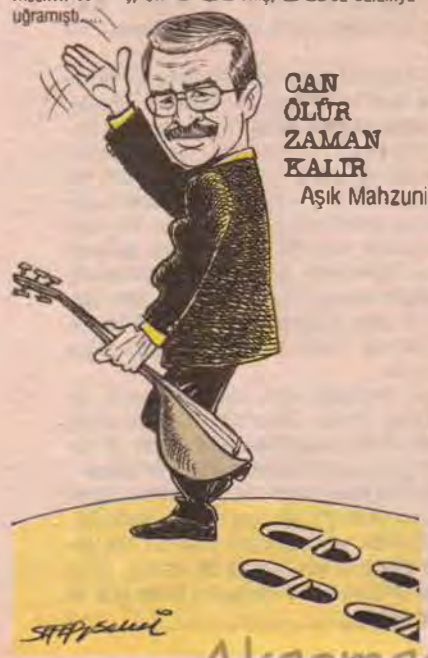
Bursa cezaevinde yapılan operasyonda kopan kolu köpeklerin dişlerini arasından çıkarılan Veli Saçlık'a kendisi için düzenlenen yardım kampanyası nedeniyle 3 ay hapis ve 50 milyon lira para cezası verildi.

MHP'li Osman Durmus'a emanet edilen sağlık bakanlığında, kadrolaşma, partizan atama,sağlık hizmetlerinin önüne geçti...Bakanlığa bağlı kurumlarda MHP'li olmayana sürgün yolları görünüyor...

"Yuh Yuh", "Yaz Bahanın Döndü Kışa" gibi unutulmaz türkülerin bestecisi, yorumcusu, söz yazarı Aşık Mahzuni Şerif , Köln'de yaşamını yitirdi. Elliye yakın albümü olan Aşık Mahzuni, yıllarca hapis yatmış,mahkemeleri mesken edinmiş, evi kundaklanmış, defalarca saldırıya uğramıştı...

CAN ÖLÜR ZAMAN KALIR
Aşık Mahzuni

DİP NOT
Alp Tamer

Aksamsefasi

Doğumsuzlar

Devamı 6. Sayfada

AYRINTILAR

m·e·T·İ·N·E·İ·D·A·N

Selâm... "Yirmi iki kişi, bi topun peşinde koşuyor.." diye başlayan fıkrayı pek sever, futboldan hoşlanmayanlar. Sadece bi hoşlanmama meselesi olsa sorun yok; ama biraz kavrayış eksikliği de göze çarpar. Çünkü topun peşinde, aynı anda iki futbolcu -kovalayan ve takip eden-, yardıma giden varsa bi üçüncüsü, ve pozisyonunu alan kaleciyi de sayarsak eğer, en fazla dört futbolcu koşarken; geriye kalan onsekiz kişi oyun alanında kendi mevkiilerine dağılmış vaziyettedir. Böylece, fıkranın sonu ilginçliğini biraz kaybed'ryor; ama ülkedeki futbol acayipliği, o komikliği aratmayan şeylerle dolu zaten.. Kurallarına göre oynanınca, -sahanın büyüklüğü ve farklı görevlerdeki oyuncu fazlalılığın da etkisiyle- seyri keyif veren futbol, daha garibanı memleketlerde, bambaşka bişey oluyor gerçekten. Dünya kupası tanıtımlarına bakmak dahi yeterli. Hafızam bi süre silinseydi, ve yaşadığım yeri sadece o reklâmlardan görebilseydim; vay be, ne uygar, ne muhteşem bi yerde yaşıyormuşum diye hayretler içinde kalırdım!. Böyle pazarlamaya açık etkinlikler, gazoz ve telefon şiketleri için yağlı birer lokmadır zaten. Milli takıma başarılar diliyoz!.. Âferin, iyi ki diledin.. Nerde yapıyorlar ayrıca o tanıtımları: Norveç'te mi, Belçika'da mı? Hiçbiri burası gibi değil; İsveç milli takımının hayranları galiba. Türk'e benzemiyorlar pek, kürt de yok hiç aralarında, laz desen değil..

Etiler-Bebek civarından, parlak yüzlü, porselen dişli tipler, ışıltılı elbiseleri ve kırmızı blucinleriyle süslü kızlar, borazanlarını filan almış yürüyolar hepsi!. Gaziantep, İstanbul, İzmir semaları! Şehir planlamasına uygun inşaa edilmiş düzgün binaların, aptal bilgisayar efektleriyle becerilen parlak ışıkları!.. Gerçek renkleri ve birleri rahatça gizleyen filtreli pahalı kameralarla, en sıkıcı bir gerçeğin bile bir satış şovuna dönüştürebilmesi, çocuk oyuncağıdır eminim.. Yine de, topluluk bilincinden filan söz edilir. Öyle ya; adam Mecidiyeköy'e gidemiyor, otobüs bileti yok; ama arabalara atlayıp, ovalara kırlara yayılacak, bi uçağın peşinden koşup el sallayacak!.. Bu da yetmezse, ülke tanıtımı denilir hemen.. İyi de, önce sen bi etrafını tanı hele, biraz da bana tanıt; sonra ne halt edersen et!. Bakıyorum bakıyorum anlamıyorum; neresi ulan burası?. Haa, az sonra çakıyorum: telefon kartı, gazoz filan satınalınmış meğer dertleri...

Güçlü futbolu olan ülkelerde, İtalya veya Almanya'da da vardır yoğun futbol sohbetleri. Ama orada, belki farklı bir keyif gibi algılanırken, bizdeki ateşli muhabbetler tam bir delilik gibi görünüyor; çünkü başka önemli meselelerimiz de var. Ve buradakilerin daha lezzetli görünmesinin sebebi de bu olmalı: Yapılması gereken asıl önemli şeylerin algı barajını aşabilmek için, çok daha güçlü geyiklere, ateşli sohbetlere ihtiyaç duyuluyor, ve bu da başarılıyor.. Arada, futbol da nasibini alıyor elbette. Diğerleri gibi, o da yavaş gelişiyor, ilerlemiyor. Bu hızı, ortalama bir türk futbolcusunun düşünme yavaşlığında, topa vururken kaleye bile çoğu kez bakamamasında görebiliriz. Bütün bunlar, bi oyun olarak futbolu kirletemiyor tabii. Üstelik, bir oyunu iyi oynamayı kim istemez ki? Seyreden de keyif alır hem.. Belki bügün tamamen öyle olacak. İtalyanların savunması, Almanların gücü, Brezilya'nın tekniği filan derken, biz de özel bir tarz geliştirdiğimiz futbolumuza kavuşacağız. Futbolla yatıp kalkarken; artık kalkmaya da gerek duymadan, orada malak gibi serilip kalacağız. Nefis futbol oynayan, daha nefis bi fakir ülke olmak gurur verici bile olabilir hatta... İlerlemek iyi bişeydir; fakat sadece böyle hastalıklı bi ilerleme görünüyor.. En uygun kavşakla uygun bir denge sağlanır belki...

Herşey olacağına varır derler ya; böyle düşününce kimsenin başka bişey yapmasına da lüzum kalmıyor sanki. Sadece bi Avrupa şampiyonası olduğu, ve üzerine bi pop şarkısı bestelendiği için, basketbolla biraz ilgilenebildik. Ama şu anda lig finallerini hangi takımların oynadığıyla bile kimse ilgilenmiyor pek. Zaten o kadar spor keyfini taşıyacak halimiz de yok gibi. Tekbir şeyin hazzını duyabilmek, anca arasıra kıpırdayabilen ruhların karmaşasını dindirmeye yetiyor.. Ve bir futbol maçını, televizyon otuz kamerayla sunsa da, tek bir kamera var daralan beyinlerde...

Brezilya'yı veya başka iki takımı yenerek guruptan çıktığımızda; kazanan çok fazla kişi olmayacak. Kostarika menüleri çoktan satıldı hamburger restoranlarında; 'üstün başarılar' dilenirken yeterli reklâmlar yapıldı.. Bir taraftarın, -hadi yetmiş ekran olsun- tv başındaki başındaki seyir keyfini saymaz isek; herangi bir kupayı havaya kaldıran bi sporcuyla aynı başarıya ulaşabilmesi, stadyumdan çıkıldığında o'nun da benzer bir hayatı sürdürebilmesiyle mümkün olacaktır. Gece klübünde şampanyalı kutlamalar yapan futbolcuların, ve işi hemen şamataya döken tuzu kuru fanatiklerin eğlencesi henüz başlarken, öteki başka dertlerle boğuşmak üzere evine dönmektedir büyük bir olasılıkla. Daha çılgın biriyse, Taksim meydanında bağıra çağıra bikaç tur atmakla yetinir..

Yalnızca futboldan konuşabilmemiz mümkün olsaydı, Zidan'dan, Ronaldo'dan, Hakan Şükür'den filan bahseder, şampiyona hakkında olasılık hesaplan sıralar, keyifle de yapardım hatta, -belki televizyon karşısında yine öyle olacak-, fakat bi mizah dergisinin köşe yazısı bile buna hemen kanamıyor. Çünkü abuk sabuk bi çabayla öyle mide bulandırıyorlar ki, tek başına futboldan bahsedebilmek imkansız hâle geliyor.. Bu saçmalığı azaltacak şey: Kaliteli bir iki maç, güzel paslar, ve bilgisayar efektleriyle beceritmeyen, hakiki vole ve rövaşata golleri olacaktır...

Aksamsefasi

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

karatan@leman.com.tr

Aksamsefası

BIRAHG! ÖLÜCEAĞIM OGHP!

40.000 DOLAR'I KAZANMAK O KADAR KOLAY MI SANDIN HA?.

HADİ KOCACIĞIM KAZANMALISIN.

2 DAKİKA 37 SANİYE!.

OGHH..

OROSPU ÇOCUĞU PUGYHH!!

HA HA..

ÖLÜYORUM OGIIIIIIIM GH!

3 DAKİKA 42 SANİYE!..

3 DAKİKA 57 SANİYE..

3 DAKİKA 59 SANİYE

IMGH!

AGH!

BAKIN BIÇAĞI BIRAKTI, BAKIN!

BEN KAZANDIM KARICIĞIM.. KAZANDIM!..

Pakoft

1 SANİYEYLE BEN KAZANDIMMM.

HIRK!.

BENİM KOCAM HER ZAMAN KAZANIR. ONUNLA GURUR DUYUYORUM!

AMA ÖLDÜ!

BEN YA BEN NOLUCAM ÇOLUĞUM, ÇOCUĞUM, KARIM, IŞIM, BEN..

SEN BİR AYLIK MAAŞINI VE 40.000 DOLARI BİR SANİYEYLE KAYBETTİN.. ONA BİR..

.. ŞANS DAHA VERELİM, YA POLİS, YA DA BİR SİLAH DEĞİL Mİ ARKADAŞLAR?..

SİZ DELİSİNİZ, DELİSİNİZ.. DOYUMSUZLAR BEN, YA BEN... BEN..

MAHVOLDUM BEN!..

GÜM

İYİ EĞLENDİK! GÜZEL SON!

EVET!

DUMUR DETAYLARI

Güneri İçoğlu

Hani o kuş isimli arabalar var ya; çoğu zaman onları kuşların sürdüğünü düşünüyorum. uçuyor adamlar yahu...

Bazı yerlerde, okul önlerinde falan birtakım trafik lambalarında, **karşıya geçmek için düğmeye basınız**, yazan küçük kutular vardır, bilirsiniz. Düğmeye basınca derhal yayalar için yeşil ışık yanar, arabalar durur ve güvenle karşıdan karşıya geçersiniz. Yani en azından böyle olması gerekir. Beylerbeyi Sarayı'nın orda da var böyle bir trafik lambası. Geçen gün yalnız başıma karşıdan karşıya geçmek için bastım düğmeye, hemen benim için yeşil yandı, aya ayak basan astronot gururuyla ilk adımımı caddeye attım. Fakat hızla geçen arabalardan bir ikisinin durmadığını görünce geri kaçtım, kaldırıma. Kuş türü arabalardan birinin şoförü de beni işaret diliyle azarladı. **"Bir kişi için ne durduruyon lan trafiği?.."** gibisinden el işaretiyle birtakım tuhaf hareketler yaparak 120 ile basıp geçti. Hemen geri kaçıp kaldırıma kendimi zor attım. Bakakaldım ardından...

Kardeşim AB standartlarına göre onları oraya koymuşlar, ne diye durmazsınız?.. Yarın öbür gün bir Alman turiste, İngiliz turiste de aynı şeyi yapıp iyice tıkıyacaksınız, AB yolunu... O zaman söyleyin **"Beş kişi birleşince karşıya geçmek için düğmeye basınız"** diye bir tabela koysunlar bu tür lambalara...

Bizim yörede yaramazlık yapan bir çocuğa, evin büyüğü iç çekerek yörenin şivesiyle bitkin bir halde şöyle seslenir; **"Ula ecük dur la, ecük dur laa..."**. Gayn ben de kesildim **"Ula ecük durun laa, ecük durun!.."**

***

Yine günler süren dergi sabahlamalarının ardından bir kaç gündür doğru dürüst gün ışığı görememiştim. Işık ve oksijen almak üzere bir öğlen vakti küçük bir yürüyüşe çıktım. Kuzguncuk'a geldiğimde mezarlığın orda, ok işaretiyle **Nakkaş baba** levhasını gördüm. Nakkaş isminden dolayı kendime, kendi mesleğime yakın bulduğumdan girip bir ziyaret edeyim dedim. Hem huzur bulmak hem de oksijen almak için bundan daha güzel bir yer olmaz diye düşündüm. Sükunla ve mutlulukla derin nefesler alarak mezarlığa daldım. Basamakları tırmanıp ziyaretimi yaptım. Mezar taşlarına, üzerlerindeki yazılara, teslimiyet taşlarına ve Boğaz'a bakıp, huşu içinde ışık ve oksijenin tadını çıkarıyordum. Güzel güzel şeyler yazma ve çizme isteği tüm ruhumu sarmıştı. Daha yukarılara gidip bu tatlı gezime devam etmek istedim ve tam yukardaki köşeyi döndüğümde yolun kenarına serilmiş iri yarı şişman, zebellah gibi bir adam çıktı karşıma... Zaten o görünmeden menner bir mezarın üstüne bıraktığı koca pet şişeyi gördüğümde durumu anlamalıydım ki, o yol bana kapalıydı. Zira bu mezarlık sulamacısıydı. Seni sana bırakırlar mıydı hiç? Neyse huşu ve sükunumu bozmamak için bu manevi ortamda maddi bir diyaloga girmek istemeyip hemen geri döndüm. Ayrıca zaten bu mezarlık sulamacısına verecek param olmadığını söylemeye bile takatim yoktu. Geniş merdivenleri üçer beşer atlayarak gerisin geri aşağı inerken Hades'ten çıkan Orpheus gibi bir ara arkama dönüp baktım; iri yarı cüssesiyle bir mezar taşına yaslanmış, hayalet gibi gürleyen bir sesle arkamdan bağırıyordu **"Hüüleaaan nereye hüüoop, nereyel.."** Nereye olacak, huzuru bulmaya eve. Sanki bir esnafın dükkanına girdikte alışveriş yapmadan çıkıyoruz. Yahu iki kuruş alacaksın diye düşüncelerimin arasına girip beni de iki kuruşumdan ettin be adam!.. Yola indiğimde kendi kendime söylendim. **"Ahh Nakkaş Baba aah, sen bunları mı nakşettin, bunları mı çizdin?.. Oysa ben bunları yazıp, çizmekten usandım, yoruldum. Yoruldum demekten ayrı bir türlü yoruldum."** Mezarlıkta, ormanda, sahillerde, otoparklarda hep bunlar, bunlar...

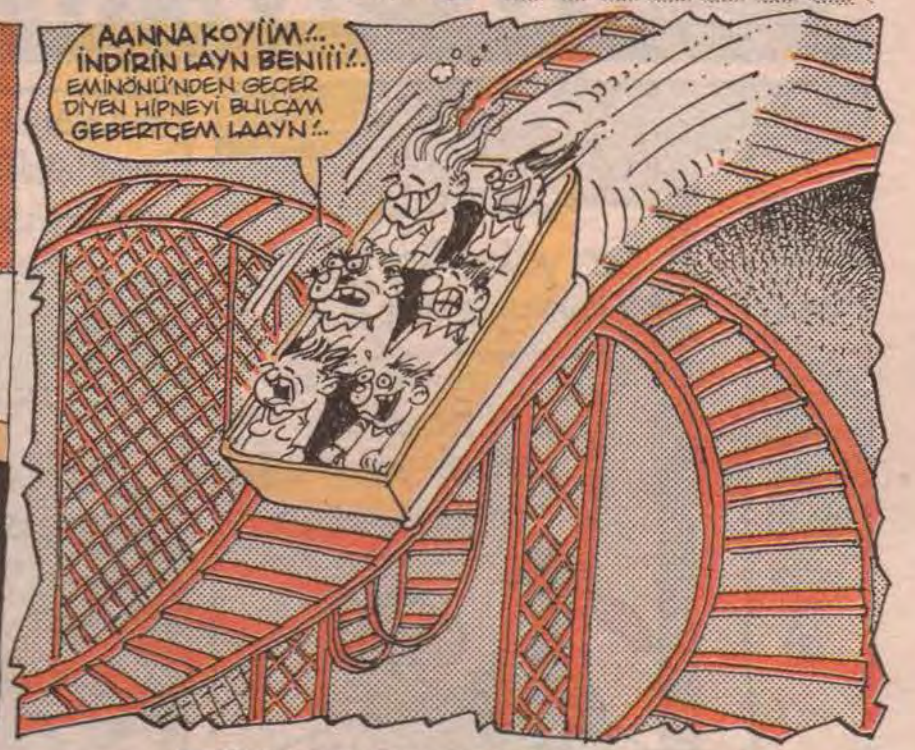

Aksamsefasi

TERELLİ PICTURES

canbarslan@superonline.com

Aksamsefası

Komikaze

Tüm hakları saklıdır., Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Birisi Öper Mutlaka Kalbimizden Akan Kanı

Canımsın sen benim... Bunu böyle bil... Bana kendini savunma... Geçiştirme beni. Zaman kazanmaya çakışma... Herkesi kandırabilirsin, ama beni kandıramazsın... Başka bir yere gidemezdin. Biliyorum, gitmek için çok çırpındın, çok savaştın kendinle... Ama gördün işte, yine bana geldin. Başka bir yer yok çünkü... Gidilebilecek bütün yolları tükettin... Başka bir yaşam yok... Başka bir yer ancak romanlarda var... Şiirlerde var... Ütopya romanları, filmler, oyunlar, şiirler güzel yalanlardır sadece... Nereye kaçabilirsin ki kendinden başka...

Cesur olduğunu, gözü pek olduğunu iddia ediyorsun, ama aslında konuşmaya muhtaç birisin... Her şeyi yadsımak için yola çıktığını söylüyorsun, ama yine de herkesin seni konuşmasını, anlamasını bekliyorsun... Bu nasıl bir isyan... Bu nasıl bir yadsıma... Korkarak, çekinerek, yardım dileyerek, anlayış dileyerek nasıl isyan edilir, nasıl anlaşılma beklenir... Bir ayağın burada, bu hayatın kuralları, ölçüleri , beklentileri içinde... Öbür ayağın hayallerin, isyanın, yıllardır düşünü gördüğün özgürlük düşlerinin içinde...

İşte bu yüzden ne bu hayatı doğru dürüst anlıyor ne de yaşıyorsun, ne de özlediğin hayata doğru yola çıkabiliyorsun... Ya kal burada, ya tamamen reddet buradaki her şeyi... Ama sen hiç birini yapamıyorsun... Hem burada kalmayı istediğin, hem de her şeyi reddedip gitmeyi düşlediğin için ömrünün çamurluğa gerilmiş öylece bekliyorsun...

Çünkü tıksindiğin, kurtulmayı düşündüğün bu hayatı bile aslında sen çok eksik yaşadın... O eksik yaşamışlığın peşini bir türlü bırakmıyor... Zincirlerle bağlanmış gibisin o eksik yaşamışlığına...

Bu hayatı kılçıklamak için onu sonuna kadar yaşamak gerekiyordu, sen bunu bile yapamadın... Gitmek istediğin yerin düşleri, hasretleri, kırılganlıkları burada saklıydı oysa... Uçmak için bir yere basmak, oradan güç almak gerekiyordu. Senin uçmak için güç aldığın bir yer bile yok... Bu hayatı olduğu gibi yaşamanın burada kalmanın ağırlığını yaşayamadığın için hep ertelediğin kendini çünkü... Her şeye geciktirdin kendini. Çoğalarak değil, hep eksilerek yaşadık...

Hep başka bir yere hazırlık olarak geçti ömrün. Gözün yüksekte olduğu için basamakları küçümsedin... Basamaklardan tiksindin, küçümsedin onları, yok saydın... Oysa hayatı öğrenmek bu basamakları tanımaktan geçiyordu... Hayatı öğrenmek tiksintilerin içinden geçiyordu. Kirlenmeden, günaha bulaşmeden, sıradanlaşmayı göze almadan basamaklardan tanıyamıyor insan... Günahı bilmeden nasıl inançlı olabilirsin ki...

Günaha yaklaştın... Küfrü gördün, kirlenmeye ve çürümeye tanık oldun, Hepsi yanı başında oldu, gözlerinin önünde... Ama göze alamadın onların içine olduğun gibi girmeye... Hep göründün, hep korunaklıydın... Gördün ve hemen yargıladın olayları... Gördün ve geride durdun... Burası bana ait bir yer değil, dedin... Önünü ördün ve gürültünün içine girenleri, kirlenenleri, çürüyenleri seyretmin sadece... Sınamadın kendini onlarla birlikte, en dibe indiğinde senden geriye ne kalacağını görmek istemeden. Göze alamadın onca dibe indikten sonra senden geriye kalanlarla yukarı çıkmaya... Senden geriye kalanlarla yoluna devam edip edemeyeceğinden bir türlü emin olamadın...

İçindeki inancı günahla sınamayı bir türlü göze alamadın... Hep kaçak dövüştün... Düşlerine güvenip hep son anda terk ettin bu hayatın kavgasını... Kendini korumak için hep çırpınanları, rezilliğe bulaşanları yargıladın, hep suçladın onları... İnançlarını, düşlerini hep bir fanusun içinde sakladın... Havasız bıraktın onları... .Düşlerini düşsüz bıraktın... İnançlarını inançsız bıraktın... Savaşını savaşsız bıraktın... Anneliğini yaşamasız bıraktın... Bu yüzden kolun kalmadı kimsenin hafızasında... Küçülmedin, ürktün, oysa yaşamak insanın kolunun sırtmesidir gibiydi her yere... Çarşılara, aşklara, tanlere, umutlara, umutsuzluklara... Yaşamak düşlenmesidir birilerinin senden... Yaşamak kolunun kanmasıdır yatığın yerlerde... Biri vardır ki, onca tükenmenin içinde seni bulur ve hiç olmayacak bir biçimde sever ömrünü... Sever kaderini...

Canımsın sen benim. Ama bak yıllardır senden bile saklanacağını düşündün. Beni bile kandıracağını düşündün. İnsan kendisine yalan söyler mi... İnsan kendisine rağmen yaşabilir mi... İnsan kendisine rağmen yeni bir hayat kurabilir mi... Ne kadar kaçabilirdin ki kendinden... Bak hiçbir yerde izin kalmadı.Yine bana döndün. Oysa bir daha hiç dönmeyeceğini düşünüyordun. Bana geri dönmemek için denemediğin yol kalmadı... .Oysa için için biliyordun yine bana geri döneceğini... Çünkü böyle korkak , böyle ürkek, böyle kendini saklamak için başka bir yere gidemeyeceğini biliyordun aslında... Neye karar verirsen, nereye gitmek istesen gizli bir umutsuzluk hep seni takip etti peşinden... O gizli umutsuzluğun ikinci bir varlığın gibiydi sanki. Neyi yapsan, neyi göze almaya kalksan bu yetmez, bu seni istediğin yere götürmez kendinde neyi sınamaya kalksan, göze aldıklarınla istediklerinin arasındaki uçurumu gösterip, boşuna deneme , diyen hep oydu aslında...

Kendini öldürmeyi denedin. Hiçbir şeyi tam anlamıyla başaramadığın için ölümünü tam anlamıyla başarmayı denedin... Ama buna karar verdiğin andan itibaren hep başkalarının senin için ne düşüneceklerini, sen kendini öldürdükten sonra arkandan ne söyleyeceklerini vardı aklında hep... Seni onlara anlattığından farklı tanımasınlar, farklı yargılarda bulunmasınlar, diye hoşlanmış gitmeyecek, yarattığın imgeyi zedeleyecek ne varsa hayatında saklayıp gizledin.

Bir mizansen bırakmayı düşündün ardında. Yarattığın imgeye uygun düşecek bir sahne tasarladın. Hayatta oynadığın neyse ölümünden sonra da bu oyun sürsün, diye ardından. Bu imgeye uygun düşecek kelimelerden örülü bir metin yazmaya başladın sonra... Temiz, arı, günaha ve kire batmamış bir hayatın bir metniydi bu... Kaçışların, zaaflarını, korkaklıklarını yoktu bu metinde... Sanki sonuna kadar yaşamıştın yaşanması gereken ne varsa... Yapmak isteyip de yapamadıkların yoktu..Sen eksik değildin de onlar eksikti sanki... Senin hiçbir suçun yoktu, bütün suç onlardaydı... Sen her şeyi görmüş, her şeyi anlamıştın da onlar görülmesi gerekeni görmemiş, anlaşılması gerekenleri anlamamışlardı... Okuyanları suçluluk duygusu içinde bırakacak bir metin hazırlamıştın kendine... Sanki ölüyor olmandan, bu hayatı ebediyen bırakıyor olmandan daha önemliydi bu son yazın... Ne hayatın acımasızlığı, ne istediklerini yaşayamıyor oluşun, ne korkuların, ne eksik yaşamışlığın, hiçbiri, ama hiçbiri değildi seni son anda kendini öldürmekten vazgeçiren değildi de, işte bu son veda yazındı... Hayatın nasıl yalanlar üzerine kuruluysa, bu veda yazın da işte öyle yalanlar üzerine kuruluydu... Hayattan kopuk bir tiyatro oyunuydu yaşadıkların... Sonun da hayatına benzeyecekti... Hayatın nasıl yalansa ölümün de öylesine yalan olacaktı... Başkalarının alkışlarına muhtaç bir tiyatro oyunu gibi tasarladığın hayatın yine bir tiyatro oyunu olacaktı... Seni bu hayatta istediğin gi-

bi anlaşıp alkışlan
mak istiyordun...
meyi başaramıyor
yanlış bir hayatta
fark ettiğin anda v
lardaki kahraman
ın nasıl bir kurma
dün ve yaşarken d
gözüktün kendine.

Hayatına gülüp
denli acı çektiğini
den acı çekmedi
önünden akıp gid
kendine örüldüğün
yordun kendini... E
da sana göre... Hiç
gibi. Yaşamaya

Hiçbiri olduğu
ama benzemiyordu
mantarda, oyunlar
benzemiyordu... S
trajik, yetenince s
larla olup, zaman

Seni aşka da ol
verenmiş, o soylu,
ler hep kısırdır, e
durmaksızın kirlet
Hepsi eksik varlık
den, bir yoktun on
ermiş mağarana...
lanını bırakmadılar
rı... Ödarın pence
duğun kadar bile ac
hayatın insanıyd
zemiyorlardı, güne
zaaflarını vardı, çır

Seni sevmeleri
mına uygun olmal
konuşmalıydılar...
lar... Hiçbiri yeter
Hiç biri okuduğu
oyunlarındaki kah

Oysa dışarda
soylu ve kirli bir h
lanından bırakıp ç
Düşlediğin gibi se
dıktan gibi davran
Hayatlarından vaz

Yarattığın kurg
bile gerçek değil
rarmamıştın ki... Ç
leninin, o hayatlar
olduğunu görmek
de nasıl düşsüz
kimsesiz bıraktıysa
kimsesiz bırakmak

İnançlar içinde
san onları da kar
içinde inançsız, h
bırakmak istiyordu

Aşk tasarımın
de herkes gibi. Se
giyle hazırlanmış
de yaşıyordum ve
dı. Korkularını ge

* Aşık Mahsuni bir anısı onunde sayıp ile eğiliyoruz, O artık türküleriyle, bestecileriyle kalbimizde
Isparta, 31 Mayıs Cuma günü saat 15:00-18:00 arası Isparta Bilim Kültür Merkezinde. * Adapaz

Aksamsefası

erfeyhan@hotmail.com

Feyhan Güver

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

ğından kendini öldürerek gizli bir intikam alğa söylemediğin şeyleri ölürken bile söyle... Yazdığın veda mektubu okurken o eksik, o ğru bir son veremeyeceğini fark ettin... Bunu çin kendini öldürmekten... Okuduğun romanı diyordun kendini öldürürken bile... Hayarünüyse, ölümün de öyle olacaktı... Bunu görde, en çok ölmeye karar verdiğin anda gülünç

lemek zor geliyor bana..Çünkü yaşarken ne ek ben biliyorum. Ama yaşadıkların, yüzün. Yaşayamadıkların yüzünden çektin. Hayat u ve sen sadece seyrediyordun... Bir türlü sin içinden çıkıp hayatın ortasına bırakamağın her şey aptal, zavallı, kirli, yoz, saçmaysenin tasarladığın gibi değildi, sana göre deneadi...

romanlara, seyrettiğin filmlere, tiyatro oyunlaa yaşananlar. Bu hayatta tanıdığın kimse rşılaştığın, o hayran kaldığın kahramanlara göre hiçbiri yeterince romantik, yeterince değildi... Değmezdi onlara görünmeye, onmeye...

ğun kitaplardan öğrenmiştin... O soluk yüzlü, kemmel kadınlar yoktu bu hayatta. Buradaki bayağı, gündelik yaşayan ve hep düşlerini rdılar... Hiç biri senin aşkına layık değildi... bu yüzden sen de hep eksik sevdin. Bir varğın. Onlara bir tutam düş sunup çekildin küçük bir dünya için onlar senin için yapmadığın mağarasında seyrettin onların çırpınışa konan, uçamayan, yaralı güvercinlere acın bile onlara... Madem eksiklerler, madem bu adem romanlardaki kadın kahramanlara benyaşıyorlardı, madem küçük zevkleri, insani dursunlardı o zaman...

rli değildi asla. İdealini kurduğun aşk tasarlar... Düşlediğin gibi sevmeli, düşlediğin gibi sevdiği gibi hatasız ve kusursuz olmalıydı... düşsel, yeterince şiirsel değildi sana göre... nanlardaki gibi sevmiyor, seyrettiğin tiyatro lar gibi davranmıyorlardı...

giden bir hayat vardı... Eksik, günahkar, basit, . Eksik, günahkar, basit, soylu ve kirli hayatkten sevgilerini sunmuşlardı hepsi sana.. gördü seni. Aşk tasarımına uymak için olmadı... Onlara sunduğun küçücük bir düş için lerini istedin...

yboilmalarını istedin... Oysa o düş senin için ğın kurguyu bir kez bile hayatın içinde sısınamaya gücün yoktu... O yaşamasız düşk kurgularının hayatın içinde nasıl tuzla buz esiye koruyordun... Sen kendini düşler içinaysan, sen kendini nasıl kurgularının içinde ılan da düşler içinde düşsüz, kurgular içinde ordun... Sen kendini nasıl

içsiz, aşk fikirlerinin içinde aşksız bırakmış düşler içinde düşsüz, sınanmamış hançlar n soyutlanmış aşk fikirlerinin içinde aşksız

ursa olsun elinde sonunda acıyordun sen herkes gibi sıcak bir çorbaya, özenle ve sevgisine hasret kalıyordun. Sen de bir evbaşlanıp kirlenmiyor, duvarlar örümcek bağlıyoru ve onların arasında terkedip kirli tabaklar ve bardakların yıkanması gerekiyordu. Sen de bütün insanlar gibi hasta oluyordun ve en yakınındaki insanın sana ihtiyacı kaynatıp, ilacını vermesini bekliyordun... Hayatı ne kadar ideal bir şekilde tasarlayıp kursan da kirlenen çamaşırlarının yıkanması gerekiyordu... Okuduğun aşk romanlarında pek geçmese de her insanın yataktan kalkamadığı günler olur, böyle günlerde seni tuvalete götürüp getiren biri vardır. Bunu yaparken hiç yüksünmeyen, bunu hiç angarya olarak görmeyen bir sevgili vardır gerçek hayatta... Seyrettiğin filmlerde o ideal kadınlar, o ideal erkekler sevdiklerinin kusmuğunu temizlerken anlatılmazlar. O kadınların sevdikleri adamın çoraplarını, kokmuş iç çamaşırlarını kirli sepetinden alıp çamaşır makinesine koyarken neler hissettiklerine yer vermez o romanlar... Çünkü okuduğun romanlarda o trajik kahramanlar, o soylu ve aşık insanlar hiç bu durumlara düşmezler... Sadece birbirlerine çok güzel, çok değişik, daha önce kimsenin kimseye söylemediği aşk sözleri söyleyip dururlar..Kimsenin aklına gelmeyen benzersiz jestler yaparlar birbirlerine... Onlar hiç saçmalamaz. Hiç çamaşırları kokmaz onların...

Oysa hayat bu basitliğin, bu sıradanlığın içinde gizlidir... Binlerce gizli düş, binlerce gizli soyluluk gizlidir bu basitlik sandıklarının içinde. O yıllardır küçümsediğin sıradanlıkların içinde üzerinde hiç düşünmediğin, fark etmediğin, hiç önemsemediğin soyluluklar saklıdır...

İşte bu yüzden acıyorum sana en çok. Hayatı olduğu gibi yaşayanları küçümserken hayatı bir türlü olduğu gibi yaşayamadığın için acıyorum... Sıradanlığı küçümserken sıradanlığı yaşayacak kadar bile cesaretin ve yeteneğin olmadığı için... Mutluluğu basit bulup , onu ancak sıradan insanların yaşayabileceğini söylerken mutsuzluğa o sıradan insanlar kadar bile katlanamadığın için acıyorum sana...

Hayatı onca abartırken en basit bir olay karşısında bocalayıp durduğun için... Kendine büyük düşler tasarlarken hayatın o küçücük, ama bir o kadar da anlamlı ayrıntılarını durmadan ıskaladığın için acıyorum sana...

Alay ettiğin toplumun kurallarına her çaresiz kaldığında can havliyle sarılmana... Kendini ve düşlerini onca önemseren hayatın gündelik sorunları karşısında ne denli aciz olduğunu gördükçe, sıradanlığa onca lanet ederken sıradan insanlara ne denli muhtaç duruma düştüğünü gördükçe acıyorum sana...

Düşlerinde kendine bile yer yok... Sen düşlerine kimseyi layık görüp almadığın gibi kendini de almıyorsun... Senin düşlerinde hiçbir insan soluk alıp veremez... Düşlerinde sadece ölüler var senin. Ölü kahramanlar... İkonalar... Tanrılar, tanrıçalar... Melekler, Mesihler var senin düşlerinde sadece... Çünkü bir tek onlar hata yapmaz... Onlar hep doğru ve mükemmeldir..Mükemmellik ve kusursuzluk sadece onlara özgüdür... Senin kafanda tasarladığın aşkı sadece onlar yaşayabilir. Ölüler sevebilir sadece senin düşlediğin gibi... Ölüler söyler onca güzel sözü. Sadece ölüler yaşar mükemmel aşkları...

Sen bile yoksun düşlerinde... Çünkü sen kendine yediremesen bile, bilmezlikten, görmezden gelsen bile o küçümsediğin basitliklerin, o durmadan lanetlediğin sıradanlıkların içinde yaşıyorsun... Ve yaşarken saklanamıyorsun kendinden... Düşlerine hayranlık duyduğun kadar hayatına bir o kadar da hoyratsın...

Çünkü kimseler bilmese de seni, sen kendini iyi biliyorsun. Hayatında düşlerin arasındaki fark açıldıkça sadece kendini suçlayıp duruyorsun... Suçlayıp duruyorsun... Sen hayatı küçümseyip onun ortasına kendini atmak için her geciktiğin saniye sana suçluluk duygusu olarak geri dönüyor... Bu gecikmişliği kendini durmadan önemseyerek kapatamayacağını bilsen de çaren yok, geciktikçe hayata kendini daha çok önemseyecek, kendini olduğundan daha çok önemsedikçe bu uçurum giderek büyüyecek, bunu en iyi sen biliyorsun... Varlığını önemsedikçe sıradan insanların sadeliğine giderek daha büyük bir hayranlık duygusu duyacak, bu hayranlık duygusu kendini daha çok aşağılamana neden olacak ve bu yüzden kendine duyduğun o sahte hayranlık duygusuna giderek daha çok sarılacaksın...

Hayata geciktikçe kendini önemseyecek, kendini önemsedikçe birilerinin seni görmesini isteyeceksin durmadan. Aslında olmayan, gerçek anlamda yaşamayan bir hayat aramızdaki görüp taktir etmelerini bekleyeceksin onlardan... Sıradanlığı küçümsedikçe sıradan insanların seni onaylamalarını bekleyeceksin sonsuz bir açlıkla... Hayatın açlıkları, boşlukları düşlerine ortak bile etmeye layık görmediğin insanların kucaklarına bekleyeceksin...

Karşılığı olmayan sözler söyleyeceksin onlara... Arkasında duramayacağın davranışlar içine girecekesin... Bir başarı avcısı olacaksın... Ama başa döküntü hayatın içinde sınanmadan yeniden mağarana döneceksin... Döndüğün mağaranda alkışların sayımını, dökümünü yapacaksın... Onlar için yarattığın imgeyi hayatın bütün basitliklerinden, sıradanlıklarından koruyarak yaşayacaksın. Onlar seni değil, imgeni sevecekler ve senin gerçekte kim olduğunu bilmeyecekler... Sen imgenin ardında bir hayalet kalçası olarak yaşayıp duracaksın... İmgen büyüdükçe sen küçülüp duracaksın... İmgen onaylandıkça sen kendini inkar edeceksin... Kendin için değil yarattığın imgen için yaşayıp duracaksın... Böyle bir yaşamsızlıkta onlara, aslında ben hiçbir şeyim, demek giderek zorlaşacak. İmgen sana rağmen büyüdükçe

asıl özgürlüğün ben aslında hiçbir şeyim ,demekten geçtiğini hissedecek, ama imgeni yıkmamak için özgürlüğünü yitirmeyi göze alacaksın...

Artık sen değil imgen konuşacak, sen değil imgen senin ve başkalarının hayatına anlam verecek... Olmayan bir şey,bir kurgu, bir yapının senin adına konuşacak başkasıyla... Bir söre sonra ben o değilim, ben sandığınız kişi değilim, desen bile kimse sana inanmayacak... Herkes seni sunduğun imgene göre yargılayacak...

Sen yoksun ki, sen hiç olmadın ki. Bu yüzden zaman geçtikçe imgenle iyiden iyiye karışacaksın, seni değil, yarattığın imgeyi suçlayacaklar. Sanki seni suçluyorlarmış gibi acı çekeceksin. Olmayan bir şeyi konuyamazsın ki, ama boşuna bir çabayla senden çok aşırı, çok farklı olan imgeni koruyup duracaksın... Sen istediğin gibi değil, imgen istediği gibi yaşayacaksın. Onun istediği gibi sevecekesin, aşık olacaksın. Onun istediği gibi biralop gideceksin insanları,şehirleri... O nereye gitmek isterse oraya gitmek istediğini sanacaksın... O neyi arzularsa onu arzuladığını sanacaksın...

Sen sıradanlığa özenecekesin, basit bir ömür sürmek, herkes gibi olmak istiyeceksin, ama imgen buna izin vermeyecek. İmgen senden durmadan başarılı ve kusursuz olmanı isteyecek, oysa sen sıradan, herkesin yaşadığı bir hayatı özleyeceksin... Hem başarılı, hem sıradan bir hayat nasıl yaşanabilir ki, işte durmadan bunu düşüneceksin... İkisini yan yana getirmeye çalıştıkça sürekli hata yapacaksın. Ne başarılarını koruyabilecek, ne de sıradanlığın içinden geldiği gibi yaşayabileceksin... İmgeni korudukça hayatın elinden kaçıp gidecek, hayatını korumak isterken imgen durmadan kirlenip duracak... İkisini birden korumak istediğinde ise yaşadığın her şey ölçülü olacak... Sevgin ölçülü, merhametin, fedakarlığın, aşkın, yolculuklarını ölçülü olacak... Oysa bunların hiç biri ölçüye gelmez... Ne aşk da ölçü vardır, ne fedakarlık da, ne de arkadaşlıklar da... Hepsi içinde derin bir şiddet barındırır... Ölçüsüz severler bilir bunu ancak... Ölçüsüz yaşayanlar...

Ne kadar derinden seversen o kadar gider aklın başından...

Şiddettir aşk... Şiddettir yoka çıkmak... Bir arkadaşa bağlanmak şiddettir...

Hiçbir imge , hiçbir tasarım, hiçbir ideal duramaz bu şiddetin karşısında...

Canımsın sen benim... Sensin bir yere gidermem... Ne olur çık saklandığın yerden... Hiren, günaha bal, diplere düş, sıradanlığını sonuna kadar yaşa... Göze al her şey ve hiçbir şey olmayı...

Birisi öper elbet kabirinden akan kanı... Birisi öper mutlaka...

cezmier@leman.com.tr

CEZMİ ERSÖZ

yacak. Hayatımıza çok şey katın. * **Ümraniye.** 26 Mayıs Pazar günü saat 17:00-20:00 arası **Ümraniye İnkılap Kitabevi**'ndeyim * **Kocaeli.** 30 Mayıs Perşembe günü saat 14:00 **Kocaeli Üniversitesi**'ndeyim * Haziran saat: 16:00-19:00 arası **Adapazarı Leman Kültür**'deyim. Çark caddesi Yavuz sokak No: 17 Adapazarı. * **Zonguldak Ereğlisi.** 8 Haziran Cumartesi günü **Zonguldak Ereğlisi**'ndeyim. (Çilek Festivali)

kirikleblebi@leman.com.tr

Aksunersoy

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

Gönül Adamı

Çengelköy Havuzbaşı'nda yokuşlardan birinde, böyle bir sokak lambası var... Selamlar muhabbetler...

gunleri@leman.com.tr

Aksamsefasi

LEMan MİZAH DERGİNİZ

OKUR mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba

Sizlere ilk önce evimden çıkıp otobüse binmek için beklediğim durakta, daha sonra okul kapısından içeri girerken ve sırayla kantinde yemekhanede anfilerde sıcak bir "Merhaba!" demek isteidim. Ama hapishanenin demir parmaklıkları ardında bir üniversite öğrencisi olarak "Merhaba!" diyebiliyorum.

Üniversiteye kadar gördüğüm öğrenim boyunca bana aktarılan bilgiler, belki üstünde beyaz önlük elinde tebeşir tozu kimi bilir belki de yaptığı işin çok özverili olduğu büyülenmişti beni. Ben de üniversiteyi kazanacak, öğretmen olacak ve bir şekilde topluma faydalı olduğumu hissedecektim. Önce önümüze adına ÖSS dedikleri bir sınav getirdiler. Evet ÖSS üniversiteye öğrenci aktaracaktı ama hiç kimsenin ne ekonomik, ne sosyal durumuna bakmaksızın eşitlik adı altında dershaneye gidenlerin, özel ders alanların önünü açacak, halk çocuklarının ise belki 2-3 kat daha fazla çalışmasını gerektirecek bir sistemdi. Daha lise 1.sınıfta bunun farkında olduğum için büyük emek sarfederek kendi çabalarımla geldim İstanbul Üniversitesine...

Daha kapıdan içeri girer girmez harç adı altında ilk sömünü başladı. Sonra kapıdaki güvenliğin sanki suçluymuşuz gibi "Benim Olan Okuluma" girerken kimlik sorup, üzerimi araması ise psikolojik boyutuydu. Harçlar için bir gün bile ek süre vermezken, bizim pasolarımız yaklaşık birinci dönemin sonlarına doğru verildi. Çünkü benim belediye otobüsünde öğrenci olduğum için yaptıracağım indirim onların umurunda bile değildi, sanki kapıdaki güvenliğin yaptıkları "Sözde Benim Güvenliğim" için yeterli değilmiş gibi bir de ellerinde telsizleri ile sınıf kapılarımızda bekleyen kantine girip çıkan polis...

Bütün her tarafı baskı kokan bu ortamda demokratik üniversite mücadelesi vermeyi insan onurunun bir gereği olarak görmeye başlıyordum. Ben de bu baskıların kaldırılması, insanca bir yaşam ve iyi bir eğitim için verilen mücadelede bir ses olmalıydım. Ama benim vermiş olduğum haklı mücadele bir suç olarak görüldü. Önce polis okul yönetimi ile birlikte mücadelemize engel oldu. Birbiri ardına gelen soruşturmalar, okuldan uzaklaştırmalar, atmalar... Sonra bir gün hiçbir gerekçe gösterilmeden arkadaşlarımla okuldan çıkarken insanlık dışı muameleyle bizi alıp karakola götürdüler. 4 gün boyunca burada her türlü baskı ve işkence ile karşılaştım. En başta kadınlık onurumu onun üzerinden bütün insanlık onuruma saldırdılar. Ve sonrasında tutuklanarak cezaevine gönderildim.

Ben bu okulu kazanmak için çok fazla emek harcamıştım. Benim yanımda ailemde aynı stres ve yoğunluğu yaşadı. Şimdi ise geçerli hiçbir gerekçeleri olmadan benim bütün geleceğime el koyuyorlar. Beni dört duvarın arasına tıkarak haklı sesimi boğmaya çalışıyorlar,çünkü benden korkuyorlar. Bu yüzden gözaltında bu kadar pervasızca davranmalar. Bu yüzden üzerime atılası olmayan suçları yıkmaya çalışmalar...

31 Mayıs'ta Beşiktaş 6. nolu DGM beni tekrar yargı önüne çıkaracaklar. Ben tek olmadığımı biliyorum. 31 Mayıs'ta yalnız olmadığımı yanımda olarak göstermenizi istiyorum!

Özgür ve yaşanılası yarınlarda görüşmek üzere. Hoşçakalın!

Esra İşgüzar / Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi

Boş Beyinlerin Dolması Lazım

Az önce Nihat Genç abimin Karadeniz otoban yolu üzerine yazdığı yazıyı okudum. Şunu söylemek istiyorum. Ben de bir Rizeli'yim ve o yokoluşun, o vahşetin her anını saniye saniye seyretmek zorunda kaldım. Ama susarak değil... Ben o gördüğüm iğrenç tablo karşısında büyüklerime: "Bu yok edilen bir mirastır, bu bir katliamdır ve denizin bütün ekolojik dengesi bozulmaktadır, bunun önlenmesi lazım" dediğimde onlar bana sadece gülerek cevap vermişlerdi. Ve benimle yaşın küçük olmasından dolayı alay etmişlerdi. Ben ne zaman şikayetlerimi söylesem "Sen anlamazsın, sana mı kaldı" cevabıyla vuruldu yüzüme. Şimdi ben miyim suçlu yoksa kendilerini bilgin sanan büyüklerim mi?.. Ha bu arada, yaşım 17.

Nihat Genç abime şunu söylemek istiyorum. Hiçbir zaman sessiz kalınadım, kalmamaya çalıştım ama çok bilmiş büyüklerim her zaman susturdular. Söylemek istediğim, bu insanların ne kadar boş olduğu. Ne kadar işe yaramaz olduğu. Onlar var oldukça çok Karadenizler tarih olur. Boş beyinlerin dolması lazım. Görüşmek üzere.

Nihat Yılmaz

EMYO'dan Selamlar!

Maalesef biz Kahramanmaraş Sütçü İmam Üniversitesi'ne bağlı Elbistan Meslek Yüksek Okulu'nda öğrenciyiz. Maalesef diyorum çünkü sistemin bize attığı kazıkla buraya geldik (hala çıkmadı!). Ne okul ne de yurttan memnunuz. İkisinde de birbirinden kabız beyinli yönetici ve personele sahibiz. Ama onlar bize sallak insanlar gözüyle bakıyor. Ya Elbistan halkına ne demeli? Öğrencinin sırtından geçinip sonra onlara yapmadığını bırakmıyorlar. Kızlar taciziyor, erkekler hele de biraz "enteller"se aşağılanıyorlar. Yurttaki memurların burnu kafdağında; öğrenciyle iletişim sıfır, hepsi birer adete mahkeme duvarı. (Dünya onların etrafında dönüyor sanki)... Geçen kış her yer karla kaplıydı, balkonda da yiyeceklerimiz var, memur arkadaşlar buna rağmen yiyeceklerimizi çöpe attılar. Mazeretleri ise, "yurtta fare var, böcek çıkıyor" oldu... Ülkemizde insanlar açlıktan ölürken çöpe atılan yiyecekler ne

kadar manbkı değil mi?!

Ya kantinimize ne demeli! Burada yemek yiyemiyoruz. 10 saniye içinde yemeği yedin yedin, yemediysen yemek donup kalıyor. Bu da onların ..... adındaki çok kaliteli (!) yağından kaynaklanıyor. Zaten dinledikleri müzikten öğrencilerin iştahı kesiliyor, yemek yiyemiyoruz. Boğazımızda düğümleniyor. Kantinde çalışanlar kendilerine göre müzik dinleyip bizim de beyin hücrelerimizi öldürüyorlar. Sanki heplimiz 90'lık insanlarız!

Okulda ise ANKARA'da DAYISI olan arkadaşlar daha şanslılar. Genelde bunu doğruluktan, dürüstlükten bahseden hocalar yapıyor. Hocaların bazıları sürekli öğrencileri aşağılıyorlar. Öyle ki biz yanlarına giderken birbirimize aşağılanma alışbırmalan yapıyoruz; (Bok böceği, ot, dışkı, çöplük" vs.) ki hoca aşağıladığında hazır olalım. Kolay kolay sindirelim diye.

Burası insanı boğuyor, nefes alamıyoruz. Ne sinema, ne de cafeterya tarzı yerler var! Bölükbaşı denen bir otobüs firması yüzünden 20 saatlik yoldan da gelsen, şehir dışı firmanın servisleinden öğrenci olarak yararlanamıyoruz. Sebep "Bölükbaşı kızar abla".

Bir iğne almak için bile çarşıya inmek zorundayız. Adamlar neredeyse AFYA olmuşlar. Psikolog olmak isterken psikopat oluyoruz... Genç beyinler burada körelliyor. Özgüven sıfır. Birşey söyleyecek olduğunda "Size yorum hakkı vermedik beyefendi" deyip susturuluyoruz... Yurdun da, okulun da kantini ahın andınyor. Yurtta erkek ve bayanlar için ayrı kantin ve TV odası yok, eşofman giyemiyoruz, YASAK!.. Kantin dumanalb ve seviyesiz ilişkilerin yaşandığı bir yer. Hocaların zihniyetini anlayamıyoruz; ödev verirken "Şinciye dek yatmız, şincikte biraz sıkışın" zihniyeti hakim. Adalet eksi sıfırın altında... İyi not almak için hocanın öğrenciye kanının kaynaması gerekiyor. Başarmak ikinci planda... Özgüveni olan arkadaşlarımız susturuluyor, ders çalışma isteği yokediliyor. Dedektif gibi devamsızlıklar tek tek araştırılıyor, koyun gibi sayılıyoruz.

Okulumuz öyle hijyenik ki her tarafı bok götürüyor. Bu kadar aksiliklerin yanında bizden başarılı olmamız bekleniyor. Yurdumuzda psikolog olmadığı için lotz geçiren arkadaşlar hastanede 2 tokat bir de diazem yiyip geri geliyorlar. (Herkesin bünyesi bizim gibi güçlü değil tabi). Buranın bünyesi ancak dayanıklı tüketim MALLARINI kabul ediyor, defolu mallar dışlanıyor, tabi sağlam MALLAR DA bozuluyor.

Son olarak; sevgili dostlar, genç arkadaşlar, üniversite olsun, çamurdan olsun deyipte buralara gelip görelmeyin, susturulmayın, boğulup nefes darlığından ölmeyin.

EMYO Mağdurları

Selam Herkese!

Sizlerle başımdan geçen daha doğrusu arkadaşımın ve benim başımdan geçen bir olayı paylaşmak istedim. Biz Anadolu'nun ücra bir köşesinde üniversite okumaktayız. Olay şöyle başlıyor: Arkadaşım iki gündür süren ve geçmek bilmeyen illet bir diş ağrısı çekiyordu. Bir gece aniden dişinin ağrısının dayanılmaz olduğunu söyledi, ve gecenin bir vakti kendimizi Devlet Hastanesinin acilinde bulduk. İçeri girdiğimizde doktor bize diş ağrısına bakmadıklarını söyledi. Ben de peki napıcaz dediğimde, elimize özel bir diş hekiminin kartvizitini uzattı. Ve eğer şanslıysanız bu saatte açıktır dedi. Öğrenci olduğumuzu ve özel doktora verecek paramızın olmadığını söyledik. Doktor da bize o sizin sorununuz diyerek işgisini başka taraflara yönelttü... Biz devletin hastanesine gitmiştik, devlet ise bize özel'i önerdi. Aslında sonradan devletin bunu hep yaptığını ve kendini bile özelleştirdiğini düşününce, doktorun yaptığının alışılmamış bir durum olmadığını düşündüm. Yorumu açıklı.

Hepinize sevgi ve saygılarımla

İsmail

Vecdi

Adı konulmamış bir lişkiye en kötüsü de hangi adrese göndereceğimi bilemeden yazıyorum sana bu mektubu. Sana nasıl hitap etmeliyim? Seni yüreğimin hangi köşesinde saklamalıyım? Yüreğimde öyle çok özlemler saklı ki... Ölüme gönderdiğim yoldaşlarımın acılan hâlâ bir korken yüreğimde bu özlemlere, acılara, hasretlere, her gün ölmek ölmek yenilen ekleniyor. Şüphesiz sen benim yoldaşım değilden fakat dostum, arkadaşım, sırdaşımdın önceleri. Şimdilerde ise adını koyamadığım duygumsun. Ve senin özlemini de ekledim, birbiiioden farklı da olsa, ötekı özlemlerime... Sen hiç sevdiğini paylaştın mı? Peki sana hiçten sebeplerle küsen sevdiğinden aynı evin içindeyken bile günlerce kaçıp saklandın mı? Peki ya her gece ışıkları kapatıp, bir hırsız gibi yatağında saklanarak eve gelişini beklediğin mi? Odasına girdiğinde bir umut, bir umut sana gelmesini istedin mi? Peki ya gelmeyeceğini anladığında ağlamaktan yorulup uyuduğun oldu mu hiç?.. Hatırlıyor musun ilişkimiz başlayalı birkaç gün olmuştu (İlişkimiz diyorum çünkü ben böyle hissederek yaşadım herşeyi... Senin nasıl baktığın önemli değil, hani bir söz vardır ya "Sen elmayı seviyorsun diye, elma seni sevmek zorunda değil". Bu durumda elmayı seven ben oluyordum) Yine hiçten sebeplerle küsmüştün. Bana göre pişmanlıklar yaşıyordun. Sen öyle olmadığını iddia etsen de. Sorulanma bir kütür gibi cevaplar veriyordun, akın sıra beni cezalandırıyordun, bunu başarmıştın da. Evet artık yoksun. Yanındayken bile özlediğim, ulaşamadığım yıldızımdın sen. Şimdi ise yıldızların da ötesindesin. En temiz kalmış duygularımla senin için dua edeceğim. Umarım mutlu olursun o uzak ülkede. Yolun ve bahtın açık olsun. Yaşamın tüm güzellikleri seninle olsun. Ve yanındayken söylemek isteyipte söyliyemediğim bir şeyi itiraf etmek istiyorum sana. BEN SENİ ÖZGÜRLÜĞÜM KADAR ÇOK SEVDİM! Seni gülüşünden ve yüreğinden öpüyorum. Sevgiyle kal.

Evin

Civciv ve Çıktığı Kabuk

Niyetim ne kimseyi incitmek ne de ukalalık yapmak. Benim söyleyeceklerim, taşradaki öğrenci dostlarımla. Gerek otobüste karşılaştığım arka-

Devamı 14. Sayfada

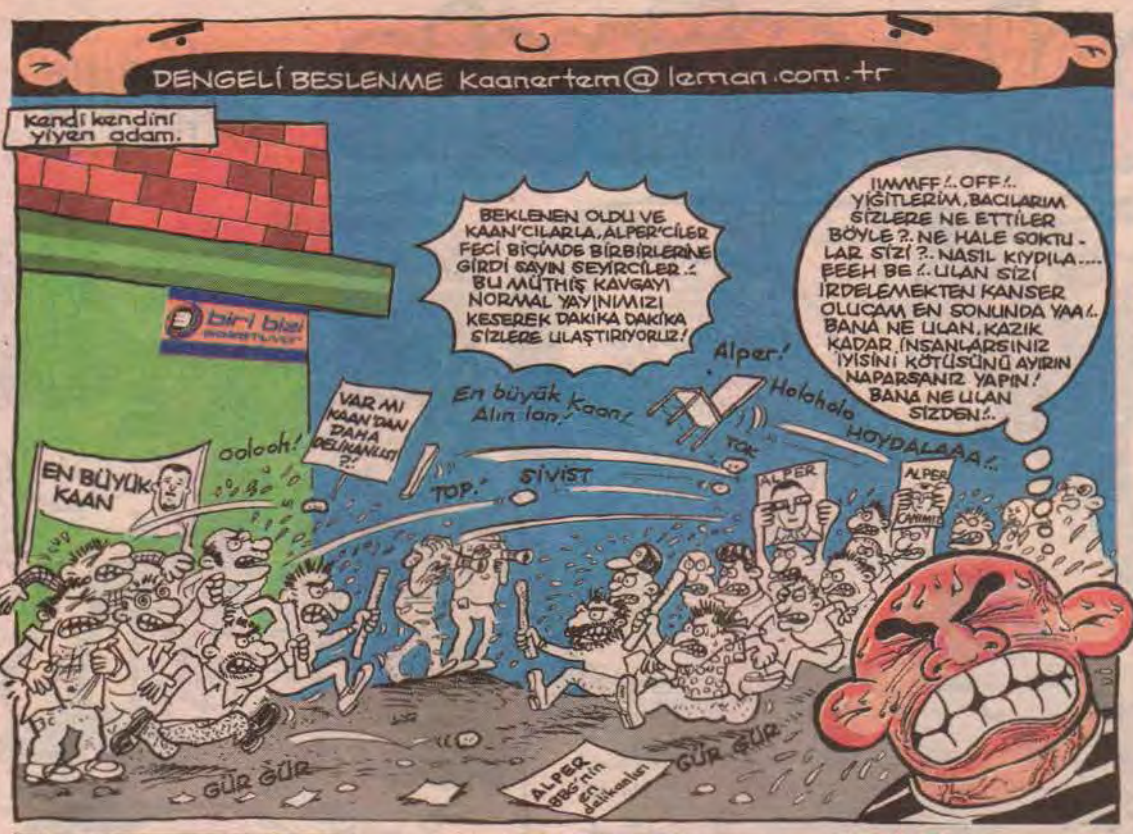
harala gürele

ÇAĞAN

Aksamsefasi

kaotik46@hotmail.com

FUTBOLUMUZU DÜNYA ŞAMPİYONU YAPACAĞIM!..

Yazan:Mühendis Naci Caymaz...1955 yılında İstanbul'da basılmış bu kitapta Naci abimiz Türk futbolunu nasıl dünya şampiyonu yapabileceğini anlatmak istemiş fakat anlatamamış.(ya da, o anlatmış biz anlayamadık!)..

Naci abimiz daha kitabın başında," Maksadım yanlış anlaşılmasın,futbol federasyonu reisliğinde veya herhangi bir makamda gözüm yoktur." diyerek bu kitaptan dolayı kılınacakları rahatlatıyor.

Kitaptan yaptığımız diğer alıntılar ise şöyledir:

"Futbol Federasyonu Reisi Hasan Polat'a:

Seni Gençlerbirliği'nde santrhaf oynarken tanımıştım.Şimdi sen Futbol Federasyonu Reisi oldun.Futbolumuz için inşallah hayırlı olur.Ancak, gazetelerden okuduğuma göre milli takımı yetiştirmek için Fenerbahçe antrenörü Mihailoviç'i tayin ettin...Hasancığım maksat samimi olarak futbolumuzu yükseltmekse bırak şu herifleri de hakikate gel.Bunlar dilimizden anlamaz.Yetişme tarzımızı bilmez ve hiçbir şeyimizi bilmedikleri halde nasıl ve hangi maritağa dayanıp bizi antrene edebilirler? "Kereste,ne konuşuyorsun?" dendiği zaman "O,başka mesele efendim,siz dikkat yap" diyerek gafilane ve masumane cevap verirse onu kim takar?

Hasancığım çağdaşım değilsin,benim oğlum bu sene doktor çıktı,kızımdan bir de torunum var.Bu sebeple benden sen çok gençsin,akıl yaşta değil başta olduğuna göre belki benden çok akıllı bir insansın.Ancak ilmin beşikten mezara kadar olduğunu unutma.(Sf.8-9)"

"Futbolcu sigara içmez,sigara erkeklik kudretini keser,içkinin belki keyfi olabilir,insan neş'elenir,haydi arasıra içiversin diyelim,fakat şu sigaraya ne oluyor?.Onun keyif neresinde,olsa olsa insanı sersemletir,iştahını keser,uyuşturur.Vaktinden evvel çökertir.Futbolcu ve bütün sporcular üşümez,kitabı yazan Mühendis Naci Caymaz'ın oğlu doktordur,zorunu da var,kazancı mükemmel,fakat palpoou yok,neden? üşümez de ondan.Niçin üşümez?o 45 yaşında gençtir,ondan üşümez.(sf.15)"

"Yazdıklarımı matrağa alanlar ekseriyetle ihtiyarlamaz,yani genç yaşta ölmeye namzettir...Hayatta muvaffakiyetin birinci sırı neş'edir.O da sıhhatle kaimdir.Neş'esiz insan 25 yaşında da olsa 70'lik ihtiyardan farksizdır.(Sf.18)"

"Almanlar sır keşfettiler, yerli antrenörleri tatbik etti, dünya şampiyonu oldular.Macar sırı ise Macar futbolunu başta götürmektedir.Vakti ile Uruguaylılar kendilerine has bir sırla dünya şampiyonu olmuşlardı.İngiliz sırı da yok değil.Bizim sırı da ben buldum.Bunu kitapta açıklayacağım. Milli takımımızın antrenörü bir Sırptır.Benim sırlarımı memleketine nakletmez mi acaba? Veya kitabım tercüme edilip sır dışarı çıkmaz mı?(Sf.19) "

"Maç nasıl kazanılır:Evvela yukarıdan beri yazdıklarım yapılmış olmalı ve teknik sırlarla oyuncular teçhiz edilmeli.

Sır dışı bazı şeyleri yazıyorum,

1-İsabetli,kuvvetli şüt atmak ve top ne şekilde gelirse gelsin onu muayyen hedefe durdurmadan sıkı bir şüt halinde göndermek.(Bunu temin edeceğim)

2-Paslaşmaları hiç durdurmadan ve yerden sürünürcesine yapmak.

3-Paslaşmaların nereye müteveccih olduğunu hasma ihdas ettirmemek.

4-Maçın başında hasmın vaziyetini anlamadan birden taarruza geçmemek.

5-Maç esnasında hasım mütemadi taarruzlara girişmiş ise onun ilk hızını hafifletmek üzere forlardan bazısını geriye çekmek,bir müddet sonra yorulan tarafı ileri alıp bekleyenleri geri çekmek.Rakip taarruzları tavsayınca onu ani inişlerle gafil avlamak.(Sf.22-23)"

"Adalet antrenörü kurs görmek üzere İngiltere'ye gönderiliyormuş.Adalet kulübü Halil'den son derece memnunmuş,çünkü Adalet takımını iyi yetiştirmiş.Bu havadis bana birkaç sene evvelini hatırlattı.Birgün beni Adalet Mensucat Fabrikasına giderek Halil ile görüşmüş ve futbolumuzu dünya şampiyonu yapacağımı söylemiş ve bunu gazetelerde neşrettirdiğimi bildirmiştim.Eğer muvafakat ederlerse Adalet'i hemen şampiyon yapabileceğimi,çalıştırmak üzere bana tevdi edilmesini istemiştim. Muhaveremiz bir saat kadar sürmüş,ben de bu hususta Halil'e bir çok malumat vermiştim.O muhavere esnasında benden öğrenebildiği malumat ile Adalet biraz yükseldi.Halil bir muhaverede işe yarar malumatı öğrenmiş oldu.Onları tatbik etti ve taktir edildi.(Ancak taşma suyla değirmen dönmez ve ağızdan kapma bilgiyle bu iş bu kadar yürür.Bu bilgilerin kökü bendedir,İngiltere'de değil.)...Üç sene evvel Kasımpaşa Kulübü Reisi zatla Denizbank'taki makamında (Futbolumuzu dünya şampiyonu yapacağım,Kasımpaşa Kulübünü çalıştırayım,tezimi ispat edeyim) meallinde yine bir saat kadar bir muhaveremiz geçmişti.benden öğrenilebilen malûmatla Kasımpaşa'yı çalıştırdılar,geçen sene lig maçlarında Fenerbahçe'yi iki defa yendiler.(Sf.30-31)"

Milli Takımımızın dünya kupasında oynayacağı şu günlerde keşfettiğimiz ve Leman çalışanları olarak bizde Erdener abi-Kılınan Adam-Erdiment Menemen karışımı bir tat bırakan Naci Caymaz abimize yaşıyorsa sevgilerimizi gönderiyor,eğer ölmüşse kendisini saygı ile anıyoruz.

Açık Büfe met üst pazar

göçebe bir topluma olduğumuz için mi acaba çok fazla **fikr-i firar** yapıyoruz

internet'e düşseydin yanına ne alırdın

geçme **ışık hızı'nı** üzme **peri kızı'nı**

bir insan epi topu kaç sayfa eder daktilo yazısıyla ve çift satır aralıklı

ben, senin **beynini seviyorum** sevgilim.. **beyninden geçenleri değil**

iki çeşit üreme vardır: - eşeyli üreme - ee, **şey'li** üreme

ne olacaksa hemen olsun

bülbül'ü altın kafes'e koymuşlar: **'ah keşke demir konstrüksiyon olsaydı'** demiş

sevişgenleri

Derya Sayın
deryasayin@yahoo.com

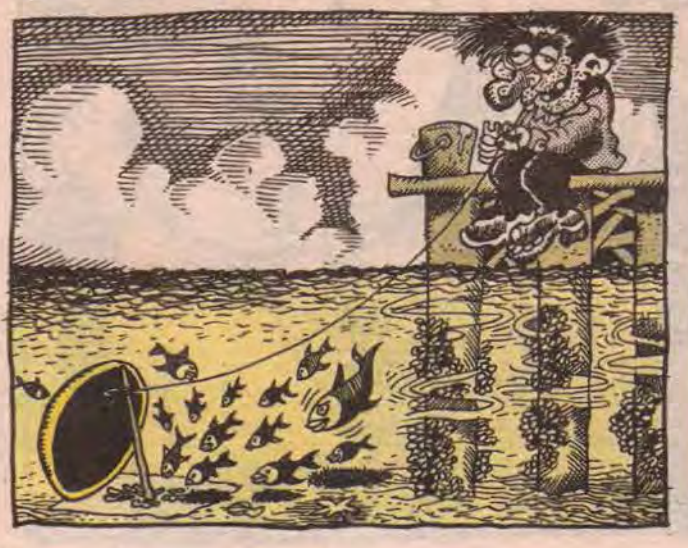

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

cemaahmet@leman.com.tr

Akşamsefası

LeMan Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80800 BEYOĞLU / İSTANBUL

daşlarda, gerekse Leman'da dikkatimi çeken mektuplarda; öğrenci kardeşlerimizin okuduklan bölgedeki insanlardan, imkansızlıklardan, sosyal eksikliklerden yakındıklarına şahit oluyorum. Benim görüşüm odur ki; düşünce ve fikir anlamında katı ve muhafazakar toplumlar kendilerini aşamazlar ve kendilerinden olmayana (aslında özde birdir) önyargıyla bakarlar. Bu bağlamda, bu kabı tutanı yıkacak olan kişiler o bölge ve kentlerdeki insanlık paydasında bütünleşmiş üniversiteli aktif ve heyecanlı gençlerdir. Ciddi anlamda halkla kaynaşma ve herkesin eteğindeki taştan ortaya dökülüp bilinçlenme, aydınlanma adına yoğun bir efor içine girilmesi gerektiğine inanıyorum. Benim acizane gördüğüm kadarıyla, gençlerimiz sanki saray kapılarında yetişmiş, aristokratlar, ulemalar soyundan geliyormuş gibi bir hal-tavır içindeler. Sanki sürgüne gönderilmişler, bir nevi çile doldurıyorlar. Ben içindeyim, gerçekten kimsenin bu kardeşlerimizin saçıyla sakalıyla ya da tipiyle uğraştığı yok. Bu tamamen sistemin bu insanlar üzerinde hedef saptırmasından başka bir şey değildir. Işin edebiyatı hep halktı, ezilenlerdi, emekçilerdi, köylülerdi fakat iş aynı potada eritmeye geldi mi mübarekler keçi yağı gibi direniyor tavada! Bizimkilerinki kocakarı ile gelinin didişmesi... Yanı kardeşim, okulu bitiince nereye gideceksin; babanın fabrikasının başına mı geçeceksin, yoksa senin uygarlıkla özdeşleştirdiğin kentler kucak açmış seni mi bekliyor? Hey yavrum hey! Şöyle bir şey de var ki, yaptıklarıyla, davranışlarıyla etrafta güvensiz bir ortam yaratıyorlar... Mesela kızlar, kardeşim bu kadar da olmaz ki, her hafta birinin kolunda... Tamam, eyvallah siz aşbnz (!) bunlan ama halkımız geri kaldı. Valla şunu açıkça söyleyeyim, gocunan gocunsun, o bölge insanıyım ve bazen eşten dostlan kişilerle muhabbet esnasında, toplum gerçekliklerii ya da vatan-millet konularında, kim daha duyarlı gibi sorularda çıkış noktası ararken, ben hep daha duyarlı ve aydın, onlann deyimiyle solcu denilen kesimi gösteriyorum. Onlarsa bana "ula onlar pezevenk, kanlar da zaten .rospu, hergün biri birinin kolunda" diyorlar. Gel de birşey anlat artık!

Bu kardeşlerimiz "bizimkilerin takıldığı kalelerde" pinekleye dursun, benim oralardaki kardeşlerim de, parmaklarına bozkurt şekli vermekle meşgul. (Bu yazı kendime, kendim tamamen monoton olduğumdandır ki herhalde herkesi aynı potada sanıyorum.)

halilecemis@mynet.com

Türkiye'den Bir İnsan Manzarası

Merhaba değerli Leman okurları. Nihat Genç abimin Kırkkündiler başlıklı yazısını okuduktan sonra, başımdan geçen bir olayı sizlerle paylaşmak istedim.

Okul yanıyıl tatiline girmişti. Şehir dışında okuyan her öğrenci gibi ben de memlekete gitmeye karar verdim. Ankara otobüsünün kalkına vakti gelmişti. Otobüse bindim ve yerime oturdum. Yanımdaki koltuk dışında bütün koltuklar doluydu. Böyle düşünmeye başlamışken, "Müsadenizle yenime oturabilir miyim" diye bir ses duydum. Kafamı çevirip baktım. Sayın abimin sağ kolu omuzuna, sol kolu ise dirseğine kadar yoktu. Bir an şaşkınlık geçirdim ve Sayın abime hemen yer verdim. Çeşitli senaryolar üretmeye başladım. Sayın abimin kolları niye böyle olmuştu. Hemen de muhabbet kurulmuyor ki... Hostes hanım içecek bir şeyler dağıtıyordu. Birşey içemeyeceğini söyledi. Ben kendisine yardım edeceğimi belirttim ve biraz ısrardan sonra kola içmeye karar verdi. Muhabbete böylece başlamış olduk.

Elektrik çarpması sonucu Sayın abimi hemen hastaneye götürmüşler. Doktorlar bu adam ölmüş diyerek morga kaldırmışlar. Aradan uzun bir süre geçtikten sonra mordaki görevliler tarafından canlı olduğu fark edilmiş. Zaman kaybı nedeniyle kollarını kaybettiğini, herşeye rağmen hayatta olduğu için hüzünlü bir sesle sevinçli olduğunu söyledi. Artık Ankara'ya varmışbk. Valizimi almaya indim. Valizimi aldıktan sonra gözlerim onu aradı ama göremedim. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Kızılay'da Ziya Gökalp Caddesi'nde yürürken Sayın abimi gördüm. Kaldırımda, bir binanın dibinde oturuyordu. Önünde ise bir mendil, belli ki dileniyordu. Onu bu halde görünce sevincim üzüntüye dönüştü. Uzaktan onu izlemeye başladım. Gözleri devamlı yerdeydi. Diğer dilenciler gibi de "Allah rızası için bir sadaka" diye bağırmıyordu. Hiç sesi çıkmıyordu. Belli ki utanarak, istemeyerek yapıyordu bu işi. Yardım etmek istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Sayın abimi orada bırakıp yoluma devam etmek zorunda kaldım... Sevgiyle dostça kalın.

Mehmet Telli

Sevgili Nihat Genç Ağbime fatihmesi dileğimle şunu eklemek istedim:

Aziz Nesin Vakfı adına bir okul yapımından bahseden ve yardım talep eden yazıyı okudum Leman'da. Ne yalan söyliyim çok sevindim. Ne güzel; zeki fakat fakir köy çocuklan artık özgür bir eğitim alabilecekten bir okula da kavuşacaklardı. Ama sonradan birşeyi farkettim, bu okul özel olacaktı fakat burslu öğrenciler de alacaktı. O zaman bu okulun Bilkent Üniversitesi ya da diğer özel üniversitelerden ne farkı olurdu ki? Paran varsa en iyi şartlarda, en iyiyi alırsın, paran yoksa... Ve bu okulda da vitrin yapacak az sayıda fakir ama zeki genç ve bir yığın zengin piçi!

Aziz Nesin'i oğlu kadar iyi tanımadığımı biliyorum, ama ağbi kemiği sızlamamış mıdır şimdi ustanın? Onun böyle bir amacı olsa, hiç yuvasına fakir ama onurlu bir halkın zeki çocuklarını -ama sadece onlan- imkan olmadığı için okuyamayacak o çocuklan alır mıydı? Bilmez miydi özel bir yuva kurup, zengin çocuklarını oraya almayı ve para kazanmayı. Yazık değil mi o yüce insanın büyük hatırasına. Kimin haddi var, böyle bir saygısızlığı yapmaya? Hele bir öneri var ki o daha vahim: 30.000 Dolar ya da fazlasını verenin ismi veya istediği bir isim bir derslik ya da laboratuara verilecekmiş. düşünsene ağbi; "Rahmi Koç Bilgisayar Laboratuarı" ya da "Aydın Doğan Dersliği". Ve bu isimler Aziz Nesin'in okulunda. Bu ne cüret ağbi, bu ne cüret!

4-5 sene evvel bir kitap okumuştum. Aziz Nesin'in hayat hikayesini anlatıyordu. O şekilde yetişmiş birisi böyle bir durumun oluşmasına ne derdi acaba? Gerçekten çok merak ediyorum.

SAYI: 550
25 MAYIS 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞCAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışma Müdürü: Zafer Akmar

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır, ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Ağbi ne olur bi el at bu olaya. Büyüyorum amca sen cesaret edersin bu konuda yazmaya. Kırıltmesinler Aziz Nesin'in adını da. İçten sevgilerimle.

Barış

Ceketini Yağmurlara Asan Adam

Dili bir karış dışarıya sarkmış it gibi. Telaşlanıp sordum; "Ne o, topuklarını kırçına değiyor?". Biraz soluklanıp cevap verdi kesik kesik; "Ahmet Kaya'nın son kaseti çıkmış oğlum! Hadi koş!".

Bu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar muhteşem bir haber; "dehşet verici bir duyguydu bizim için. Uğruna canımızı vereceğimiz, tanıdığımız ilk solcu, en baba devrimci Ahmet ağbimizin yeni kaseti çıkmıştı. Hemen koşmaya başladım bizim kankayla beraber. Az önce, "it gibi koşuyor" diye dalga geçtiğim adama çıkışmaya başladım: "Koşsana lan şişko! Kaset bir tükenirse görürsün...".

Koşarak kasetçiye gider, cebimizdeki bütün parayı, kasetçinin cam tezgahının üzerine koyar, sessizce adamın parayı saymasını bekledik. Adam parayı sayarken söylendi; "Bu ne ya? Dilenci parası gibi..." Parayı saydıktan sonra, "Bu para yetmez çocuklar, eksik" dedi. "Bir şey olmaz ağbi, fiş de alırsın" der, ama dinletemezdik. Çaresizce zulada patlar, cüzdanların en gizli bölmelerinden, harcamaya kıyamadığımız paraları çıkarır, elimiz titreyerek kasetçiye verirdik. Ama olsundu, Ahmet ağbimize canımız fedaydı. Yine kazanır, o paraları yerine koyardık.

Dükkandan çıkar çıkmaz kaseti açar, içindeki resimlere ve şarkıların isimlerine bakardık. Eğer varsa, şiirleri okurduk sessizce. Kankam hemen sorardı; "Yusuf Hayaloğlu'nun şarkısı var mı?" "Yok, bu kasette şarkı yazmamış" der, kandırırdım. Üzülürdü bizim kanka. Fazla dayanamaz, hemen müjdeyi verirdim: "Var lan! Hem de iki şarkı birden yapmış kayınço...". Haberi duyunca, "Allaaah..." diye bağırır, sanki bir yerden büyük para gelecekmiş gibi, ellerini ovuştururdu.

Bulûğ çağının verdiği enerji ile kanımız kaynar kaynardı. Yerinizde duramaz, bir şeyler yapmak isterdik. Çünkü solcuyduk, muhalifti. Dövülecek bir sürü faşist vardı ortalıkta. Elimizi çabuk tutmalıydık, çünkü bir de; yapılacak "devrim"imiz vardı. Bir yumruk vursak, yer kabuğu ortadan ikiye ayrılacaktı. Ama dünyada bizden başka solcu yoktu sanki. Bize ağbilik yapacak bir şeyler öğretip yol gösterecek birilerini arar, ama kimseyi bulamazdık. Eski solcular vardı ortalıkta. Tarihin, o devasa büyük çöplüğündeki yerini çoktan almış eski solcular... Bize "Okuyun" derlerdi. Ne okumasıydı? Hepsi yılmış komiklerdi. Bir askeri darbe ile ne hale gelmişlerdi... Bir tek o vardı gördüğümüz. Kimseden korkmadan, cesurca; solcu olduğunu, devrimci olduğunu haykırıyordu ekranlarda. Evet, aradığımız kahramanımızı bulmuştuk. Ahmet Kaya artık bizim idolümüzdü... Ona özenirdik. Aynanın karşısına geçip, ayva tüyü sakallarımızı okşar, "sakallımız ne zaman çıkacak?" diye sorardık birbirimize. Ne güzel sakalları vardı Ahmet ağbinin...

İlk onun sayesinde tanıştık sol ideoloji ile. Sonra büyüdük, sakallarımız çıktı. Ve bir zamanlar tapığımız adamı beğenmez olduk. Oysa geldiğimiz yere, onun omuzlarına basarak çıkmıştık... O ünlü ödül gecesinde yeniden tanıştık Ahmet ağbiyle... Meğer nasıl da özlemişiz onu. Sanki bunca zamandır hiç olmamış, hiç yaşamamıştı. Oysa o hep oradaydı. Gören gözler onu daima görüyordu.

Kimse gülmesin ve inkar etmesin; Sezar'ın hakkı Sezar'a... Şu an, onbinlerce genç solcuysa, bunu Ahmet Kaya'ya borçluyuz. Bizi sol ideoloji ile bu adam tanıştırdı, sonraları inkar edip, hatta kıl'üfler savurduğumuz Ahmet Kaya...

Senden, seninle aynı kaderi paylaşan dostlarından bir "Merhaba"yı esirgeyenlere yapbğın sitemi, kimse üzerine alınmadı.

Ceketini Yağmurlara Asan Adam... Demek sen şimdi gittin, ve bir daha hiç olmayacak mısın?

Hakan Yalçın / hyalcin17@hotmail.com

Aydınlara Aydınlığa...

Sevgili "Amasya Elması" öncelikle yanlız olmadığını bilmek güzel. Seni ışıklı bir sevgiyle kucaklıyorum. Ve Ayşegül isimli öğrenci... Büyük bir ihtimalle Konyalı'sın. Leman'a insanlar paylaşım için yazıyorlar yani senin gibi polemik yaratmaya çalışmıyorlar. Sana bu ilk ve son cevabım... 11 Mayıs 2002 tarihli sayıdaki mektubunda yazdıklarını yaşının küçük olmasına bağlıyorum. Bazı şeyleri daha anlayamazsın. Bi de Konyalı'ysan tüh! Selçuk Üniversitesi'ndeki olanakları bana sayar mısın? Konya'ya huzur verici demişsin. Evet! Kız öğrencilerin durmadan taciz edildiği, tecavüze uğradığı, o yakıcı güneşin altında kısa kollu bile giyilemeyen, insanların iğrenç bakışlarına maruz kalınan ve daha 5 yaşındaki bir çocuğun otobüste kendinden geçmişçesine çocuk şarkıları yerine ilahi söylediği bir şehirden bahsediyorum! Huzur anlayışlarımız biraz farklı galiba! Ayrıca emin ol ki fikirlerimi asla Konyalılarla paylaşmam. Hz. Mevlana'nın şehri deyipte anlattıklarıma örnek oldun. Dini her şeye alet etme ve büyümeyi bekle! Bu arada aynı tarihte yazan taneli jarva'ya da selam. Bahsettiğim saç, sakal, küpe mevzusu burdan hiç eksik olmuyor. Sırf bu yüzden dayak yiyen çok arkadaşım var. Bütün yazdıklarına katılıyor ve seni kucaklıyorum. Herşeye ve herkese rağmen hayat yaşamaya değer. Yüreğinizdeki ışığı, düşüncelerinizdeki aydınlığı kaybetmemeniz dileğiyle... AYDINLIĞA Sim... Sevgiler Leman...

Portakal

Bir Deli Hikayesi

İstanbul'un göbeğinde, Taksim'de yaşayan, yaşı 23 civarında olan, 2 dil bilen ve tip olarak da yakışıklı diyebileceğimiz bir insandır Suat. Turizmle uğraşmaktadır. Liseyi bitirmiş, tabiri caizse bir baltaya sap olamamış, askerlik yaşı geçmiş fakat halla üniversitede İktisat okuyan, fakat bölümünü hiç de sevmeyen bir DELİ'dir Suat. Evet DELİ. Çünkü insanları anlayamamaktadır. Ve delirtmişlerdir Suat'ı. Aslında kendine göre çok normal biridir o. Ama dışarıdan bakanlar Deli Suat derler ona. O da anlayamamıştır. "Niye deli diyorlar bana? Çıldırmış bunlar, şu hallerine bak!" diye düşünür. O aslında normaldir. Ya da o delidir toplum normaldir. Ama Suat kimsenin namusuna yan gözle bakmaz. Hatta öyle arkadaşlıkları olmuştur ki beraber aynı yatakta yattığı arkadaşlarının kılına dokunmamıştır. Gerçek dostluk budur belki de. Ya da Sapık'tır, DELİ'liktir. İçki içer bir köşeye çekilir. Kimseye laf demez, oysa ki insanlar içip bağırarak gezerler. Toplum ona göre değildir anlaşılan. Hayatında yapmayı en çok sevdiği şey yabancı insanlarla konuşmaktır. Onlar Suat'ı anlar çünkü. Suat yaşadığı ülkede delidir. Ama bir yabancıya göre normal. Yabancı dediğimiz insanların aslında kendine göre insanlar olduğunu anlamıştır Suat. Bu yüzden turizmi seçmiştir. Suat'a göre o insanlar Suat'ın arayıpta bulamadığı kendini tamamlayan parçalardır. Ya da Suat öyle hissediyordur... Belki de ona deli denmesinin en büyük nedeni ilginç bir insan olmasıdır. Otobüse bindiğinde bile insanlar ona değişik gözlerle bakarlar. Kıyafeti ve saçları ilginçtir. O yüzden pek toplumla bir araya gelmemeye dikkat eder. Bazen herkesten ve herşeyden kaçmayı düşünür. Sonunda ne yapacağına karar verir. DELİ olduğunu kabul edecektir. Evet Suat Deli'dir. Ama hiçbir şeyden de sorumlu değildir. Oy vermek zorunda değil, kibar olmak zorunda da değildir. Otobüse binmez, istediğini yapar. Gönlü rahattır artık... Peki sizce biz mi deliyiz, yoksa Suat mı?.. Dersiz tasasız olmak mı delilik, yoksa dünyanın kahrını çekmek mi?

Rumuz: Paranoid House

Tel: 0 212 292 95 65 (4 Hat) • Faks: 0 212 251 42 44 •
İlanlık için Tel: 0 212 292 95 65 (112) Bayiler için - 0212-880 40 75
• Dağıtım: DOP - 0212-622 22 22 Adres:
Istiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet

ÖZGE SAMANCI

Lütfü Oflaz

Gelecek birgün gelecek!

Mevsim bahar; ülkenin çoğunluğu ilkbahar; ülkenin başında sonbahar!

Ülkenin çoğunluğu genç, yani hayatlarının ilkbahannda.

Ülkenin başındakiler ise hayatlarının sonbahannda.

Başbakan ile Cumhurbaşkanı'nın yaşlarının toplamı 1,5 asır civarında.

Eğer büyük bir direniş örgütlemeseydik de Demirel yeniden cumhurbaşkanı seçilseydi, cumhurbaşkanı ile başbakanın yaşının toplamı olacaktı 1,5 asırdan da fazla.

Elbette böyle bir ülke geleceğe uçarak, koşarak giden ülkelerin yanında ağır aksak kalır.

Elbette ileri ülkelerde ilkbahar yaşanırken bu ülkede sonbahar yaşanır.

Baksanıza Başbakanımıza; sonbahar gibi saranp solmuş.

Hastane başbakanlık binası! Yoğun bakım odası Başbakan'ın makam odası! Ambulans Başbakan'ın makam aracı! Tekerlekli sandalye Başbakan'ın makam koltuğu! Sedye de Başbakan'ın çalışma masası olmuş!

Ne yazık ki dünyanın en genç nüfuslu ülkelerinden biri olan ülkemizi çoktan müzeye kaldırılması gereken tarihi eserler yönetiyor!

Yoksa Atatürk, Cumhuriyet'i gençlere değil de bu tarihi eserlere mi emanet etti?!

Oldu olacak öldükten sonra da Ecevit'in ruhunu Rahşan Hanım çağırsın ve onun ruhu yönetsin ülkeyi.

Ne hazindir ki bu ülkede ilkbaharlar hep sonbaharlar yönetti.

Sonbaharlar ilkbaharları hep yok etti.

Artık bu durumun değişmesi gerekmez mi?

İlkbahar hayat demek, sonbahar ise ölüm.

Yönetmesin ölüm hayatı.

Yönetmesin ölüler bizi!

Ülkeyi sonbaharlar değil ilkbaharlar yönetsin!

Ülkeyi geleceği olmayanlar değil geleceği olanlar yönetsin.

İnanıyoruz ki **gelecek birgün işbaşına gelecek!**

lo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

Doyma Noktası

Ender Özkahraman

Geçen gün Şişli'de yürüyordum: Halaskargazi Caddesi üzerinde genç bir adam gördüm, dileniyordu... önünden geçtim

AÇIM

Ve az ilerde dönüp arkama baktım: Genç adam kafasını montunun içine iyice görmeye mi çalışıyor?.. evet!

Herhalde yeni oturmuştu oraya... iyice dikkat ettim: Adam montunun içinde kaybolmak için özel bir gayret sarfediyordu...

AÇIM

Ve az evvel yazıp, önüne dayadığı bu; kocaman yazıdan utanıyordu...

AÇIM

İnsan utanır mı açlıktan? Bu durum yüzünden başkalarının yardımına muhtaç hale gelenler ne zaman utanç nesnesi oldu? Benim haberim yok!..

AÇIM

Herneyse... genç adam ne yaptı-ne etti, biraz sonra montunun içinde kaybolmayı başardı! Artık ne başı, ne de elleri görünüyordu...

AÇIM

Herkes, onun 'kaybolduğu'anın akabinde birer, ikişer kutunun önünde durup para bırakmaya başladı!..

Durumunu bu kadar kısa, net ve dolaysız yoldan, dürüstçe ifade edebilen kaç kişi tanıyoruz etrafınızda?..

AÇIM

Burada gerçekleşen bir yardım eylemi değil kesinlikle!.. Bir bedel ödüyor herkes...

Miktarı, herkesin gönlüne bırakılmış bir bedel!.. Gönül rahatlığıyla yapılan "ödeme"ler yavaş yavaş doldurуyor karton kutuyu...

AÇIM

"ödeme" dedim, evet! Çünkü bu cesur adamın emeği kesinlikle karşılıksız bırakılmamalı...

AÇIM

Utanç duygusunu bir montun dışına taşırmakta bu kadar usta bir adamın harcadığı emeğin bahsini ediyoruz!..

AÇIM

Alçakların ve utanmazların cirit attığı caddelerde genç bir adam vaziyetinden utandığını ima eden bir hayasiyet abidesi gibi duruyor!

Bir yerde halen utanç hisseden ve hissettiren insanlar varsa ancak o zaman; oyerde bahsi edilebilir umudun!

Yoksa, hepimizi karanlık günler bekliyor!..

VISA

Orada; montunun içinde karanlıkla başbaşa bıraktığımız genç adamın hissettiğinden daha siyah, daha karanlık dolu günler!..

Bkz...

Aksamsetasi

551

1 Haziran 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/22- 600.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

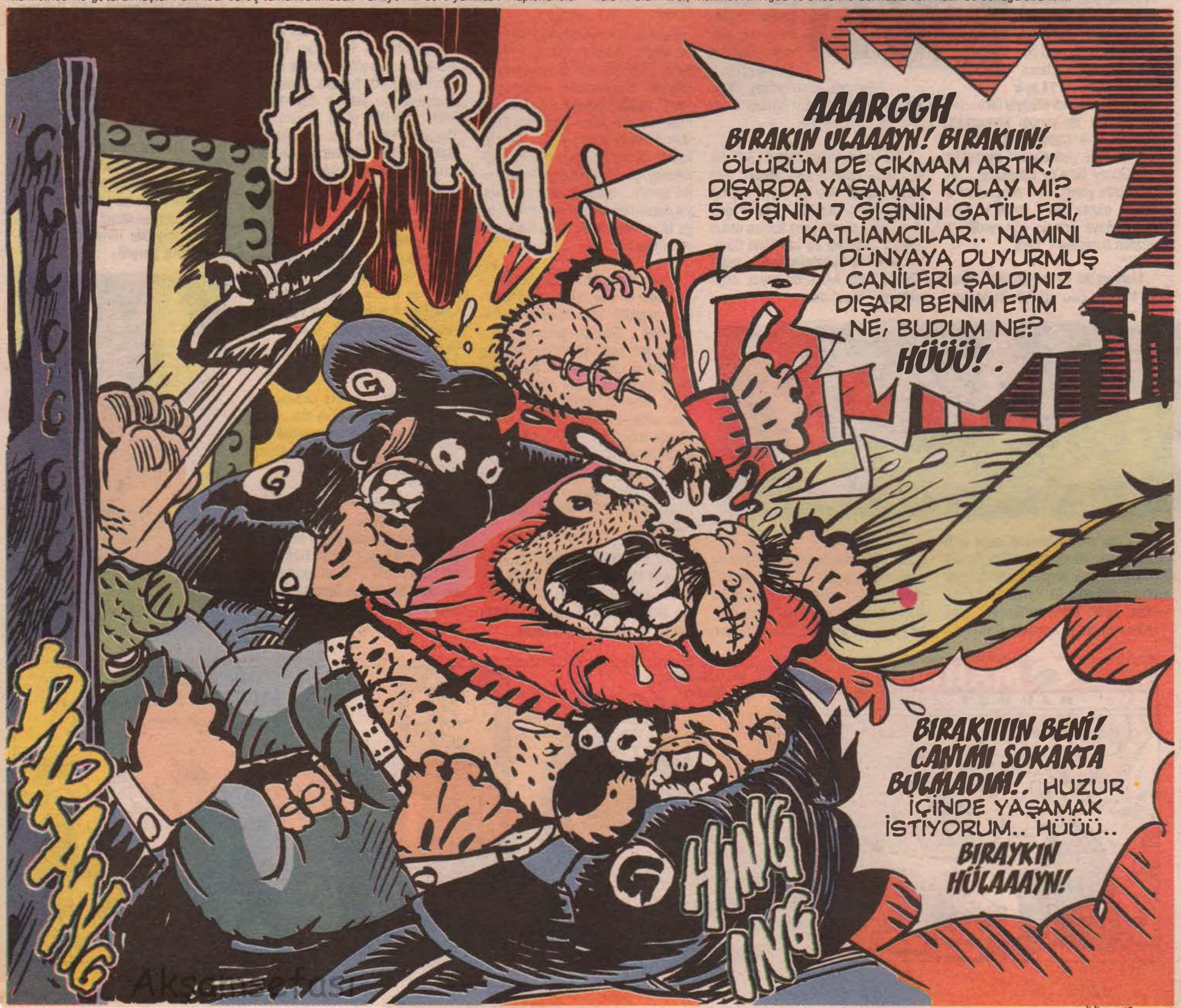
LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

Seçkin Katiller, Hırsızlar, Arsızlar, Irz Düşmanları Aramızda...

Hükümetin ağır kanadı MHP'nin bastırmasıyla Türkiye'yi provakosyonları, planlı cinayetleri 12 Eylül'e götüren eski kadroları, Çatlı'nın başında olduğu ekipten seri ve profesyonel katiller Ağca'lar, Kırcı'lar, İsa Armağan'lan af yasasına katma girişimleri sonuç verdi. Bu arada 40 bine yakın seri katil, tecavüzcü, hortumcu, hırsız, vurguncu serbest kaldı. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in veto ettiği, aynen kabul edilerek ikinci kez önüne geldiğinde imzalamak zorunda kaldığı Af yasası, yine Sezer tarafından Anayasa Mahkemesi'ne götürülmüştü. Hukuksal süreç tamamlanmadan Türkiye'nin dört yanındaki hapishanelerden içinde ülkücü İsa Armağan gibi toplu katliamcı bir çok katil, hırsız salıverildi... Sonrasında... Siyasi iktidarın korktuğu oldu; Anayasa Mahkemesi Af yasasını iptal etti. Ancak yürütmeyi durdurmadı... Basiretsiz politikacıların her bir yerine bulaştırdığı "Af"tan 40 bin kişi yararlandı. Aynı durumda tahliyeyi bekleyen 5 bin kişi ise hapis yatmaya devam edecek... Bir hukuksal katliam, bize uygun alaturka bir sonuç... F tipi cezaevlerinde ömürlerini çürüttüğünüz siyasi mahkumları, düşünce suçlularını bir kenara bırakın, içerde kalan Haluk Kırcı, Mehmet Ali Ağca ve bilcümle acımasız seri katili de sokağa bırakın... .

ÖZTÜRKLER HİLTON'DA

(Tanrı, Türk'ü -internet virüslerinden- Korusun!)

Hilton Convention Center'da hazırlıklar gündüzden başladı... Sedat Peker bir yandan yemekleri manevi oğlu Küçük Onur'a tattırıp fikir alıyor, bir yandan da salonun kadife perdesiyle san-rugan ayakkabılarını parlatıyordu... Hilton'un halkla ilişkilerinden Simin adlı bayan, Peker'i perdeye dokunmaması için uyardı... Sonuçta Simin adlı bayanın Dubai Hilton'a 'pike ütücüsü' sıfatıyla tayini çıktı... Sedat Peker, bi ara **"Lan bu kadar hazırlık yapmışken politikaya mı atılsam acaba"**, diye aklından geçirdi ama henüz televizyon sahibi olmadığı için bu fikirden vazgeçti...

***

Geceye katılan ilk önemli konuk Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy'du... Peker "Bir nevi federe Türk devleti başkanı olan Haluk ağbimizi ululanım" dedi ve Ulusoy'a 14 ayar altın rozetini kendi elleriyle taktı... Haluk Ulusoy da yaptığı konuşmada "Şu an Türk çocukları, tarihlerinde bir kez daha yedi düvelle çarpışmak için Güney Kore'de bulunuyor... 3-4 puan bize yeter!.. Son maçta ters bi durum olursa Sedat Peker kardeşimiz devreye girmeye söz verdi!... O yüzden buradayım" dedi...

***

Mehmet Ali Yılmaz, emekli orgeneral Muhittin Fisunoğlu'yla birlikte gel-

di... Çiftin ortama alışana kadar elele dolaşmaları dikkat çekti... Dev Türkdük harikatı önünde sembolik olarak demir döven Mehmet Ali Yılmaz terleyince, bizzat Sedat Peker tarafından sırtına ütülenmiş havlu konuldu... Yılmaz'ın dinlenirken 8 gözlemeyi içiçe sarıp ısırdığı ve şerbet içtiği gözlendi...

Muhittin Fisunoğlu, Türk dünyasına hizmeti geçen Türkçülere verilen plaketi kendi adına kabul etmedi... Fisunoğlu "Ben plaketten, şiltten tiksindim kardeşim... Sırf plaketlerimi koymak için Silivri yolunda ev tuttum... Ama www.ozturkler.com'da yönetim kurulu üyeliği verirlerse şeref duyarım" şeklinde konuştu... Ayrıca emekli orgeneralin yakın çevresine "Ben Sedat Peker'in davetinden habersizdim... Harbiye Orduevi'nde otururken Mehmet Ali Bey arayıp 'Paşam Hilton'da Alman Bira Festivali var... Gidelim, güzel insanlar görelim' deyince buraya geldim... Bilsem gelmezdim... Zaten ben asker olmayı değil, aranjör veya dedektör olmayı isterdim" dediği öğrenildi!..

***

Ünlü konuklardan Mehmet Ali Erbil de "Sedat Peker'le işim olmaz... Ben olayı oyuncu dostum Peker Açıkalın'ın sünnet düğünü sanarak geldim... Yine de misyona katkım olsun isterim... Mesela bu yaz Türki Cumhuriyetler'de Çarkıfelek turnesi yapılabilir... Zaten Kıbrıs da baydı, değişiklik olur biraz" dedi...

***

Bir diğer emekli general Veli Küçük konuşma yapmakla kalmadı, mehteran grubunun eşliğiyle "Küçük asker, küçük asker, n'apıyorsun bana göster" şarkısını söyledi... Küçük ayrıca, bir reklam şarkısına gönderme yapmayı da unutmadı:

"Ne yapsam, ne yapsam
Kızıl Elma hesabı açtırsam,
Kurtulur muyum bunalımdan
Buraya kapılansam?!
Ne kadar enteresan!.."

Konuşmasına "Adım Veli Küçük ama işlevim büyük" şeklinde başlayan ex orgeneral şöyle devam etti: "Türk birliği mutlaka tecessüs edecektir... Olmadı Türk lokumu tecessüs eder, Türk kahvesi şeyeder... Asıl Türk milletinin yolu Tarın dağlarından, Ergenekon'dan, Susurluk'tan geçecek... Globalleşmeye karşı değiliz, ben daha bu sabah globalleştim, hem de üst üste iki kere!.. Avrupa Birliği'ne girelim ama bu onurlu olsun... En azından Küçük Onur'lu olsun!.."

***

Gecenin sunuculuğunu Erkan Yolaç yaptı... Yıllar yılı "evet-hayır" oynatan Erkan Yolaç'ın sunuculuk teklifine hiç düşünmeden, saniyesinde "evet" dediği öğrenildi... Gazinocular Kralı Fahrettin aslan "Krallığım Türklerin hizmetindedir" dedi!.. Geceye katılan deprem uzmanı Şener Üşümezsoy ise "Ben buraya bilirkişi olarak geldim... Şurda yaşanan bir sosyal depremdir, bir etik sarsıntıdır" diye bişey söylemedi, bunu ben yazıyorum şu an!..

***

Gönül Yazar ve Adnan Şenses'in "yaşayan en eski Türk ses sanatkarları" oldukları için davet edildikleri öğrenildi... Şenses gece boyunca birkaç kez ceketeni beline bağlayıp oynamaya kalkıştıysa da Sedat Peker'in sabit bakışlarını görünce vazgeçti... Osman Yağmurdereli "Bu bir dost sofrasıdır, hayatta en sevdiğim iki şey, mineraller ve generaller yanyana, ne güzel" derken; Seda Sayan bluğ çağından bu yana milliyetçi olduğunu, ülkücülüğünü Kadırga Ülkü Ocakları'nda kısa dönem yaptığını belirtti...

***

İbrahim Tatlıses gecenin sürprizini yaparak Merinos halısının içinde geldi... Halının açılmasıyla ortada beliren Tatlıses, Pala Remzi türküsünün ülkücü versiyonu olan Göktürk

Remzi'yi söyledi... Orta Asya'dan göç eden Türkler'e Asena adlı dişi kurdun yol gösterdiğini hatırlatan Tatlıses "Bana da Asena yol gösteriyor, demek ki ben de özbeöz Türküm... Huluti gibi şerefsizler, bu vatanın düşmanıdır" dedi!.. Tatlıses şöyle devam etti: "Dostum Peker'in site açması çok güzel... Aslında bi araba galerisi açsa daha net görülürdü dışardan, ama bu da iyi... Londra'ya, Paris'e gidiyorum, oradaki insanlar tarihlerine sinek kondurmuyor... İş milliyete, tarihe gelince normal-sakin bir Londralı, 'Londragon' olup çıkıyor... Ama biz tarihimize böcek bile konduruyoruz... Kesinlikle tarihimize böcek kondurmayalım arkadaşlar... Artı, İpekböceği var da baharatböceği niye yok?.. O da yol, bu da yol... Bitsin bu çarpık ilişki, bu ikslarç zihniyet!..."

***

Korkut Eken hapiste olduğu için ödülünü oğlu Koray Eken aldı... (Korkut Eken gelemedi ama ertesi gün tüm kadronun toplu halde Korkut Eken'e gittiği ileri sürüldü!..)

***

Turan idealini temsilen kurulan, "www.ozturkler.com" sitesi, konukların huzurunda Sedat Peker tarafından açıldı... Site içinde "İyi bir Türk olmanın 17 bin yolu", "Turan hareketi nedir, aktör Süleyman Turan'la niye bir ilgisi yoktur", "Öztürk; öğün ve güven yeter, nasıl olsa çalışan enayiler var" gibi bölümlerin yer aldığı gözlendi...

"Meşhur eserlerin Türkçe versiyonları" kısmında bulunan isimler ise şöyle:

- **80-90 Günde Devrialem!..**
- **Silahları Ruhsatsız Üç Silahşörler!..**
- **101 Dalmaçyalı, 34'ü Dalmaçya'nın İçinden!..**
- **Karayağız Kardeşler ve Kirveleri!..**
- **Denizler Altında 20.000 Fersah Kelepir Arsa, Devren Kiralık, Mutasyonoğulları Anonim Ortaklığı!.**

Sitenin açılışında yer alan "Ulu Tann... TÜRK'e zevk ve rahat verme! Bilakis zahmete alıştır!.. Türk'ten hırsız, namussuz türerse hemen kahret!.." cümleleri ise konukların genel arzusu üzerine silindi... Gece biterken dolunay bile Türklüğünü haykırmak istiyor gibiydi!..

Akşamsefası

LeMan

Türk tipi inek üretmek, zirai ilaçlı sebzeleri inkar etmek gibi lüzumsuz işlere takılan Tarım Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalp'i ilaç içerken görüntüleyen muhabir, korumaların hışmına uğradı.

ÖTV imtiyazlı şirketlere özel soygun vergisi

AFYON'UN CAZ VE KLASİK MÜZİK FESTİVALİ DÜŞMANLARI müzik festivali düzenlendiği için müzik öğretmenine hayatı zehir eden talihsiz aylar

ADD AFYON ŞUBESİ caz müziğiyle türkülerin bozulacağını yazan gazeteciye ödül veren kara cahiller

DEVLET BAHÇELİ çin seddinde turan hayali

İGDAŞ 400 milyarlık kalitesiz göstergeli binaya 300 milyar kira ödeyen hortum manyakları

EYÜP GENÇ İ OAŞ'a bağlı kira ödeyen binanın sahibi AKP'li belediye başkanı... cuddarın dini imanı yok..

ÇOCUK PORNOCULARI 3 milyon odeyip serbest kalan sapık tacirler

M.ALİ ERBİL

İ. TATLISES

HALUK ULUSOY

VELİ KÜÇÜK

SEDA SAYAN

ERKAN YOLAÇ

M.ALİ YILMAZ

VS.VS. sedat peker'in internet sitesi açılışında görüntü verenler

TONY BLAIR mültecilere vur emri çıkartan sahtekar demokrat

LALELERDE İKİ HAFTA ÖNCE HEP BERABER LALE OLDUK "nez-maria" nassı "nez-mina" oldu!

F Tipi cezaevlerinde ısrar ederek, ölüm oruçlarında, kanlı operasyonlarda yaklaşık 90 tutuklu ve hükümlünün ölümünden sorumlu tutulan Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün hazırladığı "Şartlı Salıverme Yasası", katliam sanıkları, ırz düşmanları ve hırsızların da içinde bulunduğu 40 bin kişiyi sokağa saldı...

Ankara Balgat'ta dört kahvehaneyi silahla tarayarak 5 kişinin ölümüne, 14 kişinin yaralanmasına neden olan sözü faşist katil İsa Armağan, affedilerek aramıza katıldı!!!

Ülkücü mafyanın önde gelen isimlerinden Sedat Peker'in "Turan ideali"ni temsilen açtığı internet sitesinin tanıtımına siyaset, iş, spor ve Susurlukçuların önde gelen isimleri katıldı. Hilton Convention Center'da yapılan tanıtım gecesinde 1500 konuğa 14 ayar altın rozet takıldı.

YÜRÜ BE BAŞKANIM KİM TUTAR SENİ!..

Liberal Demokrat Parti Başkanı Besim Tibuk, düzenlediği basın toplantısında devletin kumarhane işletmesi gerekliliğine dikkat çekti!!!??? Kendi de kumarhane işletmecisi olan Tibuk, kumarhanelerde dar gelirli, emekli ve ev kadınlarının da kumar oynayacağı bir bölüm olması gerektiğini savundu.

Güvenlik güçlerinin canlı bomba olduğu iddiasıyla vurduğu Burak Yapıcı kaldırıldığı hastanede kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

daral&timsah

tridanazomicambivetsiziler

daral@leman.com.tr

DEVAM EDECEK..

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

iki kişi
konuşurken
ÖZNE
üçüncü şahıs

mantığın
bittiği yerde
başlar
bu ülke

doymamış yağ
doymuş yağ'dan
hakkını alır
bir gün

her koyun
kendi bacağına
epilasyon
yaptırır

yaş otuz beş
yolun yarısı eder
ZONTA gibi
ortasındayız
ömrün

solcular
mutlu yarınlar
peşinde
sağcılar
muhteşem dünler
işte böyle böyle
geçiyor bugünler

fenalık
düşmanın
asli işidir..
insana, kötülük
sevdiklerinden
gelir

laf getirip
götürenleriniz
bol olsun

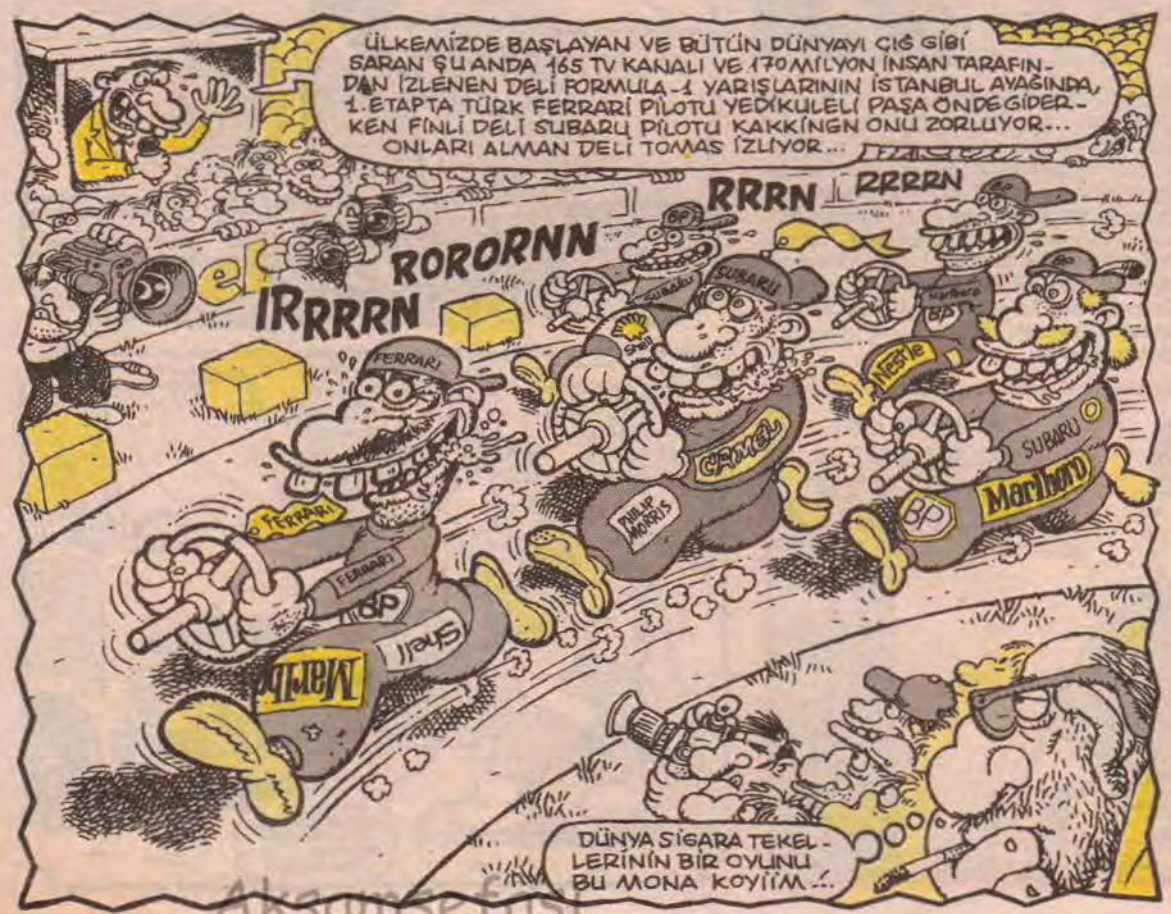
gıdaklamaz
tavuk
gıdıklandığı
için

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

karatan@leman.com.tr
Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

DUMUR DETAYLARI

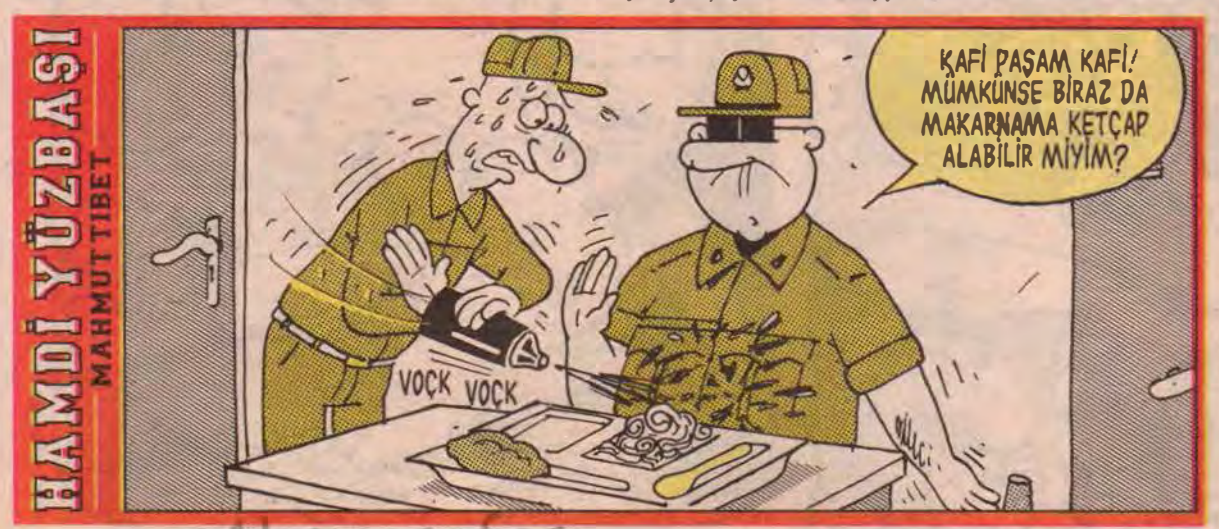
Güneri İçoğlu

Komşunun oğlunun maç yapaiken ayağı burkulmuş, tendonu kopmuştu. Acı içinde kıvranan çocuğu, ailesinin isteği üzerine alel acele sigorta hastanesine götürdük. Acil servisten sevk ile asansörler çalışmadığı için yalnızca bir kat yukarı çıkmak için tekerlekli sandalyeyle hastane bahçesinde üç tur attık. Öyle ki yokuşlarda, rampalarda Sysipos'un kayası gibi, tekerlekli sandalyeyi ite ite yanlış tarif edilen bir yere gelince tekrar aşağı inip sonra yine aynı yokuşu tırmanıyorduk. En sonunda bitap düşmüş bir halde poliklinliğe ulaştık...

Doktor, muayene ederken çocuğa, **"Hangi takımı tutuyorsun sen? Yaptığınız maç kaç kaç bitti? Sence kim şampiyon olur?.."** falan gibi şeyler söyledi. Sonra da çocuğun annesi'yle bana doğru dönüp, **"Alçıya alıcaz, tendom kopmuş, ilerde ameliyat olması gerekebilir"** dedi ve gitti. Ben de çocuğun annesinin rica sıyla doktoru buldum ve sorusunu iletti**m.** Doktor o sırada biriteriyle konuşuyordu. **"Doktor bey ne zaman ameliyat olması gerektiği nasıl anlaşılacak?"** dedim. Bana **"Kardeşim burası isteyenin istediği zaman gelip sohbet yapacağı yer değil!.."** diye çıkıştı. Alçı gibi donduma kalıdım. Ardından şu detayla ters şok etkisiyle ayılıp kendime geldim. Küçük bir kızın iyileşmiş ayağından alçı çıkaran bir hasta bakıcı, kalıp halinde çıkan alçıyı kızcağıza uzatarak **"Al, karda giyersin"** dedi. Kız; **"Aamaan ne giyicem be!.."** şeklinde karşılık verdi alçıdan yeni çıkmış ayağını tatlı tatlı kaşıyarak...

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELLİ BARUL MARKET

PICTURES CAN BARSLAN

VERİLMİŞ SADAKA bulunur... Her türlü felaketten musibetten beladan korur. **VERİLMİŞ SADAKA...**

Yarası olan **GOCUNUR**!.. Hayatta bir kere bile gocunamadım diyorsanız her bedene her cilte uygun **YARA SETLERİ** geldi... Alın GOCUNUN!..

SAZAN gibi atlamayın iyi düşünün, koz vermeyin... Her türlü **SAKINCA** için **ÇEKİNCE** geldi...

İş yerinizde!.. Dünyanın ekmeni var, ama **AYIN ELEMANI** yok mu? Marketimizde dabilir... Bi bakın bakalım.

Kişi kendini bilir ise bilirkişi olur... Kişi kendini bilmez ise çay kaşığı olur... Kendinizi tanıyın, iyice düşünün. ölçün, biçin sonra harekete geçin.. **BİLAHARE** var... **BİLAHARE...**

ÇOK YAŞAMATİK!.. Teknoloji suçu, suç korkuyu korku, yalnızlığı getiriyor... **YALNIZSINIZ**!.. **HAPŞIRDINIZ**!.. Ama çok yaşa diyeniniz yok, işte çözüm! Hapşırık sesine duyarlı, anında çok yaşa diyen **ÇOK YAŞAMATİK**!..

Pişmanlıklarınız için **KEŞKE**, memnuniyetleriniz için **İYİ Kİ**... KEŞKE ve İYİ Kİ... (Promosyonda)

PIŞŞIIIK kremi geldi... Pışşık yaparken gözaltlarınız kırışmasın... Doğal bitki özlü **PIŞŞIK KREMİ**...

Sorun **LULUK** ve Yükün **LÜLÜK**'lerinizi bilin... Beşli paketlerde **LULUK** ve **LÜLÜK** bulunur...

Yaşam fonksiyonlarınız durmasın!.. DIIT... DIIIT... DIIT... DIIT... var... Modüler DIIT alın, ucuza ekleyin... Hayattan bıkanlar için DIII

komikaze

Tüm hakları saklıdır., Copyright by Erdil Yasaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

ŞOK! VÖSYM SINAV SORULARI ÇALINDI!

Türkiye'de mizahçı olmanın en zor ve sinir bozucu taraflarından biri, yarattığınız tiplerin, esprlerin, formatların emeğe saygısız bazı tipler tarafından acımasızca yağmalanmasıdır. Özel televizyonlarla birlikte ivme kazanan, internetin ülkemize girişiyle ayyuka çıkan bu emek hırsızlığını yazmaktan, söylemekten dilimiz üzüldü bitti.

Sadece televizyonla ve internetle de sınırlı kalmıyor bu durum. Koca koca, bünyelerinde onlarca insan çalıştıran gazetelerde Leman yazar-çizerlerinin ürünlerini "internette dolaşan espri" olarak kullanıldığını da gördük, anlı şanlı köşe yazarlarının bire bir format çaldığını da. Son olarak, arkadaşımız Vedat Özdemiroğlu'nun yıllardır yazdığı VÖSYM formatı. Sabah gazetesinin Günaydın ekinde "mizah yazarı" olarak istihdam edilen Hakan ve Utku tarafından cumartesi günleri "ÖSS Deneme Sınavı" başlığı altında kullanılıyor. Bu arkadaşlara sorarsanız yaptıklarının emek hırsızlığı olmadığını, VÖSYM'yi bire bir kullanmadıklarını söyleyecek, format araklamanın da bir tür yağmalama olduğunu kabul etmeyecekler. Kendilerince mizahçılık yapan bu arkadaşlar yaptıklarının bire bir emek hırsızlığı olduğunu anlayacak kadar "alemi" bilen insanlar. Türkiye bir taklitçilik cenneti olduğu, yasalarımız böyle dolaylı hırsızlıkları suç saymadığı için durumu siz okuyucularımızla paylaşmak dışında bir şey gelmiyor elimizden.

Leman

Keyif verici maddeler

HAKAN & UTKU

ÖSS DENEME SINAVI-V

1- A kentinden B kentine giden bir atlı, yolda güttüğü bir otostopçuyu da atına almıştır. Bu sırada değişiklik C kenti yolunu seçen atlı, bu yolda da atın arkasına bir otostopçu almıştır. Bu atlı yine daller da D kentine giden yola saparsa ve yolda atına bir otostopçu daha alırsa buna fizikte ne denir?

a- Ek insaf prensibi
b- At da ne atmış be kardeşim, gılı çıkmadı yaaa
c- Atın ölümü otostoptan kurama
d- Daha yok mu teorisi
e- Hepsinin birisi

2- Tarihte küçük milletlik geçinemeyip, önüne gelenle savaşan ve dünyaya küstüp, kendi kendine yok olup giden kavim aşağıdakilerden hangisidir?

a- Terörler
b- Gizlioğulları
c- Edepsizler
d- Kindarlar
e- Neboçlar

3- "Margarinsiz öyle saf bi kurabiyi tasavvuf sanıyor" cümlesinde gizli özne var mıdır?

a-Vardır ama nerede olduğunu söyleyemem, çok gizli.
b-Gizli özne margarinin yanındaki keçiçap şişesinin arkasında saklanıyor.
c-Gizli özne yoktur. Gizli özne vardır. Margarin gaz yapar.
d-Gizli özne falan yoktur. Ayrıca paranoyakların da alemi yoktur.

4- "Bende çocuğum olursa adını endopilazmik redikulum koymak istiyorum" diyen ünlü büyüleş kimdir?

a-Mitokondri Melahat
b-Habip Amipgil
c-Vechi Hücrevi
d-Sör William Foolish
e-Hepsi birden koro halinde

11 Mayıs 2002

Keyif verici maddeler

HAKAN & UTKU

ÖSS Deneme Sınavı VI

1- Nedret bir işi 5 günde bitirmektedir. Necip ise aynı işi Nedret'e geçildik olsun diye sabahlayıp 2 günde bitirmektedir. Bu durumda Nedret işten kovulur, son parasıyla loto oynayıp büyük ikramiyeyi kazanırsa ve de intikam için kovulduğu şirketi satın alırsa Necip'e ne gözükür?

a- Kapı gözükür
b- Sivrilen işaretler. Yaralılar gözükür.
c- Hâbeli alınca zehire gidip 3 yıllık rapor almak için doktora gözükür.
d- Necip Nedret'in kapılarından cinnet getirir. Nedret'i vurur. Mapushane yolu gözükür.
e- Aksakallı Dede gözükür. Bir sonraki loto çekilişlerinde kazanacak numaraları söyler.

2- "Rüstem babasından kalan işhanı ile fabrikayı 100 bin liraya satıp" cümlesindeki Rüstem nedir?

a- Valla söylemeye dilim varmıyor.
b- Delidir. Ne yapsa yeridir.
c- Ölü dümdür. Kardeşleri hâbeli alınca Rüstem'i linç etmiştir.
d- Bana sitti diye söylemiyorum, Rüstem gibiler oldukça satamaz yere gelmez.
e- Rüstem babasının kemikleriki sultanın bir hain evladır. Şimdi bey rahmetli onları alınca kadar neler çekti ben biliyorum.

3- Bir minibüsteki yolcuların 2'si grip, 4'ü uyuz, 3'ü kabakulak, 5'i sarılıktır. Muavinin tahsil, şoförün de baser olduğu bilindiğine göre bu minibüs nereye gitmektedir?

a- Şoförün kanının pıhtılaştığı yere gitmektedir.
b- Düğüne gitmektedir
c- Mezhule gitmektedir.
d- Londra'ya gitmektedir.
e- Nereye giderse gitsin, yatar ki durmasın.

18 Mayıs 2002

O KİMSESİZ YARIŞIN...

Şiir hayattan daha hayat
tıpkı gözlerindeki o yıkım gibi
yaşamana izin verdiğin her şey
ellerindeki o çılgın sessizlikte şimdi

Hayat şiirden daha şiir
tıpkı arzularının içindeki sonsuz koşuya
yenilmesi gibi

Artık ne şiir, ne de hayat anlatabilir seni...
Her akşam bir başına kurtladığın,
galip başlayıp yenik bitirdiğin
o kimsesiz yarışın
senden çıktı şimdi...

O KANATAN RÜYA...

Hatırladım seni
bu büyük boşluğun içinde
neden böyle çok sevildiğini...

Sen hayatın onca içinde olduğun halde
her şeyden ince bir tülle ayrılıyorsun,
her şeyden çocuksu bir kanla
eksik yaşanmış bir baharla ayrılıyorsun...

Kim sevse seni, yitirdiğini seviyor
o büyük eksik neyse onu...
Kim sevse seni, yanlış yüzünü görüyor...

Uzaklaşan b
seni seven y
Hayatsın...O
Bölünmüş h
son kez ayd

AŞKIN K
ÜZERİNE

Hangi yıldı
başını önün
"ben burada
Beyazdı gön
aşkın kimse
o an eğildim
onca yıl sen
Sensizliğime
ve başını ka

SONSUZ

Bitmiyor bu
sonu gelmiy
sonu gelmiy
Yoksa ister
öykülerde s
Ama ne zam
bitmiyor, bit
Yoksa bu ka
senin o aşk

* 30 Mayıs Perşembe günü saat 24.00'de Best FM'de **Melon Şapka**'nın programındayım. 98.4 * günü saat: 16:00-19:00 arası **Adapazarı Leman Kültür**'deyim. Çark caddesi Yavuz sokak No: 17 A ziran Cumartesi günü **Zonguldak Ereğlisi**'ndeyim. (Çilek Festivali) * **Erzurum.** 14 Haziran Cuma gü 27 Haziran Perşembe günü saat 15:00-19:00 arası **Eğitim Sen**'deyim. Hükümet Caddesi 22. Sokak diğin yazarları, müzisyenleri, sanatçıları dolandırıp, onların sana olan güvenini üç kuruş para için ku meyen insanlardır. Layık değilsin sen o insanlarla birlikte yaşamaya... (Konuyla **Ünal Turizm**'in hiçbi

...Akşamsefası

Le Manti MEDYA

BU KARAR YÜZDE 11'E BIRAKILAMAZ

EN 55 yaşındayım ve kendi [illegible]

Ertuğrul ÖZKÖK

Gençlerden belli aralıklarla TBMM'ye gidip haykırmalarını isteyen Ertuğrul Özkök, haykırılacak sözleri bile dikte ettirdi, "AB'ye girmek istiyoruz"

[illegible] nüfusumuzun kaç [illegible]

Onların kaldıkları Demirperde yıllarında oluştu. Okullarda **"Yerli Malları Haftası"** şöhretiyle büyüdüler.

Dünyayı Türkiye'den ibaret bir coğrafya olarak gö[illegible] [illegible]uklarına[illegible]

Kürtçe televizyon olmasın.

Sanki bu küresel elektronik dünyasında bir televizyon yayınını durdurmak insanlarımız gibi davranıyorlar.

Sanki bugün Güneydoğu Anadolu'da yayın yapan, özellik Türkiye Cumhuriyeti'ne sempatisi olmayan, 5 Kürtçe televizyon kanalı yokmuş gibi...

Yalan söylüyorlar. Sanki bunu istemeyen varmış gibi, Avrupa Birliği'ne girmek ünlüler devleri yaşamaz yıkılır diyorlar.

Gençler, önünde yaşayacak uzun hayatı olanlar, Mecle'e gidin, sesinizi duyurun.

Önünüzdeki 50-60-70 yıllık uzun hayatınız hakkındaki kararı yüzde 11'e bırakmayın.

Bu konuda asıl kararı verecek olan sizlersiniz.

Soruluk VÖSYM Sınavı!

[illegible]bah'ın Günaydın ekinde yazan meslektaşlarım Hakan ve Utku; 10 yıldır yazdıkları kitap çıkardığım, üçüncü kitapla beraber aylık dergisini de çıkarmaya hazırlandığım VÖSYM sorularına 'çok benzeyen' son 7 haftadır köşelerinde yazmaktadır. [illegible]rrük durumun sebebi aşağıdakilerden hangisidir?..

[illegible]Bu arkadaşlar VÖSYM'den [illegible]abersizdirler, "üniversite sorularını [illegible]omikleştirme" fikrini orjinal sanmış [illegible]e yapmışlardır!

b) Ortada hazır bir format varken, yeni şeyler üretmeye gerek duymamışlardır!
c) Benim yazılarımı merhabam olmayanlar bile alıp yağmalarken, merhabam olanların her türlü hakkı olduğunu düşünmüşlerdir!
d) Hiç olmazsa, şıklarda veya yanıtlarda, çözümlerde minik farklılıklar yapamayacak kadar VÖSYM soruları bilinçaltlarına yerleşmiştir!
e) Hepbiri! (Yetenekli insanlar niye taklit eder, şaşkınlık içindeyim!.)

V.Ö

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Gericiden kolla gerini!

Alfa Mersedes, kafada kağnı!

Son zamanlarda kasaba kasaba dolaşbğım Anadolu'da çoğu zengin için yapabilirim bu tanımı.

Evlerine davet ediyorlar, gidiyorum.

Evlerinin önünde son model Mersedes'ler görüyorum.

Ama evlerinde ne bir kütüphane, ne bir tablo, ne bir piyano, hatta ne bir kitap göremiyorum.

Sinemadan, tiyatrodan, edebiyattan, sanattan, bilimden söz açıyorum, ama bu konulara ilgisiz olduklarını anlıyorum.

Anlıyorum o zaman kafalarını, beyinlerini doyurmak gibi bir dertlerinin olmadığını.

Midelerini, gözlerini doyurmaktan başka birşey yapmadıklarını.

Oysa bu durumu tersine çevirmek gerekiyor.

Alfa Mersedes çekmeden önce kafaları Mersedes'leştirmek gerekiyor.

Unutulmasın ki Mersedes'leri de Mersedes gibi çalışan kafalar üretiyor.

Mersedes gibi çalışan kafalar da kitaplardan, sanattan besleniyor.

Ancak bunu kavramaktan uzak yurdum insanı.

Daha geçenlerde Afyon'da gençlere caz müziğini, klasik batı müziğini sevdiriyor diye bir öğretmen adeta şeytan taşlanır gibi taşlanmadı mı?

Yurdum insanının üreme organı ileri viteste, kafası geri viteste!

Yurdum insanı kafaca sürekli geri geri gitmekte.

Onun içindir ki yeni gericiliğin temsilcisi Tayyip Erdoğan'ın partisi özellikle de Anadolu'da birinci parti.

Erbakan **eski gerici** idi, Erdoğan ise **yeni gerici!**

Yenilikçilik kılıfına sokulmuş gericilik ilk seçimde kazanacak görünüyor bir seçim zaferi.

Gericiler geliyor, kollayın gerinizi!

Ve Leman geliyor Anadolu'ya cuma'lan.

Cuma'lan hangi kasabadaysam, o kasabadaki okurlarla birlikte bir sevgiliyi bekler gibi bekliyoruz Leman'ı.

Gericiliğin kol gezdiği Anadolu'da daha da iyi anlaşılıyor ki, Leman bir dayanışma, bir isyan, bir direniş adası.

Anadolu'da kutsal gün olarak bir dindarlanın cuma'sı var, bir de Lemancıların cuma'sı!

Kırık Lebleb

SUAT ÖZKAN

[illegible]kusun sen
[illegible]neyi öğrenmeli,
[illegible]atan rüya..
[illegible]dan
[illegible]yor adın...

[illegible]BESİZ KANI SIÇRAMIŞTI

[illegible]um,
[illegible]ip
[illegible]" dediğin bir yıldı..
[illegible]n,
[illegible]anı sıçramıştı üzerine,
[illegible]baktım kalbime,
[illegible]çeçen ömrüme...
[illegible]ıldın sen
[illegible]e eğ'in..

[illegible]IK ACISI

[illegible]t,
[illegible]u sonsuzluk acısının
[illegible]u boşluğun...
[illegible]im
[illegible]arak yaşamayı...
[illegible]çoluk almak için çıksam dışarı
[illegible]r bu hayat...
[illegible]k sonsuzluğu
[illegible]kısacık ömrünle

değiştirmek istemez miydim...
Bitmiyor, bitmiyor bu hayat...

AYNAMSIN SEN...

İsa'nın kutsal balıkları ellerinde canlanıyor,
mutluluksun sen;
hayatın bereketi ellerinde ışıyor..
Aynamsın sen
Neyi ihmal etbysem
yüzünde görüyorum...
Seni bulduğuma mı sevinsem
yıllardır aynaya bakmadığıma mı...

CANA YAKIN HAYALET OL

Şimdilik beni en son sen ara
Üzünç meleği dolaşıp dursun odamda

Kış omuzlarını, küçült kendini
Bir şey isteme, istemeye yeltenme
arzuyu arzulama
Hoşa görün,hoşa git...incitme
incin, içini kanat...Hep acıt kendini

Kendini kalabalıklara sun... Boşluğa el salla
Güleryüzlü ve cana yakın bir hayalet ol
yüzünü hep onlara tut
gözlerini içine çevir
nefesini tut ve yaşa

Çünkü bitmedi daha
içindeki o büyük hazırlık
Ve sen sevdikçe...sevdikçe
amansız bir sevda hal'inde bir gün
ölecek bu kasvet, ölecek
benimle birlikte

Şimdilik beni en son sen ara
üzünç meleği dolaşıp dursun odamda

SEVDİKÇE BÜTÜN SUÇLARINI SİLERDİ ÖMRÜN...

Eski zaman şarkıları çalıyordu evinde,
Dalgınlığın hayallerini koruyordu...
Bilerek yapmıyordun, kalbin öyleydi...
Sokağa geç çıktın...
Dışarıda insanlar vardı senin gibi,
ama ellerinde tek gözlü yırtıcı kuşlar vardı,
kafeslerinde ölümü taşırlardı,
şiddeti, tek gözlü kalmış...
Başkalarında onca kirlenmiş olan saflık
son umudu oldu aşkının...

Saf kalman mucizeydi
eğer kendin olmasaydın...
Sevdikçe bütün suçlarını silerdin ömrün
Kalbin yırtılırdı bu acının zevkinden...

cezmier@leman.com.tr **CEZMİ ERSÖZ**

[illegible]a. 31 Mayıs Cuma günü saat: 15:00-18:00 arası, **Isparta Bilim Kitabevi**'ndeyim. * **Bolu.** 5 Haziran Çarşamba günü **Bolu Belediye Düğün Salonu**'nda söyleşi ve imza günüm var. * **Adapazarı.** 6 Haziran Perşembe [illegible]n. * **Safranbolu.** 7 Haziran Cuma günü saat: 18:00-20:30 arası **Safranbolu Yaren Cafe**'deyim. (Safranbolu ADD'nin desteği ile) Yüz Dükkanlar Konak Çarşısı Safranbolu. Tel: 725 26 82 * **Zonguldak Ereğlisi.** 8 Haziran [illegible]13:00-17:00 arası **Erzurum Atalay Kitabevi**'ndeyim. * **Erzincan.** 15 Haziran Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası **Erzincan Dost Kültür Merkezi**'ndeyim. 13 Caddesi. No: 9 Kat: 3 Erzincan. * **Kahramanmaraş.** [illegible]Apt. Kat:2 No: 6 Kahramanmaraş. * www.vitrindekikitaplar.com * **Seyhan Kurt.** El ilanı. Şiirler. Çizgi Kitabevi * **Adıyaman**'dan **Abdurrahman Çivit**, sana güvenip bölgeye etkinlik yapmak, konser vermek için getir[illegible]pirisin sen... **Siirt, Diyarbakır, Urfa, Mardin, Adıyaman,** yani tekmil bölge insanı misafirini, ona değer verip oraya müzik yapmaya, söyleşi düzenlemeye gelen konuklarını baş tacı eden, onlara saygıda asla kusur etmeyen insanlardır. Onlar sadece etkinliklere katkı sunmuşlardır. **Adıyaman**'da yayınlanan **Katılım** Gazetesinin yazarlarından **Doğan Durgun** bu gelişmeleri kimsenin baskısı olmadan kendi iradesiyle yazmıştır.)

Akşam Servisi

Kızıltopraklar

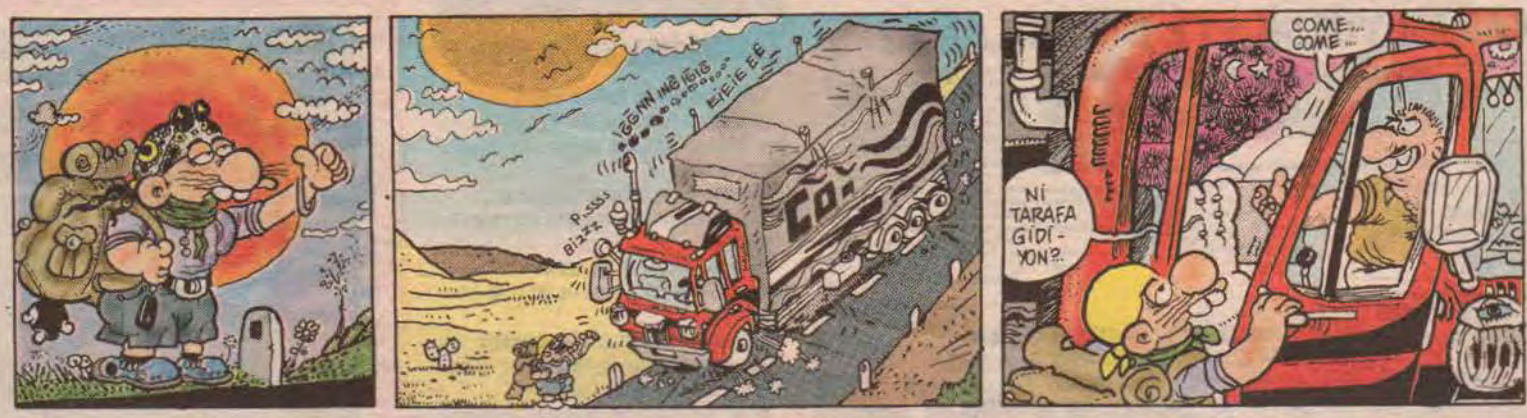

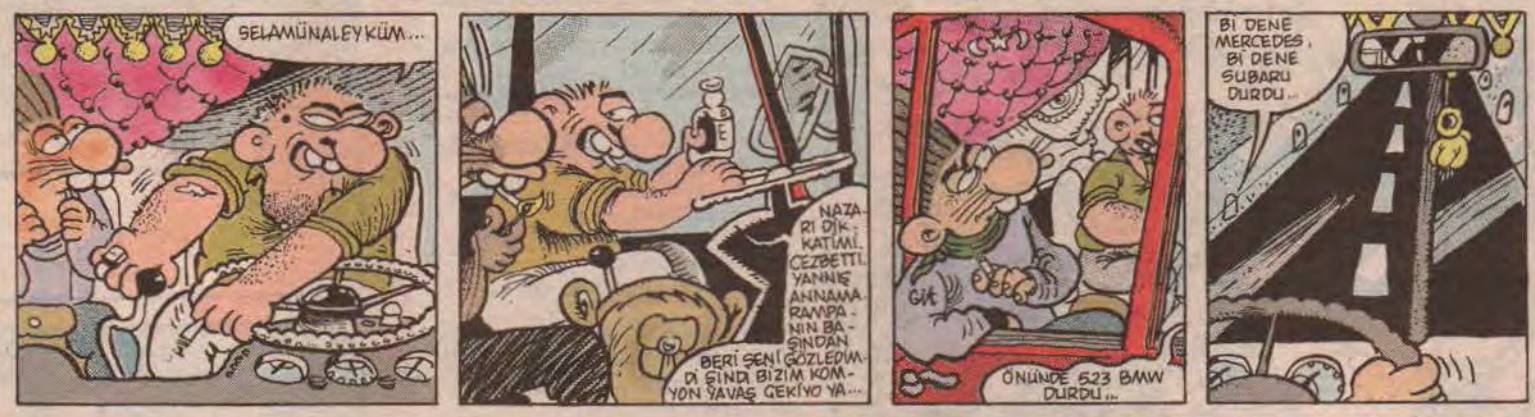
NİHAT GENÇ

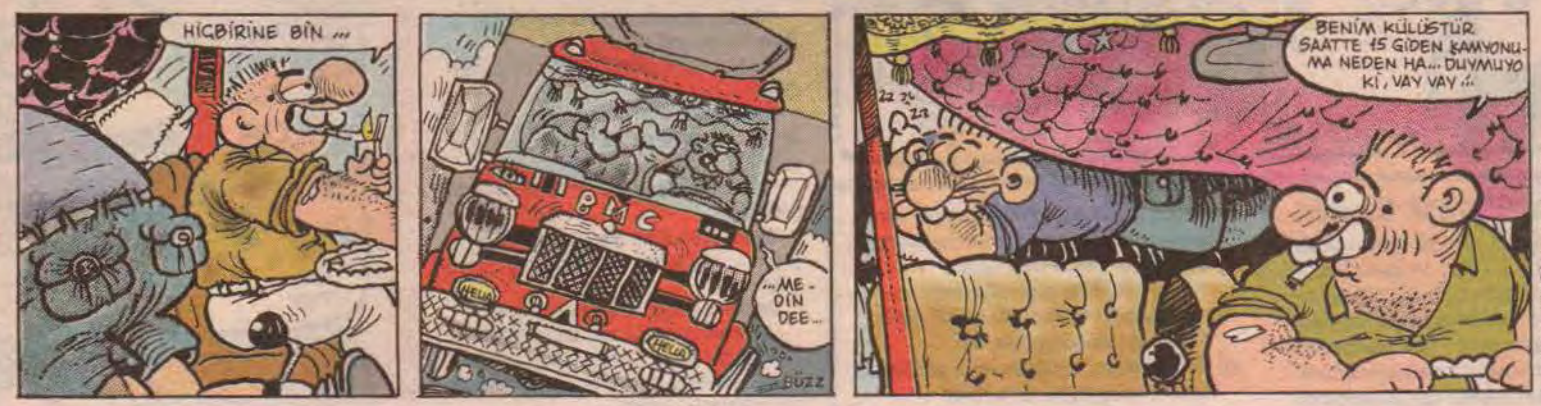
BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

yordun?".. "Köyün işi sonra da olur!"

Eşber Yağmurdereli'yle Hacıbektaş tepesine doğru yürümeye başladık. Öğleye doğru beş-on bin kişi vardı. Akşam altıda 40-50 bin kişi. Şimdi yüzbin kişi vardı desem abartılı olmaz. Eşber Yağmurdereli yürüyen tümbe. Etrafı sarıldı. Bir saat kadar hoşgeldin kuyruğu sürdü. Pastalar ikram ettiler, ayranlar verildi. Pasta ikram kadına ve yüzlerce kadına tek tek sordum, nerden geldiniz: Ağırlıklı olarak Mersin, dediler. Sonra Antep, Maraş, yine Kayseri, Erzurum. 1930'lu yıllarda, kelatası ölçümü için mi, bilimsel çalışma için mi, hala tartışmalıdır ve DTCF fakültesinde kayıtlar gizli tutuluyor, Yunus Emre'nin mezarı açıldı. Mezarın açılacağını duyan halk, iki üç gün yürüyerek tepelerden dağlardan ve herkes birbirinden habersiz mezarın etrafına doluştu.

Orta Anadolu'yu tarandıkça, bu toprağın hakiki sahipleri onlar diyor, yine ağlıyorsunuz. Eşber Yağmurdereli'yi halkın elinden kurtarmak mümkün olmadı. Köylüler kafile kafile gelip, hoşgeldin diyor, sarılıyor. Köylerinin adını söylüyor. Saygı ağbi, yan tarafta, köylerin ismini duydukça, bu Cevahir'in köylüsü, bu Hüseyin İnan'ın köylüsü... Köylüler biz Cevahir'in köylüsüyüz, biz Nurhaklıyız deyip, bir başka kasılıyorlar.

Hacıbektaş heykelinin elli metre altında Çilehane'nin hemen üstünde halk, üç-dört bin kişi bir halaka (daire) içinde toplanıp Mahzuni'nin türkülerini aralıksız söylüyor. Sıkış sıkış. İçeri girmek imkansız. Bir ayin. Bir halk töreni. Örgütleyen yok. Organize yok. Kendiliğinden biraraya gelmiş, yaşlı, genç, yoksul, zengin, kocakarı, çocuk, sımsıkı birbirlerine sarılıp ozanlarının türkülerini ezberden söylüyorlar. Son kutada Mahzuni ismi geçtikçe alkışlıyorlar, hemen diğerine başlıyorlar.

Eşber Yağmurdereli'ye, oraya gideceğiz, tam içine, dedim. Kalabalıkları müsaade isteye isteye vardık, halakaya tam yanaştık ki ortadaki gençler bağırdı: "Eşber baba geliyor, açın yolu". Kalabalık ikiye bölündü, bir koridor içinden (artık ben de onlar gibi Eşber baba diyeyim) Eşber Baba'yı ortaya bıraktık. Binlerce insanla saatlerce Mahzuni'nin türkülerini söyledik... Ağladık. Söyledik. Ağladık...

Hayatım boyunca ilkel kavimlerin, Kızılderililer'in akşam danslarını belgesellerde gördükçe, böyle bir tören bize nasip olmayacak mı, deyip, hep kıskanmışımdır, evrenin o ilk saf günlerini. Üç-beş bin kişi burada anlatılamayacak duygularla tam bir transa girdik. Gözyaşlarımız sel gibi aktı. Hepimiz birbirimizin sırtına çıkmış gibi, bütünleşmiş, kaynamış tek kütle gibi, tek bir canlı organizma oluverdik. Kocakarılar türküyü başlıyor, bizler devam ediyoruz. Güneşin altında, iki-üç saatimiz biraz türkülerle, biraz güneşle kapkara olduk. O iki-üç saat hayatımda görüp göreceğim en büyük mutluluk anlarıydı. Halkın içinde ezberlenmiş türkülerin yüreğimizle söylemek, bu anlatılmaz. Bu duyguyu bu topraklarda bir kaç kişi tadmış ve yaşadı. İşte onlardan biri, hemen oracıkta Çilehane'ye gömülüyor. Yanında, yüzbin kardeşi. Kırmızı kara, çilkin suratlı bu yüzbin kardeşin içinde türküler söylemek bana nasip oldu ya, artık gözüm açık gitmez.

Eşber Baba'yı güneşin altından halaların ortasından çıkarıp bir ağaç gölgesi altında dinlendirmek zor oldu. Alkışlarla kalabalığı teşekkür ediyoruz, yeni bir kalabalık akışlarla etrafımızı sarıyor. Kadınlar çıkıyor önüne Eşber Baba'nın: "Eşber baba, ozanımız otuz yıl Demirel'lere yuh yuh çekti, ama onlar yaşıyor, ozanımızı ise gömüyoruz" diye bağırdı. Başka bir kadın yine bağırarak cevap veriyor: "Ozanımız kimseye muhtaç olmadan onuruyla öldü, onlarınkine yaşamak denemez, kepazelikle yaşıyorlar!"..

Çimenlerin üstünde gölgelik bulamadık, insanlar oturduğumuz yerde yeniden çevirdi Eşber Baba'yı. Ellerini, ayaklarını, sırtını tutuyorlar bir tümbe gibi, neredeyse bir dilek tutup çaput bağlayacaklar. Bir alevi kadın çıktı önüne kucaklığa doğru bağırdı: "Bu adama iyi bakın, çok eziyet çektirdiler ona, buraya hoşgetdin diyorum ona, alkışlayın bu insanı, alkışlayın... alkışlayın..." Kalabalığın içinden geçtikçe alkışlar durmadı.

Yüzlerce insan hoşgeldin derken, Aşık Veysel'in oğlu Bahri Şatıroğlu geldi, nezaketle hoşgeldin dedi ve ekledi: "Eşber ağbi, başınızdan bir sürü macera geçti, bir türlü görüşmek kısmet olmadı" dedi. Eşber babanın ardındaki bir kadın hem Şatıroğlu'nu tanımadı, hem de lafların yanlış anladı. Ama inanılmaz bir güzel konuşma yaptı: "Ne macerası? (Macera lafına takıldı...) Mücadeleye siz macera mı diyorsunuz. Mücadeleye macera denmez. Bizim çektiğimiz acılara, yoksunluklara, işkencelere macera mı diyorsunuz. Kimse burada mücadelemize macera diyemez..."..

Saygı ağbi 68'li, Mahirler'in yoldaşı, kadının çıkışı karşısında ürktü, ağlar gibi oldu, Saygı ağbi, "çok karıştırdık dedi, mücadeleyle, macerayı... çok karıştırdık..."

Mahzuni için Ankara'da ve Hacıbektaş Belediyesi'nde törenler yapıldı, haberimiz olmadı. Çilehane Hacıbektaş'ın beş kilometre dışında. Musa Ağacık, kortejin en önünde Musa Eroğlu'nun koluna girmiş kan ter içinde yürüye koşa, kalabalık bir grupla akşam beşe doğru Çilehane'ye vardılar. Sosyal demokrat politikacılar da kortejdeydi. Hiç beklenmedik bir kaynaşma oldu. Halk anlaşmış gibi Deniz Baykal'a yuh çekti, CHP otobüslerine, mikrofonda Mahzuni'nin türkülerini çalıyordu, kapatın şunu, kapatın diye bağırıyorlar. Cenaze toprağa verilirken, halkın politikacılara tepkisi daha da büyüdü, bir yandan da "Eşber Baba bu halk seninle gurur duyuyor" diye bağırıyorlar. Ne bilmez bir siyasi kavgadır, cenaze toprağa verilirken dahi bitmiyor, aksine kızgınlaşıyor.

Erciyes Hacıbektaş'a yüz kilometre uzak. Avanos Hacıbektaş'a bitişik. Yollar tertemiz. Kızılırmak sakin akıyor. Nerden bakarsan görülüyor Erciyes'in karlı tepeleri. Erciyes püskürtmüş, buralar volkan tozu (tüfle) kaplı. Bu yüzden peri bacaları, mağaralar oyulmuş. Tarlalar, tepeler kapkırmızı, testi, çömlek için toprak. Tuğla fabrikası kırmızı dağları yiyip bitiriyor. Tuğla fabrikaları yüzünden testi yapılacak toprak kalmayacak, deniyor. Kızılırmak durup serinleştiği, gölleştiği yerlerde rengini belli ediyor. Bordo! Mahzuni bir şiirinde: "Sanki rengi, rengim gibi" der. Kızıltepeler. Kızılırmak. Ve üstünde Kızılbaşlar! Bozkır'ın en güzeli iki ayı Nisan, Mayıs. Şimdi, buraları seyretmeye doyum olmuyor. Gözleriniz sanki tarihin içine de giriyor, asıların derinliğini izliyorsunuz. Tanrım neden bu topraklar bu kadar güzel yarattın, ne istedin bizden. Şimdi birazdan nasıl kalkıp gideriz. Kızılırmak kenarında söğütler, iğdeler, kavaklar. Gölleştiği yerlerde dokuzan kolluk yayın balıkları dahi çıkıyormuş. Kızılırmak'ın sağında, solunda yemyeşil tarlalar, yoncalar, yoncalar, yoncalar, sarı çiçekler, sarı çiçekler, sarı çiçekler. Cennet mi desem, rüya mı desem, ilahi güzellik, güzellik burada ilahi!. Tanrı kalbini, sırlarını buraya gömmüş gibi, saz mı desem, kaval mı desem, bozlak mı desem... Küçük küçük yüzlerce tepe. Ters dönmüş tas gibi tepeler. Derviş tası gibi tepeler. Bir kırmızı bayrak gibi geliyor Mahzuni'nin cenazesi tepelerden. Güneşin ışıkları ne kadar tatlı. Bir tepede Hacıbektaş, karşıki tepede dağ kadar büyük dümdüz Hacı Bektaş'ın mezarı. Kızılırmak üstünde minicik bir kanş yüksekliğinde çağlayanlar. Bir kanş kadar derin havuzlar. Güneş nasıl parıldıyor üstünde. Masmavi gök nasıl yayılıyor üstüne. Kızılırmak kenarında küçücük taşlar, çakıl taşları, kırık testiler. Bu sular, ne kadar kıymetli sular. Her bir çakıl taşı mücevher gibi. Bakdım, yaşlı kadınlar Toroslar'dan inmiş, mendillerine taş, toprak dolduruyor, hatıra diye. Hatıra diye memleket toprağını eşarbına doldurup yaşlı alevi kadınlar. Altın versen götürmezler. Toprağını, Tanrı'nın, pirlerin, kırklarının ilahi süslen gibi, ilahi cevherler gibi, pirlerin kutsal bedenlen gibi, nezaketle, yırtmadan, soymadan, yumuşacıkça avuçluyor, dolduruyorlar mendiline...

Eğildim yaşlı alevi kadının yanına. Taşlarına, avucundaki toprağına baktım. Alev var taşlarda. Yüzü gibi. Toprağı da kara kırmızı. Kim yakmış bu toprağı, neyin ateşi. Bir alev yakmış buraları, hepsi yanık, kavrulmuş toprak! Bütün alevilerin yüzü aynı renkte: Kırmızı kara, kor ateş gibi. Çirkin, çok çirkin insanlar. Aynı alevin yaktığı onbinlerce kırmızı kara surat. Ağrın, Erciyes'in, Toroslar'ın eteklerinden daha dün duyup ozanlarının ölümünü çoluk, çocuk, anne, baba, hızla koşmuşlar buraya.. Ne oluyor burada? Kızıl suratlı bu insanlara nereden baksam, lakinlikleri görünüyor. Ama, hepsinin boynu dik.

Belki çok acıklı bir alın yazısı, belki çok kahpe bir tarihin içinden kavrularak, yanarak geçtiler, ama şimdi burada, bayramlık giysilerini giymiş nasıl gururlu, nasıl dik, nasıl cesur, nasıl birbirlerine sımsıkı sarılarak, kaynaşarak okuyorlar türkülerini. Sürüldükleri, tıkıldıkları, dekklerinden çıkmış yüzbinlerce kırmızı kanrıca. Kitle halinde. Şimdi burası bir hayat bayramı, bir tarih bayramı. Bir yanyana gelme bayramı. Bir, ayakta kalma bayramı. Bir türkü bayramı. Hepsi sarhoş. Hepsinin alınlarında tozlu, kanlı bir ter. Asıl evliyalarını, yiğit ozanlarını, pirleriyle, kırklarıyla aynı toprağa gömüyorlar. Semahlarıyla döne döne uğurluyorlar.

Akşamsefası

ERDENER ABİ

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

güneri@leman.com.tr

Toprağı ne çok seviyorlar! Mahzuni'nin üstüne atılan toprak, buraları aziz yapan toprak. Toprak değil, dik başlı mağrur bir tarih parçası. Tarihin parçası toprak. Bin savaştan çıkmış. Ne zulümlerden alnının akıyla çıkmış. Kul hakkı yememiş, şimdi çelenk gibi dolanıyor Mahzuni'nin boynuna. Kalabalık birbirini çiğneyerek, tek bir kitle, tek parça sallanıyoruz, sallanıyoruz, asırlar, çağlar, tarih gibi sallanıyoruz. Sallandıkça bir irmak taşıyor içimizden. Ruhlarımız aşkla o irmağa akıyor. Yorgun, çok yorgun ihtiyarlar, süt kuvusu bebekler, altı yedi yaşında bayramlık elbiseleriyle çocuklar. Yürüdükçe ozanlarının ardından, onların da yüzü hızla kararıp kızıllaşıyor. Daha yedi yaşına varmadan, tarihin bu alevi, yüzlerini kıpkırmızı alev karası kaplıyor!

Anadolu aleviliği sadece semah, cem, inançları, efsaneleri değil. Bugün Kazakistan, köylerinde kırmızı kuşak, kadın erkek karışık cem ve semah, yani alevi dini törenlerinin neredeyse aynısını görürsünüz. Bu köklü yapı Kazakistan, ya da daha bilmediğimiz Orta Asya köylerinde halen yaşıyor. Anadolu aleviliği bambaşka bir karadere bürünüyor, ezilmişliğe, yoksulluğa, işkenceye uğramışlara derin bir mensubiyet gösteriyor, öyle ki, bir nevi ezilmişlere gösterdikleri bu derin bağlılık, bir "din" şeklini alıyor. Aleviler çile çekmiş insanları kendinden sayar. Ali, Hasan, Hüseyin, Kerbela, bunların kutsanmış birer kutsal isim olmalarının sebebi de, çektikleri acılardır ve yüzyıllardır bu acıları bölüşmek, yaşamak için sırnsıklı bu isimlere bağlanırlar!

Mahzuni, ezilen, mazlum, yoksul kelimelerini en çok kullanan halk ozanlarındandır. Mahzuni'nin en sevilen türkülerinden biri: "Yiğit muhtaç olmuş kuru soğana" türküsü: "Meviam gül diyerek iki göz vermiş / bilmem ağlasam mı, ağlamasam mı / dura dura bir sel oldum erenler / bilmem çağlasam mı çağlamasam mı?"

Mahzuni'nin cenaze namazı kılınmadı, Mahzuni'nin vasiyetiydi, bir türküsünde: "Ehlibeyt'e küfür eden softalar / Sakın ola ki namazımı kılmasın"..

Aslında Mahzuni'nin işlemediği konu yoktur: "Ey arapça okuyanlar / Allah Türkçe bilmiyor mu?".. Mahzuni, militanlığın dibini bulmuştur: "Amerika katil katil" türküsü de onundur.

12 Mart'tan hemen sonra, dönemin başbakanı Erim'e yazdığı şu türkü cumhuriyet tarihinin en sert mısralarıdır, hemen yasaklanmıştır: "Erim erim eriyesin / Mlan çayan soksun seni".. (Mahir Çayan'a atıf).

12 Mart'tan sonra 1973'te Atatürk Spor Salonu'nda verdiği konser, yine tarihimizin en büyük konser kalabalığıdır. Spor salonuna üç kilometre kadar, yani Sıhhiye çevresine doluşan milyonlardan, salona girmek mümkün olmamıştır. Mahzuni'nin topladığı kalabalıkları bir daha hiçbir ozan toplayamamıştır. Zülfü Livaneli, otuz yıl sonra, yanına tüm kameraları ve liderleri alarak bu konser kalabalığını aşmak istemiş ve canlı yayında şov yapmış ise de, Mahzuni'nin ekranlar, canlı yayınlar değil, sadece sazıyla topladığı bu kalabalıklara yanaşamamıştır. Mahzuni'nin gördüğü büyük ilgi, sol grupların her birinin yakasına yapışması, ortalığı yangın yerine çevirmiş, bu ilgi selinden kurtulmak için Mahzuni Almanya'ya kaçmıştır!

Bir ozanın gücünü, etkisini nasıl ölçebiliriz? Bugün yetmiş milyonluk bu ülkede, altı-yedi yaşını aşmış her insan Mahzuni'nin mutlaka bir türküsünü ezbere bilir! "Dom dom kurşunu" ya da "Dumanlı Dumanlı Oy Bizim Eller"i bilmeyenimiz yoktur!

Anadolu topraklarının en hakiki, hiç bozulmamış, hiç melezlik taşımayan özbe öz Türkleri aleviler olduğu halde, aleviler Türk milliyetçiliğinin siyasi fikirlerine hiç tenezzül etmemişlerdir. Çünkü aleviler felsefe olarak "insanlık"tan yana, insan olmanın, kürtünü, arabını, türkünü değil, ezilenin, hakkı yenenin yanında saf tutarak, topraklarımıza sevgi ve coşku ve gerçekten insan güzelliği katmışlardır.

Alevilerin "Ali" sevgisini incelersek, onların dinden, imandan çok, ezilmiş olduktan için ehlibeyt sevgisi geliştirdiklerini daha iyi anlarız. Mahzuni bir türküsünde aynen şöyle der: "Pazarlık edelim Ali seninle / İki cihan senin olsun sen benim / Haynnı gör imanımla dinle / Hatmi Kur'an senin olsun, sen benim" Diyebiliriz ki, Ali'nin, Hasan'ın, Hüseyin'in dinleri değil, ezilmişlerin aleviliğin dini olmuştur.

Alevilikte, türkü: dindir. Ozanlar, peygamber yerine geçer. Türkü dinleşmiş ve her mısra artık ayet yerine geçmiştir. İşte Mahzuni'nin en çok sevilen mısraları: "Sağımda solumda kıble aramam / Hem kıbledir hem kabedir yar bana.." Üstünde yaşadığımız sert topraklarda yarin dudağını kabeleştirmiş bu insanların, kurulu düzen ve kurulu dinlere karşı cesur söyleyişleri Anadolu topraklarını aşkın, sevgiden yana havalandırmış, güzelleştirmiş, hafifletmiştir. Korkusuzluk, cesaret, ne pahasına olursa olsun türküsünü söylemek, en büyük kahramanlık. Ozanlarının etrafında kalabalıkların sebebi bu.

Ozanlar şüphesiz halk dilini en yalın şekilde kullanır. Ama alevi ozanları, okuma-yazma bilmeyen insanların öğretim görmesini sağlayan bir mektep vazifesi görür. Türkülerle kitleler eğitilir. Yani, Mahzuni'nin türkülerini dinlerseniz, burada, alevilliği, tarihini, kültürünü ayrıntılarıyla, bütün hikayeleriyle öğrenmiş olursunuz. Alevilik nedir, Tanrı, peygamber, toprak, dünya, öteler, cennet gibi, bütün bu kavramlar ne anlama gelir, hepsi türkülerde yazılır. Yani, türküler hem din, hem mektep! Bu yüzden aleviler çocuklarını okula göndermeden önce, ellerine saz verirler. Saz kursu, sürmelerdeki Kur'an kursunun tam karşılığıdır. Saz, kültürlerini, zevklerini, düşmanlarını, sevgililerini, acılarını, öğrenme ve gelecek kuşaklara taşımanın tek yoludur. Yani, milli eğitim bakanlığı, sazdır.

Bütün türkülerinde istisnasız keskin bir mücadele, dava, inanç aşkı vardır. İnanç ve mücadele dışında türküler bulabilmemiz çok zordur. Sadece edebiyat, sadece yalın estetik arayın, bulamazsınız. Mahzuni'nin bir türküsü: "Bir geceye benzemiyor / Diyarbakır geceleri / Bulutlan süzemiyor / Diyarbakır geceleri / Diyarbakır ovaları / İniliyor hep zarı zarı / Doğu'nun bahtsız diyarı / Diyarbakır geceleri.

Ozan, "romantik" bir tasvirci çok güçlü bir şekilde ele geçirmiş, fakat, bu romantizmi hemen yoksulluğa, ilkinşliğe bağlanmaktan kendini kurtaramıyor.

Çünkü ozan, "ezilenin alın terinden içtim" der. Bütün türküleri bunu doğrular, "kul hakkı yemedim" der, bütün hayatı bunu doğrular!

Mahzuni bir türküsünde, "üç bin beş yüz yılında" adının okunmasından çok mutlu olacağını, dillendirir. Mahzuni'yi yüzyıllara taşıyacak güzellikte dört-beş türküsü vardır, en güzeli: "Ben de şu dünyanın nesini severn / Ovada savrulan harmanım mı var / Çıkıp seyran edem hangi yaylayı / Ha deyip kalkacak dermanım mı var / Anlamaz da garip gönlüm anlamaz / Mazlum öldürünce yiğit şanlanmaz / Ağardı saçlarım sözüm dinlenmez / Benim padişahtan fermanım mı var... Pare pare etti hakim yaramı / Şaşırdım dünyamı ak mı kara mı / Der mahzuni neyin alır harami / Benim soyulacak kervanım mı var!

Mahzuni'nin isyankarlığı had safhadadır, yüz yılımızda dışlanmışlığımızı onun kadar zekice ve filozofik cümlelerle savunan bir başka ozan yok gibidir, kovulmuşluğumuzu bakın ne güzel anlatır: "Ölülere bile yurt var değil mi / Değil mi, değil mi, böyle değil mi?"

Mahzuni sadece dışarı değil, kendine, içeri de sert eleştiriler gönderir, çürümüş gelenekleriyle soluca dalgasını geçer: "Bir ceketim vardı onu da verdim / Dede kurban nettin bizim heybeyi / Kuruldun da sağ köşeye oturdun / Koca köyde tavuk culuk bitirdin / Velhasıl hanemizi batırdın / Dede kurban nettin bizim heybeyi / Elmalan soktun çıplak koynuna / El etek düşürdün bizi oynuna / Ali'nin kılıcı değsin boynuna / Dede kurban nettin bizim heybeyi?

Açık sözlü, alaycı, kendini eleştiren bu kültürün güzelliğini, dobralığını, Anadolu topraklarının başka yerinde bulamazsınız. Sert bir muhafazakarlık ve kol kanlır yen içinde yetişmiş Anadolu kültürleri içinde alevilik, vaha gibidir. Hem bireyin kendine güvenini, hem de eleştirel kültürün gücüyle ilerlemeci bir tarihe inanır. Yanlış, yalan, sahte, nerde, ne şekilde olursa olsun söylenir. Aslında alevi ozanlarının, ya da Mahzuni'nin neredeyse üç türküsünden biri mutlaka "bırak söyleyeyim" benzeri birçok mısra bulursunuz. Yani, doğru söylemek, haribden söylemek arzuları çok derindir. Aleviliğin yüreği, ciğeri, kimseye eyvallahı olmadan söylemek aşkıdır. Yüzyılların dışlanmışlığından aleviler, türkülerini söyleyerek yaşayabileceklerine inanmışlar ve söyleme özgürlüğünü dalgalandırarak, kendi hürriyetlerine doğru adım adım yürümüşlerdir. Söyleme cesareti, söyleme korkusuzluğu! İsyanlar ozanların hep başı vurulmuş, dışlanmış, sürülmüş, eziyet çekmiştir. Alevi ozanı olmak, isyankar olmak ve zehir içmektir. Halkının ozanı olabilmiş aleviler, korkusuz, cesur söyleyişleriyle, kutsanmış, peygamberlik benzeri bir makamlara ulaşmışlardır. Alevi ozanlığı, korkusuzluk sanatlarıdır!

Halkının derdlerini, ezilmişliğini, acılarını, yoksulluğunu ömür boyu sırtlanmış bu yiğit ve dünya güzeli ozanın ellerinden öpüyor, saygıyla önünde eğiliyorum! Yolu, yolumuz olsun. Hayabma, "İşte gidiyorum çeşmi siyahım" gibi inanılmaz derin mısralar bırakmış bu ozanın inancını, azmini, estetiğini, kıskanıyor, ona özeniyorum. Bu kadar sorumlu, bu kadar korkusuz, inancını, felsefesini, bu kadar yalın bir dille anlatmış bu ozan filozofları yetiştirdikleri için, alevilerin tek tek boynuna sarılıp, başımız sağolsun diyorum.

Mahzuni, tüm dünya görüşünü şu kadar kısacık anlatır! "Der Mahzuni kan bağımız / İnsanlıktır durağımız!"...

Ve, asla unutmayalım. Türkülerde, mısralarda gezinmek bize çok şey anlatır, ama asıl anlatmayan, o türkülerin nakaratlarında gizlenen: "Vay vay vay, aman aman oy, oy oy, efendim canım efendim"lerde saklıdır. Bu vay vay'lar her türküyü ağıtlaştırır, Anadolulaştırır. Bu ağıtların söyleyiş güzelliği, ses dalgaları, dağlara, taşlara çarpıp çarpıp, taşlan Anadolu, dinleyeni, vatan çocuğu yapar.. Bizler "oy oy"lu bu kültürün çocuğuyuz, vay vay'larla yıkandı ruhumuz...

Kızılırmak'ın kızıl saçtan, kara gecelere dindar şarkılar söylüyor! Orta Anadolu'nun sessiz dağ, tepelerinde bir hısımlığım var, bulamıyorum. Yeni yeni anlıyorum, Karadeniz neden köpürür, dalgalanır. Durmaksızın şahlanır. Kanatlanır gece gündüz. Her gece niçin ayağa kalkar denizlerin en karası! Kızılırmak'ı dudaklarından kerpeten gibi sımsıkı öper geceyanlan. Şimdi anlıyorum. Kızılırmak böyle nazlı, böyle usul usul gizlice nereye kaçıyor. Karadeniz'in tam koynuna giriyor. İçine içine, akıyor. İlahi bir öpüş değil. Adamakıllı dişi erkek erotik bir sevişme.

İşte geldik gidiyoruz, bu dünyada, sevgilinin çıplak ayaklarından daha güzel ne vardır? Gün gelir kıyamazsınız o çıplak ayaklara, sevgiliyi dürter, o çıplak

Devamı 15. Sayfada

Arkasanat.com

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Günü

Feyhan Güver

PAZAR SEVİŞENLERİ

met list

Akşam Gazetesi

AYRINTILAR

m·e·T·i·N·F·i·D·A·N

Arabaların hortumla yıkandığı garajın yanından geçerken, yüzüme belli belirsiz, küçük su damlaları çarptı. Eh, biraz hoşuma da gitti doğrusu.. Yansı kapalı bir bölmede yapıyolar bu işi; ama basınçlı su, o hızla kaportaya çarpınca yön değiştirip, kaldırıma da minik damlacıklar sıçratıyor.. Bi gün oradan geçerken, yanlışlıkla, tamamen ıslanacağım gelir aklıma! O yüzden dikkat ederim.. Neye dikkat ederim?. Hiçbişeye dikkat edemem aslında!. Benim dikkat etmek dediğim, bu olasılığı sadece aklımdan geçirmek. Islansam bile, aa, ıslandım! deyip, ertesi hafta ballandıra ballandıra anlatır, bi yazı konusu yapanm.. Pek de dikkatli biri olduğumu sanmıyorum ayrıca.. Çocukların, dan! dun! diye topa vurarak maç yaptığı parkın içinden geçerken, elimdeki kartona topun çarpacağını ve kağıtların yerlere saçılacağını düşünerek, paıka girmeden önce hep dikkatli olmaya çalışır, elimdekini sıkıca kavranm.. Sonra düşüncelere dalınca, unutup gidiveriyorum. Bi gün yine öyle olmuştu: Dan! diye çarptı top koluma; fırladı gitti elimden karton, on metre öteye!. Ani reflekslere sahip olmak, önemli bir özelliktir.. Sahip miyim, bilmiyorum.. Annem, küçükken onu sinirlendirdiğim bi gün, kafama tuzluk fırlatmıştı. Havada uçan tuzluğu öylece seyrettim, başımı sağa sola eğemedim hiç.. Donk!.. Galiba reflekslerim iyi değil.. Acil durumlan kastetmiyoruz tabii. Karşıdan karşıya sakince geçerken, aniden beliren bi otomobili görünce, hemen sıçrar, ceylan gibi sekerim elbette.. Bunu bile, kendi başıma yaptığımı söyleyemiyecem. İş bana kalırsa, tembellik edip de ağır davranacağımı bildiğinden, vücudum beynime sormadan, tek başına yapar o kaçışı.. Fakat önemli bi tehlikenin olmadığı anlarda, kendini boş yere yormamak için de hiç karışmaz o işlere; ben de aptallaşırım hemen.

Tepede asılı lambanın, boyuna uygun bi ampül almak için, camını çıkartıp küçük bi poşete koymuştum. Çıkmadan önce, poşeti de oraya, sandalyedeki gaste yığınının üzerine bıraktım; aynada elimle saçlarımı biraz düzeltmeye başladım.. O esnada, gözüm sandalyeye kaydığında, poşetin eğrilmekte olduğunu gördüm!. Kafasından, aşağıya doğru bükülmüş, pozisyonunu değiştirmişti. Bu, devrilmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Devrilip yere düşünce de, içindeki ince lamba camının kolayca kırılacağı kesindi.. Tek yapmam gereken, elimi uzatıp, azıcık geri ittirmek, doğrultmaktı. İlk önlemi bu noktada alabilirdim, ama yapamadım.. Yan yatıp da o hâlde kalınca, düşmeyeceğine, düşmesi için bi sebep olmadığına inandırdı beni.. İnsanlığın en önemli sorunlarından bi kaç tanesini kavramama yetecek kadar tuhaf bilgiler saklıydı, o kısa süren anın içinde. Örneğin: "Uzat elini de düzelt be adam! Niye üşeniyosun!" -insanlığın en önemli sorununu böyle bağırarak anlatırsam kimse dinlemez-. Belki, şöyle diyebilirim: İnsan, başına kötü bişey geleceğine inanmak istemiyor hiç.. Meselâ, poşet niye yere düşsün de, içindeki lamba kırılsın, ben de yeni bi cam almak zorunda kalayım! Yani, bunu niye yapsın, benimle alıp veremediği ne!. Torbayı oraya düzgünce bırakmayışım, böyle bi kabahatimin olması da, durumun saçmalığını azaltmıyor: "Düşmeyecek kardeşim; hayret bişey! Dik durusun, düşmesin yavşak! Yerçekimi, bi kez olsun gıcıklık yapmasın bana!." İşte insanoğlu; tam konuya bilimsel açıklamalar getirecek derken, yine saçmalayıp, kafasına göre hareket ediyor lavuk!. Biz poşete dönelim hemen: O'nun o eğik pozisyonunu umursamayıp, kendi haline bıraktığımın, üçüncü dördüncü saniyesinde, yavaşça kıpırdadığını, ve artık düşmek üzere olduğunu farkettim. Yine duracağını ümit ederek, -hemen yanıbaşımdaydı halbu ki- uzanıp tutmadım hiç.. Düştüğü aanı hatırlıyorum. Gerçi, elimi uzatıp dokunmayı, düzeltmeyi istemiştim. Bu isteği ve arzuyu, beynime de gönderdim. O da kabul ettı zaten; "iyi, düzelt," dedi. Fakat sonra ben rızâ göstermedim. Beynimle pazarlık yaptım: Düşmez dedim, işim var şindi dedim, düşerse tutarım dedim.. ÇTOOF!..

Yerdeki torbaya, büyük bi nefret ve şaşkınlıkla baktım... Zamanı geri almak mümkün olabilseydi eğer, -çok fazla geriye de değil- tam düşmek üzere olduğu aana döner, devrilişi esnasındaki düşüncelerimi bi kez daha kontrol edip, o gizemli beyin aktivitesinin.. ÇTOOF!.. Zamanı geri alabilmek mümkün olabilseydi eğer torbanın henüz yamulmakta olduğu aana dö.. ÇTOOF!. Zamanı geri alabilmek müm.. ÇTOOF!.. Ne pis zamanmış yahu. İmkânı yok dönmem diyo... Zamanı ge.. ÇTOOF!.. Tamam ellemiyom, bıraktım, (kısrak gibi be!) ha! öyle!.

Akşamsefası

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

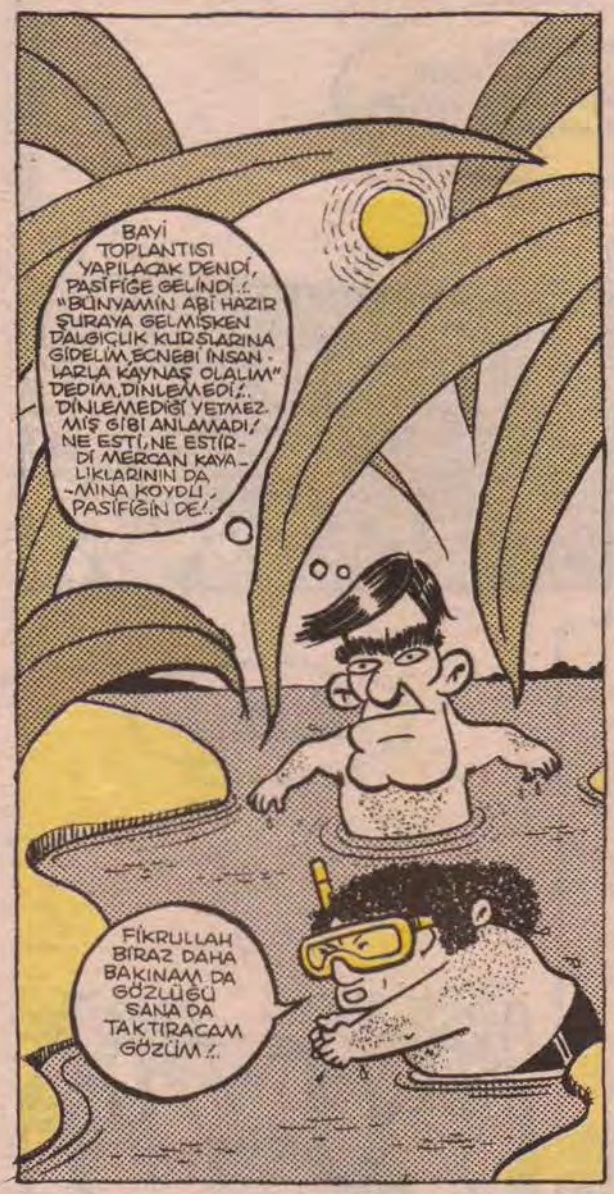

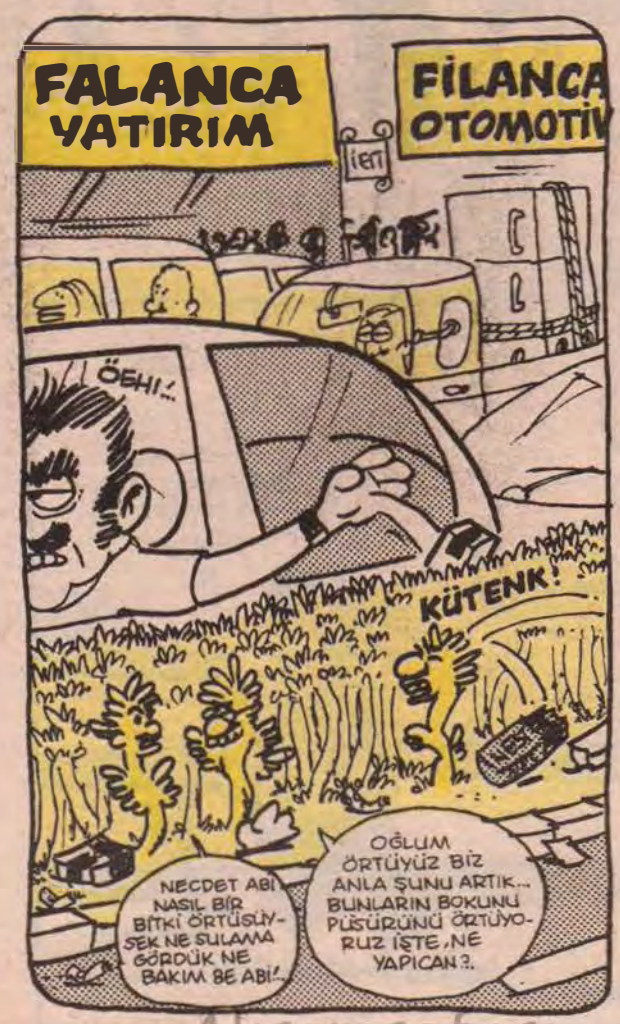

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Eski Top & Yeni Top

1. Eski top, çocukluğumuzda hep hayal ettiğimiz toptur...
   Yeni top, hayal ötesi gibidir, kuşkuyla karşılanır!..
2. Eski top, 'meşin yuvarlak'tır...
   Yeni top, şeffaf poliüretan kaplamalıdır!
3. Eski top, klasiktir...
   Yeni top, çağımız şekilciliğinin futbola yansımasıdır!..
4. Eski top, sadedir, iki renktir..
   Yeni top rengarenktir, tasarım içinde bırakılmıştır!..
5. Eski top, usta futbolcuyla anlam kazanır...
   Yeni top, içi gaz dolu mikrobalon ağıyla 'dokunsan uçacak' yapıya sahiptir, kötü futbolcuya avantajdır!..
6. Eski top, hemen hemen hepimizin evinde bir şekilde bulunmuştur...
   Yeni top, henüz evlere girmemiş bir trendy nesnedir!..
7. Eski top, sıcaktır...
   Yeni top, soğuk!..

(Fikir: Sayın Aslan Özdemir)

vo@leman.com.tr

SAYI: 551
1 HAZİRAN 2002
CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN
● Yazışlar Müdürü: Zafer Aksoy

Tel: 0.212.292 95 65 (4 Hat) • Fax: 0.212 245 38 06 • Abonelik için Tel: 0.212.292 95 65 (112) Başlık: Bacak - 0.212.880 40 75 • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80060 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

Bergamalı'ya!

Leman'ın 11 Mayıs 2002 tarihli sayısında Nur-u Siyah'a yazdığın mektubu okudum. Öyle görünüyor ki, Nur-u Siyah'ın (Crazy Şair) yüreğindeki o koşulsuz sevginin değerini anlayamamışsın. Benim tanıdığım Nur-u Siyah sevgisini incitmez ve ona kutsal bir varlığın değerini yükler. Biliyor musun, senden çok bahsederdi, ben de hepseni tanımak istemişimdir. Azizem dediği kelebek ruhunu saatlerce anlattığı güzel kızı... Yani Bergamalı'yı tanımak isterdim. Beni üzen başka bir taraf da sevgisizliğinin onun o üstün sevgisini yendiğini düşünmem. Hâlâ anlamadın mı Bergamalı? O seni sevmiş hem de tüm içtenliğiyle. Değil senin sevgisizliğin, bu yaşamın ona açtığı çılgın savaş bile onun pes etmesine neden olamaz. Nazım Hikmet'in dediği gibi "Tahir olmakta ayıp değil, Zühre olmakta, hatta aşk yüzünden ölmekte..." Sevgide anlamsız gurura ve sonu olmayan çatışmalara yer yoktur.

Merak ettim, yeni aşkın sorumsuzsa neden bu sorumsuz aşkın bir parçası olmak için direniyorsun, neden kendini ona bağımlı hissetme gereği duyuyorsun. Sen yalnız değilsin... Bu koca evren senin küçük oyunlarına tahammül edemeyecek kadar büyük bir öfkeyle dolu. Uyan... Uyan ve gerçeğini görmeye çalış. Nur-u Siyah'ın tabiriyle kelebek ruhlu kız, içindeki o essiz düşlerin karanlığa ve boşluğa yenik düşmesine izin verme. Hergün aynanın karşısına geçip karanlık bir geçmişin yargıcına hesap vereceğine hayatın her anında mutluluğu bulmayı dene. Unutma yalnız değilsin.

Su Perisi

Merhaba Leman ve Dostları;

Hücre duvarları arasında boğulmak istenilen sesimizi siz Leman emekçileri ve tüm Leman dostlarına duyurmak için yazmaktayım bu satırlarımı.

Herkes gibi sevinen-üzülen, geleceğe dair umutları, beklentileri, idealleri olan 90 insanı bugün aramızda yok. Onlar kimlikleri, inançları doğrultusunda yaşamak için; düşüncenin, muhalif olmanın baskı ve zorla yasaklanmaya çalışıldığı bir ülkede bedenlerini ortaya koyarak bu haklarının engellenemeyeceğini son nefesine kadar savunan insanlardı. Kimileriyse aynı ideal için çıktığı yolda, bir gece bilinçi uykudayken damarına giren serum iğnesiyle ömürlerinden çalınan 10-15 yılla uyandılar uykularından. Bir düşünün; hiç sabah aynaya baktığınızda gördüğünüz yüzü tanımak için çaba harcadığınız oldu mu? Ya da fotoğraf albümünüzde en sevdiklerinize, çok şeyler paylaştıklarınıza boş gözlerle baktınız mı? Bir sabah kalktığınızda geçmiş güzel günlerinizin yanınızda olmadığı oldu mu? Bu ülkede yüzlerce insanın bir gecede zorla koluna giren serum iğnesiyle yaşamlarının en güzel yılları, anıları çalındı.

Evet, tahmin edebileceğiniz üzere Ölüm Oruçlarından ve hastanede, hücrelerdeki ölüm orucçularından bahsediyorum. Sözünü etmiş olduğum 90 kişi ve yüzlerce hafıza kaybına uğratılan insanlar için üzülmekten başka birşey yapamadığınızı düşünüyor olabilirsiniz. Ancak bu sayıların çoğalmaması hepimizin elinde. Söz konusu olan insan, söz konusu insan yaşamı olunca kuşkusuz her birimizin yapabileceği birçok şey vardır. Örneğin; TAYAD'lı ailelerin "Üç kapı Üç kilit"in açılıp soruna çözüm bulunması için başlatmış oldukları imza kampanyası var. Ölümlerin, sakatlıkların son bulması yolunda bu kampanyaya destek olarak, büyüterek ülkemizin geleceğine vurulmak istenilen prangaları yok etmek için bir adım atmış olacaksınız.

Unutmayın! Yaşananlardan dolayı tümüyle suçlu değilsiniz. Çünkü tarihi sizler başlatmadınız. Ancak tümüyle suçsuz da değilsiniz çünkü; tarihi sizler devam ettiriyorsunuz... İnsanlar ölüyor, sakat kalıyor. Ne uygulanan sansür, ne de duvarların kalınlığı bu gerçeği değiştirmez... Hepimiz yaşadığımız çağdan, onun gündeminden sorumluyuz. Onun hem tanığı hem sanığı konumundayız...

İbrahim Akın / F Tipi
Hapishanesi B2-3/57
Sincan/Ankara

Merhaba Sevgili Leman Dostları...

Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, bundan iki hafta önce Leman Dergisi'nde sayın Nihat Genç (kendisini severek okurum, böyle bir yazarın dünyada olabileceğini sanmıyorum) çok güzel bir konuya değinmişti ve çoğumuz da okumuşuzdur... "Karayolu" başlıklı yazısında, Karadeniz'de yapılan doğa katliamından bahsetmiş ve bizi bu konuda haberdar etmişti. Ben şahsen şunu belirteyim ki; Karadeniz'i hiç görmedim, ve orada bulunmadım, fakat sayın N.Genç sayesinde, onun yazılarıyla orayı sevdim, aynı zamanda da orayı az çok tanıdım.

Ülkemizde yapılan doğa katliamlarına gün geçtikçe yenileri eklenmekte... Coğrafyasından, kültüründen sıyrılıp geldiğim, bir diğer doğa harikası Munzur'da, yani Munzur Vadisi'nde tam 7 adet baraj yapılmaktadır. Ve biz yapılan tüm katliamlara seyirci kalmakla büyük bir suç işliyoruz. Gelecek kuşaklara nasıl bir dünya bırakacağımız şimdiden belli. Hep birlikte bazı değerleri savunmak zorundayız... Daha duyarlı olmak zorundayız...

20 Ekim 2000 tarihinden beri devam eden ölüm oruçlarında nice canlar aramızdan ayrıldı, niceleri sakat kaldı, ve biz onların anlayamadık. Onların savunduğu değerler bu ülkedeki bazı değerlerin yok olmaması içindi... Doğasıyla, kültürüyle, coğrafyasıyla bu ülkeyi korumaktı amaçları... Onlara yürekten selamlar, her zaman yüreğimizde olacaklar... Selam, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

Boran

Leman Okuyucuları ve Emekçilerine;

Merhaba. Sizlerle yüreğimdeki acıyı paylaşmak istedim... 17.05.2002 tarihinde Âşık Mahsuni Şerif öldü. Sabah haberlerde duyduğumda tek kelime edemedim. Sadece gözümden akan yaşları sitebildim. Onun öldüğünü duyunca yüreğim burkuldu,sanki içimde birşeyler koptu. Böylesine büyük bir ozanın hayatının büyük bir bölümünü hapiste işkence çekerek geçirdiğini, Türkiye'nin ona hak ettiği değeri asla vermediğini düşündükçe acım yüreğime sığmaz oldu. Sizlerden bir isteğim var: Mahsuni Şerif'in bir türküsünü duyduğunuzda lütfen ayağa kalkıp türküye eşlik edin. Satırlarımı Âşık Mahsuni Şerif'ten bir dörtlükle bitirmek istiyorum:

İşte gidiyorum çeşmi siyahım
Önümüze dağlar sıralansa da
Sermayem derdimdir, servetim alnım
Karardıkça bahtım hey hey karalansa da

Som Kırmızı

Selamlar Leman Ailesi!

1998'den beri ben de ailenizdenim. Askerde tanıştım Leman'la. 24 yaşındayım. 11 Mayıs 2002 tarihinde yayınlanan sayınızdan sonra ben de yazmak istedim. Yaşım dolayısıyla öğrenmem gereken ve öğrenmek istediğim çok şey var. Ama 28 Şubat, Sivas olayları ve buna benzer tarihi önemli şeyleri öğrenmek istemiyorum. Yorumlarınız da sizde kalsın, ben saflığımı bozamam. Zaten para bulduğum sürece sigara, çay veya Leman alıyorum. 35 milyon borcum var, her gece uykumu kaçırıyor... İnternet cafe'ye borçlandım da... Her neyse gerçek hayatı tanıdıkça sanal aleme yöneliyorum. Evlenmekte istemiyorum. Kafanız karışmasın. Kerpiçten yapılmış bir evde kalıyorum. Nihat abicim buna da şükür, en azından akrepler ve fareler insanlardan anlayışlı...

Abim bir Alman kurdu (Coni) almış. Şimdilik İsmail abiye bahçesinde dursun diye vermiş. Benim de ilk arkadaşım 4-5 yaşlarındayken babamın getirdiği Alman kurduydu (Boby). Neyse komşu Bülent abi, abim ve ben Coni'yi görmeye giderken sanki Boby'i görmeye gidiyormuşum gibi heyecanlandığımı anlattım. Dalga geçiyorlardı, yoksa sen de köpek misin diye?! Ben de meclis dışı olarak ben seçmedim ki insan olmayı dedim. Kabullendiler...

Genelde insanoğlu romantizmi karşı cinsle yaşamak ister. Boby yaşasaydı şimdi çimlerde, yağmurda, karda, betonda herhangi bir mevsim veya herhangi bir mekanda hasret giderdi. İnsanların tabiriyle hayvanlar, benim tabirimle çocuklar gibi oynamak isterdim. Karşılıklı ısırmak ben onu o beni... çünkü biktım insanların dişlemesinden... Sizlere anlatacak o kadar çok şeyim var ki... Bitmez... Ben Bursa'da oturuyorum ama pek sosyal hayatımı yaşayamıyorum. İşsizim. Zaten çalışırsam daha fazla yaşayacak olmam korkutuyor... İş bulmasına bulurum da haklarımı alamadıktan sonra neden çalışayım, neden kendimi geliştirmek için harcadığım yıllara yapayım. Kriz var işte fakire, akıtılacak ama bu millet, zaten akıllı, yanlış anlamayın. Sadece bu millet benim gibi daha toy çocuk. Henüz mantık yürütemiyor.Zengin daha da zengin fakir daha da fakir olmaya başlamış. (Bu dolmuşçunun, esnafın, halkın sesi). Bence olay daha farklı, çözersem haberiniz olur.)

Evet gözleri görmeyen çiçekçi amca ben de senin gibiyim. Bana da acırlar aynı senin gibi. (Benim de yazdıklarım Nihat abinin anlattığı gibi) Ancak benim satacak güzel hiçbir şeyim yok. Etrafa hep tren gibi bakıyorum. Etrafımda da bir sürü tren var. Yani aslında bakarsan kaçırdığın pek bir şey yok. Gözleri görüpte aslında pek bir şey göremeyenler de var. Tüneldeki işportacı ve taksi bekleyen iki kadın gibi...

Bak çiçekçi amca, kulaklarınla, ellerinle hissedemezsin. Ben de Bartın Özel Tip kapalı cezaevindeki Esin hanım da yağmurdan kaçmıyoruz. Seviyoruz yağmuru. Çiçekçi amca keşke senin yerinde olsaydım. Ben yaşama senin gibi inatla gülemiyorum... Leman ailesi bunları o ihtiyar çiçekçiye yazıyorum. Okuyamıyacağını biliyorsunuz. Bu yazımı ister yayınlayın, ister yayınlamayın. Ama çiçekçi amcama yazdıklarımı iletin. (Emir değil, insanca rica ediyorum)

Sizin gibi insanlarla çalışmak isterdim. Şöhretine, namına veya çıkarına değil sadece insan gibi insanlarla olmak için.

Hüseyin Subaşı
hu-seyin@hotmail.com

Herkese Selam!

İlk olarak Leman ve çalışanlarına çok teşekkür ederim. Leman'la tanışalı henüz bir ay kadar oldu ama bu bir ayda o kadar çok işime yaradı ki... Özellikle de sınavlarda!.. Valla Leman sayesinde hanka kopya çekiliyo... Sınavlarda Leman'ı öğretmenin eline tutuşturuyoruz, tabi öğretmen dayanamıyo, dalıp gidiyo, biz de istediğimiz kadar kopya çekiyoruz. (Kopya deyince yanlış anlamayın, alt üstü sağa sola bakıyoruz)

Okur Mektupları'na genellikle üniversiteli gençler yazıyo. Eh ne yapalım, hep onlar mı yazacak, ben de aradan kaynayım dedim. Benim öyle herkes gibi büyüüük sorunlarım yok. Zaten 15 yaşındaki bir öğrencinin ne sorunları olabilir ki?.. Unutmadan söyliyim, bana Leman'ı öneren arkadaşım Barış'a çok teşekkürler.

Özlem Yıldırım
devrim-87@mynet.com

Yürüdük

Tarih 17 Mayıs'tı. Samsun'dan başladık Ankara'ya kadar yürüdük. Eskişehir'den, Kocaeli'nden, İzmir'den, Antalya'dan ülkenin dört bir yanından gelen binlerle beraber; baskıya, zulme, sömürüye, IMF'ye, ABD'ye karşı yürüdük. Barış istedik dünyada, değer istedik düşüncelerimize, genciz ya dedik bu bizim bayramımız... Liseli'siyle, üniversitelisiyle, izcisiyle yürüdük. Halkın sözcüsü olarak yürüdük. (Eskisi gibi olabileceğimizi umarak). Meydanlardan geçtik, şehirlerden geçtik. CHP'lisiyle, SİP'lisiyle yürüdük. Halka yürüdük. Samsun'dan Ankara'ya yürüdük üç gün boyunca... Üç gün yorulduk, uykusuz kaldık, aç kaldık bazen otobüslerde. Ama inandık, sesimizi duyan olur diye inandık. Hiç de yitirmedik inancımızı. Ve 19 Mayıs'ta bayıltıcı bir sıcak altında Ankara'daydık... Ama duyan olmadı bizi. Biz binler, üniversiteliler bayramlaşmaya gelmiştik Ankara'ya. Bağırdık avazımız çıktığı kadar, susma dedik, sustukça... Kendimiz çaldık, kendimiz söyledik. Belki uyuyan devi uyandırırız dedik. Ama kimsenin haberi olmadı. Hiçbir TV kanalında görmedik bize dair tek kelime. Ankara'daki konsere gelen yıldızlardan bahsediyordu haber bültenleri. Oysa asıl yıldızlar çoktan geçmiştii ordan birkaç saat önce, bağıra çağıra, bayramlaşarak. Van kedilerinin çiftleşme mevsiminin bitmesi haber olmuştu da, bizi gören olmamıştı.

Anladık akşam olduğunda; 19 Mayıs gençlerin değil şarkıcıların bayramıydı. Biz artık bu memleketin, polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır, meclisi vardır, MEDYA'sı vardır... demeyeceğiz.

26_41@Mynet.com

Leman'a;

Geçenlerde 19 Mayıs Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı'ydı. Nedense bu ülkede bu tür bayramlar büyük bir coşku içinde, doyasıya kutlanamıyor bayramları hakeden kişiler tarafından. 19 Mayıs'lar, 23 Nisan'lar işkenceden farksız geçiyor.

Birkaç devlet adamı boy göstersin diye kafamıza yumurta kırsan pişecek bir güneş altında, bomboş, gölgesiz bir alanda saçma sapan hareketler yapıyoruz. Bu eğlendirmek zorunda bırakıldığımız adamlar bizim için ne yaptı ki, biz onlar için birşeyler yapalım. Ekonomi berbat, eğitim sistemi desen ona keza... İdeallerimizin, yaşama hevesimizin, hayallerimizin çalınıp yokolmasında parmağı bulunan insanlar için neden bu tuhaf hareketleri yapıyoruz? Eğer onlara itle de bir hareket yapılacaksa yapılması gereken hareket bunlar değil. Hem eğer bu bizim, yani gençlerin bayramıysa neden biz güneşin altındayız da, onlar konforlu koltuklarda, gölgede oturuyor? Neden o koltuklarda biz oturup da onların devleti yönetirken ve halka yolsuzluklarını yutturmaya çalışırken ki kıvırmalarını bir de fiziksel olarak seyretmiyoruz? Ben böyle bayramlar yaşamak istemiyorum artık. Nerede idealist, yürekli, zeki gençlik? Bu sistem böyle devam ederse, bu bayramlar bu şekilde kutlanmaya devam ederse Atatürk'ün en güzel birkaç armağanı da zamanla anlamını yitirecek. Bir işkence günü, bir sisteme tekrar tekrar lanet okuma günü olarak kalacak eski sayfalar arasında.

Gençlik gitmiyor artık. Gençliğin gidecek gücü bile kalmadı. Gençlik sürükleniyor. Karamsarlığa, güvensizliğe, sessizliğe, kendi içlerine sürükleniyorlar. Sürüden ayrılmıyorlar zarar görmemek için ama aslında kurdun zaten sürünün içinde olduğunu göremiyorlar.

En kısa zamanda aydın bir gençlikle, aydın bir geleceğe kavuşmak ümidiyle! Sevgiler.

Munise

Sevgili Lemancılar;

Şimdilerde Kıbrıs'ta askerlik yapmaktayım. Burda bile sizi, rafların baş köşelerinde görmek beni haklı olarak gururlandırıyor. Son sayılarda "Konya ve Konyalı'ya" ilişkin okuduklarım beni her zamanki gibi üzmüştür. Ben de Konyalı'yım. Bilirim tutucudur Konyalı ve üzer, incitir güzelim kızları. Ama ben bir İstanbul sevdalısıyım, durmadan onu yazar onu söylerim. "Bir yanımda Beş Parmaklar bir yanımda İstanbul". İşte böyle bir mayıs gününde ayrıldım İstanbul'dan. Bir çığlık kopar Haydarpaşa'da, göpçüler çabucak süpürür hıçkırıkları ve gözyaşlarını her göndermenin peşi sıra. Bostancı'dan geçerken altında şiir yazıp kitap paralarına şarap içtiğimiz çınar ağaçlarının dallarını görürüm, el sallar gibi.

Yoksullukları, acıları yeni umutlarla süsleyip sonlarına ZAFER ve MÜCADELE çağrıştıran son çıkan kitapları satardık Bostancı parkında. Yarı fiyatına veya etiketin yarı fiyatına. Şafak sökerken Afyon'da kaymakçıların sesine uyanır ve çok geçmeden güneşle beraber, Konya Ovası'na bölünürüz usul usul.

Bütün Leman'cıları selamlıyorum... Ne oralı ne buralı, Adalıyız Adalı.

Fidel

11. Sayfadan devam

Kızıltopraklar

ayaklarına basmadan gitsin istersiniz. Kızılırmak çıplak ayaklarına basmadan toz toz, toz bulutu uçuyor küçük tepelerin üstünden hayaller gibi. Hititler'den kalma tozlu tepelerde, yazın çıplak ayakları geziniyor, eziliyor çıplak tepeler.

Evliyaların gözbebekleri gibi tepeler. Gözbebeklerine batmış gibi mezarteşları. Şimdi anladım, Kızılırmak, aşık, kral, sevgili, aptal, öpülmemiş kupkuru iskeletlerini taşıyor Karadeniz'e. Bir ağacın özsuyu gibi, İç Anadolu'nun özünü koca kara ağzıyla emiyor Karadeniz. Tarihin apdallarını, sırlarını, çamurlu derinlerine gömüyor. Karadeniz'in dipLerine testiler dizi dizi diziliyor buradan. Bu yağmurlar bu yüzden, böyle zevkli, tatlı tatlı yağıyor, şarap gibi. Mezar yataklarını söküp söküp Karadeniz'e bırakıyor. Ah Kızılırmak! Koklayarak Anadolu'nun her bir taşını, sürünerek en güzel yeşil tepeciklerine çıplak ayaklarıyla, eteklerini dunnaksızın Karadeniz'e taşıyor.

Bakardım bazen sahilde, akşamları uzun uzun ufuklarına. O kırmızı kara alevden gemiler. O ateşten köpükler! Şimdi anlıyorum, hangi genç kızın gerdanından koparıldınız. Şimdi öğreniyorum, hangi selvi boylunun nazından, tavrından, zehirli isyankar sözlerinden aşırma. Siyah denizim benim. Şimdi anladım o delirmiş, derin sevinçlerini. Şimdi tanıdım, herkesten gizlediğin o güzeller güzeli sevgilini. Neden hala bu kadar kızgın yanıyor bu toprak. Bu aşk, bu tepelerden niye gitmiyor. İçimizde, derelerde, dışımızda yanan nedir hala? Yüzbinlerce insan buraya piirlerine mi gelir hala, kırmızı kuşaklı gelin gibi Kızılırmak'ı uğurlamaya mı?

Kızılırmak çıplak ayaklı sevgili, hem de dağları oyarak ilerleyen upuzun kara saplı bir bıçak gibi. Kenarında çiçekleri, otları, hem sarı, hem kırmızı, hem de isbrap gibi. Boynuna dolanmış tepeleri, hem türkü, hem bir inleme, hem de bitmeksizin ah ah ah çeker gibi. Dönüp dönüp tepelerin boynuna sarılıyor, hem semah, hem cem, hem de şarap kokulu gece sevişmeleri gibi. İşte bu kızıl tepeler, hem bir savaş meydanı, hem de bir yatakodası gibi.

Tanrının, piirlerin testisinden usul usul akan kırmızı şarap gibi bu ırmak, o kocamış kara denizi hırçın bir isyankar yapıyor. Vuruyor taşlarına başını. Vuruyor keskin dalgalarını dağlarına. Yol bulup akmak istiyor. Kaldırıp dalgalarını kayalardan, toz bulutu uçmak istiyor. Anadolu'nun tam ortasında uyuyan sevgilisini, her gece öpmek istiyor. Şimdi bu tozlu tepelerde, zırlayarak ağlayan bu çocuk bu kızıl tepelerin her taşını öpmek istiyor.

Kızılırmak taşıyor kızıl topraklarını! Küçük tepeler gittikçe ufalıyor. Rüzgar hergün biraz daha düzleştiriyor toprağı. Yüzyılların bitmeyen alevi, aşkı, tepeleri hergün daha derince eritiyor. Toprak, aşkla kendini ırmağa parçalatıp, çölleşiyor. Toprağın kalbine gömüldükçe ozanları, Anadolu'nun ortası biraz daha mecnunlaşıyor. Güneşin altında parlıyor Kızılırmak. Tarihin, zulmün aynası gibi, hep yanım kalmış kavga dövüş bir düğün gibi. Kızılırmak tepecikleri oyup oyup geri geliyor, gitmem diyor. Soğuk bir toprak testiden dökülür gibi, bir yel savuruyor, hep aynı içli türküyü söylüyor: İşte gidiyorum, çeşmi siyahım.

Ben, deniz tarafındanım, damadın kardeşiyim. Yüzyıllardır burada bir yuva, bir düzen kuramadık. Şimdi anlıyorum Karadeniz'i, ne zor imiş, bir ermişin, bir pirin kızını almak. Bin yılın her günü Mevlana'yı, Yunus'u dünür diye göndererdik, yine alamadık Hacıbektaş'ın bu kızılsaçlı kızını. Şimdi anlıyorum, her yüzyıl tecavüz edilmiş, kılıçtan geçirilmiş ama hala bakir bu kızıltopakları!

Buralara kızıllığını veren, kızgın güneşin yakıcı alevi değil. Sevgilinin koynunda dik açıyla taşıdığı kanlı hançeri. Ne pastırır bu hançerler, ne çamura batar, ne toprağı çizer, ne de ele girer. Peki neden aynı dikaçıyla, bu hançer yüzyıllardır Orta Anadolu'nun kalbinin üstünde bekler!

Çünkü yalnız bu hançerler, en aziz, en kutsal zevkimiz gururumuz sefil olmasın, rezil olmasın diye onurumuzun başında, başımızı bekler!

nihatg@leman.com.tr

Akşamsefası

harala gürele "KAVAK YELLERİ" ÇAĞCAĞ

-YOK ABİ YOK! ÖLDÜRÜCEK BU MELMEKET BENİ ! 20 SENE ÖNCE İSTANBUL'DA KAVAKLAR SEMTİNDE BİLE KAVAK AĞACI BULAMAZDIN! GÖÇ İLE BERABER GECEKONDU BAHÇELERİ HIZLI BÜYÜYEN VE ZAHMET İSTEMEYEN BU İSE YARAMAZ AĞAÇLARLA DOLDURULDU..DERKEN HER BAHAR BİZ ASTIMLILARA POLEN ALLERJİK CEHENNEM OLDU..

VAY BEE DERDİN BÜYÜKMÜŞ ABİ BE!

NE DİYON SEN ANASINI AVRADINI ZİKİYİM ! SU FISFISA VERDİĞİM PARANIN HESABI YOK!

ABİ BELEDİYELER BU KAVAĞA Bİ YASAK..

BELİNİ BELEDİYESİNİ ZİKİM! DELİRTME BENİ HEPSİ O KONDULARDAN KAVAKSEVER KÖYLÜLER ZATEN ! ZİKİME ÖL.ZİKİME ÖLME ONLARIN UMRUNDA MI ! AAHH GÖĞSÜM SIKIŞTI NEFESİM DARALDI Bİ OTURAYIM!

HASTANEYE GİDELİM Mİ ABİ..

HASTANESİNİ DE SITTIR ME ! BU MEVSİMDE HEPSİ DOLU ZATEN ! ASTIMA BAKAN MI VAR ! GEBER ...MINAKOYYİM !BELEDİYE DEYİNCE HASTANE DEYİNCE ÇARPINTI BAŞLIYO BENDE! HEPSİ HIŞIM AKRABA TALİGAT PARTİLİ DOLUM TESİSLERİ OLMUŞ !

AHHAA!

POLENLERLE SAVAŞMAK TEK AMACIMIZ SOLUMAZ SOLUTMAYIZ ÇÜNKÜ HAKLIYIZ ZARAR VERİR SAĞLIĞIMIZA SOLUNAN HER POLEN

POLEN AVCILAAAARIYIZ BİİİİZ POLEN POLEN POLEN

VÖZZZ

HÖRZZZZ

POLEN

BELEDİYE POLEN İTLAF EKİBİ

ÇAĞCAĞ

PAGDON BİR YANLIŞLIK OLOBİLİR Mİ..BEN İNANÇLI BİRİYDİM..DUALARIMI HİÇ EKSİK ETMEDİM.. NASIL OLUR !

ÜZGÜNÜM "R"LERİ SÖYLEYEMEDİĞİNİZ İÇİN DUALARINIZ GEÇERLİ KABUL EDİLMEMİŞ OLABİLİR!

DEFTER-İ KEBİR

ÇAĞCAĞ

VAZİYETİM AYNEN BUDUR DOKTOR..BİR İKİ KERE ÜZÜM-CÜĞÜ AĞZIMA ALMIŞ BULUNDUM.. ARTIK MÜNKİNİ YOK BIRAKMIYO! KURBANIN OLAM KURTAR!

CURK CURK

BU TÜR BAĞIMLILIKLA İLGİLİ NE DERS OKUDUM NE DE DUYDUM! BİRAZ BANA MÜSADE.BEN BİRAZ ARAŞTIRMA YAPAYIM! BU ARADA SİZ NE AMAÇLA BÖYLE BİR GİRİŞİMDE BULUNMUŞDUNUZ ?

PSİKİATRİST

ÇAĞCAĞ

L-Manyak

HAZİRAN SAYISI ÇIKMIŞ İDİ!. TABİ TABİ

DUMUR DETAYLARI

Şekerpare

PLOTKA

SİNİLHANEDE BİR AKŞAM YEMEĞİ

I WILL NEED IT THIS NIGHT, BECAUSE, BECAUSE...

552

8 Haziran 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/23- 600.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

BU ÜLKEYİ KİM YÖNETİYOR?

Ecevit en son doktorlarına "istirahatim ne zaman bitecek" diye sormuş..

Başbakanımız hasta... İlk günlerde basit bir rahatsızlık, soğuk algınlığı gibi gözüken Sayın Ecevit'in hastalığı önce gizemli tuhaf sonra da dramatik bir seyir izledi... Şu günlerde iyice dramatik çünkü ağır gözüken hastalık özellikle medya tarafından karikatürize edilmeye başlandı ve tüm ülke tarafından tahammül edilemez bir noktaya geldi... Ağır bir hastalık geçirirken, üstelik ilginç kişiliğiyle hemen her kesim tarafından bir taraftan, hatta itici taraflarıyla bile sempatik bulunabilen Ecevit nasıl bu tahammül edilmez noktaya geldi?.. Ülkenin içinde bulunduğu ağır koşullar ve bunların 1 numaralı sorumlusu olması önemli bir etken, medyanın RTÜK yasası çıkana kadar sırtını sıvazlarken şimdi neredeyse ölü gömücüsü olması başka bir etken ama en önemlisi Ecevit ailesi'nin aldığı akıl almaz tutum... Bir zamanların meydanlara milyonları sevgi seliyle önüne katıp toplayan ak güvercini' kasketli Karaoğlan'ından geriye sadece boyatmakları asla imtina etmediği kapkara saçlarıyla bıyıktan kaldı... Ağır hastayken bile kapısını çalan yok.. Parkinson ve yan etkili pek çok ağır hastalığın pençesindeyken yanında o sevgi selinden geriye yalnızca sağlam bir kaya, eşi Rahşan hanım ve 3-5 kuru çakıl taşı kaldı.. Hastalığı nedeniyle MGK toplantısına katılamayan, dış gezileri iptal edilen, Cumhurbaşkanının Çankaya liderler zirvesine katılacağı pek şüpheli Başbakan figürünün eksikliğine rağmen çarkların hala gacır gucur da olsa işlemesi ise Türkiye Cumhuriyeti'nin devlet işleyişinin ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Ecevit'in hastalığını ağzı sulanarak izleyen Bahçeli'nin dışında, Tayyip Erdoğan, Çiller gibi pek çok siyasetçi var. Hastalığın seyriyle ve aldıkları tutumla ilgili aynı zamanda iktidar hırsı hastalığından da muzdarip Ecevit çiftinin açıklamaları ise durumu iyice saçma sapan gösteriyor ve içinden çıkılmaz hale getiriyor.. Ve Türkiye dümeni olmayan bir gemi gibi açık sularda yol alıyor...

Akşam'dan ayrıdır

K.K.T.C.-750.000 TL

met üst

pazar sevişgenleri

Ülkücü seri katiller birer birer aramıza katılıyorlll! 5 kişinin katili İsa Armağan'ın salıverilmesinin ardından, 7 TİP'li öğrenciyi boğarak öldüren Haluk Kırcı da aftan yararlanmak için resmen başvuru yaptı...

ÖSYM işsizlikten trilyoner oldu! Son beş yılda yaptığı sınavlardan yaklaşık 172 trilyon para toplayan ÖSYM, son üç yılda sadece memurluk sınavından 70 trilyon kazandı.. Ancak sınava giren 1 milyon 800 bin kişiden sadece yüzde 5'i bir işe yerleştirebildi.

Açık Büfe

met üst

neden bulmacalarda **mısırlı eski bir tanrı** ismi sorulur da **mısırlı eski bir kul** ismi sorulmaz

kanncalar'dan **asker kaçağı** olmaz

yeni **boğaz köprüsü** rüyalanmızdan mı geçecek

annen gibi düşünüyorsun.. **baban gibi** konuşuyorsun **sen kimi** yaşıyorsun

konuşmama'nın erdemleri üzerine **elli yedi saat konuşabilirim**

üniversite mezunu'yum **işsiz**'im.. başvurmadığım **duvar** kalmadı

herkesler **en en**'i olmaya çalışırken **en en bir şeylerin..**

ben oturup kenarda **endişe** duyuyorum

enine boyuna **düşün..** burnunun dikine **konuş**

BOLU'da niye tek **u** var

gençlerimiz **bilimsel** olarak yetişiyor deneme-**yamulma** yöntemi'yle

Aksamsefasi

LeMan

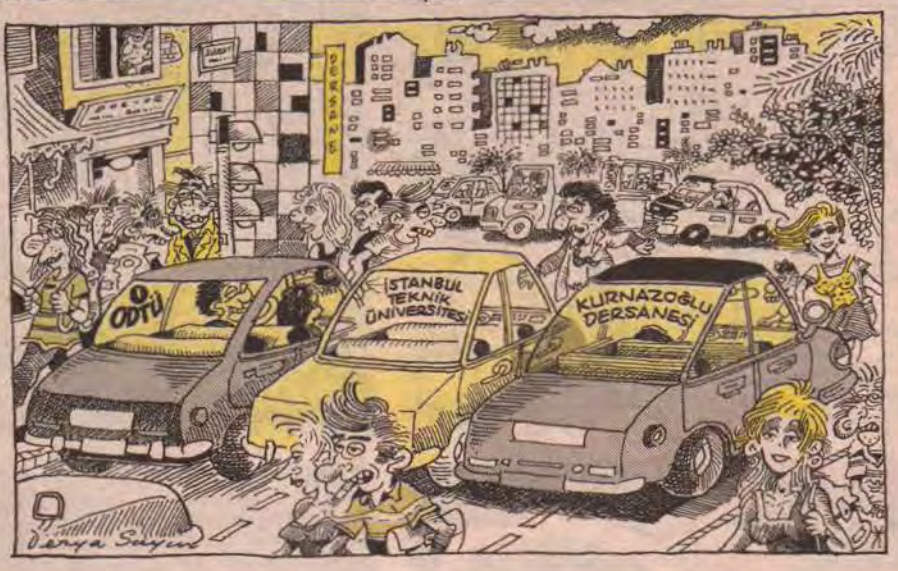
Üniversiteye girme umudunun yaratttığı yüzlerce trilyonluk pazardan pay kapma çılgınlığı, dershaneleri maymuna çevirdi. ÖSS'de Türkiye genelinde dereceye girecek öğrencilere, para ve otomobil vaad ediliyor..

Alanya'da tecavüz ettiği dört turist kadından ikisini öldüren sapık Hakan Karayavuz, aftan yararlanarak serbest kaldıktan sonra, Alanya Cumhuriyet savcılığının itirazı üzerine tekrar gözaltına alındı. Karayavuz, karakola getirilirken, kendisine soru sormak isteyen Hollandalı kadın gazeteciye de tokatladı.

Devlet Bakanı Tunca Toskay kendisine bağlı Devlet İstatistik Enstitüsü'nü ülkücü kadrolaşma manyağı yaptı. Son olarak uzman olmayan 250 MHP yandaşına görev verildi.

MEDİNE TAYFUR LİSESİNİN KATKI PAYI
katkı payı ödeyemeyen öğrencileri kovdu

DEVLET BAHÇELİ
idam ve anadil kolpacısı
ÇİLLER
ecevit'in hastalığı kadını dinlitti

KİM YOUNG JOO
puan hırsızı, maç celladı
KAMUSEN'İN NAYLON ÜYELİKLERİ
KESK'in üyelerini araklayan sarı sendika

ALANYA SAPIĞI HAKAN KARAYAVUZ

RİVALDO
ya sahtekar ya artist
HÜSAMETTİN ÖZKAN
ecevit'in yanında ama değil, utangaç

başbakan
RA ŞAN ECEVİT
iktidara hamur bulaşb bakır yumruklu leydi
ŞENOL GÜNEŞ
hakeme küfreden adamı olsa

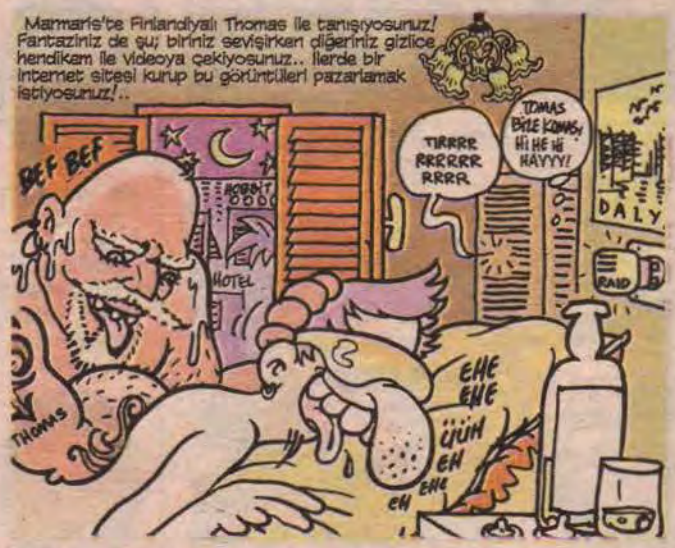
daral&timsah

ÇAKÇAK

önceki haftadan devam özet:timsah herzamanki gibi bir takim katakulliler çevirmektedir...

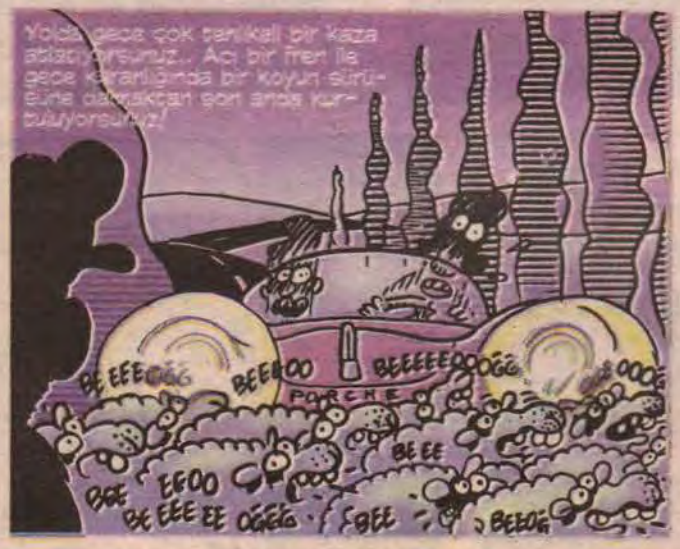

daral@leman.com.tr

HAFTAYA HEYECAN DORUKTA..

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Kliması olan mezalığın yanından geçip, dalgıç malzemeleri satan dükkânın önünde durdum, vitrine baktım. Klima, bu binaya ait olmalı. Çünkü mağazanın, mezarlığa bakan yan duvarına monte edilmiş; ve bi mezar taşının üzerine denk geliyor.. Dalgıç kayafetleri, köpekbalığı resimlerinden tişörtler vardı vitrinde. Bi köşede paletler, oksijen tüpleri... Sonra devam edip, camiinin yanından yürürken, avluda duran dev şemsiyelere göz attım. Bellerinden bi kuşakla bağlayıp toplamışlardı hepsini. Ama billiyorum; açıldıklarında, elli kişiyi banndıracak kadar, kocaman gölgelik bi alan yaratıyorlar.. Balkonda duran küçük bi plaj şemsiyem var, fakat nedense hep böylelerine imrendim. Flap! diye açıldığında, beni yağmurdan veya başka şeylerden rahatça koruyabilirler.. Biraz dinlenmek niyetiyle, çeşmenin yanındaki banka oturdum. Bir arkadaşımdan gelen mektubu okumaya başlayarak, bi sigara yaktım. Arkadaşım, içinde bulunduğu zor koşullardan söz ediyordu. Kısa bir mektuptu. Okuduktan sonra, üzerinde biraz düşünüp zarfa geri koyduğumda, hemen kalkmadım. Hava kararmıştı; aşağıdaki otoyolda ilerleyen otomobillerin far ışıklarını izlemek hoşuma gitti. Gelip geçen yoktu yanımdan; ıssız, dar bi yol aralığıydı. Bir süre sonra, ayaklanmak üzereyken, arkamda kalın bir kumaş hışırtısı duydum! Kafamı çevirdiğimde, camiinin bahçesindeki şemsiyelerin kapırdandığını, eteklerinden aralandığını gördüm. Düzgünce ve aynı anda hareket ediyorlardı! Fakat tuhaf tarafı, onları açan birisi yoktu. Camiinin, yan aralık kapısında da kimseler görünmüyordu. Dev şemsiyeler, tekrar tuşlanıp kapanıncaya; bir tanesi iyice aralandı, yukarıda kilidine oturularak hareketini tamamladı. Etraf karanlık olduğundan, zeminde dengeyi sağlayan beyaz bir ışık belirmişti altında. Ortasında, içinden şemsiye direğinin geçtiği bi tepsiyi tutan adam vardı; "Kuru pasta ister misin?" diye sordu. Önce görmemiştim, kafası şemsiyenin gölgesinde kalıyordu, konuşunca farkettim.

Kapıdan girip, yavaşça yanına yürüdüğümde, "evet, isterim," dedim. Cebime koymayı unuttuğum, elimde duran zarfa baktı. "Köpekbalıklarından korkar mısın?." Ağzımdaki kurabiyeyi boğazına itleyip, "yüzmef bilmiyorumf," dedim. "Böylece hem hiç korkmam, hem de çok korkarım.." Konuşmamızı sürdünnek istiyordum, ama şemsiye aniden kapanıverdi! Üstelik dışandaydım; şemsiye kapanırken benim de içeride kalmam gerekirdi. Topallanan, buruşan kumaşa öylece bakarken, içeriden boğuk sesi yükseldi adamın: "Git!" dedi. "Bütün tehlikeyi göze alıp yanına geldim, ilginç bişey söyle, öyle gideyim," diye cevapladım. "İlginç ne demek?" dedi. "Değişik," dedim. Önce bir sessizlik, ardından: "Gazete bayiinin önündeki yaya geçidine git," dedi, "karşı kaldırıma yürürken, içinden elli kere 'Tulyum' de!" Lafını bitirdiğinde, yanımdan yaşlı bir adam geçiyordu, yüzüme baktı bi an. Gülümseyip, avludan çıktım, ışıklara doğru yürüdüm... Ve söylediği gibi, yeşil yandığında karşıya geçerken, "tulyum" diye mırıldandım ardarda. Henüz otuzyedi kere söyleyebilmiştim ki, karşı kaldırımın kenarında, yere uzanmış bir köpekbalığı farkettim. Serilip kalmıştı oraya. Eğilip nabzına baktım. Nabzı nerede bilmediğimden de, her tarafına dokunuyordum. Yumuşak ve çamurluydu teni. Doğruldum, ellerimi üstüme silip yürüdüm. Bi polis gördüm az ileride.. "Yolun kenarında yaralı bi köpekbalığı yatıyor!" dedim. Polisin kafası bana dönük değildi, ama çilek yediğini görüyordum. Ve yüzünü dönmesini bekledim. Vavaşça kafasını bu tarafa çevirdiğinde ise, tekrar aynı şeyi söylemeye üşenip, uzaklaştım oradan! Bi ara arkama baktığımda, kalabalığın kenarındaki kalabalığı gördüm; yere eğilmişti insanlar. Ne ilgisi varsa, bi cevap bulabilirim belki diye mektubu açtım, önemli bi bölümünü bir kez daha okudum. Arasıra kafamı kaldırıyor, bi direğe filan çarpmamak için yola bakıyordum. Dev şemsiyenin altındaki adamın söyledikleri geldi akılıma. Aslında çok önemli bişey söylediğini sanmıyordum, yine de ne demek istedi acaba diye düşündüm. Bu merak öyle hoşuma gitmişti ki, yolu uzatıp, daha önce hiç girmediğim, sadece önünden geçtiğim bir sokağa girmeye karar verdim.. Henüz köşeyi dönmüşken, arkamdaki gürültüyü duydum.

Dönüp baktığımda, caddeden, bir kamyonet geçti ilkin. Üzerinde, köpekbalığı vardı; düşmesin diye iplerle tepeye bağlamışlardı. Sonra kamyonetin arkasından, ellerindeki dev şemsiyeleri taşıyan adamlar yürüdü. Çok güçlü olanlar, arasıra şemsiyeleri açıp kapatıyor, gücü yetmeyenler sadece açık veya kapalı tutuyor, bir çocuğa ise annesi bu iş için yardım ediyordu. Peşlerinden gitmeyi istemedim. Daha garip bişeye karar verip, önlerinden çıkmayı düşündüm. Böylece sokağın sonunu da görecektim. Etrafa fazla dikkat etmeden, sadece farklı açımın keyfini çıkartarak hızlı adımlarla yürüdüm. Zaten normal bir sokaktı; apartman girişleri, bikaç işyeri, tek tük ağaç, bir tekel bayii, bir de pençelerine limon kolonyası dökülen siyah bir panter vardı. Sokağa yansıtılan renkler hoşuma gitmişti. Yolun sonundan yükselen sesleri de duyuyordum hem; önlerine çıkabilecektim. Yanına kadar geldiğimde, tartışan iki adam gördüm. Bir tanesi aniden, ötekinin ense köküne, elindeki sivri tornavidayı sapladı gözümün önünde. Öbürü hiç acı duymamıştı neredeyse. Yanlarından geçerken, isminin Kafka olduğunu söyleyen, -tornavidayı saplayan- adam, yaptığının yanlış olup olmadığını sordu. Boynundan ince bir kan sızan öteki adam da hakemlik yapmamı istiyordu. İnsanlara yardım etmeyi seviyordum, ama kibar bir dille, minibüse ve şemsiyelere yetişmek istediğimi söyledim. "Sana inanmıyorum," dedi, tornavidalı adam (saplantılı adam). O anda, başımdan aşağı kaynar sular döküldü; duyabileceğim en büyük hakaretti. Hiçbir karşılık vermeden, deli gibi koşmaya başladım. Çok sonraları, o telâşla açık bi kapıdan girdiğimi, yazarlarsa önünde poşetine şampuan ve kanşık çerez dolduran bir kadına, bana inanmıyor musun diye sorduğumu hatırlıyorum.. Arka taraftan ter içinde caddeye çıktığımda, etrafıma bakınıp, fayans fakültesinin duvarına oturdum. "Dev şemsiyeli adamlar geçti mi?" dedim ilk rastladığım kişiye. Duymadı. Aynı şeyi bu sefer bağırarak söyledim. Sesim yankılandı. Ti mi! Ti mi! Ti mi!. -son ti mi' yi hayâlimde canlandırmıştım-. Sonra kafamı önüme eğdim, öylece kaldım.. Minik bi kurabiye kırıntısı farkettim kazağımın üzerinde! İplikların arasından almaya uğraştımsa da, çamurlu ve ıslak köpekbalığına dokununca kayganlaşan zihnim, uzun süre bunu başaramadı.

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

1

BÜTÜN SUÇLARI CİNAYETLERİ İTİRAF ETTİM. ÖRGÜT ELEMANLARININ HEPSİNİ YAKALATTIM, HÜCRE EVLERİNİ GÖSTERDİM, İTİRAFÇI OLDUM. SONRA NE OLCAK?.. ÖRGÜT BENİM GÖDÜMDEN KAN ALMAZ MI?..

SANA ESTETİK YAPTIRIP YENİ BİR KİMLİK VERİCEZ...

2

AL BAKALIM, BU YENİ YÜZÜN, BU DA YENİ KİMLİĞİN... HEM DE PEMBE... ARTIK YEPYENİ BİR HAYAT VAR ÖNÜNDE...

ÖZGÜR GÜNDEM

PİŞMANLIK YASASINDAN YARARLANDIĞIM İÇİN PIŞMANIM!

HALLOOV!.. 144 CENDERME Mİ?.. NAMUSUMU TEMİZLEDİM... DUTLUKBELİ KÖYÜNÜN DEPESİN DEYİM GELİN BENİ ALIN...

ŞUNLAR GÜZEL AMA ÇİLEKLİ... BİZİMKİ TAKMAZ..

AYOL ŞUNUN DELİİ VAR AMA YUKARDA... BİR ŞEY OLMAZ...

ECZANE

MARKA DEFOLU

NE ALIRSAN TANE 300

BU HERİF EVLİYKEN İÇERDİ, ÇOK PİSTİ HER GÜN BENİ DÖVERDİ AMA ÇOCUKLARI ONA ÇOK DÜŞKÜN... BOŞANDIK BİR TEK HAFTA SONLARI ÇOCUKLARI ALABİLİYO AMA ŞUNLARA BAK, GÖZLERİM YAŞARIYO VALLAYİ..

GELİN BAKİİM LAN HAFTA SONU GELDİ YİNE BERABERİZ..

BABA, BABACIM. NERDE KALDIN?

UMBRO

1 LUNAPARKLARA GÖTÜRÜYORDUR MENDEBUR...

HANGİSİNİ İSTİYOSUNUZ LAN?..

BEN BU HAFTA DA DENİZ'E GİRMEK İSTİYORUM BABACIM!..

GEÇ GEÇ GEÇ... EMMELİ GÖMMELİ..

4. AKARSU

2 BEN BU SEFER BENLİ TÜRKAN'A KAYMAK İSTİYORUM BABA..

karatan@lemsan.com.tr

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

Erdil Yasaroğlu

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

TEZ Anneleri tarafından öğle uykusuna yatırılan 0-10 yaş grubu çocuklar ikiye ayrılır. Bunlardan aileden zengin olup miras veya torpil yoluyla bir şirkete patron ya da müdür olanlar, yine aynı şekilde öğlenleri 12-2 arasında sekreterlerine **"Kızım 2 saat beni arayanlara toplantıda de..."** deyip, maun masalara ayaklarını uzatıp iri gövdelerini deri koltuklara gömerek ÖĞLE SİESTA'sı yaparak bu alışkanlıklarını devam ettirirler. Aileden fakir ya da torpilsiz olanlar ise girdikleri her işte öğlenleri uyukladıkları için ya da sabah uykularını alamayıp, işe geç geldikleri için, her işten kovulurlar, sık sık iş değiştirerek müzmin işsiz olup çıkarlar. Hattı zatında çalışmanın anlamsızlığını iyice kavrayıp, işi iyice aylaklığa verip, sürekli bu çocukluk alışkanlıklarını yaşarlar. Çocukluklarından itibaren öğle uykusuna yatmayan ve bu uykuyu reddedenler ise büyüdüklerinde daima uyanık olarak zor meslek ve görevlerde hep sırtlarında ağır sorumluluk taşırlar. Bunlar uykuya dayanıklı oldukları için gece mesaisi işlerinde sabahlamak suretiyle çalışırlar. Sabah işten eve dönüp yatarlar. Küçükken bir türlü uyumadıkları öğlen vaktinde kalkıp günün geri kalan kısmını yakalayarak gecenin yanısıra gündüzü de yaşamaya gayret ederler.

Sonuna kadar dinlemek Mübitin Yılmaz Ayak **ANTİTEZ** G. İçoğlu

PANTOLON METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSIAN-

3

4

5

AAA!..ÇOK ŞİŞMANLAMIŞ YAA..! SAÇLAR DA DÖKÜLMÜŞ... EN AZ Bİ ON YIL VAR GÖRMEDİM...

SAÇLAR BEYAZDI, BOYAMIŞ... BİRA GÖBEĞİ DE YAPMIŞ...BA BA BA DİŞLERİ DE YAPTIRMIŞ GALİBA..!

HOOP BEYLER!.. SORUŞTURMAYI GECİKTİRİYOSUNUZ...BİRAKIN DEDİKODUYU DA CESEDİ TEŞHİS ETTİNİZ Mİ ONU SÖYLEYİN...RAPOR TUTULACAK..!

YAKIN DÖVÜŞE GİR!..YAKIN DÖVÜŞE GİİR!..

YEDİRDİN BİZE MAÇ ÖNCESİ SARMISAKLI MANTIYI, SONRA DA YAKIN DÖVÜŞE GİR...GİREMİYOZ İŞTE, UTANIYOZ...SENİN BOKSÖRÜN DUYARLI...ONU TANIYAMAMIŞIN DAHA!..

HAH HAA!.. AÇ BAKİYİM BEŞLİĞİ...HOOHO... Bİ BEŞLİK DAHA..

HAY BEN AİLE BÜYÜKLERİNİN DİBİNE VURAYIM...SEN,KALK BU DENYOYLA BENİ BEŞLİK KERTMESİ YAP..-KOMİKLİK MİDİR, SALAKLIK MIDIR ANLAMADIM Kİ?!

DERHAL KAMURAN BEYİ GÖRMEM GEREKİYOR!.. ÇOK ACİL...

KAMURAN BEY ŞU ANDA KAMURUYO... GÖREMEZSİNİZ!..

KIŞIN İYİYDİ DE, YAZIN ŞU DIŞ İŞLERİ BAKANLIĞINA İMRENİYOM. OHH,PÜFÜR PÜFÜR ÇALIŞIYOLAR...BİZ HAPSOLDUK İÇERİYE...

İÇ İŞLERİ BAKANLIĞ

BEYAZ PEYNİR YARIM KİLOYDU DİMİ PELVAN?..ESKİ KAŞAR GELDİ,ÇOK GÜZEL VEREYİM Mİ?.

BULDU YAĞLI MÜŞTERİYİ İKİ SAATTİR ONUNLA İLGİLENİYOR...BİZE BAKAN YOK...

VER BAKALIM, HOYDA BRE...

NEYSE...MERAK ETTİĞİME DEĞMEZMİŞ...PEK DE MATAH BİŞEY DİİL... HAMALLIK...GÖZÜM AÇIK GİTMEZ ARTIK..!

SAHİDEN YAPMADIK VALLA... SADECE ŞEKİL OLARAK NASIL Bİ ŞEY DİYE MERAK ETTİ...SON ARZUSU İŞTE...MECBUREN YERİNE GETİRDİM...

502

canbarslan@ superonline.com (Bu sayfanın hazırlanışında emeği geçen Özgür Yılmaz'a teşekkürler.)

Akşam Servisi

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yasaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

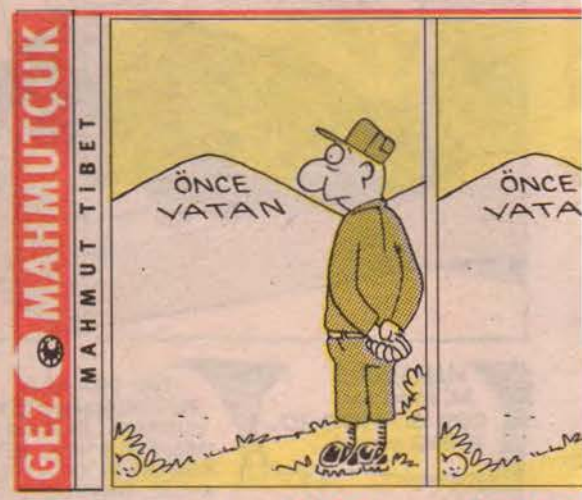
erdil yaşaroğlu

İki Resim Arasındaki 7

Eski Maskotlar & Yeni Maskotl

1. 74'ün maskotları Tip ve Tap, belki de yaratıcılarının bilinçaltında o zamanlar ayrı olan Batı Almanya ve Doğu Almanya'yı simgeley iki sevimli, iyi niyetli bitişik yiğittir...
   2002 maskotları Kaz, Ato ve Nik, neyi simgeledikleri belirsiz, je kavramda ruhsuz figürlerdirl..
2. 78'in maskotu Gauchito, Arjantin'in futbola meraklı, coşumcu gençliğinin acar bir temsilcisidir...
   Kaz, Ato ve Nik, tam tersine futbol kültürüne uzak toplumların ürünü olan Pokemon tipi canlardırl..

Sana Hiç Bö

Sonsuz, kıyasıya bir savaştı yaşadığım seninle.... Önce kim tükenecek diye bekliyorduk. Kim köle olacak, kim efendi kalacak...Birbirimizin en zayıf, en kırılgan yerlerini belleğimizin kıyıcı yanına durmadan kazıyorduk. Aşkta yenilmek korkusu hep pusudaydı.. Aşkta yenilmek korkusu çocukluğumuzun yaralarını kanatıyordu durmadan...Aşkta yenilirsek tekmil bütün hayatımız anlamı yitirecek, çöküp gidecek sanıyorduk...Birbirinize yenilirsek çocukluğumuzun yaraları bir daha hiç kapanmayacak diye korkuyorduk...Birbirimizi acıtacak sözler karnımızda birikip duruyordu...

Derinlerime öyle çok girmiştin ki tanıyamıyordum artık kendimi. Bu ben miydim...Durmadan soruyordum kendime, bu sen misin, diye...Neler söylüyordum sana...Seni önce düzenin insanı olmakla, güçlü ve başarılı olmak için kişiliğinden taviz vermekle, yüzeysellikle suçluyor, bunları söyledikten kısa bir süre sonra seni çok sevdiğimi, beni bırakıp gidersen bu acıya dayanamayacağımı söylüyordum. Bir söylediğim, öbür söylediğimi tutmuyordu...Hem benden kopup uzaklaşmanı, böylelikle özgür kalmayı istiyor, sen benden biraz olsun uzaklaşmaya başladığında ise bir köle gibi ayaklarına kapanıyordum...

Aşkla, sevgiyle ilgili bildiğim ve yazdığım her şeyi unutmuştum.. Sanki bir virüs girmişti kanıma. Ateşli ve beni durmadan aşağıya çeken bir hastalığa tutulmuştum. Bu hastalıktan kurtulmak için bildiğimi bütün yöntemler beni daha fazla hasta etmekten başka bir işe yaramıyordu. Kurtulmak için ne yapsam biraz daha sana batıyordum...Senin ruhuna girince kaderimi ele geçirdi; böylelikle kendimi daha iyi savunurum sanıyordum...Oysa bana göre öyle derindeydi ki ruhun...Öyle derindeydi kaderin...Senden de derinde...Senden de uzakta...Yaralı düşler örtmüştü üzerini ruhunun...Kaderini korkular, hayal kırıklıkları, güvensizlikler gizlemişti o en derinlere...Suyun en dibinde, gözlerim kapalı sürüklenmiyordum orada...Oradaydım görüyordum. Başımı kalbime dayıyordum. Soluk, üşüyen bir nabız atıyordu. Yüzün bembeyaz, kıpırtısız. Ellerin şimdikinden çok daha küçük, bir çocuğun elleri gibi savunmasız, bilibirine kenetlenmiş, buruş buruştu...Dudakların hafifçe aralıktı...Bir şeyler söylemeye çalışıyordun, ama sözcükler çıkmıyordu ağzından...Yüzüne uzaklardan bir yerden kızıl bir ışık vuruyordu...O kızıl ışığın ardında yitirdiğimiz cennetler, hiç tükenmeyecek aşklar,parlak, masum güneşler vardı...Öyle kırılgan, öyle dağılıp gidecek gibi duruyordun ki ne yapacağımı bilemiyordum...Öyle büyülenmiş, öyle sonsuz bir hüzünle bakıyordum ki sana, bir türlü gözlerimi sende alamıyordum. Seni oradan nasıl çıkartacağımı bileneden bekliyordum bu derinlikte...Vurgun yemek dediğin buydu sanırım...Bu işte diyordum, sevdiğim insan bu... Suyun derinliklerinde üzeri ölü nilüferlerle, yaralı düşlerle örtülü sürüklenip duran...

Seni ilk gördüğümde bu halini görmüş olmalıydım. Seni gördüğüm o ilk, o kısacık anda içimdeki o sızı ilk oraya inmiş olmalıydı...Benim bile fark edemediğim bir kendimden geçme hallmdl şimdi beni bu hale sokan. Eminidim, ilk orada görmüştüm seni. sonra yeniden suyun yüzeyine çıkıp buradaki ellerini tutmuştum hemen o anda...Bütün kalkanlarımı sıyrıp atmıştım yüreğimden...Bütün ağırlıklarımdan o anda kurtulmuştum.

Ne olacaksa olsun dememiştim hiç. Ne olacaksa hemen olsun , demiştim...Sonu ne olur, diye hiç düşünmemiştim. O son neyse, mutlaka olsun, demiştim...Gördüğüm sen değildin aslında,.Sende gördüğüm suyun derinliklerinde yıllardır yaşayan

halindi...Orada, y
miştin kendini bı
kını, kaderini, şi
yaz sevinçlerini...
mülteci gibi yaşıy
nabilirdin masum
aşkınla ve ölümü
lardin sesini kade
hayatının şirini o

Bunları yapab
beklediğini söyle

Bilyorum be
dun...Bana güve
istemiyordun. O
kanp seninle bıl
için o halini gör

Beni böyle, b
dun...Seni nasıl b
dim ki...Öylesine
miştin ki derinler
dinden kopup uz
sularının altında yıl
rinliklerde sakla
ru...Diplerde sak
gizliydi.Anlsızın a
hiç beklemediğin
larını anlarını orad

Durmadan ay
di...Aynıklarını ac
çekişen ruhlarını
varn etmeniz bu

Sonsuz, kıyas

Durmak nedir

Sen beni anla

Sen beni ısra
diğin yerlere gid
sen önemlisin, s
yorsun...Sanki b
hammüzün kalm
hiçbir şey yapmı
da değilm...Sahi
nından soluk ala
dan, bir kerede
ben sana yapsa
ni..Sensiz yaşaya
şünüyorum, bir
hep başkaları, ha
şey...Nasıl yok b
artık seni eskisi

İşte böyle sü
akardı kıllı bir
duk...Kim kimi
luk duygusu uya
cekti...Kim efen
bu savaşı birbiri
için sürdürdüğün
için veriyorduk,
cadığımız her ç

* Saffranbolu 7 Haziran Cuma günü saat: 18:00-20:30 arası Safranbolu Varos Cafe'deyim. (Safranbolu saat: 17:00-19:00 arası **Maltepe Grande bouse**'dayım. 3.Kat Maltepe Meydanı * **Bursa.** 13 Haziran P Kütüphanesi'ndeyim * **Erzincan.** 16 Haziran Cumartesi günü saat 14:00-18:00 arası Erzincan Dost Kit

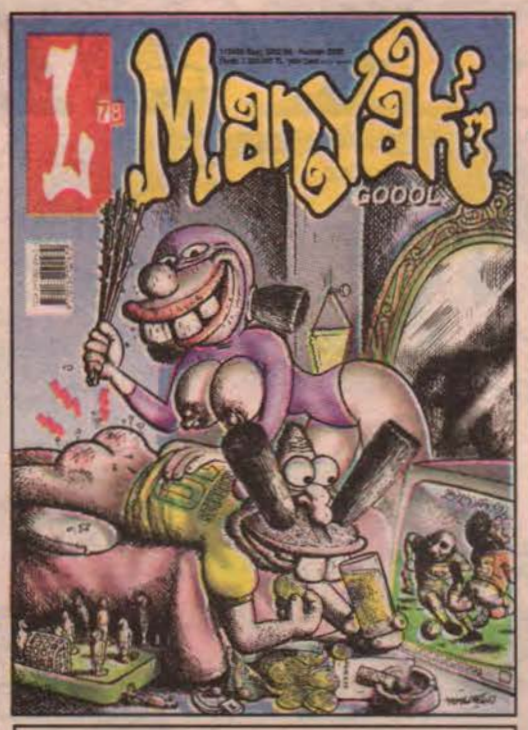
Akşamsefası

Fark VEDAT ÖZDEMİROĞLU

3. 82'nin maskotu Naranjito, İspanya'nın portakalından esinlenilmiş bir tabiat evladıdır...
Kaz, Ato ve Nik, günümüzün 'canavar sektörü'ne teslim olmuş şeffaf meçhullerdir!..
4. 86'nın maskotu Pique, hali ve tavrıyla tipik Meksika çocuğudur...
Kaz, Ato ve Nik, bu dünyadan kopuk şekilleriyle bambaşka bir aleme aidiyetin sembolleridir!..
5. 90'ın maskotu Ciao, futbol ve insanın İtalyan tarzı sentezidir...
Kaz, Ato ve Nik, yaratıktır!..
6. 94'ün maskotu Striker, Amerikalılar tarafından insan dostu güzel hayvana bir selamdır...
Kaz, Ato ve Nik, insanı benliğinden ve doğadan uzaklaştıran kuşku çağının soyut elemanlarıdır!..
7. 98'in maskotu Footix, şahsiyetini Fransa'nın horoz ortamından almış bir imajdır...
Kaz, Ato ve Nik, kökensizliklerinin yanısıra, birbirinden kopuk üç ayrı tipleme halleriyle bulundukları pazarlama ürünlerinin satışını hartlandırmak, rantı üç katına çıkarmak için tasarlandıkları çok belli milenyum kurnazlarıdır!...

VÖ'nün notu: Haftaya ÖSS'ye alternatif VÖSVM-Büyük Sınav var... Çalışıp gelin... Kalpler kırılmasın sonra!.. *vo@leman.com.tr*

L-Manyak'ın Haziran Sayısı

Plajlarda, Dünya Kupasında Can yakıyormuş Cevat abi.. Brezilya'lısı, Ekvador'lusu alayı hastası oluyormuş! Hakan Şükür sütlü Nuriye'nin yanında L-manyak'ta istemiş! Kore'de L-Manyak olayı burdan patlamış.. Herkes okusun ama o orta ipne hakeme yasak L-Manyak! Şenol Güneş zaten anlamaz... Asıl korkumuz L-Manyak'a Çinlilerin sardırması, çevirmesi bir dert onca adama dergi yetiştirmesi bir dert mına koyilm
- Tabi Tabi Benjamin!

Kırık Leblebi SUAT ÖLKAN

kirikleblebi@leman.com.tr

yle Sarılmamıştım

düşlerinle, dünya korkusuyla bırakıp gel-a...Her şeyini orada bırakıp gelmiştin...Aşni, düşlerini, ölümünü, masumiyetini, ilk yüzden ülkeni hiç terk etmesen de hep bir n gittiğin her yerde,..Oysa uzansan dokuine...Elinde kalanlarla yetinmeyi bilseydin göz göze gelebilirdin...Bağırsan duyurabi...Biraz soluksuz kalmayı göze alabilseydin birbirdin...

k için çok sevdiğin, çok güvendiğin birini un kendinle...

ok seviyordun, ama bana güvenmiyordiğin için sulann altındaki halini görmemi o korunaksız, o kimsesiz halini dışarı çırmamı istemiyordun.. Bana güvenmediğin den gizli bir utanç duyuyordun...

alımle sev, olduğum gibi kabullen diyorabinle sevebilir, olduğun gibi kabul edebilirmış, öylesine uzaklaşmıştın, yabancılaşhalinden...Bana asıl acı veren de bu kenşmış halindi...Nasıl bilmezlikten gelirdim o r duran seni...Sana duyduğum sevgi o dehalinden yüksellyordu yukanya doğvarsa...Bu aşkın bütün bilinmezleri orada zda oluşan o nedeni belirsiz sessizliklerin, r anda içimizde büyüyen o zehirli boşluğbüyü bence...

yeniden bir araya gelmemiz bu yüzdena dayanamadığımız için sulann altında canmutmaya çalışıp, oyunlarla yaşamaya dedendi...

bir savaş yaşadığımız seninle...

neden süren bir kırnlık savaşıydı bu...

gırdım...Hayır,onu demek istemedim anlış anlamak istiyorsun...Hep senin istesiz,bir kerede benim istediğim yere...Hep istediklerin...Bencilsin, kendini bana vermiden ödetiyorsun bana, senin bana hiç ta...Bu ilişkide hep veren taraf benkin, sen...Seninle aynı şeyleri düşünmek zorunmek istiyorsun beni, bazen sorgulamalarım...Asıl sen sorguluyorsun beni durmadım gibi sevsene..Senin bana yaptıklarını diye bu hale geldik biz...İstersen bırak beni, bırakma beni...Ben senin her şeyini düpişsun neye ihtiyacın var diye sordun mu, rakalan...Ne oldu, yine ne yaptım...Yok bir y...Üstüme gelme, yeter artık..Ama bil ki

giderdi kavgalarımız...Kanımız durmadan ibi...Birbirimizin enerjisini tüketip durum edecek..Kim kimde daha fazla suçlucak...Kim kime daha çok boyun eğdirem kole olacaktı...Ama hanginize sorsalar çok sevdiğimiz ve bu sevgiyi kanıtlamak yleyecekti...Bu savaşı ilişkimizi kurtarmak ne tuhaftı ki ilişkimizi kurtarmak için harsöylediğimiz her söz ilişkimizi içinden çı-

kılmaz bir hale getirir, bir şeyleri kurtarmak istedikçe daha da batırırdık...

Tam bir şeyleri çözdüğümüzü sandığımız anda birimiz'in bir sözüyle yeniden savaş başlar, yeniden başladığımız yere dönerdik...Belleğimizin çekmecelerinde birbirimizi incitecek sözler ve anılar biltikçe çoğalırdı...

Bu hayat bizim değildi, bizim değildi bu dinmeyen kavgalar sevgili...Bizi durmadan tüketen bu savaş bizim değildi...Bu kapıyı vurup çekip gitmeler, bu kaprisler, bu boş gururlar, ağlayışlar, aldanmalar, bu aldanışlar, hiçbir şey olmamış gibi yeniden başlamalar, bu sahte ayrılıklar bizim değildi...Bizim olan derinlerde, sulann dipterinde yatan; görmekten, yüzleşmekten korktuğumuz, utandığımız, bize güçsüz bırakır, diye o yıllardır kimsesiz bırakdığımız ruhlarımızdı...

Sana kızmıyorum, seni anlıyorum, bu bana çok acı verse de...Sana kızmıyorum, benim öğrem hayata...Nasıl bir hayat ki bu öğre, sevginle güvenini birbirinden böyle acımasızca ayırmış...Nasıl bir hayat ki bu, deliler gibi sevdiğin birine çok isteyip de bir türlü güvenemiyordun. Onu ne kadar sevsen de, bir gün seni hiç beklemediğin bir anda bırakıp, çekip gidecek diyecek korkuyordun...Bu korku, bu güvensizlik yüzünden güçsüzlüğünü, zaaflarını, sulann altında yıllardır gizlenmiş duran halini saklıyordun ondan...O arada öylece durulun istiyordun, sulann altında, üzerinde can çekişen düşler, üşünüş, kenetlenmiş ellerinle, kapalı gözleri, o soluksuz kalmış yüzüyle durulun orada...Yıllardır kimsesiz bırakdığın, bir kez olsun yanına uğramadığın, unutmak istiyip hatta çoğu kez başardığın o halini en sevdiğin kesinden bile saklayıp duruyordun...Çünkü kimi çok sevsen çekip gitmiş, kimi sevsen hayat geçmişti önüne. Yıllar sevgini alamamışsın senden, ama güvenmek, güvenip biriyle her şeyini paylaşmak, işte hayat bunu almıştı elinden...Sevgin bu yüzden hep tek kanatlı bir kuş gibi kalmıştı...Güvenmeden de olur, sevince her şey olur sanmuş, uçmak istemiş, ama uçamamışın...Sevmiş, ama korkularını bitirmemişti, sevmiş, ama atamamıştın bir türlü içindeki her an her şeyini kaybedeceğin duygusunu...Sevgin sana seni unuttunur sanmış, ama bir türlü unutamamıştın kendini...Olplerde yatan o derin kederin peşini hiç bırakmamıştı. Bu kederin ve kalbinle kazınmış korkular yüzünden hem yalnız kalmak sliyor, ama yalnızlığa da bir süre katlanıyor, ama sonra o da sana büyük bir acı vermeye başlıyordu...Hatta hep sormuştun kendine: Sevdiğim halde, neden istediğim gibi mutlu olamıyorum, neden bırakamıyorum kendimi, ne tutuyor beni; bu kaybetme korkusu, bu derin endişe, bu hüzün nereden geliyor, diye..Ama bu sorular seni hep aynı yere getiriyordu...Sulann altında , ama elini uzatsan dokunabileceğin hederine getiriyordu...O yıllardır sulann altında bırakdığın gözleri kapalı, yüzü soluk, elleri kenetlenmiş haline getiriyordu...Ama ne zaman onunla yüz yüze gelsen başını çeviriyor, o yokmuş gibi davranıyordun...

Senin için sevmek geçmişe, sulann altına hiç bakmamak, bütün bunları unutarak hayatı olduğu gibi hiç sorgulamadan sürdürmekti...

Bir akşam senirle yine o bildik kavgalarımızdan birini yaşıyorduk...Sen beni hiç anlamadın...Sen beni hiç sevmedin'le başlayan ve böyle devam eden kimlik savaşlarımızdan biriydi yine...Yine belleğimizki çekmecelerinden hiç unutmadığımız anılar ve olaylar çıkıp gelmişti orta yere...Mutfaktaydık, yeter artık beni sorgulamayı bırak, demiş ve ağlamaya başlamıştın.Sen ağlamaya başlayınca ben ne yapacağımı bilemez, kalbim sıkışırdı.Bir ara nefes almak için pencereyi açmış ve derin derin soluk almaya başlamıştım. Ağlayışlarına ve ona eşlik eden sözlerini duymak istemiyordum, ama elimde değildi, duyuyordum. Öylesine acı çekiyordum söylediklerinden kendimi korumak için ve seni susturabilmek için ben de sana ağır bir şey söylüyordum. Çünkü sana yanıt vermezsem, susarsam, kendimi savunmazsam, sana olan sevgimi yitireceğimi düşünüyordum. Seni yitirmemek için, sana acı veriyor, sana acı verdikçe seni ne kadar sevdiğimi sana anlatmak istiyordum. Çığlıklar, ağlayışlar, kapıları çarpmalar, haykırışlar eşliğinde sürüp gidiyordu her zamanki kavgamız...Tam kavgamızın orta yerinde kapının zili çaldı.Birden durduk. Kapıyı dinledik. Zil yeniden çaldı...Öyle perişan, öyle dağınık bir haldeydim ki kapıyı açma gücünü bulamamıştım kendimde..Hemen arka odaya kaçıp gizlendim...Her zaman olduğu gibi sana bıraktım ne yapılması gerekiyorsa...Saklandığım odanın karanlığında işitme hiç açmadan kulağımı dışarıdan gelen seslere verdim...Gidip kapıyı açtın. Sonra otomatik bastın. Sonra, buyurun, hoş geldiniz, ne iyi yaptınız da geldiniz, diyen sesini duydum. Misafirleri hiçbir şey olmamış gibi karşılayan sesine önce şaşırmış, sonra garip bir hayranlık duymuştum...Gülüşmeler, selamlaşmalar , şakalar eşliğinde misafir odasına geçtiniz...Gelenler beni sordu, sen yine birden bire o konuksever ve neşeli halinle, benim için; biraz yorgundu, uzanmak istedi, siz rahatınıza bakın, ben geldiğinizi ona şimdi söylerim, o da çok sevinecek duyduğunda, dedin onlara...Uyandırmayın, biz öylesine bir uğradık, dedi gelenlerden biri...Sonra saklandığım odanın kapısını açıp, sanki hiç kavga etmemişiz, birbirimizi hiç kırmamış gibi o sevinçli ve mutlu sesinle: Misafirlerimiz geldi, seni bekliyorlar, beklettirme onları. sen onlara hoş geldin, derken, ben de bir şeyler hazırlarım, dedin...Çalışmıyorum ,diyemezdim sana, ama aslında böyle demeyi hiç istemiyordum. Düşsen çıkıp omuzlarından hayatın yükünü almak, bu oyuna beni de katmak istiyordum. Senden tamamen kopmak istediğim bir anda sana ne denli derinden bağlandığımı hissettiriştim o an...Kölen miydim, efendin mi; suçlu muydum, suçsuz muydum...Ben mi boyun eğmiştim sana, sen mi bana...Hiç düşünmüyordum bunları o an...Düşündüğüm senin hiçbir şey olmamış gibi hayata katdığı yerden nasıl devam etme gücü bulduğundu...Ve işin garibi bu gücü bulduğun için sana neden derin bir bağlılık hissi duyduğumdu...

Kendimi topladıktan sonra misafirlerin yanına gittim. Onlara, hoş geldiniz dedikten ve gönüllerini alan birkaç şey söyledikten sonra sana mutfağa, yanına geldim...Mutfakta dantadan hazırlıyor, o beceriksiz ellerinde tabaklara meyveler ve yemekler koyuyordun. Sırtın bana dönüktü...O an derin bir üzüntü duydum...Çünkü sırtında yıllardır derinlerde, sulann dibinde olduğunu sandığım o halin sana sımsıkı sarılmış bir şekilde duruyordu...Hep gördüğüm gibi gözleri kapalı, elleri kenetlenmiş yüzü soluk, nabzı durdu duracak halde. Eğilip öpmek istedim onu...Birden geriye dönüp sarıldın bana ..Sarıl bana dedin, sen de sarıl...Beni bırakmazsan, beni seversen onu da sevmiş olursun, bak ben buradayım, o da burada..Onu hiç yanımdan ayırmadım ki...

Sarıldım sana ve anladım ki sana bugüne kadar hiç böyle sarılmamışım ben...İşte o an öbür kanadını da gördüm...Hep derinlerde, hep sulann altında sarıldığım kanadını...

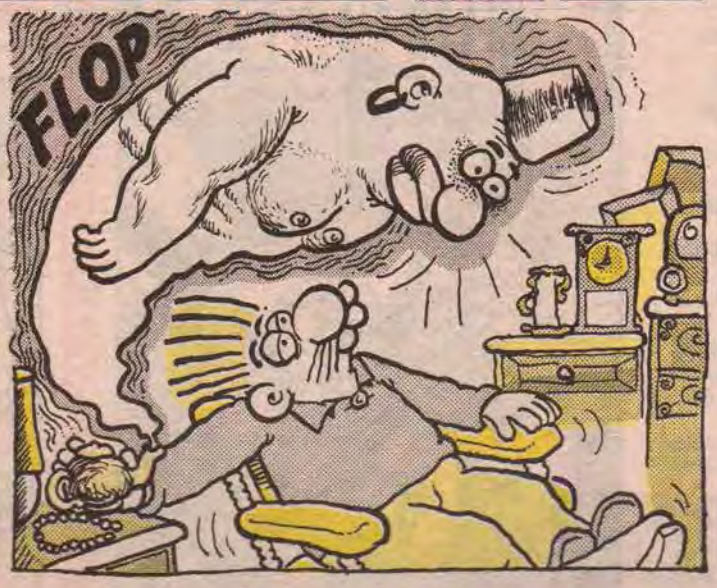
cezmier@leman.com.tr CEZMİ ERSÖZ

D'nin desteği ile) Yüz Dükkanlar Konak Çarşısı Safranbolu. Tel: 725 26 82 * Zonguldak Ereğli: 8 Haziran Cumartesi günü Zonguldak Ereğli'ndeyim. (Çilek Festivali) * İstanbul Maltepe. 9 Haziran Pazar günü e günü saat: 14:00-17:00 arası Fina Final Marketing Kitapevi'ndeyim. Atatürk Cad. Sahil Otoparkı Karşısı Hepsiyet Hanı Kat:2/25 Maltepe * Erzurum. 15 Haziran Cuma günü saat 13:00-17:00 arası Erzurum Atatürk rkezi'ndeyim. 13 Caddesi. No: 9 Kat: 3 Erzincan. * Kahramanmaraş. 17 Haziran Pazartesi günü saat 15:00-19:00 arası Eğitim Sen'deyim. Hükümet Caddesi 22. Sokak Boyar Apt. Kat:2 No: 6 Kahramanmaraş.

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@lemanı.com.tr

Fikir Zikir

NİHAT GENÇ

1

Fatih'in en güzel oğlu Cem Sultan, Fatih Sultan ölünce kardeşi Beyazıd'la savaşa giliyor, Çubuk'la, Bursa'da.. Çoluk çocuğuyla Mısır'a kaçıyor, hacca gidiyor, şiirler yazıyor: "Sultanlık olmaz ise, dervişlik de hoş olur!". Tekrar dönüp, tekrar savaşıyor. Rodos şövalyeleriyle görüşüp Rodos'a sığınıyor, sonra Papa'nın yanına. Papa akşamları Cem Sultan'la kırlarda yürüyüşe çıkıyor. Şiirler yazıyor. Avrupa Cem Sultan'ı ele geçirincene hayaller görüyor, İtalya'ya yapılan Türk akınları duruyor. Osmanlı'yı ele geçireceklerini, Türk akınlarının ebediyyen duracağını düşünüyorlar, ihtimamla bakıyorlar bu yüzden Cem Sultan'a. Cem Sultan üşütüyor, grip benzeri bir hastalıktan ölüyor. Cem Sultan öleli beş yüz seneyi geçiyor. Avrupa'nın hayali bitmiyor.

Kanuni'nin en güzel sadrazamı Sokullu, eşi benzeri yok. Ne hayaller kuruyor. Hazar Denizi'ni kanallarla Karadeniz'e bağlamayı düşünüyor. Süveyş kanalını açmayı düşünüyor. Yüzyıllar sonra Sokullu'nun düşü gerçekleşiyor, Süveyş açılıyor. Dünya trafiği değişiyor. Doğu'ya yürüyen Avrupa'nın gemileri ne hayaller görüyor. Hindistan'ı, Çin'i bu yoldan fethediyor. Avrupa'nın hayalleri gerçek oluyor.

Bugün dünya kupasında, Avrupa takımlarıyla hangi batı dışı takım top oynasa, bütün dünya, batı dışı takımı tutuyor. Yeter, biraz da biz hayali kuralım.

Oysa, Avrupa dışı takımların bütün futbolcuları Avrupa'da oynuyor. Ne hayallerle oynuyorlar. Kenya'dan kalkan uçaklarının kanadında saklanmış çocuklar buluyorlar. Çoğu tekerleğin içinde ölüyor. Çocuğa soruyorlar, nereye kaçmak istiyorsun, niye kendini tehlikeye atıyorsun. Çocuk: "Beni buradan götürsün de, neresi olursa..." diyor.. Uçağın tekerleğine sanmış çocuk, ne hayaller görüyor!

2

Kara, zayıf bir oğlan, yıllardır tanır beni, bir kalede garsonluk yapıyor, günde 12-14 saat çalışıyor, kendince şiirler yazıp yolda beni yakaladığında gelip okuyor! Amcasının oğlu ölmüş, cenazesi için patronu bir gün izin vermemiş. Birgün patronuyla karşılıklı üç-beş dakika konuşamamış... "Bizim sınıftan ne hayaller görülüyorlar ağbi, diyor, dünyanın en güzel mankenlerini almak istiyorlar, bütün kardeşlerini Avrupa'da okutmak istiyorlar, bütün ailesine tek tek daire almak istiyorlar, bizim üstümüzden ne hayaller kuruyorlar"... Ekliyor: "Bunların hayali bitmez ağbi" diyor... "Akşama kadar ayaklarına kara sular iniyor, zihnimden birkaç mısra yazıp unutmamak için ezberliyorum. Akşam çöp dökmeye giderken, çöpten kağıt toplayan hep aynı çocuğu, çöp tenekesinin başında görüyor, ona okuyorum yazdıklarımı. Yüzüme gülüyor çocuk, mutlu oluyor şiirimden. Öyle bir enerji alıyorum ki çocuğun yüzünden.. ertesi gün akşama kadar masa masa servis yapaıken, hep o mısrayı kuruyorum, çöpü dökme vakti çöp tenekesinin başına koşuyorum, tekrar okuyorum çocuğa... Ne patron, ne müşteriler.. Yüzüme bir tek o çocuk gülüyor. Öyle güzel gülüyor ki çocuk, her akşam işten ayrılacağım, bugün sondu, diyorum, gülüşü fikrimi değiştiriyor, bir gün daha çalışıyorum...

"Şimdi Nihat ağbi, ben senin yolunu bu yüzden kestim, şunun için anlatıyorum, direniş buna değer değil mi ağbi", "anlayamadım, ne anlattın sen?" "ağbi, çöpün başındaki çocuk bana gülümsemese ben nasıl yaşarım!"

Bu kadarcık bir hikaye.

3

Harp okulları arasında kıyasıya futbol müsabakaları geçmekte ve pek zevkli olmakta. Bu yıl yine kara cılar havacıları 4-3 yenerek şampiyon oldu. Maç yapılırken askerliği, hiyerarşiyi, disiplinini öylesine unutuyorlar ki, futbol en çok orda işe yarıyor.

Kara harp okulu bu yıl havacılarla yapacağı final maçına çıkarken şu pankarb taşıdı: "Havadan sudan asker olmaz-MALAZGİRT TABURU"

Ve trübünlerde Ali Sami Yen'i aratmayacak fanatizmden daha sert sloganlar: "Futbol fanatizmdir/Futbol adam bıçaklamaktır..."

4

Ankara'da taksiciler müşteri bulamadıkları için zam istemiyorlar, Federasyon ise zam diye direttip her yıl şoförlere rağmen mecburi zam yapıyor. Şoförlerin isyanını kimse duymuyor. Neden? Şoförler federasyonu, her zamdan sonra taksilere taksimetre ayarı yapıyor ve 30 milyon para alıyor. Bunun yekünü trilyonları buluyor. Federasyon yıllık trilyonları aksamasın diye, zammını mutlaka yapmak zorunda. Ne tatlı, ne bedava paralar!

5

Ünlü kabadayılar tarihe karıştı. Bir Usta Kemal yok artık. Mafyaya kabadayı diyemiyoruz, çünkü, mafya polisle işbirliği içinde, 19.yüzyılda anılanlan kabadayıların polise karşı derdi vardı. Polise rağmen kulak kesiyordu. Ülkemiz çok değişti, kabadayı kültürü de değişti. Günümüzün gerçek kabadayıları travestiler: Sivaslı Utkular, Malatyalı Tuğçeler.

Polis otosu çeviriyorlar, hatta, yaşadığımız topraklarda yalnız onlar karakol basıyor. Yürüyüşleri, etrafa bakışları tam bir kabadayı. Yanlarından geçerken aman bana bulaşmasın diye içinizden dualar okuyorsunuz. Ancak, gerçek kabadayı olduklan için, onlar, kime bulaşacaklarını iyi biliyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Merter'de, otobanda iş tutan travestiler yine örfüne çıkan polis otosuna saldırdı. Bir güzel dövüp polisleri, kaçırttılar. Polisler neye uğradıklarını şaşırıp tüyerken, travestiler arkadan bağırıyor: "Oğlum, bir daha gelmeyin buraya. Biz Herbiye ibnesi değiliz, biz Merter ibnesiyiz. Artı, Hayvansınız!"...

Niye anlatıtm bu hikayeyi. Bir toplantıda yazıyla-kitapla değil, medya trafiği yle kitaplarını satan yazarların komikliğini anlatıyordum, bir çocuk el kaldırdı: "İyi de siz de medya sayılırsınız" dedi..

Ben de cevap olarak bu hikayeyi anlattım. "Bizim yolumuzu her gün polis kesiyor, biz Merter ibnesiyiz.." Sonra salona dönüp: "Artı hayvansınız, okumadığı kitaptan başka kim alır!"...

6

Biraz daha güldüreyim. Medyada kitaplarımın hiç ismi geçmediği halde dört kitabım korsanda. Zabıtalar işe yaramıyor, boşuna, yalandan koşup yakalıyorlar. İletişim yayınlarının elinden birşey gelmiyor. Yasa var ama her dakika savcılığa şikayet edilecek. Gidin, medya yazarlarının kitaplarını satın, beni niye satıyorsunuz? Oysa, Sabancı, Camel'le ortaklığa, Aydın Doğan CD satışlarına başladıktan sonra emniyet sokakta kaçak CD ve sigara satışına asla izin vermiyor, bir an göz açtırmıyor. Aydın Doğan'ın, Sabancı'nın kapısına koyduğu bekçi kadar para alıyorum, bana yaptığınız bu...

Ankara'nın bir zamanlar gecekondu merkezi Tuzluçayır'da bir toplantıya davet edildim. Toplum Merkezi. Gecekondulu kadınlan toplayıp İstanbul'u görsünler diye seyahat ediyorlar. Topluca sinemaya gidiyorlar. Saz kursu, ingilizce kursu, bir yığın faaliyet. Gittim. 10-13 yaşında otuza yakın küçük çocuk. "Beş-on gecekon-

Devamı 13. Sayfada

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Anasını seveni sever!

Ya kanım bozuk, ya sütüm bozuk benim!

Belli ki ben damarlarında asil kan, asil süt dolaşan bu asil millete layık değilim.

Acaba kanımı mı yoksa sütümü mü değiştirsem?

Herhalde en iyisi huyumu, suyumu değiştirmem.

Başka türlü bu millete layık hale gelemem.

Ömeğin bu millet politikacının hırsız, arsız olanını sever.

"Al sana oy, gel beni soy" der!

Öyle olmasa aile fotoğrafındakilerin hepsi hırsız, arsız çıkan Demirel'i yedi kere seçip iktidara getirir miydi?

Demirel yedi kere seçildi; aile fotoğrafındakiler de yedi kere ülkeyi yedi!

Demirel'den sonra iktidara gelen Özal Hanedanı, Çiller Hanedanı, Yılmaz Hanedanı da onların yiyemediklerini yedi.

O yüzden Demirel, Özal, Çiller, Yılmaz ve benzeri hanedanların ileri gelenleriyle dostluğu ilerletmeyi düşünüyorum.

Hatta onlardan yeme, yutma konusunda kurs almak istiyorum.

Gerçi beni ısrarla politikaya sokmak isteyenler "aman huyunu, suyunu değiştirme, sakın onlara benzeme" diyorlar, ama onları niye dinleyeyim ki?

Akıllı olsalar bana bu aklı verirler mi?

Bilmezler mi ki bu millet yolunu yolsuzluktan bulmayanı iktidarsız bırakır.

Hırsızı, arsızı iktidara taşır.

Bu nedenle kuracağım partinin kapısına **"buraya hırsız olmayanlar giremez; hırsızlar velinimetimizdir"** şeklinde bir tabela astıracağım!

Parti arabalarının arka camlarına **"nazar etme ne olur, çal senin de olur"** diye yazdıracağım!

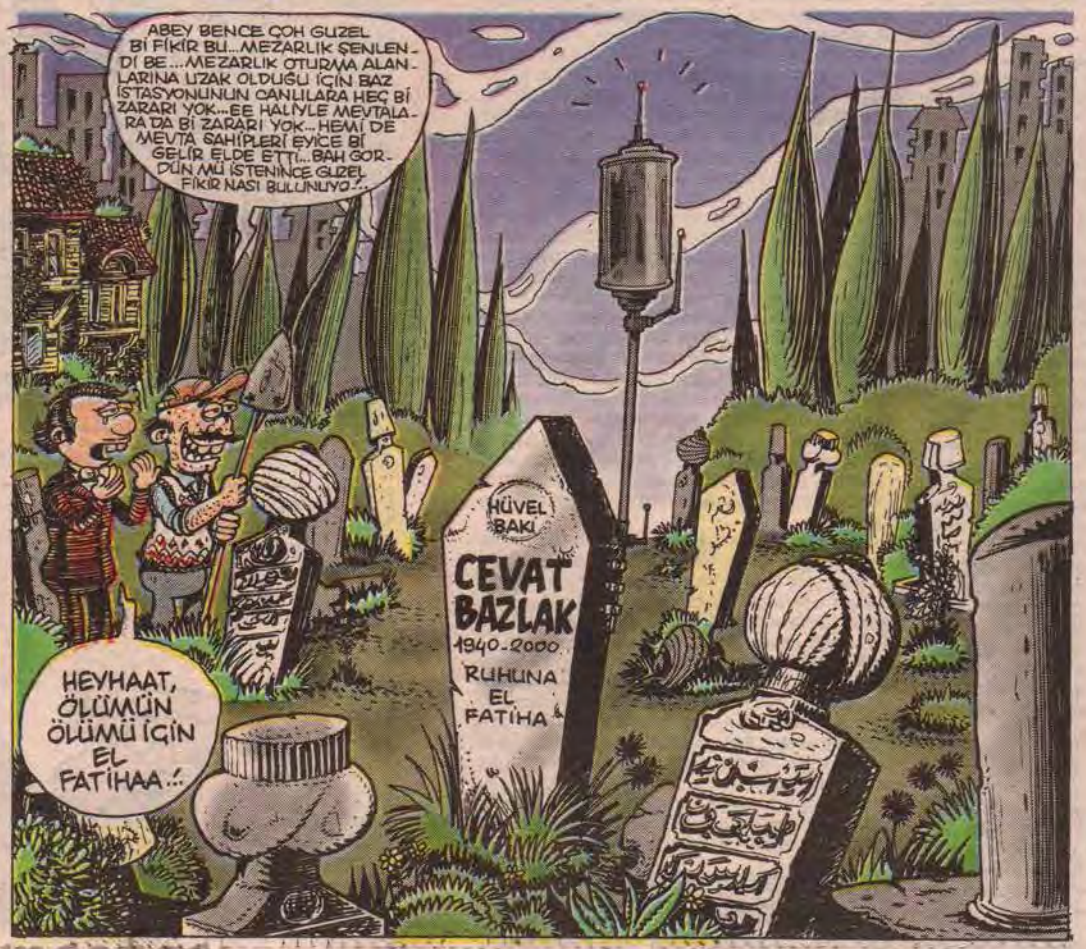
Halka yapacağım ilk vaat de **"iktidara gelirsem hepinizin anasını seveceğim"** olacak!

Çünkü bu halk **anasını seveni sever!**

Onun için sevilir **hatta düzen bu düzen!**

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

Akşamsefası

Suret

Ender Özkan Raman

13-14 yıl önce Türkiye'nin en şöhretli futbolcusu "ŞEYTAN" lakaplı Rıdvan Dilmen'di ve o zamanlar ben, İstanbul'da bir öğrenci yurdunda kalıyordum: Yurtta bir arkadaş var...

saç şeklini, göz rengini, keskin ve ani kafa hareketlerini aynı Rıdvan'a benzetiyoruz... kendi de bunun farkında ve taklit etmiyor kesinlikle... ancak, şaşırtıcı olanı bu benzerliğin tadını çıkarmaktan da geri durmuyor!..

Şöhretli birine benzer olmanın verdiği hissi oldukça merak ederim...

...VEE... KAZANAAN...

BEETSİİ!..

1988

Amerika'da Marilyn Monroe'ya çok benzeyen bir kadın varmış ve "ŞÖHRET BENZERLERİ" arasında yapılan neredeyse bütün yarışmaları kazanıyormuş...

1990

1993

CHAMPION

Fakat zaman geçiyormuş ve kadın farkında değilmiş durumun...

1994

"Nasıl yani?" diyorsunuz değil mi? Anlatacağım: Hakkâri'de Musa adında bi' abemiz vardı... Bir dönemin meşhur başbakanı TURGUT ÖZAL'a benzerliğiyle herbirimizin ya kızgınlığını ya da sempatisini kazanmıştı... ve ısrarla bu durumun geçici olduğunu iddia ediyordu

GÖR BAK OLUM: İKİ AYA KADAR TİĞ GİBİ OLACAĞIM, TİĞ!...

Özal, yıllar önce bir vesileyle Hakkâri'ye gittiğinde, kendisine aynadaki sureti kadar benzeyeni bu adamı gösterdiler: Büyük bir şaşkınlık içinde, uzunca bir süre öylece kaldığını dünmüş gibi hatırlarım.

MERHEBA!

Tekrar bugüne dönüyoruz: Yurttaki arkadaş, iyi bir mühendis olmuştu. Onla rastlayınca gölgede pek seçemediğim yüzünü merak ettim: Az daha...

yaklaşınca... hafızamda her ikisinin de bugünkü hallerini karşılaştırdım: Fakat... kesinlikle Rıdvan'dan çok daha başka bir sureti vardı arkadaşımın artık!

Zaman, birbirinin benzeri olan yüzlere neden yalnızca bir dönem şans tanır?.. İşte bunu ilk o zaman merak etmeye başladım...

ÜHİİİ HÜ!..

NEDEN AĞLIYORSUNUZ?

1996

Betsi'nin hikâyesi devam ediyor: Zaman geçtikçe onu Marilyn Monroe'ya benzetenler azalmış ve artık girdiği bütün benzer yarışmalarının ilk turunda elenir olmuş Betsi!..

?!

O DA YAŞASAYDI, MARİLYN'DE YAŞASAYDI BUGÜN BENİM GİBİ OLACAKTI... ÜHİİİ!..

Ve yaşlandıkça, o 'sarışın bomba'ya benzeyen sureti de değişmiş... yeni benliğine alışabilmesi için zamanın epeyce bir geçmesi gerekmiş...

Evet... zamanın elinde acımasız bir zımpara var ve onun devamlı devirleri hareketleri, hergün şekilden şekile sokmakta bizi...

1996

"Tanrı hepimizden çift yaratmıştır" diyerek, birilerinin başkalarına çok benzediğini iddia ya da tescil etmekle tehlikeli durumlar yaratmış olmayalım?..

OFF YA!..

ÇOK MERAK EDİYORUM YAA?..

Aksi taktirde Turgut Özal'a benzer suretini bilinçaltında ömürboyu taşıyacak olan Musa'nın ki gibi sorgulamalar onları yiyip-bitirecek; haberiniz olsun!

ÇOK DÜŞÜNÜYORUM...

...ÖZAL, RAHMETLİ OLMASAYDI BUGÜN HÂLÂ BİRBİRİMİZE BU KADAR BENZİYOR OLACAKMIYDIK ACABA?..

2002

BİTTİ...

Akşamsefası

Giyotin adamları no:2

İŞTE SAYIN KONUKLAR!.. HUZURLARINIZDA ŞAMPANYAYI TEK BİR KILIÇ DARBESİYLE AÇARAK **ŞAMPANYA ŞÖVALYESİ** ÜNVANINI KAZANMIŞ BULUNUYORUM... HEPİNİZE TEŞEKKÜR EDERİM.!

GÜZELİM KENDİN ŞÖVALYE OLDUN AMA BİZİ DE MAYMUN ETTİN BURDA! BU NASIL BİR HIRSTIR, NASIL BİR ŞÖVALYELİKTİR ANLAMADIM!. HOŞ OLMADI BU İŞ YANİ... DAHA ŞIK YAPILABİLİRDİ.!

SİVİSSSSSSS

KOP!

TOP!

Bayır gibi

FEYHAN GÜVER

guverfeyhan@hotmail.com

AY BİTÜRLÜ KARAR VEREMİYORUM... 03 ABİDİN'LE Mİ EVLENSEM 01 OSMANLA MI?. 02 MAHMUT DA FENA DİİL ASLINDA...

HAYDAA...TARANACILARIN ABİDİN NE ZAMAN 03 ABİDİN OLDU...PARTALLARIN OSMAN DA 01 OSMAN HA!. BENCE LAKAPLARINDAN UTANIYOSAN HİÇ BİRİYLE EVLENME...

BAŞKENT HASTANESİ

LİDERLER ZİRVESİ 3. KATTADIR...

KAAN ERTEMM! LEMAN NOKTA KOM NOKTA TEREEEE!

TEMİZ BİR MAÇ İSTİYORUM... BU BİİİR!. İKİNCİSİ... SİZ.. SİZ... ASLINDA.. EEE.. SİZ KARDEŞSİNİZ.!

BAZAN BENİ YETERİNCE SEVMEDİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUM RIZA.!

BUNLAR BİZE GÖRE ŞEYLER DEĞİL HANİFEE! YAT HADİ... YARIN BESTE KALKIP TAŞLITARLAYI GÜBRELEMEYE GİDİCEZ...

CELAL ABİ İKİ TANE DÜZ ARMETÜR LAZIM ABİ... Bİ DE DUŞ TAKIMI ALICAM AMA İSTERSEN ŞU POZİSYONU Bİ SEYREDELİM DAHA SONRA İŞİMİZE BAKARIZ... AHA HERİF ATIYO!..

ULAN İŞ Mİ YAPICAZ MAÇ MI SEYREDİCEZ İKİLEMİ İÇİNDE CÜMLE ESNAFI TELEF ETTİLER BURDA BE!. SABAHIN KÖRÜNDE YARIM YAMALAK MAÇ SEYRETMEKTEN NE DÜNYA KUPASINDAN BİŞEY ANLADIM, NE DE SİFTAH PARASINDAN!..

Batistuta... Batistuta sağdan ceza sahasına girdi. Topla aşık vurur... Top hala Batistuta-da...

ELMOR

ÇİFT TAZYİKLİ MUSLUK

EN NEFİS BANYO LEVAZIMATI

SEN... SEN ÇOK İYİSİN GÜLBAHAR... AMA BENİM İÇİMDE HEP KOSKOCA Bİ BOŞLUK VAR... ANLA BENİ...

BAŞKA TÜRLÜ İZAH ETSEN BELKİ ANLARIM... O BOŞLUĞU BEN DOLDURAMIYORSAM BAŞKA DA KİMSE DOLDURAMAZ.. SEN DU BUNU ANLA!..

Akşamsefası

10. Sayfadan Devam

dulu kadın, kucaklarında çocuk, beni karşıladı ve dinledi. Hayatımda ilk kez böyle bir topluluğa konuşma yapacağım, şimdi ne anlatacağım? Biraz fıkra, biraz da Kemalettin Tuğcu gibi, kendi hayatımdan yoksul çocuklara örnekler verdim, annem bizi, çocuk patiği örerek büyüttü gibi. Birbirimizi çok sevdik. Kucaklaştık. Çok güzel bir toplantı oldu. Ancak, Toplum Merkezi'nde hiç kitap yok. Bir daha geldiğimde kitaplarımdan hediye edeceğim, deyip, özür diledim. 9 yaşında bir çocuk: "Ağbi, sizin kitabınız bizde var" dedi. İnanamadım, imkansız. Kitapla hiç tanışmamış buralarda kitabım nasıl olabilir? Adı ne, dedim: "Köpeklerin Tarihi".. Neye uğradığımı şaşırdım. Çocuğa: "Senin baban ne iş yapıyor?" dedim, çocuk: "Zaptа, ağbi"...

7

Hadi biraz daha güldürüyüm. Bir okuyucum yazdı, arkadaşı Tarkan hayrını, Tarkan'ın ibne olduğunu öğrenince bütün odamış hüngür hüngür ağlıyormuş, tüm hayalleri yıkılmış. Bürokrat işlerini yapan teyze, niye ağladığını sormuş, Tarkan ibneymiş, ona ağlıyorum, demiş. Teyze lafını hiç esirgemeden: "İbne olmasaymış, seni mi ilkecekti!"..

8

Oğlumun adını Haluk Ulusoy'a hayranlığından dolayı "Haluk" koyan, geçtiğimiz sezon şikeiddialarıyla adı en çok tartışılan ve federasyonun tetikçisi diye anılan hakem Mutlu Çelik'le ilgili bir haber okudum. Üçüncü ligden ikinci lige yükselme maçlarında Darıca Gençlerbirliği, Adana Demirspor mücadele veriyor ve yine olaylı bir maç. Darıca Gençlerbirliği maçında yine şike iddiası... Yine olay adam; Mutlu Çelik.

Hani su uyur, düşman uyumaz. Bir takım adamlar oturmuş. Üçüncü ligdeki bir maçın dahi ince hesaplarını yapıyor. Üçüncü ligdeki maçları bile ayarlamaya çalışanlara helal olsun demekten başka ne gelir elimizden. Nerdeyse, toprak sahada, mahalle arasında, apartman önünde gazozuna maçları dahi ayarlamaya başlayacaklar.

Darıca Gençlerbirliği ikinci lige çıksa ne olur, çıkmasa ne olur, buralara kadar niye inilir, Türkiye karasularında, iki takım arasında normal bir maç yapamayacak mı?

9

Toplantılarımda mutlaka biri çıkar "ağbi, siz gençken sağcı imişsiniz, arkadaşlarımızdan neden ayrıldınız?" gibi bir soru sorar. Kitaplarımda çok yazdım, ama, çocuğu kıramam, kısadan bir fıkra anlatırım. Fransızlar Belçikalılar'ın saflığıyla eğlenir, birçok fıkra üretir. Bunlardan birinde, bir tahsise Belçika Genelevi'nde yirmi yıl çalıştıktan sonra intihar etmiş. Neden intihar ettiğini anlamak için, intihar notuna bakmışlar. Kadının yirmi yıl çalıştıktan sonra, o geçe arkadaşlarının bu işi parayla yaptığını öğrenmiş... İşte benim de hikayem bu.

10

Ankara'ya yapılıp hiçbir şeyini beğenmediğim Melih Gökçek'in mihayeti bir çalışması çok hoşuma gitti. Zafer Çarşısı önüne koyduğu otomatik portakal sıkma makinesiyle 250.000 liraya portakal suyu dağıtıyor. Hem bir saniyede hazır oluyor, hiç kuyruk olmuyor. Hem de, aynı portakal suyu yan tarafta 1.500.000 lira. Hizmet buna derim.

Üstgeçitler tam bir dangalak icadı. Melih Gökçek yıllardır Ankara halkına ucuz ekmek satıyor, bedava ekmek dağıtıyor. Bedava, makarna, bulgur, mercimek dağıtıyor.

Bu sağcı adamlar, ne güzel eylemler yapıyoruz, medya bunları görmüyor, takdir edilmiyoruz, diyor. Sağcılar yüzyıllardır "gurur", "onur" gibi kavramların insanlara ait bir değer olduğunu sanıyorlar. Halktan parayı alıyorsun, yine halka veriyorsun, ancak, halkı dilencileştirerek. Halkı soyuyor, aynı parayı halka, sadakalaştırarak veriyorsun.

Bunun adı "yardım" değil. Saltın yüzyıllardır bahşiş, dilenci, sadaka kültürü. İnsan kalabalıklarının üstüne ekmek, mercimek, makarna fırlatarak hala, bu yüzyılda "iyilik" yaptıklarını sanacak kadar aptallar. Bir, bu parayı cebinden kazanıp, dağıtmıyorsun. İki, halkın parasını, halkı zavallılaştırıp, onları ağlatıp, sızlatıp, kuyruklarda yalvartıp vermeye hakkınız yok. Halkın parasını, halkın gururunu incitmeden sosyal kurumlar vasıtasıyla vermek için "devlet" diye birşey icad oldu.

Diyelim Ankara'ya taşradan onbinlerce genç kız Üniversiteye geliyor. Hepsinin derdi okumaktan çok, bir daha kapalı gündükleri memleketlerine geri dönmemek. Bunun için her hırsızlığı kovuyorlar. Yani, bir milletvekilinin beş-altı tane üniversiteli kızdan metresi var diyorsak, abartmıyoruz, biz de bu memlekette yaşıyoruz. Üniversiteli bu çocukların eline ayda üçyüz milyon burs geçse, hiçbiri kendini rezilce onun bunun kucağına atmaz. Bireyin sağlık, eğitim, işsizlik sigortalarının hiçbirine yüz vermiyor, ilgilenmiyor, ama gösteriş olsun diye, halkın başından aşağı makarna dağıtıyorsun. Halkı dilencileştirmekten zevk alıyorlar. Halkın parasını halka, sadakalaştırarak vermekten şehvet duyuyorlar.

Yüzyıllarını sağcı oyunu bu. Herşey değişti, bu gözboyama, hile, bu, halkın değerlerini çürüterek, sürüdürerek, siyasi eğlenceler arama aşka değişmedi!

İğreniyorum. Dünyanın en son kale savaşı Balkan savaşlarında Edirne Kalesi'nde gerçekleşti. Edirne düştü. Halk, günlerdir aç, perişan, çaputlar içinde, işgal altındadır. Bulgarlar Türk halkına ekmek dağıtıyor, aynen Melih Gökçek gibi, başından aşağı. Halkın içinden biri bağırır: "Düşman ekmeği mi alıyorsunuz".. Halk, ekmek almaz, dağılır. İşgal sonuna kadar açlıktan ölür. Bu "onur" çok gerilerde kaldı.

Ancak, halkı dilenciliğe öyle alıştırdık ki, bir deneme yapalım, ayın gecekondu semtlerine gidelim, düşman bildiğimiz, vatan haini bildiğimiz insanlar ekmek, çikolata dağıtsın. Herkes kuyruk olacak. Herkes koşacak. Ve siz buna halk diyeceksiniz. Bu halkın oyunu aldığınız için, halk kahramanı ilan edileceksiniz!

Devletler, kişiler adına yardım edemez. Devletler sosyal kurumlar vasıtasıyla yardım yapar. Devletlerin imkanları kişilerin vefakarlığına, şefkatine sayılmaması için, büyük Fransız devrimi yapıldı. Ve halk, başından aşağı sadaka dağıtan aristokrasinin, kilisenin tüm üyelerinin kellesini kopardı!

11

Bütün dünyada sol, bireyin, sağlık, eğitim, işsizlik sigortalarının güçlendirilmesi, bu kadar basittir. Yerkürenin gelir dağılımını en eşitsiz bölüşüm olduğumuz halde siyasi bir sol kurulamıyor. Seçimler yaklaşıyor, sol siyaseti yine yok. Bunun kökü sebepten var. Merkez sola oynayanların hiçbiri solun neden bitkisel hayata girdiğini hala anlayabilmiş değil.

Lafa girmek zorundayız, birşey değil, sonunda yine bizi dövecekler. Sonunda yine bizim bok, bizim çanağa düşecek!

1980'den önce ünlü bilim adamı İdris Küçükömer, kafaları karıştıran, Türkiye'deki sağ ve sol yerleşimlerin saçmalığına işaret etmiş, taşları yerine koymaya çalışmıştı. Küçükömer'e göre, sağ, soldu, sol, sağ. Mesela, Menderes, köye yol yaparak, köye demokrasi sandığının girmesini sağlamıştı, ya da Özal'ın ilk yılları, sivil hareketin merkezi otoriteye karşı sert girişimleri "solcu" özellikleriydi.

Oysa, statükocu taraf kendini ortanın solu ilan ederek, Türkiye'de siyasi yapıyı anlaşılamaz duruma soktu, İnönü'nün ortanın soluyuz lafı teşhisin yanlış konulmasına sebep oldu. Ancak, CHP içinde 70'li yıllarda muhalif rüzgarı temsil eden Ecevit'in CHP başına geçmesi, solu, gerçekten sol yaptı. Ecevit'in 70'li yıllarda toprak ağalarına, sömürüye, gelir dağılımı eşitsizliğine karşı sert lafları, kitleleri ayağa kaldırdı, solun görüp göreceği de bu oldu, bu macera da 1980 ihtilaliyle tarihe karıştı.

Ülkemiz akademisyen ve aydınlarının derin nefretim, tembel ve çok korkak oluşları. Türkiye'de sadece ülkemize mahsus "asker solu" resmetmekten, literatüre sokmaktan kaçındılar.

Ülkemizin en büyük siyasi partisi cumhuriyetin kurulduğu günden beri koşulsuz şartsız siyaseti yönlendiren "asker sol"dur.

Öyle bir sol ki, bireyin sigortalarını, gelir dağılımı eşitsizliğini hiç düşünmeyip, hep bir yana bırakıp, tamamen askerin milli güvenlik endişelerinden bir "sol" parti kurmaya çalışır. Merkez solun günlük vazifelerini asker üstlenirken, askerin milli vazifelerini de merkez sol üstlenmeye devam ediyor.

Elli yıldır ülkemizde muhalefeti asker yapıyor. Bu yüzden merkez solda, ne bostan yetişiyor, ne karpuz. Askerin muhalif lodos rüzgarına kar dayanmıyor. Muhalefetin kırk yıllık kısmetini hep asker yiyor. Merkez sol askeri siyasetten uzaklaştırmak istemediği gibi aksine, giltikçe onunla aynı siyaseti yapmaktan zevk alıyor. Yani, kiminle gezersen, ona benzersin. Ve sonunda merkez sol, laik-şeriat tarbşmasında çekiçle örs arasında ezilip, unufak oldu.

Merkez solun tarlında asker sallanıyor, merkez solun oturacağı bir yer yok artık. Hesaplar ortada. Merkez solda üretilen Mümtaz Soysal, Deniz Baykal, Karayalçın gibi bütün projeler hala askerin önlerini kesildiğini kavrayamıyor. Aksine askere sığınıp, tam asker gibi, asker partisi kurmaya tevessül ediyorlar. Küçük sol partiler bile... Diyelim Perinçek, asker solculuğuna sulanıyor!

Oysa, solun şekillenmesi, varolması için askerin elinden muhalefeti alması şart. Eski bir laf vardır, danı da kar etti

Şimdi yeni oluşumlara bakıyoruz, hepsi ekvanda sıvılıyor. Hani derler ya, deli söz bilmez, sınır da sınır. Neden hala kapıda kaldıklarını anlayamayan dangalaklar sürüsü. Hala, irademi inat, koçum ki kanat, diyorlar.

Seçimler yaklaşıyor, hesap ediyorum, ediyorum, onuç yine ramazana geliyor, yani yine kapıda kalacaklar. Daha şimdiden görülüyor, gü-

Devamı 14. Sayfada

Akşam Servisi

SELÇUK ERDEM
selcukerdem@leman.com.tr

Derya Sayın

derya_sayin@yahoo.com

13. Sayfadan Devam

reş güreş, bizim Kamber yine altta kalacak. Eşek çamura bir defa çöker, bizimkiler elli yıldır aynı çamura saplanıyor!

Sahibini ısırmayan it, makbul sayılmaz. Merkez sol "ısırmayı" öğrenecek. Önce sahibini ısıracak. 60'ta muhalefeti asker yaptı. 70'te asker yaptı. 80'de asker yaptı. 28 Şubat'ta asker yaptı. Bu asker toprağından testi olmayacağını merkez sol hala öğrenmedi. Ekranına çıkıp hala üflüyorlar. Ercüyes dağını çaldı taşı gibi ufalayıp ufalayıp üflüyorlar. Bu projelerin, burun boku kadar değeri kalmadı. Durmaksızın çağdaşlık, değişim, laiklik laflan ediyorlar, eskiden böyle konuşanlara "canı bozuk" denirdi. Solun canı bozuk. Ve Estetik bir boktan anlamazlar, hala helaya gardiyan yazıyorlar!

Merkez solun fikir adamı, aydını, teorisyeni yok mu? Var, hepsi medyanın koynunda, ya da askerin yanında. Birileri merkez solu ayıltsın. Ülkemizde merkez sol inşa edilmeyince siyaset yürümüyor yine değirmeni MGK döndürüyor. Cumhuriyetin kurulduğu günden beri ülkemiz "sol"la, bir sol partiyle tanışmadı. Hala iktidara en yakın parti Tayyip'tiyse, devletin halkla küskürtüğü giderilebilmiş değil. Asker, hem halka karşı, hem sağ partilere karşı yüzyıllık bitmeyen şert muhalefetiyle sivil solu imkansız bıraktı. İstediğini iktidara getiriyor, istediğinde ihtilal yapıp, her on yılda taşları darmadağınık bırakıyor.

Türkiye solu, bu yüzyılık kavganın acılarını yaşıyor, hala askerin sorunlarından "parti" kuruyor. Askere öğeniyor. Devletin bekçisi, askerin dostu olmaktan hala gurur duyuyor!

Şimdi, Türkiye'nin önünde büyük bir şans var. Muhtemel Tayyip iktidarında askeri araya sokmadan, tek başına sivil sol büyük bir muhalefet rüzgarı estirebilir, hayatında ilk defa, askerden yardım almadan kendi gücüyle sağ partileri devreden çıkartabilir. Oysa tam tersine, ne zaman sağ iktidardan canı sıkılsa, askeri davet ediyorlar. Geçtiğimiz on yıl içinde Cumhuriyet gazetesi kaç defa, askere; "Niye gelmiyorsun, daha bekliyorsun" diye manşet çekti, baş yazılar yazdı. Dediklerini oldu, 28 Şubat oldu, tüm bunların siyasi maliyeti olarak merkez sol çöktü, sonunda, bir sağ gidiyor, başka sağ geliyor!

Evet, sosyal demokratizmin küpeleri düştü ama, hala kuytuda yerinde. Uyduruk, müsameresmi projeler üretmek yerine, cumhuriyet tarihinin en kökü siyasi kördüğümünü, yani, askerle işkillerini çözmek, mesaletelendirmek onların elinde.

Sol siyaset, muhtemel bir Tayyip ya da sağ iktidarına karşı birlik bileğe bir güreşe kendini hazırlamalı. Milli güvenlik endişelerini MGK'ya bırakıp, bireyin, sağlık, eğitim, işsizlik sigortalarını, yani, nihayet halkı gündemine almalı.

Oysa tam tersi, bakıyorum, küçücük partiler bile, hem asker adımlarla yürüyorlar, hem solcuyuz, diyorlar.

İlkokuldayken beden dersinde, bahçede uygun adım yürüyüş dersi alırdık. Öğretmen, "sol, sol, sol" dedikçe, sol adımları atar, tempo tutardık. Ancak, öğretmen duymadan, bir tekerlemeydi o günlerde, içimizden mızır bir çocuk bağırırdı: "Sol, sol, sol pezevenkler, sol!"...

12

Bizim kadar sevgi, hoşgörü diyen bir toplum yok. Mevlana'nın sevgisi Japonya'lar'a ulaşıyor diyoruz, ama, yüz kilometre öteye, Sivas'a, on asırdır ulaşmıyor. Bunun sebepleri olmalı. İstiyorum ki, çok uzun anlatabileyim. Olmuyor, birkaç paragrafla geçmem gerekiyor. Mübarek topraklarda oturuyoruz, bir ermiş sosyolojisi düşünüyorum. Sosyoloji maddi olgular üzerinden hareket eder, manevi alan üzerine nasıl bir değerlendirme yapılabilir, ermişlerin ardından giden kitlelerden söz ediyorsam, pekala birkaç şey söyleyebilir.

Mevlana, Yunus, Hacıbektaş üç büyük ilahi durak! Sanki, yüzlerce tarikat, dergah, tekke zaman içinde elendi, bu üç büyük ruh atölyesi hala hani hani çalışıyor. Aşkında insanımız, sömürü ve eziyet karşısında susmuyor, evliyalarına tutunarak pasif bir direnişe geçiyorlar. Ruh ve gönül savaşlarımız. Anadolu toprağında yaşamanın yükümlülüğüdür. Yunus okumak. Ahlakla bedeni buluşturmak, aşkla bedeni tanışbrmak, bedenle topiağı kaynaşbrmak için mutlaka Yunus okumalıyız. onun varlığı varlığımız, onun yokluğu yokluğumuz, onun aşkı, aşkımız.

Düşüncesi bile insanda ilahi bir ürperti yaratıyor, asırların koluna girerek kol kola milyonlarca insanla aynı mısraları okuyor, ağlıyoruz.

Yunus, her dergahın adamı. Kendi adına tekke, dergah yok. Ama bütün dergahlar onsuz yapamıyor. Ahlaktan hastalanmış herkesi tertemiz, yeniden doğmuş gibi pırıl pırıl edecek güçte mısraları var. Günümüz diliyle psikoterapistimiz o, antidepresyonumuz o

Ve Anadolu topraklarında açık kanlı bir savaşa teşebbüs etmeden, siyasi otoriteyi, ancak, Anadolu'nun duygu ve gönül adamlarının gücüyle sarsabiliriz. Belki de yüzlerce yıl sonra bu insanların nefesiyle bu topraklarda bir Anadolu komünü kurulursa, şaşmayalım.

Mevlana, Yunus ve Hacıbektaş'ı sevmeyenimiz yok, bitirimleriyle mukayese dangalaklıklar, ancak, insan hayatında manevi dönemler var, bir zaman Mevlana cazıyor sizi, bir zaman Yunus!

Mevlana'nın mezarını kim ziyaret etse derin bir ağlamaya tutulur. Dünya hoşluğundan bir gözyaşı seli, sıcacık. Mevlana, bilgiyle, masalla, hikayeyle, tasavvufi metaforlarla Allah'a, Allah aşkına yürümüş bir evliya. Mesnevi yüzlerce küçük masal ve hikayeyle "hikmet" arayışlarıyla dolu. Hikmet, görünür bilginin içindeki öte anlamı!

Yunus öyle değil, Yunus, varlık, yokluk, aşk, ot, böcek, tabiat, ölüm konularını çok basit işler. Yunus, tepeden tırnağa yanan, aşk! Kendini derin hikayelere, masallara vermez ama çok yalın kelimelerle çok derin anlamlara uzanır. Basit bir mezarı, insanı, otu, böceği öyle derin mistifize eder ki, sıradan bir köylü bir ömür kendini Yunus'a verir, onun gibi düşünür, onun gibi aşk'tan sözeder!

Yunus, Mevlana'nın uzun uzun mesnevisini duyunca, ben olsam, "ete kemiğe büründüm / Yunus diye göründüm" deyip, kısaca kendini özetler.

Mevlana ve Yunus'un gönül dünyasından geçmeden kimse yazar-çizer olmaya kalkmasın, maskara olur alemsi Bu yazar şebekeleri tanıyorsunuz artık. Uzun gençlik yıllarımı bu iki büyük evliyanın mısralarına bıraktım. Yunus'un tepeden tırnağa etten kemikten aşkı gençliğinizin manevi bunalımlarını çözmede size çok yardımcı olacak. İnanılmazdır Yunus, her mısrasında ürpertirsiniz: "Sevdiğimi söylemezsem, sevmek de'di beni, boğar..."

Hızla geçeyim, girip çıktığım Mevlevi tekkelerinde kat kat hallar gördüm, çok zengin insanlar gördüm. Mevlana'nın ardından gelen insanların Mevlana'nın hikmetli sözlerini her gece şurup şurup içip, bayağılık geçirdiklerini gördüm.

Birşeyin aldırı almadı. Mevlana sevgisiyle dolmuş bu insanlar, neden dışardaki hayatı "toplumsal" olarak görmüyor. Çok zenginler. Keyifleri, rahatları yerinde. Hayatta çok şeyi başarmışlar. Artık manevi bir hoşluk kalmış, eksik olan. Onu da Mevlana'nın sözleriyle, ilahileriyle tamamlamak istiyorlar. Her insan gelebilir bu kapıya. Bu güzel birşey. Ama şimdi, üzerinde durmamız gereken, bu insanlar Mevlana'yı ve sözlerini bu kadar seviyorlar, neden yüzlerini toplumsal insan sevgisine hatka dönmüyorlar, kendi başlarına "eğleniyorlar".

Bu sosyolojik bir gözlemim benim, mevlevi tekkelerine girip çıkan rahat, zengin bu yüzlerce insan şaşırttı beni.

Yunus öyle değil. Yunus'u okumak için okumuş olmak da gerekmez, bir tekkeye gitmek de gerekmez, fakir bir köylü, yoksul bir insan da, Yunus'un sözlerini derinden kavrar ve bu hoşluk aşkla, coşkuyla yüzüne, davranışlarına yansır Yunus, sanki yalnız insanların evliyası. Oraya buraya koşmak istemeyen, o ideolojiye, bu davaya bağlanmak istemeyen kişilerin evliyası gibi. Tek başına tasavvufi derinlikler içinde Allah aşkını anlamaya çalışan tek tek bireylerin ermişi gibi Yunus.

Yunus önce Hacıbektaş'ın kapısına gider, alıç ağacı götürür, karşılığında buğday istet. Hacıbektaş israfla: "söyleyin, nefes mi verelim, buğday mı?" der. Yunus her defasında "nelcem nefesi, bana buğday lazım" der. Hacıbektaş, "İyi verin buğdayı, gönderin" der Yunus başından geçeni anlatınca, etrafındakiler "Sen ne yaptın, gittiğin kapı Hacıbektaş'ın kapısıydı" derler. Yunus pişman olur. Hacıbektaş'a Yunus'un pişmanlığı iletilir. Hacıbektaş: "Şimdiden sonra ölmez. onu Taptık Emre'ye verdik" der.

Yunus'un evli olup olmadığı bilinmiyor, alevi mi sünni mi olduğu bilinmiyor, üzerine asırlardır anlatılan hikayeye bu kadardır insanımız hikayeyi dinleyip "nasip" diye değerlendirir. Peki bu hikaye bizi doyurur mu? Başka yorumlara ihtiyacı var mı? Buğday tek başına bir insanın karnını doyurur, nefes ise, dünya hoşluğu, Allah hoşluğu, insan hoşluğu, bugünden baktığımızda, Hacıbektaş gibi bir pirin Yunus'u başka kapıya göndermesi çok sarsıcı geliyor insana, derin sebepleri olmalı...

Hacıbektaş'ın öğretisine baktığımızda, daha toplumsal bir alanı kavrar, birlik, dirlik, düzen fikri ön planda. Hacıbektaş yüksek, ilahi bir tepeden bir halka, bir topluma konuşur gibidir. Bir halkı karşısına alır, onlara öğüt verir.

Yunus, varlık ve yokluktan ot, böcekten aşklar yaratan çok güzel bir insan ama, sanki kendi başına yanan ilahi bir alev! Hacıbektaş tamamen farklı. Allah sevgisini, halkın üzerinden gösteriyor. Allah'a giden yol, halkın gönlünden geçiyor!

Bu yüzden Hacıbektaş'ın kapısında yüzyıllardır ezilmiş, yoksul bir halk, hala manevi bir bağlılık, manevi bir düzen iç içe bekleşip duruyor.

Neyse, çok şey söyleyebiliriz. Yüzyılımızı başında Yusuf Akçura, İslamcılık, Türkçülük, Batıcılık, diye, üç tarzı siyaseti yazdı. Gerçekten bu üç tarzı siyaset, yüzyılımızın bütün ideolojik tartışmalarını belirledi. Ne İslamcılar İslamcı, ne Türkçüler Türkçü, ne batıcılar batıcı olabildiler. Sağ ve sol fikirler moda oldu. Ne sağ sağdaydı, ne sol, solda. Yüzelli yıldır doğu-batı fikrini tartışıyoruz, ama, ne doğu net ömrümüzdeydi, ne batı...

Çünkü, hiçbiri arkasına "halkı" alamadı. Halkın heyecanlarını ve duygularını tanımadan, bilmeden, yapılmış siyasetler bunlar.

hepsi boşa düştü, hepsi çöpleşti... Hiçbiri artısına "hallo" atamadı.

Toprağımızın bize kısmeti, nasibi, hakkı; yatacağımız yer, onun derdi, onun koynu, onun ıstırabıdır, partimiz, fikrimiz, dinimiz, halkın! Mevlana, Yunus ve Hacıbektaş'la sarkı önümüzde üç manevi siyaset tarzı oluştu, bunlar; yeni şekiller, eski tarikatlara benzemiyor, sanki, ruhumuzda kendiliğinden "modern" tarikatlar, bu isimlerle yeniden kuruluyor!

Askerin hayalleri bitmez. Yüzbin tank, yüzbin uçak verin, yine doymaz. Uzayı fethedip, her gezegene nükleer bombalar yerleştirip anahtarlarını askere verelim, yine doymaz. Ekonomik kriz yaşanmadan önce beş tane erken uyarı awaks uçağı için sipariş verildi. Bu hayallerin sonu gelmez. Burjuvanın hayali bitmez. Dünya albüm stoklarının hepsini kucaklayıp bizimkilere verelim, "tamam, bu kadar bana yeter" deyip bir kenara çekilmez. Bitmez onların hayali. Ve bütün hayallerini halkın sırtından, terinden, ıstırabından kurarlar.

Ve bu topraklarda dünyanın, gelir dağılımı, adaleti en eşitsiz halkı oturmaya devam eder.

Ona ağam, buna paşam diyen bir sürü siyasetçi, parti tanıdık. Ama, henüz topraklarımızda halkın siyasetini yapacak, halkın, eğitim, işsizlik, sağlık sigortalarının kavgasını verecek tek bir siyasi partiyle tanışmadık.

Dinimiz, kitabımız, kayıtsız şartsız halkı siyasete sokmaktır! Halk siyaset yapmasın diye her yol denenir, baraj'lar yüksek tutulur, medya işgal edilir, başını en ekrana çıkmasın diye krediler alırlar, neden? Bunun tek sebebi var: Halk siyaset yapmasın!

Halk siyaset yaparsa ne olur? Kazakistan'da atlarla oynanan bir oyun, adı: Kökbar. Koyun kafasını yakalamak için atlar yarışıyor. Oyunun gizli kuralları var, seyirci olarak dahi kız, genç kadın oturtmuyorlar, atlara genç güzel kız hiç göstermiyor, bindirmiyorlar.

Görürse, binerse, ne olur? At, aşık olur ve ikizönle ölür!

Halk siyaset yaparsa, gerçekten aşık olur, kendine, toprağına aşık olur! Bu aşkı istemiyorlar! Bu aşkı istemeyenler çok güçlü, hiçbir zaman milisaade etmeyecekler. Yani halk halk diyerek, boşa mı kürek çekiyoruz.

Siyasi bir umut, olsun, olmasın, umurumda değil, çünkü biz başka tür bir "aşk" bilmeyiz.

13

İncecik bacaklı bir komi kebapçının hemşasında ağlıyor. Böğrü sıkışıyor. Kalbini tuta tuta ağlıyor. Daha bir ruhu var sayılmaz. Kapkara tava gibi yüzü, kader değil, zehir dolu. Basık tavanlı, islı, bodrum hemşası. Artık yemek tabaklarını taşıyor, dökülmüş çorbayı bezle yerden topluyor. Daha 13'ünde yok. Kınş kınş alnı, çenesi buruş buruş. Ayaktakı sillami iş kağıt mendiller gibi boynu. Komi çocuğunun bütün düğmeleri nizami, sırayla dikilmemiş. Kopuk kopuk hıçkırıyor. Arkasında hela sırası bekliyorum, olup biteni canlı yayın izliyorum. Belki çalıştığı, iş bulduğu için ailesinin kahramanıdır, kimbilir çok fena yorulmuş, işte hayat, duygularını çok erken incaltmış. Şimdi onun pişkil, kuşkonmaz kadar inceciktir. Ama, yağırıur altında kalmış eski bir zaman bir değirmen taşı gibi zanlayarak döne döne ağlıyor. Cebimden kağıt çıkarıp not düşmüşüm bir yere, unutma yaz bu çocuğu Nihat. Yazdıkça hava alamaz oluyorum. Yapamıyor cüğerim. Çocuğa sarılmak istedim, içimden ona dünyalar bağışlar gibi "hadi git bahçede dolaş biraz" dedim. Kimin bahçesi. Neyin bahçesi. Ben kimim nasıl izin veriyorum. Kaç yıl aler bir bahçeye çıkmışsı. Bir bahçede gezinmesi kaç senesini alır. Şimdi, helaya girip komi çocuğun gözyaşları üstüne işeyeceğim, yapamam bunu, bir deli gibi dünüp sırtımı hela taşına, duvarlara işeyeceğim. Kanıncalar gibi burazdan dolaşırlar otobüslerine. Böcek kadar kurumuş, kara, gölgesinden utanan komi çocuk, döktüğün gözyaşı kadar suyunu içebildin mi memleketinin. Hayal karkanını cigerine, gözlerine batırıp batırıp, çiğecek kadar derin yerlerini, bir tenhada oturabildin mi? Çalışmaktan gagalaşmış surabun çırtırdığı, ozuna vermeden sakat bir hayvan gibi düşüp bırakılacak seni bir hastane kapısında. Sultanlar, beyler, ablalar, doya doya karnını içsin diye bir başka kardeşin her sabah erkenden yine koşacak işe... Bari ben girince lokantaya, mantıklı bir gibi görünme kapıda. Bu hayasız yarayı buz gibi gülümsemenle gidermeye çalışma. Bu komedi bu kadar soğukkanlı oynanmaz. Ne yanı, atmosferin basıncı, yer çekimi mi seni böyle zırlatan helalarda. Hala gizlice helalarda kalbini denetleme derdindesin, hala, sıolgan görünmemek için helalarda çeki düzen vermek için kendine, çırpınmaktasın. Biliyorum azap verici bir duygu, bir zanlı merhaba, bir zaaf sarhoşluk tadmadan, paslı bir testere gibi bakınmak soğuk soğuk burdan giren çıkan müşterilere. Ne diyeyim ben sana. Bütün bu ahlaksızlar, bütün bu dipsiz bucaksız açlıklar, üniversiteler kurulduktan sonra icad olundu. 13 yaşında çocuklar, gözlerini bir kere uçurma dikti mi, koruk üzüm gibi büzülür yüzü. Bu minnacık çocukları gözlerinden kazıklara geçirmekten zevk alan bu hayatı, hergün bizler keyifle bozuk para gibi harcıyoruz.. Ahh, basık tavanlı, islı, bodrum kat helaları, yeraltı canileri gibi... Ve hala şaşkınlık içindeyim. Tanrı'ya içimiz de neden yalvız onlar hatırlıyor, söyler misiniz, bu çocuklar böyle başka kime ağlıyor!

nihatg@leman.com.tr

Ben 17,5 yaşında lise öğrencisi bir bayanım. Hiç bi zaman 17 yaş çağına ayak uydurmayan ast bi kızım işte. Akranlarım erkek peşinde, disko peşinde koşarken ben.. "Ne olacak yav arkadaşlar bu memleketin hali?" diyenlerdenim. Yani bunu kendi görüşümde söylüyorum. Vani açıkçası ben sağcı bi insanım, yani sağdaki adamlarla da görüşlerim uyuyor işte meselesi bu ya, neyim ben? Açıkçası illa bi statüye girmek deşlamıyorum... Sen sağcısın, sen faşistsin, sen komünistsin falan... Pek uymuyor bana!

Bir şey itiraf edeyim mi; ben bi de türkücüyüm. En çok koyan ne biliyor musunuz? Her seferinde kare şeklindeki bir bez parçası yüzünden özgürlüğümün kısıtlanması. Niye, neden? Nedeni bu kadar korku? Anlamıyorum ya ve bu noktada tüm "sol" tüylerim havaya kalkıyor. Özgürlükler açısından yanı. Açıkçası bu üç hecesi kelimeden dolayı sizleri çok yalın buluyorum kendime. (Gerçek özgürlükçülerden hahsediyorum burada, sadece kendi özgürlüklerini için başkalarının yollarını tıkayanlardan değil tabi ki) Bi şey daha itiraf edeyim: (Şimdi kızarım, sen git bi Reha şöhrin yanına uğra falan diyeceksiniz di mi?. Yok, ben size itiraf edicem). Sizi gerçekten seviyorum ya! Görüşünüz ne olursa olsun. Babaar gibi istediğinizi yazıp-çiziyorsunuz! Ne olduğunuzu biliyosunuz hiç değilse.. (Ne olduğunuzu biliyosunuz dedim ya, aklıma Zekeriya Beyaz geldi; abi şu adamı bi durur edin ya nolur!.)

Son olarak bi anımı anlatıp bitireyim.. Dikbıyıklı Nihat Genç'in "Arkası Karanlık Ağaçlar". kitabını okuldaki komik bi yere rastladım. Sastle geçti, olobüs tenhaydı biraz. Allah'tan yanımda biri oturmuyodu. Neyse işte okurkene bir kahkaha atmışım, otobüs çınlamış. Ben, oha, ne yaptım böyle ya dedim kendime. Herhan refleks olarak ay çok komiksin falan gibisinden yanımdakine söylendim. Yani olobüste razil olmıyım, yanımdaki tanıdık. onunla şakalaşıyoruz havası yaratım güya.. Neyse işte kısacası yanımdaki velette şimdi çok iyi dostuz. Nihat Genç'e sağol diyorum. Sayesinde çok iyi bir arkadaşım oldu.

Büşra

Soysuz Patlamalardan Soylu Patlamaya

Neden anlatamıyoruz biz kendimizi halka ya da neden anlamıyor bu insanlar solculuğu; insanlığı, doğayı sevmeyi.. Eşitliği, paylaşmayı.. Ne ırk ne din, dil ve şekillerin hiçbir öneminin olmadığını ve herkesin özgür olduğu ve kimsenin özgürlüğünün kimse tarafından ihlal edilmeyeceği bir dünyada yaşamak istediğimizi..

Belki benim bilgilerim yetersiz ama olsun bilgili olanlar da anlatamıyor onlara. Hadi anlatın bana ve şu halka.. Önce şu din konusunun çıkın içinden çıkabilirseniz. Şu ümmetçi zihniyetin içinden.. Deyin bakalım, kaç kişi size hak verecek. Şahsen ben en az 100-150 kitap okuyarak anlayabildim meseleyi. Kaç kişiye 10 kitap okutabileceksiniz. Ve de doğru olanları.. Ha, korkuyor musunuz?. Turan Dursun'un akibetinden, Aziz Nesin'in yakılmak istenmesinden, ya da Deniz'lerin gittiği sehpalardan mı çekiniyorsunuz?. O zaman haklısınız. Toplumsal hareketleri dergiden ve televizyonlardan seyredertim 8 ay öncesine kadar.. Anadolu'nun bir kasabasında iflas edipte İstanbul'a gelince zoraki bir iş buldum.. Ve işten 1 Mayıs'ta izin alıp hiç İstanbul'u bilmeyen biri olarak Esenler'den sora sora Çağlayan'a büyük bir coşkuyla adeta koşarak gittim.. Kocaman bir fiyasko.. İnsanlar vardı.. Birçok insanlar.. İşçi bayramıydı ama sendikalı işçilerin adeta kenardan neler olacak diye bakan işçilerin, coşkulu gençlerin sloganları tüyler ürpertiyordu. Fakat işçiler kenarda oturuyordu.. ÖDP'lileri aradım. Buldum da.. Esenler teşkilatını sordum, arka tarafta dediler. Sora sora gittim.. En arkadan da önde dediler. Tanışmak istiyordum.. Ama olmadı.. Neyse önemli değil dedim, katıldım konvoya. Sloganlar attım. Meydana vardık. Konuşmalar anlaşılmıyordu ve kimin ne yaptığı.. Düşündüm, halktan ve hiç bir bilgisi olmayan cahil bir insan olsa hiçbir şey anlamazdı.

Ben isterdim ki; insanların neden orada toplandığını herkese anlatan bir konuşma olsa, hedefler belirlense, okuma özürlü bizim gibi insanlar da yararlanabilse, olmadı.. Sağlık olsun.. Benim bir teklifim var: Derginizde bir köşe açsanız, alfabeyi öğretir gibi solculuğu sıfırdan başlayıp yazıp çizseniz, genç-İntiyar herkes öğrense ne olduğunu ne olmadığını..

Musil

Merhaba!

Benim adım Göktan ve şu an Bayrampaşa Cezaevi'nde "istirahat" etmekteyim. 24 aydır cezaman kesinleşmesini bekliyorum. Ben şimdi sevgiden bahsetmek istiyorum. Ve bazı arkadaşlarıma sizin aracılığınız ile seslenıyorum. Daima kimseye ait olmadığınız kimsenin de size ait olmadığını düşünün. Sadece bir süre için bu dünyadasınız ve burada olmanızın gerçek sebebi sizin hayal ettiğinizden çok farklıdır. Ailenız, sizin onlara ait olduğunuzu söylenler, ama eğer öldüğünüz zaman yan kapıda yine doğarsınız, sizi tanırlar mı?. Arkadaşlarınız sizin onlara ait olduğunu iddia edenler, ancak önemsiz bir yanlış anlaşılmaya bile olsa bir şekilde onları incitmeyin ebmeyi hiçbirimiz onların kaçı size sadık kalır?

İnsanlar birbirlerini sevdiklerini söylerler. Aslında kendilerini severler. Çünkü onlar bir diğerini kendilerini memnun ettiği süreçe severler.. Gerçek seven, kişisel fedakarlık pahasına bile olsa, mutluluğu sevilen kişinin mutluluğunda bulandır. Kaç tane insan böyle sever? O kadar az ki! Bu çok az insandan kaç tanesi sevgilerin karşılığını bulur? Daha da azı.

Sevgi ve alçakgönüllülükle gerçeği arayanlar, hepinize saygılarımı sunarım.

Gökhan Yiğit / Bayrampaşa Kapalı Cezaevi 41. Koğuş Bayrampaşa/İstanbul

Aziz Nesin İlköğretim Okulu!

Bu hafta önceki Leman'da (Sayı 552) Barış isminde, soyadını yazmamış bir arkadaşımızın, "Nihat Ağbime iletilmek üzere" diyerek Aziz Nesin Vakfı ile ilgili bir mektubu yayınlanmıştı. Barış arkadaşımız, Vakfın okul yaptırmak için bağış istemesine, daha doğrusu okulun "özel" olmasına çok içerlemiş. Dersiliome: "Rahmi Koç Bilgisayar Laboratuarı" vb. isimler konduğunda derdine düşmüş. Orada bir çok "zengin piçi"nin okuyacağını söylemiş ve Aziz Nesin'in ustanın mezarında kemiklerinin sızlayacağını da ekleyerek, sayın Nihat Genç'e "Ağbi ne olur bi el at bu olaya" demiş.

Doğrusu Vakfın Leman'daki yazısı benim de ilgimi çekmişti, ancak sanırım bizlere farklı şeyler düşündürdü.

Vakfın bir okul yaptırmak için bu tür ilanlarını itiraf etmeliyim ki; Cumhuriyet gazetesi, Leman gibi, zaten Aziz Nesin okulunu sıcak bakabilecek çevrelerde yıllarca gömüşü ve çok ama çok az para toplayabildiğine tanık olmuştum. Ve ben de herhangi bir bağışta bulunmamıştım. Kaldı ki, pek kimsenin bağışta bulunmadığı da ortada. Peki niçin böyle?.. Sağcı vakıflar, dinci çevreler, İlimtar, Fethullahçılar yıllardır paralar toplayıp veya sponsorlar bulup okullar yaptırıyorlar. Eğitim konusunda ciddi ağırlık sağladılar. Kaldı ki eğitimin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bu okullarda yetişen çocuklar ileride toplumdaki sosyal statüleriyle hayata kendi renklerini katacaklar. Ve gerçekten inanıyorum ki, ne kadar ütopi kapak çıkar ülkeleri bile olsa, gönülden koparak verilen paralarla da ciddi rakamlara ulaşılmıştır. Yani insanlar düşünceleri ve maneviyatları doğrultusunda oluşabilecek bir dünya için bir şeyler yapıyorlar. Veya bırakın sağcı çevreleri, normal koşullarda okul yaptıran vakıflı insanlar veya okullara bağışta bulunan birçok insan var. Aslında kimseyi yargılamak da değil niyetim, sonuçta hepimiz bu ülkenin çocuklarıyız, herkesiendi renginli katacaklar da... Demek istediğim, "Aziz Nesin" tarafında olan insanlar ne yapıyorlar? Bunu, başta kendimi suçlayarak ve kendi özeleştirimi yaparak soruyorum. Gerçekten de bizim eşmiz dostumuz gibiyiz arkadaşları! Herkes kendi çapına göre küçük bir bağış yapabilir istese. Bir kere gidipte o vakfı ziyaret etmedik. O çocuklara bir küçük hediye vermedik, bir küçük bağış yapmadık. Daha doğrusu bizler işte kaç yıldır küçük bir okul yaptırmaya çalışıyoruz. Çünkü bizler görüntüyüz, şeffafız, dört duvar arasında rakı içer, içlenir, memleketi kurtarma konusunda mangalda kül bırakmayız. Ama şeffafız. Birbirimize karşı yapabilmiyoruz yok... Ne olur biz de biraz rengimizi katabilsek...

Peki bu kadar azsak, bu kadar güçsüzsek, yıllardır bir okulu yaptıramıyorsak, ona da tamam. Buyuz ve bu kadarız. Öyle mi? Aziz Nesin'e yalın düşünen insanların hiç mi parası yok? Biz para vermiyorsak, yoksul insanların okuyabileceği bir okul yaptıramıyorsak, okulun yine gene kendi tadında bir özel okul olmasında ve burada aynı zamanda da yoksul çocukların bursla okumasında ne sakınca var? Hoş sanki oldu da... Rahmi Koç da sanki çok meraklıydı Nesin Vakfına bağış yapmaya!

Aziz Nesin Türk halkının %60'ı aptal ve korkaktır dediğinde çevremde gördüğüm herkes bu fikre yürekten katılmış ama kimse kendisini o %60'ın içine koymamıştı. Ne oldu? Sosyal demokrat Erdal İnönü'nün iktidarında 37 güzel insanı gözlerimizin önünde yaktılar. Ne yaptık? Evimizde oturup seyrettik... Bazıları sanıyorlar ki, toplumun %60'ı korkak ve aptal, kalan %40'ı ise süper, zehir gibi, sözüne maşallah. Var mı böyle bir şey?!

Vallahi, -gene tandımı de başa koyacak- "bizde iş yok abicim" demek için yazdım bu yazıyı. Bu vesileyle de Nesin Vakfı'na orta halli bir Leman okuru olarak çam sakızı çoban armağanı 100 Milyon bağış yapıyorum.

Doğrusu çok merak etmişimdir. Nesin Vakfı'na kimlerin bağış yaptığını. Ne bileyim, yayıncılar, sendikalar, sanatçılar, köşe yazarları, popüler olmuş insanlar... Kimseyi suçlamıyorum, yanlış anlaşılmasın ama, bizlerin yaptıracağı ilkokula yaklaşmazmıydı "Çetin Altan kitaplığı", "Yılmaz Erdoğan dersliği", "Cem yılmaz tuvaleti". Barış arkadaşım ve diğer arkadaşlarıma da diyorum ki, başkalarına kızdığımıza biraz kendimize bakalım ve biraz cılk çamuk elleri akrep yuvasına sokalım bundan sonra. Lütfen!

Mezarda kemik sızlamasa diye birşey olsaydı, sanırım Nesin Usta'nın kemikleri esas o okul yapılmadığı için sızlardı. Sayın Barış'a...

Sedat Satar

Sakın Leman ve Muhteşem İnsanlar!

Çevremde mutlu bir insan görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... Ve her yıl mutsuzlukların yerini arkadaşlıklar, acımasızlık hatta saldırganlık almış... Evet toplum olarak tek teselimiz olan mutluluğun da elimizden kayıp gitmesine izin verdiğimiz için önce kendime ve aileme sonra da siz İnsanlara teşekkür ederim. Biliyorum iç birçok kişi bu sözleri okuduktan sonra derim hayata küsmüş ya da farklı karakterde bir insan olduğu mu düşünecektir. Aksine ben de sizler gibiyim. Aynı şeyleri yaşıyoruz belki de. Aynı evi paylaşıyoruz... kimbilir?... Sizinle hepimizin ortak sorunu olan "mutsuzluğumuzu" paylaşmak istedim. Ve sevgili "Portakal" sen iyi bir insansın. Senin de dediğin gibi "biz Leman'la paylaşmak için yazıyoruz".

Umarım her sene azalan iyi duygular birgün artışa geçer (si hiç sanmıyorum). Eğer bir yerlerde mutlu olduğunu iddia edenler varsa (emiyim vardır) onu sıkı tutun, aman dikkat edin rüzgar bile incitir onu.

İnsanların "mutlu olduktan", geleceğe güvenle bakabilkan yanı sıradan umut duyduktan bir yaşam "sürlerle olsun".

Mutsuz

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Emniyet(li) Akademik Takvimi

Eylül: Yeni kayıt ve kayıt yenileme dönemidir. Bu dönemde öğrencilere, nasıl kayıt olunacağından çok, kayıttan sonra Sivas'ta "apolitik" öğrenci olmanın yollarını anlatan broşürler dağıtılır.

Ekim: 1.Sınıf üniversite öğrencilerine yönelik alanlık tekfir etme ve kimlik kontrol dönemidir.

Kasım: Geleneksel YÖK protestolarının yapılması ve ay sonlarında yılın ilk emniyet(li) üniversitesi sorgulamalarının türetilip (üniversite içerisindeki tüm panolara asılarak) açıklanası.

Aralık: Sivas'ın soğuğundan donan öğrencilerin gündelik takip koşturmalarıyla tatillerinesi dönemidir. (Duruma göre bu tatletme işlemleri evlere mektuplarla da olabilir.)

Ocak: Final dönemi olan bu ayda, taşo diye tanımlanan öğrenciler tarafından (üniversitede yeterli sayı sağlanamadığında şehirden takviye güç gelir.) geleneksel final salonları yasağına. Salonya uğrayan öğrenciler basın açıklaması yapmak isterse ve basın açıklamasını okuyan öğrenciye 1 haftadan başlayan çeşitli sürelerde susturulma cezaları verilir. (Açıları emniyet(li) soruşturmasıl sonucunda).

Şubat: Soğuktan ve tatil tatlemeden dolayı buralan öğrenciler okulun ilk randevusu bittiği için can havliyle memleketlerine kaçarlar. Vedalaşmalarda yolcu edilenler değil, Sivas'ta talanlara üzülünür.

Mart: Kayıt yenilemede ısrar eden öğrenciler Sivas'a teker teker damlamaya başlar. Bu ay, sebebi hala bilinmemekle, çok sessiz geçmektedir. (Fırtına öncesi sessizlik olsa gerek diye düşünülür.)

Nisan: Mart ayındaki sessizliğin üzerine Mayıs ayı yıprından kara bulutlar güzükmeye başlar.

Mayıs: Bu ay en hareketli ve emniyet(li) aydır. Diğer aylardaki emniyet(li) akademik takvimin tamamı tezlerdürülmüş bir şekilde anlatmayanlar için tekrar uygulanır. Tek farkı, yeni bir şeritik yapılır bu ay içerisinde; "Geleneksel (bu yıl 21 mayıs'ta 3.sü yapıldı) tırtıklama şöleni". Tüm bu akademik takvimi başarıyla berraf eden apolitikleşmemiş öğrenciler arasından birazı seçilir ve bu seçilenler arasından su ve elektrik yardımıyla da tekrar bir eleme yapılarak Sivas E (E'nin alt çizgisi silinmeye başladı) tipi dinlenme tesislerine 1 aylığına gönderilir.

Haziran: Zamanın nasıl gelip geçtiğini anlamayan öğrenciler başlarından gelip geçenleri çok iyi anlarlar ve haziran ayındaki final sınavları dönemindeki saldırıdan da atlatıldıktan sonra Sivas'ı 2,5 aylığına da olsa terk ederler.

Evet, size S'vaş'ı ve Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'ndeki "bilimsel ve akademik(li) eğitim"i kısaca anlatmaya çalıştım. Kısa diyorum çünkü anlatacak o kadar çok şeylerimiz var ki bu yanlık memleketle ilgili. Mesela: İİBF'de sınav döneminde ders notlarıyla girmek YASAK'tır, öğrenci kulüplerinin kurulmalarının zor olması ama bunun yanında da futbol takımlarının temsilen kulüplerin çok rahat kurulması keskindir, gereğinden fazla öğrencinin dersten geçiren öğretim elemanlarının idareye uyarılması doğaldır, çoğu zamana öğrencinin ev kiralamak gürnahtır, ve en garibi de tüm bunlara rağmen apolitik öğrenci olmayanların sayısının çoğaliyor olmasıdır. Yazdığım bazı şeyler sadece bulası için geçerli değil, zayıfa çoğuyla diğer "bilimsel ve akademik(li) eğitim" veren üniversitelerimizde de yaşanıyor bunlar. Ve maalesef burada olduğu gibi çoğu üniversitede verilen bu emniyet(li) eğitim sisteminden kimsenin haberi olmuyor. Mayıs ayı geleneksel 3. tırtıklama şöleni kapsamında 2 üniversite öğrencisi "haklarındaki dedikoları hata toplamıyor olması ve bu kişilerin dedi kodu ile ilgili cezalarına karşı tırtıklamalarına" karanlık cezasına gönderildi. Somut deliller ise, gazete baylerinde 750.000 TL'ye satılan yayınlar. Satmak yasal, her ne şekilde olursa olsun olumsuz YASAK...

Artık terlemek, kültürel etkinlik duyurularından çok sorgulama duyurularını okumak ve tatil yapmak istemiyoruz.

Güven / Gvnzbk@Mynet.com

Sayın LeMan Karikatür ve Mizah Dergisi Yazar, Karikatürist ve Çalışanları;

Derginizi 1995 yılından itibaren, abone olmamakla birlikte, çeşitli zorluklarla da olsa, aralıksız olarak takip etmekteyim... Yaşadığımız yılların zor görevlerinden birini üstlendiğiniz yedi yıldır görmekteyim. Özellikle toplumsal barış için ortaya koyduğunuz olan demokrasi çizgiyi korumaya çalıştığınızı, her düşünceden derginize yazı yazan insanların fikirlerine yer verdiğiniz, çağımızın unutulmaması gereken değerlerini en çok sizlerin hatırlattığını ve hatırlattığını biliyorum... Geçen hafta aramızdan ayrılan, Anadolu'nun gelmiş geçmiş büyük halk ozanlarından olan, Aşık Mahzuni Şerif'e dergının 26 Mayıs 2002 tarihli sayısında, sadece Sayın Cezmi Ersöz'ün dip olarak değinmesini ve üçüncü sayfada tek bir kare ile geçiştirilmesini kabullenemiyorum... Savunmaya çalıştığınız ve hepimizin savunmaya çalışması gereken değerler için mücadele etmiş ve bu uğurda acılar çekmiş bir Özan'a diğer medya organları kadar yer vermiş olmanızı esefle karşılıyorum.

Yedi yıldır süreklı okuyucunuz olarak bu haklı kendimde görüyor, sizlere sitemimi gönderiyor ve dergimizde bu eksikliğin giderileceğini umuyorum.

Murat Türker/İzmir

Cenazeye bizzat Eyber Yoğurtçuoğlu ile katılan ve 2,5 sayfa Leman'da buna yazan yazarımız Nihat Genç'in geçen haftaki yazısını okumadan bu mektubu kaleme aldığını düşünüyoruz.

Leman

İç İçe İsmaz Değil Mi Leman'ım ve Leman Okurları...

18 Mayıs 2002 tarihli dergimizde beni ağlattığınızı söylemek istiyorum. Çünkü Okur Mektupları'nda bir arkadaşımızın anlattığı Selçuk Üniversitesi'nde olan çağdışı olayın biraz daha hafifini 2-3 gün önce ben de yaşadım. Onu anlatmak istiyorum: Selçuk Üniv. dedi bir yakınımın mezuniyetine katılmıştım. Eğitim Fakültesi Meram Kampüsü'ne girdiktan sonra üzerimde öğünç bakışların olduğunu farkettim. Ama bunu o anda dikkate almamıştım. (Çünkü 2 üniversite (Osmangazi Üniv. ve Balıkesir Üniv.) değiştirdim ve oralarda hiç böyle bakışlar görmemiştim...) Ben yine de rahatımı bozmadım, kantine çay almaya gittim. Ve orada olanlar oldu. Tabom elbiseli, tiplerimden nesli olduğum anlaşılan 2 kişi yanıma gelip; – seninle görüşeceğiz!.. dediler. Ben ilk önce anlamayıp bir-iki adım attım, sonra top sakalım aklıma gelince her şeyi anladım. Bana okullarının kurak olduğunu, bu okulda top sakallıların (daha ziyade siyasi olarak) girmeyeceğini söyleyip benimle görüşeceklerini dikte ettiler. Ben kerşi çıkıştığımda da daha sert bir şekilde – sen bir de dayak mı yapıyorsun?.. türünden şeyler söylediler. Durum kötüye gidiyordu. Ben ortalık meraklaşıyor gibi böyük bir olay yaratmak istemiyordum. Çünkü yakınımın halen final sınavları vardı ve ona zarar verebilirdik. Ayrıca kimseye de şikayet edemezdim çünkü it iti ısırmazdı. Bu yüzden ailemin yanına gelip oradan kaçmakta buldum çareyi. Aslında bir yandan da kaçınıp bana ne yapacaklarını merak ediyordum. Acaba asacaklar mıydı, keseceklar mıydı, vuracaklarmıydı, yoksa Sivas'lıeki gibi yakacaklar mıydı?! Sağlıcakla kalın.

Eskişehir'den Gökhan

Hatkeşe Mektuplar!

İçli bir türkünün en güzel yerinde kesilmesi gibi, kısacık yaşanılar kısacık düşler... Oysa günün aşık yüzüne, sırnsıcak ve iyimser tebessümler asmak gerek. Kötü giden her şeye inat. Ve büyütmek sevgiyi, sevdayı. Gözyaşlar boy verip filizlerin dostluk çiçeklerıyle birlikte... Düşünceterimizi satırlara-mektuplara sığdırıp paylaşalım istiyordum. Dört duvarın küçücük penceresinden sızan ışık gibi, içli selamlarımı gönderiyorum size. Ve mektuplarınızı bekliyorum... Dostlukla kalın, tüm Leman okurlarına selamlar, sevgiler.

Davut Aslan-E Tipi Kapalı Cezaevi C Blok Oda:14 Muğla

Leman'a ve Okurlara...

Size **Papua Yeni Gine**'nin **Manus Adası**'na bağlı Kayıp Zenci Adası'ndan yazıyorum. Burası Avustralya'nın yönetiminde bir ittica kampıdır. 8 aylık aradan sonra, yönetimi ilne ederek internetten zaman zaman haber alma hakkına kavuştum. Ve ilk kez internet aracılığı ile Leman'ın bazı sayılarına ulaştım. Bu benim için gerçekten büyük bir mutluluk. Çünkü ben Türkiye'deyken Leman ve Limanyak'ın hiçbir sayısını kaçırmazdım. Şimdi ise 8 aydan beri ilk kez Türkçe bir yazı okuyorum, Nihat ve Gezmi abilerin yazılarını okurken, Vallı gözlerim yaşlı size bu mektubu yazıyorum... Söz kısacası şunu söyleyeyim; başımıza gelen pişmiş kelleyin başına gelmez. Gönderdiklerimi gerçekten kimsenin görmesini istemem. Buralarda her şey çok farklı, özellikle bir şey çok acayip: burada yaşayan zenci insanların ağızlarının rengi kırmızı, sanki yeni leşten çıkmış gibi.

Her neyse daha sonra size yaşadığım ve gördüğüm çok acayip şeyleri yazmaya çalışacam.. Şunu söylemek istiyorum: Vatanımı, milletimi, yakınlarımı, ailemi, sevgilimi ve Leman okumayı çok özledim. Herkese tekrar selam.

Mustafa / tavsanmustafa@yahoo.com

Özgürlük seni sen olduğun için değil
Sevdiklerim sende olduğu için seviyorum
Tüm Lemancılarla yalnızlığımı paylaşmak istiyorum bana yazarsanız sevinirim

Yüksel Çakırmanoğlu Gümüşhane Kapalı Cezaevi C Blok C14 Gümüşhane

Selam;

Ya, aklıma takılan bir şey var. Din hocaları Marksist olabilir mi?! Evet bu benim aklıma çok takılıyo... Adam öyle bi ders anlatıyo ki ben adama komünist sanıyom.. Valla ben bu okulun az sayıdaki komünist öğrencilerinden biriyim. Benim sol gazetelerde okuduğum bütün yazıların aynısını adam da bize anlatıyo. Bu adam materyalist olmasın, ama sırf zorunluluktan bu işi yapıyo. Olur mu yaa?! Ya da zevk için ... (Yok yok, bunu yapacağını sanmıyorum. Saçma oldu) Bunu geçelim. Benim okulumda 2000-2500 kadar öğrenci var. Bu öğrencilerin 1000'i kız diğerleri abazan... Acaba ebazanlık insanın beyin hücrelerini öldürür mü? Çünkü bizim çocuklarda ne zaman siyaset tartışmaya kalksam adamlar bana kan-kız muhabbet açıyo. Allah kahretsin, okulda muhabbet edecek adam yok, belki de var ama ben tanımıyorum. İnsanın kendini yalnız hissetmesi kadar kötü bir şey yok. Bu yalnızlığı yenmek istiyorum Lütfen okullarındaki komünist öğrenciler ortaya çıksın (öğretmen de olur)... Devrimci arkadaşlardan istediğim, sakın bu mücadelelerden vazgeçmeyin. Nasıl demişti Lütfü Oflaz abimiz GELECEK BİR GÜN GELİBCEK!

Ertan - Bursa (17)

43. ULUSLARARASI AKŞEHİR NASREDDİN HOCA ŞENLİĞİ 5-10 Temmuz 2002

Ulusal Çizgi Bant Yarışması

Akşehir Belediyesi ile Nasreddin Hoca ve Turizm Derneği tarafından "43. Uluslararası Akşehir Nasreddin Hoca Şenliği" kapsamında Türkiye'de ilk defa, ulusal çapta Çizgi-Bant Yarışması düzenlenmektedir.

Bu yarışmayla ülkemizde ve yurtdışında sevilerek izlenen çizgi bant eserlerini ödüllendirerek, sanatçıları teşvit etmek; ustalarla beraber, genç yaratıcılara da destek olmak ve ortaya çıkan başarılı eserleri kamuoyu ile buluşturmak amaçlanmıştır.

Tedarik Yeri
The Suitcase Reklam & Halkla İlişkiler Danışmanlık
Abide-i Hürriyet Cad. Karcanarsaw Sok. No: 22/3
80280 Şişli-İstanbul Tel: (0212) 291 50 03-04
Faks: (0212)291 50 05
E-mail: info@suitcasead.com

43. ULUSLARARASI AKŞEHİR NASREDDİN HOCA ŞENLİĞİ "ULUSAL ÇİZGİBANT YARIŞMASI" YÖNETMELİĞİ

A) KATILIM ŞARTLARI

1- Konu serbestir, yarışmacıya bırakılmıştır.
2- Yarışma, tüm amatör ve profesyonel çizgi-bant çizerlerine açıktır.
3- Yarışmaya fotokopi, digital baskı ya da bilgisayar çıktısıyla hazırlanmış yapıtlar katılabilecektir.
4- Çizerler eserlerinde en az 2., en çok 5 bant (kare)kullanacaklardır.
5- Gönderilen eserler A3 (29,7 cm x 42 cm) boyutlarında olacaktır.
6- Çizerler eserlerinin arkasına adlarını, açık adresini, telefon numarası ve varsa e-mail adreslerini yazacaklardır.
7- Çizerler, eserleri ile birlikte fotoğraflı kısa bir özgeçmişini de göndereceklerdir.
8- Yarışmaya gönderilen çizgi bantlar ya tek sıra halinde ya da bir sayfada bütünleşik biçimde olmalıdır. Yazısız çizgi bantlar tercih edilir. Ancak yazılı olanlar da kullanılacak dil Türkçe'dir.
9- Eserlerin, doldurulmuş katılım formları ile birlikte en geç 24 Haziran 2002 tarihine kadar The Suitcase Reklam & Halkla İlişkiler Danışmanlık Şirketi'ne ulaştırılmaları gerekmektedir. Postadaki gecikme, v.b. sorunlar dikkate alınmayacaktır.
10- Yarışmaya gönderilen eserler, Akşehir Belediyesi arşivinde saklanacaktır.
11- Ödül alan eserleri Akşehir Belediyesi sosyal amaçlı çalışmalarda olmak üzere kullanma hakkına sahip olacaktır.
12- Ödül alan ve Seçici kurul tarafından belirlenen diğer yapıtlar şemik boyunca sergilenecektir.
13- Yarışma sonuçları Akşehir'de düzenlenecek ödül töreninde açıklanacaktır.
14- Ödülü kazanan sanatçılar, Akşehir Belediyesi'nin konuğu olarak Akşehir'de ağırlanacak ve ödüllerini Ödül Töreni'nde alacaklardır.
15- Katılımcılara basılan albüm gönderilecektir.
16- Yarışmaya katılan bant çizerleri yarışma koşullarını kabul etmiş sayılır.

B) ÖDÜLLER

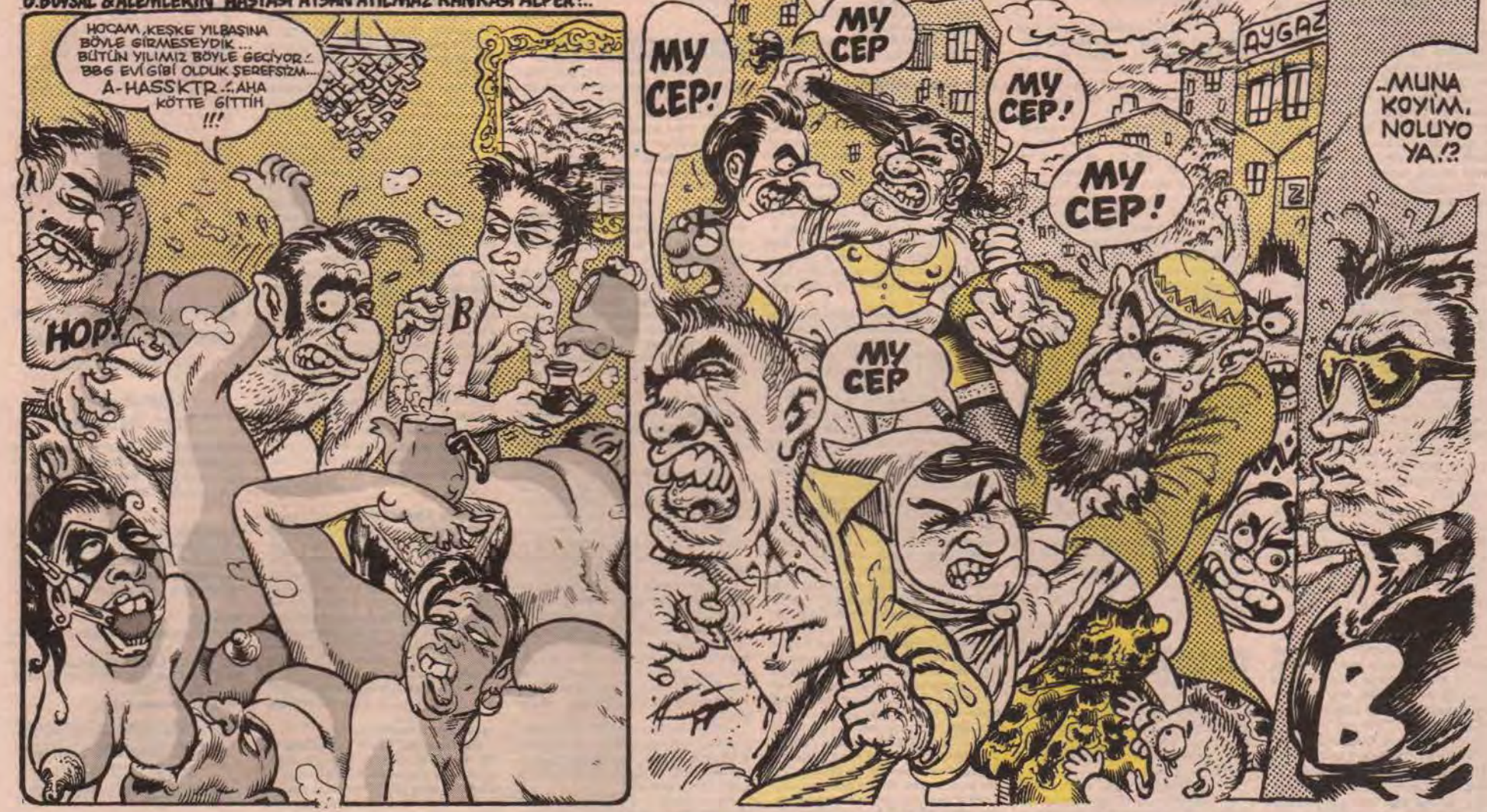
Büyük Ödül 1.000.000.000 TL.
ve Nasreddin Hoca Plaketi
5 Adet Başarı Ödülü 250.000.000 TL.
ve Nasreddin Hoca Plaketi

Fatih Kaçan'la Ateşli Dakikalar...
Her Cumartesi Kuğucuk-Limooluk Kahve'de Tel: 0

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

B.BOYSAL & ALEMLERİN HASTASI ATSAN ATILMAZ KANKASI ALPER!..

ESNAFTAN, ULVİ BAHADIR ve TİTREŞİMLİ YOZ TOPLUM. (Speedullah-arabesk)

★ Bu cumartesi Allah kısmet ederse Ahmet Yılmaz'la, Laila'ya gideceğiz..!.

BU SAYISI, YAZLIKTA, TATİL KÖYÜNDE OLMASANIZ BİLE FRUKO'YLA TEK DOZ ALINDIĞINDA YAZ AŞKLARI YARATIR.. AYRICA YAYLA HAVASI KOKLATIR..

- SATO
- UZAY CİNLERİ
- BATSIN BU DÜNYA
- Dİ-GEY EŞŞEK

HAZİRAN SAYISI KOPTU GELDİ!..

ATOM
İŞTE İNSANLAR, İŞTE KÖR, AKILSIZ DERİSİ

553

15 Haziran 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/24- 650.000 TL. (Kdv dahil)

9 770130 048678

LEMAN EN KÖTÜ KARNEYE BİSİKLET VERİYOR!..

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

BU ÜLKE BEBEKLERİNE BİLE SUÇ İŞLETİYOR

Suçta yaş oranı 4 yaşına kadar düştü...

Bursa Emniyet Müdürlüğü'nün bu yılın ilk beş ayını içine alan 4-18 yaş arasına yönelik istatistiki çalışması, nasıl bir ülkede yaşadığımızı hatırlatan keskin, zehirli bir hançer gibi... Araştırmaya göre dört yaşındaki altı çocuk için "yankesicilik"ten işlem yapıldı. Altı yaşındaki 11, yedi ve sekiz yaşlarındaki dörder çocuk da aynı suçla bağlantılı işlem gördü. 10 yaşın altında 97 çocuk, yankesicilik, hırsızlık ve darp olaylarına karıştırıldı. 17-18 yaş grubundaki 567 çocuk cinayetten silahlı gaspa kadar her tür suça karıştı. Çocuğu olan, kardeşi, yeğeni olan, çocuk büyütmüş, kalbi, gözü, aklı, vicdanı olan birazcık gönül gözü açık herkes bilir... 4 yaşındaki, 5 yaşındaki çocuk bile değil bir bebektir.. Meleklerin kanallarındaki tüylerin arasından bakar dünyaya.. Ve biz bebeklere suç işletip haklarında işlem yapıyoruz.. Kayıtlara giriyor.. 100.000'lerce çocuğun sokaklarda mendil sattığı, tiner çektiği, milyonlara varan çocuğun ağır işlerde çalıştığı bir ülkede hala nefes alabiliyorsak belki buna tanık olmakta yadırganmamalı... Bir çocuğa, bir bebeğe dokunmak, gözlerinin içine bakmak, onu okşamak, sesindeki müziği duymak gökyüzünden inmiş bir melekle alışverişe çıkmak gibi değil midir? İnsanlığın hatta bütün canlılar aleminin ortak birinci duygusu çocuklarını, çocukları korumak, sevgiyle sarmaktır... Ama bunca çürüme bu toplumda bu duyguları bile asit gibi eritiyor... Böyle bir dünyaya böyle bir ülkeye çocuk getirmek isteyenin alnını karışlarız...

ÖSS'YE GİRECEK OKURLARIMIZA ALLAH ZİHİN AÇIKLIĞI VERSİN...

K.K.T.C.-750.000 TL.

met üst

pazar sevişenleri

VÖSYM DENEME SI AV!

SAYISAL

1- P şehrinden yola çıkan bir tren saatte 1400 dekametre hızla gitmektedir. Aynı anda V limanından yola çıkan bir gemi ise sonsuz hazla ilerlemektedir. Bundan üç-beş dakika önce ise G.E.A. bölgesinde S adlı bir otostopçu bir kamyona binmiştir. Kamyonun hızı saatte 147 desilitredir. Buna göre tren, gemi ve otostopçu nerede kesişirler?

a) T ilinin Eski T ilçesinde
b) U niversitesinde
c) ÇAD ülkesinde
d) Hisseli hanlar kumpanyasında
e) Hepbiri

2- Bir havuza iki musluktan su, bir musluktan ise boğma rakı akmaktadır. Dördüncü musluktan da buz akıtma gayretleri sürdüğüne göre, bu havuzun yarıçapının şu ya da bu oluşu önemli olmamaktadır. Belli ki bu bir alem havuzudur, bir muhabbet ortamıdır. Bununla beraber, havuzun yanında çocuk havuzu şeklinde bir alanda haydari adlı mezenin varolageimesi, genel olarak debiyi nasıl etkiler?

a) Yavaşlatır
b) Hızlandırır
c) Etkilemez
d) Etkiler
e) Debi diye bişey yoktur

3- A kentinden yola çıkan bir otobüs, B kentine vardığında araba olmuştur. Aynı anda Z kentinden yola çıkan bir minibüs ise ters yola girerek, kısa sürede A kentine varmıştır. Aynı saatlerde Ğ halkı, İl olmak için eylem yapmıştır. Tüm müdürler na zaman Pi ilçesinde buluşur?

a) Sonbahar gibi
b) 21 Temmuz, saat 17:00-17:30 arası
c) Böyle bir buluşma olmaz
d) Böyle soru olmaz olsun
e) Hepsi

4- Ahmet bir işi 9 günde bitiriyor. Mehmet ise aynı işi 43 günde bitiriyor, o da yarım yamalak, tam bilmiş de sayılamaz yani. Mehmet kadar sorumsuz, lakayıt adam olamaz. Haa, eğlence olsun, Mehmet hemen devreye girer. Ama iş deyince kaçar. Bu durumda Ahmet'le Mehmet beraber çalışırlarsa, o işin akıbeti ne olur?

a) Ahmet, Mehmet'i üçüncü gün kalasla döver!
b) Ahmet işi bırakır, yük gemisi ne kaçak olarak binip Nikaragua'ya gider!
c) Mehmet hepimizi şaşırtıp işi 5 saatte bitirir! (Asla olmaz böyle bişey abi!)
d) Mehmet, Ahmet'i de kendine benzetir, o iş yıllar yılı bitmez!
e) Hepbiri

5- Bir baba, yaşları 5,8 ve 33 olan üç çocuğuna 120 milyon lira harçlık vererek, yaşları ile orantılı olarak bölüşmelerini istemiştir. 33 yaşındaki büyük çocuğun (ismini sorarsanız Ragıp'tır) paranın büyük kısmını alacağı açıktır. Bu yaşta hâlâ babasından harçlık isteyen bu kişi, işi daha da azıtıp iki kardeşine toplam 2.500.000 TL. bırakıp, geri kalanı atmışbr. Bu problemdeki babaya matematikte ne denir?

a) Etiksiz Eleman
b) Çaresiz Eleman
c) Rapipsal Eleman
d) İkinci Evliliğini Yapmış Eleman
e) Hayırsız Oğlundan Elaman Diyen Eleman

6- Beş garsonun 6 saat içinde yapbğı servisi bir garson 10 saat içinde tek başına yapmaktadır. Buna karşılık bir insanın da saber fırsatı vardır, yukarıdaki beş garsondan en az üçünün kaybedildiği açıktır. Durum böyleyken, sekiz garson, aynı servisi ne sürede yapar?

a) 40 saat
b) 2,5 saat
c) 7 ay, 3 gün
d) 7 ay, 4 gün
e) Bu soru yanlışbr

İNGİLİZCE

1- "Hello Mrs. Crazy! I love you! But I'm afraid of Mr. Crazy! Because he is a carpanter and he is very famous! Now, I'm going to Cüce Kamil's Restaurant, I will drink dark beer!" sözlerine verilecek en iyi karşılık aşağıdakilerden hangisidir?

a) Shut up Selami, you are an irz enemy!
b) My husband is very delimshek!
c) Who is Cüce Kamil?
d) Our surname is Crazy, understand? Ha güdüm?
e) Debi diye birşey yardır, isn't it?

SÖZEL

1- "Beraber yürüdük biz bu yollarda" şeklindeki şarkı sözü dizesi üzerine düşündüğümüzde, yürüyenlerin en az iki kişi olduğu varsayılır. En çok da altı milyar kişidir. Tek kişi yürüse "Beraber yürüdüm ben bu yollarda" demek de olmaz, tek kişi neyle beraber, kimle beraber yürür?

Buna göre aşağıdaki cümlelerin hangisinde bir anlam bozukluğu vardır?

a) Kıvırcık saçlı jokey, atın tabiatına aykırı davranmaktan dolayı ceza aldı!
b) Siz de nil benim gibi kumara tutkunsunuz?
c) Bu şampiyon kızı ikinci görüşümdü, tedirgindim oysa!
d) Sen tut elindeki okeyi at, pençeğim gene bu kadar ümitlenmesin!
e) Hepsi (Bu hanig şıkkın tamamı doğru manasında, hatta bu da doğru, öyle ya!)

2- "Polat geldi, iki sigara içip gitti, Polat çok sinirliydi." cümlesinde Polat'ın arkasından konuşulduğu çok açıktır. Aynı cümleyi Polat söylese "Gittim, iki sigara içip çıktım, çok sinirliydim" diyecekti. Veya sinirli miydi gerçekten? Bu tür şeylerin dibi gelmez. Sonuya geçmek isterim. Aşağıdakilerden hangisi Polat'ın "önünden konuşma" sayılır?

a) Polat gelse de loto oynasak!
b) Polat niye uğramıyo?
c) Polat gelirse sigara içilmeyelim!
d) Şey gelicekti, neydi o çocuğun adı. Vusiat mıydı?
e) Hiçbiri. (Bu en sinsi şıktır. "Doğrusunu asla bilemeyeceksiniz" anlamına gelir!)

3- "Abicim, yanlış anlaşılma olmuşi ben, Alkol Nuri'ye 1500 marktı borç diye vermedim! O benim tanıdığım, ne demek!? İşi kanştıran Jokey Çağatay'dır, ben sana söyleyeyim! O puşt var ya, hep ara bozar. Yoksa ne ki abicim. Çenemi kırmanıza değecek bi olay yok! Olsa, buyrun: Kırın abii! Yok amal"

Yukardaki metni defalarca okusanız da, tam olarak neler döndüğünü anlayamayız. Yalandan dolayı tümleç, edat-meclat da soramayız. Bari, en azından, yukarıdaki metne göre ne olmadığını düşünürüzi Aşağıdakilerden nedir?

a) Jokey Çağatay puşt bi insandır!
b) Sözkonusu 1500 markın en az 1200'ü sahtedir!
c) Alkol Nuri'ye, çok içki içtiği için "Alkol" denmiştir!
d) Tamamen yanlış anlaşılma olmuştur!
e) Hepbiri

4- "Yavrum, sen var ya, acaip ..... bi kızsın!"

Yukardaki boşluklara aşağıdakilerin hangisi gelmelidir?

a) Trendy, şugar
b) Çilli, sempati manyağı
c) Sinirli, türkek hisslyatlı
d) Kamuoyuyen, global

5- "TERKOS" kelimesindeki harflerle anlamlı ya da anlamsız 6 harfli beş kelime yazılabilir diye sormuyoruz, biz hesapladık, 720 farklı kelime yazılabiliyor. Bu kelimeler içinde doğru anlama sahip olanı, aşağıdakilerden hangisidir?

a) SEKTOR - Yeni bir sektör anlamında
b) KOTRES - Şişman metres anlamında
c) ROSTEK - Rosto ile biftek karışımı bir yemek anlamında
d) MÜSTER - Posterin yanlış söylenmişi anlamında
e) TOSREK - Gizli gizli türeyen anlamında

6- "Nusret'in yüzüne mahsun bir ifade gelmişti, belli ki sakal istiyordu." cümlesinde hangi değişiklik yapılırsa anlam değişmez?

a) "Sakal" yerine "avanta" gelirse!
b) "Sakal" yerine "top sakal" gelirse!
c) "Mahsun" yerine "yurdumduymaz" gelirse!
d) "Nusret" yerine "Basri Can" gelirse!
e) "Mahsun" ile "Nusret" yer değiştirirse!

vo@keman.com.tr
VEDAT ÖZDEMİROĞLU

DİP NOT Alp Tamer

AVRUPALI NE DİYO BU "AB" İŞİNE ..?.
ALMAN... GAYPE FALI YAPMAK BEN, VAR Bİ KISMET 3 VAKTE KADAR SİZE... PEYNİRİNİZ İYİ DİL AMA YUMURTANIZ GÜZEL... DOMATES BURDA HORMONLU GÖZÜKLİYOR ..?
BELÇİKALI... BU KİBLEYİ GÖSTEREN SECCADEYİ İHRAÇ EDİCEZ STİLE GÜZEL DUR'Ş. SİZDEN İ GELİN TABİ... GOLF OYNARIZ BERABER...
İNSAN HAKLARI
AB
İSPANYOL... MEMET GEÇEN YIL İLTİCA ETTİ... HEMEN DE İŞ BULDU... SİGORTALI... YANİ İŞ VAR... NİYE OLMASIN... ÇABUK GELİN AMA... BEKLİYOZ... SEVERİZ TÜRKLERİ... MUCK... MUCK..!.
OLEEY!
YUNANLI...
KIBRIS KAŞABI
YORGİ KIRAKİ
EGE ZÜCCACİYE
DİMİTRİ SİKADİS
YANİ NE DEMEMİ İSTERSİN KOMŞİ..? OLUR OLMASINA DA... YANİ BEN DÜKKANI MA FİL SOKSAM... YANİ DÜŞÜNÜYORMUSUN ..?. BİR DE YORGİ'YE GOR İSTERSEN..!.
İYİ DE BİZDE FİL YOK Kİ..!.
VAR VAR, BEN GÖRDÜM: ANKARA'DA..!.
PORTEKİZLİ...
BİZ DE AKDENİZLİYİZ GELİN "AB"YE TABİİ
SİZDEN "TELEVOLE" İTHAL EDİCEZ... MEŞHUR "FİGO" POSTERİMİZ VAR BİZİM DE... ÇABUK GELİN AMA... ARRİVİDERCİ... MERABA TELEVOLE, HİH Hİİİ

LeMan

Milyonlarca genç, Öğrenci Seçme Sınavına giriyor... Yine adaletsizlik, yine haksızlık, yine hayal kırıklığı... Gelecekleri, bir soru kitapçığında sonlanacak olan öğrencilerin, milyonlarcası yine üniversite öğrenim hakkına sahip olamayacak...

KAPAK KONUSU

RTÜK'ün yeni başkanı Fatih Karaca, "MGK'nın hassasiyet gösterdiği konularda RTÜK'te hassasiyet gösterecek" diyerek koltuğuna oturdu.

Amerika, 11 Eylül paranoyasını ırkçı ve din ayrımcı politikalarla tedavi etmeye çalışıyor... Amerikan Göçmen Bürosu (INS), müslüman ülkelerden ABD'ye gelenlerin fotoğraflarını ve parmak izlerini alarak fişleyecek...

DEVLET BAHÇELİ
ipten, kazıktan oy çıkarmaca

TANSU ÇİLLER
iktidar vurgunu seri menopoz

KEMAL DERVİŞ
pasaportun cebine herkes kendi yoluna

ÇOCUK RANTİYECİLERİ
üç yılda iş kazalarına 5 bin çocuk kurban edildi çocukların kanıyla beslenen o... çocukları

RECEP TAYYİP ERDOĞAN
onun da servetinin kaynağı düğün takıları

HALUK ULUS Y
köylü kurnazlığı dünya kupasında sökmedi

MERİÇ KÖY YUMURTASI
uzunca bir aradan sonra zırvalarıyla geri döndü aynı buğday kafa...

HAKAN ŞÜKÜR
gevezelik yapacağın kadar gol at... ucuz kahraman

TATLISES
gözveren... ağar'a

ÖSYM
öğrenci sınavına, yok etme merkezi

Başbakan Ecevit'in omurgasında 30 kompresyon kırığı saptandı. Ecevit ayağa kalkarsa felç olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacak...

İçel'in Aydıncık İlçesinde hastane açılışına giden Osman Durmuş'un korumaları, DHA muhabirini tartaklayarak başhekimin odasına kilitledi. Korumalar, burada da dövme eylemine devam ederek, muhabirin kasetindeki suç unsuru(!?) içeren bölümleri sildiler...

Hükümetin eline yüzüne ve bilumum yerlerine bulaştırdığı af yasası, ırz düşmanlarını sokaklara saldı... Sinop'ta 8 yaşında bir kıza tecavüz edip öldüren Cemal Aydın adlı sapık katil de aftan yararlandı. Serbest kalan sapık katilin ilkişi, 11 yaşındaki bir erkek çocuğa tecavüz etmek oldu.

Akşamsefası

TİKKAT! YENİ BİR LeMan GELİYOR!

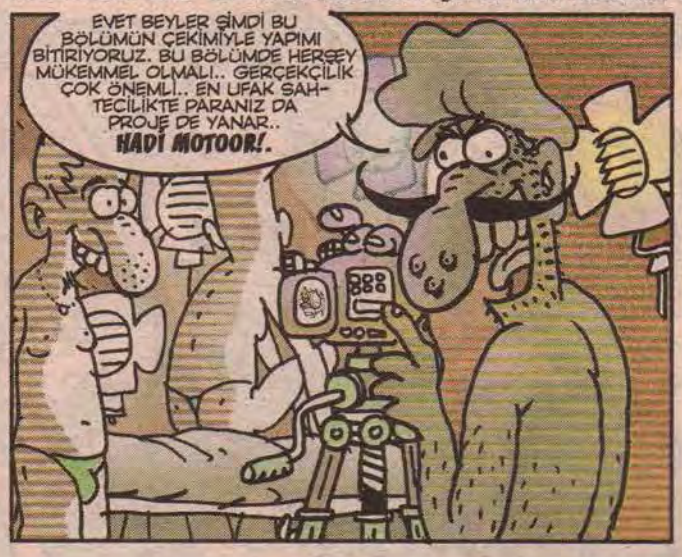
Yakında...

daral&timsah

ÇAKÇAK

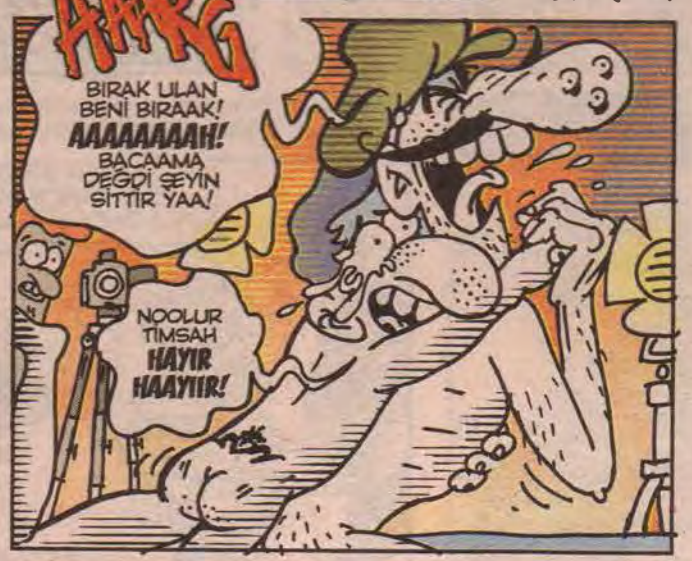
önceki haftadan devam özet:timsah herzamanki gibi bir takım katakulliler çevirmektedir...

daral@leman.com.tr

devam edecek ama haftaya..

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

medeni
cesaretimiz
çok da
madeni
cesaretimiz
yok

niçin **dilek**
ağaçları
yemiş vermez
ve kupkuru
olurlar

en erotik
rüyaları
er'ler
görür

asosyal
apolitik..
a kalite
biri o

az ye de
bir **başbakan**
tut

eskiden
ne güzeldi
her bir şey..
tek hücreli
canlılardık
o zaman

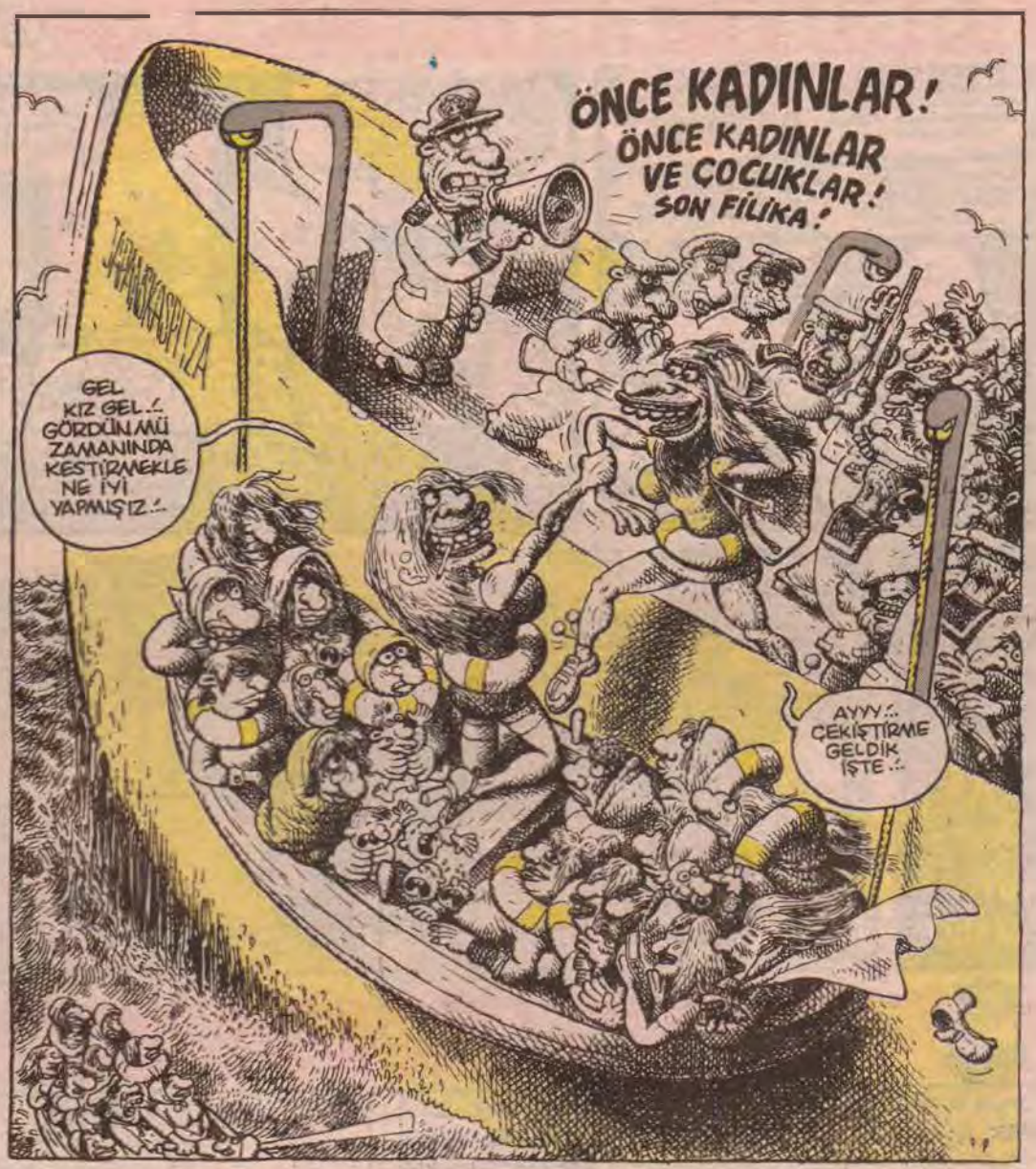
okuma
yazmamız
var da
görüp-
algılamamız
zayıf

kendimi
bildim
bileli
yanlışım

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

karatari@leman.com.tr

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

Erdil Yasaroğlu

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİNFİDAN

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

Canbarslan@superonline.com
Akşamsefası

komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

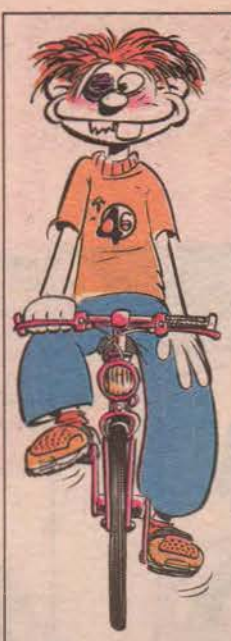

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Akşam Sefası

L-Man en kötü karneye bisiklet veriyor...

Karnenizi Babanızdan Önce, Leman'a gösterin

Adı:.....
Soyadı:.....
Okul:.....
Sınıf:.....
Zayıf sayısı:.....
Adres:.....
.....
Tel: ( ).....

Ayrıcana L-Manyak'da en kötü karneye tonla Scooter verecek. Ayrıntısı L-Manyak'ın Temmuz sayısında

Not: Karnede sahtecilik yapmayın kontrol edicez...
İletişim: Ayhan Erdoğan
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:20 80080 Taksim/İst.

Beni Bu Aşkın

İsa, Golgota'da çarmıha gerildiğinde, **Tanrım, beni niye yalnız bıraktın,** demişti... **Tanrım beni niye yalnız bıraktın. İsa**, ruhu gökyüzüne çekilirken son kez bunları söylemişti...

Seni sevdim ve sende beni çarmıha gerdin... Ayrılmak istemem nafile, bütün gün gökyüzüne bakıyorum çaresiz bir kederle ve İsa'nın söylediği sözleri söylüyorum durmadan: **Tanrım, ben ah niye yalnız bıraktın...**

İsa da bir aşıktı, ben de bir âşığım... Aşıklar aşklarını yaşarken ikiyi oldukların bilmezler... Tıpkı kahkahalar gibi, tıpkı yazarlar gibi... Kimse birini öldürürken kendisi değildir, yazarlar o herkesi öldüreyen yazılarını yazarken yazarlıklarından çıkıp bir başkası olurlar...

Aklı yerinde insana, sen bu dünyada en son aşık olacağın insansın. Adım gibi biliyorum bunu... Bu sevdayla ilgili mantıklı yürütmem neye yarar ki, her şeyi apaçık görüyorum, ama hiç bir şeyi değiştiremiyorum, karşı koyamıyorum kendime... Mantıklık nedirki, hayatın gizi tam ahlâkına işte bu mantıksızlıktaymış, şimdi daha iyi anlıyorum... Hayatın o sır dolu bilgisi mantıksızlıkların sonunda açığa çıkıyormuş...

Tanrı ilk kez beni yalnız bıraktı... Yaşa, dedi, yaşa gör... Ve İsa'nın ruhu nasıl gökyüzüne çekildiyse, benimde ruhum sana öyle çekiliyor... Ruhum ilk kez beni yalnız bıraktı... Günlerdir durmadan, nereye gidiyorsun, diyorum kendime, beni bırakıp nereye gidiyorsun...

Ben ki bu ölümlü dünyada kendi olarak kalmayı bir yemin gibi taşıdığıma sanırdım kalbimde... Hayatımı, çektiğim onca çileyi bu yemine adamıştım... Kendim olarak öleceğim, diye olmadık yanızlıklara katlanmıştım... Beni benden koparacak, beni kendime bir yabancı yapacak diye mutluluklarıma, en küçük bir sızı yaşamadan, kederi bir gururla kendi elimle bozmuştum... Bu çocuk, bu kanayan, ama varlığına sonuna dek güvendiğim ruhum ikiyelenecek, diye önüme uzatılan dünya nimetlerini bir an bile düşünmeden elimin tersiyle itmiştim... Bir daha kimseyi doyasıya ve tepeden tırnağa özleyemem beni ben yapan sevgi yeteneğimi ebediyen yitiririm diye, yazı masama konan iktidar takvimlerini kimsenin beklemediği bir anda yırtıp atmıştım geriye dönüp bir kez olsun bile bakmadan...

Bana ruhum gerekiyordu çünkü... Saf, lekesiz kandırılmamış, avutulmamış ruhum... Bu ruh kederimi beslliyordu çünkü... Kederim beni benim gibi saf, lekesiz, kandırılmamış, ehlileşmemiş ruhlarla buluşturuyordu... Kederim beni Tanrıyla buluşturuyordu... Beni kimse anlamasa, kimse terk etse bile Tanrım beni terk etmeyecekti, bunu biliyordum. Ve kimi kez öylesine amansız acılarla karşılaşıyordum ki, **tamam, işte her şey bitti, bu acı beni mahvedip parçalayacak, ben bir daha ayağa kalkamayacağım**, dediğim anda; o lekesiz ruhum, bana yüzünü kuytudan gösteren kederim ve bana hayatı bütün güzellikleriyle, bütün saklı sevgileriyle gösteren Tanrım yardımıma koşuyor ve beni ayağa kaldırıyordu... Bu yüzden bana ne haksızlık yaparsa yapsınlar affedemeyeceğim insan yoktu... Şimdi ise ne kendimi, ne de başkalarını affedebiliyorum...

Ben bu ölümlü dünyada kendim olarak kalacağım öyle mi... Kendime böyle bir söz vermiştim, öyle mi... Cüretkar bir gururla söylerdim orada, burada: **Benim için tek önemli olan kendi içimden yaratıp çıkarttıklarımdır**, diye... Hani, benim için alışkanlıklar ruhsal bir tükenişti... Hani kural yoktu, hani yaşadıklarım hep bir istisna olacaktı... İçimden gelmeyecekse, beni doğurulayamayacaksa hiçbir emre uymayacaktım... Hani sınırına varamadığım hiçbir duygu beni benden koparacak, hayatımı durmaksızın anlamsızlaştıracaktı...

Seni sevdiğim için ahrımda biçakla bir yara açtım... Seni her sevdiğimi hatırladığımda bu yarayı biraz daha deşiyor, biraz daha kanatıyorum... Bu yüzden yüzümden kan hiç eksik olmuyor...

Bütün doğrula... ten alıkoyamıyoru... kesiği...

Seni sevdim ... değil, senin haya... kendi içimden ya... biçoklandır, seni i... senin [illegible], çürümüyor... Sen sen, sevgini esir... kendi içinde yara... rini , senden bes... göre durmadan k... hatırlı hem kendi... alıkoyamıyor ruhum... teyip duruyor... S... çok layık olacağı... rum... Ruhuma sö... natıyorum... Yüzü... yamıyorum, tanı... benim ruhum o; a... yor... Gücüm bir... lay, ama ruhumu... o senin hatırlarını... humun kederine... elin ona iyi geliyo... rede, sen kimsin... elini özleyen ruhu...

Aslında biliyor... me yetiremiyorum... kederine neden bi... türlü kendimde yü... kendimden... Kork... yabancı olan, ama... yorum, içimde yo... rımdan....

Eskiden; sana... bağlanırdım sevdi... dım... Sana gelen... yin ederdim... Sı... getirdi ve onu uyut... falarca hatıralarla... olurdu... Aşkın za... bu sıralar tüyün ede... tam bekledikine... sinden farklıysa... Ben iyi olduğum, ... en önemsiz benz...

Eğer böyle ol... kendi içimden yar... tirmesi yine bana...

Ama şimdi bö... kattığım sırlar ko... mu kalmadı artık... rum... Biliyorum, ... ğım, sevmediğim ... iyiliğimden, benim... aşık..Çünkü inanı... Bu aşk bana göre... yaratımla seviyo... ilk kez kuralların...

• Erzurum, 14 Haziran cuma günü saat 13:00 - 17:00 arası Erzurum Atatürk Kitabevi'ndeyi... günü saat 15:00-19:00 arası K.Maraş Çağlar Sen'deyim. Hükümet Cad. 22. Sok. Boyar Apt... kitap artık tahammül edilmez bir noktaya geldi. Bir kere Ahmet hocayı hepiniz tanıyorsunuz...

Tokluğa aç açlığa tok!

Lütfü Oflaz
lo@leman.com.tr

Kerizi bol olan ülkenin **krizi** bol olur!

Krizi bol olan ülkenin de işsizi, aşsızı bol olur.

Türkiye'nin durumu işte budur.

Dünyada hep krizlerle sonuçlanmış İMF'nin ekonomik programına umut bağlamak kerizlikti.

İMF'nin Türkiye temsilcisi Kemal Derviş'in 2002 yılı başında "kriz bitti" şeklindeki sözlerine inanmak duble kerizlikti.

İşte Devlet İstatistik Enstitüsü işsizlikle ilgili son rakamları açıkladı.

Buna göre Kemal Derviş'in "kriz bitti" dediği 2002'nin ilk yarısında işsizlik oranı yüzde 29.2 artb.

Belli ki bu ülkede İMF'ye, Kemal Derviş'e inanan kerizler bitmedikçe krizler de bitmeyecek!

Bir değil iki üniversite bitirenler bile iş bulmak için daha çok bekleyecek.

Sonuçta yurdum okumuşu da **açlığa tok, tokluğa aç** hale geldi!

Eskiden hiçbir eğitim almamış, hiçbir becerisi olmayanlar iş isterken "ne iş olsa yapanm abi" derdi.

Şimdi bir değil iki üniversite bitiren, lisan bilen, bilgisayan oyuncak gibi kullanabilenler "ne iş olsa yapanm abi" diyor!

İMF'cilerin "ekonominin Kemal Atatürk'ü" dediği Kemal Derviş de adeta şöyle diyor:

"Türk öğün, **çalışma, güven!**"

Kim ne derse desin Türkiye kalkınıyor!

Yakında üniversite bitirmiş, yurtdışında doktora yapmış, lisan bilen, bilgisayarlarla oyuncak gibi oynayabilen ayakkabı boyacılanmız olacak!

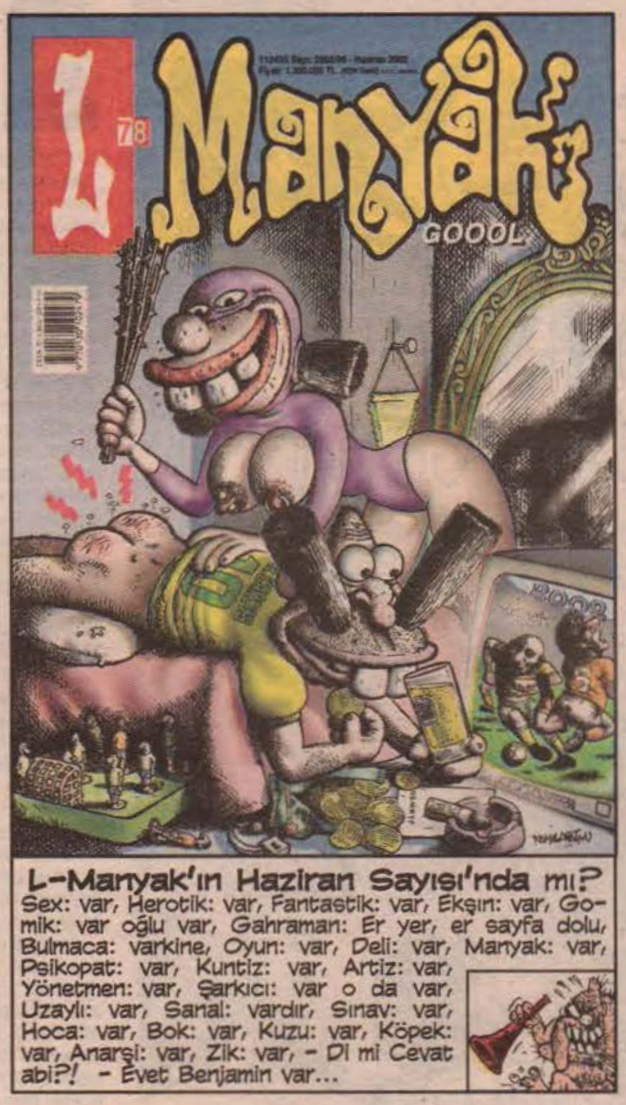
Dünyanın en büyük iki ordusuna, asker ordusu ile işsizler ordusuna sahip Türkiye, dünyanın en büyük nitelikli işsizler ordusuna da sahip olacak.

Belli ki önümüzdeki yıl 1 Mayıs **İşsiz Bayramı** olarak kutlanacak!

Ve belli ki açlığa tok, tokluğa aç insanlar yiyecek başka bir şey bulamadıkları için ya birbirlerini yiyecek ya kafayı yiyecek!

İMF ekonomisinin sağlığı Ecevit'in sağlığı kadar umutsuz.

Umudunuz bunlarsa durumunuz umutsuz!

L-Manyak'ın Haziran Sayısı'nda mı?
Sex: var, Herotik: var, Fantastik: var, Ekşın: var, Gomik: var oğlu var, Gahraman: Er yer, er sayfa dolu, Bulmaca: varkine, Oyun: var, Deli: var, Manyak: var, Psikopat: var, Kuntiz: var, Artiz: var, Yönetmen: var, Şarkıcı: var o da var, Uzaylı: var, Sanal: vardır, Sınav: var, Hoca: var, Bok: var, Kuzu: var, Köpek: var, Anarşi: var, Zik: var, - Di mi Cevat abi?! - Evet Benjamin var...

Kırık Kebleblebi

SUAT ÖZKAN

Bilinmezliğine Götür

...t, bütün yeminlerime rağmen seni sevmekendimd... Durmadan kanatbıyorum alnımdaki

...tek ben o kendim değilim... Kendi hayatımı yaşıyorum... Benim için önemli olan artık çıkarttıklarım değil... Anlıum kendinden çıkar durmadan... Sana göre, senin duygularına, zamanına, senin alışkanlıklarına göre biarayıp sorarsan bir başkası; kitap giderek çok daha başka biri oluyor... Artık onun karşısında yok, o sadece sana dikmiş gözleyen bilmediği, tanımadığı, anlamadığı birine değiştirip duruyor... Oysa eskiden ne çok korkan başkalarının alışkanlıklarından, ama şimdi onlar karşısında, senin alışkanlıklarını ezberleyen alışkanlıklarını iyi ezberlerse sevgine daha ...yor... Bense ruhuma hiç söz geçirmeyeçirememekten durmadan alnımdaki yarayı kaınlerdir kan içinde... Ruhumu günlerdir tanım da onu sevmek istiyorum, ama olmuyor, k ona sevgim geçmiyor, ona gücüm yetmiyorumdaki yaraya yetiyor... Onu kanatmak kobiğim gibi kanatamıyorum, o beni dinlemiyor, diyor, senin yolduğun öyle acı veriyor ki ruhum dokunsa çok acı çekiyor, bir tek senin elin de onu kanatıyor, ama senin elin neden burada ne yapıyorum... Durmadan seni ...eğinle nereye gidiyor, işte bunu bilmiyorum... ...ama bilmezlikten geliyorum... Çünkü kendi...tesliyemiyeti... Her şeyi biliyorum... Ruhumun ...senin elinin iyi geldiğini biliyorum... Ama bir ...nek istemiyorum... Koruyorum seni seven ...um boşluklarından, saplantılarından, bana ...p içimde sakladığım ortaklarımdan... Korkuyor dışarı çıkmak için fırsat kollayan korkula-

...ene kadar, hep iyi ve sevdiğim yanlarımla ...me... Sana gelene kadar kurallan ben koyardar içinden geçenleri ve geçecekleri ben tadım ben yaratırdım aşkımın... Emirler içimden ...Aşkın her aşamasında kim olduğumu de...ndime... Ne olacaksa içimdeki sırlara göre ...ms bu sırlar belirledi... Aşkın mevsimlerini ...Düşünce dünyamdaki hareket içimdeki sir...yönlendirdi... Yaşadığım aşk aylon ve herkeseninin iyiliğinden, benim aylonlığımdandı... ...şıklarını olduğum için o aşk iyi, şefkatli ve ...olduğu...

...orsa, yaşadığım aşk içimdeki sırlara göre , ...çıkarttığım değerlere göre yol almıyorsa, bi...erdi...

...değil... Artık bu ilişkide kurallan içimden çı...yor... Sana kendimi hatırlatmama bir anla...ıklı ülkesiz bir ilişkide kim olduğumu bilmiyo...bilmezlikten geliyorum... İlk kez inanmadı...anımla seviyorum seni... Artık bu aşk benim ...ktalımdan beslenmiyor... Benzersiz değil bu ...m yanımla seviyorum ilk kez birini, seni... ...n değil, çünkü yıllardır herkesten gizlediğim seni... Herkesten saklıyorum bu aşkı, çünkü ...koymuyorum...

Çünkü ilk kez bir ilişkinde durmadan eşyalardan konuşuyoruz... Hayatın sanını içimdeki değerlerde değil, yarattığımız düşlerde değil mobilya mağazalarının vitrinlerinde anyoruz... Mutluluğu kimselerin yaşamadığı, bilmediği şeylerde değil, bizi o kimseler dediğimizden bu dünyanın ölçüleriyle ayıracak ne varsa orada anıyoruz... İçimden bir ses, unuttun mu, sen bu dünyada bir misafirsin, ona göre yaşa, taşıyamayacağın mutluluk seni yorar, kederini leke-ler, ruhunu soluksuz bırakır, dese de, kendimi seninle hiç terk edemeyeceğim güzelliğini evlerin fiyatlarını sorarken buluyorum... *Inanmıyorum* senin yanındaki kendime, ama seni yürümemek için *inanmış* gibi yapıyorum... İnsan iyi şeylere kayıtsız, kötü mutluluğu sana kadar taşınak, bir kara gelmiş bu hayata, diyorum... Ama hissediyorum, içimde bir şeyler kopuyor, ama yanında sen varsan, diye içimde kopup giden neyse onlara pek aldırmıyormuşum gibi davranıyorum... Bütün bunları sana duyduğum sevgi yapmıyor, diyorum ve birden kendimizi bir araba galerisinin önünde buluyorum... Geçmişimden öç alırcasına seninle araba markaların konuşuyoruz... **Araba artık bir lüks değil, bir ihtiyaç**, diyorsun... İşte tam bu sırada içimden kopup gelen sesleri duymamak için kendimi bütün üyle sana veriyorum... Kendimi haklı bulmamak için seni haklı buluyorum...Çünkü kendimi haklı bulursam sen olmayacaksın... Sen olmazsan bu aşk olmayacak... İlk kez bir aşk benim değil, ilk kez yaşadığım aşk içimden gelen seslere uymıyor, ben ilk kez bir aşkta bu dünyada kaç kişi var kendisi olarak yaşayıp ölen, demiyorum... Bu aşkın kurallarını ben koymuyorum... Seni en sevmediğim, en güzlediğim, ve en korktuğum yanlarımla seviyorum... **Yıllarca, mutlu olmak bazen kısacık başarımsa göç bir yük gibi gelebilir**, derken, şimdi seni artık sadece mutlu olmak için seviyorum... Seni artık herkes gibi olmak için seviyorum. Hayatımda ilk kez birini, seni kendimi unutmak için seviyorum. Yıllardır ilk kez o övündüğüm değilmiş bir maske olarak kullanmıyorum. O maskenin ardında bu çaresiz halimi seyredip duruyorum...

Kendimi unutmam kolay olur sanıyorsun, ama olmuyor... İnsanın kendi içinde yaratıklan dışında hiçbir şey inanmam dediğim bir çok şeyi saldıyorum senden... Beni ben yapan gümüşkarıklarımı saldıyorum senden... İçimde yıllardır biriktirdiğim, bulamazsam bir daha hiç bulamam dediğim sırlarımı saldıyorum senden... Her şey ne olacaksa o olur, dediğim her şeyi... Bu aşkı yitirmemek için beni ben yapan düşmanlarımı görmezlikten geliyorum... Seni senin istediğin gibi sevmek için düşmansız bırakıyorum kendimi... Bütün çelişkilerimi, bütün saplantılarımı, iç çatışmalarımı, ilişkimizi törpüleyecek, ama beni ben yapacak her şeyi bir odanın içine saldıyorum... Sana gelene kadar yaşadığım bütün deneyimlerimi saldıyorum senden ve bu odaya kapatıyorum... Düşmansız, çelişkisiz, çatışmasız, günahsız ve günaha hiç yaklaşmamış bir ben sunuyorum sana...

Ben ki o günahlarla Tanrıya yaklaşmıştım... Beni ben yapan varlıktan, senden Tanrıya ne kadar yaklaştığını saldıyorum... Tanrının ardında kederim yaşar... Ansızın kederimde buluşup dertleşmemi senden uzaklaşmama yorma diye, kederimi kimsesiz, kederimi bensiz bıraktım... Oysa kederimde hayatımın sırları gizliydi, kederimde onca yıl yaşadığım deneyimler saldıydı... Sen kendimi yalnız hissetme, diye beni sana getiren deneyimlerimi reddettim... Seninle, bu aşkla ilgisi yoktu kimi acılarımın...

Sen akıllı gücenlisin , diye kapıma kadar gelen acılarımı geri çevirdim...

İçinde sen olduğun mutluluk fanusunuz kırılmasın diye, kapıma kadar gelen Tanrımı geri çevirdim...

Bensiz soluk alamayacaklarını çok iyi bildiğim halde sen üzülme, sen incinme, diye kapıma kadar gelen kederimin ardındaki o yaralı ruhumu, ruhumun ardındaki deneyimlerimi geri çevirdim...

Sen beni bildiğin gibi sev diye, ben kapıdan kendimi geri çevirdim...

Sen beni istediği gibi sev ,diye ben kendimi ruhsuz, ben kendimi düşmansız bıraktım...

Ben seninle bunları değil, sadece mutluluğu, hazzı, refahı paylaşırken ruhum kimsesizlikten üşüyordu... Ben seninle sadece mutluluğu, hazzı, refahı, lüksü paylaşırken ruhum düşmanlarımla bir başına, savunmasız kalıyordu...

Ben seninle senin istediklerini yaşarken düşmanlarım ruhumu yok ediyorlardı, önümü çalıyorlardı benden... Sırtımı kiriletiyor, onca yıl edindiğim deneyimlerimle alay ediyor, Tanrımı ve kederimi küçümsüyorlardı... Ben seninle yaşarken ruhum geri çekilerek bu mutluluğa kendini kurban ediyordu...

Oysa beni sana getiren, benim seni böylesine koşulsuz sevmeme neden olan aslında onlardı... Beni sana onlar taşıdı... **Ben cesaret bu kadar sevdim**, diyorsun ya bazen, işte bu sırrının ardında ; benim sesimi duymamak, benden uzak kalmak için telefonlarını değiştirmek istiyip, ama son anda bunu yapamayıp seni bana aratan o çok derin, o anlaşılmaz arzunun arkasında onlar bekliyordu...

Ben huzur istiyorum, ben negatiflik değil, sonsuz bir mutluluk istiyorum, derken sana rağmen bu karanlık, seni bu soluksuz bırakan ilişkiyi her şeye rağmen sürdürme ısrarındaki sır onlarda saklıydı...

Kimse sevilmeye layık değildir sevgili... Ben de layık değilim... Sen de layık değilsin... İkimizde bu dünyanın insanlarıyız... Kibiriyiz, hesapçı, bencil, düşüncü ve korkağız... Bu dünyanın insanlarıyız, zaaflarla, günahlarla doluyuz... Ama bütün bunlara rağmen seviyoruz birbirimizi... Birbirimizden kurtulmak için yapmadık şey bırakmıyoruz; kurtulduğumuzu sandığımız anda derin bir nefes çekiyor, özgürlüğün tadını çıkarmak istiyor, telefonlara sarılıyor, bize hayran, bizi avutmaya, bize haz vermeye hazır insanları anıyoruz...

Ama çok geçmeden öldürün o kirli kanı sarıyor içimizi... Soluksuz kalıyoruz... Sevgimize rağmen bütün bunları yaşıyoruz için kendimizden utanç duyuyoruz...

Peki, sen bu aşkın ve utancın sırrını çözebildin mi... Ben sana kendimi anlattım... Sen bana kendini anlattın mı... Söylesene, bu yaşadığımız kadar mıyız biz... Yeter mi bize bu mutluluk... Sen de söylesene bana kapatbığın kapılarını... Söylesene kapının ardında bıraktıklarını... Ben de seni Tanrısız bıraktım mı... Nerede seni sen yapan kederin... Nerede beni bana böyle derin sevdiren deneyimlerin?.. Beni sevmek için ruhun neleri feda etti... Bu mutluluk için ömründen neyi verdin... İnanıyormuş gibi yapıp da inanmadıklarını söyleme bana... Beni sevmek için kendini reddetme, böyle yaparsan beni de reddedersin... Böyle yaparsan boşuna yaşarız yaşadığımız sandığımız her şeyi... Kapatma gizli odana çelişkilerini, iç çatışmalarını ; kapatma saplantılarını, kapatma günahlarını...

Hangi çamura gerilmişsen in oradan... Suç Tanrı da değil bizde... Boşuna yakarma ona, beni niye yalnız bıraktın, diye... Kir içindeki korku puttarını, Tanrın senin içinde, ona bak... O sarı içinde bulamazsan hiçbir yerde bulamayacaksın demektir... Bak, içimizden başka gidecek yerimiz kalmadı...

Söylüyorum işte sana; sen beni sevesin, diye kendimi kapıdan geri çevirdim, diye... Sen beni gördüğün gibi sev, diye ben kendimi Tanrısız, ben kendimi kedersiz bıraktım,diye...

Ben her şeyimi sen de bıraktım... Tanrımı, çamurlarımı, kederimi, ruhumu, deneyimlerimi... Geriye dönebilecek ne varsa onu sen de bıraktım... Ben seni böyle linkansız sevdim... Ben seni böyle yüzüm gözüm kan içinde...

Aç kapılarını... Aç... Ya beni bana bırak... Ya da beni bu aşkın bilinmezliğine götür...

cezmier@leman.com.tr
CEZMİ ERSÖZ

Erdemsan. 15 Haziran cumartesi günü saat 16:00 - 20:00 arası Beşiktaş Mahallesi Çırağan Caddesi'nde imzalıyacak. Söyleşi ve imza Bilgi Dershanesi'nde olacak. • K.Maraş. 27 Haziran perşembe 2 Nolu K.Maraş. • İstanbul Galata. 30 Haziran pazar günü saat 17:00-19:00 arası Galata Kitabevi'nde çevresinde yapılan Galata Şemalleri'ndeyim. • Konya Selçuk Üniversitesi'ndeki gezici bas-

ÖZÜR DİLİYORUM

Akşamsefası

NİHAT GENÇ

BEN EDEBİYATI KARŞILIKSIZ SEVDİM

Orhan Pamuk'un kitapları yurt dışında tek bir baskıda kalıyor, orada da "yalnız adamın kitapları memleketinde yüz baskı yapıyor" şaşkınlığıyla basılıyor ve bir baskıda neden kalıyor. Kitapları anlamayan yüzbinlerce küçük hayvancık alıyor kitaplarını. Edebiyatı, yazarlığı, ahlakı, insanlığı, sorumluluğu, herşeyi bozdular. Güzel bir sohbete, güzel bir metne hasret kaldık. Hiç bir yazar kitabından güzel bir bölüm gösteremiyor, ama, billbordlarda yüzünü gösteriyor. Hayatın binbir acıklı, mırıldı, zehirli hikayesi dururken, bir yazar dolandırıcılığı bir yazar kalpazanlığına heveslenıyorlar. Paraysa dertleri, satmakta başarıyorlar, ama hikaye yok. Hayat yok! Ahlakla dertleri hiç yok. Bizi tahrik etsin, bizde bir duygu uyandırsın, hiç yok! Ya da basit bir aşk öyküsü yazsın da okuyalım, ya da sıradan bir insanı basitce anlatsın bilmeleri yok. Bir yığın kelime dehlizleri. Ne imanını küstürür, ne keşişi dantırlar, ama adları yazarı Bir yazar düzenbazlığıyla karşı karşıyayız. Ahmet Altan da aynı yolu takip etti. Tatsız tuzsuz bir yığın soğuk metin. Sakızları boka düştü bir kere. Artık götleriyle havada kuş tutsalar hiçbir anlamı ve edebiyat dahileri unutulmayacak. Bilirkişi ölçü satış olduğu için, Murathan Mungan da aynı yolu takip etti. Bakın metinlerine, götüne nane dikeni batmış biryığın sorun. İşimiz yok, Mungan'dan kadın-erkek ilişkilerini öğreneceğiz. Oyun oldu, toiba doldu. Perihan Mağden de sonunda dayanamadı, aynı reklam kampanyasına başladı.

Küçükken, ilkokulda şımarık, dilli kızlara şöyle bağırırdık: "Sidikli fış fış, kukusu şişmiş!". Herbiri konuşurken güya düşünme molası veriyor, görüyorum, tuz yemiş tavuk gibi düşünüyorlar. Ne yapacaksın, yedi deliler hep bize gelirler. Bunların hepsi edebiyatla yola çıktı, şimdi, reklam firmalarının ve holdinglerin kucağına düştü. Hani "edebiyatlı" derdimiz, küçükken mahallede böylelerine: "oyun bozan götü borazan" diye bağırırdık. Şimdi büyük yazar olmuşlar. Anadan yüzsüz doğanların yüzüne bir okka tükürsün fırlat, para etmez. Perihan Mağden'in kitapları İletişim'de satılmadığı için ucuz kitap reyonuna düşüp, üç roman bir milyon, köşesinde satılıyordu. Şimdi çok satacak. Düzenbaz dahiler!

Ben sizden değilim, ben edebiyatı karşılıksız sevdim.

Tek bir kalelerı kaldı, çok satışlarıyla öğünmek. Bir laf vardır Anadolu'da, ..kiyle öğünen, ..ötünden hamile kalır. Bir laf daha vardır. ..ötüne kabak bağla böylelerinin, yine yakışır. Her havaya oynuyorlar. Onlar için edebiyat, karnı doydu, yüzü güldü, meşhur oldu'ymuş...

Kendinizi ekranlara, reklamlara, aydın Doğanlar'a teslim edince yazar oluyorsunuz. Ama karakter sahibi olmak zor. Yaratıcı oldukları alan "ahlaksızlıklar". Dünya edebiyatında ahlaka önem vermemiş bir yazar gösterin, yok. Ben göstereyim: İşte bahsi geçen Türk yazarları. Türkler neden ucuzunu arar? Türkler neden kısa yoldan denemek ister? Türkler neden sosyal ahlak'a, kişiliğe önem vermez? Türkler neden gerçek'e, gerçekler'e saygı duymaz. Ve bütün bunları, Türkler'i yeri geldikçe aşağılamaktan zevk duyan işte bu Türk yazarları yapar. Türkler neden bencil, kaygısız, şöhret delisi yazarlar üretiyor? Türkler neden soğuk beyinli yazar yetiştiriyor? Türkler neden yakışıksız hareketlerden kaçıp uzaklaşan yazar yetiştiremiyor? At üstünde üç kıtada medeniyet kurmuş Türkler'in yazarları neden eşek kafalı oluyor? Türk yazarları neden tüccarlaşıyor. Türk yazarları neden hayal kuramıyor. Türkler'in neden taşları romanlıkları yok. Türk yazarları neden zenginlik ve refah içinde yaşıyor! Türk yazarlarının dilini kopartsan neden hiçbir şey değişmez? Türk yazarları neden maymunluğa heves duyuyor? Türk yazarları rezil rüsvay olsalar da neden hala tatlı tatlı gülümsüyorlar?

Herşey, şu son yirmi senede oldu, bugün cami'ye giden insan sayısından daha çok psikiyatriste giden insan var, camiye düzenli gidenden çok, psikiyatriste düzenli giden. Öyle sarsıcı, köklü değişimler içinden geçiyoruz ki, tanımlamak, anlamlandırmak, imkansız gibi. Yaşadığımız ilahi bedenin sonuna geldik, artık, başka bir beden içinde yaşıyoruz. Bu yüzden yazarlık, tarihin en zor mesleği. Günümüzün en zehirli kavgası. Topluma karşı konuşmak, başkalarına birşeyler anlatmak, duygu alış-verişinde bulunmak gittikçe zorlaşıyor, imkansızlaşıp, tarihi terkediyor.

Ve bugün ülkemiz, petrole ödediği para kadar anti-depresyon haplarına para ödüyor. Bundan yirmi yıl önce hepimiz, ülkemizin petrole yatırdığı iki-üç milyar olmasa, hemen kalkınacağımıza inancımız tamdı. Hiçbirimiz, yirmi yıl sonra petrole ödediğimiz kadar, sakinleştirici, düzenleyici ilaçlara para ödeyeceğimizi kestiremedi. Öyle bir yere düştük ki, artık başka tarihi, başka bir insanı konuşmak zorundayız. Bu insanın geleneği yok, bu insanın geçmiş macerası hiçbirimizin umurunda değil. Yani, tarih sıfırdan başlıyormuş gibi. Yerküreye yeni inmişiz gibi. Havva'nın elmasını daha dişlememişiz gibi. Fesefe daha başlamadı. Bilim çocukluğunu henüz bitirmedi. Sosyoloji daha ortalıklarda yok. Çünkü hepsi, geçmiş günahların, ahlakın, Tanrı'nın, toplumun tartışıldığı bir evrende oluşmuştu. Şimdi, Tanrı yok, ahlak yok, toplum yok, tanrısız, ahlaksız, bambaşka bir organizmalar dünyası içinde işte yine bu bahtsız dünyayı konuşuyoruz.

Önümüzde "günahsız" bir dünya! Ne yaparsan yap, ne olursan ol, günah yok. Sadece bedenin teskin edilmesi, yani, organizmanın düzenlenmesi var. Biyolojik kimyasal bir tanrısal Söz bu yüzden bitti. Psikoterapi, konuşma, aşk, düşünme, duygu alışverişi, çevre, kültür, insanı ve tanrısal vareden sözsel, kültürel geçmiş yok artık!

Biz, geçmiş dünyanın ahlakçıları, bizlerin modası da geçti, eski kilise babaları gibi. Ahlak'ın modası geçti. Bizler için kıyamet, inandığımız tüm insani değerler, tüm felsefeler iflas ediyor. Anne, baba çocuk, aşk, toplum, tabiat, ideal, iyilikler, gibi, yüzlerce kavram hiçbir işe yaramayacağı bir dünyaya düştüler, nafile hepsi!

Bu yeni kimyasal, biyolojik dünyayı, şöhret, başarı, kar, hırs ve tüketim ve demokrasinin zaafları kuruyor. Herkes şöhret istiyor, her kifayetsiz başarı, her mesleksiz insan kar, hiçbir şey üretmemiş her insan çılgınca tüketimden pay istiyor. Bu istek, büyük markalar ve büyük ekranlar yoluyla pompalandıkça, tüm değerlerin iflas ettiği bir mahşerin içine düşüverdik.

Eski kitapların anlattığı mahşer şöyle bir yerdi: Annenin babayı, çocuğun anneyi dahi tanımadığı, ama herkesin olup biteni tek başına farkettiği bir yer! Ben herkes gibi düşünmüyorum, bu mahşeri, dünyaca ünlü alkol şirketlerinin bizatihi oluşturduğu askerler, küçük ordular tarafından kurulduğunu sanmıyorum, bu mahşeri, yazarlar kuruyor!

Bugün tarih öncesi çağlardan kalma iri memeli tanrıçaların ve bilinen çağlar içinde, özellikle ortaçağ boyunca sütanneliğinin yaygınlığını gördükçe, insanoğlunun çocuk yetişiminde en önem verdiği şeyin anne sütü olduğunu rahatlıkla söyleriz. Anne sütü kadar önemli diğer şey, çocuğun ahlakla örülmüş dini ve mesleki okullarıydı! Bu yüzden öğretmenler, peygamberlerin ve Tanrılar'ın sözcüleri

Devamı 11. Sayfada

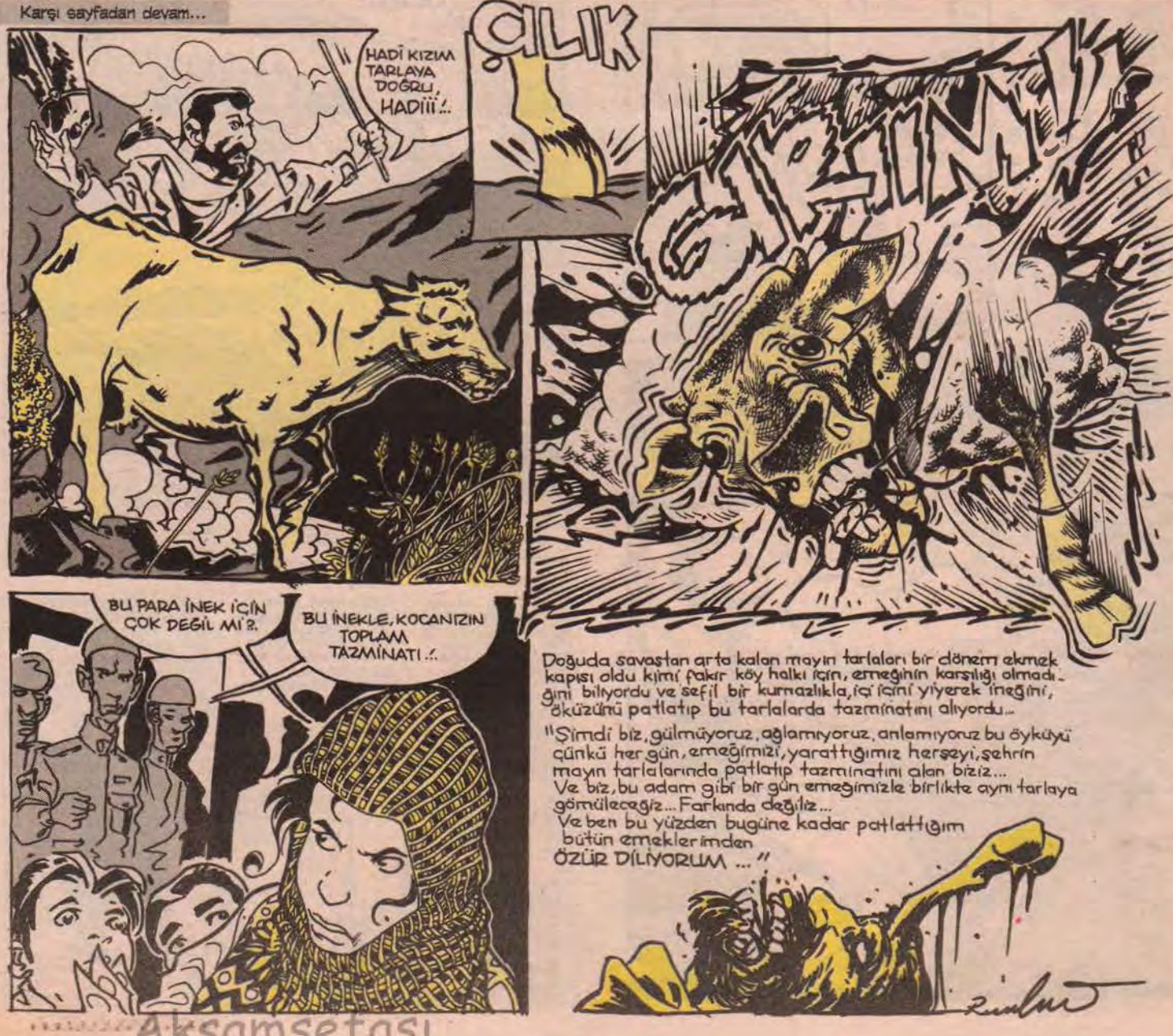
BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

Karşı sayfadan devam...

Akşamsefası

Karşı Sayfadan Devam

gibiydiler!

Ahlak da ruhun sütüdür. Süt ve ahlak, geride bıraktığımız çağlarda çocuk gelişimi ve yetişmesinde, asla taviz verilmeyen, asla ihmal edilmeyen ilahi bir dünya yasası olarak onbinlerce sene aralıksız sürdü.

Sanayi çağının gelişimiyle yapay süt tozu, bebe maması ve biberonun keşfiyle insanoğlu, anne memesinden çocuğu ayırmaya çalıştı. Ancak son elli yıldır tüm dünyada anne sütünün vazgeçilmezliğine yeniden dönüş oldu. Bu dönüş, büyük dönüştür. Bilim, anne sütünü üretemeyeceğine ikna oldu, anne sütünün yerine hiçbir şeyin geçemeyeceğini ilan etti. Bedenimizin zaferi bu. Başka anlamlar da taşır. Anneyle çocuğun manevi bağları. Çocuğun anne memesinden asla ayrılmayacağı. Doğal olanın, tabiatın üstünlüğü. Anne sütünden vazgeçemeyiz, bu yüzyılımızın tüm bilimsel çılgınlıklarından geriye kalan tek mutluluk verici haberdir. Anne sütü artık hiçbir şekilde tartışılmıyor. Hatta asırlar boyu kurumsallaşmış süt anneliği dahi tarihe karıştı. Ortaçağ boyunca kitleler halinde kadınlar köyden iner, kasaba ve şehirlerde süt anneliğiyle geçimlerini sağlar, hatta sütannelik yaptığı aileyle bir aile bireyi gibi bütünleşir, ortak bir hayat yaşardı!

Şimdi ahlak, sevgilisi insanlıktan boşanıyor, kayınpeder Tanrı'nın evine uğramıyor, gizli aşkı, kaçamağı kırlarla, bayırlarla bütün ilişkilerini kopartmış. Başarı, kar, tüketim, haz, gibi kapitalizmin önümüze koyduğu değerlerin ürettiği ahlak dışında başka bir ahlakı tartışmamız dahi yasak! İster inanın, ister inanmayın, dünya yıkılıyor! Çiçeklere, yıldızlı gök kubbeye, seni seviyorum, sırf sizin için yaşıyorum, ey yer, gök, sizi karşılıksız seviyorum, diyecek kimse kalmıyor içimizde! Sevgilimiz sahiller boşalıyor! Bulutlar toplanacağı bir dağbaşı bulamıyor!

Ahlak, kaynağını doğadan, dinden, toplumdan, bilimden vb. alır. Modernizmle birçok ahlak çatışması yaşadık, geçmişimizi çok incittik. Diyelim, şehir planı gereği yol geçmesi gereken yerde tam da bir türbe, rahat trafik akışı isteyen bilimsel ahlakçılarla, gelenekselahlakçılar savaştı. Kötü mü yaptık, iyi mi, hala bilmiyoruz. Diyelim, hümanistlerle faşistler çatıştı, biri insanlık için asla insan öldürülmesin, düşman olsa dahi öldürülmesin diye tutturdu, diğeri, ülkesini koruma bahanesiyle herkesi vatan haini ilan edip divanı harbe sürdü. Diyelim, kızını geleneklerine göre yetiştirmek isteyen aileyle, özgür yetiştirmek isteyen ailelerin kavgası. Her cephede ahlak çatışmalarını yaşadık, har vurup, harman savurduk, modern olacağız diye, ne kolay harcadık, bu kadar bencil olacağımızı düşünmeden, lüks delisi oluverdik, sosyal konulara, toplumla kayıtsız kalacağımızı hiç düşünmeden!

İnsan sırf toplumu için, insan sırf insanlık için, insan sırf Tanrı için, birkaç küçük ahlaki kayıp bırakır saklar bir kenarda, yok, bozdurup bozdurup yedik! Şimdi ise, karşı karşıya kaldığımız tam bir kıyamet, türü, modern endişelerimize hiç benzemiyor. Çünkü, önceki, ahlak çatışmalarımızın bir tarafında iyi ya da kötü felsefi, bilimsel, biyolojik, toplumsal bir takım inançlarımız vardı. Yani, bir taraf neden özgürlükten ya da neden gelenekten yana olduğunu bir dünya görüşüyle ifade ediyordu. Şimdi, böyle değil! Hayatımız bir kağıt oyunu partisine dönüşüyor! Tabiat, tanrı ve insanlık'ın tamamen dışında bir boşluğa yuvarlanıyoruz!

Refahın ve demokrasinin gelişimi bir anlamı olmayan bomboş özgürlüklerin yolunu açtı. Bugün babada cinsiyet dahi tehlikede. Bu, özgürlük arayışının, bir sonucu mu? Cinsiyetin ortadan kalkması özgürleşme mi? Gençlerin bütün hayat ve hayallerinin hür ve diskolarda düzenlenmesi, özgürleşmenin sonucu mu? Tek tek nerdeyse her bireyin bir psikiyatrist sahibi olması ve düzenli hap kullanmaya başlaması, demokrasinin, özgürleşmenin sonucu mu?

Batılı toplumlarda, özellikle Amerika'da "haplara" karşı büyük bir muhalefet var. Ancak, muhalefet bilimsel dergilerle sınırlı, siyaseti hiç dert edinmiyor. Çünkü siyaset, ülkesine taşıdığı zenginliklerle bir dünya imparatorluğu kurdu, umurunda değil "insanlık". Bu imparatorluğun zaaflar, çürümesi, insanoğlunun neslini kurutduğuna dair hiç konuşulmuyor. Herkesin "sorunu" kendine diyor, bireyin sorunlarını "kişisel" buluyor ve "toplumsal alanı", bu işe karıştırmıyor.

Neden bilimadamları, tamamen haplarla yaşamını idame ettiren bu toplumu "siyasi" olarak tartışmıyor. Sorun da burda. Başka tedavi yöntemlerini savunanlar, büyük kamplar oluşturuyor, dernekler kuruyor, ama hiçbiri gelinen bu noktayı "siyasi" olarak değerlendirmiyor. Batı topraklarında büyük bir klinliğe döndü. İlaç şirketleri dünyanın en büyük tanrıları gibi. Yeni bir din gibi bu muhteşem kliniğin psikiyatristlerini ilaçlamayla yönetmekte. Ama neden, kimse ağzını açıp, demokrasinin, refahın büyüyüp büyüyüp, büyük bir psikiyatri kliniğine dönüşmesinin siyasi anlamları üzerine konuşmak istemiyor.

Üstelik psikiyatristler, şuurunu, beynini, düzenini kaybetmiş bu toplumda herşeyi görebilen, herşeyi çözebilen büyücülüklerinin kendilerine verdiği statüden çok memnunlar, tarihimizin en büyük tarikatını, en büyük kliniğini ilaç şirketleriyle ortak yönetiyorlar!

Psikiyatristler hapları neden çok seviyor. Başka tedavi yöntemi denilen, psikoterapiler, yıllarını mı alıyor, onlar da kısa yoldan hap, kısa yoldan iş, deyip, ucuzundan hapı mı seçiyor?

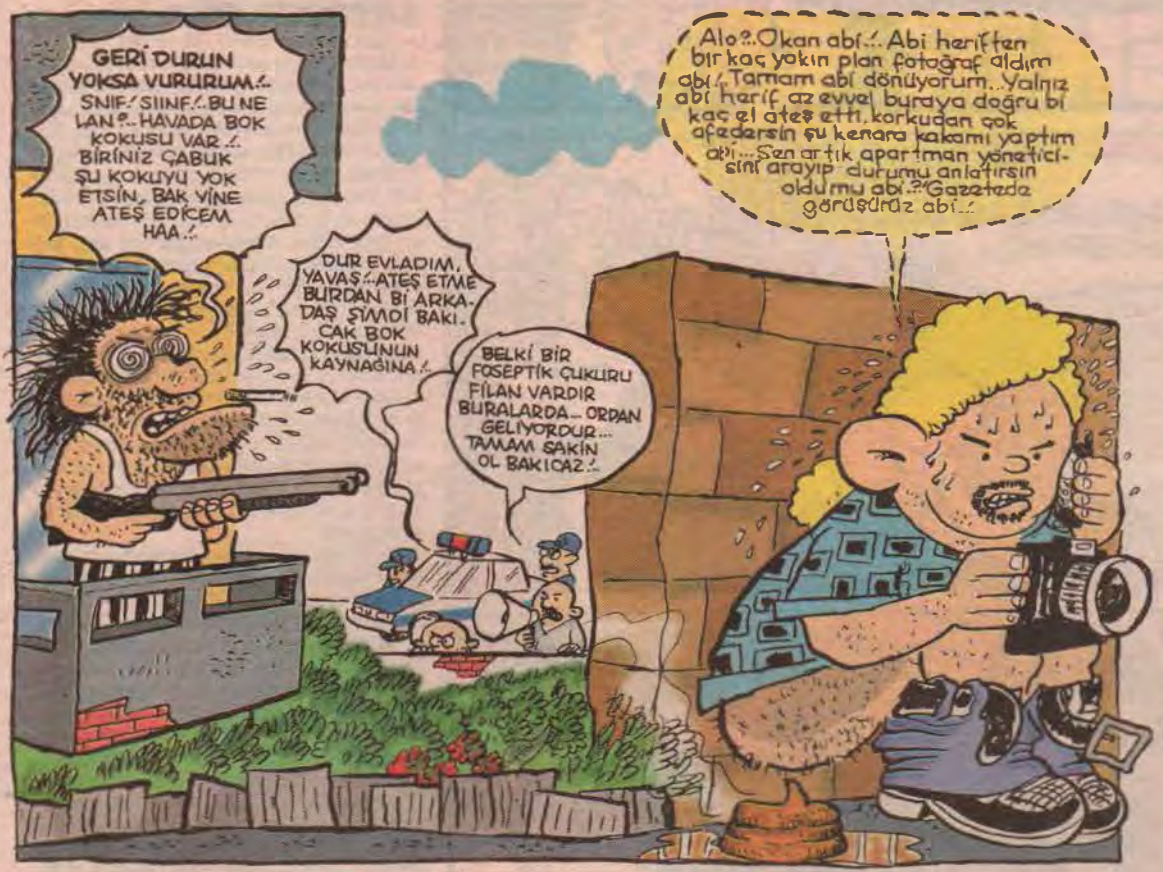
Bu psikiyatristlerle bu kasvetli geceden sabaha çıkmamız mümkün

Devamı 13. Sayfada

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Bucak

Feyhan Güver

KARTEM

kaanertem@leman.com.tr

Akşamsefası

11. Sayfadan Devam

değil. Hapın seçilmesi kötü birşey değil, hapların din olduğu bir dünyaya girdik ve leblebi gibi kullanıyor ve kısa yoldan her saniye kullanıyor. Yeryüzünde insanoğlu bugüne değin başka hiçbir şeyin peşinden bu kadar büyük bir taleple koşmadı. Bu haplar, bilinen tüm tarikatlar, bilinen tüm imparatorluklardan daha büyük kitleler topladı. Gelmiş geçmiş tarihin en büyük dini oluştu.

İnsanoğlunun beyni, kalbi ne oldu da, birden bire patlak verdi, dağıldı. Bu kadar ağır bir karanlığı kim düzenledi?

Her insan, bir topluma içine düşer, bir kültür, bir düşünce, bir gelenek, bir sokak, bir aile, siyaset, bir dünya görüşü içine doğar. Yani, çevresinde olup bitenlerle şekillenir. Sosyoloji, psikoloji, pedagoji, yüzyıldır bireyin yetişmesinde en etkin şeyin, çevre olduğunu, insan yavrusunu çevrenin yetiştirdiğini söylüyor.

Yıkıcı soru bu.. Yaşamak için çevremizle, derdleriyle bütünleşmek, birleştirici olmak zorundayız. Haplar hemen devreye giriyor, hastayı çevreden koparıyor. Çevredeki siyasetten, kültürden, arkadaştan, şarkıdan, sokaktan, aileden koparıyor. Çünkü hastalıktan çevre! Bu cehennemi yazacak yeni bir Dante lazım. Bu çevre hastalığı bulaşıcı. Bireyi problemli çevreden kurtarmak gerekiyor, psikiyatristin bildiği başka da birşey yok. Bu çevreyi değiştirmek, tartışmak için zamanımız da yok, çevreye karşı, kültüre karşı söyleyecek bir lafımız da yok, ne güzel, haplarla, çevre ne denli boktan olursa olsun, beyin kimyası herşeyi hoş görüyor. Siyaseti hoş görüyor, kalabalıkları hoş görüyor!

Psikiyatrinin, hastayı çevreden koparmak dışında, bildiği ikinci numara, hastanın kendine güvenini sağlamak. Bireyin kendi başına ayakta durmasını imkansızlaştıran yine sosyal sigorta kurumları, siyaset, hukuk, aç kalma, yalnız kalma korkuları. Güveni sarsılan bireyi haplarla kurtarmanın imkanı yok. Kendiyle savaşabilmesi için haplarla biraz zaman kazandırılır, o kadar. Birey, öfke, nefret, panik, nöbetlerine girmeden etrafına sakince bakabilsin, o kadar. Sakinliği sağlayacak haplar.

Ama, haplar kendine güveni sağlayamaz. Kendine güveni, yine gelir, sigortası, açlığı, dünya görüşü sağlayacak, ancak, hiçkimse, sigortayı, açlığı, siyaseti tartışmaya yanaşmıyor. Bütün bu tartışmaların hepsi yasak, ancak, hapların kullanımı "özgürce"!..

Ve hasta, sigortalarını, istikbalini, mesleğini düzenleyecek gücü kendinde bulamadığı her zaman kısa yoldan hapların üstüne saldıracak. Haplar, kendisini ve çevresini, düşünmemeyi, görmemeyi öğretecek. Tabii ki, genç bir çocuktan bütün bu tanetli ve imkansız dünyayı değiştirmesini bekleyemeyiz. Genç bir çocukta bu taneti dünyayı değiştirecek gücü kendinde bulamaz, o halde umutsuz dünyayı. Haplar, imkansızlığı unutturmaya çalışır. Çevreye ve kendine güvensizliğe hakim olan "imkansızlık", mutlak umutsuzluktur.

Oysa birey, hemen eğlenmek ister, hemen cinsel haz, hemen gülmek, neşelenmek, yarına, plana, projeye, geleceğe, bir dünya görüşünün tartışılmasına ayracak zamanı yok. Kararlı, iddialı ve sabırlı olmak komiktir. Olmayacak dualara amin demek aptallık, nedir ki, işte şuur düzeyiniz, güzelleşiyoruz.

Yani, psikiyatristler haplarla, bireyin önce çevresini devreden çıkartır, sonra kendisini... Velhasıl, insanın kendisini düşünmesini yasaklarlar. Dışardaki hayatın içimize girmesine, içimizdeki hayatın dışarı çıkmasına mani oluruz.

Duygular, dış dünyaya duygu alışverişleriyle oluşur. Hayalgücü içimizdeki ilahi dehadır! Hayalgücünü neyle güçlendireceğiz? Haplarla! İnsanoğlunun soylu ideallerini nereye koyacağız, boşver, şimdilik haplarla idare et. Algılarını, duygularını, akıl yürütmeni, düşünmeni neyle harekete geçireceğiz, boşver, haplarla beyin kimyanı düşün.

Ve artık, psikiyatristler, organlarınızı keser gibi, umut, acı, sevinç, zevk, nefret gibi duygulan duyar duymaz, bunların hoş duygular mı, kötücül şeytansı duygular mı olduğuna karar verip, hemen ameliyata alıp, kötücül duyguları, iğrenç ibikler gibi kesip atıyorlar.

Sevinç ve acı duyguları arasında ayrım yapıp, kötücülleri öldürmek onların hakkı. İptal edilen, yokedilen insanoğlunun ta kendisi! İnsanoğlunun kendisiliği tanıması için duygularını tanıması lazım, iptal edilen bu duygularla, bir insan kendini nasıl tanıyabilir?

Diyelim Cavit Çağlar; adı milyarlarca dolar hırsızlıklara karıştı, adamın bir gün vicdan azabı çekmesine doktorları dayanamadı, içti haplan, senden benden mutlu!

Psikiyatrist gencin başarmasını da ister, artık neyse kafaya taktığı genç, şöhret, para. "Uzun yol" eğitimi, "meşakkat" eğitimi, hayatiyat eğitimi, çaba eğitimi verecek derin, geniş bir kültürden ne ailesinin, ne psikiyatristin haberi var. İsa'nın Dağdaki Vaizi Hristiyanlarca en çok ezberlenen sözleridir: "Dar olan kapıdan giriniz, çünkü hayata götüren kapı dar ve yolu sıkışıktır ve onu bulanlar azdır.."

Taşrada yaptığım konuşmalarda, "eski uygarlıklar gibi kapitalizmin de öznesi gençliktir", diyorum, "şarkısı, türküsü, güzellik anlayışı, tüketim hedef kitlesi gençlik. Tüm gençler 17-25 ya da en fazla otuz yaşına kadar ne yaşanacaksa yaşamak istiyor, herşeyi acil ve hemen istiyorlar. Kapitalizm bize kırkında, elitsinde mutlu olmayı öğretmez, sabırlı, derin insanlara mal satmak zordur. Etrafınızı ve mesleğinizi öğrendiğinizde kırkına varırsınız, herşeyi daha anlamlı gören bir dünya açılır önünüze..." dediğimde, salonun tümü kahkahalarla gülüyor. Ben ciddi söylüyorum, onlar gülüyor. Kırk yaşına hiç inanmıyorlar. Bir mesleği öğrenmek 15 sene alır demek, gülünecek bir şey mi? İmkansızlığı ve mutlak umutsuzluğu ancak yavaş yavaş öğrenip, yavaş yavaş birikterek çözebilirsiz!..

Haplanmış insan için erkek olmak, dişi olmak farketmez. Özgürlük istemi birşey ifade etmez. Hem kendinin, hem çevresinin hem Tanrı'nın hem hakikatin yerine haplar geçmiştir. Haplanmış, insan için müzik, resim, edebiyat, hepsi insanı sadece meşgul eden, sadece oyalayan gürültü ve karalıktır.

Bu uzun, idealist ve namussuz yolu gençliğe gösterecek olan yazarlar, öğretmenler, çevresidir. Haplanmış bir insanın ruhuna ahlak ve edebiyat yeniden malzeme sağlamak zorunda. Yazarlığın şöhretle, çok satmayla vakit geçirecek zamanı yok. Hayalgücüne kelimelerle sızmalıyız. Kelimelerle sevişiğimizde tırnak izi bırakmak isteriz göğsünün üstünde. Bir diş izi kalsın boynunda diye adı geçen yazarlar ve holdinglerle kıyasıya savaşa girmek zorundayız. Çünkü biz edebiyatı karşılıksız sevdik. Geçmiş büyük yazarların bizlerin ruhunu isırıp dişlediği gibi, onların da ruhunda morumsu bir iz kalsın kelimelerden. Bizi büyüten soylu yazarların ahlak suyuna batırıp kelimelerimizi hayalgücüne sızmalıyız gençliğin.

Bu lanetli ve imkansız dünyada tek ve çok büyük bir şansımız var. Hayalgücünü güçlendirmek. Hayatı tatlılaştıran ve yumuşaklaştıran iğde kokularına Tanrının evi gibi bakmalıyız. Duygu alışverişleriyle hayal gücünü yepyeni ideallerle tazelemeliyiz. Kelimeler heyecanlarına yeteneğimizi bize geri verecek. Ustura biler gibi kötücül düşlerimizi bıkıp usanmadan hergün onlar kesip yokedecek. Duygularımızın aleni akıbetini düşünmesini öğretecek. Sizi hayata sürtecek.

Devamı 14. Sayfada

Akşamsefası

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

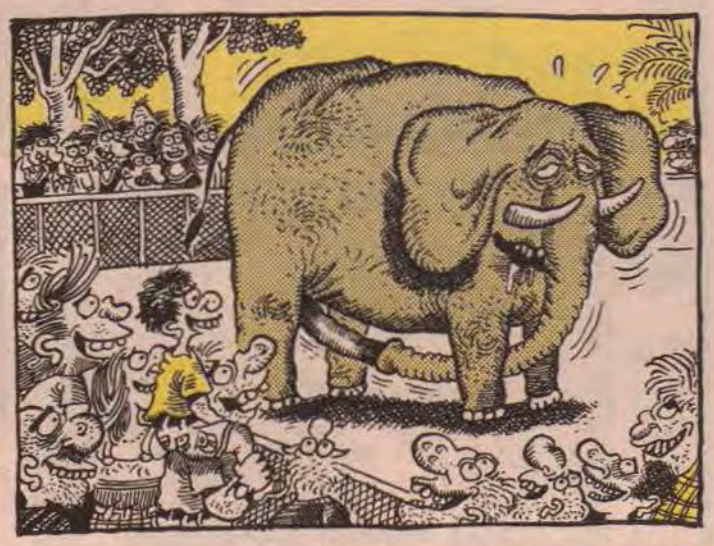

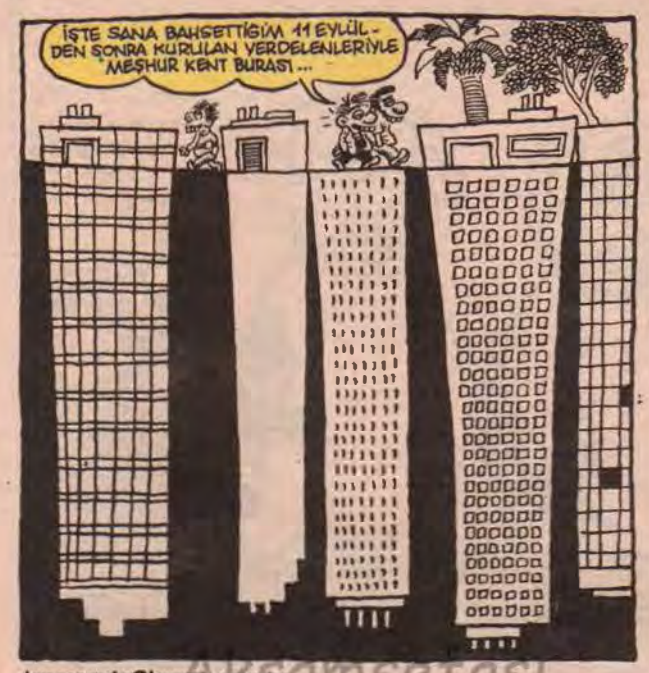
Derya Sayın

13. Sayfadan Devam

hayata bize sürtüp yeniden ateşi bulacak, sinirlerimize kıvılcımlar, kanıcalanmalar gönderecek, çimenlerin sütü gibi. Anneyi, sevgiliyi yeniden binbir güzelliğiyle, acısıyla, ağusuyla yazmak zorundayız. Çevremizle, kendimizle, insanlıkla savaşımız bu yüzden. Kandil gibi bitmeyen ruhun ateşini, duyusal zevklerini bize kelimeler öğretecek. En sert heyecanları kelimelerden öğreneceğiz. Edebiyatın kutsallığı burada. Edebiyatın ahlakıyla oynayamayız, çürütür, yıkarız insanların kalbini. Kelimelere hile yapıp, kanların ayarını bozduğumuzda gençlerin tutunacağı bir tutam ot, bir ince dal bırakmayız. Hayalgücü, psikiyatristlere ve haplara karşı en büyük silahımız. Edebiyatın oldum olası varlık sebebi, insanlığın hayalgücünü beslemektir. Meyveleştirmek, kirazlaştırmak, cennetleştirmek. Uçsuz bucaksız deryaların derin yeşilliğini hatırlatmak. En uzak denizlerin lacivertine banıp banıp hayalgücünü büyütmek. Kelimelerin kalbini çapkınlıkla çalabilmek için, sırrını çözebilmek için, onları istediğimiz ilahi uygunlukta kullanabilmemiz için, sol mememizin altındaki bu cevahire çok güvenmeliyiz.

İnsandan hayagücünü alın, geriye sadece değnek kalır. Değnekler şöhret, çok satmak, meşhurluk ister. Bizler, tarihten, toplumdan acı derslerimizi aldık ve korkarak terbiye edildik, çok ağladık mezar taşlarına sarılıp. Ölünceye kadar tek derdimiz var artık: hayallerimiz. Ütopyalarımız. Asla vazgeçmeyeceğimiz dünya görüşümüz. Kardeşlerim, bizim, bir insanın dünyayı dönüştürme arzusunu elinden kimsenin almaması için savaşan bir dünya görüşümüz var.

Yapay bir ahlakla, ekran trafikleri, holding pazarlamalarıyla edebi bir ahlak kuramazsınız. Yapay süttozu, bebe mamasının tarihe karışması gibi, edebiyat ruhun tepkilerini sahici ve dosdoğru gerçek bir ahlaktan almak zorunda. Edebiyat tarihinin en büyük savaşına hazırlanıyor. Boşluk yaralan, şebekleştiren beyin kimyasına karşı, kelimelerin kutsal düzeni! Dostoyevski, Şekspir de yanımızda, yeşil sarıklılar da. Kelimelerin gücü, güzelliği. Şiir, roman, gecelerin süsü gibi hikayeler. Sevgilinin kirpiklerinden, aydan mehtaptan inadına resimler. İnadına aşk, inadına başkaldırı.. Hayalgücü içimizdeki dehadır. Hayalgücümüz bizden, evrenden büyüktür. Bu haplan, bu holdingleri yenecek adam, hayalgücümüzdür!

Genç yazar kardeşlerim. Hepinizi hayallerimizi beslemeye davet ediyorum. Beyaz kağıtlarınızı daktilonuza yerleştirin. Cephemiz yine çok büyük, derdimiz yine dünya kadar, konumuz yine insanlık. Hiç değilse, yaz yağmurlarını duyacak bir nöbetçi kalsın aramızda. Bu devasa karmakarışık gürültüde, tomurcukların patlayışını duyacak bir bekçi kalsın daktilonun başında. İnsanlığın nöbetçisi gibi. Habiden büyük savaşına hazırlanıyor edebiyat. Karşımızda ilaç şirketleri, psikiyatristler, reklam şirketleri, holdingler! Bizler, Kleopatra'nın Leyla'nın kanıtla, güzyaşlarına bandırılmış bu soylu kelimelerin gerçek mirasçılarıyız. Dervişin bir tası vardır onunla yer, onunla içer, onunla uyur. Bizim tasımız kelimelerdir. Taş taş kelimelerle tarihin, insanlığın ağıtlarını, zehrini, başlarını içip içip, yalnayak yalınkılıç savaşacağız!

Hendekler kazıyorum kelimelerle, mancınıklar hazırlıyorum. Kendimi, hayatımı, edebiyatı ve Türkçeyi anlamak için.. İnsanlığa ve hepimizin çığlığına onunla kardeş olacak kelimeler düşlüyorum. Kayıtsızlık ölümüne çakılmış bu uzaylı yarabkar gibi holding yazarları, gururu yeniden duysun, incinme duygulan oluşsun, acı duygusunu yeniden tanısın, hüznü öğrensin, diye, sürecek, beyaz kağıtlarını ve kapkara daktilo seritlerinin savaşı!

Yazmak, ruhun sırlarını başkalarına açma, askıdır. Ruhunun sırlarını holdinglere peşkeş çekenlerle işimiz olmaz, holdinglere pazarlanıyorsa "ruh" olmaz, "ahlak" olmaz. Tezelden, çabucak, ahlaka, çevreye, kendimize, kirlara, mehtaba, güzel sözlerimize dönmek zorundayız.

Düşmanımız çok güçlü. Haplar tam bir keramet ve tam bir mucize. Bu haplar, yeni bir din. Görülmeyeni gösteriyor, kilitlenmişi açıyor, içine kapanmışı coşkudan kudurtuyor, intihar eşiğini, yeniden canlandırıyor, İsa gibi, dokunduğunu kurtarıyor. Büyük müjde, bu haplar. Husumeti, nefreti, kini, karamsarlığı anında ortadan kaldırıyor. Baylar bayanlar, bu gördüğünüz haplar, boşlukta kanat çırpan melek gibi yapıyor sizi, yanında bir de "hoşluk" veriyor, yanında üç tane de kayıtsızlık veriyor. Baylar bayanlar, bedensiz, çevresiz, kültürsüz, sorunsuz, boş bir plastik bidon gibi mutlu yapıyor sizi, yanında ayrıca hürlük ve özgürlük veriyor! Kim sanırmış bunlara. Hayatın tüm kabuslarını anında yok eden bu haplar, bizim gibi çürük çarık insanların derdine peygamber gibi koşuyor. Yapışkan, koyu, bulaşıcı karanlığımızı anında yokediyor, pırıl pırıl.

Anneler, babalar, çılgın çocuklarınızın sorunlarıyla üzülmeyin, haplar bir melek gibi yapıyor onları...

Ama ben, bu mucizevi haplardan daha güzel, daha etkili, daha vurucu, sarsıcı, yazarlar ve kelimeler tanıyorum

Yaşam, bir insanlık fiyaskosuna dönüşüyor, haplanmışlar da bir yaşam taşır, ağırlığı, boyu posu, kimliği var, ama bu yaşamı asla tanıyamaz. Kim olduğunu bilir gibi, ama, gibi gibi, konuşur. Herkes etrafında çığlıklar duyuyor, ama ne olduğunu, kimin olduğunu bilemiyor. Bildikleri tek şeyi kimyalan söyler, telkin eder: "Ne olursa olsun, korkulacak birşey yok" diye telkin ederler. Kuşkunuz olmasın bir de her türlü buyruğu yerine getiren köpeklerdir, hemen baştan çıkacak kolaylıkta, herkesi beğenen kolaylıkta, tepkilerin ve reklamların oyuncağı olurlar!

Kelimeler de böyle güçlüydü bir zamanlar, gür ağaçlar gibi sert kabuklu saçları vardı, kim okursa hayranlıkla ağzımızda meyve şekeri gibi erirdi. Şimdi, kelimeler de güçsüzleşti, her yerde, herkes tecavüz etti onlara. Herşeyden korkuyorlar, ödleri kopuyor, artık kelimeler de uyuyamıyor. Bir başkasının gözlerine içine bakmaya cesareti kalmadı. Bir süslü, cici elbise giymeye çekiniyor, hepsi panik içinde. Neyin ne olduğunu, Tann'yı, tabiatı, insanı, yazarı, karıştırmış, şaşırmış durumdalar. Bugünlerde kimsecikler bakmıyor yüzlerine, yine de hiçbiri intihar etmedi, umutsuzluğa kapılmadı. Çünkü bu soylu kelimeler, asırların, tarihin aklını başından aldı. Dünya sahnesini bunlar süsledi. Alın yazımızı onlar yazdı. Sevda uykularımızı onlar gördü. Ne yazarlar gördü, şimşekleri bulutların arasından duvak teli gibi alıp yüreğimize koydu. Evrene, Tann'ya, tabiata dair ne biliyorsak, hangi düşü görüyorsak bugün, bütün bu duygu taşkınlıklarını onlar yerli yerine itinayla koydu. Yetmiyor yine de...

Bu büyük pazarda, solmuş ve değersiz bir şeymiş gibi bir kenara fırlatılmışlar, çöpten kağıt toplayan sefil çocuklar gibi, birkaç adam, üstüne balgam tükrükleri, kusmuklar, fırlatılmış bu çöplüğü karıştırıyor, kitapları karıştırıyor... Ruhumuzda gerçek bir parçalanma... Hepimizde bir panik, tarih, felsefe, yeniden yazılıyor, bu eski kitaplar ise yarayacak mı? Eskimiş kütüphaneler işimizi görecek mi?

Dünya edebiyatının eşsiz çocuk klasiği Pal Sokağı Çocukları'nı hepimiz seviyoruz, kahramanı Nemecek'e hepimiz hayranız. Pal Sokağı yine bir mahalle savaşına hazırlanıyor. Boka, girişilecek yeni savaşın hazırlıkları içinde. Gereb. Boka'nın yanına gelir: "Buraya eski bayrağımızı getirdim" deyip, cebinden buruş buruş olmuş küçük eski bayrağını çıkartır...

Boka: "Hayır, biz bayrağı düşmanın elinden savaşarak alacağız. Eğer başaramazsak, zaten o eski bayrağın bize hiç gereği yok!...

nihatg@leman.com.tr

deryasayin@leman.com.tr

Akşamserası

LeM Okur Mektupları

MİZAH DERGİNİZ

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Merhaba

Biliyorum ki gecikmiş bir mektup bu. Herşeyden önce yaklaşık 3 senedir Leman okuyorum ve içimde boşluğu dolmayan çok şeker bir şey haline geldi. Alıştım sana naptım? Daha 17 yaşındayım ve öğrenmem gereken çok şey var hayattan...

Buradan öncelikle M.Bozdoğan'a sesilenmek istiyorum: 27 Nisan 2002 tarihli Leman'daki mektubundan dolayı ona çok ama çok teşekkür etmekle fayda var. Bir de o yazısını çerçeveletip duvarın bir köşesine asmak lazım. Belki duygu ve düşüncelerim yeterli olgunluğa ulaşmamış olabilir ama gerçekten de içimizde panidayan güzellikleiin ve sönen hayallerin paylaşılması gerekiyor. Yorgun demokrat M. Bozdoğan'ın da dediği gibi Türkiye bir zamanlar onu ödüle boğarken daha sonra ona karşı göstermiş olduğumuz ilginç tavırlar Ahmet Kaya'yı canından bezdirmişti. Yine Yusuf Hayaloğlu Agabeyimizin "Sonunda Kurtuldun Benden Şenolasın Ey Sevgilim Türkiyem" sözü o ince sitemi dile getirmeye yetiyor. Evet gerçekten de sevinebilirsin Türkiye, için rahat olsun!.. O küçücük yüreğim artık sensiz, ve artık ne yazılırsız gülüyor ne de gönlümüzdeki eski umutlarımız var, yine de var o umutlar ama olmuyor be! Sensizliğe alışamıyorum. Neden erken ayrıldın aramızdan? Herşeyimizsin sen, çoğu şeyi senle öğrenmedik mi? Dedim ya, küçücük yüreğim artık sensiz çarpıyor, ama olmuyor! Ve Leman... Aynı o eşsiz ve güzel duygularımı sana da besliyorum... Sensiz yapamıyorum!..

Bir de unutmadan 25 Mayıs 2002 tarihinde "Celestini yağmurlara asan" adlı yazısıyla gönlümü cezbeden Hakan Yalçın'a da çok çok teşekkür ediyorum. Demek yalnız değilim, demek aynı duygularla yaşayan, aynı özlemlerle duygulanan ve aynı hatıralarla içlenen arkadaşlarım var. İşte bu bende inanılmaz bir sevinç yaratıyor. Yine de yüreğiniz buruk değil mi? Artık yapayalnızız.. "Yalnızız, yalnızlığım beni dinlemekte, yalan da olsa ne var ki bu şarkıyı söylemekte, yalan da olsa içimden bir bulut akıp gidiyor, yalan da olsa mutluyum ya bu bana yetmiyor" diyordu A.Kaya. Zaten bu sözü de şu anda onsuzluğu simgeleyen bir söz olarak kaldı kalbimde. Napâm be onsuz yaşamıyorum!..

"Bilmelisin bilmelisin umutsuzluk yok, gidipte dönmemek var, gelipte görmemek var, bu bir veda şarkısıdır, yüzüne el sürmemek var" sözleriyle yine seni andık abi! Ve hala da anıyoruz... Erdemli rehberimiz olsun!.. Herkese kucak dolusu sevgiler. Siz sevgili Leman dostlarım, umarım beni yalnız bırakmazsınız. Her türlü düşüncenize açığım ve görüşlerimle ilgili yazılarınız olursa lütfen yazın.

İyimser Bir Gök
16-11-2000@mynet.com

Herkese Merhaba;

Safranbolu'dan yazıyorum sizlere. Anadolu Lisesi öğrencisiyim. Ben de herkes gibi gülmek için iyi bir fikir dünyası olduğunu düşünüyorum. Yani sıkı bir Lemancıyım ve geleceğine şüphe ile bakan binlerce, yüzbinlerce öğrenciden biriyim. Sınav telaşı içinde biraz olsun gülebilmemi, aynaya baktığımda yüzümdeki o sıkıcı havayı atmamı sağlayan sizlere teşekkür edelim. Sistem bozukluklarıyla dolu ülkemizde, antidemokratik uygulamaların artığını ve yaşamın her geçen gün biraz daha çekilmez olduğunu görmek gerçekten kötü. Şimdi karamsar olduğumu düşüneceksiniz benim. Yok yok değilim. Umut dolu yarınlara beni, bizi beklediğine inanıyorum.

Her şeyin Leman dünyası kadar güzel ve eğlenceli olması dileğiyle.

Alev Sarıbaldıoğlu

O'nun Öğrettikleri

Hergün görürüm. Gün boyunca iki-üç kez geçerdi evimizin önünden. Hali, tavrı pek göstermezdi ama vücudu yaşını ele verirdi. Tam olarak bilmesem de yalpalayarak yürüyüşünden, yüzündeki derin çizgilerden ve elbisesinin üzerinde beliren çizgilerden yaşının hayli geçkin olduğu belliydi. Hakkında pek bir şey bilmiyordum. Hayvanları sevdiğini mesela çok sonra öğrendim... Bir gün bizim evin önündeki köpeğimle konuşurken gördüm onu. Neler söylediğini duyamadım ama yüzünde çocuklarla konuşur gibi çocuklaştırdığı bir ifade vardı... Evimizin önünden geçerken gençlere taş çıkartıracasına çevik bir hareketle eğilip yerde gördüğü çöpleri alır, çöp kutusuna atardı. İlk gördüğümde hayran olmuştum bu hareketine. Doğada kaybolur gider, rüzgar alır götürür nasıl olsa diyerek yere atılan çöpleri düşündüm. Utandım... Uzun zaman oldu onu görmeyeli bizim evin önünden geçerken. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını, kim olduğunu ya da hergün nereye gidip geldiğini bilmiyorum. Bildiğim sadece tek bir hareketiyle bana çok şey öğrettiği... Şimdi ben de yolda gördüğüm çöpleri doğaya terketmiyorum. Herkes onun gibi duyarlı olsaydı çevre kirliliği diye bir sorun hiç olmazdı belki...

5 Haziran Çevre Günü. Temiz Çevre... Temiz Toplum... Misss gibi hava... Temiz düşünceler dileğiyle... Sevgiler.

Munise

Merhabalar!

Leman'a gönderdiğim "Pes Ediyorum" başlıklı yazı üzerine yapılan yorumlar için birkaç satır yazma ihtiyacı duydum. Barış arkadaş çelişkili bir mektup olduğundan bahsetmiştii. İlk sevmenin heyecanıyla sana gelmiştim ve bir kez daha öğrendim aşkın renginin siyah olduğunu. İlk sevmelerin heyecanını bilirsi sanırım. Ne söyleyeceğini bilmemekten, gözlerini kaçırmalardan, kalp atışlarına varana dek değişik bir duygu kaplar benliğimizi. Bir kez daha bu duyguları yaşayarak geldim sana ve bir kez daha öğrendim aşkın renginin siyah olduğunu. Söylemek istediğim buydu. Ben duygularımı, acılarımı büyük bir yoğunlukta yaşadım. Bundan dolayı herhangi bir çelişki yok. Emin olabilirsin. Sen de Bergamalı. Ayrıca benim söylediklerimin seninle, senin söylediklerinin benimle alakası yok. Yanlış kişilerden bahsediyoruz. Acılarının sahibi sen değilsin. Ayrıca ben konuşmasını da pek beceremem. Neyse Leman okurlarından da, çalışanlarından da özür dilliyorum. Sayfayı fazlasıyla işgal ettim sanırım... Bergamalı köylülülere selamı Eyvallah!

Nur-u Siyah

Selam Olsun Malatya'dan!

Yeniliklerin çok çabuk eskildiği, tüketimin akıl almaz bir bilinçsizlikle yapıldığı, gençlerin günden güne kaosa sürüklendiği (büyük bir çoğunluğu) ve yurdum insanı olmagaya özen gösterdiği bir hal aldı buralar. Bu sebeplere yakın sabahlardan olsa gerek ki, belki de Doğu'nun başlangıcı haritada!..

Emperyalizmin salvoları şehrimizde. Hepsine birden dur diyebilmek imkansız. O kadar kalabalıklar ki, yalnızlığımızdan utanç duyuyoruz... Yaklaşık iki senedir McDomald's'ın şehrin göbeğinde (o kadar göbeğinde ki, İsmet İnönü heykeli ile karıştırdık...) verdiği savaşta mağlup olması, biraz olsun duygulandırdı bizi. Malatya'yı bilenler, kapalı çarşıyı elbet bilirler, eskiden üzerinde sevgililerin o merkezi yerde, o kalabalık yerde, kimseye aldırış etmeden, köşe-bucak saklanmadan oturabildikleri, soğuk limonata tadında aşkın mayhoşluğunu yaşadıkları küçük bir açıkhava kafeteryası... Bir günde yıkıtlar o kafeteryayı. İki senedir çelik yığını, ve dün, işte o çelik yığını da yıkıyor. Kaynakçılar iş başında, mesai çoktan bitti, saat 21:00! Şimdi bir hurda yığını ve yeri hurdalık.

Bizim şehrimizde kebapçılar, lahmacuncular, köftecilerimiz var, onların çocukları ve işçileri var ve bizler varız. Biz olduğumuz sürece hurdacı Cafer amcanın yüzü hep gülecek.

Valimizin kafasını inkar edemeyiz; aslında tepkisi: "İsmet İnönü heykeline saygısızlık olur, bir de valilik binasının önünde yabancı sermaye". Tabi resmi görüşü bu açıklamayı öngörür... Lakin sonuç hatmin edici. Sizlere bir fotoğrafını çekip yollamak isterdim, bence tarihi bir olay, anıta yıkımı aceleye geldi, makinem yanında yoktu. Aslında bir fotoğrafta şirkete yollanmalıydı, belki yeni logoları için kullanılırlar.

Tüm Leman okuyucularını ve emekçilerini yüreklerinin ucundan öpüyorum.

Selam olsun; ve de ohh olsun!

Mutlu

Merhaba Leman Dostları!

Yaklaşık dört senedir LEMAN okuyorum. En çok da Okur Mektupları köşesini seviyorum. Sebebi şu: Çünkü yalnız olmadığımı anlıyorum. Yani yurdum dört bir yanında kendisi gibi düşünen insanların var olduğunu görmek insana büyük bir mutluluk veriyor. Özellikle karşıt görüş bile olsa ve hatta eleştiriler bizzat kendisine yönelik de olsa, bunları yayınlama cesaretini göstermesi Leman dergisinin farklı ve tek olduğunun göstergesidir.

Leman'la Nihat Genç abimizin bir yazısını okuyarak tanıştım. O gün bugündür bu kronik hastalığa yakalanmışım. Nihat abinin "Karayolu" başlıklı yazısında sözünü ettiği doğa katliamının acısını bir Karadenizli olmasam da yüreğimde hissediyorum. Fakat benim anlamadığım, biz okurlarını neden cezalandırıyor. Yani yazarlığı bırakacağını söylüyor. Peki abi, bu kadar hırsızın, hortumcunun, çetecinin anasını kim s.....k. Bir yakınımın 10-12 yaşlarındaki oğlu beyninde tümör olduğu için Bursa Devlet Hastanesi'ne yatırılıyor. Doktoru babasına özel muayenehanesinin kartını veriyor. Fakat yeşil kartlı olduğu için baba bu teklife yanaşmıyor. Hastanedeki çocuğun durumu gün geçtikçe kötüye gidiyor. Sonuçta baba çaresiz, borç-harç edip doktorla görüşüp çocuğunu özel muayenehanesine getirmek istediğini söylüyor. Ve Doktor, babaya aynen şunu söylüyor: "Aklın başına geldi mi?" Nihat abi söylesene, sen yazarlığı bırakırsan bunların anasını s.....meye kim devam edecek. Abi sen yazarlığı bırakırsan ben de okumayı bırakıcam, yemin ettim. Sen yazmamakla belki bir şey kaybetmezsin ama ben okumazsam çok şey kaybederim. Lütfen yazmaya devam et. Kalemin hiç susmasın. Seni ve bütün Lemancı dostlarını yüreğimdeki sonsuz sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

(Mesleğini onuruyla ve haldeyle yapan bütün Doktorlardan özür diliyorum. Onlar bu kütüm dışındadır)

Cesaret

Matematik Bölümü Müşterileri!..

Önceki'de Eskişehir'den hepinize kucak dolusu sevgiler ve saygılar... Böyle bir aileye sahip olduğum için gurur duyuyor, ancak yaşadığım ülkenin bizlere sunduğu imkanları düşündükçe bir o kadar da huzursuz oluyorum.

Anadolu Üniversitesi Matematik Bölümü öğrencisiyim. Ancak korkarım ki hazırlanan yasa tasarısıyla 15 Haziran 2002'den sonra sorunlara "ANADOLU ÜNİVERSİTESİ MATEMATİK BÖLÜMÜ MÜŞTERİSİMM" demek zorunda kalacağım. Kimbilir belki de zorunlu emekliliğe ayrılacağım. Neden mi? İşte nedeni...

Çok sevgili büyüklerimizin bize olan sevgilerini belli etmek ve bizim eğitimimizde onların da katkısının bulunduğunu göstermek için hazırladıkları (YÖK yasa tasarısındaki) dönemlik harçlar (yorumsuz);

TIP FAKÜLTESİ: 3 Milyar, YABANCI DİLLER YÜKSEK OKULU: 2 Milyar 345 Milyon, KONSERVATUAR: 1 Milyar 675 Milyon, MÜHENDİSLİK FAKÜLTESİ 600 Milyon, FEN FAKÜLTESİ 505 Milyon, İLETİŞİM, HUKUK, İŞLETME, İKTİSAT FAKÜLTELERİ: 455 Milyon, EĞİTİM FAKÜLTESİ: 402 Milyon, MESLEK YÜKSEK OKULLARI: 305 Milyon Türk Lirası olarak belirlenmiştir.

Üniversiteleri ticarethane, öğrencileri müşteri ve bilim insanlarını tüccar olarak gören bir zihniyetle hazırlanan bu yasa tasarısı sayesinde bakalım kaçımız mezun olup, bu vatanın gelişimi ve ilerlemesi için faydalı bir şeyler yapabileceğiz.

Evet Nihat Abi, söz sırası sizde... Saygılarımla...

matematik@hotmail.com

Merhaba Leman Okurları;

4 Haziran 2002 tarihinde Leman okurken birden mektup yazmaya karar verdim ve haykırmak istediğim duygularımı bir parçasını sizinle paylaşmak istedim. Leman okumaya başlayalı henüz altı ay kadar oldu. Bu altı aydan sonra sizin sayenizde hakkızlıklara, sömürücülüğe, kirli siyasete, peşkeşçilere artık dur demek istiyorum.

Burası Giresun'un küçük bir sahil kasabası, şimdilik; şimdilik diyorum çünkü; Nihat Genç ağabeyimizin, Leman'ın 547. sayısındaki "Karayolu" yazısında yazdığı gibi birkaç ay sonra sahil kasabası yerine karayolu kasabası olarak anılacak, sahilsiz bir deniz düşünülebilir mi? Bunu nasıl anlamıyorlar? Buna nasıl göz yumuyorlar? Bu "Karadeniz Sahil Yolu"nun perde arkasında hangi dolaplar dönüyor? Sonra onlar Karadeniz'e geldiklerinde denize bakınca hiç mi utanmayacaklar? Hiç mi vicdanları sızlamayacak? Pardon utanma ve vicdan sızlamasından mı söz ettim, onlarda bu sıydıklarını olsaydı T.C. zaten bu duruma getmezdi... Bütün Leman ailesini selamlıyorum.

Çakıltaşı

Merhaba

Ben Abdurrahman. Adıyamanlı'yım. Ve Balıkesir'de Mat. Öğr. 3.Sınıfta okuyorum. Ben Adıyamanlı bir kürt Alevisi olarak Leman'ın 551 sayısındaki Nihat Genç'in "Kızıl topraklar" yazısından dolayı hepinize teşekkür ediyorum. Bu yazısında Alevilik olgusu hakkında çok güzel notalara değinmiş. Ve Mahcuri Şerif ve onun Alevilik felsefesi hakkında paragraflarına çok duygulandım, hüzünlendim. Leman'ın okuyucusu olarak hiç yazı göndermemiştim. Umarım verdiğim yazıyı beğenir ve yayınlarsınız. Ve ayrıca Leman'a olan biten haksızlığa (IMF, kürt sorunu vb.) karşı gösterdiği duyarlılıktan dolayı teşekkür ederim. Mutlu ve umutlu günler...

Hüzün

Bir haziran gecesi bir umut beklercesine leman sesiyle dolan sinemde taşan hüznü. Salmışın ayın mahzun ışığına doğru. Bir coğrafya ki, hantası içime çizilmiş, ışıldayan kırmızısı, mavisi, yeşiline kadar boyanmış günlüme. Orada birlerin nefesi, sesi, haykırışı, ayın mahzuni ışığını andıran bakışı sinema kazılmış. Bu sesler, boyanmış renkler binlerce sene öncesinden kalbime sinmiş, orada mesken edinmiş. Orada güneş bütün merhametiyle ışıldar ve yıldızlara uzandığında dokunurmuşcasına yakın. Parlaklığı avuçlarımızdan taşar. Orada ışığın karanlıkla, umudun umutsuzlukla, sıcağın soğukla mücadelesi var. Aşk orada alevle avuçlarda yıkanıp azmiyle, ateşiyle yüreklerde mesken edinir. Ve sabahın ilk ışıklarıyla gözler mahmurlaşıp ilk vakitler taze dünyalara Andlar ve Marşlar okutulur. Bunlar dar vakit, gülün o yaşadığı sarhoşluk değil. Gülün maviye söylediği ağıtlardı, sıranlardı... Bahar çiçeklerinin kokusu dolsun o kara sevgilinin içine ve bahan dokunarak, yani hülyalarında görmeyerek yalnızca gözleriyle kırmızının, mavinin, sarı ve yeşilin ahengini görsün... Yorulduğu yollarda bastığı kara dikenler bana dağılansın. Işığın karanlığa mücadelesi süsün. Bütün azmi ve aleviyle. Bundan seslensem bilmem duyar mısın, mavinin kayıp gittiği ve yalnız yıldızların parlayıp bir fasıl dudaklarından dökülen sözleri. O coğrafya ki, binyıllardan bu yana kırmızıda. Ve mavi bazen kayıp gitmiş insanlardan. Sen ki, kırmızılardan çıkıp bende maviyi yaratan kara gözlü sevgilisin. Elimizde taşıdığımız, aşkın bir nar çiçeğidir. Ve beyaza giyinir güneşin ışığında kavruldukça. Hayatın bütün renkleri, azmiyle ve varoluşuyla yüreklerimizde çığ gibi büyüyüp aşkı, barışı var etmesi dileğiyle...

Abdurrahman Atay

Yalan Yüzler...

Merhaba "özgür" Leman.., Ben üç senedir her hafta Leman'ı diğer okurlar gibi heyecanla bekleyen ve aldığım gibi okuyan milyonlarca Leman okurundan biriyim.. Leman okumak bir hastalıktır. Ama insana huzur veren, içimizdeki ateşi körükleyen bir hastalık. Bu hastalık bana babamdan kaldı. Babam gençliğinde okuduğu Leman'ları bir gün sanki bir hazine devredermişçesine çıkarıp bana verdiği zaman hayatımın değişeceğini anlamıştım. O anı ömrümün sonuna kadar unutamam.

Ne zamandır size ve Nihat Abi'ye yazmak istiyordum. Her yazısını büyük bir titizlikle okuyup, notlar çıkarıp, kendi hayatıma yansıtmaya, onlardan kendime dersler çıkarmaya çalışıyorum. Abi, benim şu andaki derdim, kaldığım derslane yurdu.. Şu saçma sapan eğitime lanet ederken hayatta daha nelerin olduğunu bu yurt sayesinde gördüm.. Dersane yurdu dedim, evet dersane yurdu. Maalesef gelişeliim diye geldiğimiz bu yurtta, öğretmenlerin hiçte dışarıdan görüldüğü gibi olmadığını, yenilikçi diye takılan bu "Kurklareli Hürbay Eğilim Dersanesi" yönetiminin tam bir Fethullah Gülen hayranı olduğunu, gördük.. Her yerde ve her zaman bu "Hoca Efendi" dedikleri Fethullah Gülen'in muhabbetini yapmaktan çekinmediler. Ve her zaman "biz böyle bir dersane değiliz" diye direttiler.

Abi insanların artık dini sömürmelerinden, başkasının adını kullanarak kirli işler çevirmesinden bıktım. Biz burada ne kadar başkaldırırsak, bize okadar ters tepki veriyorlar. Yemekler de içrenç çıkıyor. Dünyanın parasını verdik buraya. ama gel gör ki hergün kuru fasulye-pilav yiyoruz. Bu paralar nereye gidiyor? Fethullah Gülen'in o ağzından hiç düşürmediği yurt dışındaki okullarına mı akıyor bu paralar? Abi yazılarında bir dile getir de herkes anlasın doğruyu. Bunlar dinimizin yüz karaları. Böyle din anlayışı olmaz! Kimseye böyle dini sevdirmezsiniz! Şu ülkede hiç iyiye giden birşey yok mu? ÖSS'ye hazırlanıyoruz, geleceğimiz karanlık... Silkinsin herkes! Yeni bir değişim lazım şu Türkiye'ye.. Hadi herkes "Ahmet" abimizin seneler önce yaptığı gibi artık "Başkaldırıyorum" desin. BAŞKALDIRIYORUM!

Yakamoz

Merhaba Lemancılar!

Ben yaklaşık 3 aydır Leman okuyor ve tam anlamıyla bir "LEMANKOLİK" olduğumu söyleyebilirim. Leman'la gündemi takip ediyor, Cezmi Ersöz'de kendimi buluyor, Nihat Genç'de gerçekleri görüyor, Deli Cevat'ta doyasıya gülüyor...vb. birçok tat alıyorum Leman'dan. Üstelik halk diliyle yazılmış olması (küfürler, şiveler...) çok daha yakın hissetiriyor Leman'ı bana. Öyle ki Leman yazar çizerlerinden biriyle karşılaşsam, hemen "ne haber abim?" den sohbete başlarım gibi geliyor; öyle gerçek, yakın, sıcak, içten, samimi...

Leman bana, okuma alışkanlığı yanında içtenlik, gerçeklik, "cesaret", realistlik.. vs. birçok şey kazandırdı. Neden bu kadar geç kaldım bu dergiyi okumakta?! Ben Ç.Ü. öğrencisiyim ve şu ana kadar kendimi geliştirmek adına attığım en büyük adım diyebilirim Leman için. Öncelerı gıcık olurdum böyle övgü dolu mektuplara –şu an bana da gıcık olanlar vardır– Ama tiryakiler beni çok iyi anlıyorlardır eminim. Amacım, bir teşekkürle de olsa emeğin karşılığını vermek! bana kazandırdıkları anılar için Leman'a teşekkürü bir borç biliyorum. Tüm Lemancılar'ı sevgiyle kucaklıyorum. SAĞOLASIN!

Melek

Nasıl Anlatsam!.. Hayatı

Kendimi bildim bileli mizah dergileri okurum. Ufak dünyamda bir başka hayatı benim için çocukken harçlıklarımı biriktirir dergi alırdım. Bunları neden şimdi yazdım; çünkü güzel günler geride kaldı. Artık büyümüştüm ve hayat o kadar komik değildi. Hele bir de iş dünyasına atılıp ayakta durma savaşa başladı mı o zaman bir kez daha anlarsın gerçekten neyin komik olduğunu. Acaba komik olan hayat mı yoksa senin ayakta kalmak için attığın taklalar mı? Artık büyümüştüm, her şey için daha çok çalışıyor hayata daha fazla kafa bulmaya başlıyordum. Onu yeneceğin derken aslında onun istediği kalıba giriyor ve daha fazla yok oluyordum. Yaşamımı erteleyemiyordum çünkü sorumluluklarım vardı. Her gün kendime bunun özel bir gün olduğunu söyleyemiyorum, eğer görmeye, dinlemeye değeceğini bilsem de yapamıyorum çünkü ben gerçek dünyada yaşıyorum. Çünkü benim, benden sonra geleceklere sorumluluklarım var, benim bu hayatın bir yerlerine nokta koymaya ihtiyacım var. Evet siz de hayatın her anında "yarın burada olmayacağımı bilseydim acaba ne yapardım" diye düşünüyorsanız bırakın hayatı ve issiz bir adaya gidin. Hayatın içindeki güzellikleri sadece kendinize mal etmeden, ardınızdan gelecek yeni nesiller için de bir şeyler yapın ve bu hayatı sakın toz pembe görmeyin. (18 Mayıs 2002/20 sayınızdaki "Okur Mektubu" köşesinden Sn. Sertan'a hitaben)

Sevgiyle kalın.

Dinçer Aktaş

Geçen Haftanın

Olayı: Dünya kupası başladı (ama es geçilmiş)

Lafı: Yürü be başkanım kim tutar seni!... (umutsuz)

Gafı: Anadolu'da kutsal gün olarak bir dindarlarım cuma'sı var, bir de Lemancıların cuma'sı! (diyen Lütfü Oflaz, kendisi sanırım hıristiyan)

Elde Var Sıfırı: YÖSYM sorularını çalan Sabah gazetesi yazarları hakkında Sefer espri bulup K.Ö.'ye destek çıksın.

Akıllısı: Deli Cevat'ı yayından kaldıranlar.

Şu işe Bak'ı: Gericiler geliyor, kollayın gerimizi! (LO) (Bu halk ilmeğin gerisini kollaması gerektiğini iyi bilir)

Aynısı: İmzasız karikatürler

Delilenlisi: Vedat Özdemiroğlu

Utanmazı: Kemal Aratan (Azmışsın sen kızım karikatürü)

Nasihatı: Okuyucu karikatürleri yayınlanması okuyucularla çağrı yapılarak karikatür gönderilmesini istenmesi.

Yalanı: Gericiden kolla gerini!

Talanı: L.O. ve Met Üst'ün talan ettiği sayfalar.

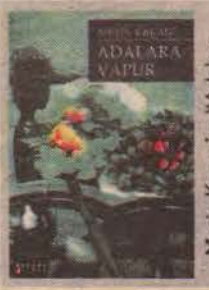
Vah Vah'ı: Deli Cevat'ı bu hafta yayınlamışız.

Okuyucuların mektuplarında pek az eleştiri olanlara yer veriliyor. Bu mektupların da görünüş avuntular onlara tepki versinler diye yayınlanıyor. Bu eleştirilere belki destek mektupları da geliyordur ama onlar yayınlanmıyor.

Bir eserin beğenilmesi çok kişi tarafından takip edilmesi nasıl memnuniyet verici ise o eserin eleştirilmesi de gayet doğaldır. Anket yapısa (bir zaman böyle bir anket yapılmıştı) sonuçları da okuyucularla paylaşılsa. En az beğenilen eserlerin yerine başka eserlere yer verilse daha iyi olur.

Ali Akın - Mersin

Metin Kaçan'ın "Adalara Vapur" adlı kitabı Gendaş Kültür'den çıktı...

LeM
SAYI: 553
15 HAZİRAN 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışları Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FIDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLÜ ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Müessese: Ali YAVUZ ● Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: İlicak • Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Akşamsefası

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

SÜPER BOYSAL & ULTRA-İLLALLAH, ÖTE-NÜKLEER EKSİNLARI!

UĞRUNA AMERİKA'DA DÖRT YIL SÜPER KAHRAMANLIK EĞİTİMİ ALDIM..! SAÇI DA ÜMİT DAVALA GİBİ YAPTIM GELDİM/SEN NE YAPTIN?/MAHALLENİN EN DENYO HERİFİYLE EVLENMİSSİN!..ARTIK ŞARKIM ŞUDUR: BENİM AŞKIM SANA EXTRA LARÇ. EXTRA... LARÇÇ-OH!

SEMİRAMİS PEKKAN!

BİZİM GÜNAHIMIZ NE PEKİ?/MUNDAR ETTİN GÜZİDE MAHALLEYİ...YARABBİ NEDİR BU ÇİLEMİZ!/ÇIKTIKÇA DİKLEŞİYOR, HAYAT YOKUŞU!!

AYGAZ

YAHU BİZİ NİYE TELEF EDİYORSUN!/BİZİM DE ŞARKIMIZ ŞUDUR MUNA KODUMUN EVLADI... SENİN AĞZINI YERİM BEEN BU ZAMANA GADAR NEREDEYDİN SEEN!..E

DÜLEAYN!.. YA BENİM KAYBETTİĞİM ÇOCUKLUĞUM..!

MY CEP!..

MERABA İPRAAM ABİ...HATIRLAR MISIN BİR DÖNEM KAPINDAN KOVDUĞUN FAKİR AMA GURURLU BİR İNEK VARDI...GİTTİN PAZARDA SATTIN..!/NOOLDU?. MEHMET AĞAR ALDI BENİ../HALUK ULUSOY'LA TANIŞTIRDI...ORDAN, DÜNYA KUPASININ MASKOTU OLDUM ÇIKTIM, TÜM İNSANLIK İÇİN!..ULAN YÜCE ALLAH'IN MUCİZESİ NAKŞEDİLMİŞ SIRTIMA... HİÇ Mİ FARKETMEDİN../KIBRIS, CEBELİ-TARIK, MEDİNE...HİÇ Mİ GÖRMEDİN HUBUBAT KAFA!..

NOLUYOR LAN?..

ARADAN BULAŞIKLARI DA ÇIKARIVEREYİM DEDİM ABDULLAH..!

ALLAHIM BU MEVZU NEDEN BURALARA KADAR GELDİ...VE ŞU HALİME BAK..! NAPIYORUM BEN?/İYİCENE TIRLATTIM..! DAHA BETERİ, GECELERİ ANIRARAK UYANIYORUM GAYRI...HER AN DÜZÜLME KORKUSU..! KAZANCIM BİLEK ZORU, YARABBİM SEN KORU..!

BU DA OLDU, TAM OLDU MEMLEKET!!!

Meşhur AYNA müzik grubunun keli Cemil, zaman dostudur... Gezenlerde başından geçen çok enteresan bi olayı anlattı... Bi gün, Teşvikiye'de okuldan eğlenip almış yürüyomuş caddede..

TENKYU BUFE

Bir dönemeçte, modacı NESLİHAN YARGICI'yla göz göze gelmişler... İkisi de fribe girmiş..! Bir anlık duraksama...

...Sonra garip bir refleksle hemen gözlüklerini çıkarıp takmışlar...

...Tanımışlar hemen birbirlerini.. "OOO AYNA CEMİL..!" "AH, EVET NESLİHAN YARGICI!" diye... Eee?.. Bizim bu olaydan çıkarıcaamız sonuç? Gökten 3 gözlük düşmüş... Biri Neslihan hanıma, biri Ayna Cemil'e, öteki de Erhan Güleryüze... O da Ayna'dan (Erol Köse noluoak peki?..)

✪ Bizim lisede Tufan Bey diye bir müdür muavini vardı.. Adam okula pisikletle gidip gelirdi.. Nooldu ulan o ?

Akşamsefası

554

22 Haziran 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/25- 650.000 TL. (KDV Dahil)

ISSN 0-1300-4867-4

9 770130 048678

LeMan

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

MİLLİ TAKIM İLAÇ GİBİ

Ekonomisi sürüngeni oynayan, götü boktan, başı IMF'den kurtulmayan, borsası hep taban, dolan, eurosu tavan yapan, dürrük siyasetçilerin elinde ser-sefil olmuş yurdum insanının yüzünü milli takım güldürdü... Herşeyiyle, her kurumuyla iflas bayrağını dikmiş ülkenin sorunları şimdilik unutuldu...

GOOOL!

ERGÜN KORNER ATIŞINI KULLANDI, ÜMİT YÜKSELDİ KAFAYI VURDU, GO...GO---

HASAN ŞAŞ

TAGORE

DAVALA 22

MİYOJİN 20

ALPAY 5

K.K.T.C.-350.000 TL.

Aksamsefasi

Düşünceli Esnaf Kalimero Kuntay...

Dünya Kupası-Komplo Teorileri

Ruslar, yeni dünya kupası topu Feverona'nın hileli olduğunu ve Japonlar tarafından uzaktan kumanda aletiye çalıştığını iddia ettiler birkaç gün önce... Türkiye-Japonya maçı bu iddianın 'dravdan' olduğunu gösterdi veya uzaktan kumandanın pili bitti!.. Sanmayın ki komplo teorileri bununla sınırlı... Gerçekler aslında bambaşka... Araştırdım, soruşturdum:

* Davala'nın yeni saç modeli, aslında saç modeli falan değil... Ümit'in saçları tamamen kazındıktan sonra, üzerine mıknatıs özelliği olan ve poliüretan kaplamalı Feverona'yı çekme kabiliyetine sahip iyotlu bir karışım sürüldü... Bizim saç sandığımız o... Zaten yoğunlaşmayı kala üstüne toplasın diye de yanlar dazlak bırakılmış... Nitekim Ümit, bu sayede golü attı Japonya'ya!.. (Başka türlü o modele katlanılamayacağı için bu teori doğru gibi görünüyor!)

* En önemli iddialardan biri de şöyle: UNESCO'nun 'pilot eyalet' uygulaması kapsamında, 2008 Mart'ında 50.000 kadar Türk vatandaşı, Güney Kore sınırlarında özerk bir bölgeye yerleştirilecek... Ve onların başbakanı Pierre Luigi Collina olacak... Bu uygulamaya hazırlık amacıyla düzenleniyor herşey... Yoksa durduk yerde bir adam ve bir halk, Türkiye'ye bu kadar sempati duyacaklar, olacak şey mi?.. "Türk'ün Türk'ten, hadi bilemedin Türkmen'den başka dostu yok" anlayışına tamamen ters bir durum... Mutlaka var bişey!..

* Ve Şenol Güneş... Milli takıma niye fazla hazırlık maçı oynatmadığı çıktı ortaya... Şenol Güneş, Türk oyuncuların Dünya Kupası'nda heyecanlanacağını biliyordu... Çocukları "Dünya Kupası 2003'e ertelenmiş, Japon ve Koreli yetkililer tekme tokat gittiklerii için bu sene iptal" diye kandırdı... Yani futbolcular, bu oynadıkları maçları "İki Kola Bi Kupa" organizasyonu sanarak oynadılar... Hazırlık maçları sandıkları için bu kadar rahatlar... Yerseniz artık, bana bile yalan gibi geldi yazarken!...

* İnsanın tüylerini alarma geçiren bir başka iddia: Türkiye, 1950'de Brezilya'ya parasızlık yüzünden gidemedi, haletmesine rağmen... Fifa yetkilileri yıllar yılı biraraya gelip bu konuyu görüştüler, siz bilmezsiniz, Fifa çalışanları allece görüşür, yanya kalan bile var... Hesaplar yapmışlar, tüm teknik-taktik-psikososyal-kadırşınas, vb. etkileri incelemişler, eğer Brezilya'ya gidebilse o yılın şampiyonu Türkiye olacakmış... Bu kesinmiş... Bu yüzden tüm güçlerıye Türkiye'nin önünü açmışlar... (Zamanında parasızlıktan gidemeyen ülkenin, bu kez gereki-gereksiz kafileler halinde sökün etmesi Fifa'yı da aşar, başka bişey ol..)

* Neticede ilk sekizdeyiz... Ama bu fırsın, azmin futbolla bir ilgisi var mı, yokl... Niye?.. Çünkü ABD de ilk sekizde... Başka türlü yakalayamayız onları... Biz yenerim Senegal'i, Brezilya'yı, onlar yensin Almanya'yı, İspanya'yı, finalde maviteşelim!... Silsinler ipneler bütün borçları, verelim kupayı gitsinler... Tanrı hakkaten yazar o zaman işte... Bi görüş de böyle veya tamamen yalan, e, dünya yalan!..

Vedat Özdemiroğlu

PAZAR SEYİRLİKLERİ

met üst

GEZ MAHMUTÇUK

MAHMUT TİBET

Akşamsefası

LEMAN

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, AİHM mahkumiyetlerinden doğan ve yaklaşık 18 trilyon lirayı bulan işkence tazminatları karşılamak için "işkence fonu" kurulmasını önerdi...Daha önce işkencecilere ödetilmesi düşünülen tazminatlar şimdi yurttaşların vergileriyle karşılanacak...

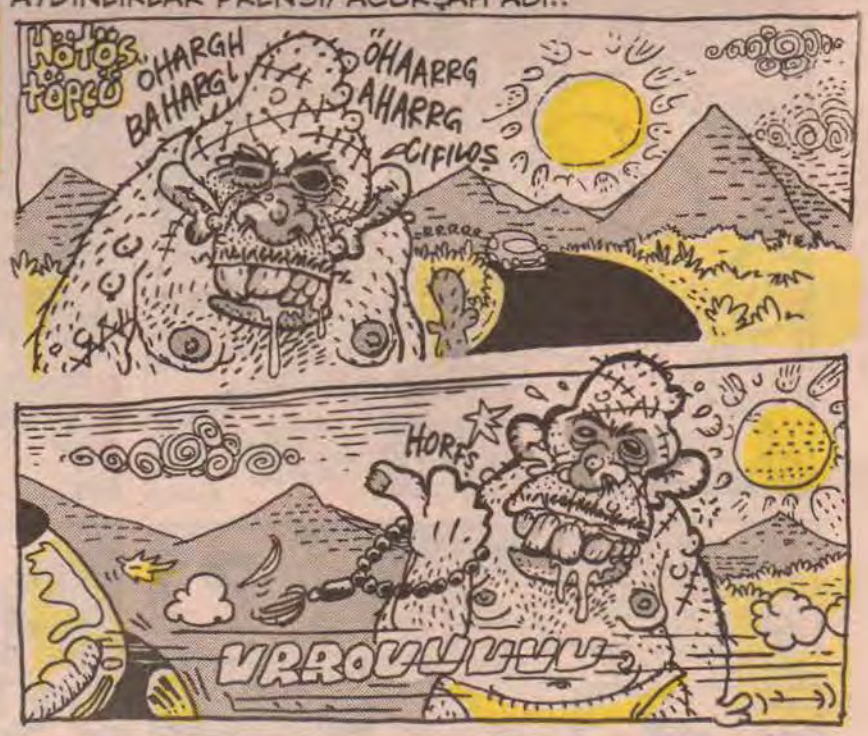
Bir emekli, enflasyondan doğan maaş farkını almak amacıyla açtığı davayı kazandı... Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan, tüm emekliler için emsal teşkil eden davaya ilişkin açıklamasında, "Ödemem... İsteyen dilekçe verip dava açsın" dedi...

HÜKÜMET
büyük deprem kapıda,
o, uykuda, kokpada
LAİLA
önünde, arkasında,
üstünde yalpalamayın
dahi. AMAN DİKKAT,
LAİLAVAR!
CEM UZANI
politikada pala remzi
dönemi
HİKMET SAMİ TÜRK
vergilendirilmemiş
işkence. kutsal değilmiş
HİNT ORDUSU
25 milyon hintli'yi fedaya
hazır, nükleer savaş
saçkını
NAZLI ILICAK
tansu'ya yeni inkata
İİRAF.COM SALGINI
bir halk, genç, yaşlı,
milyonlar papazını buldu,
kendisini yıkıyor,
günahını çıkartıyor
ALTAY SARIYILDIZ
trilyonluk tefeci,
dallas polisi
ÜLKÜ OCAKLARI
"düşmansız"
yaşayamayanlar
ÖSS SAHTEKARI HOCA İLEÖĞRENCİ
1.5 milyon gencin
emeğine göz dikmek ha!
ORTAKÖYLÜ KATİL MAGANDALAR
18 yaşındaki serkan
atıcı'yı, 15 kişi döverek,
denize atıp öldüren
vandallar

AYDINLIKLAR PRENSİ, ACURŞAH ABİ..

Her dakikada bir çocuk açlıktan ölürken,Roma'da toplanan zenginler kulubüne üye ülkelerin temsilcileri karides,istakoz ve ciğer ezmesi yiyerek açlığa çözüm aradı...

7 yıl önce 16 gençe gözaltında işkence yapmaktan yargılanan 10 polisin 40. davasında da karar çıkmadı. 7 dakika süren dava zaman aşımına dahil olmak üzere...

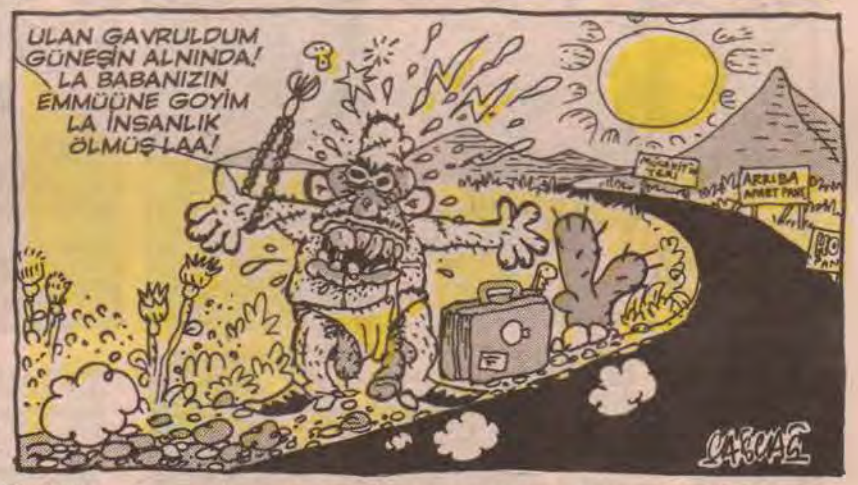

Türk'ün Türk'e de dost olmadığı ortaya çıktı...Amerika'da 11 Eylül sonrası tutuklanan 70 Türk yurttaşının kendilerine kıl kapan Türkler tarafından ispiyonlandığı ortaya çıktı.

Eğitimciler 1.5 milyon gençin gelecek kapısı olan ÖSS'yi, fırsat eşitsizliğinin kanıtı olarak gösterdi...

daral&timsah

ÇAĞAÇAĞ

Geçen haftadan devam...

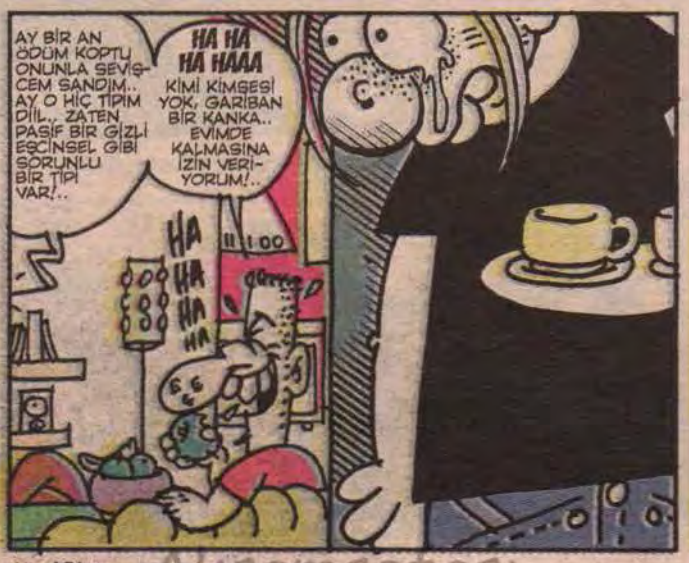

Haftaya Final...

daral@leman.com.tr

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

zenginlik
bir
yanılsama

ben sende
tutukluk
yaptım

- niye, içeri girdin..
- dışarıya dil çıkardım

çevremizi
SEMİZ
tutalım

dördü boş
üçü dolu
günlerin..
rus ruleti
yaşıyoruz

kumarda kaybeden aşk'ta kazanır'mış
iki el daha
sevişelim
gel

kim çekiyor
altımızdan
yerçekimi'ni

dünyanın
en **nemrut dağı**
adıyaman'da

giriş
gelişme
sonuç
bölümlerinin
sürekli
gelişme bölümü'nde
eşeleniyoruz

GAYANA

TUNCAY AKGÜN
KEMAL ARATAN

PARAMPARÇA ET OOLUM!

ÇOK VAHŞİ YETİŞTİRDİM VE DÖĞÜŞE SOKMAK İSTİYORUM?.. PARA BENİM HAYVAN BENİM DİİL Mİ KARDEŞİM..!

PARÇALA OOLUM ONU, YOKET!..

AVVAV VAVV! AUUU!

HARARRR

HAV ARRRRR!

AVVAV

RRRRAV!

SI L'AMOUR EXISTE ENCORE

1

RIZA!.. YA KARIN, YA BEN!..

SANA EN ÇOK İHTİYACIM OLDUĞU ANDA ÇEKİP GİDİYOSUN..!.

AH... BEN İSTEMİYOR MUYUM SANIYORSUN AMA İNAN ÇOK KORKUYORUM!..

BEN TELLAK SERVİSİNDEN GELİYORUM YENGE. HAMAMDAN... İSMAİL BEY İSTEMİŞ. KENDİSİ NERDE.?

BANYODA SENİ BEKLİYO. SAĞDAN İKİNCİ KAPI..!.

ÇEMBERLİ TAŞ HAMAMI SERVİCE

2

NEREDESİN ULAN BU SAATLERE KADAR GAVAT?

KAVEDE OYUNA DALMIŞIM SEMİHA!..

YİNE Mİ TERSTEN BEDİA HANIM!?

AY ONUN BOYU BOSU DEVRİLSİN..!

Akşamsefası

karatan@leman.com.tr

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

Erdil Yaşaroğlu

ERDENER ABİ

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

PICTURES

CAN BARSLAN

ARADAN YILLAR GEÇER

kahve yine aynı kahve

TANIDIK DA YİNE AYNI TANIDIK-TIR

SELAMUN ALEYKUM BEYLER...BEN ÇIKTIM..!

AAA SAMİM ABİ..!

ABİİ GEÇMİŞ OLSUN...HOŞGEL-DİN YAA..!

SAMİM ABİ GEÇEN GÜN SENİN KOĞUŞ ARKADAŞLARIN-DAN BİRİ GELDİ..!

BİR MARİFETİN VARMIŞ...ONU ANLATTI..!

ABİ ŞUNU BİZE DE YAPAR MISIN?..

YAV GİDİN.. YENİ ÇIKTIK İÇER-DEN ZATEN...YİNE YAKMAYIN BAŞIMI..!

HADİ ABİ BE... BİŞEY OLMAZ..!

ULAN BU ÜÇÜNCÜ OLCAK...SİZ Mİ SALAK-SINIZ, BEN Mİ SALAĞIM BİLMİYOM AMA..EH BAŞLIYIM BARİ..!

ÇEEYN ÇEEEYN..! ÇENGİ ÇENKİ ÇEN..! ÇEEY...ÇEEYN..!

HEBEDİBİ DİBİ BİDİ HEBELE BİDİBİ DEBE..!

OOO!

ŞEBE DEBE DE BÜ BÜ DÜŞEBE DEP..!

HANİMİDİ BİDİNİ MİNİMA BADİ DİBİ HİNİ MİNİ HANİ..!

DÜMDENDOM.! GENÇLİK BANKACILIĞI..!

BRAVOOO!

YİHUOOO..!

ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK ŞAK

EH..! İŞTE YAPTIK.. YILLAR ÖNCEKİ OLAYI BİLİYORSANIZ SONU-CUNA KATLANACAK-SINIZ..!

BÖYLE NUMARALAR YAPARIM AMA, BURADA KALIR...KİMSEYE ANLATAMAZSINIZ...GÖRGÜ ŞAHİDİ BIRAKMAAAM...HAH HAHAHA..!

TAK TAK TAK TAK TAK TAK PAK TAK!

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

komikaze

Tüm hakları saklıdır. Copyright by Erdil Yasaroğlu

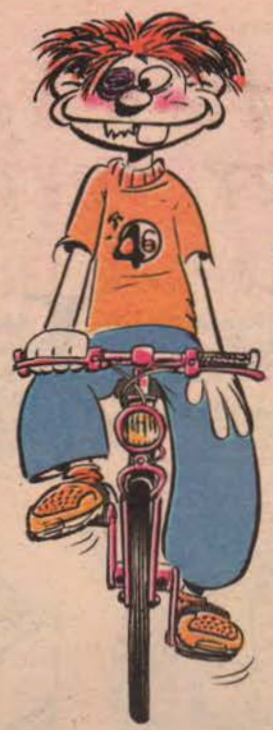

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

LeM

Karnenizi Baba

Adı/Soyadı:.....
Okul:.....
Sınıf:.....
Adres:.....
.....
Tel: ( ).....

Karnenizin kötü
fotokopisini LeM

Not: Karnede sahtecilik ya
Adres: İstiklal Cad. İmam

TAŞRADA SANSÜR HAZIRLIKLARI

Sinan Kara, Muğla'nın Datça ilçesinde yaşayan 11 yıllık gazeteci ve yerel "Datça Haber" gazetesinin sahibi... Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne uyum yasalarını gündeminde tuttuğu şu günlerde, gazeteci Kara, yaptığı bir haber nedeniyle yerel devlet tarafından öyle kışatıldı ki, bu baskının eşi, benzeri duyulmadı.

Kara, geçen Nisan ayında, Datça Haber gazetesinde, Kaymakam Savaş Tuncer'in "Köpeklerin denize girmesi"ni yasaklamasıyla ilgili bir haber yaptı. Bu haber çeşitli gazetelerde de alıntılandı. Kaymakam Tuncer, bunun üzerine Sinan Kara'yı, Basın Konseyi'ne şikayet etti. Konsey bu şikayeti yersiz ve önemsiz buldu.

Bu kararın ardından Kara'nın da hayatı kararmaya başladı. Veret bürokrasi, adliye ayaklandı. Kara hakkında, tam 18 dava açıldı. 4 milyar para cezası istendi. Hem de aynı gün.

1 Mayıs 2002: Evinin bir odasını, yerel gazetesinin idare yeri olarak gös-

Anlar... Uçup

Öylece duruyordum. Hayatın içinde, aşkının dışında, beni unutluğun, sevdanın deliliğinde yapayalnız bırakıp gittiğin günlerde... Öylece duruyordum. Hiç kımıldamadan. Gücüm yoktu hareket etmeye. D kadar çok acı çekiyordum ki nefes alıp vermek bile olağandışı bir mücadele gibiydi benim için. Hayatı evimin dışına, kendimi yıllardır gidip gelen sevdanın acımasızlığına hapsetmiştim. Öylece duruyordum sadece. Gözlerimi kapatıp, içimdeki yangını seyrederek... Geri dönmeni, beni bu kabustan öperek uyandırmanı, geçti, hepsi geçti, demeni bekleyerek, sanki asırlar boyunca... Hücreleri, bu sevdaya tanıklık etmiş milyonlarca sayısız an'a, anıya, geçmişe dağılmış yitik bir beden gibi... Alev alev yanan çırılçıplak bir ruh gibi... Öylece duruyordum sadece. Öyle incitmiştin ki gidersen, öyle yok saymıştın ki gerçekliğimi, hayatındaki varlığımı, geçmişimizi, bekletmek bile anlamını yitirmiştî artık... Dönüş yollarına arkandan aşılması imkansız duvarlar örerek gitmiştin sanki... Aleisecele, sanki kendinden ve geçmişinden bir an önce kurtulmak ister gibi bir kibrit ateşiyle yakıp gitmiştin ömrünü... Benim alevler arasında kaldığımı, orada öylece durup vefasızlığına, unutkanlığına, yabancılığına korkunç bir şaşkınlıkla bakakaldığımı, ömrünün alevleriyle tutuşup yanarak öldüğümü hiç farketmeden... Dönüp arkana bir kez olsun bakmadan, çığlıklarımı duymadan... Bırakıp gitmiştin beni...

Bense öylece duruyordum sadece. Alevlerin arasından gidişini seyrediyordum. Beni acımasızca ömründen silmeni seyrediyordum. İçimden ayaklarına kapanmak, beni bu alevlerin arasında yapayalnız bırakma, n'olur gitme, gideceksen bile hiç değilse ruhuna esir düşmüş kalbimi geri ver bana, hiç değilse geçmişimize sahip çık ve bana sevdamı geri ver, diye yalvarmak geliyordu. Yine de susuyordum. O korkunç tufanın içinde ne sesimi duyabilir, ne de alevlerin arasında eriyerek kaybolan yüzümü seçebilirdin zaten. Çıldırmış gibiydin. Hayatı ve beni yakıp gidiyordun.

Bense öylece duruyordum. Her şey anlamını yitirmişti çoktan. Bir kibrit ateşiyle yaktığın ömrünün alevleri ortasında duruyordum öylece... Bir gün ansızın gitmiştin işte. Ne anlamı olabilirdi ki nereye gittiğinin... O yağmurun kısa mı yoksa uzun mu sürecağinin ne anlamı olabilirdi ki... Ölmüştüm işte. Bir ölü için umut ne anlam ifade edebilirdi ki...

Sonra ne oldu bilmiyorum, ansızın koşmaya başladım çıldırmış gibi. Aklımın kontrolünü yitirmeye başladığım günlerdi belki de... Koştum , koştum geçmişe doğru... Yaşadığımız her anın içinden geçerek, sevdamla anlamlanan ömrümü geriye doğru yaşamaya başladım. Bir kibrit alevi yle yok ettiğini sandığım geçmişimizin peşinden... Sokaklar, sokaklar, sokakların peşinden... Evler, meyhaneler, kahvehaneler, kitapevleri, Boğaz'ın kıvrımlarında unutulmuş çay bahçeleri, sahil kasabaları, dingin sularda sonsuzluğa süzülen balıkçı tekneleri, motor sesleri, vapur düdükleri, martılar, çiçek kokuları ve çiçekçiden satın alınmış bir günün peşinde... Kurtulup bir sepetin içine konan ve bu sevdayı ölümsüz kılmak için saldanan o güle-

r'inpeşinden... Ki şiirler... Peçeteler ra yeniden düzelt araya getirilerek rında gün ışığına peşinden... Sonra lar... İnsanlar, do umursamaz kahka den... Gecelerin p Günlerin peşinde kadar hafif... Gün

Koştum, koştu dum bir an. Açtı buldum. Oradaydı seninle beraber. Bi za. Boş sandalyele taplar, izmarit dolu incecik dumanı üz hararetle... Konuşu gibi... Belki de san ra bile sanki birbi vardı paylaşacak... lacağa, meraklı ve pencerenizden bak boküştürdüğümüz tek vardı birbirimize Elindeki küçük de yine hayatımızı kar nüştürüyorduk. So ma değiliyordu du hen... Kapattım g kalbimden geçtim yüzümü yalayarak di. Sonra yeniden ta döndüm. Boşvr içinden geçip gitt maya devam ediy

Sonra günler g artık. Hayat bana Rutumsa kendi ya şinden o amansız Hiç ağlamıyordum kında değilkim. He nna?... Sonra kend "Mood For Love"... Kong... Festival gü Sonra açtım güzle let, gişenin önünd ışık gibi hızmeler rup ortaçağ şövalı yorsun. Çocuk gib öpücük konduruyo da, o en masum o önce yine böyle s randa olduğum ha şim demek ki... F

• 1 Haziran cuma ve 22 Haziran cumartesi günleri İsviçre'nin Zürih ve Basel kentlerinde... • K de yapılan Galata Şenlikleri ndeyim. • Hürriyet Tarsa, Turna Sesi, Söyleşi Müzik, Muhteşem bir albüm. • U

Akşam Sefası

...en kötü karneye bisiklet veriyor...

...nızdan Önce Leman'a gösterin

.....

.....

.....Zayıf sayısı:.....

.....

.....

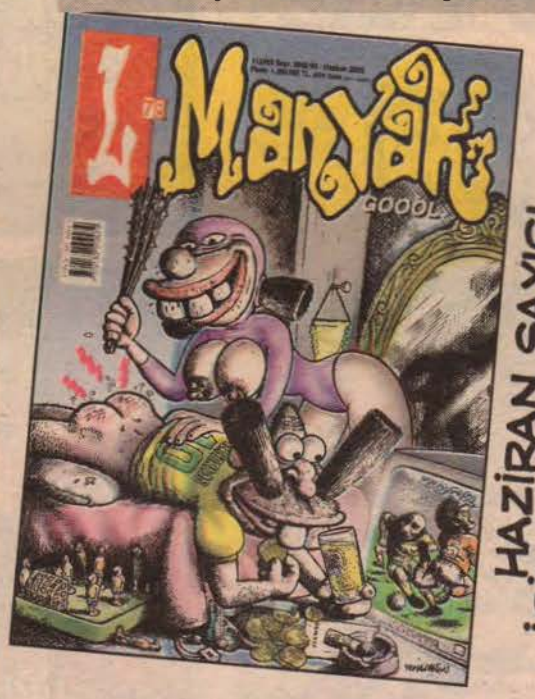
.....

...ğüne güveniyorsanız,
...n'a gönderin, bisikleti kapın.

...nayın kontrol edicez...
...dnan Sok. No:20 80080 Beyoğlu/İst.

Ayrıcana L-Manyak'da en kötü karneye tonla Scooter verecek. Ayrıntısı L-Manyak'ın Temmuz sayısında

HAZİRAN SAYISI İÇİN SON GÜNLER...

...diği için 13 ay hapis, 284 milyon lira para cezası...

1 Mayıs 2002: Yerel gazeteyi "takip defteri"ne işlemediği için 4 ay 15 ...ün hapis cezası...

1 Mayıs 2002: Amerikalı bir mankene, 1.dereceden sit alanı olan askeri bölge içinde arsa satıp, gerçek açığa çıktığı halde aldığı 68 bin doları iade etmeyen emlakçıyı tehdit ettiği için, tehdit suçundan 2 yıl hapis, 142 ...ilyon para cezası...

Ve buna benzer 15 dava. Şimdi bu davalar Kara'nın önünde duruyor!

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, Türkiye'nin insan hakları ihlalleri nedeniyle, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nce milyonlarca euro tazminat cezaları için, vergi icat etmeye kalkmadursun, Datça'da devlet, erkini kötü kullanıyor, basın ve ifade özgürlüğü örgütlü bir katliamla sansürleniyor.

Tüm medyayı, kamuoyunu halkın haber hakkını savunmaya ve büyük bir baskıyla karşı karşıya olan Datça Haber gazetesi ve gazeteci Sinan Ka...'yı sahiplenmeye çağırıyoruz...

LeMan

Gider Sanırdım...

...lar, öyküler, mısralar... Şiirler, şiirler, ...yazılmış, buruşturulup atılmış ve sonra, ...iş, önce yırtılmış sonra parçaları bir ...mla yapıştırılmış, defterlerin sayfalarına ...esret, saklı kalmış... Koştum şiirlerin ...ukları, sonra yüzler, sonra kalabalıklar, ...ahatlar, yaz geceleri kahkahalar, ...dar, şarkılar, şarkılar, şarkıların peşinden, ...ağmurlu, yıldızlı kimi zaman... ...ürşun gibi ağır, bir yaz mahmurluğu ...soluk almadan yaşanan...

...koştum geçmişe doğru... Sonra durdum. Kendimi bir kahvenin içinde ...örüyordum. Bir masada oturuyorduk ...n bakakaldım. Sonra yaklaştım yanına ...in biline oturdum. Masanın üzerinde kül tablası, bir şişe su ve iki sıcak çay, ...dile aşka doğru türlen... Konuşuyorduk ...duk... Sanki yıllardır birlikte değilmişiz ...a çok bunun için aşıktım. Yıllardan sonra...izi o gün tanımış gibi ne çok şeyimiz ...nki hayat denen o büyük karnavalli sonulu bir heyecanla aynı evin sardunyalı ...yormuşuz gibi... Sanki iki ayrı bedene ...ruh değilmişiz gibi... Ne çok şeyimiz ...tacak... Bir öyküden bahsediyorduk. ...notlar alıyordun bir yandan... Belki ki ...hanları olduğumuz küçük öykülere dönüşsüzün susuyorduk. Uzanıp dudaklarını ...ann. Kohen çalıyordu. Leonard Ko...imi... Bir an durdum. O an sen ve ben ...ip geçtiniz öylece, ılık bir rüzgar gibi ...anımda birisi, ağlıyorsun, neden, de...ip gözlerimi sürgünü olduğum hayaşdım. Anlar, uçup gider sanırdım. Biz ...bile onlar bıraktığımız yerlerde yaşa...uş meğer...

...ve sayısız geceler... Teslim olmuşum ...emrediyorsa onu yapıyordu bedenim. ...nında yaşıyor, dağılan parçalarının pe...şuya devam ediyordu soluk soluğa... ...ıki de hiç durmadan ağlıyordum. Far...ülüler nasıl hissedebilirler ki gözyaşla...bir sinemanın içinde buldum. "In The ...k Zamanı"... Wong Kar Wai... Hong ...i... Anılar, anılar, anılar... Çağrışımlar... ... Kendimi gördüm. Elimde bir çift bi...ni bekliyorum. Kalabalığın içinden bir ...bana geliyorsun. Sonra önümde du...ş gibi mağrur bir sevdayla elimi öpü...nıyor, boynuma sarılıyorum. Binlerce ...yüzüne... Oysa daha o sabah uykun...etimizde seni bırakıp evden çıkmadan ...dukla öpmüştüm seni... Seni hep yabiç bitmeyen bir özlem halinde sevmi...giyorum büyülenmiş gibi peşiniz...

...den... Hayranlıkla seyrederek sen... Ön sıralara oturuyorsunuz. Silinmiş, kimsesiz yüzlerin arasında perdeden yansıyan ışığın içinde gittikçe çocukluğunuza dönüşen o masum başlarınızı çok kolay seçebiliyorum. Siz filmi, bense sizi seyrediyordum. Yıllar önce yazdığım bir öyküyü anımsıyorum. Çocukluğunu bir yazlık sinemada senin çocukluğunla buluşturduğun o yazarken içimi çok açan öyküyü... İmkansız bir aşkı anlatıyor film. Bizimki gibi. Öyküler yazıyor adam. Kadın o öyküleri okuyor. Bir sır gibi yaşıyorlar aşklarını. Hayat aralarından aşılmaz bir sel gibi akıp giderken, onlar aynı dünyalarında birbirlerine hiç dokunmadan sevdalarıyla buluşuyorlar. Filmin sonunda adam bu sırrı Katmandu'da bir tapınağın duvarındaki küçük bir kovuğa fısıldıyor incelikle. Sonra o kovuğu toprakla kapatıyor. **"Geçmiş görebildiği ama dokunamadığı bir şey artık..."** diye bitiyor film... Görebildiği ama dokunamadığı... Bu cümle içimi yakıyor. Sizi orada öylece bırakıp, dışarı atıyorum kendimi. Dışarıda hayat devam ediyor. Oysa kapatmalıyım gözlerimi. Kapatmalı ve hayatın içinde yaşıyormuş gibi yapmalıyım. Yapamıyorum. Bir o yana bir bu yana koşturup duruyorum İstiklal Caddesi'nde. Nefes nefese kalıyorum. Yanımdan geçen insanların seslerini duyuyorum. **"Gördün mü, delirmiş gibi ağlıyordu"**, diyorlar uzak bir uğultuyla... Bir pasajın önünde duruyorum. Önümden insanlar gelip geçiyor. Belki burada bir süre beklersem görürüm seni. O kalabalığın içinde, akan insan selinin arasında belki sen de varsındır... Olamaz mı... Yarına gelemesem de, bir an seni görebilirim belki... Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum... Yavaş yavaş ayaklarımın ağrıdığını hissederek kendime geliyorum. Kaç saat geçmiş kim bilir. Kapanıyor gözlerim, işte yine hayatın içindeyim. Delirdiğimi orada öylece bırakıp, kalabalığa karışıyorum.

Beni aradığında n'olur anlamaya çalış, seviyorum onu ne olur affet beni, diyorsun... O anda eğer gözlerim kapalıysa ve hayatın içindeysem açıp telefonu başka bir sesle konuşuyorum seninle. Seni görmek istemediğimi, artık her şeyin bittiğini, senden vazgeçtiğimi söylüyor o ses... **Nolur bir daha beni arama, eğer beni gerçekten sevmeye devam ediyorsan koru beni kendimden, çık hayatımdan, seçimimle mutlu ol, unut beni**, diyor... Özleminle içime döndüğüm, hayattan koptuğum, bir kibrit ateşiyle yakıp ruhumun alevlerine dalıp kaybolduğum anlarda ise, sabırla, hiç durmadan çaldırdığın telefonumu açamıyorum bile... Sana oyun oynamak için değil, istemsizce...

Sokaklar, sokaklar, sokaklar... Meyhaneler, unutulmuş karanlık ve izbe pavyonlar... Fahişeler, transeksüeller, alkolikler, kayıp insanlar... Neden seviyorum seni? Etrafımdaki herkes burjuva özlemlerle kendini hayat sandıklan parlak ışıklarla kandırırken, maddi tatminlerin peşinde, aslında ruhlarındaki boşluğun içinde kayıp olduklarının hiç farkında olmadan bomboş yaşarken sen bana onların hiç bilmedikleri, durup bir kez bile merak etmedikleri, dışladıkları, yok saydıkları bir dünyanın kapılarını araladığın için mi? Seninle karanlık sokaklarda, karanlık yüzlerde aradığımız öykülerle hayatın anlamının peşine düştüğümüz için mi? Ansızın yüreğin insemalarında çakan o şimşek sahte parlaklığıyla aslında seni de o yok sayanların ve ruhlarındaki boşluğun farkında olmayanlar...

...nın arasına düşürmedi mi? Sen yoktun ve çoktan unutmuştun belki... Ama ben yine de o karanlık sokaklarda tek başıma yürüyordum. Tuhaf ve kitsch bir pavyonun önünde durdu ayaklarım. Üzerinde abartılı neonlarla "China Town" yazıyordu. Kapıda gördüm ikimizi. Görevliye benim Fransa'dan gelmiş bir sosyolog olduğumu ve yaptığım araştırma için mekanlarını görmek istediğimi söylüyordum. İkimiz de sarhoştuk. Ben kendimi tutamayıp gülüyordum. Sense durumu idare etmek için adama, tuhaftır Türkçe'yi çok iyi konuşur, diyordun. Elimde tek bir gül vardı. Sevgililer günüydü. Peşinizden içeri girdim. Salon bomboştu. Sevgililer gününde sizden başka kim gelirdi ki öyle bir yere. Hepsi birbirinden güzel Rus kadınlar boş pistte tuhaf bir aynanın önünde hiç gülümsemeden dans ediyorlardı. Kötü sesli bir şarkıcı orgla korkunç şarkılar söylüyordu. Herkes size bakıyordu, servis yapan garsonlar, dans eden kızlar, şarkıcı... Belli ki bir anlam veremiyorlardı oradaki varlığınıza. Sizinse dünya umurunuzda değil gibiydi. Sonra bir peçeteye uzandı elin. Belki binlerce kez tekrarladığın bir ritüel gibi kalemini cebinden çıkardın. Kalondan bir yudum aldın. Sigaranı küllüğe bıraktın. Bir şiirdi yazdığın. Uzatıp bana verdin. Peçetenin üzerinde **"Kimsesizim benim..."** yazıyordu... **"Kimsesizim benim, yine seninle geldi hayat..."** Gözlerimden süzülüp peçeteye damlayan mutluluk gözyaşlarıydı. Boynuna sarıldım. **"İşte seni bunun için seviyorum..."** diye fısıldadım... **"İşte bunun için..."** Sizi orada öylece bırakıp giderken kanatırcasına sıkıştığım avuçlarımda o şiiri yazdığın peçete vardı...

Şimdi yeniden açtım gözlerimi. Evimdesin. Karşımda duruyorsun. Gözlerinde seni uğurladığım o günden saklı kalmış bir mavi suçluluk... Gözlerinde parçalanmış hayallerini istemeden kırılmış bir oyuncak gibi saklamaya çalışan masum bir çocuk... Gözlerinde gittiği o uzak yollardan geri dönmüş bir yolcunun yorgun pişmanlığı... Açtım gözlerimi. Aylardan sonra... Her günü sanki yüzyıllar gibi geçen... Yarım kalmış bir aşk öyküsünün içinde yazarın tarafından terkedilmiş ölü bir sevda kahramanı gibi açtım gözlerimi. Öylece karşımda duruyorsun. Uzatıp ellerimi dokunuyorum sana. Ölü yüreğimi varlığına inandırmak için. Sensizlikten delirliğin sınırlarında dolaştığım o gecelerdeki gibi hayalin mi yine karşımda duran?

Gözler ellerin değil mi?... Ürkek bir martı gibi hep çaresiz... Hayatla ölüm arasında sessizce kanat çırpıp duran... Bu senin kokun değil mi?... Acının hanyla kavrulmuş sıcacık bir ekmeğin huzur veren kokusu gibi... Hayata hayretle bakan bir bebeğin savunmasız ve masum kokusu gibi... Issızlığın ortasında kendisiyle konuşan rengarenk bir sevda çiçeğinin çıkardığı aşk kokusu gibi... Ömrünü bitmeyen bir aşk şiiri gibi yaşayan aşka ve acıya sevdalı bir yüreğin yanık kokusu gibi...

Bunlar senin gözlerin değil mi?... Okyanus diplerinde gizemli bir ışık gibi peşine düşüp derinliğine sarhoş olduğum... Ruhumu ömrümden uzağa düşüren, beni hayattan koparıp içine hapseden, bu hayat gibi sevdalı, bu ölüm gibi huzur veren gözler senin gözlerin değil mi?... Sen misin bu yeryüzü meleğim?... Sen misin bu?... Bu defa gerçek misin?...

Ağlıyor muyum? Farkında bile değilim. Hem bir ölü ağladığını nasıl hissedebilir ki?

cezmier@leman.com.tr CEZMİ ERSÖZ

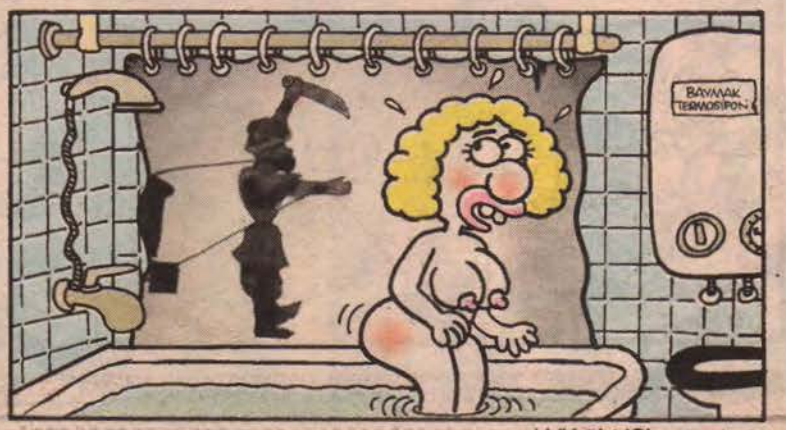
Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

...27 Haziran pazartesi günü saat 15:00-19:00 arası K.Marks Fatih-Sen'deyim. Hakimler Cad. 22. Sok. Boyar Apt. Kat:2 No:6 * İstanbul Galata. 30 Haziran pazar günü saat 17:00-19:00 arası Galata Kulesi'nin çevresinde... Cenaz. ağa Bozak apt. mektu.BU Emo Müzik Yapım.* Özgür Yaşar, Özgürce, Şiirler. * Üniversitede okuyan ihtiyaçlı gençlere yardımcı olmak istiyorsanız 0533 447 70 25 nolu telefondan Lütfü Oflaz ile irtibat kurunuz..

kirikleblebi@leman.com.tr

BENİM GÜZEL KAR—IM..!

GALİPTEK'İN

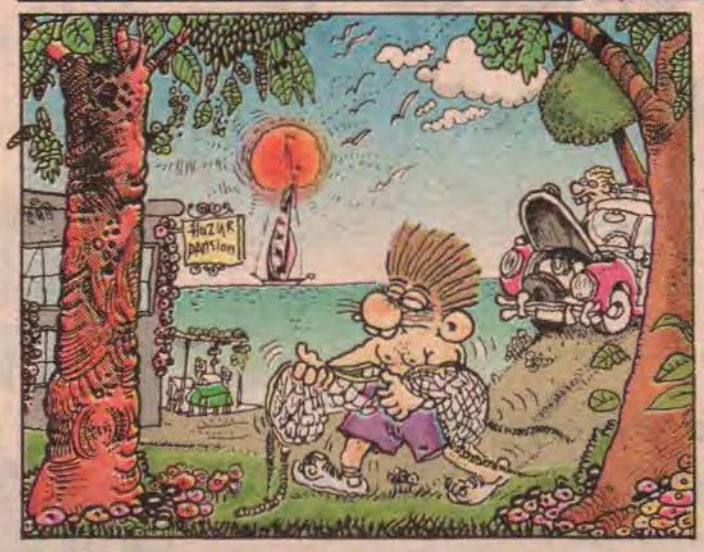

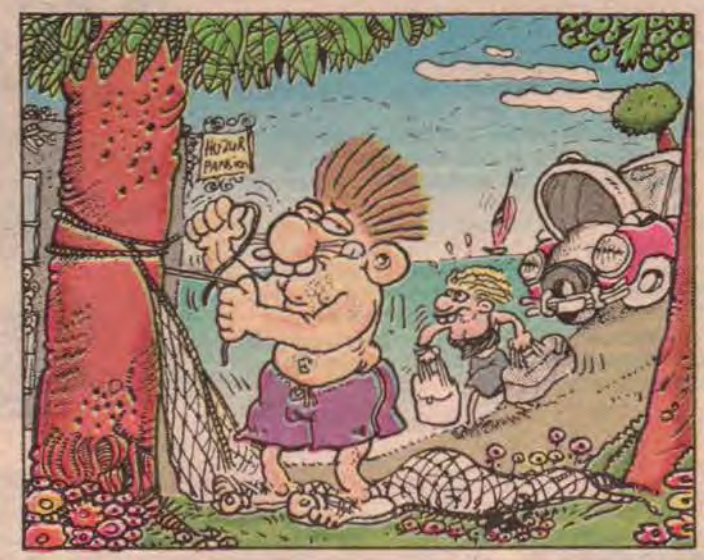

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

Devamı Karşı Sayfada

Aksamsetast

İki Resim Arasındaki 7 Fark

Mahir Kibar Adamı & Arko Adamı

1. Mahir Kibar adamını tanıyan insan yok denecek kadar azdır, belki de yoktur... **Arko adamını herkes tanır!..**
2. Mahir Kibar adamı 'bizden biri gibi' olsun diye evrensel ölçüleri ıskalamış bir makuldur... **Arko adamı, herkese eşit mesafede duran evrensel bir dosttur, küresel bir abidir!.**
3. Mahir Kibar adamı, ne gülen ne de somurtan haliyle can sıkıcıdır... **Arko adamı ışıl ışıl gülümsemesiyle sempati yaratan bir pozitif elektrik sahibidir...**
4. Mahir Kibar adamı yorgun ve yılgın görünür, içe dönük izlenimiyle beraber biraz da keder verir. **Arko adamı dinç ve dinamik görünür, dışa dönüklüğü kitleye moral aşılar!..**
5. Mahir Kibar adamı enerji almaz ve vermez, pasifizmini 'mazbutluk' kılıfında saklar... **Arko adamı enerji alıp veren sosyalitenin figürüdür, akıllı bir aktivite içindedir!..**
6. Mahir Kibar adamı, mizah dergisi tarihinde hiçbir köşenin simgesi olamamıştır... **Arko adamı, yıllar yılı Kırık Leblebi köşesinin tepesini süslemiştir!..**
7. Mahir Kibar adamı, yıllar önce bir berberin rafına dikkatlice bakmasam haberim olmayacak bir figürdür!... **Arko adamını dikkatsizler de bilir!..**

(Haftaya: Barbie & Rezzan!)
vo@leman.com.tr

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

OĞUZ ARAL yıllar sonra 22 Mayıs tarihli Hürriyet'te gözümü morartanın kendisi olduğunu itiraf etti

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Belirsizliğin süresi belirsiz!

Ecevit'in de, ülkenin de durumu belirsiz; belirsizliğin ne kadar süreceği de belirsiz!

Zaten Kemal Derviş de son açıklamasında belirsizliğin sürmesinin ekonomiyi sürüncüreceğini söylüyor.

Bu arada dernekler, sendikalar, muhalefet partileri gibi kuruluşların genel başkanları "Ecevit çekilsin" kampanyası yürütüyor.

Ancak "Ecevit çekilsin" diyenlerin hiçbiri de koltuklarından çekilmiyor.

Örneğin "Ecevit çekilsin" kampanyasını yürütenlerin başında Sağlık-İş Genel Başkanı Mustafa Başoğlu geliyor.

Ama kendisi 41 yıldır Sağlık-İş Genel Başkanlığı koltuğunda oturuyor.

41 kere maşallah bir gün çekilir inşallah!

Mustafa Başoğlu gibi Metal-İş Genel Başkanı Mustafa Özbek de "Ecevit çekilsin" kampanyasında başı çekiyor.

Ancak Mustafa Özbek de 30 yıldır Metal-İş Genel Başkanlığı koltuğundan çekilmiyor.

Teksif-İş Mali İşler Başkanı İbrahim Yalçınoğlu 36 yıldır, Deri-İş Genel Başkanı Yener Kaya 28 yıldır, Çimse-İş Genel Başkanı Tamer Eralan 21 yıldır, Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral 19 yıldır koltuklarında oturuyor.

Demek, parti gibi kuruluşların başkanlarını hiç saymıyorum; çünkü onlar koltuklarından ancak ölüm ayırıyor!

Onlara "çek arabam" denmedikçe de o kuruluşlarda başı çekecekleri anlaşılıyor.

Elbette Ecevit yerini genç bir insana bırakıp çekilmeli.

Gerçi Rahşan Ecevit "çekilmiyoruz" diyor; ama bilmeliler ki artık hiç çekilmiyorlar!

Böylesine yaşlı, sağlıksız bir başbakan, böylesine genç, dinamik nüfusa sahip bu ülkeyi çekemiyor.

Bu ülkeyi çekecek lokomotif olamıyor.

Ne var ki Ecevit'le birlikte yaşı, içi geçmiş, işi bitmiş tüm dernek, sendika, parti gibi kuruluşların başkanları da çekilmeli.

Yerlerine genç insanlar gelmeli.

Ama onlara "çekil" dediğinizde ya "beni çekemiyorsunuz" yanıtını alıyorsunuz, ya da "çekildim, yüz kilo geldim" cevabıyla karşılaşıyorsunuz!

Herbiri yüz kiloluk yüzsüz onlar!

Anlaşılan Türkler ikiye ayrılıyorlar.

Kefenleriyle gömülenler ve koltuklarıyla gömülenler!

Akşamsefası

YAZ SEZONUNUN AÇILDIĞI ŞU GÜNLERDE POPÇULARDAN NAKARATLI ŞARKILAR ÇIKMAMASI PLAJ VE OTEL SAHİPLERİ ARASINDA TEDİRGİNLİK YARATIYOR SAYIN SEYİRCİLER..!. HER SENE SEZONA ON-ONBEŞ HAREKETLİ VE NAKARATLI ŞARKIYLA GİRİLİRKEN BU SENE BİR KAÇ ŞARKIYLA YETİNİLMESİ PLAJ VE OTEL SAHİPLERİNİ YOLLARA DÜŞÜRDÜ SAYIN SEYİRCİLER..!. BU DURUMUN DEVAM ETMESİ HALİNDE OTEL VE PLAJ SAHİPLERİ YABANCI MÜZİK ÇALMAKLA TEHDİT EDİYORLAR..!.

KARDEŞİM, BENİM OTELİME YERLİ TURİST GELİYO... E HALİYLE OYNAK ŞARKI İSTİYOLAR TABİ... BEN ŞİMDİ NE ÇALICAM BU İNSANLARA?.

BEACH SUN BOK CLUB

BU SENE BENCE Bİ TEK EBRU DÜNDEŞ'İN "AKILLI OL SENİN AKLINI ALIRIM" ŞARKISI VAR... OTELDE ONU DİNLETİYORUM..!.

MUSTAFA SANDAL "PAZARA KADAR DEĞİL MEZARA KADAR" DİYE BİR ŞARKI YAPTI AMA YİNE KURTARMIYO.!

NAKARATLI OYNAK ŞARKI YAZIN!

AĞIR VE HÜZÜNLÜ ŞARKILAR İSTEMİYORUZ

PLAJDA NE DİNLİCEZ MÜŞTERİ. VE?

RESORT HOTEL

DELİCEVAT

GÖKHAN DABAK

ÜÇ KERE ÜÇ DOOKUZ, BEŞ KERE BEEŞ YİRMİ BEEŞ..!.

İYİ UYKULAR SAYIN KENDİM..!.

SANA DA CEVAT AABİ..!.

HORRNNZZZ!..

agdabak@leman.com.tr

devamı haftaya...

ABİ İKİ YÜZ DOLAR BOZDURACAM AMA, BUGÜN İNERMİ ÇIKAR MI N'OLUR?. HAYBEYE BOZDURMAYALIM PARALARI?

BAK BİR SAAT SONRA BİRİSİ HASTANEYE GİDER, DİĞERİ AÇIKLAMA YAPAR, BİR BAKMIŞSIN DOLAR İKİ KATINA ÇIKMIŞ... TERSİ DE OLABİLİR TABİİ... GARANTİ VEREMEM.' PİYANGO!

DOLAR	
ALIŞ	1.400.000
SATIŞ	1.565.000

BEN İYİSİ Mİ AKŞAMLUSTU GELEYİM!.

BANA KALSA HİÇ GELME BURALARA DERİM!.

KAAN TEM

kaanertem@leman.com.tr

EHÖÖRRK!..EH ŞENOL GÜNEŞ... ÖHH!' KARİZMA SIFIR..!. EÖÖH!' KALECİDEN ANTRENÖR OLUR MU, OLUR?. EÖÖRK!' YILLARDIR SAÇ BİÇİMİNİ BİLE DEĞİŞTİRMEDİ..!. HEHÖRRÖĞ... ŞENOL GÜNEŞ'LE BU KADAR... EHÖÖRK!..

SPOR SERVİSİ

TV RÖPORTAJI

MAK LE

AYLİN HANIM HER SENE TATİL İÇİN BİR HAFTALIĞINA BİR TON PARA ÖDEDİĞİM SİZİN O PİS OTELLERİNİZDEN, TATİL KÖYLERİNİZDEN, AÇIK BÜFELERİNİZDEN ANIMASYONLARINIZDAN ARTIK KURTULUYORUM ANLADINIZ MI?. BUNDAN SONRA KENDİ TATİLİMİ KENDİM YAPICAM..!. ÖZGÜRCE HİÇ BİR YERE BAĞLI KALMADAN!..

TURKEY

İSTEMİYORUM KARDEŞİM.. SİZİN O DÖRT DUVAR OTELLERİNİZE TIKILMAK İSTEMİYORUM.'

BAK BAK, BAAAK!..BAŞKALDIRI HAA?. GÜZELİM SEN YOL BİLMEZSİN, İZ BİLMEZSİN!..SENİ KURTLAR KAPAR SONRA DAĞ BAŞLARINDA..!. AMA İSTERSEN ELİMDE ÇOK GÜZEL BİR PAKET VAR...

BAK ÇOK GÜZEL... ALTI GÜN, YEDİ GECE, HERŞEY DAHİL ALANYADA, FİYATI DA ÇOK MAKUL..!

BODRUM

BE...BEN... ŞEY.. YANİ... BİR BAKALIM NASIL ŞEYMİŞ..?!

HAH ŞÖYLE!..NE ÖYLE ÖZGÜR TATİL, MÖZGÜR TATİL...HİÇ YAKIŞTIYOR MU SENİN GİBİ BİRİSİNE..!

Akşamsefası

guverfeyhan@hotmail.com

Bayır Şiiri

Feyhan Güver

SELÇUK ERDEM

selcukerdem@leman.com.tr

Aksamsetasi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

ŞİİR DÜNYASI, GLOBAL TAD VERİSİ...

IŞIKLI OYUN, PIRILTILI RİCA..!

- Alo sevgilim,canım tatlım...
- Efendim sevgilim bir tanem..!
- Nasılsın, hos musun?..
- Teşekkür ederim ,sen nasılsın?.
- Bak yavrum bu sekilde bir konuşma ileriye götürmez bizi ,ayrıca vitamin ve mineral içeren gliko asitler vardır...
- Gliko asit neymiş yaa?..
- Eeee?!

●CİESEM ENVER ve MACERALARI...

●DEPLASMANIN ÇOCUĞU ÖZALP..!

●GÖÇMEN KUŞU NUHSAL ve TELİN ÇOCUĞU SELO..!

●Arzu Çağlar "İnleyen nağmeler" Kitapçılarda..!..Alan alır ve okur...

AHMET YILMAZ 2002

Akşamsefası

AYRINTILAR

METİN FİDAN

Dar, ıssız bi ara sokağa girdiğimde, koltukaltlarımı kontrol ettim. İkisi de yerindeydi. Sadece, bi tanesi hafifçe terlemişti. Çaktırmadan, bi selpak sokup kuruladım. Elimdeki mendile baktım, pek bişey yoktu. Sonra, küçük ara sokağın bitimindeki apartmanların pencerelerine göz attım. Yansıma yapan bir camdan, veya tüllü bi mutfak penceresinin ardından beni izleyen var mı acaba, diye geçirdim içimden. Hoş bi görüntü sunduğumu söyleyemezdim. Ama en azından kıçımı kaşımamış ya da şeyimi düzeltmemiştim.. Öteki elimdeki kıymalı pidenin son parçasını ağzıma tıkıştırıp, caddeye çıktım. Peçete de vermişti pideci; yürürken güzelce dudaklarımı sildim, dişlerimin arasındaki kıymaları aldım. Sonra peçeteyi iyice buruşturup, tortop yaptım. Ellerim tamamen dolmuştu. Bir sigarayı tutuyor, ötekinde tortop-peçete ve kibrit kutusu var; ceplerim ise daha berbat! Diğer koyu renkliyi hallettim de, şu beyaz kotun ceplerini dikmeye bi türlü fırsat olmadı. O yüzden, -içine kimliğimi filan da koyduğum telefon fihristini, selpak pakedini, tükenmez kalemi ve not kâğıdını, aynı kıç cebine yerleştirdim tıka basa. Kıçımın o kısmında farkedilir bir şişkinlik olduğunu sanıyorum. Diğer arka cepte ise, bir bilgisayar disketi, buruşturulmuş kağıt paralar ve metal bozukluklar, sigara pakedi, iki tane de naneli ciklet var. Kıçımın bu kısmı da yeterince şiştiğinden bir denge kurulmuştur herhalde. Ön tarafa gelince; sadece o küçük çakmak cebi dolu; ev anahtarları var. Kibriti de bazen onun yanına sığdırıyorum, olmazsa elimde tutuyorum; böylece arasıra sallayıp şıngırdatma fırsatı da doğuyor. Aslında, tişörtümün yaka cebi boş boş bekliyor öyle; fakat oraya bişey koymak istemiyorum. Çünkü ağır bi madde o kısımda hemen potluk yapıp, cebi aşağıya sarkıtıyor; elbiseyle beraber tipim de biraz daha kayıyor. Bazen market fişini, not kâğıdını filan koyuyorum oraya.. Belki, şu 'fruibeg' denen bel çantalarından almalıyım. Evet, belki almalıyım. Geberip gidicem ve hayatımın son anlarında binlerce 'belki' gözümün önünde uçuşacak! Caddeden geçen bir arabaya yol verip, bit-pazarı alanına girdim.

Kenarda, çingeler tezgâh açmıştı. Bi yığın, abuk sabuk şey. Yine de şöyle bi göz attım önlerinden geçerken. Hattâ eğildim, bazı parçaları elleyip dokundum. Bazen işe yarar şeyler olabiliyor; sağlam bir elektrik düğmesi almıştım bi keresinde; bi tane de.. (bu kısma ilginç bi eşya yazabilmek için bayağı düşündüm ama aklıma başka birşey gelmedi. -Elektrik düğmesi de yeterince ilginç değildi zaten- Hem niye ilginç şeyler yazmaya çalışıyorum ki; sıradan, basit bir gün daha işte! Belki, dağınık travesti'den bahsedebilirim biraz. Pazarın içeri kısımlarına girince, ona yine rastladım. Buranın devamlı müşterilerinden. Satıcılar ve başka devamlı müşteriler de onu tanıyor. Kış aylarında, kirli ve yağlı mantosuyla dolaşır. Pek traş olduğu da söylenemez. Gerçi bazen aynı tezgâhtan alışveriş ettiğimiz anlar oluyor ama, yüzüne dikkatli bakmadım hiç. Kumaş pantolonu genelde buruşuk, ve kılı bileklerinde berbat bilezikler var. Kendine bakmayan erkek gördüm, kendine bakmayan kadın da gördüm; fakat kendine bakmayan bir travesti, duble bakımsız oluyor haliyle. Rahatsız etmiyor fakat çevreyi. Sakince tezgâhlara göz alıp, eski vazo, deodorant şişeleri, dantelli şapka gibi şeyleri inceliyor genelde., Yanından ayrılıp, ilerideki, yaşlı kadının tezgâhına yürüdüm. İki tane küçük yastık almıştım ondan bi ara. Bu kez, ilginç bişey göremedim. Bit-pazarının garip bi tarafı da bu zaten: Hayatının en ilginç eşyasına rastlayacağına inanarak, o duyguyla gezmiyosun bazen. Bir arkadaşım, -şu eski pembe panter oyuncağından- görünce alıver demişti. Ama şimdilik göremedim.. Sonra, almam gereken başka bişeyi hatırladım:

Banyodaki küçük ayna, yere düşüp çatlamıştı. Yenisine, ve biraz daha büyüğüne ihtiyacım var. Çıkıştaki, 'ne alırsan bi milyon lira' tezgâhlarından birine uğradım. Fakat aynaların hepsi dandik şeyler; tişörtümün ucuyla silinse de, yine de iyi yansıtmıyorlar. Kenarlarından camı tutan plastik şeritler, sıyrılmış, yerinden oynamış; ayrıca küçük çizikler var. Aslında evdeki, kapı kenarında asılı duran aynam çok nefis. Markası bile var. Kalın, taş gibi bişey, ve arkasında: 'chanel-paris' yazıyor. Vay be! Niyeyse, neyin aynasıysa? Pazarda, bi hurda tezgâhından almıştım.. Ama şu ince ve plastik çerçeveliler, harbiden berbat. En az çizikli olan bi tanesini seçip, poşete koydum.. Bir an önce eve gidip kontrol etmeyi, banyodaki yerine asarak, kendime bakmayı istiyordum. Burda da biraz bakım ama, bakalım ordan nasıl görünüyorum?.. Önce durumcu, bi ara internet kafe, sonra normal kafe, ardından yine durumcu gibi bişey otan, bi türlü asıl kiracısını bulamamış köşedeki dükkânın yanından geçip, karşı sokağa girdim. Yakalaşık, yedibinbeşyüzellinci defadır bu sokaktan geçiyorum; ama yine de hoşuma gider, en nefis hayâllerimden bikaçını, burdan yürürken kurarım. Çünkü bu sokakta, neredeyse hiç kötü bişey yaşamadım. Ne bir araba su sıçrattı, ne bi kedi ölüsü gördüm, ne bir kadınla sıkıcı yürüyüşler yaptım, ne de ayağım filan burkuldu. Üstelik, bitiminde, ucuza peynir satan bi dükkân da var! Belki uğrar, yarım kilo alırım.. Eğer, 'şu nasıl, yağlı mı' diye sorarsam, uzun, dev bir bıçağın ucuna saplanmış minik bi peynir parçası uzatacaklar. Onu oradan, bıçağın tam ucundan, ufalayıp düşürmeden almak da bayağı bi hüner gerektiriyor. Ve bazen, peynir tadan yerine, dev bıçağı tutan olmak geçiyor aklımdan.

LeMan MİZAH DERGİNİZ
OKUR mektupları
İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Selam

Benim için "önceler" ve "sonralar" var. Paylaşmak istedim. Belki de bir "siyasi kimlik arayışı"nın son aşamasıdır bu!..

Ben küçükken, "Merhaba" komünist selamıydı. Küçüktüm, etrafımdaki büyüklerden başka bilgi, görgü ve fikir kaynağım yoktu. "Selamınaleykümler", tek selamdı. Merhabayı komünistler kullanırdı. Komünistler, solcuydu, allahsızdı, vatan millet düşmanıydı, bölücüydü, teröristi, "katil vatip"ti. Ve komünistler kullandığı için, "Merhaba" diyemiyordum. Alâkasının olmadığını görmek için, büyümeyi beklemek zorundaydım. "Fazla sorma, fazla okuma" felsefesiyle büyüdüm. Aman! Komünist momünist olurdum sonra. (Burada bu dayatmaların sahibinin, annem ve babam olmadığını belirtme ihtiyacı hissettim)... Mahalle aralarında daha küçükkene "Oğlum uyuyun siz, Türkiye'yi Atatürk kurtarmamış, askeler kurtarmış, dedem söyledi" konuşmaları hala çınlar kulağımda. Ne olacaktı ki?! Puzzle tamamdı işte. Komünistler ve Atatürk. Düşman belliydi. Ve maalesef, bu körlükle meslek hayatına atılana kadar sürdü. Sağcıydım ben. Sağa neydi? Herhalde dinin ve vatanını seven demekti. Solcular! Onlar vatan hainiydi. işte bir örnek: Nazım Hikmet...

'98 yılında solla, sevgilimin arkadaşlarından biri sayesinde tanıştım. Sanırım aleviydi. Bir de ateist. İkisi bir arada nasıl oluyor, ben de anlamamıştım. Sonuçta bu kişi hiçte öcü gibi değildi. Huysuz, aptalca, gıcık, vatan hainı, düşmanı vs. değildi. Bir komünistin aynı zamanda ateist olmasının, her zaman rastlanılan bir şey olmayacağını, onun arkadaşlarından öğrenmiştim. Sol görüşlü arkadaşlarla iyi ilişkilerim olmuştu bir sağcı olarak. Bu arada benim gözümde sağcılık hala "vatanı ve dini sevmek" idi... Üniversite bitipte Erzurum'a, (Erzurum'a olan nefretim, ayrıca başlı başına bir kitap konusudur. Yaza yaza bitiremem hatta...) döndüğümde, ben yokken işe başlamış bir solcuyla daha tanıştım. E bu adam cuma namazına gidiyordu! Nasıl olurdu? Sonra arkadaşlığım ilerleyince, onun kitaplarını okumaya başladım? Alay da ediyordum; "Bunları mı okudun da komünist oldun lan" diye.

Sonuçta bir süreç beni bu mektubun başına oturttu. Şu an "sağcıyım" demiyorum. Son elli yılda vatanı kim soymuşsa, "sağcılık" kisvesinde soymuş. Ama solcuymuş. Aslında hangisi olduklarını anlamak da pek mümkün değil. İşlerine gelince sağcı, gelmeyince solcu. Darbeler, komutan çevrelerinin aldıkları doyurucu pasta paylaşımı, ama yenmiş yenmiş bitirilememiş bir ülke duruyor karşımda. Siyasetçilerin hiç birine güvenmiyorum.

Bir tezim var benim. Bu ülkeyi bir siyasetçi DÜZELTEMEZ. Siyaset düzeltemez. Bir de derin derin devlet çıkıyor karşımıza. Bir devrim lazım derim ama, devrimci miyim, ona tam karar veremedim. Ülkede bunu destekleyecek, bilinçli bir kitlenin varlığından şüphe duyuyorum. Hepimiz bir koyun sürüsüyüz ve ustalıkla, çobanlarımız ve köpekleri tarafından güdülüyoruz... Ne güzel!! Hiç sesiniz çıkmıyor. Arada başını çıkaran ve "mee" diyenler, hemen yakalanıyor, bir güzel yeniliyor afiyetle... Şimdi millet açlıktan ölmeye başladı, insanlar sadece BBG daltamalığı için birbirlerine giriyorlar. Show Haber bülteni Filistin düşerken, hangi mankeni hangi şarkıcılar sıradan geçiniyor habenini yapıyor Başbakan Filistin'i kınıyor, İsrail'e başsağlığı diliyor, bir parti "türbanı çözeceğiz" diye girdiği hükümette, gerçekten genç kızlarımızın başındaki türbanı çözüyor. Çocuğuna süt bulamayan kadın kendini asarken, televole beyinli bir manken mi şarkıcı mı nedir artık, süt banyosu yapıyor diyecem ama boşverin gitsin. Kimsenin tınladığı yok zaten. Haberlerde izliyoruz ve "vah vah" diyoruz. Haberlerden sonra magazin programlarını izleyerek tekrar canavarlaşıyoruz... Her yerden örü kapanmış bu gençlik neyi bekler bilmem. "Vatan, millet, sakarya" ama nereye kadar. Yakında o da kalmaz...

Politikayı anlamadınız mı hala? Güneydoğu'da bir köyün bir derenine ya da köyden geçen bir nehre köprü yapamayacak kadar aciz mi bu devlet? değil! O zaman bu ne demek oluyor? Bence, "Sizi gözden çıkardık, defolun gidin" anlamına geliyor. E bunca şehit! Niye öldüler? Ama niye!.. Sen orada yaşayana böyle davranırsan, o adam dağa çıkmaz mı? Ben olsam ben de çıkarım. En koyu milliyetçiye yapsınlar bunu o da çıkar.

Bu zihniyet vatanı seviyor da, Nazım Hikmet mi vatan haini oluyor? Bence Nazım da iki tarafın kavga konusu olarak çok büyütülüyor. Sağ da sol da direk onun adına oynuyor. Ben Nazım'dan nefret etmiyorum ama delice sevdiğimi de söyleyemem. Solu tanımamda, kitaplarını okuduğum arkadaşımdan sonra (yine onun tanıştırdığı) Leman, yavaşça ve derin bir etki sahibi. Muhalifliğiniz, cesaretiniz hayranlığımı kazandı. Hep yazmak istedim size, işte şimdi yazıyorum. Gerçi iki sayfa oldu. Önce Selçuk Erdem, sonra Erdil Yaşaroğlu, sonra Cezmi Ersöz, sonra da Nihat Genç... Nihat Genç benim idolüm. Yüzlerce, belki binlerce gencin olduğu gibi. Önce ona yazacaktım ama bir türlü yazamamıştım. Bu arada onu sevdiğimi de söylemek istedim.

İçimdeki koyunu fırlatıp atan, muhalif ruhumu bana hediye eden Leman'a çok teşekkür ediyorum. Mektubum bitmek üzere. Ama ben halâ siyasi kimlik arayış sürecinin son aşamasına gelemedim. Sağcı olmadığımı biliyorum, çünkü sağcılık, "vatanı ve dini sevmek" değil galiba. "Solcu değilim" de demiyorum. Solculuğun "vatan ve din" düşmanlığı olmadığını biliyorum. Hatta çalıştığım yerdeki solcu arkadaşın, vatanın, dairenin %80'ini oluşturan ülkücülerimizin çoğundan daha fazla sevdiğini, dinini %90'ımızdan daha fazla bildiğini de söylemeden edemiyorum. Solculuk dine biraz uzak ama dinsizlik değil.

Celalettin B.

Selam

Leman'la tanışalı çok uzun zaman olmadı ama burdaki dostluk bağına o kadar çok alıştım ve sevdim ki... hemen paylaşmak istedim sizinle bugün hissettiklerimi.

Bugün sınavdan çıkacak bir arkadaşı okulun kapısında bekliyordum. Yanımda diğer bölümden arkadaşların oluşturduğu bir grup sohbet ediyordu. Birden yanlarına ayakkabı boyacısı bir çocuk geldi. Hani küçücük omuzları sanki dünyayı taşıyormuş gibi çökmüş, gözleri daha o yaşında dünyanın tüm pisliğini ve olumsuzluğunu görmüş gibi yorgun bakan o çocuklardan biri. Kıyafetleri yırtık, belki biraz kirli ama inanın gözlerinde, yüzünde öyle bir ardem var ki tüm o bakımlı, temiz çocuklardan daha sevimli. Arkadaşlarla samimi dostlarmış gibi konuşmaya başladılar. Konuşmalara katılıyor, gayet saygılı ve ağırbaşlı bir ciddiyetle onları dinliyordu. Gruptakilerden biri boyacı çocuğun saçlarını, yüzünü okşuyordu. Çocuğu daha önce tanıyanlardan biri olmalı "Ne yazar senin boya sandığında öyle?" diye sordu. Bu grubun dışında olmama rağmen hep birlikte gözlerimizi sandığın olduğu yere doğru kaydırdık merakla.. Çocuğun belli ki kendi yazısı; "Cehenneme hoş geldiniz" yazıyor. Bu küçücük yürek, bu eller, bu beyin tek bir cümleye öğle bir gerçeği sığdırmış ki.. ürperiyorum. Düşünüyorum; ben sadece bir gün onun gözleriyle görsem hayatı, yaşayabilir miydim? Ve kendimden olumlu cevap alamıyorum.

Paylaşım değerleri güçlendirir dedim ve yazdım. Sevgilerimle.

Maşide

Merhaba Leman Dostları!

Ben ığdır'da askerlik yapan ve kronik Leman hastalığı teşhisi konulan bir askerim. Hastalığımın ömür boyu devam edeceği haftada bir gülme krizi ve içimdeki umudun zamanla daha da artacağı söyleniyor. Doktorlar hastalığımın bulaşıcı bir virüs olduğunu söylüyorlar. Zaten Leman'la ilk tanışmamızda bu teşhisi koymuştum kendimde. Şu an aramızda bulunan birkaç leman dostuna da bu hastalığı bulaştırdığımdan emin olabilirsiniz. Ama hiç pişman değilim. Kahramanlarımızı sınıflandırmak istemiyorum. Hepsi başka bir harika. Ha unutmadan, okur mektuplarını müthiş beğeniyorum.

Neyse Leman dostları, askerlik boyunca size nasıl ulaşacağımı düşünürken, Leman tozlu raflar arasında diğer gazete ve dergilere başkaldırır gibi duruyordu karşımda. Onu görünce ailemden biri beni ziyarete gelmiş gibi oldu. Hemen bir doz aldım. Çok iyi hissettim kendimi. Ben sağlıkçı olduğum için revirde görev yapıyorum, hastalanan askerlere ilaçlara ek olarak haftada bir doz Leman almalarını tavsiye ediyorum. Arkadaşlara ilaç yerine Leman enjekte etmek beni daha da mutlu ediyor. Çünkü dostlar, ülkemizde o kadar mikroorganizma, asalak, yarasa var ki onlara karşı daha da dirençli olmak için Leman gibi ilaçlara ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum.

Reşit Özyüksel/Iğdır

Merhaba Leman Dostları!

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Şu anda Kayseri'de askerim. Kendimi çok yalnız hissettiğim için Leman'a ve Leman dostlarına biraz içimi döküyüm ve teselli bulurum umuduyla yazıyorum. Belki de askerliğin vermiş olduğu strestir diye düşünüyorum. Ama umutsuz değilim herşeye rağmen. Cezmi abim Leman'ın bir sayısında, Mayıs'ın hüznü, kederi, sevinci, özlemleri, acıları yansıttığını yazmıştı. Gerçekten güzel, güzel olduğu kadar umutlan da vardı. Evet hayatımın bir parçası, herkesin kendinden bir şeyler bulduğu bir yazı... Belki de bir tesadüf Mayıs ayı ama olması gereken, yaşanması mutlak aolar ve sevinçler, hiç birisini unutmadık, unutmayacağız... Ve kısa bir süre içerisinde kaybettiğimiz Mahsuni'miz ve daha niceleri... Ama her şeye rağmen mutlu olmak, güzel şeyler kurmak yaşamımızda... Che Guevara'nın bir sözü geldi aklıma; "Gerçekçi olun imkansızı gerçekleştirin". Onların yaptıklarını yapamasakta onlar gibi düşünmek ve yaşamak elimizde.

Bütün Leman ve Leman dostlarına sevgiler. Mektuplarınızı bekliyorum, beni yalnız bırakmayacağınızı umarım.

Uğur Yıldız

Merhaba Leman

Yaşamın değerlerle anlam kazandığı, insan olarak sorumluluklarımızın bir kat daha arttığı bir süreçten geçiyoruz. Dayanışma duygularımızı canlı tutarsak geleceğe daha umutla bakabiliriz. Paylaşımı esas alan ilişki düzeyini sağlam temellere oturtmanın yolu da duyguda, düşüncede yaşamı ortaklaştırmaktan geçer. Kendimi tanıtayım; siyasi nedenlerden dolayı Bayrampaşa Özel Tip Cezaevinde tutukluyum. Yirmibir yaşındayım. Kapalı dünyamızı mektup açıklığında sizlerle paylaşmaya şimdi daha çok ihtiyacımız var. Yaşadığımız acılar, zorluklar ağlamayı unuttturdu bize. Yitip giden her canın ardından tatlı bir tebessüm kaplıyor artık bedenimizi. Duvar soğukluğunda bir yaşam. Aslat Yoldaş sıcaklığında çocukluk düşlerinin dillendirildiği, sevginin güzelliğinde zor ama onurlu yaşam, yapay değil gerçekçi bir yaşam; aşk, sevgi, emek gibi erdemliliklerin bilinçlerde yaşatıldığı bir yaşam. Duvarlarla çevrili, güneş görmeyen odalarımızda geride bıraktıklarımızın anısı ve hüznüyle karışık, böylesi soylu yaşamın gerekliliklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Tutsaklık bedenin esaretidir. Çocuk yaşlarda tanıştığımız bu gerçeklikle daha da olgunlaştık. Hayatı tanımlamaya çalışırken büyük yaşamdan koparıldık. Size böylesi yaşamı reva görüyoruz dediler. Bedenlerimiz zindana akşo ama düşüncelerimiz ve hayallerimiz duvarları aştı.

Dost Lemanolar, son yıllarda cezaevlerinde yaşananları biliyorsunuz. Yakınlarımızla bile görüşme imkanımızın kısıtlı olduğu, temel ihtiyaçlarımızı karşılamakta dahi zorlandığımız dönemi yaşıyoruz. Kısıtlı imkanlarla dışarıdaki dostlara ulaşmak, hasret dolu merhaba diyebilmek, mutluluğumuzu daha da büyütüyor. Mektup aracılığıyla güleryüzlü insanlarla tanışmak neşemize neşe katıyor. Her gelen mektup yalnız olmadığımızın birer ispatı. Göndereceğiniz her mektup bizleri, sizlere gelecek güzel günlere giden yolda daha da yakınlaştıracaktır. Hepinize umut dolusu sevgiler. Görüşmek üzere, hoşçakalın dostlar.

Ferhat Aktaş
Bayrampaşa Özel Tip Cezaevi
A/4 Bölümü

Sabah erkenden uyanmaçı tüm alle.

Baba inşaata, ana tarlaya, çocuklar da arkadaşlarla piknige gidecekti. Hep beraber kahvaltı yaptılar. Günlerden pazardı, yaşam zordu ve hafta sonu tatili denilen kavram hiç bilinmezdi bu çevrede yaşayanlarca... Kızı dersaneye gidiyor, sınavın stresini atmaya çalışıyor, küçük oğlu lisede okuyordu. Hep beraber evden çıktılar. Baba ve ana işe çocukları ise pikniğe gitmişti. Herşey güzeldi ve kutsaldı onlar için... Arkadaşının telefonu acı acı çaldı ve hemen toparlanıp piknik yerinden uzaklaştı çocuklar. Ana ise hastaneden apar topar hastane önüne getirildi, Terli alnı ve şalvarlı haliyle. Ölüm babalarını inşaatta yakalamıştı bir kere. Küçük bir bayrak direği bu mutlu tabloyu dağıtmaya yetmişti. Hepimiz özgün ve isyankardık. Bir arkadaş kendi kendine sayıklıyordu. Kapitalizm aldı onu aramızdan ve nicelerini. Kapitalizm, kapitalizm... aldı onu, ve ve kendine gel... Ölüm bu kadar basitmiydi. Yoksa ölümü bu kadar basit yapan bizler mi basit insanlardık. Konuşmamızın hiçbir anlamı yok artık, şimdi susma zamanı. İkisinin ortası yok bu yaşamda. Ortasında gezinenlerin silikti yaşamı. Susanların korkaklık, konuşanlarınsa yalnızlıktı sonu. Susmaktansa konuşmayı seçtik elbette. Konuştukça yalnızlaştık. Soyutladık her şeyden bedenimizi. Cezalandırdık bir nevi kendimizi. Düşündükçe dibe battık. Çünkü düşünenlere yaşama hakkı yoktu bu gerçeklikte. Bazen yüzlerce kitap okumanın sıkıntısı çöktü üzerimize. Bazen de yaşamı bu kadar derinlemesine algılamanın gölgesi. Adına ne derseniz deyin kahpe bir ölümdü, kabullenilmesi zor bir ölüm... Yıkandı, dualar okundu ve üzeri kara bir ağırlıkla kapatıldı. Ve ebedi yalnızlığa terkedildi. ÇOĞUMUZUN SONU GİBİ.

Kıpkızıl Ateiş

Görüyorlarmış...

Bu onu bugün ikinci görüşüm. Aslında onu yazmak aklımda yoktu okuyacaklarınızın içinde ama aniden kaışımda görünce dayanamadım... Yavaş yavaş yürüyordu; ayaklarından başka hiçbir yeri kımıldamıyor, gözbebekleri bile sanki önüne perdeler inmiş gibi hiç oynamıyordu. Üzerinde bir eşofman ve tişört vardı. Eski ve kirliydiler. Ve işte asıl konu, ne işi vardı bu varlıklılar mahallesinde. O buraya ait değildi, tıpkı benim gibi. (Belki bu dünyaya da ait değildi). Burası dediğim yeri kabaca anlatıveriyim: Antalya'nın Bahçelievler Mahallesi; büyük bir çoğunluğunun zengin tabakadan oluştuğu (sayılı memur aileler de var tabii) bakımlı teyzelerimizin, tombul tombul erkek çocuklarının, bakımlı kızların olduğu bir yer işte... Anlamışsınızdır, büyük şehirlerde böyle yerler hep vardır.

Neyse bundan yaklaşık yedi sekiz ay önce buradan kibrit kutusu misali küçük bir dükkan tuttuk. Ve ben o gün bu gündür oturduğum yerden günde en az 8-9 saat bu caddeyi seyredip duruyorum. Ne bir tüneri, ne bir sarhoş hiç bir vukuata rastlamadım buralarda. En çok gördüğüm şeyler ise dükkanın önündeki ağaca işeyen garip köpekler, onları gezdiren kızlar ve günboyu çöpleri eşeleyen 6 ile 60 yaş arası değişen insanlar.

Birçok kere çöpten yiyecek, erzak toplayan insan görmüştüm bu zamana kadar. Ama bu kadar yoğununu hiç görmemiştim. Hem de günde iki kere belediyenin çöp arabasının geldiği tek yönlü dar bir caddede. (Çöpü bile değerli buranın).

Ben varoşta büyümüş ve hala gecekonduda oturan bir gencim. Ve bugüne kadar hep düşünürdüm; ben ve benim gibiler bizzat tanık oldu fakirliğe, sefalete... Bakkal parası için kavga eden karı-kocalar, akşam geç saatte eve dönen çocuk işçiler, işsizler ordusunun yaşadığı derme-çatma kondu evler vb... Bizler görüyorduk, acı çekiyorduk

ve lanetler yağdırıyorduk düzene. Varlıklı insanlarınsa bu şehirdeki varoşlardan haberdar olmadığını, o insanları tanımadıklarını düşünürdüm. Görseler belki onlar da bir şeyleri değiştirmek için isyan ederler, kendi varlıklarından utanırlar derdim kendi kendime. Şimdi günboyu dükkanda oturup yoldan geçen o insanları ve aynı kaldırımı paylaşan, çöpten çürük domates ve vs. toplayan öteki dünyanın öteki insanlarını seyrediyorum. Utanan, yüzü kızaran, tahmin edeceğiniz gibi alınteriyle kimseyi saymayan, dilenmeyen (ve bu yaptıkları işle milli servete de büyük katkıları oluyor farkında olmadan) mağdur insanlar. Ve görüyorlar dostlarım; ben yanılmışım, zenginler de görüyor aksini kimse inkar edemez. Belki yazının başında bahsettiğim o kadın bir zamanlar zengindi. Ve belki de o insanlara daha dikkatli baktığı için vicdanının ona verdiği derin ızdırap yüzünden bu hale geldi... kimbilir dedik ya!..

huseyinkumbul@yahoo.com

Yaşam Dediğimiz

Ne garip şey şu yaşam. Bazen güzel yüzünü görüyorsun, bazen de çirkefliğini. Bazen kendini bir denek faresi gibi bir labirentte buluyorsun, yeni yeni yollar çıkıyor karşına ama sonuç deneydeki farenin peynire ulaşması gibi olmuyor, çünkü sen hiçbir zaman sonuca ulaşamıyorsun. bazen bütün azminle hareket ediyorsun, bazen bütün hayal kırıklığınla çivi gibi saplanıyorsun olduğun yere. Bu çok bilinmeyenli denkleme her gün yeni X'ler yeni Y'ler ekleniyor. Düşünüyorsun, dünyanın en ünlü filozofları bulmuşlarmıydı adına yaşam dedikleri bu sürecin anlamını? Cevap; tabi ki hayır! Ne Platon'lar, ne Aristolar, ne de Sokratesler... Hiç biri, ne ateş, ne hava, ne de su...

Düşünüyorsun, ama o halde yoksun- düşündükçe de yok oluyorsun. Her yeni günün cevap bekleyen soruları, her yeni günün çözüm bekleyen sorunları, her yeni günün arttırarak getirdiği çaresiz yalnızlığı. Küçük mutluluklar üretiyorsun ancak mutlulukların anlığı yüzüne sahte bir gülümseme ilişitiriyor. Bu gülümseme siyah bez üzerindeki beyaz yama gibi sırıtıyor suratında.

Yaşamın bomboş sokaklarında sırf yaşadığını hissetmek için koşturuyorsun; bir o tarafa bir bu tarafa. Belki bir parçacık umut belki bir parçacık sevgi hissettirir diye yaşadığını. Ne umut ne sevgi yetiyor seni yaşadığın rüyadan uyandırmaya. Çımdık atıyorsun ama yaşadığın anlık acı bile açtırmıyor gözlerini. İçine minik minik mutlulukların serpiştirildiği kocaman acılar geliyor ardarda.. Her gelişinde senden bir parça götürerek, eksilterek, eriterek. Kurşun gibi delip geçiyor yüreğini. Acısını ilk zamanlarda anlamıyorsun sonra kaplıyor ruhunu. Bedeni parçalanmış güzel ruhlu insanların yerini, ruhu parçalanmış bedeni güzel (!) insanlar alıyor. Aynada artık ruhsuz bedenini görüyorsun, isteksiz, amaçsız, umutsuz, sevgisiz...

Ne garip şey şu yaşam, anlamıyorsun, mevsimler geçiyor, yollar katediliyor, bir de bakmışsın saçların bembeyaz, elinde bir baston bir parkta oturuyorsun. Yok olacağın günü beklerken. Acılar çekiyorsun, o an ondan büyük acıların olmayacağını düşünerek ama her seferinde daha büyüklerini yaşıyorsun. O an müthiş değer verdiğin objeler ilerde adını bile anmadığın hallere dönüşmüş, unutulmuş. O zaman yaşamın anlamsızlığını anlıyorsun.

İliklerine işleyen yalnızlık acıtıyor yüreğini. Son çırpınışlarını veriyorsun kocaman hayat denizinde boğulmamak için. Hayır yalnız değilim diyorsun, ailem var, sevdiklerim var diyorsun ama bu çırpınış kurtarmıyor seni çünkü bu kez yaşadığının yalnızlık olmadığını anlıyorsun. Kötü olan da yaşadığının anlamını bulamayışın, adlandıramayışın. Bilinmezlikte delirtiyor seni çünkü üzerine gideceğin belki yenenim diyeceğin şeyin ne olduğunu bulamıyorsun.

Bak yine bahar geldi, bak çiçekler yine açtı. Dünya yine kandırmaya başladı insanoğlunu. Hiç bu gelmeyecekmiş gibi ilkel duygularına yenik düştü düşünen hayvan. Takı yine yüzüne o sahte gözleri olmayan maskesini, adına yaşamak dediği oyunu oynamaya başladı. "Bir insanı sevmekle başlayacak herşey" dedi, Nazım. Tabi sevecek insan bulabilirsen... Yaşam oyununda başrol olmasa da figüranlığını yapmaya devam et... Devam et ki devam etsin bu KAOS...

Pivongamin@mynet.com

- MİRAS DEĞİL ALINTERİ!
- Peki benim kaybolmuş çocukluğum ne olacak?
- FULL DOYGUN 32 SAYFA! SERT ADIMLARLA HER YER İNLESİN!

İNLESİN!

Haziran Sayısı Bayilerde

LeMan
SAYI: 554
22 HAZİRAN 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

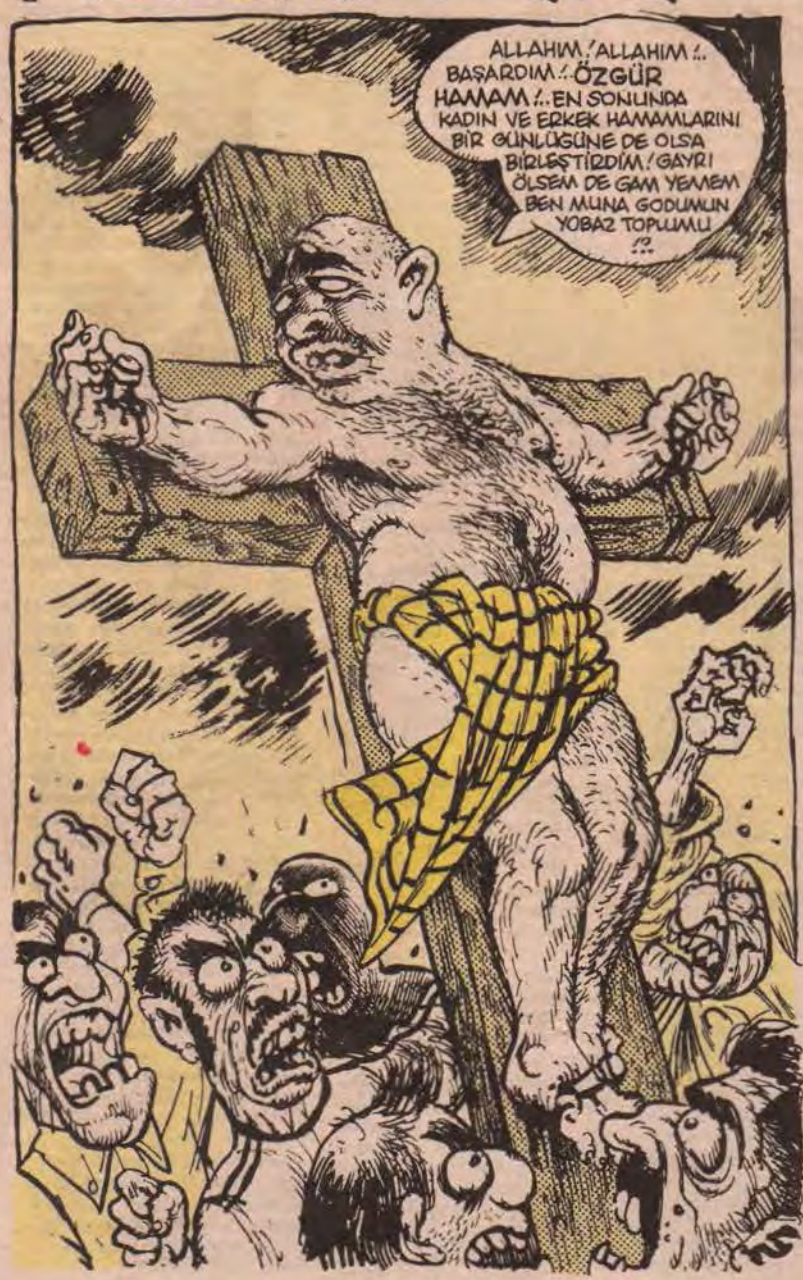
● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd.Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞÇAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışları Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Revhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞÇAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin FİDAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇOĞLU ● Aslan ÖZDEMİR ● Vedat ÖZDEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürcan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tanzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDENİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Müessese: Ali YAVUZ ● Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: İlkak ● Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile patenti saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiçbir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

bahadirboysal@yahoo.com

Üstad Gökhan Dabak'a ithafen...

Allah Allah? Pek yakında geliyor..?

Timsah

Feşın LeMan L-Manyak 2002 Yaz Kolleksiyonu

Deli Cevat | Erdener Abi | Robinson & Cuma

DELİ CEVAT, ROBİNSON & CUMA, ERDENER ABİ, TİMSAH TİŞÖRTLERİNİ LEMAN KÜLTÜR ANKARA, İSTANBUL.. LEMAN'CI BURSA-ADAPAZARI ŞUBELERİNDEN.. VE AYRICA POSTA YOLUYLA ELDE EDEBİLİRSİNİZ.. LEMAN / L-MANYAK TİŞÖRTLERİNİ, ULAŞAMADIĞIMIZ NOKTALARDA SATMAK İSTEYEN FANATİK DÜKKAN SAHİPLERİNE, BELLİ SAYIDAN AZ OLMAMAK KAYDIYLA VERİLECEKTİR.

Timsah ☐ Deli Cevat ☐ Erdener Abi ☐ Robinson & Cuma ☐ BEDEN: Small ☐ Medium ☐ Large ☐ X Large ☐ Fiyatı: 9.500.000 TL..

Adı Soyadı: ..... Ürünün gideceği adres: .....

İl/İlçe:..... Tel: ..... Fax: ..... E-Mail: .....

LM Basın Yayın LTD. ŞTİ, Yapı Kredi Bankası Parmaklığı Şubesi Hesap No: 1100384-7 Önemli Not: Doldurduğunuz ürün isteme formunu ve banka dekontunu, 0.212.245 38 66'a faksla yınız Veya www.leman.com.tr adresindeki tişört istek formunu eksiksiz doldurup tıklıyorsunuz... Ayrıntılı bilgi için Tel: 0.212.292 95 66/116 (4 Hat) nolu telefonlardan Hülya Taşoğlu, Ali Haydar Akkaya, Ayhan Erdoğan'a başvurabilirsiniz. Yapı Kredi Bankası'na havale ücreti ödemeyiniz. Bulunduğunuz bölgedeki görevli memuru uyarınız. LeMan'ın banka ile anlaşması vardır. (KDV ve posta ücreti fiyata dahildir.)

Akşamsefası

555

29 Haziran 2002 Cumartesi 152209 Sayı: 2002/26- 650.000 TL. (KDV dahil)

9 770130 048678

K.K.T.C-350.000 TL.

leman

KRONİK HASTALIĞINIZ

leman.com.tr

POSTER VARII

GÖNÜLLERİN VE KITALARIN ŞAMPİYONU MU TÜRKİYE

BEN JAPONYA'YA UÇUYORUM, BAVULUMU HAZIRLA RAHŞAN!..

DAVALA

BÜLENT!..

TUNCAY&KEMAL

pazar sevişgenleri

met üst

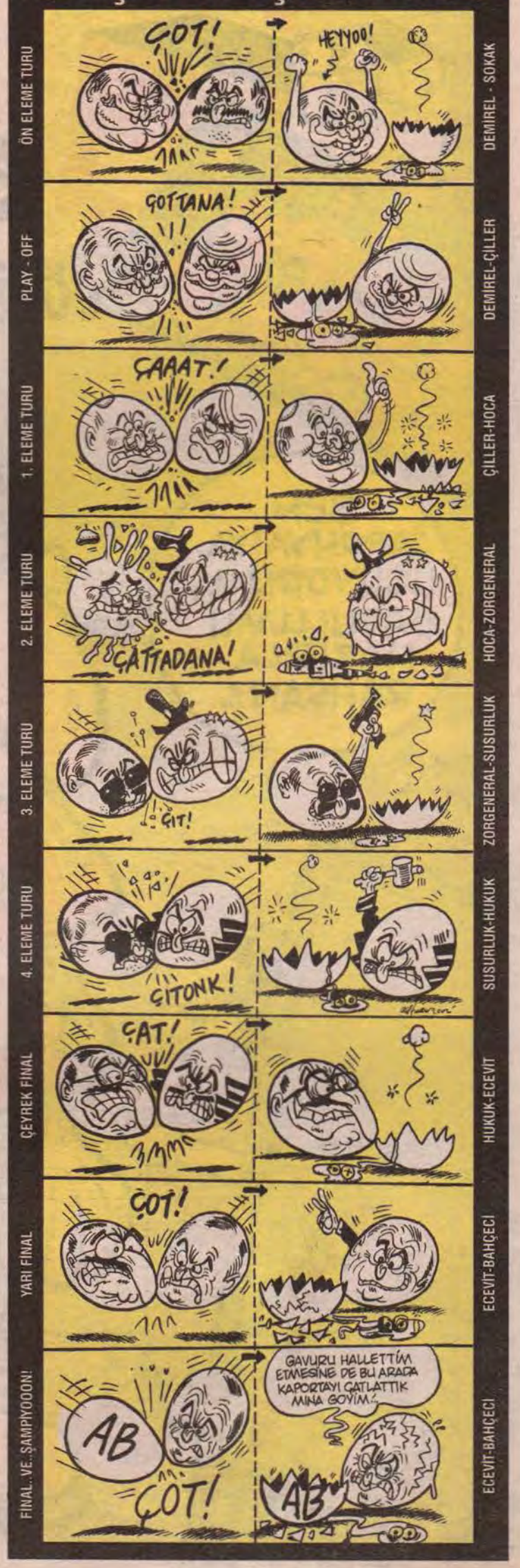

Akşamsefası

GELENEKSEL YIMIRTA TOKUŞTURMA ŞAMPİYONASI

Alp Tamer

ATO'nun açıklamasına göre yüzde 72.5 rant, getiri sadece Türkiye'de bir milyon dolar ile 7 ayda 725 bin dolar kazanılırken aynı miktar para ile ABD'de 34.5, AB ülkelerinde ise 36.5 yılda kazanılabiliyor...

LEMAN

Türkiye dünya kupasında yarı finale kalırken, Hakan Şükür kaçırdığı goller nedeniyle kupanın en kötü 11'ine seçildi..

Başbakan Ecevit'in sağlığıyla ilgili iddiaların ardı arkası kesilmiyor..Ecevit, bir omurgasını daha kırmış???

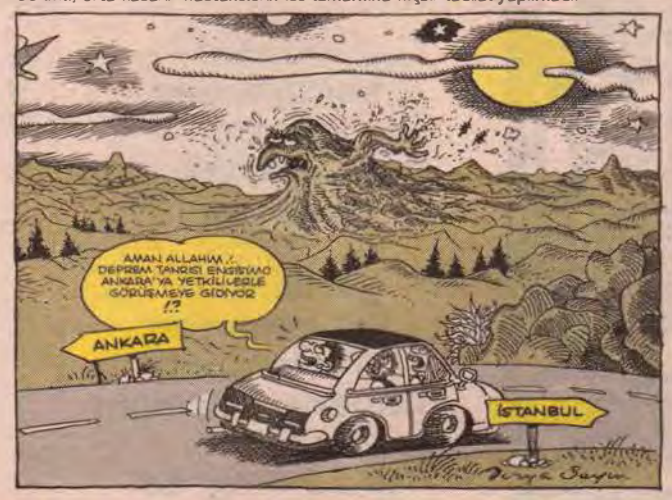
Sağlık'tan başka bir sürü fuzuli iş bakanı Osman Durmuş, MHP'yi antikora benzetti..

Avrupa Topluluğu, yıl sonunda yapılacak Kopenhag zirvesinde genişlemeye yönelik önemli kararlar alacak. Türkiye, MHP'nın sığ politikasından kurtulursa treni yakalayacak..Yoksa çok uzun süre Turk'ün Türk'ten başka dostu yok masalı dinlenmeye devam edilecek..

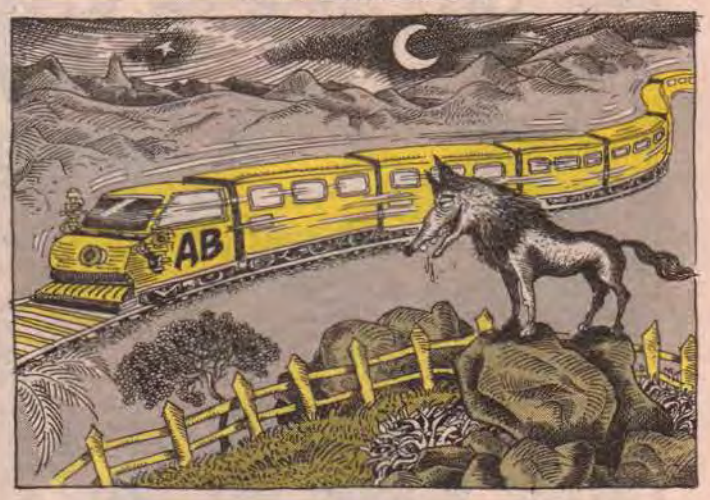

Aradan üç yıl geçmesine karşın deprem yaratan hala sanıamadı. İstanbul'da hasarlı hastane ve okulların tamamına yakını olduğu gibi duruyor.Az hasarlı okulların yüzde 62'sine, orta hasarlı okulların yüzde 81'ine, az hasarlı hastanelerin yüzde 99'una, orta hasarlı hastanelerin ise tamamına hiçbir tadilat yapılmadı.

Avrupa'da 20-30 öğrenciye bir bilgisayar düşerken, Türkiye'de 81 öğrenci bir bilgisayarla yetinmek zorunda.

Nerden bulduğunu bilmiyoruz ama... Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk, Ankara'nın lüks semti Çankaya'da 325 milyara dubleks bir daire satın aldı..

MADIMAK YOBAZLARI
2 temmuzu unutma içimizdeki yangın hala sönmedi

PTT
imf dayattı kadro daraldı... öldüren çalışma koşulları

PİÇ NAZİLER
almanya'da ırkçı terör katliam yaptı

DOLAR
önlenemeyen yükseliş

II.BUSH
filistin işgalinin perde arkası

MURAT DEMİREL
demirparmaklıklar arkasında balayı hayali

MESUT YILMAZ
o şimdi sipor yazarı.. hadi bakalım

DEVLET BAHÇELİ
ab için figüran olma, oy için ol

PENTAGON
domuzlar bebek sesinden bile silah üretiler

AT'nin olmazsa olmaz koşulu olan idam cezasının kaldırılmasına , MHP'nin uçuz iç politika taktiği nedeniyle karşı çıkması, idamın kaldırılması umudunu bilinmez bir bahara bıraktı..

Akşamsefası

daral&timsah

Ekonomik kriz ile işleri kötüye giden Ünal Dayı'ya Timsah yüklü bir kredi verir. Bunun üzerine Timsah'ın bütün kötülüklerini unutan Ünal Dayı, üzümünü ye bağını sorma misali paranın kaynağını sormaz. Timsah ile yakınlaşan Ünal Dayı Daral'ı da dışlamaya başlar. Daral bu finansmanın kaynağını (eskilerinin deyimiyle "üzümün bağını"nı) merak eder. Eve çoğunlukla gizli, açık müptezal, her cins eşcinsel ve az miktarda da şüpheli şahıs gelip gitmektedir. Timsah Daral'ın bile bilmediği gizli bodrum sığınağını stüdyoya çevirmiş onlarla seks video filmleri çevirmektedir... İşi buraya kadar anlar, ama niçindir bilemez...

CANIMSIN :-)

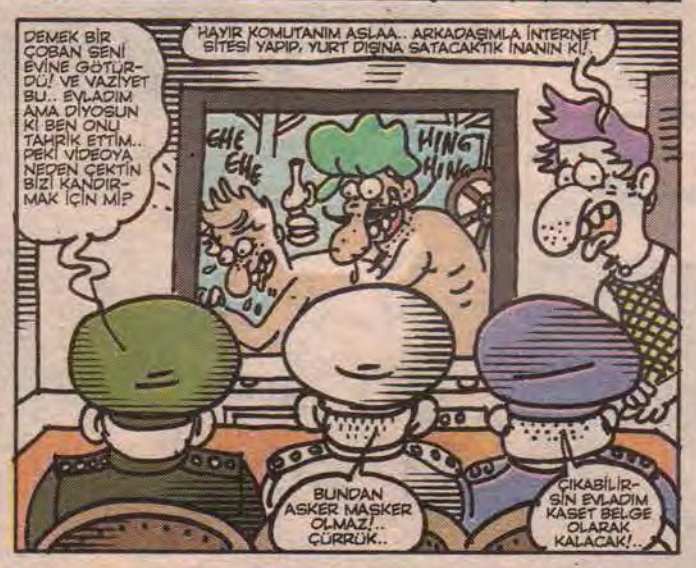

daral@leman.com.tr

HOMOSEKSÜELLERİN ASKERLİKTEN MUAF TUTULUP CÜRÜĞE AYRILMALARI İÇİN ARTIK BEYANIN VE MUAYENENİN YETERLİ KANIT KABUL EDİLMEYECEĞİ, ARTIK FOTOĞRAF VE VİDEO GİBİ KANITLAR DA GÖSTERMELERİ GEREKECEĞİ HABERİNDEN BU İŞE GİRİŞEN TİMSAH'I DARAL 6 KURŞUN YEDİĞİ HALDE İHBAR ETMEDİ.. TİMSAH STÜDYOYU DAATTI.. KAZANDIĞI PARA İLE DARAL'IN BİR TAKIM MASRAFLARINI ÜSTLENDİ...

Akşamsefası

Açık Büfe

met üst

yüz elli iki yüz kelime'yle konuşuyoruz onlar da **özne** ve **tekrarları**

senin miden **KAZI**'ndıkça başkaları **KAZAN**ıyor

yarım ekmek içine **çeyrek ekmek** koyar mısın usta

acı'lar da hak edilir

elimize verenlerin **elimizden** tutanlardarı daha fazla olduğu bir ülkede **elden** ne gelir

bazen **kendim bile** kendime **kalabalık** geliyorum

eski film kahramanları **iyilerin dostu kötülerin düşmanı** oluyorlardı.. şimdi onlar da çok değişti **iyilerin dostu kötülerin ahbabı** oluyorlar

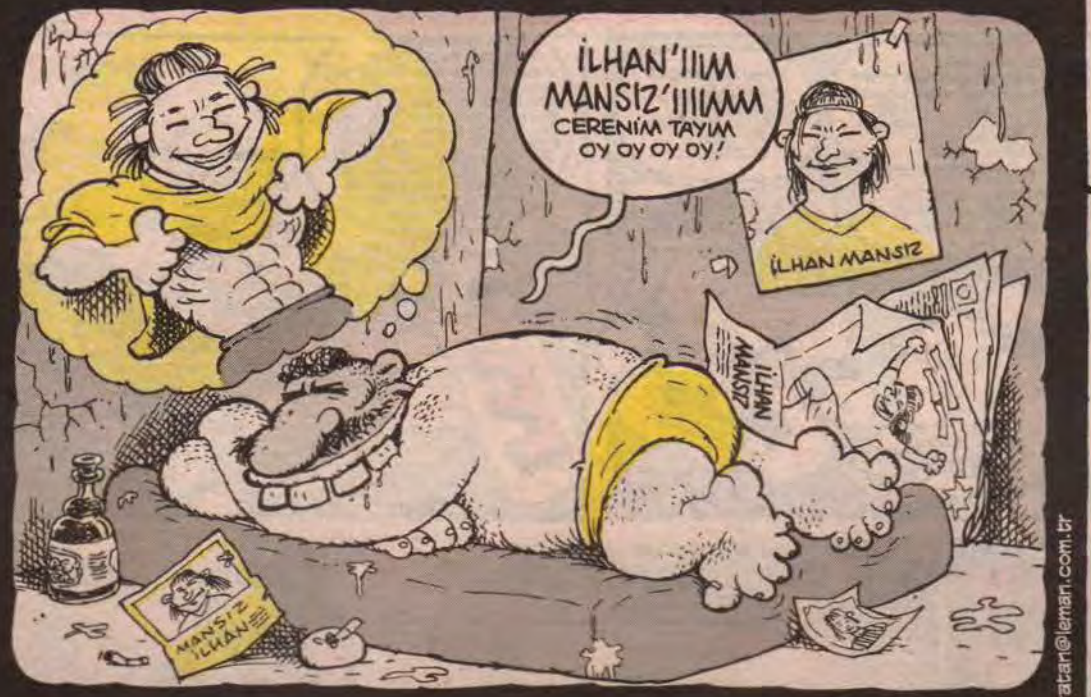
insan topraktan yaratılmış doğru.. bazen **çamurlaşıyor**

siyasal yellenme'nin neresindensiniz

GATANA

TUNCAY AKGÜN & KEMAL ARATAN

Misafir GATANA Çağcağ

Akşamsefası

ERKUT ABİ

Kaan Ertem

HAİN EVLAT ÖKKEŞ

Can Barslan

MARLON

Erdil Yasaroğlu

İki Resim Arasındaki 7 Fark

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

Barbie & Rezzan

1. Barbie, "sarışın ve mavi gözlü kadın güzeldir, öyle kalacaktır" anlayışının ürünü bir mâkro afettir...
   Rezzan ise bu anlayışı yıkmaya yönelik girişimine türbanı da eklemiş, marjinal olma arzusunu gideremeyen bir kayboğlandır!
2. Barbie, yıllardır düzeyli bir birliktelik içinde bulunduğu boyfriendi Ken Bey ile mutluluğa koşar...
   Rezzan ise yaşam felsefesi "akşama ne pişiram" olan kadınların minimal yansıması modelliyle acı realiteleri körpe kalalara vurmakta ısrarlıdır!..
3. Barbie, 'lâik kesim' çağrıştırsa da apolitik bir taş vücuttur, kendi halinde bir seksapel geliştirmiştir...
   Lâikin Rezzaa 'müslüman oyuncak' sıfatıyla taşıdığı siyasal anlam nedeniyle değişkendir!
4. Barbie, alanında 'asıl' markadır...
   Rezzan, sonsuza kadar 'alternatif' olarak kodlanacaktır!..
5. Barbie, pürüpak cildi ve düzgün gövdesiyle kadın güzelliğinin simgesidir, selülit nedir bilmez...
   Ama Rezzan beden olarak muammadır, ancak paketi açıldığında bakmaya müsait olduğundan tüketim toplumunun ve çağdışı zihniyetin simgesi, bekarei timsalî bir bebedir!..
6. Barbie, özgüven ve özgürlük konularında sınır tanımayan bir atılımcıdır: Barbie tatilde, Barbie hamile, Barbie trekkingte...
   Rezzan ise dini kullanan içdinamiğiyle dinin esaslarına da ters gelen ayrımcılık sergiler: Rezzan dua ediyor, Rezzan hacca gidiyor, Rezzan ibadette...
7. Barbie, 'kendin için yaşa' mesajı verir...
   Rezzan, 'kendini başkalarına ada' zihniyetini temsil eder!..

(Katkılarından dolayı sevgili Sebla Koçan'a teşekkür)

vo@leman.com.tr

HAMDİ YÜZBAŞI

MAHMUT TİBET

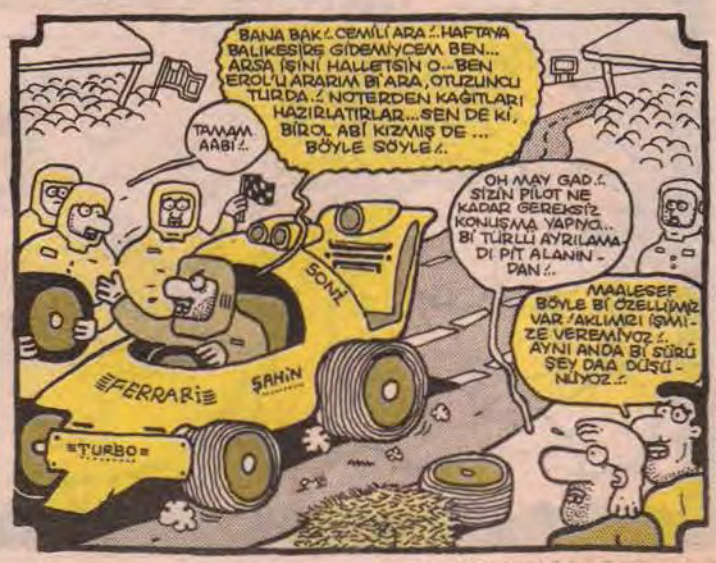
PANTOLON

METİN FİDAN

metinfidan@leman.com.tr

Akşamsefası

TERELELLİ

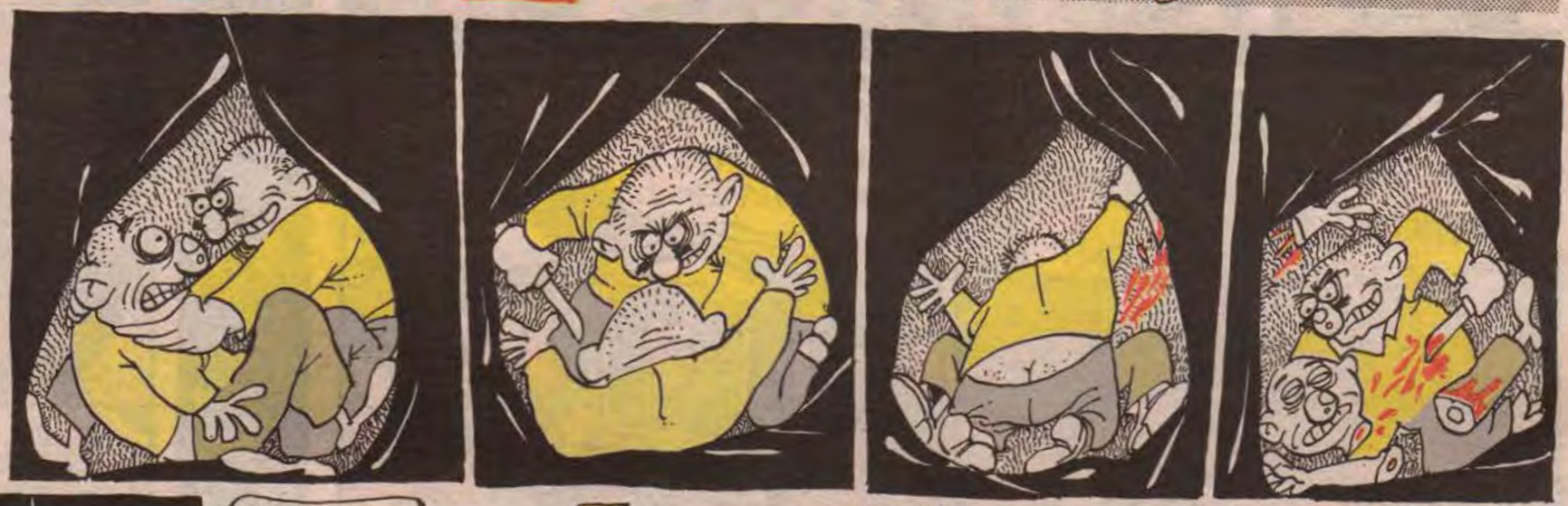
PICTURES

CAN BARSLAN-

ÖYKÜ no:1

Düşünceli Katılın Rasyonel Tavırlarına içerden Bakış

ÖYKÜ no:2

Fevri Davranan Kimi Kişilerin Utandıran Yanılgısı...

canbarslan@superonline.com

Akşamsefası

Komikaze

Tüm hakları saklıdır.. Copyright by Erdil Yaşaroğlu

komikaze@komikaze.net / www.komikaze.net

erdil yaşaroğlu

Dizzat

GÖKHAN DABAK

Otobüs...

Otobüste sevgi yoktu... Orada herkes kendine ve birbirine düşmandı. İşte bu yüzden otobüsteki insanlar birbirlerine en kötü yüzlerini göstermekten çekinmiyorlardı. Şoför en acımasız tavrıyla yolcuları durmaksızın azarlıyor, genç öğrenci başının dibinde artık ayakta durmaktan güçlü tüketmek üzere olan yaşlı bir kadını görmezlikten geliyor; genç bir adam adeta bütün gövdesiyle, önündeki kızı habire sıkıştırıyor, açıkçası cinsel tacizde bulunuyor; üstü başı pis, üstelik kendi kendisine konuşuyor diye yaşlı bir adamın yanına kimse oturmuyor; gençten biri yanında kendisinden biraz daha kısa boylu birinin üzerine neredeyse abanıyordu. Bir sivil polis önünde oturan iki öğrencinin neler konuştuğuna kulak kesilmişti. Bir başkasının ayağına basan sonra asla özür dilemediği gibi ayağına bastığı kişiye adeta, "ayağımın altında ayağının ne işi var" der gibi bakıyor, herkes herkesi olup olmadık zamanlarda suçluyor ve aşağılıyordu... Evet, bu otobüste sevgi yoktu!..Bir duraktan genç bir kadınla, dokuz on yaşlarındaki oğlu bindi, otobüse... Kısa bir süre sonra avını bulmuş bir avcının heyecanıyla, "**biletini al hanım**" diye bağırdı bizim şoför. Genç kadınsa utanarak yolcuların arasına saklanmaya çalıştı. Şoför yine: "**Bileti ni almadın, bak kalem bozuluyor artık**" diye öfkeyle çıkıştırdı. Biraz daha gittik ama çok geçmeden genç kadın ağlamaklı bir ses tonuyla: "Durun... **Lütfen, burada inmek istiyorum**" dedi. Otobüs durdu. Kadın, yanında çocuğuyla durak dışında, öylesine bir yerde indi aşağıya. Bu defa yüzünü örtmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Oğlu ise annesine sarılıp: "Anne ağlama, ne olur ağlama" diyordu habire. Otobüste ansızın bir sessizlik olmuş, h... genç kadının varlığ... kına sarılıp ağlaya... gulanımızı hatırlatır...

Ve hemen sonra... büsün el frenini çe... gitti ve onlardan öz... layan kadına yapt... tüğünü, trafiğin ve yo... tiklerinden pişman... şu an bu hiç öne... yordu. Genç kadın... duğunu, bir daha o... Otobüsün durdu... nden oracıkta bir ç... leri bulunan masa... ni soylu bir neşey... raber biraz olsun... çesindeki masala... förse onu bırakm... vam ediyordu, işt... yüzü aydınlandı... vazgeçip otobüsk... deki örtülerle örtü... Genç kadının yan... neş ışığı, gelinç ân... içimize işletmişti... lann içinde ne ga... **kötülük, bunca d...** Nitekim şimdi h...

Akşamsefası

Ortalıkta derin bir sessizlik hakimdi. Öyleki iğne osursa duyulur idi. Derken sisler arasından ünlü normal Gökhan Dabak görülür. Bir taraftan elindeki vantilatörü sevgiyle okşarken bir taraftan da gizemli bir ses tonuyla şöyle haykırır.

(Aziz vatandaşlar! Hiç yayımlanmamış birbirinden asimetrik maceralarıyla Deli Cevat albümü artık her an çıkabilir! Lütfen sakin olunuz!!..) Hakkatende öyle olur. Herkes sakin sakin beklemeye başlar. Ama bu arada birbirleriyle cinsel ilişkiye girmeyi de ihmal etmezler. Dil mi Cevat aabi.. (evet!)

Kırık Leblebi

SUAT ÖZKAN

*=AAA...ULAN BU HERİF BİZİM SÜNEPE HALA OĞLUNA NE KADAR BENZİYO YAA...
*=HASİKTİR AYNISI LAN, İNSANLAR ÇİFT YARATILMIŞ DERLERDİ DE İNANMAZDIM HAA...

kirikleblebi@leman.com.tr

nefesini tutarak bu olayı izliyordu. Bu kötü bir düşten uyanmış gibiydik. Öğ- genç anne yıllardır bastırdığımız duy- sanki bize.

beklemediğimiz bir şey oldu: Şoför otoaşağıya indi ve kadınla çocuğun yanına ilemeye başladı. Duyuyorduk, şoför ağ- en çok bunaldığını, geçim sıkıntısı çekann sinirlerini harap ettiğini, demin yapuğunu söylüyor ve biletsiz olsa bile -ki eğildi- genç anneyi otobüse davet edi- biraz önce çok aşağılandığına, çok utanüse binemeyeceğini söylüyordu.

yerin biraz aşağısı deniz kenarıydı ve heıcağı ve gökyüzü rengiyle masa örtüardı. Güneş ve rüzgâr bu çay bahçesiacaklıyordu. Genç kadın çocuğuyla beak almak ve dinlenmek için bu çay bahbirine oturdu. Gözyaşları dinmişti. Şoyanına diz çökmüş özür dilemeye deolduysa bu andan sonra oldu. Herkesin ortak bir karara gideceğimiz yerlerden dik, adeta koşar adım gökyüzü renginasaların olduğu çay bahçesine gittik. diz çöken şoförün omuzuna vuran gün o unutulmaz masum yüzü defalarca birbirinden çok, ama çok farklı insanki aynı ortak ses: **"Artık yeter, bunca sızlık yeter"** diyordu.

herkes genç anneyi teselli ediyor, sakinleşmesi için çaba harcıyordu. Genç kadın bu yakınlığımızdan cesaret alıp durumunu güçlükle de olsa anlattı. Kocası siyasi mahkummuş, yıllardır cezaevindeymiş, kendisi işten çıkarılmış, günlerdir iş aradığı halde bulamıyormuş, evde hiç yiyecek bir şey kalmamış, çocuğunu annesine götürüyormuş, otobüs bileti alacak parası yokmuş. Genç kadın bütün bunları anlatınca bir anda herkes garip bir duygusallığa kapıldı ve deminki dehşet otobüsünde uyanan kötü ruhları için birbirlerinden özür dilemeye başladılar. Yalnızca çok genç insanlarda görülür bu duygusallık; o kötücül mantık yoktur, iyi ki de yoktur, göğüsleri heyecanla inip kalkar..

Şoför son günlerde kendisini çok yorgun ve mutsuz hissettiğini, geçim sıkıntısı yüzünden karısının evlere temizliğe gittiğini, bunun onurunu çok zedelediğini, yolculara okur okmaz zamanda bağırıp, onları aşağılamasının neden'inin bu yüzden olduğunu söyledi. Genç öğrenci yer vermediği yaşlı kadından özür diledi. Yaşlı kadın ise: **"Okulda çok yoruluyorsunuz, sınavlarınız, vizeleriniz yüzünden uykusuz kalıyorsunuz, siz de haklısınız evladım"** dedi. Genç adam biraz önce otobüste sıkıştırdığı genç kızdan adeta yerin dibine girerek af diledi: **"Otobüslerde böyle durumlarda karşındakinin duyguları olduğunu unutuyorum, daha sonra bu yanımdan çok utanıyorum"** dedi. Genç kız: **"Siz ve söyledüklerinize inanıyorum öyleyse bu son olsun"** diyerek ardıyla elini sıktı. Otobüsün en şık, en zarif kızı, üstü başı pis ve kendi kendine konuşuyor diye kimsenin yanına oturmadığı yaşlı adamı dansa davet edince ortalığı doyumsuz bir neşe ve coşku sardı. Herkes o anda kendisinden son derece hoşnut olmuştu. Genç adam, üzerine abandığı kendisinden kısa boylu yolcudan: **"Bu benden de adeta bir takım olmuştu, yanıma benden kısa boylu kim düşerse hemen ezmeye bunaltmaya çalışırdım, şimdi çok saçma buluyorum. Ve bu son artık, ne olur, zor durumda bırakıyorsam bağışlayın"** diye özür diyordu onları. Sivil polis ise ne konuştuklarını dinlemeye çalıştığı öğrencilerden: **"Bu mesleği sevmiyorum, ama okutmak zorunda olduğum sizin yaşlarda iki çocuğum var, ne olur beni affedin şu an burada olan herkesi çok seviyorum ilstelik uzun zamandır bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum"** diyordu herkese...

Otobüste birbirinin ayağına basanlar, kırıcı söz söyleyenler sarılıp öpüşüyor, birbirlerinden defalarca özür diliyorlardı.

Tavşankanı çaylarımız gelmişti, Ve biz kendimizden hoşnut, içimizi ısıtan güneşin ve yüzümüzü okşayan rüzgârın altında günün bize çizdiği rolden az önce gözümün önünde yaşanan bir dram sayesinde kurtulmuştuk. Ve bu arada etrafımızın polisler ve TV kameralarıyla çevrilmesine hiç aldırış etmiyorduk. Asayişi bozuyormuşuz. Bize derhal otobüse binip terkettiğimiz rollerimize, yani o kötü ruhlarımıza dönüp yolculuğumuza devam etmemizi emrediyorlardı.

Yıllardır ilk kez kendimizden bu denli hoşnuttuk. Bu yüzden birbirimize öylesine kenetlenmiştik ki, hiçbir güç bizi mutluluktan koparamazdı.

Otobüsümüz yolun kenarında öylece duruyordu. Kameralar yerlerini almış, sirenler can havliyle bağırıyordu. Devlet güçleri son uyanları yapıyorlardı. Hayali merhaller namlularına sürülmüştü.

Bizse hiç aldırış etmiyorduk!..

İstanbul Galata. 30 Haziran pazar günü saat 17:00-19:00 arası Galata Kulesi'nin çevresinde yapılan Galata Şenlikleri'ndeyim.

cezmier@leman.com.tr CEZMİ ERSÖZ

DUMUR DETAYI

Bodrum'un şirin, güzel bir köyündeyim. Saat 9.30... Bakkala gazete almaya gidiyorum. Güzel bir sabah, deniz pırıl pırıl... Bu ses, bu ses, o da ne?.. Yine çöp arabası geliyor... A.B. yolunda ilerlerken turistik beldede neden sabahın en güzel vaktinde çöp alındığını, kahvaltısını yapan turistlere nasıl bir lisanla ne şekilde izah edebiliriz diye kafamda küçük bir ingilizce kompozisyon yazarak gazete satılan bakkala doğru yaklaşıyorum. O sırada çöp kamyonu da daracık sahil yolunda ağır ağır ilerleyerek bakkala doğru geliyor, geliyor, geliyor ve gazetelerı düzeltmekte olan bakkalın kafasına arkadan çöp kamyonunun aynasıyla "klok" diye çarpıyor ve çarpaıken **"hişşş alallı ol"** diyor. Bakkal da **"eki eki eki"** nidasıyla gülüyor. Sanki aliyle enseyi okşar gibi kamyonun aynasıyla bakkal arkadaşına şaka yapıyormuş meğer. Daha sonra şoför bir daha, bu kez bakkalın yüzüne yurmak için çöp kamyonunu geri vitese takıyor. Onu gönünce kamyonla bakkal arasındaki 20 santimlik aralıktan hızla geçip ara yollardan birine sap orum ve nefes nefese tepelere doğru hızla koşarak uzaklaşıyorum...

Güneri İçoğlu

Akşamsefası

BEZGİN BEKİR

TUNCAY AKGÜN

bezginbekir@leman.com.tr

Deliler

NİHAT GENÇ

Gençliğimizde gördüğümüz sportif başarı hiç yok gibi, bir Veli Ballı, bir Cemal Kamacı, bir de arada bir, bir güreşçimiz şampiyon olur, ne işe yararsa vücut geliştirmeci Ahmet Enünlü paso dünya şampiyonu olurdu, ağbiler anlatırdı Macaristan'ı yenmişiz, hikaye, adamlar hem yorgun, hem de iki gün önce bizi dokuza bir mi ne yenmişler. Rus, ABD, Avrupalı atletlere, futbol takımlarına hayranlıkla geçti gençliğimiz. Ömrüm içinde böyle bir başarıyı görebileceğimi sanmıyordum. Şimdi kendi takımımıza hayranız. İşte bunlar bizim çocuklar! Dünyadaki iki milyar erkeğin içinde gözlerimiz onlara çevrildi. Gözümüzden yaşlar dökülüyor. Kalbimiz yerinden oynuyor. Dünyadan çok biz şaşırdık. Sanki herkes yaya, biz süvari birliğiyle sahaya çıkıyormuşuz gibi. Sevincimizin ucu bucağı yok.

Sürekli averaj yiyen bir milli takımın çocuklarıydık, milli maçlarda trübünden korku içinde "topu taça at, taça at!" bağrışmalarını unutmuş değilim. Eziktik, korkaktık. Sizler, başarıdan başarıya koşan bir zafer takımının çocuklarısınız. Bizim gibi aşağılık komplekslerıyle büyümüş çocuklardan ancak bu kadar adam olabilirdi, sevimsiz, öfkeli, nefret dolu bir yazar. Şimdi sizler, kendine güvenli, gururlu, başarının doruğundasınız, ülkenize ve kendinize bir mutluluk da siz ekleyin.

Benim beklentilerim daha masumca, yıllarca bu yoksul ülke, iliç, miliç gibi futbolculara dünyanın dolarlarını ödedi, şimdi, biz futbolcu satalım, bu dolarları ülkemize geri alalım. Futboldan giresek para ve zaferle, atletizmde, diğer alanlarda ilerleyelim. En önemlisi, bir Türkiyeli olarak artık dünyanın hiçbir yerinde yabancılık çekmeyeceksiniz. Hangi coğrafyaya gitseniz tartışacak bir şeylerimiz var. Kendi dar ve karanlık dünyamız parçalandı, bu bir dünya kahramanlığı. İçimizde genç yaşta kutsallık kazanmış sporcularımız var!

İnsan ruhunu heyecana, mutluluğa sürükleyen hiçbir şeyden nefret edemeyiz, içimizde, çok yoksuluz, bu kadar sevinmeye hakkımız yok diyen itirazlar var, yanlış. Sevinç ve mutluluk nerden gelirse gelsin karşı çıkamayız. Özgürlük denen şeyi düşünün. İhtiyaçlarınızı karşılayacak gücünüz var, işiniz, mesleğiniz var, kendinizi, ülkenizi çok seviyorsunuz, işte hergününüz böyle sevinçli, özgürlük böyle birşey. Birkaç günlüğüne tatdığımız bu sevinci, tüm hayatımıza, gelecek kuşaklara armağan etmek istemez miyiz? Sessiz, silik, basit adamlar olarak bir kenara sinip oturmuşken, bir büyük zafer tanıdık, tatdığınız bu sevinci çok beğendiyseniz, artık, avuntuların ve bahanelerin değil, zaferlerin peşinden koşalım.

Karnavallar ülkelere, kültürlere göre çok şekil değiştirse de, felekten çalınan bir gün gibi, sınırsız eğlence ve şamatanın renklendirdiği bir insanlık bayramı olarak günümüzde hala hararetle kutlanmakta. Bu insanlık için mutlu bir haberdir.

Futbol, diğer tüm eğlence, geleneksel şamata biçimlerini geride bırakıp tüm dünyada açık farkla kabul görmüş bir dünya eğlencesi olmuştur. Tarihin ilk gününden beri hiçbir kültürel olay, bu kadar büyük yaygınlık ve beğeni kazanmadı. Dünya futbolu çok sevdi. Bunu, birazcık tartışalım.

1950'li, 1960'lı yıllarda "sinemada" bugünkü futbol kadar büyük bir insanlık karnavalıydı. Amerikan sineması tüm dünyanın uçsuz bucaksız kasabalarına kadar yazlık sinemalar kurdu. Her akşam, ama her akşam, bir sinema perdesi önünde oturup, hayal kurdu insanlar. Amerikan artistlerini tanımayan kalmadı. Gazeteler hergün onlarla ilgili dedikodular yayınlar, sıkıntılı ve pis kokulu kasabamız cennete dönerdi. Anadolu'nun en küçük en ücra kasabalarında dahi yazlık sinemalar kuruldu. 1960'lı yıllarda sinema sanatı, inanılmazdır. Bir Amerikan şirketi bir film yapıyor ve tüm dünya o gece gülüyor, eğleniyor, ya da ağlıyor. Anneler, babalar, çocuklar, aileleler, herkes sinema kapısındal İtalyan yapımı "cennet sineması", bu inanılmaz karnavalı çok güzel anlatır.

Sinemanın bütün geleneksel, kültürel eğlence biçimlerini aşıp tüm dünyanın ilgisini çekmesinin bir çok sebepleri vardı. Önce, öğreticiydi, sonra eğlenceli, içinde daha bir yığın güzelim şey vardı. Mesela, kralların özel hayatı, tarihi hikayeler, kahramanlar, soytarılar, alçaklar, katiller, ayrıntılı bir

Lütfü Oflaz

lo@leman.com.tr

Top karın doyurur!

Büyüklerimiz "top karın doyurmaz" diye diye büyütseler de bizi, gördük ki top karın doyuruyor!

Milli Takımın rakip kallelere giren her golü midem'ize baklava börek olarak giriyor!

Nitekim Dünya Kupası'nda Milli Takımımızın attığı goller aç karınlarımızı tıka basa doyurdu!

Yalnız karınımızı doyurmakla kalmadı, gönlümüzü, gözümüzü de doyurdu.

Gözümüze her şey toz pembe görünür oldu.

Sanki 2 bin dolar olan milli gelirimiz ABD'de olduğu gibi 34 bin dolara fırladı!

İşsizimiz aşsızımız, evsizimiz barksızımız kalmadı!

Hastane kapılarında, maaş kuyruklarında ölenimiz de kalmadı!

Ekonomik krizimiz bitti!

Enflasyon canavarı öbür dünyaya gitti!

Ülkede ne yolsuzluk kaldı, ne hırsızlık!

Ne rüşvet kaldı, ne haksızlık!

Akmayan sularımız aktı, yanmayan elektriklerimiz yandı!

Hastalar iyileşti, yatalaklar ayaklandı, sağırlar duydu, körler gördü!

Başbakanımız Ecevit bile gözümüze Süpermen gibi göründü!

Her genç kızın rüyası beyaz atlı prens'lerden genç kız başına iki tane düşüyor gibi!

Her şey pembe dizilerdeki gibi.

Midelerimize bir tokına girmesede olur; rakip kalelere bir gol gösin yeter ki!

Ne para ne su ne kadın sesi, varsa yoksa gol sesi!

Gol sesi kalbimizdeki, midem'izdeki bayramın sesi!

Gönül Adamı

GÜNERİ İÇOĞLU

guneri@leman.com.tr

Aksaray Müzesi

Bayramı

şekilde anlatılıyor. Binbir macera nefes kesen bir hız ve üslupla hayal gibi akıyordu. Sinema ruhumuzu fethediyordu, hayatımızı eleştiriyordu. Hükümetleri, kötüleri eleştiriyor, güzel olanı gösteriyor. Arkasına insanlığın ahlakını almıştı. Ahlaksızlığa karşıydı. Sanat, ahlak olarak, estetik olarak, eğlence olarak, düşünce olarak sinemadaydı. Sinema, tarihin tüm büyük hikayelerinden heyecanlarından süzdüklerini en ücra kasabalara kadar taşıyordu. Çocukluğumuz işte bu dünya karnavalının tam içinde geçti. Şaşkınlıktan ve heyecandan dilimizi yutardık. Hiç bilmediğimiz ülkeleri, hiç bilmediğimiz heyecanları tanıdık. Kahramanlarla özdeşleştik, sevgiyi, aşkı, mücadeleyi, onuru hatırlar, işte hergün bunları konuşurduk!

Şimdi, senaristlerin, yapımcıların, artistlerin büyük yerini futbolcular çoktan aldı. Dünya, otuz yıl gibi kısa sürede kendine sinemadan daha etkili bir büyük oyun buldu. En ücra Anadolu kasabasında artık yazlık sinemalar yok, ama bir küçük futbol sahası mutlaka var. Her ilçenin, her mahallenin takımı var. Her mahallede, şan, şöhret, kahramanlık ve transfer bekleyen onbinlerce genç yıldız adayları yine büyük hayaller kuruyor!

Sinemanın karnaval özelliğini kaybetmesi neden tartışılmadı. TV'nin yaygınlaşması bir fikir olarak söylenebilir. Ya da, birer birer büyük dünya klasiklerini tüketip, sarsıcı konular bulamaması da söylenir. Fantastik, kurgu filmlerine yönelmesi iddia edilebilir, daha yüzlerce şey söylenir. Sinemanın karnavallığını yitirmesinde başka şeyler de arayabiliriz.

Mesela 60'lı yıllarda bu inanılmaz büyülü sanat, dünyanın her ülkesinde yeni bir karışıklık, büyük bir ayaklanma buldu. 60'lı yıllarda her ülkede bir iç karışıklık, her coğrafyada onlarca bağımsız savaşı, 1950-80 arası dünya haritasına 50'nin üstünde yeni ülke katıldı. Ya da bu karışık kafalar dünyayı merak ediyordu, ya da sinema, uyumuş insanlığı uyandırıyordu, sinema, kafaları karıştırıp, düşündürüp, dünyaya meydan okutturuyordu.

Evet sinema, insanların ufkunu, düşüncesini değiştiriyor, sarsıcı, çatışmacı, maceracı kahramanlar türetiyor. Avrupa sinması, hatta sol sinema, insanlığı büyük bir hesaplaşma içine çekiyor. İnsanları, ağalara, beylere, iktidarlara karşı, haksızlığa karşı, gündelik hayata karşı, acımasız gerçekliklerle yüzleştiriyordu. Dünyayı değiştirmek için hepimizi bıçak gibi biliyordu.

Ve sinema, parayı çok sevdi, yapım çok para istiyor, hızla, çocuksu eğlenceli, sadece vakit geçirtici macera filmlerinin içine girdi.

Sinema bugün yine, insanoğlunun felsefesi, psikolojisi, dünya tartışmalarını beyaz perdede yanıtlamaya çalışıyor, ama karnavalın çok dışında. Bugün karnaval iddiası taşıyan sinema, Batman, Örümcek Adam gibi filmler yapan sinema!

İddialı bir fikir gibi şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, sinema, karnavallığını "eleştirel" oluşu yüzünden yitirdi. İktidarları, insanları rahatsız ediyor, halkı uyandırıyordu. Film seyreden insanlar, kendini, ülkesini, imkanlarını, basit hayatlarını sevmiyor, bir büyük sefere hazırlanıyordu. Devlete, üniversiteye, bürokrasiye, disipline, şirketlere, polise, sert ve acımasız küfürler gönderiyordu. Çünkü sinema, yaşayabilmek için aşağı tabakaların, halkın dilini kullanmak zorundaydı, parayı veren geniş kitlelerdi. Şimdi, parayı başkaları veriyor. Sinema, kendine hem de dünyaya bir çalım atarak eleştirelliğini terketti. Fantazyaya, uzaya, çocuksu dünyalara çekildi. Artık kitlelerin gönlünü almaya ihtiyacı yok, kalabalıkları aşırı reklamlarla güdüleyebilir, şartlandırabilir. Bugün Hary Potter gibi filmler bir anlık ilgi uyandırsa da gerçekte yüzüne bakan yok. Sinema, insanlığın gönlündeki o büyük kahraman, kutsal, şövalye yerini kaybetmek üzere.

İşte bu eleştirelliğin neden yokolduğunu anlayabilirsek, futbolun dünyayı bir karnaval olarak yeniden fethini çözebiliriz.

Matbuu basın ve TV'nin gündelik yaşama girmesi insanlığın büyük mutluluğu, insanoğlu hiçbir icada bu kadar sevinmedi. Karnavalın ötesinde. Herşeye yön veren, belirleyen güçlü ideolojik yapıları oluştu. Hem gazete, hem TV, çok uzun yıllar sinemayla dost geçindi. Halen onlarca sayfasını sinema filmleri dolduruyor. Sinemanın karnavallaşmasında gazete ve dergilerin gücü yadsınamaz. TV, sinema olmasaydı, kendini çok zor kabullendirirdi. Halen, sinemanın serumu, kanıyla ayakta duruyor.

Medyanın ideolojisi, arkasını yasladığı parababaları ve iktidarlar yüzünden eleştirel sanat eserlerini taşıyamadı. Daha basit, daha uzlaşımcı, uykucu, oyalayıcı eser ve şovlar, karakteri oldu. Halkın sesi, gücü olması beklenen medya, zamanla, asırların taşıdığı büyük sanat eserlerinin ahlağı ve estetigini tamamen ihmal edip, hatta bu eserlere savaş açtı. Ahlaki boşluğu umursamadı, ama, estetiği ihmal edemezdi. Sinemayla futbol arasındaki yegane benzerlik, estetik ve çok gösterişli bir heyecan taşımaları. Halkın eleştirisi haber bültenlerinden dahı kaldırıldı, ama, haber bültenlerinin estetiği büyüdü. Bir yılda on, elli milyon dolar gibi paralar yiyen medya yöneticileri, siyasi iktidarlarla kötü, düşman olması mümkün değil. Yapıları gereği ortaya oynamak zorundalar, hem halkı oyalamak, hem iktidarın gönlünü almak. Oyalamak için ahlak, onur yok ise de, güçlü bir estetik ve heyecan fırtınası gerekli. İşte medyanın yeni ideolojisi.

Bu ideoloji, ahlak taşıyamaz. Büyük soylu eserleri hiç taşıyamaz. Onuru, gururu öğretemez. Eleştiriyi, sorgulamayı, tartışmayı, düşünceyi keser gibi kendine yontar. Ama bir şekilde büyük kitlelere sızmak zorunda, kalabalıkların gönlünü almak zorunda.

Medyanın, futbolla büyük bir evlilik yapması, dünya kültürünü yeni baştan yazacak kadar devrimci bir gelişme. Sevinç, mutluluk ve eleştiri ve öfkelerimizin artık futbolla belirlenmesinin arkasında çok daha derin ideolojik gelişme var. Bu kavga, insanlık kadar eski!

Artık konumuza girebiliriz. Ünlü edebiyat teorisyeni Bakhtin, "karnavaldan romana" kitabında, karnavalların tarihini ve kültürel imkanlarını uzun uzadıya anlatıp, modern sanat eserleriyle paralellik kurmaya çalışır. Karnaval dışarda kimseyi bırakmaz. İlgili-ilgisiz, sevseniz, sevmeseniz de karnavalın dışında kalamazsınız, hepimizi bir şekilde içine alır!

Eski çağlardan günümüze gelen karnavalların hristiyanlığın ilk yüzyıllarındaki yapısı gerçekten çok çarpıcı. Rönesans ve Aydınlanma gibi akıl ve ilerleme çağları dahi, kültürel hayatımıza, karnavallar kadar derin etkide bulunamadı. Sansürsüz şenlikler! Küfürler, mizah, müstehcenlik, serbestlik, inanılacak gibi değil.

Karnavalların Hristiyan ortaçağında en popüler ve yaygın olanı "Deliler Bayramı". Deliler bayramında tek bir gün herşey tersine dönüyor, dalga, alay, çıplaklık, maskeler. Üstelik, tarihin en ağır kilise yasalarına rağmen insanlar, hemen hergün korkup titredikleri cezalandırıldıkları kilisenin en kutsal değerleriyle rahatlıkla dalga geçer. Kilisenin en kutsal değerleri, cennet, cehennem, rahip, tabut, meleklerle daşşak geçilir. Kilise babaları ve rahiplerine söylenmedik laf bırakılmaz. Bir tek günlük bu çılgınlığa herkes katılır. Ve bu uzun yüzyıllardan günümüze inanılmaz çokluktaki fıkra,

Devamı 12. Sayfada

Refakatçi

enderoz@leman.com.tr Ender Özkarraman

Akşamsefası

BENİM GÜZEL KAD—IM..!

GALİPTEK'İN

ÖZET: Ufak tefek magarda karıma niye baktın diye bir gencin yakasına yapışır, genç senin karına niye bakayım benim nişanlım daha güzel deyince olay gencin evine kadar uzar. Adam sürekli karısıyla, eve 3.30'da gelecek olan gencin nişanlısını kıyaslar.

Devamı Haftaya...

11. Sayfadan Devam

mizah, cinsellik, küfür, şiir, hikaye, kaldı. Bugünün büyük insanlık eserlerinin oluşumunda kimsenin müdahale etmediği karnavalların etkisi çok büyük!

Kilisenin tek bir gün halkın bu çılgınlıklarına neden izin verdiği bugün anlaşılabilir bir durum. Onlar da yıl boyu fazlasıyla baskı altında tutulmuş insanların nefret ve öfkelerini zararsız bir şekilde boşalttıklarına inanıyorlardı. Küfür ve müstehcen fıkralara kilisede rahipler bile katılıyordu. Bugün stadyumlarda insanların yüzlerini boyatması, deli ve soytarı maskeleri giymesi, çılgınca hareketler yapması deliler bayramından emanettir, ayrıca, hepsi üniversite öğrencisi otuzbin çocuğun doksan dakika boyunca .ötünü .ikiyim diye tempo tutması da bu eski karnavalların karakteridir.

Yine de kilisenin kendisine, kutsal değerlerine karşı girişilen ağır aşağılamaları, şamataları bir günlük olsun içine sindirmesi akıl alır birşey değil. Deliler gününde soytanlar kral seçilir, deliler sahip yerine geçer, toplumsal değerler, kimlikler ters düz edilir.

Deliler Bayramı'nın insanlık kültürüne bağışladığı bir yığın kültürel öğe var. Bunların başında açık saçık küfürler, bağımsızca ve korkmadan herkese bağırma, müstehcenlik, istediği şekilde konuşmak ve hareket etmek, insan aklının almayacağı en uç şekillerde giyinmek, hiç görülmeyecek manyaklıklar sergilemek.

İşte bu karnavallar, aşağı sınıfların, ayaktakımının yıkıcı eğlenme kültürünün özellikleri. 19. yüzyıl edebiyatı, kitabı, şiiri, hikayesi, fıkrası, küfrü, eleştirisi, aynen aşağı tabakaların bu sert ve bağımsız gelişigüzel damarından beslendi, dersek, fazla hatalı olmaz.

Ayaktakımının bir gün olsun istediği şekilde bağırması, istediğiyle dalga geçmesi, istediği şekilde eğlenmesine kimse mani olamıyor. Üst sınıflara, krala, kiliseye, zenginlere istediği küfürleri ve aşağılamaları yollamasının önünde kimse duramıyor.

Modern toplumun büyük edebiyat eserleri, film, roman, hikayesi, krala, kiliseye, zenginlere karşı aşağı sınıfın bu alaycı, dalga geçen, yıkıcı eleştirilerini ısrarla işledi!

Yüzyıllardır sürüp gelen karnavalın deliler bayramıyla başlayan bir yığın özelliğini hala barındırıyoruz. Önce, karnavallar "popüler bir eğlence". Sonra, ayaktakımının küfür ve şamatalarının bayramlaşıp kutsallaşması. Mizahın dev bir sanat olarak kabul görmesi. Küfrün dahi kutsanması. Deliler bayramı bir şen şakrak şamata sevincinin çok ötesinde. Başkalarını küçük düşürüp, eğlenme, yani hayvansı özellikler taşır, ancak, güçlü kültürler bu hayvansı nefretin içini boşaltmadan, estetik kalıplara dökebilmeyi başarmıştır.

Deliler bayramının daha da öte özellikleri var, diyelim, mezarlıklarda ölüyü beslerler. Bu, "ölümle", "öte dünyayla" bir dalga geçme. Yani, yeryüzüne ait olmayan her imgeyle sıkıca dalga geçiliyor, ölüler gibi, azrail, tabut gibi, cehennem gibi.

Günümüz futbol karnavalının da önemli özelliği bu, tabuta, ölüme, azraile, cennet, cehenneme dair hiçbir şey umursanmayarak, unutularak, "sahadaki futbol dışında" herşey bir şekilde küçümsenmiş olur.

Çünkü insanlar, çılgınca gülerek "korkuyu" yeniyor. Hatta korku iktidarıyla eğlenip, iktidarın baskıcı korkusunu yeniyor. İktidar ise, gülme dışında başka zararlı bir şey olmasın diye, gülmeyle, eğlenmeyle sınırlandırılmış bu her türlü deliliğe müsaade ediyor!

Karnavallardan ve karnaval edebiyatından batı kültürüne kalan en büyük miras: Eleştiri kültürü, tahammül. Ve kitlesel çılgınlığın takvimleşip bayramlaşması.

Deliler bayramıyla insanlık bir "akıldışılık" yaşıyor, neden insanlar "akıldışına" çıkmayı bu kadar kutsayıp onu bayramlaştırıyor. Eskiden yılda bir defa deliler bayramıyla akıldışına kaçma ihtiyacı, günümüzde neden her haftaya, her akşama kadar inmiş ve sıklaşmış durumda. İktidar sertleşip, acımasızlaştıkça, umutsuzluk arttıkça, "akıldışına" kaçış ihtiyacı da çığ gibi büyüyor.

Gerçekte iktidar için korkulacak birşey de yok. Çünkü herkesin katıldığı delilik artık delilik olmaz. İşte karnaval çılgınlığı yerküreye kendini böylece kabul ettiriyor, hepimiz katılarak, çılgınlıkları, delilikleri normalleştiriyoruz! Ve akıl almaz iktidar ve baskıları da ve onun lanetli akıldışı sonuçlarını da normalleştiriyoruz.

Akıldışı maskeler, çıplaklıklar, danslar, oyunlar, müstehcenlik, alkolün ve herkesin herkese sarılıp öpüştüğü, tabuların, disiplinin, kişiliklerin kalktığı, ağır, kasvetli gündelik hayatın yıkıldığı bir insanlık düğünü karnaval! Akıldışılığa ihtiyaç!

İnsanlığın karnaval düşkünlüğü, bizlere, insanların topluca delirmek, uçmak, derin uykulu şamatalı neşeye girmek ihtiyacının vazgeçilmez bir insanlık yasası olduğunu öğretiyor!

Bugün daha psikiyatrist bizlere, beynimizden, aklımızdan zaman zaman uzaklaşıp, neşeli oyunlar, şamatalı meşguliyetler kurarak, dinlenme, sakinleşme, rahatlama, ihtiyacını karşılamayı öğütlüyor!

19. yüzyılın romanı, 20. yüzyılın sineması, gazetesi, yani, kültürel eğlenceler, insanoğluna büyük bir karnaval hazırladı. İşte bu eserlerde, her türden yıkıcı eleştiriler, her cins karakter, her ülkeden krallar, saraylarla dalga geçildiği, özel hayatların tasvir dilip afişe edildiği, en ayrıntılı ruh tasvirleri, delice insanların en özel sırları batının her matbaası ve her sinemasında yüzyıldır sergileniyor. Zengin, fakir, yoksul, kral, ayırdetmeden, yergiler, müstehcen fıkralar, eleştirilerle, insanları hem eğlendirip, hem de aşağı tabakaların öfke ve nefretlerini doyurmaya çalıştılar.

Gazete ve TV, aydınlanmanın ürünü, ne oldu da, kendini vareden eleştirel akıl ve ahlakının ürünüyken, babasını, çocuğunu, kendini öldürür gibi, vazgeçti, akıl ve ahlaktan. Önce sinemanın şov, eğlence, oyun gibi zararsız yönleriyle dostluk kurdu, sonra, insanlığın aklını alan "futbolu" keşfetti.

Aydınlanmanın meyvesi basın ve TV, futbolla, ilerlemeyi ve aydınlanmayı yıkıyor. Doğuda ve batıda aydınlanmanın (akıl ve ahlakın) sonuna gelindi. Akıl ve ahlak hiçbirimiz için birşey ifade etmiyor. Rahatlama, coşma, futbol maçlarıyla takvimleşti. Sevinçlerimiz için boş futbolla turnuvalaştı. Bu şaşılası bir sevinç türü ki, her zaferden sonra iktidar daha baskıcı, daha güçlü. İktidarların baskısını ve açlık korkularını naklen yayın maçlarla gideriyoruz. Bunun karşılığında futbolcuları "kral" ilan ediyoruz. Futbol yöneticileri ağa, bey, padişah gibi saygı görüyor. Ekranda futbolu yöneten suratların hepsinin servetleri 50 milyon dolar.

Rönesans ve aydınlanmayla insanoğlu köklü bir akıl, rasyonalite hareketi başlattı, günümüz modern dünyasını, üniversiteleri, hastaneleri, röntgen cihazlarını, kişilik haklarını, bu eleştirel akla borçluyuz. Şimdi, basın ve TV bu dörtyüzyılın haklarını geri alıyor! Akıl ve ahlak ve onuru hatırlatacak siyasi, ekonomik tüm eleştirel kültür biçimlerini terkediyor. Hepsini ve herşeyi unutacak akıldışı muhteşem bir alan: Futbol. Hepsine büyük sanatkarlar, büyücüler gözüyle bakıyoruz. Basına hergün futbol yazdığı için şükran borçluyuz, TV'ler hergün maç yayınladığı için TV'ye kitleler ibadet ediyor!

Halkın tarih boyu kültürel eğlencelerine kaba bir kalabalığın gürültüsü diye bakamayız, bugünün de futbol sevinciyle kitlelerin barbar taşkınlıkları diye dalga geçemeyiz. Ancak halk, yüzyılların geleneği ve birikimleri içinde, karnavallarında, sinema eserlerinde romanlarında, aklın dışına çıkma isteğini dahi, kendi aklıyla yaptı. Şimdi, zorla "delirtiliyor". Hızla aklımızın dışına çıkmamızı birileri istiyor. İktidar her akşam bizi delirtmek isti-

Devamı 14. Sayfada

guverfeyhan@hotmail.com

Bayık Gülün

Feyhan Güver

bahadirboysal@yahoo.com

Teoride & Pratikte BAHADIR BOYSAL

HEY YAVRUM HEY BAHADIR & KUDUZ GÖNÜL...

KADİRİZM! (Tabu can çekişiyor!)

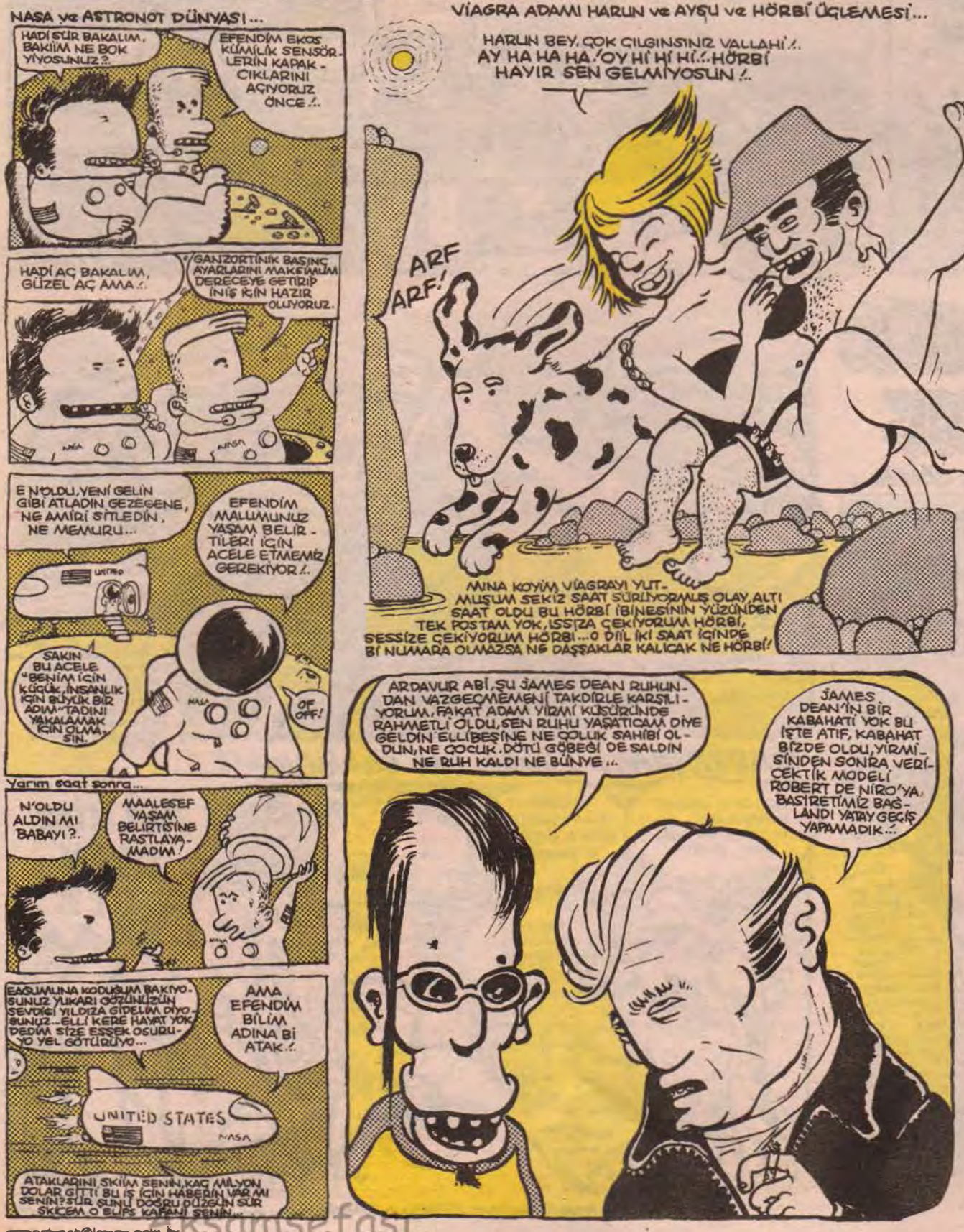

www.Aksamsetasi

Cümbür Cemaat

AHMET YILMAZ

12. Sayfadan Devam

yor. Akıldışına sürüklenıyoruz. Müsaade edilmiş futbol sevinciyle iktidarların, mafyanın yönettiği bir karnavalla karşı karşıyayız.

Neşe ve sevincimize müdahale ediliyor, neşe ve sevinçlerimize tahakküm ediliyor, mutluluğumuzu yönetiyorlar, bütün kanallarda sokağa çıkın diye bağırıyorlar, koyun kitlelerini ağılından çayırlara değnekle sürer gibi. Bunu yapanlar, siyasi iktidar ve mafya ve medya. Futbol sevincimiz iktidarların insafında!

İçinde, akıl, ahlak, onur ve eleştiri olmadığı için herkes memnun, artık sokaklarda kuyruğu yanmış köpekler gibi bağırıyoruz. Şu yöneticilerin suratlarına bir daha bakın, mafyacı, işkencecilerin toplandığı bir laz kayığı. İşimiz bu delilere kaldı, aşımız da. Bu eşşeklerin taşağı futbol zaferleriyle daha da büyüyor. Artık bu taşşaklar hergün başımızı yarıyor. Ellerinde artık büyük koz, hergün ayrı bir poz. Götleriyle göğe çıktılar. Artık kim tutar onları. Denize düştüler ve götleriyle balık tuttular, daha ne yapsınlar. Allah da halk da duasını esirgemedi, mafyayı, çakalları, başımıza padişah yaptı.

Oysa hepimizin yiğit bir ruhun zaferine ihtiyacı var! Halkın şamatalı, serbest, bağımsız, kendi halinde neşesi yok burda. Gerçekten "kahramanlığa" inanırız, ama kahraman halkın çocukları yok, kurulu bir saat gibi, kukla eğlencesine dönüyor...

Kitleler aklını neden başkalarına devrediyor? Mutluluk ve hazzın ve sevinçlerin bedenimizin, bizim, malımız olması için ahlakın ve aklın süzgecinden geçmesi gerekmez mi? Diyelim bir çocuk, dilenciye dahi güler. Aklı geliştikçe dilenciye gülünemeyeceğini öğrenir, hayvansı neşesini aklıyla test ederek, büyür. Şimdi, hiçbir mutluluğumuzu aklımızla, ahlağımızla test etme şansımız yok. İktidarlara ve krallara karşı gücümüz "deliliğimizdi" "manyakça küfürlerdi", şimdi, deliliğimizi dahi "iktidar düzenliyor"...

Ve bize takas teklif ediyorlar, bütün ahlaksızlara karşı susun, sizi futbolla eğlendirelim, kitleler futbolu öyle seviyor ki, aldanmak için takas için bahane arıyor!

Oysa, tam tersine, iddialı bir sevince ihtiyacımız var, bütün bu mafya maskaralarını küçük düşürüp onlarla eğlenecek, onlarla daşşak geçecek ayaktakımının küfürlerine ve aşağılamasına çok ihtiyacımız var!

Ne diyeyim. Bayramınız kutlu olsun. Halka, akıl ve ahlağı ve onuru hatırlatacak aydınlar dahi futboli delisi oldu, bir şekilde herkes Kolombiya'ya dönmüş bu ülke siyasetinin mafya çakallarıyla aynı trübünde oturmaya çalışıyor.

Kutlamalarınıza devam edin. Ben, Mesut Yılmaz, Mehmet Ağar ve Haluk Ulusoy gibilerin elinden alınmış bir zafen değil kutlamak, götüme bile sürmem. Yani, ben, takımdan ayrı düzkoşuma devam edeceğim. Sizler zaferden zafere koşsanız da, ben burada, aklın, ahlakın ve onurun kondüsyonu için hepinizi takımdan ayrı düz koşuya davet ediyorum.

İkibin beşyüz hastane içinde, tek bir hastaneyi dahi yönetmemiş bir halkın futbol zaferini kuşkuyla karşılamak, aydınların görevidir. Futbol zaferi, siyaset ve bilimle ve ekonomiyle nisbetli bir paralellik içinde olabilmesi için, aklımızı, daha diplerinden karıştırmalıyız.

Unutmayın, nasıl seviniyorsak oyuz, kimi beğeniyorsak oyuz, kiminle kolkola kutlama yapıyorsak oyuz...

Dünyayı koysunlar önüme, girmem o işkenceci mafyacı çakalların koluna!

***

(Hadi unutun bunları, bir kenara koyun bu yazıyı, ben size bir şiir yazdım, onu okuyayım...)

Küçük yaşta çok düşünmüş, sıçan yemiş saçlı çocuklar gibi / Önlerinde derme çatma kapkara tahta boya sandıkları gibi / Benim bir sevgilim var / Sabahleyin kapısının önünü yıkayan kadınlar gibi / Kara sürmeli doğmuş bembeyaz kuzular gibi / Benim bir sevgilim var / Çifte minare avlusunda hasır sandalyesine çökmüş, toprak yüzlü ihtiyarların ağzında kıtlama şeker gibi / Benim bir sevgilim var / Alnından beyaz akıtmalı lacivert atlar gibi / Han kapılarını demir kelepçelerle tutan kilit taşları gibi / Benim bir sevgilim var / Kümbetten bekleyen eski yazılı aşklar gibi / Bin yıldır rüzgarlar hala öpememiş toz toz uçuyor, kıl kırmızı dudaklar gibi / Benim bir sevgilim var / Mevlamın bir çiçeği / Kakülü yayla çimeni / Ne güzeldir bilseniz / Sabah zamanı güvercin gerdanı gibi / Toprak testide soğuk su gibi durur / O bakar, ben susarım / Benim bir sevgilim var / Düşmeyi bekleyen dağ taşları gibi / Çığlıkları boğazında büküp büküp ağıtlara yol verir gibi / Ah ah anamın saçları gibi / Kara tren yolları gibi / Kemik taraklar gibi / Akşam üzerleri bakılan kahve telveleri gibi / Benim bir sevgilim var / Akasyaların söğütlenn istiklal marşı gibi / Benim bir sevgilim var / Yaz ortasında nemli soğuk, sırtımda Diyarbekir surları gibi / Benim bir sevgilim var / Makamdan makama canım efendimlerle geçen geceyarısı şarkıları gibi / Benim bir sevgilim var / Kıpkırmızı saçları Kızılırmak sazlıkları gibi / Benim bir sevgilim var / Halden hale giren dumanlar gibi / Ağzımda baldan tatlı meyveler gibi / Benim bir sevgilim var / Taşbaskı yemenide eski desenler gibi / Sandıklarda uyumuş eski kokular gibi / Yasla gelen kara bir bayram gibi / Mezarımı bekleyen taze selviler gibi / Kurban kesmiş kanlı bıçaklar gibi / Görenin aklı dağılır / Uzak sularda yüzen çok dargın buzlar gibi / Dağlan eritmiş mavi dumanlar gibi / Benim bir sevgilim var / Teri kaya renkli / Teni kaynak suları / Memeleri maden renkli / Durmaz gözyaşlarım siyah kuyu gözlerine inince / Benim bir sevgilim var / Elleri çayır çimeni gibi yumuşak / Koynunda incecik ayva tüyleri / Durmaz ellerim nehir boylan gibi baldırlarına inince / Eteklerinin etrafı amanın amaaan! / Sarı da siyah kandil ışığı gibi / Kara da kara yara kabuğu gibi / Benim bir sevgilim var / Namaz niyaz gibi, anamın dualan gibi / Düşüp düşüp toprağa, toprakların içmediği yağmurlar gibi / işte benim bevgilim / Çivisini bu delirmiş dilimle ben çakarım / Alın siz de asın duvarlarınıza / Yatmadan önce okuyup üfleyin, siz de okuyun sevgilinize üç defa / Sizin de uykularınıza yükseklerden bir taş düşsün / Değirmen gibi döne döne yatağınızda düşleriniz delirsin / Zehriyle delirmiş dilim, hayalini yutkuna yutkuna öğütsün / Benim bir sevgilim var / Karanlığa okunan ezanlar gibi / Çökmüş mezarlarda kemiklerin içinden kaval üfler gibi geçen rüzgarlar gibi...

nihatg@leman.com.tr

cemahmet@leman.com.tr

Aksamsefasi

LeM OKUR mektupları

İMAM ADNAN SOK. NO:20
80080 BEYOĞLU / İSTANBUL

Mektup

"Sana baharlar derdim
Takasın diye saçlanna
Sana yıldızlar topladım
Ulaşasın diye dağlara"

.... 26 Haziran 2001, yoldayım. Cep telefonum çaldı. Açtım. Telefondaki ses tv'yi aç dedi. Yoldayım diyemedim. Aysun mu dedim sadece. Oysaki o gece rüyamda görmüştüm. Sarılmıştım ona. Sabah uyandığımda bir şey mi oldu acaba dedim kendi kendime. Öyle ya ölüme giden yolda 183. güne gelmişti. Gözyaşlarıma hakim olamadım. Aysun; saçlarında baharlar taşıyan yoldaş. Aysun; Genç Ekin Sanat Merkezi yöneticisi. Aysun; Ölüm orucunun yorulmaz direnişçisi... Daha iki ay önce "Bırak yüzün şiirle örtülsün" diyerek ölümü tanımlayan Sibel'imizi vermiştik kavgaya. Murat'ımızı bırakmıştık Bayrampaşa'nın yanan duvarlarının ardında. Ve daha nicelerini. Ve Zehra ve Canan ve Yazgülü... Adlarını dizelere sığdıramayacağım niceleri.

Saçlarında şafaklar taşıyan kızı: Ablanı, Şafağımızı düşündüm o an. Yıkılmıştır. O da zindandaydı. İstemezmiydi sanki ellerini tutmayı. İstemezmiydi ağzında bir düze, saçlarını okşamayı. İsterdi. Bilirim, o bedenini bırakıp yüreğiyle varmıştır yanına.

Ölüm anını anlattılar: O sabah duru sesinle sloganlan sen atmışsın. Sonra zorla müdahale etmişler sana. İki şişe serumu akıtmışlar damarlarına, iki saat sürmüş. Serumlar bittiğinde sloganlar patlamış; "Aysun yoldaş ölümsüzdür". Duydun mu o sözleri. Duydun da sıktın mı yumruğunu..

Çukurova'nın bağrından kopup gelmiştin, kavganın başkentine. Kısa zamanda sevdirdin kendini. Anaçtın. Kışın o soğuk günlerinde eve giderken aldığımız mandalinalan önüne almış, bilmiş bir eda ile ben Adanalı'yım, benden iyi kimse soyamaz diyerek temizlemiş ve yedirmiştin herkese. Sonunda kendine kalmadığını görünce neyse bir dahaki sefere demiştin. Bir dahaki sefer hiç olmadı. Sonra cezaevi günleri. Sonra direniş günleri. Sonra ölüm günleri... Kasetini dinlerken "Can suyumuzu devrimin harcına katarak yürüyoruz geleceğe" diyen sesinle ağlarken daha ne yazabilirim ki sana şiirlerimizden başka SENİN İÇİN.

Saçlannda baharlar taşırdın
Yüreğinde baharlar / Sevdanda, gözlerinde, ellerinde / Ve ilkin yüreğinde / Yanık bir kuş uçtu kafeste/Kanadında umut taşıyan / Düştü sulann engin mavisine/Sevgi umuttu yüreğinde..... / Ölümlerle bezenmiş mevsimlen yollara koydu sevdanın kahrları / Bak çocuğum bir yaralı kuş bu/Rüzgarın önüne alıp götürmekte zorlandığı /Bir yaralı kuş /Zincirin güçlü halkası /Elleri yanmış/ Saçları yanmış/Yüreği taptaze çiçeklerle sulanmış / Yüreği uçan kız/Düşünürken konuşan / Ağlarken susan kız / Sevda kalarında en önde yürüyen kız.

İbrahim Doğan

Merhaba Leman ve Leman Dostları!

Yaklaşık 3 seneden bu yana sizi okuyorum. Açık konuşmak gerekirse sizi bu kadar tutmamın sebebiyse özgür düşünceli olmanız, her düşünceye saygı duymanız. 15 Haziran tarihli Leman'da Yakamoz isimli arkadaşın bir yurt sorunu vardı, derdini anlatmıştı kısaca. Ahh, ohh, bu da dert mi? Arkadaşım ben 4 sene çektim onları; yanlış anlamadınız, 4 sene Fetullah Gülen okulunda okudum. Tam anlamıyla bir kabustu. Onlara katlanmamın sebebiyse... Neyse anlatmayım, uzun sürer, bi kaza kurbanı olduk aslında. Tam anlamıyla hepsi kafası yıkanmış, din sömürüsünü iyi beceren tipler. Onların yanında bulunmakta dinden imandan çıkartıyo tabii insanı. Bütün okulların üniformalarına karışılmazken bizim etek boylarımız mecburi dizaltı ve yazın da çoraplarımız eteklerimize rağmen dizüstü olmak mecburiyetindeydi. Tabi dini günlerdeki sohbetler, programlar, hafta sonu sohbetler, açıkçası çok büyük bi hızla çalışıyorlar. Bence bunlara meydan vermiyelim, artık bunlar her yerde... Yemek konusuna da kısaca değinmek gerekirse, ilk 3 sene yemekleri gerçekten kötüydü ama son sene yemekler gerçekten düzeldi. Ama şu bi gerçek, Fetullah Gülen dersaneterinin yurtları ve yemekleri gerçekten iğrenç...

Sana katılıyorum. İlk 3 sene onlara ne katıldım ne de ses çıkardım. Dördüncü sene karşı çıktığımı görünce çok şaşırdılar doğrusu... Allah'ın izniyle düzelecek deyip daha bi canla başla uğraşırlar kafalamak için. Ama ben de ters tepki yaptı. Kısaca Fetullah Gülen de onu destekleyenlerden de nefret ediyorum. Ve Yakamoz arkadaşıma katılıp ben de BAŞ KALDIRIYORUM... Sonsuz sevgiler.

Slay

Selam

Bu bir sitemdir... İnsan kendine yakın hissettiği şeylere sitem eder. Sevmediklerinin yakınından bile geçmez... Nedir bu sitem diye sorarsanız; yıllardır okuduğum, kendimi bulduğum derginize bir mektup yazmıştım ben de gönlümce... Ama nafile, yayınlamak nasip olmadı nedense... Bir aşk hikayesi, bir onur meselesiydi oysa... Kendimi bu yolla rahatlatacağımı düşünmüştüm ama ne fayda... En olağan halimle yüzlerce kez sitem ediyorum... Bütün olumsuz faktörlere rağmen değerli çizer ve yazarlarınızı okumaya devam ediyorum. Sevgilerimle.

K.K./Muş

Merhabalar

Cesaret rumuzlu arkadaşımın tedirginliğine katılmamak mümkün değil. Her ne kadar ihtimal vermesem de, Nihat abinin yazarlığı bırakmasına, ürperti veriyor Perşembe gününü iple çeken benim gibilere. Tam kaybettiğimizi bulduğumuz sırada, onun elimizden kayıp gitmesini düşünmek bile istemiyorum. Ben nihat abi'yi geç tanımanın verdiği üzüntüyle kendimi talihsizlerin talihsizi sayarken, o bu memlekette yazarak yapılmayacağını söylüyor. Hay ağzını öpüim "cesaret" o olmazsa kim mikecek hırsızı hortumcuyu...

Yazar olmak istediğini söyleyen arkadaşla televizyonda bi yazarın hayatını belgesel yapmışlar, izliyoz. (Hani şu reklamı yapılan ama korsanı bile satılmayan var ya). Programın sonuna doğru arkadaş "Bunlan görüp dinleyince yazar olmak istemiyorum" diyor bana. Ortalığı bunlara bırakıp "nevrotik şebeğe mi" döndürmek istiyorsun Nihat abi bizleri. "Karayolu" yazısının herkes hayranıdır eminim. Gösterebilir misiniz bana edebiyatta böyle bir orman tasviri. Var mı böyle kuvvetli cümleler. Varsa bilelim yani.

Kendimizi tam bulmuşken yazılarında, bizi bizsiz bırakma. Ölene kadar kaleminin mürekkebi kurumasın.

Erdal

Merhaba Lemanistler!

Yıl 1975. Binlerce spermin arasından birinci gelerek adına dünya dedikleri bu bok çukuruna adım atmışım. Şimdiki aklım olsa hiç birinci gelmek için uğraşır mıydım. Kazayla olmuş bir kere; sonuçta burası Türkiye, kazayla insan ölüyor.

"Hasret tezgahında çile dokumaya tutsak edildiğim, insanların hayallerinin bile soğuk, yüksek dört beton sütundan öte geçemeyip esir düştüğü anadan, sıladan, davadan ayrı bırakıldığım, adına şimdilerde "F Tipi" Cezaevi dedikleri, böylesine kara ve fani bir çatı altından sizlere sesleniyorum. Kimsem olmak ister misiniz? Dışardaki yanım, dışardaki kimsem olur musunuz?

Yıllar önce elimden habersizce uçup gittikten sonra değerini anladığım, adını SÜTBEYAZ taktığım özgürlük kokan güvercinimin bana geri dönmesi için içerdeki loşluğuma elini uzatır mısın. POLYANNA misali yaşamdan hala tat alabilenler, yaşamdan mutluluk payı çıkarabilenler, ya da kimi zaman tıpkı benim gibi yaşama küsüp isyan eden ve kendi kabuğuna çekilenler varsa oralarda ben buradayım. Dışardaki kimsem olmak isteyenler, sütbeyazımın kokusunu duyabilenler, fikirlerimizin aynı noktalarda kesişebileceğine, yaşama aynı pencereden bakıyor olduğumuza inananlar, DİN, DİL, IRK ayrımı yapmadan sevmeyi bilen LEMANİSTLER ben buradayım. Unutmayın bence LEMANİSTLİKTE bir ideolojidir. Eğer sesimi duymuşsanız, ben içerdeki loşluğuma bir ışık olmanızı bekliyorum.

Umut ederim ki bu mektubum uzunca bir yol katederek şehirler arasında anlaşmazlığa, duyarsızlığa, ilgisizliğe ve de vurdum duymazlığa yenik düşen duygularım olarak kalmaz.

Kim, nerden, nasıl olursa olsun duygularıma ve düşüncelerime ortak olacak paylaşımlarını bana yollayabilirler.

İlker Cihan / Aydın E Tipi Kapalı Cezaevi Koğuş C/8 Aydın

Selam Lemancılar!

Ben de Melek gibi yaklaşık 3 aydır Leman okuyorum ve onun pişmanlık duygularına bizzat katılıyorum. Ya ben böyle bir olayı daha önce nasıl keşfedemedim. Dergi demeye dilim varmıyo, çünkü Leman dergi ötesi bi şi...

Ben birazcık anlamsız okul hayatımdan bahsetmek istiyorum... Neyse ki sonunda bitti. Ben bu yaşa kadar hayatı anlamaya çalıştım. Ama s..... hayatında o kadar anlamsız şey var ki daha çok bunlann farkına vardım. Yani ben o kadar yıl okuyim, günde 4-5 saat boyunca gereksiz şeyler dinleyim (ki bence de çok gereksiz) sonra birkaç elemanın hazırladığı abuk sorularla 3 saat boyunca ter dökiyim. Anaa!

Bi de denilmez mi "hayatınıza yön verecek sınav" diye. Madem öyle neden bu kadar önemli bi olayı 3 saat içine sığdırmaya çalışıyorlar. Ki, zaten elimizde olan zamanı (tabi bize özel özel kalan tarafı malum) hayat içinde bi yerlere sıkıştırmak zorunda kalıyoruz.

İşte bunlar sanırım fazla uzadı, ama özür dilerim. Bir gün şu ÖSYM başkanı mıdır, bu b... düzeni yapan insanlarla bire bir yüzyüze, artık burada mı olur diğer tarafta mı... karşılaşırız.

Çok oluyorum ama eğer siz bu elamanların adresini ya da sanal adreslerini biliyosanız ve bi şekilde bize ulaştırsanız. Sanırım o kadar bekliyemicem...

Funda

Merhaba Leman Dostları

İnsanları tek tipleştiren (koyunlaştıran) bu ortamda eleştirel bir çizgiyi takip eden Leman dergisini okumaktan büyük bir mutluluk ve haz duyuyorum. Son zamanlarda ülkemizde meydana gelen yolsuzluklar, failli meçhuller, yasaklar ve bütün bunların bir sonucu olan krize karşın medyanın takip ettiği oyalama ve uyutma politikasının insanlarımız üzerindeki etkisi aşikardı. Medya ülkemizde bütün olan bitenlerin üzerine gitmektense, mankenlerin bizleri hiçte ilgilendirmeyen günlük hayatlarını, milletvekillerinin bizlerin paralarıyla günlerini gün ettikleri tatillerini, hayvanlar alemini, kamera şakalarını vb. şeyleri yayınlıyor. İnsanlarımızın çoğu ise bütün olan bitenlere tepkisiz kalmaktadır.

Bir doğulu olarak 1992-97 yılları arasında bölgemizde yaşananlar, ürkütücü (insanlık dışı) boyutlardaydı. Ve medyanın çoğu bütün bunlara gözünü kapamıştı. Asıl vatan hainleri bugün ortalıkta cirit atarlarken ülkemizin çok değerli insanları (gazeteci, şair, yazar, politikacı...) cezaevlerine kapatılmaktadır. Bütün bu duygu ve düşüncelerimi paylaştığım düzeyli bir derginin okuyucusu olmak benim açımdan çok önemli... İnanıyorum ki tepkilerimizi dile getirdikçe daha güzel yarınlara kavuşacağız. Çalışmalarınızda başarılar diler, daha mutlu, özgür yarınlarda buluşmak ümidiyle...

Şevder

Sevgili Dostlar;

Hayatın üşüten bu yüzünde, sımsıcak ve maviş bir güneşin hafiften ışıldığı bir günden merhabalar.

Güzellikler boy verip filizlensin, her şeye rağmen dostluk çiçekleriyle birlikte. Susmasın, serçenin bu taşıdığı yavru. Bir vakti şiire, hala unutulmamışsa diğerini sevgiye, sevdaya. Sonra insana, insanlığa... Gül kokulu selamlar işleyelim, yıldızlardan derlenmiş pullanıp postalanmış mektuplarımızda. Demir parmaklıkları dostluğun sıcaklığıyla ısıtabiliriz. Belki. Beni yalnız bırakmayacağınıza inanmak istiyorum. Tüm Lemancı dostlara selamlar. Dostlukla hoşçakalın.

Mustafa Yüksel
E Tipi Cezaevi/Muğla

Canım çok sıkılıyordu

Beni eğlendirecek, güldürecek bir şeylere ihtiyacım vardı. Leman aldım. Sayfalarını karıştırırken bir yazı gördüm. "O yol hep senin tersine akıyordu..." Okumaya başladım. Olamaz dedim. Benim hissettiklerimi kimse bu kadar güzel anlayamaz, anlatamaz. Bir kez okudum. Sonra iki-üç kez daha... İşte Leman sayesinde Cezmi Ersöz'le ilk o gün tanıştım. Leman alınır, Cezmi Ersöz'ün sayfası ve karikatürler okunur sonra tekrar Cezmi okunur. Düşündüğün ama anlatamadığın şeyleri o anlatır senin yerine. Bu olay ilk başlarda garip geldi bana. Sonralan alıştım, hoşuma gitti. Merakla bir sonraki sayıyı beklemeye başladım. Bekleyiş hiç boşa çıkmadı. Mutlaka benden bi şey vardı o sayfada. Hatta çook şey. Beni şimdiye kadar kimse anlamaya çalışmadı. Uzakta olsa da tanımasam da beni anlayan ve bunları dile getiren birinin varlığını bilmek güzel. Bunu öğrenmekte geç kalsam bile. Yollar hala benim tersime akıyor. Avuçlarıma sığmıyor. Tutamıyorum. Sürekli kayboluyorum kendi yolumda. Bu mektubu neden yazdığımı bilmiyorum. Zaten mektup yazmayı beceremem. Bazen bir şeyleri paylaşmak, bazen rahatlamak, bazen de günah çıkartmak için mektup yazarım. Mektuplarımın iki yolu vardır. Yazdıklarım sahibine ulaşır ya da parmaklarımın arasında ufak çaptaki bir şiddete maruz kalır ve paramparça olur. Bu mektubu ne yapacağıma karar veremedim. sizinle ya da parmaklarımla buluşacak.

Ben Balık burcundanım. Yani öylesine değişkenim ki. Pulları yönünde sevdiğinizde elinizin altından kayıp gidecek kadar. Dedim ya bütün yazılarda benden bi şeyler var diye. Bilerek ya da bilmeyerek beni anladığınız ve duygularımı dile getirdiğiniz için teşekkür ederim. Çünkü ben bu konuda çok başarısızım.

Duygu Ablak

Görülü Avukattan Cevap!

Ankete ne gerek var ki? Eğer ki LeMan, bu ülkede insanlar açlıktan (!) ölürken, babakansız yönetilirken/yönetilmezken, üniversiteler özerkliğini kaybetmiş, faşist yönetimler altında ezilirken, "insanca yaşamanın tedavülden kaldırıldığı" bu ülkede, haftanın olayı olarak "Dünya Kupası"nın başlamasını gösteren zihniyete (!) de ulaşabiliyorsa zaten son noktayı koymuş demektir.

Bu zihniyete göre; haftanın olayı olan Dünya Kupası'nda, Türkiye maçlarının olduğu günlerde, futbolla "uyuşmuş" millete hissettirmeden ders kitaplarına (%30-40), tekel ürünlerine zamların bindirilmesi de doğal bir olaydır. Çünkü; Dünya Kupası'dır o. Haftanın en önemli olayıdır o. Ne olursa olsun gözümüz başka bir şey görmez...

Bu duruma en uygun laflan, sayfaları talan etmekle "suçlanan" (eleştiri olmaz çünkü) Met-Üst bulmuş;

asosyal - okuma yazmamız
apolitik - var da
akalite - görüp-algılamamız
bin o - zayıf

Yury

Söyleyemedim

Hiç gece yansından sonra pencereden baktın mı?.. Tam karşıda sokak lambasının altındaki beni gördün mü?.. Hani diyorum belki camın önünden geçer yüzünü değil sadece gölgeni görsem yeter. Hayal bu, yasak mı hayal kurmak?.. Pencereden dışarı baksa beni görse, yüzü tebessümle dolsa, açsa kollarını ve vee benden önce davransa o kelimeyi söylese... Acaba yavaş yavaş mı yoksa hemen mi ölürdüm?..

Off off... Yakabilsem sensizliği alev alev... Biliyorum beni duyuyorsun. Belki cevap veremiyorsun ama beni duyuyorsun... Şimdi gidiyorum ama şimdilik. Yarı başına bir gül bir de kalbimi bıraktım o kalp zaten senindi sadece bende duruyordu... Yarın yine gelirim, belki de bu sefer geri gitmem... Yavaş yavaş ölmektense... Bak nerdeyse söylemeyi unutuyordum. SENİ SEVİYORUM.

volkan@paradox.gen.tr

LeM SAYI: 555
29 HAZİRAN 2002 CUMARTESİ
HAFTADA BİR YAYIMLANIR

● Yayıncı: LM Basın Yayın Ltd. Şti.
● İmtiyaz Sahibi: Mehmet ÇAĞCAĞ
● Genel Müdür: Tuncay AKGÜN

Yazışleri Müdürü: Zafer Aknar (zaferak@leman.com.tr) ● Yazar ve Çizerler: Tuncay AKGÜN ● Kemal ARATAN ● Reyhat ARSLAN ● Can BARSLAN ● Bahadır BOYSAL ● Mehmet ÇAĞCAĞ ● Gökhan DABAK ● Selçuk ERDEM ● Cezmi ERSÖZ ● Kaan ERTEM ● Metin RÜAN ● Nihat GENÇ ● Feyhan GÜVER ● Güneri İÇÖĞLU ● Aslan ÖZDEMİR ● Veysel ÖZTEMİROĞLU ● Yiğit ÖZGÜR ● Gürsan ÖZKAN ● Suat ÖZKAN ● Ender ÖZKAHRAMAN ● Sefer SELVİ ● Galip TEKİN ● Mahmut TİBET ● Özge SAMANCI ● Alp Tamer ULUKILIÇ ● Metin ÜSTÜNDAĞ ● Erdil YAŞAROĞLU ● Ahmet YILMAZ ● Sayfa Sekreterleri: Aydın ŞAHİN ● Bayram USLU ● Bilgisayar Tasarım: Cebrail OKÇU ● Tonzer ERCANPOLAT ● Mert HOŞGÖR ● Fikret ÖZDEMİR ● Kaligrafi: Şevki SAYIŞMAN ● Müessese: Ali YAVUZ ● Tel: 292 95 65 (4 Hat) ● Fax: 245 38 06 ● Abonelik için Tel: 292 95 65 (112) ● Baskı: İlicak + Dağıtım: DDP - 0.212.622 22 22 Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No: 20 80080 Beyoğlu / İstanbul

LeMan'da yayınlanan karikatür, yazı, espri ve karakterlerin tüm yayın hakları ile şeterdi saklıdır. Yazılı izin alınmadan hiç bir yazılı, basılı, görsel yayında, Tv programlarında ve internet ortamında kullanılamaz. Aksi halde dava konusu olacaktır.

Aksamsefası

LeMan Poster TÜRKİYE MİLLİ TAKIMI

Ayaktakiler - Soldan Sağa: Rüştü Rençber, Bülent Korkmaz, Ümit Davala, Alpay Özalan, Hakan Şükür, İlhan Mansız, Şenol Güneş
Oturanlar - Soldan Sağa: Yıldıray Baştürk, Arif Erdem, Emre Belözoğlu, Hakan Ünsal, Hasan Şaş